

Giới thiệu Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào

Thể loại: hiện đại, đô thị, trừ ma bắt quái, HE.

Số chương: 114 chương + 8 ngoại truyện

Tên khác: Nhóc Con Đùng Lâm Anh Động Tâm

Editor: Vân Vân

Thời gian gần đây có rất nhiều tin tức được lan truyền rộng rãi đều xoay quanh ở Đề Đô.

Tờ báo đầu tiên lại nói rằng: Đứa con gái của nhà thị trưởng Trần trước đây đã từng bị lừa bán đã tìm được về, nghe nói bị bán đến nơi núi sâu hẻo lánh (thâm sơn cùng cốc), sống rất cực khổ.

Tờ báo thứ hai: Nghe nói con gái nhà thị trưởng Trần là đồ ngốc, hàng ngày đều nói mình trông thấy ma.

Tờ báo thứ ba: Nghe nói con gái nhà thị trưởng Trần cưỡng hôn Tam công tử nhà bộ trưởng Lâu (về mặt của mọi người đều hoảng sợ: Lâu Minh mà cũng dám chọc!!!)

Trần Ngự đem Lâu Minh đề trên ghế sofa hôn một hồi lâu.

Trần Ngự hỏi “Cảm giác có tốt hơn chút nào không?”

Lâu Minh nheo mắt lại “Nhóc con, đừng làm anh phải động tâm”

Mặt Trần Ngự ngơ ngác --- Tôi chỉ đang cứu anh mà thôi.

Tác giả tóm tắt: Khi Trần Ngự năm tuổi bị bọn bắt cóc buôn người lừa bán đến vùng núi, ông nội nhận nuôi cô là một người có năng lực rất thần thông (thần côn), một lòng muốn Trần Ngự kế thừa bí kíp của ông để trở thành bà đồng nhưng Trần Ngự chỉ một lòng muốn học hành đàng hoàng, muốn cố gắng học thật giỏi để vào đại học thoát khỏi vùng núi nghèo. Khi Trần Ngự thi lên đại học thì cha mẹ ruột của cô tìm thấy cô. Lúc này cô mới biết được thân phận thực sự của mình, vất vả nhọc nhằn vài chục năm đọc sách, Trần Ngự rất muốn nói rằng: sớm biết thế cô sẽ cố gắng học ông nội làm sao để đuổi yêu ma quỷ quái đi.

Đây là câu chuyện về một cô gái cố gắng học tập thi lên đại học mới biết so với học đại học thì biết bắt ma còn dễ kiếm được tiền hơn, vừa bắt ma vừa trừ chọc nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thành phố quả nhiên là một nơi rất nguy hiểm

Tỉnh Thanh Sơn là tỉnh có diện tích rừng lớn nhất cả nước, bởi vì đây là tỉnh biên giới nên rừng và núi chiếm đa số diện tích. Môi trường tự nhiên phức tạp, đường sá khó khăn lại thêm diện tích lớn, nên Thanh Sơn cũng là tỉnh có mức độ chênh lệch giàu nghèo lớn nhất cả nước.

Sâu trong vùng núi hùng vĩ, đồ sộ là một thôn xóm nghèo nàn lạc hậu, ở nơi này có những thế hệ cả đời đều không ra khỏi núi lớn trước mặt thôn, bởi vì đường núi rất gấp ghe, đi ra được bên ngoài là chuyện vô cùng khó khăn.

Trần Ngự là một đứa bé miền núi điển hình, từ nhỏ ước mơ của cô là được học hành như trường thôn, học thật giỏi, mỗi ngày một tốt hơn, sau đó thi đậu một trường đại học thật tốt để có thể đi ra khỏi núi. Mặc dù ông lão thần côn nhận nuôi cô vẫn luôn nói với cô là, cho dù cô không cần cố gắng học tập như thế, khi thời điểm chín muồi đến cô vẫn có thể rời khỏi vùng núi này. Nhưng Trần Ngự tin rằng đây đều là những điều không có thật mà ông lão dụ dỗ cô để cô từ bỏ việc giành thời gian cho học tập, cùng ông ra ngoài học bắt ma bắt quỷ.

** Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.*

không sai, Trần Ngự chính là một đứa trẻ cô nhi (mồ côi), theo như ông lão thần côn đã nuôi dưỡng cô, mười lăm năm trước ông vô tình nhặt được cô ở một nơi nào đó dưới chân núi. Khi ông nhặt được cô, ba hồn của Trần Ngự đã bị mất hai hồn, gần như là tắt thở rồi. May mắn được ông sử dụng chiêu pháp gọi hồn trở về, Trần Ngự mới có thể khỏe mạnh sống đến bây giờ.

Đối với điều này, trước khi bảy tuổi, Trần Ngự là tin tưởng một cách mù quáng, nhưng sau khi cô bảy tuổi, cô không thể không tin. Dù sao, sau khi mở Mắt âm dương, ngay cả hồn ma quỷ quái cô đều đã thấy, còn dám nói ông lão là phong kiến mê tín thì thật sự là quá không thành thật rồi.

· Mất âm dương: theo quan điểm của khoa học tâm linh, người có mất âm dương có thể nhìn thấy hồn ma, cõi âm.

Bất kể nói thế nào, vầng vàng kiên định con đường đọc sách mới là đường ra duy nhất của bạn học Trần Ngự, cuối cùng cô cũng đạt được nguyện vọng khi nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học. Giờ phút này, Trần Ngự vô cùng kích động, thề son sắt với trường thôn là “Trường thôn, thôn Đại Mộc nuôi dưỡng con, sau này con có sự nghiệp, kiếm được tiền, con nhất định sẽ vì quê hương xây cầu sửa đường, cống hiến một phần sức lực vì thôn ta.”

Lập tức trường thôn vô cùng vui mừng, nước mắt vui mừng (lệ nóng doanh tròng), nắm chặt tay Trần Ngự mà sụt khóc to lên, liên tục nói “Con ngoan, đi rồi phải nhớ đến quê hương nghe con.”

“Đọc sách thì làm được cái gì, nếu con học được chút bản lĩnh của ông, ra ngoài lăn lộn mấy năm thì một mình con kiếm tiền sửa đường cho thôn là dư dả.” Lão thần cõng gỗ gõ đầu thuốc, vừa hừ hừ nói lấy.

“Ông lợi hại như vậy, sao mấy chục năm rồi con không thấy ông sửa đường.” Mỗi lần lão thần cõng gỗ nói khoác bản lĩnh bắt ma của ông có thể kiếm được nhiều tiền, Trần Ngự sẽ liền đối đáp với ông như vậy.

Dù sao một lần bắt ma ông chỉ thu người ta một trăm đồng, năm nào tháng nào ông mới phát tài được đây. Học phí cô học đại học còn do cô phải xin giấy chứng nhận thôn nghèo để xin vay vốn học tập đây này.

Trần Ngự hỏi mượn trường thôn chiếc xe gắn máy duy nhất trong thôn, vất vả vào thôn xin cấp giấy chứng minh, khi về đến nhà chợt phát hiện trong sân nhà mình đứng chập người.

“Khách đến rồi ạ?” Trần Ngự cười đi vào sân, coi những người này là những người có tiền nghe danh ông lão tìm đến nhờ đuổi ma.

“Em là Trần Ngự?” một người thanh niên lạnh lùng, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm vào Trần Ngự.

Trần Ngự bị anh ta nhìn có chút không thoải mái, trừng mắt nhìn lại anh ta “Là tôi, sao vậy?”

Sắc mặt người thanh niên nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức im lặng một hồi mới lên tiếng một lần nữa “anh là Trần Dương, là anh trai của em.”

“...”

Khoảng khắc biết thân thể của mình, cả người Trần Ngự đều ngổn ngang. Nghĩ mà xem, nếu như một người từ nhỏ đã có ước mơ được đến thành Rome, kết quả cô nỗ lực phấn đấu mấy chục năm, còn chưa cảm được vé xe lửa trong tay, đã có người đến nói với cô, thực ra nhà cô ở ngay tại thành Rome, cô sẽ có cảm giác gì?

Thiệt thòi mà! Thiệt thòi thật lớn mà!

Nhớ đến khi cô học tiểu học, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã phải rời giường, trèo đèo lội suối, leo qua hai ba hòn núi lớn nhỏ mới đến được trường. Nhớ đến mỗi kì nghỉ đông, nghỉ hè, ban ngày hay đêm tối đều đi theo lão thần cõng bắt ma còn phải mang theo bài tập làm bài chăm chỉ. Nhớ đến khi cô thi tốt nghiệp trung học, mang theo khí thế ‘không thành công thì cũng thành nhân’, thực sự là càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng chua xót.

cô đây là tội gì ...

“Ông đã sớm nói với con rồi, khi thời điểm đến, tự nhiên con sẽ rời khỏi thôn thôi.” Khi rời khỏi thôn Đại Mộc, lão thần cõng lấy bao vải bên người đưa cho Trần Ngự.

“Ông nội ...” Bình thường có bao nhiêu ghét bỏ lão thần cõng thì lúc này Trần Ngự có bấy nhiêu sự lưu luyến.

“Đừng có khóc lóc vờ vịt.” Ông lão đem túi vải nhét vào lòng Trần Ngự “Những thứ này ông không cần dùng, con mang theo đi.”

“Ông vẫn không từ bỏ ý định, muốn con kế thừa sự nghiệp của ông ạ?” Trần Ngự nhìn đồ vật trong túi.

“Ba con là thị trưởng đó, ông làm sao mà dám chứ.” Ông lão tức giận nói “Lúc trước, khi nhặt được con về, con đã bị mất đi hai hồn, thời gian bị mất cũng khá dài nên thể chất của con có chút thay đổi. Ông để con tu luyện huyền học (khoa học huyền bí, tâm linh) với ông là để tăng cường thể chất cho con. không ngờ là con lại có năng khiếu bắt ma như vậy, chính mình mở được mắt âm dương.”

“Lúc đầu ông nghĩ, con học được cũng tốt, tối thiểu là ra cửa cũng có cái nghề để kiếm ăn.”

Trần Ngự hoài nghi nhìn ông lão, dường như muốn nói, giờ này mà ông còn muốn gặt con.

“Ông lừa con lúc nào.” Ông lão tức giận đến mức dựng râu tròng mắt “Lúc ta còn trẻ, người khác muốn mời ta đi đuổi ma, không có mấy trăm vạn thì đừng nghĩ đến chuyện gặp mặt ta.”

Về mặt Trần Ngự ‘dù sao con cũng đâu kiếm được, ông nói sao thì vậy đi’.

“Được rồi, được rồi.” Ông lão không muốn giải thích nữa “Ba con là thị trưởng, chắc là sau này con cũng không thiếu tiền. Chỉ là dù sao con

cũng đã nhập môn, yêu mà quý quái ở thành phố so với ở nông thôn thì mạnh hơn rất nhiều, những thứ này ông cho con để phòng thân, không dùng đến đương nhiên là tốt nhất.”

“Cái la bàn này ông cũng bỏ được luôn sao?” Trần Ngu từ trong túi lấy ra cái la bàn to bằng bàn tay, cô biết cái la bàn này chính là bảo bối của ông lão.

“không muốn thì thôi.” Ông lão làm bộ muốn lấy trở về.

Tay Trần Ngu lập tức rút về.

Ông lão cũng không giành lấy mà tiếp tục dặn dò “Cái la bàn này là linh vật đó (vật có linh hồn), khi mà con còn chưa sử dụng có thuần thực thì đừng có sử dụng nó ở bên ngoài, sẽ dễ dàng bị mất.”

“Mất? Nó có chân chạy đi à.” Trần Ngu lơ đãng nói.

“Đến lúc đó con sẽ biết.”

Ông lão còn dặn dò thêm một chút nhưng Trần Dương – anh ruột của cô nhóc đến, lễ phép khách sáo nói “thật ngại quá, nhưng nếu không đi bây giờ, trời tối thì không xuống núi kịp.”

Thôn Đại Mộc ở sâu trong dãy núi, đường đi quanh co uốn lượn, hơn nữa chỉ có thể đi xe máy, xe hơi không thể đi vào được. Lần này Trần Dương vào thôn Đại Mộc là sử dụng xe máy, tốc độ không thể nhanh bằng xe hơi, anh sợ đi trễ sẽ bị kẹt lại giữa núi.

Ông lão gật gù đầu, nhìn Trần Ngu, cuối cùng nói “Ở bên trong ông còn để một bức thư, khi nào đến nhà con thì con mở ra đọc.”

“Ông nội ...” Trần Ngu ôm chặt ông lão thần côn mà mình đã sống dựa mười mấy năm qua.

“Được rồi, đừng khóc, con đi đi.” Mặt ông lão cũng vô cùng quyến luyến.

“Khi nào được nghỉ hè con sẽ về thăm ông.” Trần Ngu đảm bảo nói.

==

một ngày sau, tại khu tập thể bộ đội nào đó ở Đé Đô, nhà họ Trần.

“Ba là Trần Kiến Huân, là ba ruột của con.” trên khuôn mặt cương nghị của người đàn ông có xuất hiện chút mềm mại, hiền hòa, từ sự cương cứng trên gương mặt của ông có thể nhìn ra ông không thường có loại biểu cảm này.

“Con ... Con là Trần Ngu.” Trần Ngu không tự chủ được có chút lo lắng.

“Con nên gọi ba là ba.” Thị trưởng Trần nhắc nhở.

“... Ba.” Trần Ngu do dự một chút rồi kêu.

“Ừ.” Thị trưởng Trần gật nhẹ đầu, gương mặt từ trước đến nay không có biểu lộ cảm xúc gì, cuối cùng cũng có chút vui mừng “Hoan nghênh con đã về nhà.”

Trần Ngu xấu hổ cười nhẹ với ông.

“Mẹ là mẹ con.” Từ khi Trần Ngu vào cửa, ánh mắt vẫn dán vào con gái-mẹ Trần, không kịp chờ đợi mà tự giới thiệu mình.

“Mẹ.” Tiếng ba đã kêu được, tiếng mẹ càng kêu dễ dàng hơn nhiều.

“Ồi!” Mẹ Trần nghẹn ngào đáp lại, nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống, nắm chắc tay con gái không thả.

Trần Ngu không ngờ mẹ Trần lại khóc đau lòng như vậy, liền không biết phải an ủi bà như thế nào, chỉ có thể nhìn người mà mình tiếp xúc lâu nhất- anh trai Trần Dương.

“Mẹ, em gái đã ngồi máy bay cả ngày, chắc là rất mệt mỏi, mẹ để em lên nghỉ ngơi trước đi.” Kỳ thật ba con nhà họ Trần cũng không chịu nổi giọng nghẹn ngào của mẹ Trần.

“Đúng thế, đúng thế, em con chắc là mệt lắm rồi, để em con lên lầu nghỉ ngơi trước đã. Để mẹ dắt em đi.” Mẹ Trần lập tức ngừng khóc, tự mình mang con gái lên lầu nghỉ ngơi.

Trải qua cuộc gặp mặt nhận người thân ngắn gọn, một mình ngồi trong phòng – Trần Ngu thở phào một hơi, một chút buồn ngủ cũng không có. cô biết bây giờ ba người đang ngồi dưới lầu nói chuyện về cô, kỳ thật trong đầu cô cũng rối như mớ bòng bong. Trần Ngu cũng không biết phải chung sống với ba người thân bỗng nhiên xuất hiện của mình như thế nào.

Trần Ngu ngồi phát ngốc một lúc lâu, nhớ đến lá thư ông lão thần côn đã nói đến, lấy cái túi tìm kiếm. Trần Ngu tiện tay đem la bàn, hộp mực đỏ,

cùng một đồng giấy vàng dùng để vẽ bùa trong túi đặt lên bàn, sau đó cô nhìn thấy lá thư để lẫn trong mớ giấy vàng, đang muốn mở ra xem thì thấy la bàn ở trên bàn bỗng lóe lên một cái.

“A.” Trần Ngu đặt lá thư trong tay xuống, cầm la bàn xem xét “Lúc này có phải nó lóe sáng lên một cái không ta?”

Dường như muốn đáp lại thắc mắc của Trần Ngu, la bàn lại lóe sáng một cái nữa, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ phía trong la bàn tỏa ra xung quanh.

“Mày phát hiện ở đây có đồ gì không sạch sẽ sao?” Trần Ngu không cảm giác được xung quanh có hơi thở (khí tức) không tốt nào, cũng không nhìn thấy linh hồn (quỷ hồn) lang thang nào. không những thế, tòa nhà này còn có phong thủy rất tốt, trong không khí còn phảng phất có linh khí (không khí linh thiên, thần kỳ).

“Vù!”

La bàn bỗng nhiên chấn động, kim đồng hồ chuyển động, chỉ về hướng bắc, mắt Trần Ngu run lên, nhìn về hướng kim đồng hồ chỉ, đi đến bên cửa sổ, nhìn về hướng bắc.

“không có cái gì mà, rốt cuộc là mày phát hiện ra cái gì vậy?” Trần Ngu nhìn một lúc, không phát hiện điều gì bất thường.

“Vù!” một tiếng nữa.

La bàn trong tay bỗng nhiên chuyển động, không chịu khống chế của cô, Trần Ngu không để phòng la bàn tuột khỏi tay, nó lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài.

“Mẹ nó ... thật sự mày có thể tự chạy đi sao.” Trần Ngu nhìn về phương hướng la bàn bay đi, đứng ở cửa sổ do dự mười giây, sau đó quả quyết nhảy cửa sổ đuổi theo.

Trần Ngu theo khí tức của la bàn đuổi theo đến một nơi vắng vẻ trong khu tập thể bộ đội, nhìn thấy một tòa nhà tỏa ra linh khí dày đặc. Cuối cùng Trần Ngu cũng biết la bàn chạy đến đây làm cái gì, thì ra không phải là phát hiện đồ vật không tốt mà là phát hiện đồ vật tốt, chạy đến đây ăn trộm linh khí.

Trần Ngu hơi chần chừ, đi đến trước cửa của ngôi nhà, gõ nhẹ lên cửa. Trong chốc lát, cửa nhà mở ra, một người đàn ông mặc âu phục đi giày da, trên người tỏa ra khí thế hung ác (sát khí) đứng ở cửa nhìn Trần Ngu.

Sát khí thật nặng, lần đầu tiên Trần Ngu gặp một người có sát khí nặng như vậy, chân mày không tự chủ mà nhíu lại.

“Tìm ai?” Người đàn ông hỏi.

“A, thật ngại quá, tôi có làm rơi đồ ở sân nhà anh, tôi có thể vào nhặt được không?” Trần Ngu cười hỏi.

“Ở đây không có đồ của cô đâu.” Người đàn ông đóng sập cửa lại.

“...” Trần Ngu tiếp tục gõ cửa.

Mở cửa vẫn là người đàn ông vừa nãy, anh ta thấy Trần Ngu thì nhướng mày “Chuyện gì nữa?”

“Thực sự là tôi làm rơi một vật ở đây, một cái la bàn, lớn bằng chừng này, vừa mới rơi vào, anh để cho tôi vào tìm một chút thôi. Nếu anh không yên tâm thì đi theo tôi cũng được.” Trần Ngu giải thích một lần nữa.

“Mời cô đi đi cho!” Người đàn ông lộ vẻ không kiên nhẫn, khép cửa lại một lần nữa.

Trần Ngu nhìn đồng hồ, phát hiện đã đến giờ ăn cơm tối, nhất định cô phải về nhà trước giờ ăn cơm tối, không thể ngày đầu tiên về nhà mà cô chơi trò mất tích được.

Trần Ngu đi dạo xung quanh một vòng, không thấy người nào khác, trong lòng mặc niệm câu, cô cũng là bất đắc dĩ. cô vén tay áo lên, xoay người một cái liền trèo vào. Vào trong sân, theo khí tức của la bàn, rất nhanh Trần Ngu thấy chiếc la bàn đang trên một phiến đá, hấp thụ linh khí, cô cầm lên rồi định dingay, quay đầu lại thì đối mặt với hai khẩu súng ngắn.

Trần Ngu rất tự giác giơ hai tay lên.

Trong lòng thầm nghĩ, ông nội nói đúng là không sai, thành phố quả thật là một nơi nguy hiểm.

Cách một bức tường, trong phòng khách, Lâu Minh liếc nhìn ngoài cửa, hỏi “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Có người leo tường trèo vào sân ạ!” Hà Thất – trợ lý của Lâu Minh báo cáo.

Lâu Minh có chút ngờ ngàng, hỏi “Đó là ai?”

“Là con gái nhà thị trưởng Trần mới tìm về được, Trần Ngu.” Hà Thất đáp.

=====

Edior nhắn gửi: vì truyện này có các tình tiết bắt ma nên sử dụng nhiều từ hán việt, trong bản edit mình sẽ để nguyên từ hán việt nha, để ngắn gọn và hay hơn chứ diễn giải ra thì câu văn lủng củng lắm. Từ nào có từ thuần Việt hay thay thế thì mình sẽ để từ thuần Việt.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xin hãy gọi con là Tây Thi

“cô nhóc nhà họ Trần mất tích mười mấy năm trước à?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ta bị bọn buôn người lừa bán đi.” Vì bảo vệ an toàn cho Lâu Minh, Hà Thất đều điều tra hết những việc, những người trong khu tập thể, kể cả chuyện nhà họ Trần mới tìm được Trần Ngư về “cô ta bị bán đến một thôn nghèo hẻo lánh ở tỉnh Thanh Sơn, hai ngày trước Trần Đại thiếu mới đón trở về.”

“Bị lừa bán đi?” Lâu Minh không tự chủ nhíu nhíu mày, nếu như hỏi trên đời này loại người nào làm cho người ta căm thù đến tận xương tủy thì bọn buôn người chính là một trong những loại người đó.

Lâu Minh thả tạp chí đang đọc dở trên tay xuống, đứng lên đi đến bên cửa sổ, vén màn cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một dáng người vô cùng gầy gò, nhỏ bé, mái tóc cột đuôi ngựa lỏng lẻo phía sau, hai tay giơ lên, đưa lưng về phía anh.

“Tôi ... tôi thật sự là đến nhặt đồ làm rơi, anh nhìn đồ còn trong tay tôi nè, tôi ... tôi thật sự không phải là người xấu đâu.” Giọng nói Trần Ngư run rẩy, cố gắng giải thích.

đã lớn đến chừng này, ma quỷ cô đã gặp qua không ít, nhưng súng thì cô chưa gặp đâu, muốn hù chết người ta mà, ô ô ô ...

Lâu Minh nhíu mày rồi nói “nói mấy câu kia để súng xuống đi, đừng dọa con gái nhà người ta.”

“Vâng.” Hà Thất nói vào tai nghe mấy câu, ngoài cửa sổ, hai bảo vệ lập tức bỏ súng xuống. Lúc này, phòng điều khiển bên cạnh cũng coi video giám sát kiểm tra lời nói của Trần Ngư, phát hiện mười phút trước đúng là có một vật thể bất minh rơi vào trong sân, chính là cái la bàn Trần Ngư đang cầm trên tay.

“Kiểm tra rõ ràng chưa?” Lâu Minh hỏi.

“Vâng, đã kiểm tra xong. Đúng là Trần tiểu thư vào sân để nhặt đồ.” Hà Thất trả lời.

“Vậy cậu thả cô ấy ra ngay đi.” Lâu Minh thả màn cửa xuống, đi về ghế sa lon ngồi.

“Vâng, để em cho Trương Võ đưa cô ấy về.” Hà Thất cầm tai nghe chuẩn bị phân công.

“không cần đâu, đưa cô ấy ra ngoài rồi để tự cô ấy về.” không biết Lâu Minh nghĩ đến điều gì mà lên tiếng nói.

“Tam thiếu, em thấy chuyện này vẫn nên để thị trưởng Trần biết một chút mới được.” Hà Thất nhắc nhở, dù sao tòa nhà này là khu vực cấm ở khu tập thể bộ đội, Trần Ngư vô cớ xâm phạm lần này, bọn họ có thể thả cô đi nhưng nếu có lần sau thì sẽ không may mắn như thế này đâu.

“cô ấy từ nhỏ đã bị lừa bán, mới vừa được đón về nhà, trong một hoàn cảnh hoàn toàn mới như vậy chắc chắn trong lòng cô ấy không có cảm giác an toàn. Nếu cậu cho người đưa cô ấy trở về, thị trưởng Trần biết cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn cô nhóc này ở trong nhà càng không được tự nhiên.” Lâu Minh nói “Huống hồ vừa rồi cô nhóc cũng bị các cậu dọa một trận không nhẹ, chắc là sau này cũng không dám đến đây đâu.”

“Vâng” Hà Thất do dự một chút rồi cuối cùng quyết định nghe theo lời Tam thiếu dặn dò.

Hà Thất giao việc xong, thấy chén trà của Lâu Minh đã cạn, lấy ấm nước châm thêm vào chén.

“Tuồng sân của chúng ta cao bao nhiêu?” Lâu Minh đột nhiên hỏi.

Hà Thất sững sốt một chút rồi rất nhanh phản ứng lại, trả lời “Hai mét chín.”

“Cao như vậy sao.” Lâu Minh bỗng nhiên cười một tiếng “cô nhóc này có thân thủ (bản lĩnh) không tệ.”

không biết có phải là ảo giác hay không, Hà Thất luôn cảm thấy Lâu tam thiếu có cảm tình khó hiểu đối với con gái nhỏ nhà họ Trần. Mà điều anh ta suy đoán này, rất nhanh liền được chứng thực.

Khi bị súng chĩa vào người, Trần Ngu cảm thấy lần này mình không đổ máu ở đây thì chắc cũng phải bị lột da, cô đang nghĩ ngợi có cần hét lên thông báo ba cô là thị trưởng, tranh thủ giành lấy cơ hội sống sót hay không, vậy mà đối phương chỉ cảnh cáo cô một chút rồi thả cô đi.

Trần Ngu dùng tay che trái tim nhỏ của mình, dùng ba giây để xác định cô vẫn còn sống khỏe mạnh, vất chân lên cỏ chạy nhanh về nhà.

Thuần thực leo cây, leo tường, một lần nữa trở lại phòng ngủ trên lầu hai, vừa mới ngồi xuống một lát thì có tiếng gõ cửa.

“Ai ... ai đó?” Trần Ngu chột dạ hỏi

“anh đây.” Giọng nói của Trần Dương từ ngoài truyền vào.

“Dạ ... dạ”. Trần Ngu vội vàng đứng lên mở cửa, miệng toe toét cười ngây ngô nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương thấy em gái mình cả đầu đầy mồ hôi, nghi ngờ hỏi “Sao đầu toàn mồ hôi thế này?”

“A?” Trần Ngu hốt hoảng đưa tay xoa xoa mặt, cười gượng “Nóng ... nóng quá ạ.”

“Em không mở điều hòa sao?” Trần Dương lúc này mới để ý, trong phòng Trần Ngu rất oi bức. Thời tiết tháng tám chính là thời điểm nóng nhất ở Đê Đô, cho dù đã chạng vạng tối nhưng vẫn còn rất oi nồng.

Trần Dương đi vào phòng, cầm lấy điều khiển giúp Trần Ngu mở điều hòa không khí. anh biết nhiều đứa nhỏ miền núi đến thành phố đều rất tiết kiệm nên cũng coi Trần Ngu vì lý do này cho nên mới không mở điều hòa. anh muốn nói gì đó nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của em gái, do dự một chút rồi chỉ nói “Trong thành phố mùa hè rất nóng, khi em ở trong phòng thì nên mở điều hòa, nếu không sẽ rất dễ bị cảm nắng, anh và ba mẹ sẽ lo lắng.”

“Ừm, vâng, em biết rồi.” Trần Ngu căn bản không chú ý đến anh trai nhà mình đang cẩn thận từng li từng li che chở trái tim pha lê của mình.

“Vậy em đi tắm đi rồi xuống nhà ăn cơm.” Trần Dương bỏ điều khiển xuống.

“Vâng.”

Chờ Trần Dương đi, Trần Ngu thở phào một tiếng đứng tựa trên cánh cửa vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, nói thầm nguy hiểm thật.

Chờ Trần Ngu tắm rửa thay quần áo đi xuống lầu, đồ ăn trong phòng bếp đã nấu xong. Bởi vì muốn chào đón Trần Ngu, bình thường nhà họ Trần ăn uống đơn giản nhưng hôm nay cũng hiếm khi làm thêm mấy món ăn. Trong bữa ăn, mẹ Trần không ngừng gấp thức ăn vào chén cho Trần Ngu, Trần Ngu lại không nỡ từ chối, chỉ có thể cố sức vùi đầu vào ăn. Vẫn là thị trưởng Trần nhìn thấy con gái 卅, tìm chủ đề cho cả nhà nói chuyện.

“Hai ngày nữa ba cho người chuyển hộ khẩu cho con, con có muốn đổi tên khác không?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Đổi tên? Tại sao phải đổi tên ạ?” Trần Ngu không hiểu ngẩng đầu hỏi.

“Vậy thì không cần đổi nữa, vẫn gọi con là Trần Ngu nha.” Thị trưởng Trần mặc dù muốn giữ lại cái tên của con gái mà ông đã đặt cho cô, nhưng dù sao tên ‘Trần Ngu’ con gái đã dùng quen, bây giờ đổi lại đúng là có chút bất tiện.

Mẹ Trần nghe vậy nhin không được hỏi “Tên của con là ai đặt vậy? Sao lại gọi con là Trần Ngu, vì khi nhỏ con thích ăn cá sao?” (Ngu trong tên chỉ nghĩa là cá)

“Dạ, không phải” Trần Ngu lắc đầu “Tên của con là do ông lão ... khụ ... ông nội đặt cho con. Mới đầu ông đặt theo bộ chữ Vương, Thiên bằg tên con là ‘Du’, nghĩa là ngọc tốt. Nhưng khi đi khai hộ khẩu, bác thôn trưởng viết nhầm tên con thành ‘Ngu’ trong ‘cá chép’. Đến khi ông nội phát hiện thì hộ khẩu đã làm xong rồi, ông nội lười đổi lại nên con vẫn dùng tên này đến giờ.”

鱼: ngư

瑜: du

“Ngu trong ‘cá chép’ cũng rất tốt, nghe rất hoạt bát.” Mẹ Trần cười nói.

Thị trưởng Trần cũng cười gật đầu.

“Mọi người cảm thấy hoạt bát sao?” Trong mắt Trần Ngu ánh lên vẻ nghi ngờ “Mọi người không có liên tưởng khác sao ạ?”

“Liên tưởng gì?” Mẹ Trần liếc nhìn ba Trần và con trai, về mặt hai người cũng ngơ ngác.

“Trần Ngu, trầm ngư.” Trần Ngu nhắc nhở “Bốn vị mỹ nhân cổ đại ấy ạ.”

“Tây Thi?” Trần Dương phản ứng nhanh nhất.

“Đừng không, đừng không anh.” Về mặt Trần Ngu ‘con biết ngay mọi người sẽ đoán ra được mà’ “Bởi vì thế, khi đi học, các bạn của con đều không gọi tên con mà toàn gọi con là Tây Thi hoặc là tiểu mỹ nhân, mọi người cũng có thể gọi con như vậy.”

“...” Ba người nhà họ Trần lâm vào sự im lặng kỳ lạ, vẫn là ba Trần không hổ là người có kiến thức rộng rãi, là người phản ứng nhanh nhất, cấp tốc điều chỉnh lại tâm trạng nói “Biệt danh của con thật thú vị, sau này chúng tay sẽ gọi con là Tây Thi.”

Bàn tay cầm đũa của Trần Dương khẽ run rẩy, nhìn thoáng qua em gái nhà mình mặt mũi đen nhẻm. Coi như đây là em gái ruột thịt nhà mình, Trần Dương cũng không thể trái lương tâm thuyết phục mình đây là một mỹ nhân (người đẹp) được. anh yên lặng nhìn thị trưởng Trần, dường như muốn hỏi, ba xác định kêu em là Tây Thi là không có ý châm chọc đi?

“Vâng, được ạ.” Trần Ngu vui vẻ đáp.

Vốn còn muốn nói gì đó, mẹ Trần thấy con gái rất vui vẻ, cuối cùng không nói gì thêm, gấp một miếng xương sườn bỏ vào chén cho con gái “Tây ... Tây Thi, con ăn sườn rím đi.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Trần Ngu cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Mẹ Trần nhìn con gái đen nhẻm, hốc mắt ửng đỏ, âm thầm quyết định, từ ngày mai sẽ đem con gái ra ngoài mua một bộ mỹ phẩm về, ra sức đem con gái và từ ‘người đẹp’ nhanh chóng có điểm chung.

Khi mọi người ăn cơm gần xong, người giúp việc dì Lưu bỗng nhiên đến nói “Tiên sinh, phu nhân, bên ngoài có người đến tặng quà cho tiểu thư ạ.”

“Ai vậy?” Thị trưởng Trần nghi ngờ hỏi.

“Hình như là người của Lâu Tam thiếu gia.” Dì Lưu nói.

“Tây ... em gái, em biết Lâu tam thiếu hà?” Trần Dương thực sự không thể kêu em gái là Tây Thi được.

“không, em không biết.” đang uống canh, Trần Ngu tranh thủ lắc đầu.

“Vậy tại sao Lâu Tam thiếu lại cho người mang quà sang tặng em?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngu cũng là ‘em không biết nữa’.

“đi ra xem một chút đi.”

Thị trưởng Trần dẫn đầu đi ra phòng khách, Trần Ngu đi theo mẹ phía sau, bước vào phòng khách thì thấy một luồng sát khí quen thuộc, Trần Ngu nói thầm một tiếng ‘không tốt rồi’. Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc đồng phục, mà đồng phục này giống y đúc với đồng phục của những người đã bắt mình lúc chiều trong tòa nhà kia.

Trời muốn diệt mình sao!!!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mình giải thích làm sao đây? Mình đi ra ngoài như thế nào, tại sao muốn ra ngoài, mình rõ ràng ngồi ở trong phòng ngủ thì đồ vật sao lại rớt trong sân nhà người khác được. Trần Ngu càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể giải thích rõ ràng được, về mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn người đang ngồi ở trung tâm phòng khách-Hà Thất. Trách không được lúc chiều dễ dàng buông tha cho cô như vậy, thì ra là muốn tính sổ lúc sau.

Hà Thất tất nhiên là nhìn thấy biến đổi trên mặt Trần Ngu, trong lòng cười thầm, nghĩ đến Tam thiếu gia quả nhiên đoán không sai, cô nhóc này rất sợ thị trưởng Trần biết việc cô đã đi ra ngoài lúc chiều.

“Trợ lý Hà, anh đến đây là?” Thị trưởng Trần nhận ra Hà Thất là trợ lý bên người Lâu Tam thiếu gia.

“Thị trưởng Trần, đây là chút quà Tam thiếu sai tôi đến tặng cho Trần tiểu thư.” Hà Thất nói rồi đem con gấu bông Teddy được gói cẩn thận, đẹp đẽ đưa ra phía trước.

“Đây là?” Thị trưởng Trần hơi kinh ngạc, hỏi “Sao Tam thiếu lại nhớ đến tặng quà cho đứa nhỏ nhà tôi?”

“Tam thiếu nói lúc Trần tiểu thư còn rất nhỏ, anh ấy đã từng đồng ý tặng quà cho Trần tiểu thư. Chỉ là sau đó Trần tiểu thư mất tích, mặc dù quà Tam thiếu có lòng mua nhưng lại không thể tặng được nữa. Hôm nay vô tình Tam thiếu nghe nói Trần tiểu thư đã tìm được trở về cho nên liền nghĩ đến chuyện này. Do đó mới bảo tôi đặc biệt đến đây một chuyến để chuyển quà cho Trần tiểu thư, xem như hoàn thành lời hứa của Tam thiếu đối với tiểu thư.” Hà Thất quay người nhìn Trần Ngu đang còn ngơ ngẩn “Trần tiểu thư, Tam thiếu nói món quà này đã chuẩn bị sẵn từ mười lăm năm trước nên hơi xưa cũ, hi vọng cô bỏ qua cho.”

“không ... không sao.” Trần Ngu lo lắng đến mức nói lắp.

“Vậy mong cô nhận cho.” Hà Thất cười đem món quà đưa cho Trần Ngu.

Trần Ngu đưa tay nhận lấy, vừa lo sợ nhìn Hà Thất, sợ anh ta sẽ nói ra điều gì đó.

“Quà tôi đã chuyển xong, vậy tôi không quấy rầy gia đình nữa.” Hà Thất đứng dậy cáo từ.

“Gửi lời cảm ơn của gia đình tôi đến Tam thiếu.” Thị trưởng Trần không ngờ việc nhỏ nhỏ từ mười lăm năm trước mà Lâu Minh còn có thể nhớ kỹ đến vậy, ngay ngày đầu tiên con gái ông trở về đã cho người đem quà tặng đến, lập tức vô cùng cảm động.

“Tôi nhất định chuyển lời đến Tam thiếu.” Hà Thất gật đầu, quay người rời đi.

Trần Ngu thấy anh ta đúng là chỉ tới tặng quà, vừa mừng vừa sợ. Ấn tượng với vị Lâu Tam thiếu này lập tức tốt lên hơn rất nhiều, cảm thấy mình cần làm chút gì đó để thể hiện lòng biết ơn, thế là cô cất tiếng gọi Hà Thất “anh ... anh chờ tôi một chút. Tôi ... tôi cũng có quà đáp lễ tặng lại Tam thiếu.”

nói xong cũng không đợi người khác phản ứng, Trần Ngu ôm gấu bông chạy lên trên lầu, chỉ trong chớp lát lại chạy xuống. cô đến trước Hà Thất, đưa bàn tay phải ra, trên bàn tay xuất hiện con hạc được gấp bằng tờ giấy màu vàng.

Hà Thất không hiểu nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu giải thích “Đây là bùa bình an, mang trên người có thể mang đến bình an, mặc dù ... tôi gấp không khéo lắm nhưng hiệu quả không tệ đâu.”

Đây mà coi là gấp sao? Tiếng lòng của tất cả những người có mặt ở đây.

“Tôi sẽ chuyển cho Tam thiếu.” Hà Thất đưa tay nhận lấy hạc giấy, cẩn thận bỏ vào túi áo, một lần nữa cáo từ rời đi.

Hà Thất nhanh chóng quay trở lại ngôi nhà nhỏ, gõ cửa phòng sách.

“Quà tặng đã đưa rồi?” Lâu Minh cầm bút lông vẽ gì đó, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Dạ, đã đưa đến. Tiểu thư Trần Ngu còn có quà đáp lễ.” Hà Thất nói rồi đem hạc giấy từ túi áo ra, để trong lòng bàn tay.

Nghe có quà đáp lễ, Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt rơi xuống con hạc giấy bằng giấy màu vàng trên tay Hà Thất, nhú mày.

“Trần tiểu thư nói đây là bùa bình an, mặc dù gấp không khéo nhưng hiệu quả không tệ.” Lúc nói chuyện, trong mắt Hà Thất còn ẩn ẩn ý cười.

“thật sao?” Lâu Minh duỗi tay cầm con hạc giấy nhỏ nhỏ lên ngắm nghía, giật giật hai cánh, thấy ở phía trên có hai chữ nhỏ: cảm ơn.

Khóe miệng Lâu Minh khẽ nhếch lên, nghĩ thầm cô nhóc này vẫn rất hiểu chuyện, lễ phép. Nhưng mà cái tờ giấy màu vàng này đúng là rất giống tờ giấy dùng để vẽ bùa, kiểu dáng rất giống bùa chú mà đại sư Mao đã cho anh.

“Có phải lại đến giờ thay ca không?” Lâu Minh nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

“Vâng, Tam thiếu. Gặp lại anh vào tuần sau.” Hà Thất giờ tay chào theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời khỏi phòng sách.

Mười giờ rồi, xem ra sát khí trên người mình lại tăng thêm, Lâu Minh không tự chủ lộ ra nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kỹ năng kiếm tiền mới

Mặc dù Lâu Minh cũng ở trong khu tập thể của bộ đội, nhưng vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên hầu như anh không có tiếp xúc với người ngoài, mọi người xung quanh cũng hết sức tránh tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính vì thế, buổi tối nay khi Hà Thất đến tặng quà, thị trưởng Trần mới kinh ngạc như vậy.

“thật không ngờ nhiều năm như vậy, ngoại trừ chúng ta còn có người khác nhớ đến con gái chúng ta.” Mẹ Trần có chút cảm khái.

“Đúng vậy, Lâu Tam thiếu thật có lòng.” Thị trưởng Trần cũng gật đầu phụ họa.

“Lúc còn bé, em gái đã từng gặp Lâu Tam thiếu ă?” Trần Dương tò mò hỏi, phải biết rằng từ nhỏ anh đã sống ở khu tập thể nhưng số lần gặp được Lâu Minh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Lâu Tam thiếu nói đã gặp con bé thì chắc là đúng rồi.” Mẹ Trần nhớ lại “Dù sao mười mấy năm trước dáng vẻ của cậu ấy cũng không giống như bây giờ. Lúc đó, nhà họ Lâu mở tiệc gì, Lâu Tam thiếu cũng đều có mặt. Có một năm mẹ đưa em con đến dự sinh nhật của bộ trưởng Lâu, chắc là gặp vào lúc đó.”

“Dáng vẻ như bây giờ? Dáng vẻ bây giờ như thế nào ạ?” Trần Ngu nghe vậy thì không nén được tò mò, hỏi.

“không có gì.” Mẹ Trần hiền nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này, cười hỏi Trần Ngu “Con đã ăn no chưa? Con muốn ăn thêm gì không?”

“Con ăn no rồi.” Trần Ngu gật nhẹ đầu, lại nhìn không được lòng hiếu kì, hỏi “Đúng rồi, mẹ, Lâu Tam thiếu đang ở đâu ạ? anh ấy cũng đang ở trong khu tập thể này sao ạ?”

“Con hỏi cái này làm gì?”

“không phải là anh ấy tặng quà cho con sao? Con nghĩ ngày mai đến gặp anh ấy cảm ơn.” Trần Ngu vừa cười vừa nói.

“không cần đâu con.” Lần này thị trưởng Trần lên tiếng ngăn cản “Lâu Tam thiếu không thích người khác quấy rầy anh ta đâu.”

“Đúng vậy, ba con nói không sai, Lâu Tam thiếu đúng là không thích người khác làm phiền cậu ấy đâu.” Mẹ Trần vội vàng phụ họa nói.

“Vâng.” Trần Ngu vừa đáp lời vừa suy tư, trong đầu không khổng chế được lại hiện lên hình ảnh tại tòa nhà trong khu tập thể hồi chiều. một căn nhà tràn ngập linh khí, mười bảo vệ cao to, vạm vỡ trang bị súng, cả người tràn đầy sát khí, dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết chắc chắn ở đó có vấn đề.

Mặc dù Trần Ngu rất tò mò nhưng cũng không định đi tìm hiểu làm gì, dù sao thì bị súng chĩa vào người không phải là một cảm thụ tốt đẹp gì cho cam.

Trần Ngu về phòng, cầm cái túi vải bỏ lại hộp mực đỏ, xấp lá bùa mình lấy ra lúc chiều vào, rồi ngồi trên giường cầm lá thư ông lão đã viết cho cô, chăm chú đọc.

{Nhóc con! Lúc trước ông đã nói với con, bản lĩnh của ông nội thực sự rất dễ kiếm được tiền, nhưng mà lúc đó con còn ở thôn Đại Mộc, ông cảm thấy con có tin hay không không quan trọng, cho nên cũng không định chứng minh cho con thấy. Nhưng mà hiện tại con đã ở Đế Đô, ông nội nhất định phải trình trọng nói rõ một lần nữa với con, bản lĩnh này của ông thật sự kiếm được tiền!}

“thật vất vả viết được lá thư cho mình mà vẫn viết mấy thứ không đáng tin này.” Trần Ngu nhìn dấu chấm than vừa lớn vừa đen trên thư, nhìn không được mà oán thăm.

{Lúc trước, ông mang con đến các thôn trấn xung quanh thôn Đại Mộc để bắt ma, cơ bản đều là để thực hành nhiệm vụ, mục đích để cho con học hỏi chút ít kinh nghiệm. Nếu quả thật dựa theo tiêu chuẩn thu phí trước kia của ông nội, muốn ông rời núi một lần, nếu không có mấy trăm vạn thì ngay cả gặp mặt ông cũng lười đến.}

{Ông biết chắc là con sẽ không tin, cho nên ông chuẩn bị cho con một tài khoản QQ là số 37829, mật khẩu: zhuoguish}

Trần Ngu nhìn trên lá thư thực sự có một địa chỉ QQ và mật khẩu đăng nhập, lập tức nhủ mảy, tiếp tục đọc thư.

{Tài khoản QQ này là năm đó ông nội lăn lộn ở giang hồ mà có, tài khoản nhỏ thôi, tài khoản lớn ông chưa cho con được, ông sợ hù dọa người khác. Tài khoản này bên trong cũng không có nhiều bạn tốt, chỉ có tác dụng duy nhất là trong đó kết nối với nhóm Thiên Sư, nếu con có thời gian rảnh thì lên đó đọc tài liệu đi, sẽ học được rất nhiều điều hữu dụng. Khi không có tiền có thể tiếp nhận mấy đơn đặt hàng, kiếm ít tiền lẻ.}

“thật hay giả vậy trời?” Trần Ngu cúi đầu tiếp tục xem thư.

{Chờ đến khi con có chút ít hiểu biết với việc bắt ma, nếu như cảm thấy có thể đảm nhiệm, ông nội hi vọng con có thể thông qua bản lĩnh mà ông nội đã dạy con, vì thôn Đại Mộc mà làm một chuyện, vì họ mà tu sửa lại đường.}

Trước khi nhìn thấy câu cuối cùng, từ đầu đến cuối Trần Ngu đều cảm thấy lão thần côn đang nói đùa với cô. Nhưng khi cô nhìn thấy ủy thác của ông lão muốn cô giúp người dân thôn Đại Mộc sửa đường, Trần Ngu bỗng chốc có chút tin tưởng.

Làm một con đường từ thôn Đại Mộc thông ra phía ngoài núi lớn là ước vọng đời đời kiếp kiếp của người dân thôn Đại Mộc. Lão thần côn mặc dù thường ngày không đứng đắn lắm nhưng cũng không thể lấy chuyện này ra làm chuyện đùa được.

“Đọc sách làm cái gì, nếu con học tốt bản lĩnh của ông thì một mình con cũng có thể kiếm đủ tiền sửa đường cho thôn ta.”

Trần Ngu chợt nhớ đến câu nói này của ông lão, liền nhảy xuống giường, chân trần chạy đến trước bàn sách, lưu loát bật máy tính lên, dựa theo tài khoản, mật khẩu mà ông lão đã đưa cho cô lần lượt nhập vào, cuối cùng con chuột dừng lại trên nút đăng nhập phía trên, Trần Ngu hít sâu một hơi rồi dứt khoát nhấn vào.

Tích tích, tích tích

âm thanh trong trẻo của hệ thống nhắc nhở vang lên, Trần Ngu không thể tin nhìn góc dưới bên phải đang nhấp nháy tin báo của diễn đàn, lập tức hít vào một hơi.

Tài khoản QQ thực sự dùng được sao?

không được, Trần Ngu, mi không được kích động, tài khoản QQ có thể sử dụng được thì có gì lạ đâu, phải quan sát thêm, quan sát thêm

Đầu tiên Trần Ngự kiểm tra thông tin tài khoản QQ, xem xong mới thấy, ông lão quả thật không nói khoác chút nào, trong vòng bạn bè không có người nào chỉ kết nối với một nhóm tên gọi “Quý thần đừng hỏi”, một người bạn tốt cũng không có. Tiện thể nói luôn, ông lão đã lấy nickname cho mình là “Tôi là tiểu hào”. (tiểu hào: số nhỏ)

Trần Ngự nhìn không được liếc mắt, đưa tay ấn mở cửa sổ group chat, yên lặng nhìn màn hình.

Hạt đậu ma: Phong Hòa, bán cho tôi hai lá bùa đuổi ma trung cấp đi, mười vạn một lá, được không?

Phong Hòa đạo nhân: Mười vạn một lá? anh có bao nhiêu, đưa hết cho tôi, tôi mua.

Hạt đậu ma: Mẹ kiếp, nếu tôi về được thì tôi tìm anh làm gì?

Phong Hòa đạo nhân: Mười vạn một lá là giá cách đây mười năm rồi người ơi, anh có thành tâm muốn mua không, chắc giá hai mươi vạn một lá.

Hạt đậu ma: Nể tình chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, anh giảm giá chút đỉnh cho tôi được không.

một lá bùa đuổi ma trung cấp mà hai mươi vạn một lá á? Trần Ngự phản xạ có điều kiện liếc nhìn cái túi vải bị mình tiện tay để ở kia, trong đó có mười mấy lá bùa đuổi ma trung cấp mà, phải không? một lá hai mươi vạn, vậy mình có bao nhiêu tiền?

không được, không được, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Sao lại có thể như vậy chứ, loại lá bùa này không đáng tiền, ông lão tùy tiện về là có mà. Lần trước ra ngoài bắt ma cho người ta, ông đã dùng liền tiếp tám lá bùa đuổi ma trung cấp, cuối cùng ông chỉ thu của người ta có một trăm đồng thôi cơ mà.

Trần Ngự lắc lắc đầu, tiếp tục yên lặng nhìn màn hình, cho đến khi một nickname là ‘Mưa bay tháng ba’ lên tiếng thì Trần Ngự bắt đầu không tình bình nổi.

Mưa bay tháng ba: Có phải người anh em đang ở Đế Đô không?

Hạt đậu ma: Sao vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng là anh ở Đế Đô hả? Vậy anh có thể giúp tôi một việc không, hôm trước tôi tiếp nhận một đơn hàng, đến khu công viên mới xây dựng bên bờ hồ để đuổi ma, nhưng đột nhiên tôi có việc bận không đi được. Các anh ai có thể đi giúp tôi vụ này không, thù lao một trăm vạn.

một trăm vạn??? Trần Ngự cảm thấy adrenalin của mình bắt đầu tăng vọt.

Hạt đậu ma: Đạo hạnh (công phu tu luyện) bao nhiêu năm?

Mưa bay tháng ba: Tôi đã đến xem qua một lần, chắc khoảng một trăm năm đạo hạnh.

Hạt đậu ma: một trăm năm đạo hạnh một trăm vạn, không có lời, không đi.

Mưa bay tháng ba: Trong nhóm mình có anh em nào rảnh không? Tôi có thể chi trước năm mươi vạn, tháng sau giải quyết xong là được.

Chi trước năm mươi vạn? Chi trước có nghĩa là có tiền ngay phải không?

Trần Ngự biết chuyện này không đáng tin lắm, nhưng khoản chi trước này có sức hấp dẫn quá lớn, và lại cô cho anh ta số tài khoản cũng không có gì nguy hiểm nhỉ.

Trần Ngự cắn ngón tay suy nghĩ hai phút, quả quyết ấn khung chat riêng với “Mưa bay tháng ba”.

Tôi là tiểu hào: một trăm vạn? Có thể giao trước tiền đặt cọc?

Mưa bay tháng ba: Đúng vậy, người anh em. anh có muốn thử không?

Tôi là tiểu hào: Để tôi suy nghĩ.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cho tôi số tài khoản, tôi chuyển khoản cho anh ngay nè.

Chủ động vậy sao? Trần Ngự trừng mắt nhìn, dù sao trong thẻ ngân hàng của cô cũng không có một xu tiền, lừa đảo thì lừa đảo, cô dứt khoát nhấn số tài khoản của mình cho bên kia.

một phút sau.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, đã gửi tiền. Xử lý xong thì nhắn tin cho tôi, tôi chuyển khoản cho anh số còn lại.

Leng keng.

Hầu như là cùng lúc với tin nhắn của đối phương, điện thoại của Trần Ngự cũng nhận được tin nhắn, Trần Ngự mở điện thoại thấy bên trong viết. ‘Ngân

hàng Thanh Mộc: Tài khoản 62****888 của quý khách ngày 26 lúc 22 giờ 50 phút + 500.000 đồng. Số dư 500.000 đồng.’

không phải là tin nhắn lừa đảo chứ, Trần Ngự vừa cầm điện thoại vừa cầm thẻ ngân hàng, cố gắng khống chế tâm trạng gấp rút của bản thân lại muốn nhảy cửa sổ chạy đi tìm cây ATM để kiểm tra số dư tài khoản.

Dù là thật hay giả, nhưng vì việc này mà Trần Ngự cả đêm không ngủ ngon. Ngày hôm sau đã dậy thật sớm, treo hai con mắt thâm quầng trên mặt ngồi vào bàn ăn, nhưng mà bởi vì da cô quá đen nên không ai phát hiện điều đó.

“Tây ... Thi Thi, tối hôm qua có ngủ ngon không con?” Mẹ Trần cảm thấy hai chữ Tây Thi quá khó đọc nên tự động đổi sang thành Thi Thi.

“Rất ngon ạ, cảm ơn mẹ.” Trần Ngự trả lời.

“Vậy thì tốt, tốt quá.” Mẹ Trần cười, gấp cho con gái cái bánh bao nói “Con ăn nhiều một chút, chút nữa mới có sức cùng mẹ đi dạo phố.”

“Mẹ cũng ăn đi ạ.” Trần Ngự cũng gấp cho mẹ Trần cái bánh bao.

Mẹ Trần lập tức vui cười hơn hờ.

Ăn sáng xong, thị trường Trần đi làm, Trần Dương hẹn với bạn học đi đá bóng. Tất nhiên là Trần Ngự theo mẹ Trần một đường thẳng tiến đến trung tâm thương mại.

Mẹ Trần dường như muốn đem số tiền mười lăm năm qua chưa dành cho con gái đem ra xài hết một lần. Sau khi vào trung tâm thương mại, cả người không thể khống chế được, chỉ cần bà thấy con gái dùng được thì đều mua. Cho đến cuối cùng, ngay cả người có thể lực như Trần Ngự một tay có thể lật bốn quả núi lớn nhưng lúc này cũng thở không kịp, mẹ Trần mới đem Trần Ngự đến một spa thẩm mỹ để nhân viên tư vấn cho con gái một bộ mỹ phẩm dưỡng trắng da.

“Thi Thi, sau này mỗi cuối tuần, mẹ con mình đều đến spa làm đẹp nha.” Mẹ Trần nhận hóa đơn POS từ tay nhân viên, kí tên rồi nói với Trần Ngự.

** POS được viết tắt từ Point Of Sale là thiết bị dùng cho phương thức thanh toán bằng thẻ được sử dụng ở hầu hết tất cả các khách sạn, nhà hàng, siêu thị, trung tâm thương mại, cửa hàng kinh doanh tầm trung trở lên... sử dụng để khách hàng thanh toán các khoản phí dịch vụ bằng thẻ quốc tế hoặc thẻ nội địa.*

Trần Ngự nhìn thấy hóa đơn POS liền nghĩ đến việc kiểm tra số tài khoản thẻ ngân hàng của mình. đi theo mẹ Trần dạo một ngày, Trần Ngự quên khuấy mất việc dành thời gian đi tìm cây ATM để kiểm tra tài khoản ngân hàng. cô đang chần chừ tìm lý do để đi ra ngoài thì nhân viên spa mặc đồng phục màu hồng từ trong phòng đi ra, nói “Trần phu nhân, Trần tiểu thư, phòng đã chuẩn bị xong, xin mời bà và cô vào.”

“Thi Thi, chúng ta vào thôi.” Mẹ Trần kéo con gái đi vào phòng.

“Mẹ, mẹ vào trước đi, con đi vệ sinh cái đã.” Trần Ngự hơi ngượng ngùng nói.

“Ừ, vậy mẹ vào trước thay quần áo.” Mẹ Trần cũng không nghĩ nhiều, đi theo nhân viên spa vào trước.

Trần Ngự chờ mẹ Trần vào phòng, quay người đi ra cửa, nhân viên tiếp tân ngoài cửa nhìn thấy, cười nhắc nhở “Trần tiểu thư, trong tiệm chúng tôi cũng có phòng vệ sinh.”

“không sao, tôi thích đi ở ngoài.” nói xong cũng không chờ đối phương đáp lời, Trần Ngự đi ra phía thang máy, đi xuống lầu một. Trần Ngự nhớ kĩ lúc sáng cô đã nhìn thấy một ngân hàng bên cạnh trung tâm thương mại.

Trần Ngự tìm một cây ATM không có người, đóng cửa lại, cầm thẻ, nhập mật khẩu, chọn mục kiểm tra số dư tài khoản.

...

Trần Ngự sững sờ nhìn màn hình, chớp chớp mắt rồi lại chớp chớp mấy cái nữa, xem hết chữ số Ả rập rồi lại xem đến phần chữ tiếng Trung, xem đi xem lại vẫn không thể tin trong thẻ của cô thực sự có năm mươi vạn. Để chắc chắn số tiền là của mình, Trần Ngự quyết định rút thử một trăm đồng.

“Mời quý khách nhận tiền.”

Trần Ngự nhìn tờ tiền giấy màu đỏ rực mới ra lò còn mang theo chút nhiệt, lại nhìn số dư trên màn hình 499.900 đồng, cúi đầu trầm tư.

Kiểm tiền trở nên dễ dàng như vậy, làm cô bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ cuộc sống này, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đơn hàng đầu tiên

Trong nhận thức của tất cả mọi người, thành phố luôn là một nơi huyền ảo, người đông đúc, xe cộ rất nhiều, chuyện xảy ra cũng quá nhiều. Nhưng hai buổi tối ngồi ngáy người ở Đé Đô, Trần Ngu lại cảm thấy buổi tối ở thành phố này lại yên tĩnh đến vậy, bãi cỏ được chăm sóc tỉ mỉ nhưng dường như không có sự sống bên trong, đôi khi chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng ve kêu, mà còn không to bằng tiếng dế kêu ở thôn Đại Mộc.

Trần Ngu cầm một chiếc đèn pin nhỏ, khoác chiếc túi vải ông lão cho trên vai, lặng lẽ đẩy cửa sổ đi ra ngoài. Bây giờ là mười hai giờ khuya, phòng bên cạnh của ba mẹ Trần đã tắt đèn được hai giờ, phòng của Trần Dương bên trái cũng đã tắt đèn sau đó nửa giờ.

Trần Ngu thuận thực leo ra ngoài sân, cầm chiếc smartphone mẹ Trần mới mua cho cô hôm nay, định vị địa điểm mình muốn đến vào đêm nay.

“Ba mươi lăm cây số?” Trần Ngu nhin không được kêu lên “Vậy khi đến nơi không phải trời đã sáng rồi sao?”

Trần Ngu quyết định từ bỏ việc đi bộ đến đó, ở ven đường chặn một chiếc taxi lại. Bây giờ có bản lĩnh kiểm tiền mới thì phương thức tiêu tiền cô cũng phải bắt kịp thời đại mới được.

Ban đêm đường vắng lên xe đi rất nhanh, chưa đến bốn mươi phút, xe taxi dừng trước cổng công viên Tân Giang. Lúc xuống xe, bác tài xế taxi hiện lãnh thấy một cô gái trẻ như Trần Ngu một thân một mình xuống đây thì nhắc nhở “Này cháu, nơi này vắng vẻ quá, cháu thực sự muốn xuống xe ở đây sao?”

“Vâng ạ, cảm ơn bác tài.” Trần Ngu nói đưa một trăm đồng ra.

“cô gái, ở đây rất khó bắt xe, cháu ở đây có lâu không? Nếu không để chú chờ cháu?” Bác tài vừa nói vừa thối lại tiền cho Trần Ngu.

“Dạ, không cần đâu ạ. Cháu cũng chưa biết khi nào mình mới xong việc nữa, cảm ơn chú đã quan tâm.”

“Được rồi, vậy cháu cẩn thận một chút.” Bác tài thấy Trần Ngu kiên quyết cũng không nói thêm, hiện giờ mấy đứa trẻ dậy thì đều làm người lớn rầu rui thú vị như vậy sao.

Chờ xe taxi quẹo qua góc đường không thấy bóng dáng, Trần Ngu mới quay người bước đến cửa chính của công viên. Công viên Tân Giang là công viên mới mở ven bờ sông, vẫn còn chưa khai trương, cánh cửa sắt cao cao bị một sợi dây xích sắt khóa lại. Trần Ngu liếc mắt ước lượng chiều cao, tìm một chỗ tương đối tốt đặt chân, hai ba lần liền leo vào được phía trong.

Sau khi tiến vào công viên, Trần Ngu lấy la bàn trong túi vải ra, kim đồng hồ la bàn quay một vòng chỉ về hướng nam.

Vậy là mục tiêu ở bên kia rồi.

Xác định phương hướng và vị trí, Trần Ngu phát hiện ở giữa khu rừng trúc phía trước có một chòi nghỉ mát để du khách nghỉ ngơi. Trần Ngu cảm thấy hơi mệt mỏi nên đi qua ngồi xuống. Sau đó lấy điện thoại di động ra, chuyên tâm chơi trò đấu địa chủ trên QQ.

“Cướp bài, tôi cướp.”

“Nhanh lên một chút, đừng câu giờ.”

“Con vua.”

Ngay khi Trần Ngu đang say mê chơi được bốn năm ván, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai cô “Bài này của ngươi không tốt lắm.”

“Đúng vậy, cho nên ta mới không giành được địa chủ.” Trần Ngu gật gật đầu đồng ý, vẫn tiếp tục cúi đầu chơi bài.

“...” Giọng nói lạnh lẽo đợi một lúc, trơ mắt nhìn Trần Ngu đánh xong một ván, thấy cô lại chuẩn bị đánh một ván tiếp, không thể nhịn được nữa, nói “Bên cạnh người bỗng nhiên có thêm một người mà ngươi cũng không thèm ngẩng đầu nhìn xem là sao hả?”

“Có thêm một người thì đương nhiên phải ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng ngươi đâu phải là người ta.” Trần Ngu vừa nói lại vừa đánh ra một quân bài.

Ma nữ vốn muốn chờ cô gái nhỏ nhìn thấy mình mà hoảng sợ run rẩy, lập tức sắc mặt biến đổi, khuôn mặt tái nhợt dễ nhìn trở nên dữ tợn, móng tay lập tức dài ra vươn về phía Trần Ngu muốn bóp cô cổ.

Trần Ngu trở tay từ trong túm cỏ ra lá bùa đuổi ma trung cấp, thuận thế dán lên tay ma nữ vừa đưa ra, lá bùa đụng phải ma nữ trong nháy mắt bốc cháy thành ngọn lửa xanh lục, làm cho ma nữ thét lên thảm thiết thê lương, bày tay trắng bóc của ma nữ đã cháy rụi.

“cô là ai?” Ma nữ lùi lại hơn năm mét, cảnh giác nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu nhấn nút thoát trò chơi, cất điện thoại đi, ngẩng đầu đánh giá mục tiêu đêm nay của mình. Đây là một con ma chết sớm, lúc chết chưa đến hai mươi tuổi, đôi mắt đỏ ngầu cũng không thể che giấu khuôn mặt thanh tú nguyên bản của nó. Trần Ngu nghĩ khi còn sống, nó chắc phải là một người đẹp.

“Tôi là thầy trừ ma (khu quỷ sư), cô có thể gọi tôi là Tây Thi.” Trần Ngu trả lời.

Ma nữ sống mười chín năm, chết hơn một trăm năm, chưa bao giờ thấy một phụ nữ tự kỷ như vậy, ma nữ không không chế được mà giật giật khoe miệng.

“Từ lần đầu tiên tôi bắt đầu trừ ma, ông nội tôi đã quy định cho tôi hai điều.” Trần Ngự nhìn ma nữ vờn hai đầu ngón tay lác lác “Thứ nhất, trừ ma tuyệt đối không thể miễn phí, cho dù chỉ một đồng cũng phải thu, dù sao bắt ma cũng là một chuyện rất nguy hiểm, cô thấy đúng không?”

Ma nữ bị cô hỏi, về mặt táo bón.

“Thứ hai, khi đuổi ma, nếu như là ác ma, trực tiếp đánh tan, để phòng việc chết do nói quá nhiều.” Trần Ngự nhún mày cười “Nhưng mà tôi nhìn cô còn có kiên nhẫn nhìn tôi chơi đấu địa chủ một lúc, chắc là cũng không phải là ác ma đâu nhỉ. Hay là chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“Trò chuyện cái gì?” Ma nữ đề phòng nhìn Trần Ngự, ma nữ đã ở đây hơn trăm năm, không phải là chưa gặp qua đạo sĩ hay Thiên sư muốn bắt nó đi, nhưng người còn trẻ giống như Trần Ngự là lần đầu tiên ma nữ gặp phải. Nhưng chỉ qua lần giao thủ ngắn ngủi lúc này, ma nữ không dám khinh thường cô gái nhỏ tự xưng là Tây Thi trước mặt này.

“cô nghĩ mình nên tự giác đi đầu thai ngay hay là để tôi đánh cô một trận, sau đó ... lại đi đầu thai?” Trần Ngự rất chân thành hỏi.

“cô ... muốn chết rồi” Ma nữ lập tức bị chọc giận, âm khí quanh người bỗng nhiên tăng vọt, âm khí dày đặc len qua rừng trúc bay về phía ánh trăng, không gian đen như mực đã không còn nhìn thấy hình ảnh của ma nữ, chỉ còn ánh sáng trên màn hình điện thoại di động vẫn ngoan cố le lói một chút.

“Xem ra vẫn phải hành động thôi.” Trần Ngự đưa tay muốn lấy một lá bùa đuổi ma trung cấp, nhưng rồi lại nghĩ lá bùa này giá hai mươi vạn cơ đấy, thế là chuyển mục tiêu rút sáu lá bùa đuổi ma sơ cấp ra.

“Mở.” Trần Ngự chỉ tay vào ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở phong ấn mắt âm dương, mở mắt ra lần nữa, Trần Ngự nhìn thấy sương mù bay lung lay theo âm khí màu đen.

Từ đó, Trần Ngự xác định chính xác được vị trí của ma nữ, đưa tay ném sáu lá bùa sơ cấp ra. Sáu lá bùa bay trước mặt Trần Ngự tạo thành một vòng tròn, một luồng ánh sáng vàng sáng lên, ánh sáng dẫn đường cho các lá bùa, nhanh chóng thu nhỏ, trôi ma nữ ngay tại chỗ.

Lúc đầu ẩn trong âm khí, ma nữ muốn từ không trung nhào về phía Trần Ngự nhưng lại bị các lá bùa như xiềng xích khóa lại, từ trên không rơi xuống đất, nó hết sức gãy dựa nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Ánh sáng liên tục lấp lóe, làm móng tay đen dài của ma nữ từ từ thu lại, cho đến khi trở thành chiều dài bình thường, đôi mắt đỏ rực cũng từ từ trở về hai màu đen trắng.

“cô thả tôi ra, tôi không muốn đi đầu thai.” Ma nữ điên cuồng gãy dựa.

“Tôi thấy cô mặc dù có âm khí rất nặng nhưng nghiệt sát không nhiều. Đến địa phủ cái tạo cho tốt vẫn còn cơ hội đầu thai đến chỗ tốt.” Trần Ngự an ủi.

“Tôi không muốn đầu thai, tôi không muốn đầu thai.” Ma nữ khàn giọng hét to.

Đối với tình huống này, Trần Ngự đã khá quen thuộc, có lấy từ túi vải bên hông ra cái la bàn, ném về phía trước nói “Tôi xem cô có giá trị một trăm vạn nên sẽ tự mình mở cửa âm đưa cô đi.”

Thầy trừ ma chủ yếu có hai phương pháp trừ ma, một loại là đưa hồn ma trở về âm phủ, để âm phủ xử lý, còn phương pháp khác là trực tiếp đánh tan hồn ma, hồn phách tan biến không còn tồn tại trong ba giới nữa.

Nhưng đưa vào âm phủ cũng phân ra thành hai phương pháp, thứ nhất là thông báo cho Quỷ sai đến đón, nếu như vậy thì hồn ma đưa về âm phủ giống như phạm nhân lần trốn bị bắt, dưới âm phủ sẽ xử phạt rất nặng. Phương pháp thứ hai là thầy trừ ma mở cửa âm ra, trực tiếp đưa hồn ma xuống âm phủ, cách làm này gọi là siêu độ. Nếu dùng phương pháp này đưa hồn ma về âm phủ, khi đi qua cửa âm, linh lực của ma sẽ bị thầy trừ ma làm sạch (tịnh hóa). Đối với hồn ma này, âm phủ sẽ điều tra nguyên nhân nó còn lưu luyến ở nhân gian, nếu hợp tình hợp lý thì sẽ bị xử lý nhẹ nhàng hơn.

trên không trung, cái la bàn kêu lên vù vù, phía ngang trời trước người ma nữ mở ra một cánh cửa phát ra ánh sáng trắng, cánh cửa xuống âm phủ nhìn cũng giống một cánh cửa ra vào bình thường, phía sau cửa lộ ra một dải ánh sáng màu bạc. Dải ánh sáng này chính là do linh lực của hồn ma khi các thầy trừ ma tịnh hóa tạo thành.

Ma nữ bước vào con đường tịnh hóa, có thể tẩy hơn nửa oán khí trên người.

“đi thôi.” Trần Ngự đẩy bà vai ma nữ đi vào cửa âm.

“Tôi không muốn đi vào, tôi không muốn đầu thai, tôi cầu xin cô, tôi còn có chuyện chưa làm xong, người mà tôi muốn chờ còn chưa đến, tôi ...”

Ma nữ chưa nói xong liền bị Trần Ngự đẩy một cái vào cửa âm, cửa âm vào một cái biến mất không còn bóng dáng, chiếc la bàn lượn một vòng trên không trung rồi bay trở lại trong tay Trần Ngự.

“Người ta sống trên đời ai mà không có điều tiếc nuối.” Trần Ngự nhìn rừng trúc trống trải trước mặt, than nhẹ.

Khi Trần Ngự tám tuổi thì bắt đầu theo ông lão đi bắt ma. Lúc đó tuổi còn nhỏ, cô luôn bị những câu chuyện bí hiểm của các hồn ma làm cảm động. Mỗi lần trừ ma về đều râu rĩ, không vui, ông lão liền nói với cô như vậy.

“Nhóc con, con phải nhớ kĩ, con người ta sống trên đời sẽ luôn có điều tiếc nuối. Nhưng chết chính là chết rồi, người khác đều đi đầu thai, dựa vào cái gì mà những hồn ma kia lại không đi.” Ông lão vỗ đầu Trần Ngư “Con phải nhớ, tiếc nuối đều do chính mình mà ra, khi còn sống mà không cố gắng, đến chết còn già mồm làm cái gì.”

Nhìn âm khí xung quanh dần dần tản đi, rừng trúc một lần nữa hiện dưới ánh trăng, Trần Ngư lấy điện thoại ra, mở khung chat với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: đã giải quyết xong.

Mưa bay tháng ba: Nhanh vậy á? (Kính sợ.JIP)

Tôi là tiểu hào: Số còn lại khi nào anh chuyển cho tôi?

Mưa bay tháng ba: Ngày mai tôi cho người đi kiểm tra lại, nếu không có vấn đề sẽ chuyển tiền cho anh ngay.

Tôi là tiểu hào: OK

Mưa bay tháng ba: anh không bị thương chứ?

Tôi là tiểu hào: Tôi không sao, nhớ chuyển tiền cho tôi. Tôi out trước đây.

Trần Ngư cũng không đợi đối phương trả lời, rời khỏi QQ. Cảm nhận trong không khí còn lưu lại chút âm khí. Nghĩ đến việc “Mưa bay tháng ba” sẽ cho người đến kiểm tra, vậy là theo nguyên tắc hoàn hảo (thập toàn thập mỹ), Trần Ngư móc trong túi vải một lá bùa tịnh hóa, dùng linh lực đốt lên rồi ném vào không khí.

Bùa tịnh hóa bay giữa không trung hóa thành điểm sáng yếu ớt giống như đom đóm trong đêm hè, ánh sáng xua đi chút âm khí còn lưu lại trong rừng trúc.

Trần Ngư cầm điện thoại di động lên, phát hiện đã một giờ rồi. cô cất điện thoại, theo đường cũ quay ra, leo qua cổng công viên, đứng chờ ở ven đường mấy phút, quả nhiên là không có chiếc xe taxi nào.

Trần Ngư nghĩ nghĩ, định chạy bộ một đoạn, ra đến trung tâm thì lại đón xe.

Thế là, trên đường cái vào rặng sáng xuất hiện hình ảnh một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa, trên vai đeo một chiếc túi vải cũ kĩ, vui sướng chạy bộ.

Trần Ngư đang tập trung chạy bộ, bỗng nhiên có một luồng sát khí làm người ta sợ hãi từ phía sau truyền đến, Trần Ngư cảnh giác xoay người, đôi mắt chăm chú nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen từ phía xa chạy đến. Luồng sát khí làm người khác run sợ chính là từ chiếc xe hơi kia truyền đến.

Điền Phi là một trong bảy trợ lý của Lâu Tam thiếu. Hôm nay, Lâu Tam thiếu đi Bộ nghiên cứu khoa học tham dự một hội nghị, đến nửa giờ trước mới kết thúc. Cậu ta lái xe hơi đưa Lâu Tam thiếu về nhà, trên đường đi rất thuận lợi, nhưng khi xe chạy đến đoạn đường gần Tân Giang, đến gần ngã rẽ thì trực giác nhạy bén của cậu ta phát hiện có người đang nhìn trộm.

Ánh mắt Điền Phi nhanh chóng nhìn ra ngoài xe, lập tức trong nháy mắt thấy hình ảnh của một cô gái đang đứng ven đường, Điền Phi liền ồ nhẹ một tiếng.

“Sao vậy?” Ở băng ghế sau đang chợp mắt, Lâu Minh mở mắt ra.

Điền Phi định nói không có chuyện gì, nhưng nhớ đến Hà Thất đã từng nói với cậu ta, Tam thiếu đối với cô gái nhỏ nhà họ Trần mới tìm về có một loại cảm tình không rõ nào đó. Cũng vì chuyện này mà mấy người trợ lý bọn họ còn điều tra riêng về Trần Ngư. Cho nên dù chỉ nhìn thoáng qua trong nháy mắt, Điền Phi mới có thể nhận ra Trần Ngư.

“Em vừa mới nhìn thấy con gái nhà thị trường Trần.” Điền Phi đáp.

“cô nhóc nhà họ Trần mới tìm về ấy hả?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ấy một mình đứng ở ven đường.” Điền Phi bổ sung.

“đã trẻ như thế này, sao cô ấy còn một mình ở bên ngoài?” Lâu Minh đưa tay nhìn đồng hồ, cau mày nói “Cậu quay lại đón cô ấy lên xe cùng chúng ta đi.”

“Tam thiếu, an toàn của anh là trên hết.” Điền Phi nói.

“Tôi?” Lâu Minh không nhịn được tự giễu “Tôi không gây họa cho người khác là may rồi, ai mà có thể uy hiếp được tôi.”

“Tam thiếu, anh đừng nói vậy.” Điền Phi không nghe nổi lời cam chịu của Lâu Minh.

“Được rồi.” Lâu Minh nhắm mắt, hiển nhiên là không muốn nói chuyện nữa “Quay xe lại đón cô nhóc đó đi.”

Thế là, đang chạy bộ được một nửa, Trần Ngư không hiểu sao lại đi nhờ được một chuyến xe.

Nửa giờ sau, bảo vệ của Lâu Tam thiếu đưa người về đến sân nhà họ Trần, mặt không thay đổi nhìn Trần Ngự đang cảm kích, nói “Tam thiếu nói, nếu lần sau anh ấy phát hiện cô lại chạy lung tung, anh ấy sẽ để chúng tôi đưa cô về giao tận tay thị trưởng Trần.”

“...” Lời cảm ơn của Trần Ngự kẹt lại trong cổ họng, mãi mà không nhả ra được.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: nói tôi chạy lung tung hả, tôi còn chưa tìm cha tôi méc là các anh mang theo súng phi pháp đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ông của tôi là thầy trừ ma

Giữa vò một đêm, sáng hôm sau Trần Ngự dậy trễ, bỏ qua bữa sáng.

Chưa từng ngủ nướng như vậy, Trần Ngự hơi chột dạ, cô nương ngừng đứng ở bậc cầu thang nhìn mẹ Trần đang ngồi ở phòng khách, cười khúc khích.

“Thi Thi, con lại đây.” Mẹ Trần nhìn con gái vẫy vẫy tay, vừa nói đi Thảm hâm lại bữa sáng mang lên.

“Con ... con dậy trễ quá ạ.” Trần Ngự đến bên mẹ Trần, lúng túng cười.

“không sao, cũng không muộn lắm, còn chưa đến mười giờ.” Mẹ Trần mới không cảm thấy con gái ngủ nướng đâu, mà ngủ nướng thì có làm sao, ngủ nướng chứng tỏ con gái ở trong nhà rất thoải mái ả.

Trần Ngự nghe càng lúng túng hơn, mẹ ruột ả, mẹ xác định mẹ không chê khéo con đó chứ?

“Thi Thi, đi phòng ăn ăn sáng trước đi, chút nữa em đi ra ngoài với anh.” Từ ngày hôm qua, mẹ Trần đổi tên mụ của Trần Ngự từ Tây Thi thành Thi Thi, hai cha con nhà họ Trần cũng rất ăn ý sửa lại theo.

“đi đâu ...” Trần Ngự vừa định hỏi đi đâu, kết quả xoay người liền phát hiện, trong phòng khách, ngoài mẹ Trần và Trần Dương còn có hai người khác. Trong đó có một thanh niên với mái tóc nhuộm đỏ nhìn chăm chăm cô một cách hiếu kì, dò xét.

Trần Dương đi qua, giới thiệu “Đây là Tần Dật, đây là Thiệu Huy, hai người đều là sinh viên đại học Đê Đô, cao hơn em một khóa.”

Trần Dương nói xong, xoay người nhìn hai thanh niên, giới thiệu em gái nhà mình “Đây là em gái anh, Trần Ngự.”

“Chào em” Người tên Tần Dật có tính cách hơi lạnh nhạt, chỉ nhìn Trần Ngự gật nhẹ đầu.

Còn người nhuộm tóc đỏ Thiệu Huy thì tính cách sôi nổi hơn nhiều, anh ta nở nụ cười tươi, nhiệt tình nói “Em khỏe không, em gái Ngự. Nghe nói khi còn bé chúng ta đã cùng đi nhà trẻ đó.”

“thật ... thật sao?” Trần Ngự bị anh ta gọi là em gái Ngự thì cảm thấy lúng túng, phải biết là, ở thôn Đại Mộc, anh trai, em gái (ca ca, muội muội) là xưng hô giữa các cặp tình nhân với nhau. Trần Ngự nghe hơi khó chịu nên chủ động nói “Chào các anh, em tên là Trần Ngự, các anh cũng có thể gọi em là Tây Thi.”

Trần Ngự vừa nói xong, Trần Dương nói thầm một tiếng ‘xong đời rồi’, lập tức lấy tay che mặt, xấu hổ không dám gặp người.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Dật thoáng qua sự kinh ngạc ngẩn ngừ, chỉ có Thiệu Huy sững sốt mất hồi lâu, sau đó cười ha ha “Tên rất hay, tên rất hay.”

Trần Ngự cũng cười khúc khích theo, trong nháy mắt bầu không khí giữa ba người cũng trở nên quen thuộc hơn.

Nếu như mười lăm năm trước Trần Ngự không bị lừa bán, cô sẽ cùng Tần Dật và Thiệu Huy lớn lên, nếu nói về mức độ thân quen có khi còn thân mật hơn Trần Dương. Dù sao thì Trần Dương cũng lớn hơn bọn họ bốn năm tuổi, bình thường không thể chơi chung với nhau.

Nhưng bây giờ, Trần Ngự đối với cuộc sống ở thành phố này hoàn toàn không biết gì cả. Trần Dương muốn để em gái từ từ hòa nhập vào nhưng lại sợ người khác khi dễ cô. Thế là ngàn chọn vạn chọn, anh mới chọn được hai người có tính cách khá tốt đưa đến cho Trần Ngự làm quen, đồng thời cũng hi vọng khi em gái học trong trường đại học thì bọn họ cũng giúp đỡ chút ít.

==

Xe hơi hướng về trang trại ngựa vùng ngoại thành.

“Em gái Tây Thi, trước kia em đã từng cười ngửa chưa?” Thiệu Huy cười hỏi.

“anh gọi em là Tây Thi là được rồi, đừng gọi là em gái Tây Thi.” Trần Ngự đính chính.

“Tại sao?” Thiệu Huy nghi ngờ hỏi “anh lớn hơn em một tuổi đó.”

“không phải là vấn đề tuổi tác.” Trần Ngự cau mày giải thích “Ồ chỗ em ở lúc trước, trừ khi là anh em ruột thịt, giữa nam nữ bình thường không thể kêu là em gái, sẽ gây hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Thiệu Huy không hiểu hỏi

“Là ... Hiểu lầm có quan hệ nam nữ kia kia.”

“thật sao?” Thiệu Huy nghe lại có hứng thú hơn “Vậy làm sao bây giờ, nếu không thì anh làm bạn trai em cũng được mà.”

“không được.” Trần Ngự lắc đầu mãnh liệt.

Lúc đầu, Trần Dương thấy Thiệu Huy chiếm tiện nghi (trêu chọc) em gái mình, đang muốn quay đầu dạy bảo thằng nhóc này đã thấy Trần Ngự lập tức cự tuyệt, thì ngậm miệng không nói gì.

Vẫn ngồi yên lặng ở một bên, thấy Trần Ngự phản đối mạnh như thế, Tần Dật cũng tò mò nhìn sang.

“Tại sao?” Thiệu Huy cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Em không thích dạng người như anh.” Trần Ngự còn vô cùng tâm lý, an ủi “Nhưng anh cũng đừng đau lòng quá, thực ra anh rất đẹp trai, nhưng mà em không thích người giống như anh mà thôi.”

“Phụt ...” Tần Dật và Trần Dương không ngờ là nghe được câu trả lời như vậy, thấy mặt Thiệu Huy nhăn như bị táo bón thì lập tức không phúc hậu mà cười ha ha.

“anh ... anh cảm ơn em.” Thiệu Huy cố giữ mặt mũi nói.

“Đừng khách sáo, lời em nói rất chân thành đó.” Mặt mũi Trần Ngự tràn đầy chân thành, để lại Thiệu Huy một bụng tức khí nghẹn lại giữa ngực, cực kì khó chịu.

Bên kia, Tần Dật cố gắng không chế bả vai run run của mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Thiệu Huy vốn tức muốn chết rồi, lại thấy Tần Dật cười trộm mình, thế là có ý xấu muốn kéo Tần Dật xuống nước luôn. Thế là cậu chỉ vào Tần Dật nói “Vậy em thích người như thế nào? Giống Tần Dật hả?”

“Thiệu Huy?” Tần Dật trừng mắt nhìn Thiệu Huy.

“Em cũng không thích.” Trần Ngự chỉ dùng một giây để ra đáp án, nhưng cô cũng có lời an ủi giống như Thiệu Huy “Tần Dật, anh cũng đừng đau lòng, thật ra anh rất đẹp trai, nhưng mà ...”

“Cũng không phải là dạng người mà em thích?” Thiệu Huy tự động tiếp lời Trần Ngự chưa nói xong.

Trần Ngự gật đầu.

Lúc đầu có chút xấu hổ và không thoải mái- Tần Dật thấy Trần Ngự ‘bất chước y khuôn’ nói lời an ủi mình, bỗng nhiên lại muốn cười.

“Vậy là ánh mắt em rất cao đó.” Thiệu Huy hỏi “Hai người bọn anh có thể xem như là những người đẹp trai nhất đại học Đé Đô rồi mà em còn thấy chướng mắt nữa hả. Vậy em thích người như thế nào?”

Thiệu Huy vừa nói xong, ba quý ông trong xe đồng thời dựng lỗ tai lên.

“Em cũng chưa gặp được nên cũng không biết nữa.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Vậy khi nào em gặp được thì nhớ giới thiệu cho tui anh làm quen với nha. anh muốn xem anh ta mạnh hơn anh và Tần Dật ở điểm nào.” Mặc dù Thiệu Huy nói như vậy nhưng ba quý ông trong xe đều biết, cô nhóc này chắc còn chưa biết yêu là gì đâu.

Nhưng mà không lâu sau, khi Trần Ngự mang bạn trai đến giới thiệu với bọn họ, bọn họ không thể không thừa nhận, đúng là chỗ nào cũng mạnh hơn bọn họ mà.

Khi đến trang trại ngựa ở ngoại ô, Trần Dương dẫn Trần Ngự đi thay quần áo, tại phòng thay đồ của nữ gặp được con gái của phó thị trưởng Sở Khai Văn – Sở Tiêu.

“anh Trần Dương.” Sở Tiêu mặc trang phục cưới ngựa, về mặt ngạc nhiên nhìn Trần Dương.

“Tiêu Tiêu?” Trần Dương kinh ngạc “Em cũng đến cưới ngựa hả?”

“Vâng, thật là khéo quá.” Sở Tiêu nhìn Trần Ngự bên cạnh Trần Dương “Đây là em gái Trần Ngự sao.”

Mặc dù nhà họ Trần không chính thức thông báo chuyện tìm được Trần Ngự trở về nhưng tin tức đã truyền khắp Đế Đô rồi.

“Ừ.” Trần Dương giới thiệu “Thị Thi, đây là Sở Tiêu.”

“Em gái Trần Ngự, chị là Sở Tiêu, khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau đó.” Sở Tiêu nhiệt tình cầm tay Trần Ngự.

“Chào chị.”

“Em đến thay đồ cưới ngựa hả? Để chị dẫn em đi.” Sở Tiêu nói xong thì quay lại nói với Trần Dương “anh Trần Dương, để em dẫn em gái Trần Ngự đi cho, anh cũng đi thay đồ đi. Chút nữa chúng ta gặp ở chuồng ngựa.”

“Cũng được, chút nữa gặp ở chuồng ngựa.” Trần Dương nghĩ mình đứng trước cửa phòng thay đồ của nữ cũng không tiện, thế là đồng ý với đề nghị của Sở Tiêu.

Sở Tiêu dẫn Trần Ngự vào phòng thay quần áo, giúp Trần Ngự chọn một bộ quần áo rồi để cô tự vào thay. Đến khi Trần Ngự thay quần áo đi ra, chỉ thấy bên ngoài một cô gái mắt to đang tò mò nhìn Trần Ngự, còn Sở Tiêu không biết đã đi đâu.

“Cậu chính là con gái nhà thị trưởng Trần bị lừa bán từ nhỏ mới tìm về được sao?” cô gái mắt to đến bên cạnh Trần Ngự đột ngột hỏi.

“...” Trần Ngự nhú mồm, không lên tiếng.

“Sao cậu lại không nói chuyện, tôi đang nói chuyện với cậu đó.” Đối phương có chút không vui hỏi.

“Cậu là ai?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi là Trương Văn Văn, ba tôi là cục trưởng cục công an.” Trương Văn Văn giới thiệu xong lại hỏi tiếp “Tôi nghe nói cậu bị bán đến một nơi rất hẻo lánh, rất xa xôi phải không? Sao cậu lại đến vậy, có phải cậu phải làm việc vất vả dưới nắng mặt trời không? Tôi nhìn thấy trên TV xóm làng thôn quê rồi, mấy đứa nhỏ bốn năm tuổi cũng phải đi làm việc, có phải cậu cũng phải đi làm lúc bốn năm tuổi hay không?”

Trần Ngự hơi không thích cách Trương Văn Văn nói chuyện, cau mày không định để ý đến cô ta, quay người đi đến chỗ khác đợi Sở Tiêu quay lại.

“Ài, tôi đang nói chuyện với cậu mà, sao cậu không để ý đến tôi.” Trương Văn Văn hơi tức giận hỏi.

“Cậu không thấy sao còn hỏi?” Rốt cuộc Trần Ngự không kiên nhẫn được nữa.

“Cái gì?”

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu.”

“Cậu ...” Lớn đến vậy nhưng Trương Văn Văn chưa bao giờ mất mặt như vậy, tức giận đến mức đỏ cả mặt.

Lúc này Sở Tiêu từ phía ngoài đi vào, trông thấy Trần Ngự và Trương Văn Văn thì cười “Em gái Trần Ngự, Văn Văn, mọi người thay quần áo xong rồi hả?”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu còn Trương Văn Văn thì chu môi lên, đáng vẻ không vui, không nói gì.

“Em sao thế?” Sở Tiêu nhìn Trương Văn Văn hỏi.

“Tiêu Tiêu, cậu ta ...” Trương Văn Văn chỉ Trần Ngự, rồi ngừng lại, kéo Sở Tiêu qua một bên, nhỏ giọng nói “Em không thích cậu ta chút nào, em không muốn chơi chung với cậu ta đâu.”

“Sao thế?” Sở Tiêu ngạc nhiên.

“Dù sao em không thích cậu ta chút nào.” Trương Văn Văn tức giận nói.

“Em đừng quên, hôm nay anh Trần Dương đặc biệt hẹn với Tần Dật và Thiệu Huy đến chính là muốn giới thiệu em gái anh ấy cho họ làm quen. Nếu em không đi cùng Trần Ngự thì sẽ không gặp được Thiệu Huy đâu.” Sở Tiêu nhắc nhở

“Thôi được rồi.” Trương Văn Văn do dự rồi miễn cưỡng gật đầu.

Sở Tiêu kéo tay Trương Văn Văn, đến bên Trần Ngự cười nói “Em gái Trần Ngự, chúng ta ra chuồng ngựa đi.”

Trần Ngur gật đầu, theo sau hai người ra khỏi phòng thay quần áo đến chuồng ngựa.

Trần Dương, Tần Dật và Thiệu Huy mỗi người đã sớm dắt một con ngựa đứng trên đồng cỏ nhìn ba người đi tới. Trần Dương nhìn em gái vẫy vẫy tay, nụ cười trên môi Tần Dật và Thiệu Huy đang nhìn Trần Ngu, thấy bên người cô có hai người khác thì lập tức cứng đờ.

“Sao Sở Tiêu và Trương Văn Văn cũng đến đây vậy?” Thiệu Huy không nhịn được hỏi.

“Câu nói với bọn họ hả?” Tần Dật hỏi Thiệu Huy

“Sao có thể chứ?” Thiệu Huy sừng sốt một chút rồi như đoán được điều gì đó, mắng “Chắc là con nhóc Nhạc Nhạc chết tiết rồi, trở về em sẽ trừng trị nó.”

Nhạc Nhạc là em gái Thiệu Huy, bình thường có quan hệ rất tốt với Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn nhìn thấy Thiệu Huy thì kích động chạy đến kêu “Thiệu Huy, anh cũng đến cười ngựa hả, thật khéo ha.”

Sở Tiêu thì thận trọng hơn một chút, cô nhìn Tần Dật cười dịu dàng “Tần Dật, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Mặt Thiệu Huy vô cùng không kiên nhẫn, còn Tần Dật chỉ qua loa gật đầu xem như đáp lại.

Lúc này chỉ có Trần Dương đi đến bên em gái “Chút nữa anh dẫn em chọn một con hiền lành một chút rồi nhờ huấn luyện viên cùng cười với em đi chơi nha.”

“không cần đâu anh, em biết cười ngựa.” Trần Ngu cười lắc đầu.

“Em biết cười hả?” Lần này đến lượt Trần Dương kinh ngạc.

Thế là khi Trần Ngu vô cùng tự nhiên lấy một con ngựa chạy quanh sân mười vòng. Trần Dương không thể không thừa nhận, em gái nhà mình chẳng những biết cười ngựa mà kỹ thuật còn vô cùng giỏi.

“Wow ...” Đợi Trần Ngu cười ngựa quay về một lần nữa, Thiệu Huy nhìn không được khen “Tư thế thật óch, Tây Thi, em học cười ngựa từ bao giờ thế?”

“Lúc em mười tuổi.” Trần Ngu trả lời.

“Ai dạy cho em?” Trần Dương cũng tò mò hỏi.

“không ai dạy em cả.” Trần Ngu trả lời “Ở gần thôn em ở có một bầy ngựa hoang nhỏ, lúc đó em làm bạn với một chú ngựa trong đàn, thỉnh thoảng nó chở em đi chơi rồi từ từ em học được.”

“Quá đỉnh!” Thiệu Huy không nhịn được bật ngón cái khen ngợi, Tần Dật ở bên cũng có chút ngạc nhiên.

“Vênh vào cái gì chứ!” Trương Văn Văn thấy Thiệu Huy khen người khác, đứng bên nhỏ giọng phàn nàn với Sở Tiêu “Ồ quê thì toàn là dê bò lợn ngựa chứ đâu, có gì mà kể chứ? Sợ người khác không biết cậu ta lớn lên ở đâu à.”

Sở Tiêu kéo áo Trương Văn Văn ra hiệu cho cô ta nhỏ giọng một chút.

Cho đến khi rời khỏi trang trại ngựa, Thiệu Huy đều nói chuyện cùng Trần Ngu, điều này làm Trương Văn Văn nhìn đầy một bụng tức giận. không phải là cô ta cảm thấy Thiệu Huy sẽ thích Trần Ngu, dù sao trong mắt cô ta, Trần Ngu xấu như vậy thì Thiệu Huy làm sao có thể thích cô. Chỉ đơn giản là không thích người trong lòng thân thiết với một cô gái khác mà thôi.

“Trần Ngu.” Mọi người đứng chờ người lái xe lại, Trương Văn Văn bỗng lên tiếng hỏi “Nghe nói người ông nhận nuôi cậu là một ông lão thần côn hả?”

** Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.*

Trương Văn Văn vừa nói xong, những người còn lại đều nhú mày, chỉ có Trần Ngu thần nhiên trả lời “Ông nội của tôi là thầy trừ ma.”

“Thầy trừ ma? Là người đi bắt ma sao? Vậy cậu cũng vậy hả?” Trương Văn Văn hỏi.

“Phải.” Trần Ngu chỉ về hướng bà vai của Trương Văn Văn, cười vô cùng dịu dàng “Nếu như cậu mời tôi, tôi có thể giúp cậu đuổi con ma đang ở trên vai cậu đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngu: Muốn cãi nhau với tôi hả, tôi hù chết cậu, ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ăn trộm linh khí

Xe đã rời trang trại ngựa được mười phút mà Thiệu Huy vẫn còn ngồi phía sau cười không ngừng, vừa cười vừa chỉ Trần Ngự nói “Tây Thi, anh không ngờ em là người xấu như vậy nha.”

Thiệu Huy chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt sợ hãi của Trương Văn Văn lúc này lại không nhịn được cười.

“Vi sao Trương Văn Văn nghe em nói vậy mà lại sợ hãi như thế.” Tần Dật lý trí hơn Thiệu Huy nhiều, anh cảm thấy giọng của Trần Ngự lúc này vô cùng chắc chắn, không giống như nói xạo.

“Còn vì cái gì nữa, chắc chắn là lá gan của Trương Văn Văn quá nhỏ.” Thiệu Huy nói “Chỉ tiếc là ban ngày, nếu vào buổi tối, đến anh cũng bị nổi da gà nè.”

Thiệu Huy bắt chước điệu bộ của Trần Ngự, lặp lại lời Trần Ngự đã nói với Trương Văn Văn “Có phải nửa tháng trước cậu từng đến gần hồ nước không, ở đó có một bé trai khoảng bảy tám tuổi chết đuối, nó gọi cậu là chị gái, chị ơi, chị cứu em với ... hiện giờ nó đang bám vào vai cậu kìa.”

“Cậu cảm miệng.” Tần Dật đánh cái chất vào ngón tay đang chỉ ra của Thiệu Huy.

“Có phải cậu cũng thấy sơn gai ốc không?” Thiệu Huy hỏi “Có phải cậu cảm thấy khi mình chỉ vào người sẽ thực sự cảm thấy có vật gì đó bám lên người không?”

Tần Dật nhếch môi không nói gì nhưng sắc mặt không mấy dễ chịu.

Trần Ngự ở một bên nhìn rất vui vẻ.

So với bầu không khí vui vẻ ở phía sau, tâm tình của Trần Dương ngọt ngào hơn nhiều. Bởi vì anh nhận ra rằng, thái độ của Trương Văn Văn đối với Thi Thi ngày hôm nay chính là thái độ của đại đa số những người trong tầng lớp của họ đối với Thi Thi. Chỉ là những người đó sẽ không thể hiện thái độ rõ ràng như Trương Văn Văn mà thôi, nhưng trong lòng bọn họ chắc chắn không xem trọng Thi Thi.

Dù cho cô là em gái ruột của anh, con gái của thị trưởng thành phố nhưng mà cô đã bị lừa bán từ nhỏ. Mười lăm năm trôi qua có thể không ảnh hưởng đến trưởng thành của một người nhưng trong mắt những người đó, đây là một vết nhơ của Thi Thi. Chỉ cần Trần Dương nghĩ đến việc có người ở nơi anh không nhìn thấy, lén lút bàn tán hoặc là xem thường em gái anh, anh liền cảm thấy nóng giận.

“Tây Thi, anh có chuyện muốn hỏi em. Em có thể không cần trả lời nhưng em đừng giận anh nha, tại anh tò mò quá mà.” Thiệu Huy mở to đôi mắt mè� đầy hiếu kì nhìn thẳng vào Trần Ngự.

“anh hỏi đi.” Trần Ngự buồn cười nhìn anh.

“Ông của em thực sự là thầy trừ ma hả?”

“Thiệu Huy!” Lời Thiệu Huy vừa dứt, Tần Dật không nhịn được quát lớn.

“Tò rất tò mò mà.” Thiệu Huy có chút tủi thân.

Trần Dương nhìn vào kính chiếu hậu ngó em gái, anh không quát Thiệu Huy cũng không nói lời ngăn cản. Bởi anh biết Thiệu Huy không có ác ý và anh cũng thấy tò mò thái độ của em gái đối với chuyện này.

“Đúng vậy ạ, ông của em là thầy trừ ma.” Trần Ngự thân nhiên gật đầu.

“trên thế giới này có ma thật sao?” Thiệu Huy nhỏ giọng hỏi.

“Tin thì có, không tin thì không có.” Trần Ngự trả lời.

Thực ra trên đời này, phần lớn người ta không nhìn thấy ma, chỉ khi nào bị ma quấn lên người mới có thể cảm nhận được hồn ma tồn tại. Nhưng những người bị hồn ma quấn lên đều là những người có oán thù, có oán thù tự nhiên trong lòng sẽ có ma. Cho nên câu nói ‘tin thì có không tin thì không có’, đứng ở một góc độ nào đó xem xét thì hoàn toàn đúng.

Thiệu Huy nghe xong, liền tự động quyết định trên đời này không thể có ma, anh tiếp tục tò mò hỏi “anh cũng đã gặp qua thầy bói, khi coi bói cho người ta luôn luôn nói mấy câu tốt đẹp vớ vẩn, người nào cũng giống người nào để cho người ta nửa tin nửa ngờ. Ông của em là thầy trừ ma, có phải cũng có một đồng lời giải thích giống như những lời em nói với Trương Văn Văn lúc này?”

“Lúc này em nói thật đó, em nhìn thấy trên vai Trương Văn Văn có một đứa bé khoảng bảy tám tuổi, người ướt sũng như từ dưới nước mới lên, nó bám chặt lấy vai của Trương Văn Văn, giống như vậy nè ...” Trần Ngự nói rồi đưa tay về phía Thiệu Huy muốn bám vào bả vai anh.

“A ...” Thiệu Huy bị hù hất một hơi thật sâu, vừa trốn tránh vừa hét “không muốn nói thì thôi, đừng có dọa anh.”

“Đáng đời.” Tần Dật cười trên nỗi đau của người khác, ném ra hai chữ.

“Hi hi ...” Trần Ngự che miệng cười trộm, không tiếp tục dọa Thiệu Huy nữa.

Trần Dương nhìn phản ứng của em gái, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra. không có tức giận xấu hổ đến mức không muốn nói chuyện, cũng không thẹn quá hóa giận, Thi Thi đối với tuổi thơ của mình thân nhiên ung dung, không kiêu ngạo, không tự ti.

Xe quay trở lại khu tập thể bộ đội, ba người hẹn ngày khai giảng đại học Đê Đô sẽ gặp lại, sau đó Thiệu Huy, Tần Dật lái xe về.

Về đến nhà, ăn cơm tối với ba mẹ rồi Trần Ngự lấy lý do đi chơi một nên đi nghỉ sớm. Thế là trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Trần và Trần Dương.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy con?” Mặc dù lúc ăn tối, Thi Thi vẫn luôn nói rằng đi chơi rất vui vẻ nhưng vẻ mặt Trần Dương luôn nghiêm lại, thị trưởng Trần biết là còn chuyện gì khác nữa đã xảy ra.

Trần Dương cũng không giấu giếm, kể chuyện của Trương Văn Văn ra.

Thị trưởng Trần nghe xong, lông mày nhíu chặt, mẹ Trần thì vô cùng tức giận “Nhà họ Trương dạy con gái kiểu gì vậy, thật quá quắt. Để mai mẹ nói chuyện với Trương phu nhân mới được.”

“Bà nói chuyện với một mình nhà họ Trương nhưng bà nói được hết với những nhà ở Đê Đô này không?” Thị trưởng Trần không đồng ý nói.

“Vậy ông bảo phải làm sao bây giờ?” Mẹ Trần tức giận “Tôi vất vả bao nhiêu mới tìm được con gái về lại dễ dàng để người ta khi dễ như vậy sao? Lúc đó con đang ở đâu mà trở mặt nhìn em gái con bị người ta bắt nạt như vậy?”

“...” Trần Dương vô cùng oan ức nhìn mẹ mình “Thi Thi rất lợi hại đó mẹ, đâu cần con nói giúp đâu.”

Tiếp đó, Trần Dương lại kể chuyện Trần Ngự hù dọa Trương Văn Văn cùng cuộc nói chuyện trên xe với Thiệu Huy cho ba mẹ Trần nghe.

“Con cảm thấy em gái không bởi vì chuyện sống ở quê mà tự ti, em ấy rất thích thôn Đại Mộc cũng rất tôn kính ông Ngô.” Ông Ngô chính là người đã nuôi dưỡng Trần Ngự “Có lẽ những năm đó, em ấy sống vui vẻ hơn là chúng ta nghĩ.”

“Con nói không sai.” Thị trưởng Trần đồng ý “Vả lại, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà Thi Thi có thể tự mình thi đậu đại học Đê Đô, mà điểm còn cao như vậy nữa. Bà ra ngoài hỏi đi, mấy đứa nhỏ nhà người quen chúng ta có đứa nào thi đạt điểm cao như vậy không? Những đứa xem thường Thi Thi của chúng ta, chúng ta không cần để ý, sau này không gặp mặt nữa là được.”

“Vậy là xong thôi sao?” Mẹ Trần vẫn còn tức giận.

“Trần Dương đã nói rồi đó thôi, con gái cũng đâu chịu thiệt, với lại ...” Thị trưởng Trần nhìn con trai “Nếu em gái con chịu âm ức con sẽ mặc kệ hay sao?”

“Tất nhiên là không rồi ạ.” Trần Dương lập tức đảm bảo.

Mẹ Trần nghe xong, tâm trạng mới khá hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn ghi nhà họ Trương vào sổ thù vặt. Lần sau mà Trương phu nhân đến làm quen nịnh nọt, bà nhất định là không thêm để ý.

Mà bên này, sau khi lấy lý do lên lầu nghỉ ngơi nhưng thật ra là nhận được tin nhắn báo của ngân hàng về số dư tăng lên, Trần Ngự ngồi xếp bằng trên giường tám chuyện với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: Tôi đã nhận được tiền.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đúng là cao nhân mà, con ma nữ đạo hạnh trăm năm đã bị anh đánh tan rồi à? Hôm nay người của tôi đến kiểm tra nói là một tí âm khí cũng không có, sạch sẽ như chưa từng có hồn ma ở đó.

Tôi là tiểu hào: Tôi không đánh tan, tôi mở cửa âm tiền nó xuống âm phủ rồi.

Mưa bay tháng ba: Móa, kích động.JIP, kích động. JIP

Tôi là tiểu hào: ...

Mưa bay tháng ba: anh có thể mở cửa âm luôn sao

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cao nhân, cao nhân mà! anh mới là ‘tiểu hào’, vậy ‘đại hào’ thì làm sao.

Trần Ngự nhìn câu này mới nhớ đến cô chưa đổi tên cho tài khoản QQ này, vậy là mở trang thông tin cá nhân sửa lại tên.

Tôi muốn xây đường: Tôi không phải là tiểu hào.

Mưa bay tháng ba: ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, gu thưởng thức của anh thật đặc biệt.

Tôi muốn xây đường: Tôi đã nhận tiền, không có gì thì tôi out đây.

Mưa bay tháng ba: Khoan, khoan đã ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh thêm bạn với tôi đi, sau này có việc tôi nhờ anh giúp đỡ được không?

Trần Ngự liếc nhìn điện thoại vừa mới nhận tin nhắn tài khoản cộng thêm năm mươi vạn, nhíu mày trả lời.

Tôi muốn xây đường: Còn phải xem anh trả tôi nhiều tiền đã.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh yên tâm. một trăm vạn lần này là không tính giá mở cửa âm. Nếu lần sau có việc cần tìm anh mở cửa âm, giá tiền chắc chắn sẽ cao hơn.

Cao hơn một trăm vạn??? Trần Ngự phản kích ngời thẳng người.

Tôi muốn xây đường: Vậy sau này có việc anh cứ tìm tôi, nếu có thời gian tôi sẽ nhận.

Mưa bay tháng ba: Vậy chúng ta thêm bạn trước?

Trần Ngự chấp nhận lời mời kết bạn của ‘Mưa bay tháng ba’, logout, rồi ôm điện thoại di động lăn qua lăn lại ‘Nhiều tiền quá, nhiều tiền quá, ha ha ha ...’

Trần Ngự lần một lúc rồi đứng lên, lấy thẻ ngân hàng trong túi ra để trước mắt, vô cùng hùng hồn nói ‘Ông lão, ông yên tâm, đường ở thôn Đại Mộc con bao hết, sau này tấm thẻ này chính là quỹ riêng để xây đường cho thôn Đại Mộc.’

‘Nhưng mà ...’ Trần Ngự tự hỏi ‘Xây một con đường hết bao nhiêu tiền trời.’

Trần Ngự cầm điện thoại lướt net tìm kiếm nhưng không tìm được cái gì, nghĩ nghĩ rồi quyết định sau này có cơ hội thì sẽ hỏi ba nhà mình, dù gì ông ấy cũng là thị trưởng, việc xây đường này chắc chắn ông nắm rõ.

Vù vù

Bỗng nhiên, túi vải trên đầu giường rung rung, Trần Ngự định thần, thò tay lấy chiếc la bàn từ bên trong ra.

‘Mây thật là yếu quá đi.’ Trần Ngự xem xét một lúc thì thấy linh khí bên trong la bàn còn rất ít, tập tức oán giận ‘Dùng mây mở cửa âm có một lần mà mây đã mất linh khí rồi? Lúc trước không phải là ông lão đã dùng mây rất nhiều lần rồi hay sao?’

Vù vù

La bàn rung rung hai lần, kim la bàn nhanh như chớp chỉ về hướng bắc.

‘Mây lại nghĩ đến chuyện đó à?’ Trần Ngự nhìn phương hướng la bàn chỉ biết là nó muốn làm gì, quả quyết từ chối ‘không được, chỗ đó không thể đi, mây không thể từ từ hấp thụ kinh khí trong không khí hay sao?’

Vù vù, vù vù

La bàn rung càng mãnh liệt.

‘Tao biết, tao biết, nhưng mà tao cũng không có cách nào nha.’

Thực ra Trần Ngự cũng rất rầu rĩ, thực lực của cô bây giờ muốn mở cửa âm thì phải nhờ sự hỗ trợ của la bàn, mà la bàn vì giúp cô mở cửa âm mà hao phí một lượng linh khí rất lớn. Bản lĩnh của ông Ngô rất cao thâm, dùng la bàn mở cửa âm là chỉ để tính toán phương hướng và vị trí mà thôi sẽ không tiêu hao quá nhiều linh khí của la bàn. Đây cũng chính là lý do ông Ngô có thể nhiều lần sử dụng la bàn để mở cửa âm mà linh khí của la bàn vẫn tràn đầy, mà Trần Ngự chỉ dùng la bàn mở cửa âm một lần, linh khí đã giảm hơn một nửa.

Nhưng mà nếu không có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngự cũng không chắc chỉ dựa vào thực lực của cô có thể mở ra được cửa âm hay không, mà coi như không mở cửa âm thì bản thân la bàn cũng có chức năng bảo vệ. Nếu vô tình gặp phải ác ma lợi hại, thực lực của cô có hạn mà la bàn lại mất linh khí thì cô sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Ngự nhìn về hướng bắc, trong lòng rất muốn đến ngôi biệt thự tràn đầy linh khí đó. Lần này trừ ma, cô đã tiêu mất sáu lá bùa trừ ma sơ cấp, tiêu

mất linh khí trong la bàn mà linh khí của bản thân cô cũng tiêu hao mất một nửa.

Linh khí của cô tiêu hao thì không có gì, chỉ cần cô chăm chỉ tu luyện thì một tuần sau sẽ khôi phục như cũ. Nhưng còn la bàn, chờ nó hấp thụ linh khí tự nhiên trong không khí thì chắc phải đến hai ba tháng mới xong. Hai ba tháng mới kiếm được một trăm vạn, nếu tính như thế thì tốc độ kiếm tiền sẽ giảm dần.

Trần Ngự cắn ngón tay, ánh mắt dao động giữa la bàn và thẻ ngân hàng, cuối cùng tiền tài, không, nói chính xác là khát vọng xây đường cho thôn Đại Mộc đã chiến thắng. Nó thúc đẩy cô một lần nữa từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, theo bóng đêm, quen đường quen nẻo mò đến biệt thự nhỏ của nhà họ Lâu.

Trần Ngự cảm nhận linh khí bốn phía của khu nhà, chọn một vị trí và mật độ linh khí dày đặc hơn những chỗ khác, đào một cái hố, đem la bàn bỏ vào.

Vù vù ...

Đường như la bàn đối với vị trí hiện giờ của mình cực kỳ bất mãn, rõ ràng bên trong tường linh khí còn đậm đặc hơn, vì sao lại đặt nó ở đây.

“Mày ngoan ngoãn một chút cho tao.” Trần Ngự gõ gõ la bàn, nhỏ giọng trách mắng “Tao nói cho mày biết, nhà này là nhà người ta, chúng ta không thể đi vào, có biết không? Đào trộm chân tường nhà người ta cho mày ăn trộm linh khí đã không đúng rồi, mày vừa vừa phải phải thôi chứ. Tao cứ chôn mày chỗ này trước đã, khoảng ba ngày là mày hấp thụ xong linh khí, lúc đó tao đến đào mày lên.”

Vù vù

La bàn vẫn chưa hài lòng lắm.

“Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu, còn lèo nhèo là đến chân tường tao cũng không cho mày ở nữa giờ.” Trần Ngự thấy cuối cùng la bàn đã chịu im, đặt nó xuống, lấp đất lên, sau đó còn dùng chân dậm dậm cho chắc, rồi lấy một hòn đá bên cạnh chặn lên rồi mới len lén chạy về nhà.

Trần Ngự vừa đi khỏi chưa được hai phút, cửa nhà họ Lâu vẫn đóng chặt bỗng dung mở ra, một người đàn ông mặc đồ rằn ri đi ra, đến chỗ Trần Ngự vừa chôn la bàn, đào lên, mang nó vào trong nhà.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâu Minh: cô nhóc này, sao lại nhiều chuyện như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sát khí của Tam thiếu

Trong phòng sách trên lầu hai, Lâu Minh cầm la bàn trợ lý vừa đưa đến, anh quan sát cẩn thận, lòng mày nhíu lại.

“Tam thiếu, tôi cảm thấy chúng ta phải điều tra cô Trần Ngự này một lần nữa.” Trợ lý thứ ba của Lâu Minh – Trình Bằng nghiêm túc nói.

Lâu Minh không nói gì, vẫn chăm chú quan sát chiếc la bàn như cũ. Chiếc la bàn màu đen tuyền, không to lắm chỉ vừa nằm gọn trong lòng bàn tay, yên lặng nằm trong bàn tay anh, dường như không có gì đặc biệt.

“Tam thiếu?” Trình Bằng thấy Lâu Minh không nói gì, hỏi lại một lần nữa.

Lâu Minh để la bàn trên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng hỏi “Tôi nhớ là người nuôi dưỡng cô nhóc đó là một ông lão bán tiên phải không?”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

Khi Trần Ngự xuất hiện lần đầu tiên trong ngôi nhà này, trợ lý thứ nhất Hà Thất đã báo cáo thân thế của Trần Ngự với Lâu Minh, nhưng mà Hà Thất không phải nói là ‘bán tiên’ mà là ‘thần côn’.

“Vâng.”

“Vậy ... cô ấy có cái la bàn này cũng rất hợp lý, phải không?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Vâng, nhưng mà ...” Trình Bằng nói ra nghi ngờ của mình “Dù sao la bàn cũng là đồ vật trong giới Huyền học. Trần Ngự mới trở về nhà được ba ngày thì đã đem la bàn đến đây hai lần. Buổi tối hôm nay, cô ta còn lên lút chôn la bàn dưới chân tường rào, cô ta làm như vậy chắc chắn là có mục đích gì đó.”

“Mục đích gì?” Lâu Minh hỏi.

“Tôi không rành về Huyền học, nhưng trong nhà này có trận pháp của Mao đại sư bố trí, có lẽ có quan hệ đến cái này không.”

** Trận pháp: từ dùng trong chiến thuật, chỉ hàng lối hoặc phương thức bố trí quân lính tác chiến*

“Cậu muốn nói ... cô nhóc nhà họ Trần muốn phá hư trận pháp?” Lâu Minh hơi kinh ngạc.

Trình Bằng gật đầu.

“Phá hủy trận pháp rồi thì sao?” Lâu Minh bắt đầu liên tưởng đến giả thiết này và kết quả nếu như giả thiết này đúng.

Nghĩ đến kết quả, sắc mặt Lâu Minh bỗng nhiên trở nên cô đơn, còn phảng phất đâu đó một chút giải thoát.

“Tam thiếu!” Phát hiện cảm xúc của Lâu Minh dao động, Trình Bằng có chút đau lòng, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể liên tục đảm bảo “Có chúng tôi ở đây, tuyệt đối không có kẻ nào có thể phá hư trận pháp này.”

Lâu Minh cũng phát hiện cảm xúc của mình không đúng, nhanh chóng điều chỉnh tâm lý, nhìn Trình Bằng khẽ mỉm cười “Cậu đừng lo lắng như vậy, trận pháp bị hỏng thì Mao đại sư sẽ đến sửa lại, không có gì đáng lo.”

“Sao lại không có gì được, bây giờ Mao đại sư đang ở nước ngoài, trong thời gian ngắn không thể có mặt kịp thời được, mà sát khí trên người anh lại cực kì bất ổn.” Trình Bằng kích động “Nếu đột nhiên anh mất khống chế ...”

Khi Trình Bằng nói đến chữ mất khống chế, tay đột nhiên nắm chặt, cơ mặt cũng run rẩy.

“Mất khống chế à ...” Lâu Minh lơ đãng nói “Vậy sẽ phải làm phiền các cậu rồi.”

Vốn Trình Bằng đang có thể khống chế chính mình, nghe Lâu Minh nói câu này, lập tức xoay phắt người lại muốn đi ra ngoài “Để tôi lập tức đi bắt Trần Ngư đến đây.”

“Cậu đứng lại.” Ngay lập tức Lâu Minh gọi Trình Bằng lại.

“Tam thiếu.” Trình Bằng xoay người, về mặt bướng bỉnh nhìn Lâu Minh. anh ta biết mình quá kích động nhưng vừa nghĩ đến hậu quả của việc Tam thiếu mất khống chế, Trình Bằng cũng không kiềm nổi chính mình.

“Các cậu ...” Lâu Minh hiểu rất rõ, trong ngôi nhà này, mỗi người ở đây đều quan tâm đến an nguy của anh hơn cả chính bản thân họ “Cậu muốn điều tra thì điều tra đi, nhưng trước khi chưa có chứng cứ đầy đủ thì cậu không được làm bất cứ điều thừa thãi nào.”

“Nhưng mà ...” Trình Bằng vẫn cảm thấy cần phải sớm khống chế những nhân tố không ổn định trước đã, cho dù mới chỉ là tiềm ẩn.

“Trình Bằng, bây giờ lời nói của tôi không có tác dụng gì sao?” Lâu Minh nhìn chăm chú Trình Bằng, trong giọng nói mang theo một chút lạnh lùng.

Ở bên cạnh Tam thiếu đã ba năm, hơn ai hết Trình Bằng hiểu rõ Lâu Minh không phải là người dễ chịu. Bởi vì nguyên nhân sát khí trên người, anh hầu như không có bạn bè, anh không thể đi đến những nơi có đông người, thậm chí ngay cả người nhà của anh cũng hạn chế tiếp xúc với anh. Đơn giản mà nói đó là, anh càng quan tâm ai thì phải càng rời xa người đó.

Khi tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ Tam thiếu, việc thứ nhất Trình Bằng làm là đọc những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ. Mà điểm chú ý cuối cùng đó là, khi Lâu Minh mất khống chế, cần phải lập tức tiêu diệt anh.

Lúc trước, khi nhìn thấy mệnh lệnh này, là một quân nhân quen với việc chấp hành mệnh lệnh, anh ta cũng không có cảm xúc gì. Trình Bằng là bộ đội đặc chủng, đã từng phải giết rất nhiều người, vì an ninh quốc gia bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần vì quốc gia, anh ta đều phải ra tay.

Nhưng điều làm anh ta thực sự kinh ngạc là, khi lần đầu tiên Lâu Minh gặp anh ta đã vô cùng thẳng thắn hỏi “Cậu đã xem những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ chưa?”

Mặt Trình Bằng không thay đổi gật đầu.

“Vậy khi mà tôi bị mất khống chế, làm phiền đến cậu.” Lúc nói chuyện, trong giọng nói của Lâu Minh còn ẩn chứa niềm áy náy. Dường như muốn nói, làm phiền anh ta những chuyện như thế này, thực sự cảm thấy rất có lỗi.

Trình Bằng hơi kinh ngạc đồng thời cũng có chút đồng cảm, nhưng không có biến hóa gì lớn.

Cho đến nửa năm sau, Trình Bằng mới biết được điểm chú ý cuối cùng đó là do Lâu Minh thêm vào. thừa vào năm Lâu Minh mười tám tuổi đã một lần bị mất khống chế, lúc đó trợ lý thân cận của anh là Tề Hạo không muốn làm tổn thương Lâu Minh lại sợ khi anh rời khỏi đây thì sát khí của anh sẽ làm tổn thương đến người bình thường. Do đó Tề Hạo dùng còng tay còng tay anh ta và Lâu Minh vào một chỗ, khóa cửa phòng lại. Mặc dù Mao đại sư có mặt rất nhanh, khống chế sát khí để Lâu Minh bình tĩnh trở lại. Nhưng lúc đó, Tề Hạo đã bị sát khí của Lâu Minh đè ép làm cho anh ta chỉ còn thờ thoi thóp.

Khi được đưa đến bệnh viện, nhờ tố chất thể lực sung mãn của lính đặc chủng, thân thể Tề Hạo rất nhanh hồi phục lại nhưng tinh thần của anh ta đã bị sát khí của Lâu Minh chi phối hoàn toàn sụp đổ. Sau khi Tề Hạo tỉnh dậy thì biến thành một cỗ máy giết người không có lý trí, vĩnh viễn bị nhốt vào bệnh viện tâm thần.

Sát khí trên người Lâu Minh khi anh vừa ra đời thì tồn tại, lớn mạnh theo tuổi tác của anh, khi anh mười lăm tuổi thì đạt đến cực đại. Bất kể người nào có ý chí không kiên định hay có thân thể yếu ớt đều không thể xuất hiện trong phạm vi bao phủ của sát khí trên người Lâu Minh. Nếu không, người có ý chí yếu kém sẽ bị sát khí làm ảnh hưởng, trở nên hung tợn, dễ nóng giận, nếu kéo dài sẽ dẫn đến bất thường về tinh thần. Mà người thân thể yếu ớt sẽ bị sát khí chi phối mà bệnh tình càng nghiêm trọng hơn.

Trước năm mười lăm tuổi, Lâu Minh chưa bao giờ dám ở một chỗ quá hai giờ, sau năm mười lăm tuổi, Lâu Minh bị ‘giám lỏng’ trong tòa nhà này, nhờ trận pháp của Mao đại sư bố trí mà ức chế sự phát triển của sát khí và thông qua một phương pháp đặc biệt để làm suy yếu nó. Cứ như ngồi tù, trong ba năm, sát khí vẫn được khống chế rất tốt, cho đến lần bị mất khống chế đó.

Khi Lâu Minh tỉnh dậy trong bệnh viện đã đi thăm Tề Hạo, sau khi về thì thêm vào điểm chú ý cuối cùng này. Chỉ vèn vèn có nửa giờ, một người lính đặc chủng với tinh thần thép đã bị anh biến thành một người tâm thần, Lâu Minh không thể tưởng tượng được nếu mình lại bị mất khống chế lần nữa, đi ra ngoài sẽ tạo kinh hoàng đến như thế nào. anh cảm thấy mình đúng là một cỗ máy giết người hình người. anh không muốn tổn thương người khác nhưng anh cũng biết chính phủ sẽ không dễ dàng buông tha cho anh.

Lâu Minh là chuyên gia vũ khí cao cấp nhất của chính phủ, bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà địa vị của quốc gia trên trường quốc tế mới không ngừng được nâng lên. Bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà trên chiến trường, những người lính của quốc gia anh mới có thể giảm thiểu thương vong. nói một cách khác, Lâu Minh chính là thần bảo vệ của quốc gia. *(Editor: Đoạn này tác giả chém quá!)*

Dù cho phải hi sinh nhiều người giống như Tề Hạo thì chính phủ cũng vẫn sẽ giữ lại Lâu Minh. Lâu Minh vô cùng rõ ràng điều này, nhưng tất nhiên là anh không đồng ý. Sau khi trở về, anh đã cùng bộ trưởng Lâu nói chuyện thật lâu, bộ trưởng Lâu nhất quyết không đồng ý. Cuối cùng Lâu Minh vô cùng quyết đoán quyết định: nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, mọi người không giết anh, anh sẽ tự xử lý.

“Trình Bằng?” Lâu Minh thấy Trình Bằng không đáp lời mình, có chút không vui.

“Tôi nhất định bảo vệ an toàn cho anh.” Trình Bằng lấy lại tinh thần, cắn răng nói. Dù cho Tam thiếu ghét cậu ta đi chăng nữa, cậu ta cũng quyết không để người nào uy hiếp đến an nguy của Tam thiếu.

Lâu Minh lạnh lùng nhìn Trình Bằng chằm chằm, Trình Bằng cũng nhìn lại anh, vẻ mặt vô cùng lo lắng và bất an nhưng cũng rất kiên trì.

“Thôi được rồi.” Lâu Minh thờ dãi, cầm điện thoại bên cạnh lên, ấn mở Wechat, tìm số của Mao đại sư nhấn cuộc gọi video.

Video được kết nối rất nhanh, một ông lão có dáng vẻ ‘tiên phong đạo cốt’ xuất hiện ở đầu bên kia (tiên phong đạo cốt: Phong cách của người tu tiên)

“Lâu Minh à, cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Mao đại sư thân thiết hỏi.

“Mao đại sư, tôi không làm phiền ông chứ?”

“không sao, đúng lúc tôi đang nghỉ ngơi. Cậu có chuyện gì sao?” Mao đại sư biết Lâu Minh nếu không có việc quan trọng sẽ không tìm ông (vô sự bất đẳng tam bảo điện).

Lâu Minh cầm chiếc la bàn lên, đưa đến trước màn hình cho Mao đại sư nhìn, hỏi “Mao đại sư, ông xem cái này một chút.”

Mao đại sư nheo mắt đánh giá một lúc, rồi nói “Đó là cái la bàn, nhìn thì thấy có từ rất lâu rồi, ở đâu cậu có cái này?”

Lâu Minh nhìn Trình Bằng, thấy cậu ta quả nhiên đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng, vì vậy tiếp tục hỏi “Có người chôn ở tường rào ngoài sân.”

“Tường rào ngoài sân?” Mao đại sư nghe xong thì nhủ mày.

“Sao vậy ạ? Cái la bàn này có ảnh hưởng gì đến trận pháp không ạ?” Lâu Minh hỏi.

Mặt Trình Bằng càng hồi hộp hơn, chỉ cần Mao đại sư nói có ảnh hưởng một chút xíu thôi thì bây giờ cậu ta có thể lập tức vọt đến nhà thị trưởng Trần bắt người.

“không đâu, nếu trận pháp có vấn đề thì tôi sẽ cảm ứng được ngay lập tức.” (cảm ứng: cảm nhận tương ứng lẫn nhau). Mao đại sư nói xong thì hỏi lại “Ai chôn cái này ở tường rào, chôn ở vị trí, phương hướng nào?”

“một cô nhóc, chôn ở góc đông nam” Lâu Minh nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung “Đúng rồi, ông nội của cô nhóc này là một ông lão bán tiên.”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

“thì ra là thế.” Mao đại sư suy nghĩ một chút rồi nói “Vậy là cô nhóc này chắc là đến trộm linh khí.”

“Trộm linh khí?” Lâu Minh nhướng lông mày, kinh ngạc.

“Nhà của cậu bây giờ là nơi có linh khí đậm đặc nhất ở Đê Đô, linh khí lại là điều vô cùng cần thiết đối với một Thiên Sư.” Mao đại sư giải thích “Cậu nói ông nội của cô nhóc đó là bán tiên, vậy chắc là cô nhóc phát hiện linh khí dày đặc trong nhà cậu nên mới để cho linh bảo (bảo bối linh thiêng) của cô nhóc hấp thụ ít linh khí. Nhưng mà chắc là cô nhóc đó cũng nhận ra trong nhà cậu có trận pháp nên chỉ có thể ở ngoài tường trộm một ít linh khí từ trận pháp rò rỉ ra mà thôi.”

“nói cách khác ... cô ấy làm như vậy sẽ không làm ảnh hưởng gì đến tôi phải không?” Lâu Minh nắm lấy trọng điểm.

“Chỉ cần không vào trong sân, ở bên ngoài cô nhóc đó muốn làm loạn thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến trận pháp đâu.” Mao đại sư cười ha ha “Vói lại, trận pháp mà tôi bố trí đâu có thể dễ dàng bị một cô nhóc phá vỡ cơ chứ.”

Lúc này, bên đầu video hình như có người gọi Mao đại sư, Lâu Minh thấy việc đã hỏi cũng đã rõ ràng nên nói “Mao đại sư, ông đang bận hả, vậy tôi không quấy rầy nữa.”

Lâu Minh cúp cuộc gọi video, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng “Cậu cũng đã nghe thấy rồi đó, có thể yên tâm rồi chứ.”

“Coi như là thế thì cũng không thể để cô ta quay lại đây. Tôi muốn thông báo cho thị trưởng Trần để ông ấy trông coi con gái của mình cho tốt.” Trình Bằng nói.

“Trình Bằng.” Lâu Minh để điện thoại xuống, lời nói ý vị sâu xa (ngữ trọng tâm trường) “Cậu có biết không, thị trưởng Trần là một quan chức vô cùng có tài. Nhưng chỉ cần cậu nói chuyện này ra, dù là chuyện này không có bất kì ảnh hưởng gì đến tôi, thị trưởng Trần chắc chắn sẽ phải rời Đê Đô. Mà ba của tôi cũng sẽ không để ông ấy có cơ hội thăng chức nữa.”

Trình Bằng sững sờ.

“một người tốt chỉ có thể giúp đỡ được một số người, nhưng một quan chức tốt có thể đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người, thậm chí còn có thể là một quốc gia.” Lâu Minh nói đến đây thì không nói gì thêm, anh biết Trình Bằng có thể hiểu được.

“Vâng, tôi biết rồi.” Trình Bằng trầm ngâm rồi nói.

Lâu Minh mỉm cười, bầu không khí nặng nề bỗng chốc tan biến, anh lấy la bàn đẩy về phía trước “Cậu đem la bàn trả về chỗ cũ đi.”

“anh định ...” Trình Bằng không thể tin.

“Mao đại sư cũng đã nói rồi đó, không có ảnh hưởng gì xấu.” Lâu Minh nói “Vói lại, chúng ta không hỏi mà lấy đi cũng coi là ăn trộm, đây không phải là việc tốt ...”

Trình Bằng do dự một chút, cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh, nhận lại la bàn, cho người chôn xuống một lần nữa. Chỉ là cậu ta âm thầm quyết định, sau này nhất định không thể để Trần Ngu đến gần Tam thiếu một bước.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khai giảng rồi

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày khai giảng của trường đại học Đê Đô, nếu như theo kế hoạch trước đó của Trần Ngu thì lúc này cô đã sớm có mặt tại trường đại học. Nhưng bây giờ cô đã trở về nhà họ Trần, thì việc này cũng chẳng phải chuyện gấp gáp gì.

“Thì Thi à, con định ở kí túc xá hay về nhà ở?” Khi ăn sáng, mẹ Trần hỏi.

Trần Ngu đương nhiên muốn ở lại kí túc xá, nhưng khi quay đầu đối diện với ánh mắt thiết tha của mẹ Trần, cô lại không nói nên lời.

“Tất nhiên là ở kí túc xá rồi.” Thị trưởng Trần thấy con gái khó xử, nói đỡ “Vào đại học chính là cơ hội để kết bạn, nếu ở nhà thì sẽ không gặp gỡ bạn bè nhiều được.”

“Cũng đúng ha.” Mặc dù mẹ Trần hiểu điều này nhưng nghĩ đến việc con gái chỉ mới ở nhà được có mấy ngày lại phải xa nhà, trong lòng có chút không nỡ.

“Mẹ.” Trần Ngu an ủi “Trường học của con cách đây không xa, sau này cuối tuần nào con cũng sẽ về nhà mà. Nếu mẹ nhớ con thì đến trường thăm con.”

“Tốt, vậy tuần nào con cũng phải về nhà nha.”

“Vâng.” Trần Ngu nhìn mẹ Trần gật đầu thật mạnh làm mẹ Trần vui trở lại ngay.

Quả nhiên con gái mới là áo bông nhỏ tri kỉ, thị trưởng Trần thông thả ăn một cái bánh bao, quay đầu nhìn con trai “Còn con sau này cũng nhớ cuối tuần về nhà đi.”

“Nếu không bận điều tra án, con sẽ về.” Trần Dương là cảnh sát, sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát thi công tác tại đội hình sự thành phố, vì tính chất công việc nên thường xuyên phải ở lại khu tập thể công vụ, rất ít khi về nhà. Lần này vì chuyện đón Trần Ngu, khó khăn lắm anh mới xin được nghỉ phép, nhưng cũng sắp hết hạn phép phải đi làm.

“Ừ, được rồi.” Thị trưởng Trần cũng biết công việc của con trai, không bắt buộc.

Trần Ngu đợi ba ăn sáng gần xong mới do dự hỏi vấn đề cô suy nghĩ suốt đêm qua “Ba, con hỏi ba chuyện này nha?”

Thị trưởng Trần kinh ngạc nhìn Trần Ngu, đây là lần đầu tiên sau khi cô về nhà chủ động có điều muốn hỏi, lập tức hứng thú, đặt đĩa xuống, ôn hòa nói với con gái “Con hỏi đi.”

“Là thế này ... Ba có biết xây một con đường thì hết bao nhiêu tiền không?” Trần Ngu chớp chớp đôi mắt to, mong đợi nhìn thị trưởng Trần.

“Xây đường?” Mẹ Trần không hiểu nhìn con gái, Trần Dương cũng có chút tò mò.

“Con vì thôn Đại Mộc?” Mặc dù thị trưởng Trần không đi đón con gái nhưng hoàn cảnh lớn lên của con gái ông vô cùng hiểu rõ. Vì thế khi Trần Ngu hỏi ông chuyện xây đường hết bao nhiêu tiền, thị trưởng Trần lập tức liên tưởng đến thôn Đại Mộc.

Lúc này Trần Dương cũng đoán được, lúc lên núi tìm Trần Ngu, anh phải lái xe máy hơn mười tiếng đồng hồ mới đến được thôn Đại Mộc, đường xá ở đó như thế nào anh cũng biết rất rõ.

“Vâng.” Trần Ngu giải thích “Từ thôn Đại Mộc ra thành phố rất khó khăn, khi còn bé con phải đến thị trấn bên cạnh học, sáng sớm năm giờ phải dậy rồi, đi hơn hai giờ đường núi mới có thể đến nơi. Sau này học phổ thông sơ sở và phổ thông trung học, con phải ở kí túc xá của trường, một tháng mới về thôn một lần.”

“Thực ra thì thôn Đại Mộc cách thành phố cũng rất gần nhưng do bị mấy ngọn núi chắn ngang, thôn trưởng nói chỉ cần xây một con đường vòng quanh núi, sau này ra vào thôn cũng thuận tiện hơn, cuộc sống của người dân trong thôn sẽ khá lên.” Nghĩ đến việc bây giờ mình có thể kiếm tiền, Trần Ngu kích động nói “Cho nên con muốn hỏi rõ một chút là cần khoảng bao nhiêu tiền, rồi con mới lập kế hoạch được.”

Trần Ngu vẫn kích động nói nên không phát hiện sắc mặt của ba người trên bàn ăn bỗng nhiên trở nên nặng nề. Chờ đến khi cô nói xong thì mẹ Trần đã bật khóc nức nở.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Trần Ngu giật cả mình.

“Lúc nhỏ con phải đi hơn hai tiếng mới đến được trường, đường núi có nguy hiểm không con? Có người lớn đi theo không?” Mẹ Trần càng nói càng đau lòng, dường như thấy được hình ảnh bé Trần Ngu lúc sáu bảy tuổi, một cô nhóc bé xíu mà phải thức dậy sớm tèo đèo lội suối đi học.

“Mẹ, mẹ, mẹ đừng khóc. Con bây giờ tốt lắm nè.” Trần Ngu hiểu rõ, đây chính là mẹ Trần đau lòng cho cô, liền vô cùng áy náy. Bản thân cô cũng không cảm thấy việc đi học lúc nhỏ của mình có nhiều gian khổ, nhưng thấy mẹ Trần đau lòng như vậy, cô cũng thấy khó chịu.

Trần Dương cầm hộp giấy ăn đưa đến, Trần Ngu rút hai tờ lau nước mắt cho mẹ Trần.

“Đúng rồi, không phải bây giờ con rất tốt hay sao? Bà đừng khóc nữa.” Trong lòng thị trưởng Trần cũng chưa xót nhưng lý trí hơn mẹ Trần nhiều.

Thị trưởng Trần biết, khi Trần Ngu bị bọn buôn người đưa đến tỉnh Thanh Sơn, chưa tìm được người mua thì cô đã ngã bệnh. Bọn buôn người tìm một thầy thuốc ở thôn quê khám thì ông ta nói Trần Ngu không thể điều trị hết. Sau đó, bọn buôn người sợ gặp phiền phức nên ném Trần Ngu ở lại trên núi. Đúng lúc thì gặp ông Ngô ra ngoài làm phép cho người ta nên được ông nhặt về, đem về thôn Đại Mộc nuôi dưỡng.

Vì thế người ở thôn Đại Mộc có ân với Trần Ngu, bây giờ Trần Ngu vẫn nhớ đến thôn Đại Mộc để báo đáp, vì họ mà muốn xây đường, trong lòng thị trưởng Trần đối với con gái vừa tự hào vừa thấy hổ thẹn.

“Nếu chỉ xây đường trong thôn thì không tốn bao nhiêu tiền. Nhưng nếu con muốn xây một con đường vòng qua núi để đến thành phố thì một mình con không thể làm được.” Thị trưởng Trần nhìn con gái, kiên nhẫn giải thích.

Đối với việc này, Trần Ngu không hiểu rõ lắm “Nhưng mà trường thôn đã nói, mười năm trước đã chuẩn bị xây rồi nhưng vì không có đủ tài chính nên mới không xây đường được.”

“Có thể mười năm trước chính phủ đã có quy hoạch xây đường ở đó, sau này vì nguyên nhân nào đó mà gặp khó khăn.” Thị trưởng Trần suy đoán.

“Vậy con phải làm sao mới xây được đường?” Trần Ngu sốt ruột nói.

Mẹ Trần thấy con gái nôn nóng, nói giúp “Kiến Huân, ông có người quen ở tỉnh Thanh Sơn mà, ông hỏi giúp con một chút.”

Thị trưởng Trần nhìn con gái, hơi cau mày.

“Đầu phải muốn ông làm trái cái gì, hỏi một chút cũng không được sao?” Mẹ Trần nghĩ chuyện này cũng không phạm phải cái gì gọi là nguyên tắc, hỏi một chút mà thôi, chắc là không sao đâu.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, nghĩ nghĩ rồi gật đầu “Để ba nhờ người hỏi thăm xem sao.”

“Con cảm ơn ba!” Trần Ngu vô cùng vui vẻ.

Thị trưởng Trần đứng lên, xoa đầu con gái, âm giọng nói “Ba đi làm đây.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt là đến ngày khai giảng, lúc đầu mẹ Trần muốn tự mình đưa con đến trường học, nhưng đột nhiên bà lại có việc bận phải đi mấy ngày cho nên đành phải chuẩn bị kĩ càng đồ dùng cho con gái trước. Đồng thời dặn dò kĩ lưỡng Trần Ngu khi học quán sự đầu khóa phải nhớ bôi kem chống nắng, không thể để cang ngày cang đen.

Thị trưởng Trần mỗi ngày đều bận trăm công ngàn việc nên tất nhiên là không có thời gian đưa con gái đến trường. Cuối cùng nhiệm vụ đưa Trần Ngu đi rơi vào tay Trần Dương. Trần Dương xin nghỉ tranh thủ về đưa em gái đi, ai ngờ khi xe vừa đến cổng trường đại học Đé Đô thì anh nhận được điện thoại của đội trưởng, báo vụ án giết người trọng điểm đang điều tra có manh mối mới.

Trần Dương áy náy nhìn Trần Ngu “Xin lỗi em, anh không thể đưa em vào báo danh được, để anh gọi Thiệu Huy và Tản Dật đến đưa em đi.”

“không sao đâu anh, em lớn như vậy rồi, em tự đi cũng được.” Trần Ngu cười lắc đầu.

“Vậy anh đi trước nha.” Chuyện điều tra án khẩn cấp, Trần Dương không dám chần chừ, dặn dò thêm vài câu rồi lái xe rời đi.

Trần Ngu đợi xe đi xa mới kéo vali hành lý đi vào trường. Theo bảng chỉ dẫn, trên đường lại hỏi vài người, một mình Trần Ngu đã hoàn thành thủ tục đăng ký nhập học cũng tìm được kí túc xá cho nữ.

Lúc vào phòng kí túc xá, trong phòng đã có hai cô gái, một cô mặt tròn tròn đáng yêu gọi là Phương Phi Phi, một nữ sinh viên khác có dáng cao gầy là Trương Mộc Oản, hai người đều là người ở Đé Đô.

Ba người trao đổi tên tuổi, Phương Phi Phi vừa biết Trần Ngu cũng là người Đé Đô thì kinh ngạc “Trần Ngu, có phải nghi hè cậu đi biển không, phơi nắng đen thế này luôn á.”

“không, tớ nghi hè ở tỉnh Thanh Sơn.” Trần Ngu cũng không muốn nói rõ thân thế ‘phức tạp’ của mình, thế là ‘tránh nặng tìm nhẹ’ nói.

“Tỉnh Thanh Sơn ở khu vực nhiệt đới, ở đó nắng mặt trời chiếu trong ngày rất dài, mọi người ở đó hầu như ai cũng đen.” Trương Mộc Oản trêu ghẹo “Cậu nói cậu là người ở tỉnh Thanh Sơn tớ cũng tin nữa là.”

“Cũng có thể nói như vậy, ông nội tớ ở đó, tớ thường xuyên đến đó thăm ông.” Trần Ngu nói.

“thì ra là thế.”

Ba người đang nói chuyện, lúc này vị sinh viên nội trú cuối cùng trong phòng cũng đã đến, đó là một cô gái xinh xắn da trắng, mặc một cái váy hoa, mang theo hai vị nam sinh viên hỗ trợ xách vali.

“Em đến rồi, cảm ơn các đàn anh.” Người đẹp cười cảm ơn hai nam sinh viên.

“Đàn em Du Du, có việc gì thì tìm anh nha.” Hai nam sinh dưới nụ cười ngọt ngào của người đẹp thì lưu luyến không thôi rồi rời đi.

“Cuối cùng cũng đi.” Người đẹp thở một hơi thật dài, quay mặt lại đối diện với hai cặp mắt cười cười và một đôi mắt tò mò. Hàn Du nghĩ đây chắc là bạn cùng phòng với mình đây, thế là nhoen miệng cười tự nhiên, sáng khoái giới thiệu “Mình tên là Hàn Du, các cậu có thể gọi mình là Du Du, các cậu là bạn cùng phòng với mình hả, rất vui được làm quen với các bạn.”

Bốn người lại một lần nữa giới thiệu lẫn nhau, Phương Phi Phi là người hoạt bát, nắm tay Hàn Du hỏi “Du Du, có phải hai vị đàn anh lúc nãy có ý gì với cậu phải không?”

“Có ý gì đâu, vì tớ có một mình xách vali nên các anh ấy mới đến giúp thôi. Chẳng lẽ các cậu không có đàn anh xách giúp vali sao?” Hàn Du hỏi.

Trương Mộc Oản và Phương Phi Phi cười không nói gì, khi trường khai giảng, số sinh viên lợi dụng cơ hội lấy lòng xách giúp vali cho đàn em không phải là hiếm thấy.

“không có.” Chỉ có Trần Ngu vô cùng thành thật lắc đầu.

Ba người quay đầu nhìn Trần Ngu, đối mặt với Trần Ngu đen nhẻm, vô cùng yên lặng để lộ ánh mắt thông cảm.

“Có thể là hành lí của tớ tương đối ít ha.” Trần Ngu đương nhiên nói.

“Chắc như bấp luôn!” Đối với bạn mới, ba người vô cùng ăn ý không chọc thủng chân tướng.

Bốn cô nương lại nói chuyện một lúc, thấy thời gian đã trễ, quyết định cùng nhau ra ngoài ăn trưa, sau đó thuận tiện dạo quanh sân trường. Bốn người vừa ra khỏi cửa kí túc xá, Trần Ngu nghe thấy có người gọi tên mình.

“Tây Thi.”

“Thiệu Huy, Tần Dật.” Trần Ngu quay đầu gặp hai vị soái ca ở cửa kí túc xá, ngạc nhiên hỏi “Sao các anh đến đây?”

“không phải là anh Trần Dương nói em đứng ở ngoài chờ tụi anh đến sao? Sao em không đợi, gọi điện cũng không bắt máy?” Thiệu Huy cắn răng nghiêng lợi nói.

“A?” Trần Ngu lấy điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên thấy mấy cuộc gọi nhờ thì áy náy “Em để điện thoại ở chế độ im lặng nên không nghe thấy.”

“Được rồi, em không sao thì tốt rồi.” Thiệu Huy nhìn phía sau Trần Ngu có ba nữ sinh không ngừng liếc trộm Tần Dật, cười vẩy vẩy tay “Chào các em, các em là bạn cùng phòng với Tây Thi phải không, có muốn đi ăn trưa với tụi anh không?”

Trần Ngu quay đầu, gặp được ba cô nương đang gật đầu không chút rụt rè.

==

Trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đang cùng Mao đại sư nói chuyện qua video.

“Ngày mai là ngày khai giảng trường đại học Đé Đô phải không?” Mao đại sư hỏi.

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

“Lần này tôi không thể đến, nhưng những thứ cần thiết tôi đã cho người chuẩn bị đầy đủ, đến lúc đó cậu cứ đến ngồi trên khán đài là được.”

Lâu Minh nhú mày, nhìn cái nút ngọc xuyên qua một sợi dây đỏ trên tay mình, lo lắng nói “Nếu không tôi không đi nữa, ông không ở đây, nếu như xảy ra chuyện thì không ai có thể khống chế được.”

“Lâu Minh, lễ khai giảng đại học Đé Đô là dịp sao Văn Khúc ra đời, khí lành (tường thụ chi khí) bao phủ toàn bộ sân trường, là cơ hội duy nhất để cậu có thể hoàn toàn giải phóng sát khí trong người, không thể bỏ qua.” Mao đại sư nghiêm mặt nói

Lâu Minh im lặng không nói, đương nhiên anh biết đây là cơ hội duy nhất trong năm của mình. Nhưng năm nay, Mao đại sư không thể đi cùng anh đến đại học Đé Đô, xé xảy ra tình huống đột xuất nào đó, không có người xử lý thì hậu quả không thể lường hết được.

“Lâu Minh, tôi sẽ cho học trò (đệ tử) của tôi đi cùng cậu, chỉ cần khi cậu ở trong vùng khí lành thì tháo nút ngọc xuống, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Mao đại sư trấn an.

“Vâng.” Cuối cùng Lâu Minh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi thu anh bây giờ

“Phi Phi, cậu nhanh lên, trễ rồi kìa.”

Theo tiếng Trương Mộc Oản la to, Phương Phi Phi vội vội vàng vàng từ phòng ngủ chạy ra, bốn cô nương vừa mới quen nhau được một ngày, cười đùa vui vẻ đi đến sân vận động trong trường.

Hôm nay là ngày khai giảng của trường đại học Đé Đô, vì Phương Phi Phi lè mề nên khi bốn người ra đến sân vận động đã khá trễ, bốn người chỉ có thể im lặng đứng ở phía sau, nhìn về khán đài xa xa, chẳng thấy rõ được gì.

Mười giờ đã đến, nhạc loa tập hợp ngừng lại, lễ khai giảng chính thức bắt đầu. Người dẫn chương trình đứng trên khán đài giới thiệu các vị lãnh đạo, bốn người ở phía sau không ngừng vỗ tay, dù gì cũng chẳng thấy cái gì, vỗ tay theo mọi người là được.

“Bây giờ, xin mời đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu.” Lại là một tràng vỗ tay nhiệt liệt, ở xa xa Trần Ngu nhìn thấy một nam sinh viên đứng trước micro.

“Nghe nói năm ngoái Tần Dật là đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu, không biết đại biểu của năm nay có đẹp trai bằng anh ấy không ta.” Phương Phi Phi nhìn hình bóng mờ hồ phía xa, hỏi nhỏ.

“Chắc là không đâu.” Hàn Du trả lời “Ít người có được đáng đẹp trai giống Tần Dật lắm.”

“thật hâm mộ Tây Thi mà, có thể sống chung khu tập thể với giáo thảo của trường mình.” Hôm qua ba người nghe Thiệu Huy gọi Trần Ngự là Tây Thi, sau khi về phòng cũng sửa cách xưng hô với Trần Ngự.

Giáo thảo: nam sinh viên học giỏi, đẹp trai trong trường đại học

Trần Ngự nhìn ba ánh mắt hâm mộ của bạn, nhếch nhếch miệng, khi đang định nói gì đó thì bỗng nhiên cảm giác hơi thở xung quanh biến đổi.

Mắt Trần Ngự sáng lên, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía khán đài, chỉ thấy một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ trên trời giáng xuống đầu đại biểu sinh viên mới đang phát biểu, tiếp đó hơn mười luồng ánh sáng màu vàng rơi thẳng xuống đám đông đang đứng trong sân vận động. Trần Ngự ngẩng đầu, nhìn theo mười luồng ánh sáng thì phát hiện một ngôi sao đang lấp lánh.

Đó là..., sao Văn Khúc??

Từng luồng từng luồng ánh sáng màu vàng chiếu xuống, Trần Ngự chợt nghe thấy một tiếng kêu khe khẽ, một luồng linh khí khổng lồ đột nhiên từ dưới mặt đất dâng lên hòa vào với luồng sáng màu vàng, tạo thành một chùm ánh sáng màu vàng nhạt vô cùng rộng lớn, lấy sân vận động làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ sân trường làm sân trường cũng trở nên sáng lấp lánh, rực rỡ khí lành.

thật thoải mái ...

Trần Ngự chưa kịp cảm thán xong, ngay sau đó một luồng sát khí hung ác màu đỏ hồng như máu đột ngột từ mặt đất phóng ra va chạm với luồng khí lành trong không trung.

Sát khí cản khí lành? (Tuồng thụ cản sát)

Trần Ngự nhú chặt lông mày, nhìn về hướng khán đài, trong lòng hơi buồn bực, sát khí mạnh như vậy, sao đến giờ cô mới phát hiện ra.

Sát khí màu đỏ hồng từ phía khán đài phóng ra nhắm thẳng về phía các sinh viên mới đang đứng phía dưới, nhưng toàn bộ xung quanh sân vận động đã có một tầng kết giới trong suốt bao phủ, chặn lại luồng sát khí. Nhưng khi luồng sát khí phóng về phía kết giới thì phía trong kết giới, khí lành cũng từ từ tiêu trừ hết, cũng vì vậy mà không gây bất kì ảnh hưởng không tốt nào đến các sinh viên ở đây

Kết giới: là một không gian bảo vệ mang tính tâm linh, phép thuật. Kết giới được lập bởi các pháp sư (hay kết giới sư), thuật sĩ, phù thủy cao tay ẩn và thường dùng để bảo vệ người đồ hoặc những người đặc biệt, những bảo vật bị dòm ngó bởi tà ma. Ngoài ra kết giới còn do tự bản thân một vật có tính pháp thuật tiết ra để bảo vệ chính nó

Mà ở phía trên khán đài cao cao, Lâu Minh với tư cách là giáo sư danh dự của đại học Đế Đô, ngồi ở vị trí vắng vẻ nhất, trên bàn trước mặt anh để cái nút ngọc anh vừa còi ra. Lúc này, khi anh cảm giác được trong không khí, luồng khí lành dày đặc, dưới sự nhắc nhở của học trò của Mao đại sư, anh đã còi nút ngọc trên cổ tay xuống, để sát khí đã bị phong ấn khá lâu trong người không chút trở ngại nào mà phóng hết ra ngoài. Thân thể anh cảm giác vô cùng nhẹ nhõm nhưng đồng thời trong lòng anh cũng vô cùng căng thẳng.

“Tam thiếu, xin anh hãy yên tâm. Trận pháp đã khởi động, sát khí không gây ảnh hưởng gì không tốt đến các sinh viên và các giáo sư, giảng viên đâu.” Học trò của Mao đại sư – Lâm Quy nói.

“Vậy thì tốt.” Lâu Minh nghe, sắc mặt dần ra, sự lo lắng trong lòng cũng thả lỏng “Lâm tiên sinh, phiền anh tiếp tục quan sát, nếu có vấn đề gì anh lập tức nhắc nhở tôi ngay, tôi sẽ đeo nút ngọc rời khỏi đây ngay lập tức.”

Những sinh viên đứng ở sân vận động này đều là tương lai của đất nước, không thể vì anh mà có bất kì tổn thất gì.

“Tam thiếu, anh yên tâm, trước mắt chưa có điều gì bất thường.” Lâm Quy nói xong thì nhìn xuống dưới khán đài, cẩn thận theo dõi hướng đi của sát khí.

“Làm phiền anh.”

Lâu Minh ngồi trên khán đài, nghe đại biểu sinh viên mới phát biểu hăng say, cảm nhận sát khí trong cơ thể mình được phóng thích, một cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không được gặp.

Sau một tiếng, lễ khai giảng chính thức kết thúc, hiệu trưởng trường đại học Đế Đô đến gặp Lâu Minh, cười nói “Giáo sư Lâu, tôi rất mong chờ buổi tọa đàm năm nay của anh.”

“Tôi sẽ chuẩn bị thật kĩ lưỡng.” Làm giáo sư danh dự của đại học Đế Đô cũng là một sự đền bù, sau lễ khai giảng hàng năm là thời điểm sát khí trong cơ thể Lâu Minh ít nhất, anh sẽ tổ chức một buổi tọa đàm ở trường đại học để bảo đáp lại.

“Tốt, tốt quá.” Hiệu trưởng gặp Lâu Minh trong một buổi hội nghị của các trường đại học các viện nghiên cứu trong nước tổ chức. Ông phát hiện Lâu Minh tuy còn trẻ nhưng có học thức rất uyên bác, đối với vật lý, hóa học, toán học và các phương diện khác đều có những nghiên cứu xuất sắc, vì vậy ông đã chủ động mời anh đến đại học Đế Đô giảng dạy. Đáng tiếc là hình như sức khỏe của Lâu Minh không tốt, qua sự kiên trì của ông mới miễn cưỡng đồng ý hàng năm sẽ đến đại học Đế Đô tổ chức tọa đàm một lần.

Nhưng mà một buổi tọa đàm cũng đủ rồi, phải biết là mỗi lần tổ chức tọa đàm, Lâu Minh đều đưa ra những quan điểm và phương hướng nghiên cứu mới, vượt xa trình độ hiện tại của thế giới.

Hiệu trưởng còn bận rất nhiều việc, lại cân nhắc đến tình hình sức khỏe của Lâu Minh nên chỉ hân huyên vài câu rồi rời đi. Lúc này Lâm Quy đã đem đồ vật để bố trí trận pháp thu về xong, đến gặp Lâu Minh nói “Tam Thiếu, lần ‘sát khí cảm khí lạnh’ này diễn ra rất thuận lợi.”

“Lâm tiên sinh, anh vất vả rồi.” Lâu Minh gật đầu nói cảm ơn.

“anh đừng khách khí.” Lâm Quy nhìn sân trường vẫn còn tàn mạn một ít khí lạnh “Tam thiếu, nếu anh không có việc bận thì có thể đi dạo xung quanh trường một vòng.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Lâm Quy.

“Năm nay, số sinh viên có mạng sao Khúc Tình hình như nhiều hơn năm trước, khí lạnh trong sân trường dày đặc hơn trước nhiều. Bình thường anh chỉ ở trong nhà một mình, hôm nay khó mà có một dịp thế này, anh có thể đi dạo một vòng. anh yên tâm, đi dạo hai, ba giờ cũng không sao đâu.”

“Cảm ơn anh, Lâm tiên sinh.”

Lâm Quy nhìn Lâu Minh rồi khom người cúi chào, mang theo trợ lý của mình rời đại học Đế Đô.

Đứng ở bên cạnh, đương nhiên Hà Thất cũng nghe thấy lời Lâm Quy nói, cậu ta đến bên Lâu Minh, nhỏ giọng nhắc “Tam thiếu, chúng ta đi dạo xung quanh một chút đi.”

Lâu Minh hơi sững sốt rồi nhẹ gật đầu, mang theo chút tâm tình háo hức, lần đầu tiên chen chúc giữa đám đông.

“thật đẹp trai mà, là giáo sư của trường chúng ta sao?”

“Đại học Đế Đô từ bao giờ mà có giáo sư trẻ tuổi đẹp trai như vậy chứ?”

“Vây chắc là đàn anh rồi? Nếu là đàn anh, không biết là có bạn gái chưa ta?”

hiện giờ, sinh viên nữ đều to gan như vậy sao? Lâu Minh bật cười nhỏ, lắc đầu, nhưng cảm giác này cũng thật mới mẻ, thật vui vẻ. Lâu Minh tiếp tục đi trên con đường trong đại học Đế Đô, về nơi có rất đông sinh viên đang tụ tập mà đi tới.

đi xa xa sau lưng Lâu Minh, Trần Ngự phát hiện người này, toàn thân mang theo sát khí, không rời khỏi trường thì cũng thôi đi, vậy mà còn định đi về phía có nhiều người đứng như vậy, lập tức không thể nhịn được nữa. cô bước nhanh vài bước lên, đuổi kịp Lâu Minh, kéo tay anh lại.

Cánh tay bỗng nhiên bị người khác níu, Lâu Minh kinh ngạc quay đầu thì đối mặt với một đôi mắt đen nháy mà vô cùng nghiêm túc.

“anh đi theo tôi.” Trần Ngự cũng mặc kệ người này có đồng ý hay không, dắt Lâu Minh rẽ vào rừng cây bên cạnh con đường.

Hà Thất và hai bảo vệ đuổi tới kịp, phát hiện Trần Ngự kéo Tam thiếu đến khu rừng nhỏ bên cạnh hồ để nói chuyện mà thôi, hình như không có ý định gây ra việc gì bất lợi với Tam thiếu, thế nên núp lại bên rừng cây, không lộ ra ngoài.

“anh làm như thế này là không được đâu.” Trần Ngự kéo người đến một nơi bên hồ không có ai mới buông ra, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn Lâu Minh.

“Em nói gì?” Lâu Minh có chút buồn bực nhìn Trần Ngự.

“anh đừng có giả bộ.” Trần Ngự trừng mắt nhìn Lâu Minh, chất vấn “Lúc này có phải anh là người ngồi trên khán đài không?”

“Đúng thế.” Lâu Minh gật đầu.

“Vừa rồi người dùng sát khí cảm khí lạnh là anh, đúng không?” Trần Ngự lại hỏi.

Về mặt bình tĩnh của Lâu Minh nháy mắt cứng đờ.

“Ha ha, bị tôi đoán đúng rồi chứ gì, chột dạ rồi.” Trần Ngự nhìn Lâu Minh, vô cùng kiêu ngạo “Tôi chính là thầy trừ ma, rất là nhạy cảm với sát khí đó.”
thì ra cô nhóc này là thầy trừ ma.

“Vây thế?” Lâu Minh cũng trừng mắt nhìn, thấy ánh mắt đặc ý của cô gái nhỏ thì thấy hơi buồn cười.

“Cái gì?” Trần Ngự sững sờ.

“Tôi bị em phát hiện rồi, vậy em định làm gì tôi?” Lâu Minh hứng thú hỏi.

“anh ...” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Tôi thấy anh ngồi trên khán đài chắc chắn là quen biết với lãnh đạo nhà trường. Vây lại lúc này khí sát khí

phòng ra, sân trường cũng được người ta bố trí kết giới cản lại, cuối cùng không gây ảnh hưởng không tốt nào, chắc là anh cũng không muốn hại người khác rồi.”

Lâu Minh nhủ mày, không nghĩ rằng chỉ mấy câu đơn giản của cô nhóc này đã nói rõ những sắp xếp của Mao đại sư và Lâm Quy, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

“Cho nên, tôi sẽ không so đo chuyện đó với anh, nhưng sao anh có thể đi loạn trong trường như vậy.” Trần Ngự nghiêm túc nói “trên người anh là tự mang sát khí, mặc dù phần lớn vừa mới được khí lành tiêu trừ nhưng sát khí trong người anh vẫn sẽ ảnh hưởng đến những người có thân thể yếu ớt. Bây giờ trong trường vẫn còn sót lại một chút khí lành nhưng có thể biến mất bất cứ lúc nào. anh thể này mà đi trên đường thì sẽ rất dễ ảnh hưởng đến người khác, anh có biết không?”

“Cho nên em kéo tôi đến đây là muốn tôi rời khỏi trường?” Lâu Minh hỏi

“Đúng thế.” Trần Ngự hất đầu, đôi mắt đen to tròn chớp, rồi chớp.

Lâu Minh chợt nhớ đến Trần Ngự khi còn bé, hình như cũng giống như bây giờ, ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt to gọi anh là anh trai ơi, chỉ là so với cô nhóc bây giờ thì hồi đó cô trắng hơn nhiều.

“Nếu tôi không đi thì sẽ thế nào?” Lâu Minh bỗng nhiên muốn trêu chọc cô nhóc này một chút.

“không đi??” Trần Ngự nhủ mày.

Lâu Minh nhìn cô mỉm cười, ý nói ‘xem em làm gì được tôi’.

Người này thể mà con nhìn mình cười nữa chứ, đây đơn giản chính là muốn gây chuyện phải không. Trần Ngự lập tức nổi giận, chỉ một tay về phía Lâu Minh, khí thế hùng hổ nói “Nếu anh không đi, cẩn thận không tôi thu anh bây giờ đó.”

Khi Trần Ngự nói câu ‘tôi thu anh’, ngón tay ở trước mặt cũng mở ra, sau đó khép lại, phối hợp làm thành động tác thu.

“Phù...” Lâu Minh bị động tác của Trần Ngự tự coi là khí thế, thực ra ngốc nghếch, đáng yêu mà bật cười.

“anh... anh còn cười.” Trần Ngự càng tức “Tôi cho anh biết, cương thi ngàn năm tôi đã thu qua rồi đó nha, sát khí này của anh thì có đáng kể gì. Nếu không phải sư môn của tôi có quy định, không lấy tiền thì không ra tay, anh có tin là tôi đã thu anh từ này giờ rồi không?”

“Em lợi hại như vậy sao?” Lâu Minh cũng biết khi này anh nhìn không được mà cười ra tiếng có chút không lịch sự, ngay lập tức điều chỉnh thái độ.

“Xem ra là không thể hiện thì anh không tin tưởng phải không?” Nghĩ đến quy định của sư môn không có tiền thì không ra tay, Trần Ngự hung dữ hỏi “anh có tiền không?”

Lâu Minh hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, bình thường anh ở nhà cả ngày, mang tiền trên người làm gì chứ.

“Vậy anh có thứ gì đáng tiền không?” Trần Ngự lại hỏi.

Lâu Minh sờ túi trên người, cuối cùng từ trong túi lấy ra cây bút máy, cái bút này là quà sinh nhật mà chị gái anh tặng, nghe nói đầu bút là vàng nguyên chất, rất quý giá.

“Vậy thì một cây bút cũng được, được rồi, hên cho anh đó.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâu Minh, Trần Ngự đưa tay đoạt lấy cây bút máy nhét vào túi của mình, sau đó kéo bàn tay của Lâu Minh đưa ra, dưới ánh mắt khó hiểu của anh, tập trung linh lực, dùng tay mình vẽ trên tay Lâu Minh một linh bùa trấn sát (bùa trấn áp sát khí vẽ bằng linh lực).

Khi nét vẽ cuối cùng xong, Lâu Minh cảm giác rõ ràng được sát khí chung quanh thân thể của anh bỗng ngưng biến mất không còn chút nào.

“Thấy sự lợi hại của tôi chưa.” Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâu Minh, Trần Ngự đắc ý “Đây chỉ là một cái bùa trấn sát đơn giản thôi, có thể làm cho sát khí của anh tiêu tan trong hai tiếng đồng hồ. Cho nên, cơ bản sát khí của anh sẽ không gây tổn thương cho tôi được, nhân dịp tâm tình của tôi đang vui vẻ, anh mau rời khỏi đây đi, đừng để tôi ra tay thực sự nha.”

Lúc này, điện thoại di động của Trần Ngự vang lên, cô lấy ra xem thì thấy Phương Phi Phi gọi cô đi ăn cơm. Trần Ngự cắt điện thoại, trừng mắt nhìn Lâu Minh “Tôi phải đi ăn cơm rồi, anh đi nhanh lên.”

nói xong, Trần Ngự vội vã chạy đi, chạy đi được một đoạn xa còn quay đầu lại nhìn Lâu Minh, một lần nữa làm động tác ‘thu’.

“Ha...” Lâu Minh nắm chặt bàn tay mình, cười ra tiếng lần nữa.

“Tam thiếu?” Hà Thất thấy Trần Ngự đã đi, nghi ngờ đi tới.

“Chúng ta về thôi.” Lâu Minh quay người đi ra khỏi trường học, mặc dù anh rất tò mò cô nhóc này làm thế nào mà thu anh.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 10: Bùa trấn sát

Khi Trần Ngư chạy đến căn tin trường học, bọn Phương Phi Phi đã lấy com và đồ ăn xong, đang ngồi ở bàn ăn ngoắc Trần Ngư.

“Cậu đi nhà vệ sinh ngủ luôn trong đó hả?” Khi lễ khai giảng kết thúc, Trần Ngư lấy cớ đi nhà vệ sinh để lên đi sau lưng Lâu Minh.

“A? À, tại tớ không đem khăn tay nên phải quay về kí túc xá lấy.” Trần Ngư lúng túng cười.

“Lúc ăn com đừng có nói chuyện đi nhà vệ sinh có được không mấy nàng?” Hà Du không nhịn được mà cắt ngang.

“Đừng đấy, ăn com đi, ăn com đi.” Phương Phi Phi lau đĩa rồi đưa cho Trần Ngư, thấy sắc mặt của bạn tái đi, vì thế lo lắng hỏi “Tây Thi, sao sắc mặt cậu xấu vậy, cậu không khỏe hả?”

Trương Mộc Oản và Hàn Du nghe vậy cũng nhìn qua, quả nhiên thấy đáng vẻ của Trần Ngư không có tinh thần chút nào, bờ môi tái nhợt.

“Tớ không sao, lúc này chạy hơi nhanh, tớ nghỉ chút xíu là được.” Trần Ngư nói.

“Trời nóng mà cậu chạy nhanh như vậy làm gì, coi chừng cảm nắng đó.” Trương Mộc Oản nói.

“không sao đâu.” Trần Ngư gấp một miếng xương sườn bắt đầu ăn “Chúng ta mau ăn com đi, ăn xong còn phải ra ngoài mua đồ nữa đó.”

“Đừng rồi, ngày mai phải tập quân sự rồi, tớ phải đi mua kem chống nắng mới được.” Nhắc đến việc đi ra ngoài mua sắm, ba người không để ý Trần Ngư nữa, bắt đầu sôi nổi bàn luận buổi chiều đi mua những gì.

Trần Ngư âm thầm thở phào một hơi, quả nhiên vừa rồi tập trung linh lực về bùa bị tiêu hao quá nhiều, xem ra phải cần hai ngày mới hồi phục lại được.

==

Lâu Minh trở về nhà họ Lâu, một mình ngồi trên ghế trong phòng sách, cũng không biết là bùa chú mà cô nhóc đó vẽ có tác dụng hay do tác dụng tâm lý của anh, Lâu Minh luôn cảm thấy trong lòng bàn tay phải có một luồng khí lạnh lưu chuyển.

Lâu Minh mở bàn tay, ngoại trừ vân tay thì không có gì khác lạ. Nhưng sát khí trong cơ thể anh đã biến mất chứng tỏ rõ với anh một điều, vừa rồi cô nhóc đó đã vẽ một bùa chú trên tay anh. Giống như là một trò đùa, dùng ngón tay vẽ bùa chú mà lại hiệu nghiệm hơn cả nút ngọc mà Mao đại sư đã cho anh sao?

Bùa chú? Lâu Minh chợt nhớ, một tuần trước, cô nhóc này hình như có tặng anh một lá bùa bình an. Lúc đó anh tiện tay kẹp vào trong một cuốn sách. Ngày hôm đó mình đọc cuốn sách nào nhỉ? Lâu Minh quay người lại giả sách tìm tòi, lục lọi một hồi, trí nhớ của anh rất tốt, rất nhanh tìm được cuốn sách mình muốn tìm, đó là một cuốn tạp chí địa lý thế giới.

Lâu Minh giờ cuốn sách ra, lật đến trang sách đã kẹp con hạc giấy, lông mày không khỏi nhíu lại. Thì ra không biết từ lúc nào, lá bùa gấp con hạc là màu vàng nay đã biến thành màu xám.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâu Minh, anh cầm điện thoại lên phát hiện là Mao đại sư gọi cuộc gọi video. Lâu Minh gấp cuốn tạp chí lại, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Mao đại sư.” Lâu Minh cười chào hỏi với ông bên đầu dây kia.

“Nhìn tinh thần của cậu không tệ.” Mao đại sư quan sát khí sắc của Lâu Minh một hồi, phát hiện khuôn mặt vốn tái nhợt của anh trở nên hồng hào hơn, nghĩ đến việc ‘sát khí cản khí lành’ hôm nay diễn ra rất thuận lợi.

“Hôm nay may mắn có Lâm Quy tiên sinh đi cùng, Mao đại sư, khi nào ông về nước?” Lâu Minh hỏi.

“Chắc khoảng nửa tháng nữa tôi sẽ về.” Mao đại sư nói “Đến khi cậu đến đại học Đê Đô tổ chức tọa đàm, tôi nhất định sẽ đi cùng cậu.”

“Vậy làm phiền ông.” Thực ra, thời gian tốt nhất để tổ chức tọa đàm là sau sự kiện ‘sát khí cản khí lành’ một tuần, lúc đó sát khí trên người Lâu Minh ít nhất. Nhưng khi buổi tọa đàm bắt đầu, Lâu Minh phải ở trong một không gian kín trong vòng hai giờ với mấy trăm sinh viên, giáo sư đại học. Dù mỗi lần đi, Lâu Minh đều mang nút ngọc để hạn chế sát khí phát ra ngoài nhưng anh vẫn lo lắng trong đó có người thân thể yếu ớt hoặc có ý chí không kiên định thì sẽ bị sát khí của anh ảnh hưởng. Cho nên mỗi lần đi, Lâu Minh đều nhờ Mao đại sư hoặc học trò của ông là Lâm Quy đi cùng.

“không sao, đúng lúc tôi cũng muốn trở về để xem tình hình của cậu thế nào.” Mao đại sư nói.

Chợt trong lòng bàn tay truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, Lâu Minh cúi đầu nhìn bàn tay mình, trên tay vẫn không có dấu vết gì khác lạ.

“Mao đại sư.” Lâu Minh trầm ngâm một lúc rồi hỏi “Ông có biết về bùa trấn sát không?”

“Bùa trấn sát?” Mao đại sư gật đầu “Đây là bùa chú cơ bản, đương nhiên là tôi vẽ được.”

“Vây ...” Lâu Minh kinh ngạc “Vây tại sao tôi chưa bao giờ thấy ông vẽ trên người tôi?”

“Tình huống của cậu tương đối đặc biệt, không thể dùng bùa trấn sát.” Mao đại sư đáp.

“không phải là bùa trấn sát có khả năng khắc chế sát khí trên người tôi sao?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi “Tại sao lại không thể dùng?”

“Bùa trấn sát đúng là có thể loại trừ sát khí, nhưng sát khí trong cơ thể cậu quá mạnh, bùa trấn sát bình thường không thể áp chế được sát khí trong người cậu, dùng cũng chỉ phí công?” Mao đại sư giải thích.

Khắc chế không được? Lâu Minh lại một lần nữa nhìn xuống lòng bàn tay phải, nghĩ nghĩ rồi quyết định không nói cho Mao đại sư biết việc Trần Ngư đã vẽ bùa cho anh, vì thế vòng vo hỏi “Bùa trấn sát thông thường không dùng được, nhưng chắc là phải có loại bùa trấn sát có thể áp chế được sát khí trong người tôi chứ.”

“Có chứ, nhưng bây giờ không tìm thấy nữa.” Giọng nói của Mao đại sư còn mang theo chút tiếc nuối.

Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Tại sao?”

“Thực ra, thời đại bây giờ, huyền học đã có chút xuống dốc rồi, rất nhiều môn phái đã bị thất truyền, biến mất dưới dòng chảy của lịch sử. Môn phái Lạc Sơn chính là một trong số đó, mà bùa trấn sát duy nhất có thể trấn áp được sát khí trong cơ thể cậu chỉ có bùa trấn sát của phái Lạc Sơn.”

“Thất truyền?” Trực giác của Lâu Minh khẳng định Trần Ngư chính là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn.

“Đúng thế, nhưng mà dù có thể tìm được bùa trấn sát của phái Lạc Sơn tôi cũng không thể dùng trên người cậu được.” Sau đó, Mao đại sư còn nói thêm

“Tại sao?” Lâu Minh khó hiểu “Nếu có thể trấn áp sát khí trên người tôi thì sao lại không dùng?”

“Phái Lạc Sơn trong giới huyền học có nhiều điểm rất khác biệt, bọn họ có công pháp (công phu và phương pháp) rất đặc biệt, vẽ bùa chú có tác dụng vô cùng mạnh mẽ (bá đạo), đối với ma quỷ có tác dụng sát thương rất lớn.” Mao đại sư nói “Bùa trấn sát của bọn họ không chỉ có tác dụng trấn sát mà đồng thời còn tạo tổn thương đối với bản thể mang sát khí. Bình thường sát khí của hồn ma đều là của ác ma đã làm nhiều điều ác, dùng bùa trấn sát vốn là để đánh cho bọn chúng ‘hồn phi phách tán’ (hồn vía tan biến) nên cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên cậu thì không thể dùng.”

Bàn tay phải của Lâu Minh đặt trên bàn đột nhiên nắm chặt lại, trước mặt hiện lên hình ảnh Trần Ngư với đôi mắt đen tròn “Cẩn thận tôi thu anh.”

“Lâu Minh, sao cậu lại hỏi tôi cái này? Có chuyện gì sao?” Mao đại sư đột nhiên hỏi.

“không có gì.” Lâu Minh vội vàng lắc đầu “Tại hôm qua tôi xem bộ phim về cương thi, thấy đạo sĩ dùng bùa trấn sát để thu phục con cương thi ngàn năm, có tác dụng rất lợi hại nên đột nhiên nhớ đến hỏi thăm ông một chút.”

“thật không nghĩ cậu là người tin vào mấy thứ trên phim đó.” Mao đại sư cười nói.

Lâu Minh cười lúng túng nhưng không nói gì.

“Tôi phải đi họp rồi, tạm biệt cậu.”

“Hẹn gặp đại sư sau.”

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện, Lâu Minh để điện thoại di động xuống, ánh mắt ngưng nhìn bàn tay phải của mình, cảm nhận luồng khí lạnh lẽo len lỏi trong cơ thể, không biết luồng khí lạnh này có phải là tổn thương do bùa trấn sát như Mao đại sư đã nói hay không, một lúc lâu sau, Lâu Minh mới chợt phát ra tiếng cười khổ.

“Trong mắt cô ấy, maybe không phải chính là tai họa hay sao, cô ấy dùng bùa trấn sát đối với maybe là đúng rồi còn gì.” Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu “Xem ra cô nhóc này không nói khoác, đúng là có thể thu mình.”

Nhưng việc có lá bùa có thể hoàn toàn áp chế sát khí của anh quả thật là một việc vô cùng hấp dẫn, trầm ngâm một lát, Lâu Minh gọi Hà Thất đến.

“Tam thiếu.” Hà Thất đứng trước bàn chờ Lâu Minh giao việc.

“Cậu cho người đến tỉnh Thanh Sơn, tìm ông nội của cô nhóc nhà họ Trần, sau đó xem có thể đưa ông ấy đến Đệ Đô không.” (Nguyên tác thì tác giả lại để là Thanh Mộc, trong khi đầu truyện lại nói là Thanh Sơn nên mình quyết định tự ý đổi lại là Thanh Sơn.)

“Vâng.” Mặc dù Hà Thất rất thắc mắc nhưng không nói gì.

“Đúng rồi, chuyện này cậu cũng đừng nói cho người khác biết.” Lâu Minh dặn dò thêm.

“Vâng.”

Nếu không thể khác được thì Lâu Minh không muốn kéo cô nhóc đó vào chuyện này, dù sao cô nhóc đó mới mười tám tuổi. Vừa mới được ba mẹ tìm về, nếu như vô tình bị kéo vào việc của anh thì chắc chắn cô sẽ không còn được tự do nữa. Với lại, nếu để ba anh biết việc này, chắc là ông ấy sẽ đi tìm thị trưởng Trần.

==

Mười hai giờ đêm, Trần Ngự đến khu rừng nhỏ phía nam đại học Đê Đô nơi tụ hội nhiều linh khí nhất, yên lặng ngồi xuống khôi phục linh khí. Lúc ban ngày, vì vẽ bùa chú cho người đàn ông đầy sát khí trên người mà Trần Ngự đã tiêu hao một lượng lớn linh lực, nên đêm nay cô không thể không ra đây khôi phục lại.

Thực ra Trần Ngự cảm thấy mình đã lỗ vốn lớn rồi, ở trên mạng một lá bùa đuổi ma trung cấp bán được hai mươi vạn lận đó, bắt một ma nữ có đạo hạnh trăm năm là một trăm vạn. Hôm nay cô vẽ bùa linh lực tiêu hao nhiều hơn nhiều so với bắt ma nữ bữa trước, mà cô chỉ lấy của anh ta có một cây bút máy. một cây bút máy có giá trị bao nhiêu tiền? Có được một trăm đồng không nhỉ?

Nhưng dù lúc đó Trần Ngự có mang theo bùa trấn sát bên người, chắc chắn là cô vẫn chọn cách dùng linh lực để vẽ bùa. Dù sao bùa trấn sát có lực trấn áp quá mạnh mẽ, áp chế sát khí của đối phương đồng thời sát khí bên trong lá bùa cũng sẽ làm tổn thương đến cơ thể của đối phương. Đối phương lại là một người sống sờ sờ, không phải là một con ác ma hay một con cương thi, Trần Ngự không thể làm được việc tổn thương người khác như thế.

Nhưng mà người đàn ông đó có vẻ là người có tiền, cùng lắm thì lần sau gặp lại anh ta, cô sẽ nói anh ta bồi thường lại. Trần Ngự vừa nghĩ vừa hấp thu linh khí, đến khi trời vừa rạng sáng thì cô cũng kết thúc.

Thở ra một hơi, Trần Ngự từ từ mở mắt, cảm thụ linh khí tinh khiết trong cơ thể mình, nhìn không được cảm thán “không nghĩ ra hôm nay ở đại học Đê Đô có sao Văn Khúc hạ trần, linh khí được khí lành tưới qua quả nhiên có sự khác biệt.”

Đình!

Nghe tiếng điện thoại kêu, Trần Ngự lấy ra nhìn, phát hiện là “khách hàng” ‘Mưa bay tháng ba’ tìm cô.

Người anh em, anh có đó không? Có ở đó không?

Tôi muốn xây đường: Đây.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá rồi, người anh em, tôi có việc gấp muốn cần anh hỗ trợ, thù lao rất hậu hĩnh.

Việc gấp? Trần Ngự nghĩ đến hôm nay mình phải đi tập quân sự, chắc khoảng một tháng sau mới trở về trường được, thế là định từ chối.

Tôi muốn xây đường: Tôi có việc phải rời khỏi Đê Đô một tháng rồi, chắc là không có thời gian đâu.

Mưa bay tháng ba: một tháng? không thành vấn đề, một tháng sau cũng được.

anh nói là việc gấp cơ mà?

Mưa bay tháng ba: không sao, chậm thêm mấy ngày cũng được.

Tôi muốn xây đường: ...

Tôi muốn xây đường: Chuyện gì? Bao nhiêu tiền?

Mưa bay tháng ba: Năm trăm vạn, có thể chỉ trước ba trăm vạn.

Mặc dù ‘Mưa bay tháng ba’ chỉ mới giao dịch một lần với vị “Tôi muốn xây đường” này nhưng với niềm yêu thích tiền của người này cũng đã hiểu rõ, thế là chủ động ra giá.

Năm trăm vạn? Nhiều vậy sao? Quả nhiên là Trần Ngự đã động tâm.

Tôi muốn xây đường: Vẫn đi bắt ma.

Mưa bay tháng ba: Đúng.

Tôi muốn xây đường: Đạo hạnh bao nhiêu năm?

Đạo hạnh: phẩm chất và tư cách tốt đẹp ở con người (thường là người theo tôn giáo nào đó)

Mưa bay tháng ba: Vẫn là đạo hạnh một trăm năm, nhưng lần này là một con ác ma, người anh em có làm được không?

Ác ma? thật ra lần trước bắt con ma nữ một trăm năm, Trần Ngự cũng không bỏ công sức ra nhiều lắm, chỉ có khi mở cửa âm thì cô phải tốn ít công sức mà thôi. Lần này nếu là ác ma thì chỉ cần trực tiếp đánh tan là được, không cần phải mở cửa âm. Quan trọng nhất là, thật nhiều tiền a, trước mắt Trần Ngự không biết muốn xây một con đường thì cần bao nhiêu tiền, dù sao thì càng nhiều càng tốt mà, đúng không.

Tôi muốn xây đường: Chờ một tháng sau tôi về rồi nói.

Mưa bay tháng ba: Vậy là anh nhận vụ này nhé? Tiền tôi gửi vào tài khoản lúc trước phải không? Tôi gửi cho anh khoản chi trước nhé để anh mua đồ chuẩn bị.

Thực ra Trần Ngự cũng không cần chuẩn bị trước cái gì, nhưng mà người ta đã biết điều như thế, Trần Ngự yên lặng gửi một chữ “Ừ” qua.

Đỉnh!

Quả nhiên chưa đến một phút sau, điện thoại lại nhận được tin nhắn báo tài khoản tăng thêm số dư ba trăm vạn. Trần Ngự nghi ngờ không biết anh ta có phải là mở sẵn giao diện online Banking hay không, chỉ chờ cô đồng ý là thực hiện chuyển khoản liền.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Trắng lại rồi

Tập huấn quân sự của đại học Đê Đô tổ chức ở doanh trại quân đội nào đó phía Tây ngoại thành, huấn luyện liên tục trong một tháng mới nghỉ. Trong khoảng thời gian này, dù là dân thành phố hay dân ở nông thôn, dù là học bá hay học tra, nam sinh viên hay nữ sinh viên, thì người nào cũng đều phải lột một lớp da mới có thể trở về trường học.

Học bá: sinh viên học giỏi.

Học tra: sinh viên học kém

Nhưng mà hiển nhiên Trần Ngự là một ngoại lệ, dù sao để có thể đuổi bắt ma thì thể lực của người nào đó không phải là người bình thường có thể có. Đối với tia tử ngoại là kẻ thù của phái nữ, Trần Ngự càng hoàn toàn bất chấp, ánh nắng ở Đê Đô còn ôn hòa hơn ở tỉnh Thanh Sơn nhiều.

Nhưng vì muốn hòa đồng cùng tập thể, tối nào Trần Ngự cũng theo các bạn đắp mặt nạ trắng da. Còn ban ngày, dù cho cô có quên thoa kem chống nắng thì các bạn cùng phòng cũng giúp cô thoa lên. Thế là hơn nửa tháng qua đi, dưới sự chăm chỉ giám sát của ba bạn cùng phòng, bạn học đen nhẻm Trần Ngự của chúng ta, vậy mà trắng lại, trắng hơn nữa rồi!

“Trời ạ, mỗi ngày chúng ta đều phơi nắng lâu như vậy, Tây Thi, thế mà cậu còn trắng ra!” Phương Phi Phi không thể tin, tròn mắt nhìn Trần Ngự.

“Trước kia sao tớ lại không phát hiện nhỉ.” Hàn Du đưa tay sờ sờ gương mặt trơn mịn của Trần Ngự “Tây Thi dù đen, nhưng làn da thật mịn, thật mềm.”

Trương Mộc Oản lật xem mỹ phẩm dưỡng da của Trần Ngự “Cái mặt nạ này của cậu hình như không có trên thị trường, cậu mua ở đâu vậy?”

“Mẹ tớ làm cho tớ một thẻ thành viên spa trung tâm thành phố, mặt nạ này là họ làm cho tớ.” Trần Ngự nói.

“Spa thẩm mỹ nào vậy, mặt nạ tốt vậy sao?” Trương Mộc Oản kết luận bí quyết trắng da của Trần Ngự là nằm ở mặt nạ dưỡng da này.

“Tớ cũng không nhớ rõ, khi nào tập quân sự xong, về kí túc xá tớ lấy cho các cậu xem.” Trần Ngự cầm vài miếng mặt nạ đưa cho các bạn “Cho các cậu thử trước xem sao.”

“Vậy chúng tớ không khách sáo đâu.” Giữa các cô nương, việc trao đổi mặt nạ dưỡng da là bình thường nên ba người cũng không có giả bộ kiêu cách, vui vẻ nhận mặt nạ Trần Ngự đưa, nằm trên giường đắp lên mặt.

“Còn bao nhiêu ngày nữa việc tập quân sự này mới kết thúc đây trời, bây giờ tớ đắp mặt nạ mà cũng thấy đau, chắc là bỏng nắng rồi.” Bởi vì mặt nạ trên mặt nên tiếng của Hàn Du mơ hồ không rõ.

“Nhanh lắm, hơn tuần nữa thôi.” Phương Phi Phi trả lời.

“Các cô nương, ráng lên.” Trương Mộc Oản nằm trên giường giơ một tay lên làm động tác cổ lên, động viên mình và các bạn.

Trần Ngu vừa nghe các bạn nói chuyện, vừa dùng điện thoại di động trò chuyện với mẹ Trần. Hàng ngày mẹ Trần đều nhắn tin hỏi thăm tình hình của Trần Ngu, thuận tiện dặn dò cô chăm chỉ đắp mặt nạ.

Trần Ngu vừa nhắn tin trả lời mẹ Trần xong, phần mềm QQ nhảy ra tin nhắn nhắc nhở, Trần Ngu nghi ngờ nhấn vào, quả nhiên là ‘Mưa bay tháng ba’.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh có đó không, có không?

Tôi muốn xây đường??

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đây rồi Giờ anh đang ở đâu???

Trần Ngu nhìn tin nhắn quá lố của đối phương thì biết anh ta đang rất gấp gáp, nghĩ nghĩ rồi trả lời: Tôi đang ở Đé Đô.

Mưa bay tháng ba: Đé Đô? Đé Đô!!! anh xong việc trở về rồi!

Tôi muốn xây đường: Tôi vẫn ở Đé Đô, chuyện của tôi còn chưa làm xong.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, không, đại thần, anh có thể dành ra một đêm không, giúp em (tiểu đệ) xử lý con ác ma đó trước được không?

Tôi muốn xây đường: Sao thế?

Mưa bay tháng ba: Xảy ra chút chuyện ngoài dự kiến, con ác ma kia nhất định phải được xử lý trước đêm mai.

Đêm mai? Từ doanh trại quân đội mà lén chuồn đi thì rất rắc rối, còn phải nửa đêm chạy đi bắt ma, sau đó lại phải quay về ngay, ngày hôm sau phải tham gia huấn luyện. Trần Ngu nghĩ nghĩ, cảm thấy không đủ thời gian, đang định từ chối thì bên kia lại nhắn tin đến.

Mưa bay tháng ba: Lại thêm hai mươi vạn?

Mưa bay tháng ba: Em biết đột nhiên thay đổi thời gian là không được, nhưng mà đại thần, anh cứu em đi, em đã lỡ khoe khoang trước mặt ông nội em rồi.

Cậu khoe khoang khoác lác thì liên quan gì đến tôi, nhưng mà có thêm hai mươi vạn, ngu sao không cảm. Trần Ngu xóa mấy chữ định gửi lúc nãy, trả lời: Tối mai tôi sẽ cố gắng ra ngoài một chuyến xem sao.

Mưa bay tháng ba: Cảm ơn, cảm ơn đại thần. Đại thần, trước mười hai giờ đó, anh làm được không?

Tôi muốn xây đường: Địa chỉ?

Mưa bay tháng ba: Ngoại ô phía Bắc, Hàn Sơn.

Trần Ngu tra địa chỉ, phát hiện nơi đó cách đây một đoạn, nếu may mắn bắt được taxi thì trước mười hai giờ có thể đến đó. Nhưng mà trước mười hai giờ phải giải quyết xong, coi bộ cũng khó à.

Nhưng mà ... chênh lệch nửa giờ, chắc là đối phương sẽ không phát hiện ra đâu. Ôm tâm lý chờ vận may, Trần Ngu cẩn thận đánh mấy chữ: Cũng xem xem.

Đúng vậy, mình nói là xem xem, không nói là chắc chắn, cũng đâu phải là nói láo đâu.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá, đại thần, anh quả thực đã cứu em một mạng. Sau này có chuyện gì, anh cứ nói với em một tiếng, em sẽ không chối từ.

Tôi muốn xây đường: Muốn kết thân với tôi?

Mưa bay tháng ba: Hắc hắc hắc ... anh nhìn ra rồi hả.

Tôi muốn xây đường: Có quen biết tôi cũng không giảm giá đâu.

Trần Ngu trả lời xong, thoát ra ngoài không để ý cậu ta nữa.

‘Mưa bay tháng ba’ đánh một dãy dấu chấm thật dài biểu thị mình không còn gì để nói.

==

Khu Quan Hải, thành phố Đé Đô, trong một tòa nhà mang nét kiến trúc cổ của Trung Hoa, một thanh niên mặc áo trắng, cũng chính là ‘Mưa bay tháng ba’, về mặt vui mừng ra khỏi phòng.

“Lương Vũ, cậu muốn đi đâu?” một thanh niên hai bảy hai tám tuổi, mặc âu phục gọi Lương Vũ lại.

“Tôi đi dạo xung quanh thôi.” Lương Vũ cũng không thêm đề ý đến người thanh niên, vượt qua mặt anh ta định đi ra ngoài.

“Cậu đi tìm người giúp đỡ hả.” Người thanh niên cười lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, thì sao nào?” Lương Vũ đứng ở hành lang, lạnh lùng nhìn người thanh niên.

“anh đây cũng là muốn tốt cho cậu, ác ma một trăm năm không phải là dễ đối phó, đừng có cố chấp ba hoa khoác lác nữa, kéo thêm người khác xuống cũng không phải là chuyện tốt.” Người thanh niên âm trầm nói, dường như chắc chắn Lương Vũ sẽ không tìm được Thiên Sư nào có thể giúp cậu ta diệt trừ ác ma.

“không phiền anh phải quan tâm đâu, anh họ.” Lương Vũ trả lời.

“Lương Vũ, mặc dù anh không thích cậu nhưng cũng không muốn thấy cậu đi vào chỗ chết.” Người thanh niên cau mày “Chỉ là một cây kiếm gỗ đào mà thôi, cậu cầm nó cũng đâu có ích lợi gì.”

“Tôi giữ nó không có tác dụng gì nhưng cũng sẽ không đưa cho anh.” Lương Vũ nhìn về mặt người thanh niên lúc trắng lúc xanh, sau đó sáng khoái tinh thần đi ra khỏi nhà.

Lương Vũ là con trai trưởng nhà họ Lương, một dòng họ Thiên Sư thế gia (thế gia: gia đình có truyền thống, địa vị cao), nhưng lại là người có tu vi (học tập và rèn luyện) yếu nhất trong thế hệ này. Nhưng mà riêng Lương Vũ lại có trong tay một thanh kiếm gỗ đào ngàn năm, một thanh pháp khí cực phẩm (pháp khí: vũ khí của đạo sĩ, cực phẩm thượng hạng) nhưng rơi vào tay Lương Vũ lại giống như cây củi mục. Những người khác trong nhà họ Lương đương nhiên là ‘trông thấy mà thèm’, mặc dù thanh kiếm này là do Lương Vũ ‘chó ngáp phải ruồi’ mua được tại một tiệm đồ cổ.

Nửa tháng trước, ông lão nhà họ Lương (Lương lão gia tử) để Lương Quang đến ngôi biệt thự nhỏ phía bắc ngoại ô – Hàn Sơn để ‘dọn sạch’. Ngôi biệt thự Hàn Sơn này, Lương Vũ biết là do Mao đại sư – một người bạn lâu năm của Lương lão gia tử đặc biệt nhờ cậy phải ‘dọn sạch’. Nghe nói bởi vì một tháng sau sẽ có một nhân vật vô cùng quan trọng đến biệt thự đó ở vài ngày, cần đảm bảo 100% xung quanh ngôi biệt thự không có một tia sát khí nào.

Lương Quang đi biệt thự, phát hiện ở đó không biết từ lúc nào đã có một con ác ma đạo hạnh một trăm năm, một người một ma chiến đấu với nhau xong, Lương Quang không thể thu phục ác ma, trở về nói với Lương lão gia tử, con ác ma đó rất lợi hại cần phải mượn kiếm gỗ đào của Lương Vũ.

nói là mượn thực ra chỉ là lấy cớ mà thôi, lúc đó Lương lão gia tử sẽ cảm thấy cây kiếm gỗ đào ở trong tay Lương Quang mới phát huy được tác dụng. Nhưng làm sao Lương Vũ có thể đồng ý, từ nhỏ cậu đã ghét nhất người anh họ này của mình, thế là vì bảo vệ cây kiếm gỗ đào, đầu Lương Vũ nóng lên, đồng dạng nói với ông nội là cậu có thể thu phục con ác ma này.

Thế nhưng mà cậu làm sao mà có bản lĩnh ấy.

Lúc này, cậu mới nghĩ đến đại thần mới quen trên mạng, người có thể mở được cửa âm ‘Tôi muốn xây đường’, thế là cậu liên hệ với người ta, hẹn một tháng sau sẽ đi đuổi ma. Nhưng thật không khéo, nhân vật quan trọng kia đột nhiên thay đổi thời gian, nói là đêm mai sẽ đến ở biệt thự.

Lương Vũ không còn cách nào khác, cậu không đánh lại ác ma, chỉ có thể mang tâm lý hên xui lên mạng tìm ‘Tôi muốn xây đường’, nghĩ nếu như đại thần không rảnh thì cậu đành phải đem cây kiếm gỗ đào cho Lương Quang thôi, dù sao thì mạng sống vẫn quan trọng hơn pháp khí mà. Cũng may là số của cậu không tệ, vậy mà đại thần đã đồng ý rồi.

Cho nên vì thế cậu mới ở trước mặt Lương Quang mà dương dương tự đắc như thế.

==

Biệt thự nhà họ Lâu, nhân vật quan trọng Lâu Minh đang nói chuyện cùng hiệu trưởng đại học Đế Đô.

“Đúng, thời gian không có vấn đề gì, thứ sáu tuần này cứ theo kế hoạch đi.” Lâu Minh nói.

“thật là ngại quá bỗng nhiên lại đổi thời gian của anh.” Hiệu trưởng xin lỗi “Chính là do cuối tuần này tôi lại có một Hội thảo bên Mỹ, một tháng sau mới về được, nhưng tôi lại không muốn bỏ qua buổi tọa đàm của anh.”

“Hiệu trưởng, ông đừng khách khí, ông đến nghe tọa đàm là vinh dự của tôi.” Lâu Minh khiêm tốn nói.

“anh đừng nói vậy, tài năng của anh tôi còn không biết sao.” Hiệu trưởng lại hỏi “Nội dung buổi tọa đàm anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Lâu Minh nhìn lướt qua bài viết trong máy tính “Cũng khá ổn rồi, ngày mai tôi sửa lại một chút là được.”

“Được, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, anh tranh thủ sửa sang lại bản thảo đi.” Hiệu trưởng nói xong thì cúp điện thoại.

Lâu Minh cười cười, để đi động sang một bên, quay người đến giá sách chọn năm sáu cuốn sách tham khảo, định ngày mai sẽ mang đến biệt thự Hàn Sơn.

“Tam thiếu.” Hà Thất vừa cùng trợ lý Thượng Nhất Nhậm đối ca, đi vào phòng sách.

Vì tránh để sát khí của Lâu Minh làm ảnh hưởng, bộ trưởng Lâu bố trí cho Lâu Minh bảy trợ lý, mỗi người làm việc một ngày, những ngày còn lại trong

tuần thì nghi để tiêu trừ sát khí bị nhiễm vào người.

“Cậu về rồi?” Trước đó, Lâu Minh đã để Hà Thất cử người đến tỉnh Thanh Sơn tìm ông nội của Trần Ngự, cử người đi nhưng không thể tìm được nên tuần trước, Hà Thất đã phải đích thân đến tỉnh Thanh Sơn một chuyến.

“Vâng.” Vì chuyện này không để cho bộ trưởng Lâu biết nên Hà Thất phải chờ đến ca trực của mình mới đến báo cáo với Lâu Minh “Tôi đã đích thân đến thôn Đại Mộc, đúng là ông Ngô đã không còn ở trong thôn nữa.”

“không có trong thôn?” Lâu Minh nghi ngờ nói “Vì sao một người sống ở thôn Đại Mộc mấy chục năm trời, không có lý do gì lại đúng lúc chúng ta cần tìm ông ấy thì ông ấy lại bỗng nhiên biến mất không có tăm hơi.”

“Trưởng thôn nói, thực ra thì ông Ngô đã sớm muốn đi ra ngoài du lịch, chỉ vì lúc trước Trần Ngự còn đi học, ông Ngô không yên lòng nên vẫn ở lại. Đến khi Trần Ngự rời khỏi thôn Đại Mộc, chưa đến hai ngày ông Ngô đã thu dọn hành lý rời đi. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó sai sai.”

“Sau đó, tôi thăm dò tin tức ở các nhà ga, bến xe nhưng cũng không xác định được tên của ông Ngô có mua vé xe.” Hà Thất nói “Hay là ngày mai, tôi nhờ người mở rộng phạm vi thăm dò đến bến xe, nhà ga trong cả nước ...”

“không cần.” Lâu Minh đặt cuốn sách đang xem lên bàn “Thân phận của ông ấy có thể là giả, cậu lại không có ảnh của ông ấy. Làm sao cậu tìm được?”

“Tôi ...” Hà Thất nhất thời sững sốt, đúng là ở thôn Đại Mộc không có ảnh chụp của ông Ngô, ảnh bên phía cảnh sát thì toàn là ảnh đã chụp từ lâu trước đây vài chục năm rồi, hoàn toàn không giống như hình ảnh hiện tại. Với lại Tam thiếu nói không sai, có thể ông Ngô khai báo thân phận lai lịch giả thì sao.

“Cậu lấy mấy cuốn sách này cất vào vali ngày mai mang đến biệt thự Hàn Sơn.” Lâu Minh cũng chỉ định tìm ông Ngô hỏi thăm một chút thôi, không cũng nhất định phải tìm thấy. không thấy thì thôi vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: A ... Cao nhân (người có uy tín, nổi danh) mà dễ tìm vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bị thương

Ngày hôm sau, khi kí túc xá tắt đèn, Trần Ngự đeo túi vải, lén lút chuồn ra cổng kí túc xá, né tránh lính tuần tra trong doanh trại, leo tường chạy ra ngoài.

Chạy được năm phút thì ra đến đường lộ, cô thấy một chiếc xe taxi đang dừng, thế là mở cửa ngồi lên.

“Bác tài, đến biệt thự Hàn Sơn.” Chiếc xe taxi này là Trần Ngự đặt ở trên mạng hẹn đến, bằng không ở ngoại thành đêm hôm khuya khoát thế này thì đào đâu ra xe.

“Được.” Tài xế khởi động xe, thẳng hướng đích đến, vì đã qua mười giờ đêm nên đường phố ở Đê Đô không còn đông đúc nữa, do đó khi đến biệt thự Hàn Sơn còn sớm hơn dự kiến của Trần Ngự mười phút.

“Bác tài, bác chờ tôi một tiếng nha, một tiếng sau tôi sẽ xuống đó.” Trần Ngự nói.

“Vậy tôi đi đâu đó ăn một chút, một tiếng sau tôi quay lại đón cô.” Lúc gần đến đây, bác tài xế đã nhìn thấy có một quán ăn nhỏ, vừa lúc ông cũng hơi đói bụng nên có thể chạy đến đó ăn chút gì đó lót bụng.

“Vâng, cũng được.” Để tài xế lái xe ở đây cũng không tốt, mặc dù nơi này cách nơi có âm khí một đoạn khá xa, nhưng chút nữa cô đánh nhau với ác ma, nếu nó phát hiện ở đây có người mà chạy đến đây thì sẽ phiền phức.

Xuống xe, Trần Ngự đứng dưới núi, nhìn lên rừng cây phía lưng chừng đang bao phủ lớp âm khí dày đặc, con ác ma này thật phách lối, không cần mở mắt âm dương cũng tìm thấy vị trí của nó.

Đình!

Nghe tiếng điện thoại, Trần Ngự lấy ra nhìn.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh làm xong chưa?

Với mới đến thôi, đương nhiên là Trần Ngự chưa giải quyết xong rồi, thế là cô uyển chuyển hỏi “Tại sao phải giải quyết xong trước mười hai giờ?”

Mưa bay tháng ba: Vì có một nhân vật vô cùng quan trọng sẽ đến ở biệt thự Hàn Sơn lúc mười hai giờ. Nếu anh ta gặp phải ma thì em nhất định sẽ chết đó.

thì ra có người đến đây ở, chắc là sợ người ta gặp phải ác ma. Nhưng có cô ở đây, ác ma làm gì có thời gian mà đi tìm người khác, thế là Trần Ngự vô cùng tự tin trả lời: Cứ để anh ta đến đi.

Mưa bay tháng ba: Làm xong rồi? anh thực sự giải quyết xong rồi hả?

Tôi muốn xây đường: Đúng vậy. (lập tức giải quyết ngay nè)

Trần Ngự cất điện thoại, bước chân lên núi cũng nhanh hơn.

==

Nhà họ Lương, trước mặt Lương lão gia tử, Lương Quang nhắc nhở em họ một lần nữa “Lương Vũ, đã đến giờ này rồi cậu đừng có mạnh miệng nữa, Tam thiếu sắp đến Hàn Sơn rồi đó. Cậu còn không nói thật đi.”

Lương Vũ để điện thoại xuống, giả ngu nói “anh họ, anh có ý gì? anh muốn tôi nói thật cái gì?”

Lương Quan thấy Lương Vũ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tố cáo “Lúc chiều anh đã đi qua Hàn Sơn, cơ bản là cậu vẫn chưa trừ khử được con ác ma kia.”

Lương lão gia tử nghe thế thì nhú mày.

“Ông nội, con ác ma đó con đã trừ khử nó rồi.” Lương Vũ vội vàng nói.

“không thể nào, lúc chiều anh đến Hàn Sơn thì nó vẫn ở đó mà.” Lương Quang nói “Ông nội, ông vẫn nên gọi cho Tam thiếu nói anh ấy đừng qua đó nữa, nếu không sẽ có rắc rối đó, con ác ma đó đã bị oán khí cắn nuốt tâm trí rồi.”

“Lương Vũ, con đã diệt trừ con ác ma đó chưa, nói thật cho ông biết xem nào?” Lương lão gia tử cân nhắc một lúc rồi hỏi Lương Vũ.

“Ông nội, ông tin con đi, con thực sự đã trừ khử nó rồi mà.” Lương Vũ vẫn khẳng định chắc chắn.

“Con chắc chắn?”

“Con chắc chắn!” Lương Vũ đảm bảo.

Lương lão gia tử bình tĩnh nhìn chằm chằm Lương Vũ hai giây, Lương Vũ không chột dạ chút nào mà nhìn lại ông. Cuối cùng ông lựa chọn tin tưởng Lương Vũ, không gọi điện ngăn Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn.

“Ông nội, lỡ như ...” Lương Quang nhìn chằm chằm Lương Vũ, anh ta đảm bảo một trăm phần trăm là Lương Vũ chưa đến biệt thự Hàn Sơn, mặc dù anh ta rất muốn cây gỗ kiếm đào của Lương Vũ, nhưng mạng người không phải là trò đùa.

“không sao.” Lương lão gia khoát tay, thực ra diệt trừ ác ma không phải là vì sợ ác ma làm bị thương Lâu Minh mà là sợ sát khí của Lâu Minh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma. Nếu như thực sự ác ma chưa bị diệt trừ thì ngày mai ông sẽ đích thân đến đó.

==

Năm phút sau, xe Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn, vì phòng ngừa trong hai ngày tới có người lên núi Hàn Sơn, trợ lý Điền Phi đã cho người đặt một trạm kiểm soát dưới chân núi, cấm xe và người đi lên núi trong khoảng thời gian này.

Lâu Minh đi vào biệt thự, đưa tay nhìn đồng hồ, quay đầu nhìn Điền Phi “Đến mười hai giờ mười thì các cậu đều lui xuống dưới chân núi đi.”

“Vâng.” Điền Phi đặt sách và máy tính của Lâu Minh xuống bàn, đi đến phòng bếp đun một ấm nước, pha cho Lâu Minh một bình trà rồi mới xuống núi.

Mà trong rừng cây cách biệt thự 100m, Trần Ngự cũng vừa mới đi vào. Gần như là vừa bước vào rừng cây, Trần Ngự đã cảm giác được nguy hiểm, cô trở tay lấy một lá bùa trừ ma sơ cấp quăng ra ngoài, một đốm lửa hiện lên giúp cô nhìn rõ hình dáng của con ác ma. Đó là một con ma nam, có mặt xanh nanh vàng, đầu tóc bù xù, hai mắt phát ra ánh sáng xanh lè, đã không còn chút thần trí (tinh thần và lý trí) nào.

Ba hồn bảy phách của nó đã bị oán khí cắn nuốt, loại ác ma này đã không còn tính người, nếu không diệt trừ kịp thời để nó tiếp tục phát triển sẽ biến thành yêu quái gây hại cho con người. Mấy giây trôi qua, Trần Ngự đã quyết định, con ác ma này không cần đưa xuống âm phủ, chỉ có thể đánh tan ngay tại chỗ.

“Ra!” Tay phải của Trần Ngự vung lên, ném ra sáu lá bùa trừ ma sơ cấp. Trong nháy mắt, những lá bùa này tập hợp thành trận Khốn Linh (Linh lực bao vây), bao vây con ác ma vào trong, tay trái cầm một lá bùa trừ ma trung cấp định dán lên.

“Két, ầm” một tiếng vang thật lớn, hai tay con ác ma xé mở trận Khốn Linh, thân ảnh con ác ma lóe lên rồi biến mất, lá bùa của Trần Ngự dán vào không khí.

Cũng khá lợi hại đó!

“Mô!”

Ngón tay Trần Ngu chỉ vào án đường, mở mắt âm dương ra, quét mắt về bốn phía, rất nhanh xác định hướng mười giờ, con ác ma đang leo lên trên một tán cây yên lặng quan sát cô. Trần Ngu đưa tay ra, một lá bùa trừ ma trung cấp bay ra, ác ma gầm nhẹ một tiếng, sử dụng âm khí của mình tạo nên một bức chắn bùa trừ ma. Bùa trừ ma dán vào bức tường âm khí tạo thành không thể tiến thêm một bước.

“Nổ.”

Ngón tay Trần Ngu bấm niệm thần chú (pháp quyết), bức tường âm khí lập tức vỡ ra, theo đó, một luồng ánh sáng thần linh (linh quang) rực rỡ, mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt ác ma. Con ác ma hét lên một tiếng thảm thiết, dường như đã bị chọc giận, điên cuồng nhào đến Trần Ngu.

Trần Ngu lui về sau một bước, chuyển thân mình né tránh, nương theo thế của ác ma túm chặt lấy tay của nó, móng tay đen nhánh của nó chỉ cách mắt Trần Ngu chưa đến 10cm. Từng trận âm khí lạnh lẽo từ trong thân thể (hồn thể) của ác ma truyền vào trong cơ thể của Trần Ngu, Trần Ngu bắt đầu khởi động linh lực.

“Ác ma ta đã thấy nhiều rồi, nhưng mà thể thảm như mi thì thật không nhiều, báo thù không được thì đi đầu thai đi, tội gì mà phải như này.”

Loại ác ma này được hình thành là do lúc còn sống đã bị chết rất thảm thiết, sau khi chết oán khí quá nặng, không muốn rời đi nhưng hết lần này đến lần khác lại không báo thù được. Thế là nó bắt đầu tôn thương người vô tội, càng hại nhiều người, oán khí càng nặng, oán khí càng nặng, sức mạnh càng tăng lên. Ý chí yếu ớt trời sinh không thể chống đỡ được sự khổng lồ sức mạnh to lớn như thế, cuối cùng bị oán khí khống chế, linh hồn trở thành thức ăn của oán khí, một lần nữa tự mình đưa mình vào đường chết.

“A a a!”

Trần Ngu dẫn linh lực trong cơ thể thông qua bàn tay nắm với ác ma truyền vào thân thể của ác ma, ác ma đau đớn vặn vẹo hét lên nhưng không thể thoát sự khống chế của Trần Ngu. âm khí đen ngòm va chạm với ánh sáng vàng chói của linh khí tạo thành một không gian kì dị trong rừng cây. Cuối cùng, linh khí vàng chói dần dần áp chế âm khí âm u, thân thể ngưng tụ của ác ma dần dần trở nên trong suốt, dường như chuẩn bị tiêu tán trong vũ trụ ...

Lúc này, bỗng nhiên có một luồng sát khí đỏ như máu che trời lấp đất bay đến, phá vỡ không gian do âm khí và linh khí tạo thành. Con ác ma vừa rồi còn thoi thóp sắp hôn bay phách lạc bỗng nhiên như được tiêm thuốc kích thích, sống lại một lần nữa, nâng cánh tay phóng như bay về phía Trần Ngu.

Trần Ngu nghiêng người thoát hiểm, vội vàng lấy la bàn từ trong túi vải ra, vung tay ném ra ngoài. Từ la bàn phóng ra một luồng sáng đâm ngay vào ngực ác ma, chỉ nghe một tiếng ‘ầm’, ác ma dừng lại một chút, Trần Ngu nhân cơ hội ác ma đang khựng lại, tiến lên phía trước, một lá bùa trừ ma cao cấp nhanh chóng đưa ra dán trên trán ác ma, hai tay niệm chú, dẫn truyền linh lực.

“Ầm!”

một tiếng vang thật lớn, ác ma vừa rồi còn kiêu ngạo ngang ngược trong nháy mắt nổ tung rồi biến thành tro bụi, ngay cả âm khí dày đặc lúc này cũng tiêu tán trong không khí.

Trần Ngu thu hồi la bàn, đặt móng ngồi trên bãi cỏ, nhìn xung quanh, sát khí đỏ như máu càng lúc càng dày đặc, nghĩ mãi mà không ra. Vừa lúc này, nơi này rõ ràng không có sát khí, vì sao bỗng dưng lại xuất hiện sát khí dày đặc như vậy, hơn nữa còn là sát khí màu đỏ, chẳng lẽ gần đây có cương thi?

Trần Ngu nghỉ ngơi trong chốc lát, quyết định đi tìm nơi phát ra sát khí để tìm hiểu xem sao, sát khí hung ác và mạnh mẽ như vậy, nếu như có cương thi, cô cũng không thể bỏ mặc được.

“Suýt ...” Trần Ngu vừa động thì thấy tay tê rần, cô quay đầu nhìn thấy cánh tay mình bị thương thì lập tức xanh mặt. Suýt chút nữa thì thua trong tay một con ác ma trăm năm, nếu để ông lão biết, cô còn không bị cười rộ rỡ.

Trần Ngu ra khỏi rừng cây, đi về nơi phát ra sát khí nhiều nhất, chỉ trong chốc lát là đến một ngôi biệt thự đang thấp đèn điện sáng trưng. Nhìn ngôi biệt thự, trong nháy mắt, trong đầu Trần Ngu không tự chủ mà nghĩ đến người đàn ông cô đã gặp ở đại học Đế Đô. Dù sao người mà bản thân họ mang sát khí trong người cô chưa gặp nhiều, chỉ có duy nhất anh ta mà thôi.

Trần Ngu nghĩ nghĩ, đem lá bùa trong tay cất đi, đi đến trước cửa biệt thự, nhấn chuông.

đang ngồi sửa bài phát biểu, Lâu Minh chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. anh kinh ngạc buông bút máy. Phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ không thể có người nào khác ở đây, nhưng lòng tò mò vẫn thúc đẩy anh đứng lên mở cửa. Lúc nhìn qua thiết bị giám sát, thấy hình ảnh của cô nhóc kia, lông mày của Lâu Minh vốn nhíu lại càng nhíu chặt hơn.

“Cạch.”

Cửa mở ra, Trần Ngu đẩy cửa đi thẳng vào phòng khách, khi cô nhìn thấy người đàn ông tỏa ra sát khí màu đỏ, dường như cả người đang chìm trong biển máu thì chỉ vào đối phương, thờ phỉ phò nói “Quả nhiên đúng là anh!”

“Sao em lại đến đây?” Lâu Minh đồng thời hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến trừ ma mà anh còn phá em hả.

Tam thiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Anh Ba

Lâu Minh đưa ly nước ép đưa hẩu đến trước mặt cô gái đang ăn như hổ đói, rồi ngồi xuống phía đối diện.

“anh có biết là anh suýt nữa hại chết tôi không, bỗng nhiên sát khí lớn như vậy xuất hiện làm gì chứ.” Trần Ngư uống một ngụm nước dưa hấu, cũng không lau miệng, nói xong tiếp tục cúi đầu ăn sandwich.

Ừm, trong này có cho cái gì vậy ta, ăn ngon quá. Trần Ngư ăn thật vui vẻ, khoe miệng vừa dính tương ớt vừa dính nước dưa hấu nhìn vô cùng khô hạn.

Lâu Minh phía đối diện nhìn cô nhóc ăn uống mà mỉm cười, vừa nghe cô nói xong thì sắc mặt lập tức thay đổi, anh đứng lên vội vàng đi ra phòng khách, lấy nút ngọc đeo vào tay. Cả người vô cùng ảo não, sao anh lại chủ quan như thế chứ, quên mất thể chất đặc biệt của mình, này giờ anh quanh quẩn bên cô nhóc ngốc mà không có nút ngọc lâu như vậy không biết cô có bị ảnh hưởng gì hay không.

không được rồi, nhất định phải đưa cô ấy rời khỏi đây ngay lập tức.

Lâu Minh nghĩ xong, quay lại phòng ăn một lần nữa, đang muốn há miệng nói Trần Ngư rời đi thì đã thấy Trần Ngư quay đầu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói “Bây giờ anh thu sát khí lại mà làm cái gì, ác ma đã bị tôi thu rồi, mà nó lại chẳng ảnh hưởng gì đến tôi.”

“không ảnh hưởng ... đến em?” Lâu Minh kinh ngạc nói “Em nói là sát khí của tôi không có tác dụng gì với em?”

“nói thừa.” Lúc tập quân sự đã bị tiêu hao thể lực, vừa rồi lại đánh nhau ác liệt với ác ma, lúc này Trần Ngư thật đói bụng, ăn liền lúc ba cái sandwich, lại uống một ngụm nước dưa hấu, vỗ vỗ ngực rồi nói tiếp “Tôi đường đường là một thầy trừ ma, nếu dễ dàng bị sát khí ảnh hưởng như vậy thì tôi còn bắt ma cái quỷ gì.”

Lâu Minh thật kinh ngạc, từ khi anh hiểu biết về điều đặc biệt của cơ thể mình đến giờ, anh chưa bao giờ gặp được người nào mà không sợ sát khí của anh. Ngay cả Mao đại sư, một vị đại sư có tu vi uyên thâm trong giới huyền học cũng chỉ có thể ở bên anh lâu hơn người bình thường một chút thôi, ở lâu cũng không tốt với cơ thể ông.

“không phải lần trước tôi đã nói với anh rồi sao, cẩn thận không tôi thu anh.” Trần Ngư đưa miếng sandwich cuối cùng nuốt vào bụng, cầm khăn giấy lau lau tay, nhìn Lâu Minh nói “Nếu ngay cả sát khí của anh mà tôi không xử lý được thì tôi thu anh làm sao.”

Thần sắc của Lâu Minh từ từ trở nên phức tạp, anh yên lặng đem nút ngọc vừa đeo lên một lần nữa cõi ra bỏ lên bàn.

Trần Ngư nhìn thoáng qua nút ngọc, mặc dù có chút tò mò nhưng không lấy lên mà tiếp tục lau miệng.

“Em vừa nói em mới bắt một con ác ma ở gần đây?” Lâu Minh lại ngồi đối diện với Trần Ngư.

“Đúng thế!” nói đến đây, Trần Ngư tức giận rồi “Tôi vừa ở khu rừng phía sau khu biệt thự, tôi vừa mới khống chế được ác ma, đang muốn ra tay thì luồng sát khí đột nhiên thổi tới. anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Lâu Minh im lặng lắc đầu.

“Con ác ma đó hấp thu sát khí trên người anh.” Trần Ngư nói điểm chính “Lúc đầu còn thoải mái, sau đó lại nhảy nhót tung bưng lên, anh nhìn tay tôi đây nè.”

Trần Ngư đưa cánh tay bị thương cho Lâu Minh nhìn “Nhìn chuyện tốt mà anh làm nè.”

Lâu Minh nhìn vết cào trên tay Trần Ngư, nhú mày lại, đang muốn đưa tay xem xét vết thương của cô thì thấy Trần Ngư thu tay lại, tức giận hỏi “anh nói anh nên bồi thường cho tôi như thế nào?”

“Bồi thường?” Lâu Minh nghi ngờ.

“Đứng!”

“Em muốn tôi bồi thường em như thế nào?” Lâu Minh hứng thú nhìn Trần Ngự.

“Tôi còn chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.” Trần Ngự vốn chỉ thuận miệng nói thôi nhưng thực sự muốn Lâu Minh bồi thường như thế nào, cô vẫn chưa nghĩ đến.

“Được, khi nào em nghĩ xong thì lúc nào cũng có thể tìm tôi, nhưng mà ...” Lâu Minh nhìn Trần Ngự, thông thả ung dung nói “Trước tiên chúng ta cần làm rõ trách nhiệm đã?”

“Làm rõ trách nhiệm?” Trần Ngự không hiểu chớp chớp mắt.

“Đầu tiên.” Lâu Minh hỏi Trần Ngự “một người vốn ở trong doanh trại quân đội tập quân sự, vì sao nửa đêm nửa hôm lại xuất hiện ở đây?”

“Nác!” Trần Ngự nhin không được mà nác cụt một cái.

“Tiếp theo, mặc dù tôi không biết tại sao em lại chạy đến đây bắt ma nhưng mà, tôi đã yêu cầu trước mười hai giờ đêm, tất cả âm khí, sát khí xung quanh biệt thự Hàn Sơn phải được tiêu trừ.” Lâu Minh chỉ vào nút ngọc “Khi tôi lấy nút ngọc xuống đã là mười hai giờ mười rồi.”

“Nác!” Trần Ngự che miệng, chột dạ ngồi lùi lại phía sau.

“Cuối cùng, đây là nhà tôi, tôi đang ở nhà mình mà bỗng nhiên em lại chạy đến đây hỏi tội tôi. Như vậy gọi là cái gì? ‘Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống’, em nói có đúng không?” Hai tay Lâu Minh ôm ngực, dựa vào ghế mỉm cười nhìn cô nhóc ngồi đối diện, ánh mắt đã bắt đầu đảo vòng quanh.

Trần Ngự chột dạ, ánh mắt đảo quanh, hơi bối rối.

Xong đòi, xong đòi rồi. Mình phải nghĩ ra sớm chứ. ‘Mưa bay tháng ba’ nói có nhân vật rất quan trọng đến ở, xung quanh núi Hàn Sơn này chỉ có căn biệt thự này, vậy chính là người đàn ông trước mắt này rồi.

Lúc đầu mình trừ ma sau mười hai giờ không có người nào biết, nhưng ai bảo mình nào ngẩn, tự động dâng đến cửa vậy chứ. Nếu bị ‘Mưa bay tháng ba’ biết, không biết mình có nhận được hai trăm hai mươi vạn còn lại không trời.

Lâu Minh thấy cô nhóc đã bị anh dọa sợ đến mức trắng cả mặt thì thấy không đành lòng, nói “Được rồi, lần này tôi không so đo với em nữa, để tôi giúp em xử lý vết thương rồi kêu người đưa em xuống núi.”

“anh thật ...” Trần Ngự đang định hỏi anh có thật không tính toán với cô không thì chuông điện thoại của cô reo lên, Trần Ngự đành phải nghe trước.

“nói chuyện xong thì đến phòng khách nhé.” Lâu Minh nói xong, đứng dậy đi ra phòng khách.

Đến lúc Trần Ngự nói chuyện điện thoại xong đi ra phòng khách, Lâu Minh đã lấy hộp y tế đặt trên bàn, thấy Trần Ngự đi ra thì nói “Em ngồi ở đây, cởi áo khoác ra nào.”

“À.” Bị người ra tóm lấy hai trăm hai mươi vạn, Trần Ngự thành thật hơn nhiều.

Bên trong áo khoác là một chiếc áo thun trắng đơn giản, cô gái đã dường được nước da trắng nõn, hai vết máu đen nổi bật thật chói mắt.

“Sao máu lại màu đen?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

“Đó là do oán khí, oán khí của ác ma tương đối nặng.” Trần Ngự giải thích.

“Vậy phải xử lý như thế nào?” Vết thương thông thường thì anh còn xử lý được, còn vết thương do oán khí gây ra anh chẳng biết phải làm sao.

“không sao, để tôi làm cho.” Trần Ngự nói, nâng tay lên, tay phải áp vào vết thương, một luồng linh khí nhàn nhạt xua đi oán khí bám xung quanh vết thương, vết thương vừa nãy còn đen thui dần dần trở thành vết máu đỏ bình thường.

Mặc dù lúc trước cũng biết là cô nhóc này cũng có chút bản lĩnh nhưng tận mắt nhìn thấy một màn này, Lâu Minh vẫn im lặng trong giây lát rồi mới cảm động xử lý vết thương cho Trần Ngự.

“Vậy ... à ... anh vừa nói sẽ tiễn tôi về nhà hả?” Trần Ngự nhỏ giọng xác nhận.

“Ừm.” Lâu Minh vừa lau vết thương vừa nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Vậy tốt quá.” Trần Ngự lập tức thở phào một hơi “Lúc này bác tài xế vừa mới gọi nói phía chân núi đột nhiên bị trạm kiểm soát chặn lại, ông ấy không lên đây được nên về trước rồi. Nếu anh không đưa tôi về thì tôi không về kịp tập quân sự.”

Lâu Minh dừng tay bôi thuốc, cau mày nói “Em còn muốn chạy về tham gia tập quân sự nữa.”

“Vâng.” Trần Ngu gật đầu.

“Đêm nay là em leo trộm tường ra ngoài?” Lâu Minh hỏi

“Làm sao anh biết tôi leo tường?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

Bởi vì lần leo tường đầu tiên của em là leo tường nhà tôi.

“Ngày mai em báo bệnh xin nghỉ đi, đừng tập quân sự nữa.” Lâu Minh đã rửa vết thương, bắt đầu băng lại cho cô nhóc.

“không sao, vết thương nhỏ thôi.” Trần Ngu chẳng để ý.

“Vậy để tôi nhờ người xin giúp em.” Lâu Minh phát hiện hình như từ hồi về Đế Đô, cô nhóc này chưa an phận một chút xíu nào.

Nhờ người khác xin giúp tôi? Có ý gì? Là tí nữa tiễn tôi về xong sẽ cho người trực tiếp xin phép nghỉ cho cô sao? Vậy chẳng phải là việc cô lên nửa đêm trốn đi sẽ bại lộ sao?

“không cần, không cần, để tự tôi xin nghỉ, để tự...” Trần Ngu lo lắng lắc đầu liên tục.

“Đừng nhúc nhích!” Lâu Minh đè cánh tay của cô nhóc đang quơ loạn xạ, băng gạc lại thật tốt rồi mới buông tay “Tự em xin?”

“Ừ!” Trần Ngu sợ chết, xin nghỉ tập quân sự chỉ phải xin phép thầy giáo chứ còn lên trốn khỏi doanh trại quân đội thì là việc lớn à nha.

“Mấy người của tôi không thể lên núi, chút nữa em tự đi xuống núi, đến ngã ba sẽ có người đưa em về.” Lâu Minh cất dụng cụ y tế rồi bỏ vào ngăn kéo bàn.

Trần Ngu giật giật cánh tay đã được băng bó kỹ, phát hiện không còn đau nữa, cô mặc áo khoác vào, nghĩ nghĩ rồi đến sau lưng Lâu Minh nói cảm ơn “Cám ơn anh nha! À, còn nữa, tôi vẫn chưa biết tên của anh, anh xem trong thời gian ngắn vậy mà chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi, chúng ta làm quen một chút, được chứ.”

Lâu Minh xoay người.

“Để tôi giới thiệu trước, tôi là Trần Ngu, anh có thể gọi tôi là Tây Thi hoặc là Tiểu mỹ nhân...” Trần Ngu tự giới thiệu.

“Tiểu mỹ nhân?” Lâu Minh không thể tin lặp lại.

“Đúng rồi?” Trần Ngu rất tự giác trả lời.

“Khụ...” Lâu Minh thực sự không nhịn được, xoay người lấy tay đỡ cánh tú nén cười đến gầy lưng.

“A, không đúng, không thể để nam giới gọi tôi là tiểu mỹ nhân được, anh vẫn nên gọi tôi là Tây Thi đi, nếu không thì nghe giống như đùa giỡn lưu manh.” Trần Ngu bổ sung.

Lâu Minh dựa tay lên cánh tú nén cười đau cả bụng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

“Còn anh tên là gì?” Chẳng hề biết gì, Trần Ngu thấy đối phương lâu không trả lời mình, thế là chủ động hỏi.

“Lâu Minh.” Lâu Minh vất vả mới nín được cười, quay người nhìn cô nhóc đứng chỉ đến cầm mình “Em có thể gọi tôi là anh Ba.”

“Lâu Minh, tên này có chút quen quen.” Trần Ngu suy tư ba giây, sau đó mắt sáng lên, ngón tay chỉ vào Lâu Minh, cả người kích động đến ngón tay cũng run run, lắp bắp nói “A, anh là người... cái nhà đó, tòa nhà phía bắc khu tập thể.”

Lâu Minh dù bận vẫn ung dung nhìn đáng vẻ khiếp sợ không thôi của cô nhóc này.

“Đúng rồi, anh còn đưa cho tôi một con gấu bông nhỏ, đúng không?” Trần Ngu hỏi.

Lâu Minh mỉm cười gật đầu.

“Đúng là anh?” Trần Ngu không thể tin nói.

“Là anh.” Lâu Minh gật đầu lần nữa.

“anh Ba!” Trần Ngu đột nhiên nhào đến, ôm cánh tay người nào đó không buông, hai con mắt chớp chớp như con cún nhỏ, nhấp nháy nhấp nháy như muốn làm nũng.

Lâu Tam thiếu kinh ngạc nhướng mày, nhưng rồi dè dặt không hất ra.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Em muốn đến nhà anh chơi

đã bao nhiêu năm qua, trong kí ức của Lâu Minh chưa bao giờ tồn tại việc một người nào đó “không hề kiêng nể gì” mà đụng chạm vào người anh. Cho nên cái cảm giác được người khác thân mật ôm chặt cánh tay làm cho anh cảm thấy thật mới lạ, mới lạ đến mức không lập tức né tránh cô nhóc.

“anh Ba, thì ra chúng ta ở gần nhà nhau như vậy.” Trần Ngự tiếp tục làm quen.

Trong lòng Lâu Minh hưởng thụ cảm giác nhiệt độ ấm áp từ cánh tay truyền đến một lúc, ngẩn người, rồi nhẹ nhàng đem tay thoát ra “Ừ.”

“Vậy sao hôm nay anh lại chạy đến đây ở?” Hai mắt Trần Ngự xoay tròn “Em nhớ là nhà của anh có rất nhiều linh khí mà.”

không biết tại sao, lúc nghe được câu này, trong đầu Lâu Minh lại hiện lên hình ảnh người nào đó nửa đêm vụng trộm chôn la bàn ở góc tường nhà anh.

“Ồ đây là phòng an toàn của anh.” Lâu Minh giải thích.

“Phòng an toàn?” Trần Ngự không hiểu hỏi.

“Sát khí trên người anh mỗi ngày một mạnh hơn, nếu bỏ mặc thì sẽ phát triển đến mức độ bùng phát.” Khi nói đến từ ‘bùng phát’, mặt Lâu Minh cũng trở nên căng thẳng.

Trần Ngự tất nhiên là biết hậu quả của sát khí bùng phát, lông mày của cô nhăn chặt lại “Sát khí của anh đã nghiêm trọng đến vậy sao? Em đã gặp anh hai lần, sát khí của anh mặc dù nghiêm trọng nhưng cũng không đến mức mất khống chế chứ.”

“Đó là vì định kỳ anh sẽ phải phóng thích sát khí.” Lâu Minh nói “Lần trước là ở đại học Đê Đô, lợi dụng ‘khí lạnh cân sát khí’ là chuyện hàng năm bắt buộc anh phải làm. Còn lại, chính là ở đây.”

Lâu Minh nhìn xung quanh phòng, tiếp tục nói “Muội km quanh biệt thự ở Hàn Sơn này đều không có bóng người, anh bố trí hai, ba nơi như thế này để phóng thích sát khí, định kỳ anh đều đến những nơi đó ở lại vài ngày.”

“Vậy là trạm kiểm soát dưới núi cũng là anh cho làm?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“anh cho người phong tỏa đường, cho người tìm thầy trừ ma, thực ra là anh không muốn làm tổn thương người khác, có phải không?” nói đến đây, Trần Ngự bỗng nghĩ lại ngày đó ở trường đại học, cô lên mặt ra lệnh cho anh không được đi ra ngoài gây họa cho người khác, lập tức vô cùng xấu hổ “À, ... ngày hôm đó ... em không có ý gì đâu.”

Lâu Minh nhướn mày, ra vẻ không biết hỏi “Ngày nào?”

“Chính là ngày đó đó, ở trường học đó.” Trần Ngự ngượng ngùng “Em không nên nói anh như vậy.”

“À.” Lâu Minh ra vẻ ‘bỗng nhiên nhận ra’, nói “Ngày mà em nói muốn thu anh á?”

Khuôn mặt nhỏ của Trần Ngự đỏ ửng lên “Em đã nói là em không có ý gì mà.”

“Vậy sao.” Lâu Minh nhìn không được bật cười “Lúc vừa thấy em xuất hiện ở biệt thự, anh còn tưởng em cố ý đến thu anh đó chứ, quả thật là giật cả mình mà.”

“Đó là em dọa anh thôi, môn phái của em, nếu người ta không trả tiền thì sẽ không tùy tiện ra tay.” Trần Ngự nói.

“Nên hôm đó, em hỏi tiền của anh, sau đó lại về một bữa trăn sát để trị anh.” Lâu Minh nhướn mày.

“Ai da, em đã nói là hiểu lầm mà.” Trần Ngự thấy Lâu Minh nhất quyết bám vào đề tài này khôngbuông, thì hơi tức giận “Chuyện hôm đó cho qua đi, cùng lắm thì em trả lại anh cây bút máy là được chứ gì.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc vừa nãy còn là thái độ nịnh nọt lấy lòng mình, bỗng chốc liền tức giận, trong lòng thở dài, quả nhiên vẫn còn trẻ con, không có kiên nhẫn chút nào.

“không cần đâu.” Lâu Minh nói “Ngược lại, anh còn muốn chi tiền mời em một chuyện đây.”

“Mời em?” Trần Ngự nghi ngờ “Mời em làm gì? Trừ ma? Cũng như hôm nay, giúp anh diệt trừ các loại âm khí ở khu vực nhà an toàn của anh?”

“không phải.” Lâu Minh lắc đầu, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc “anh muốn nhờ em, sau này nếu sát khí của anh không kiểm soát được, nhớ là đến thu anh.”

Trần Ngự trừng mắt nhìn, đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lâu Minh thì búng tỉnh nhận ra “anh là muốn em giúp anh trấn áp sát khí?”

Thấy dáng vẻ nhẹ nhàng của Trần Ngự, Lâu Minh cảm thấy hình như có chỗ nào đó sai sai nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không đúng, vì thế đành gật nhẹ đầu.

“Em nói cho anh biết nha, phí em thu rất đắt đó, đặc biệt là người có sát khí nặng giống như anh thì càng phải mắc tiền hơn.” Trần Ngự chớp đôi mắt to, sợ người khác không biết cô đang có ý định tính quái gì.

Vừa rồi, tâm tình của Lâu Minh còn có chút nặng nề, bị dáng vẻ của cô làm cho buồn cười, vậy là anh hứng thú nhìn cô nhóc tiếp tục dọa dẫm “Vậy em nói giá đi, xem anh có nổi tiền đưa cho em không?”

“anh xem, sát khí của anh đều tăng lên mỗi ngày, nói cách khác em phải thường xuyên phải giúp anh trấn sát rồi.” Trần Ngự vạch ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lâu Minh sững sờ, vừa rồi ý của mình là như vậy sao?

“Nên anh phải thường xuyên mời em đến trấn sát, chi phí này không nhỏ đâu nha.” Trần Ngự nói tiếp, móc nối quan hệ “Nhưng mà, kể ra thì chúng ta cũng quen biết nhau từ nhỏ.”

Chỉ gặp hai lần cũng coi như là quen biết sao?

“Chúng ta là hàng xóm, anh còn tặng quà cho em nữa, mẹ em nói khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau.”

Nên?

“Vì thế, em tính thế này có được không?”

Lâu Minh thấy cô nhóc lượn quanh này giờ mà còn chưa nói đến điểm chính, rất phối hợp hỏi “Em muốn thế nào?”

“Em sẽ không thu tiền, trấn sát miễn phí cho anh, nhưng mà ... khụ ... anh có thể cho em thường xuyên đến nhà để hấp thụ linh khí không?” Trần Ngự đã suy nghĩ kỹ, giúp Lâu Minh trấn sát thì một năm chắc chừng mấy lần thôi, nhưng nếu có thể đến nhà anh để cho la bàn hấp thụ bổ sung linh khí, còn có thể để mình về mấy lá bùa trừ ma nữa, đó mới là con đường phát tài a.

Quả nhiên là nhìn trúng linh khí ở nhà mình, Lâu Minh chẳng có chút ngoài ý muốn nào.

“Thực ra anh đâu có tổn thất gì, coi như là bạn bè đến nhà anh chơi đi.” Trần Ngự nói xong, ánh mắt mong đợi nhìn Lâu Minh.

Coi như là bạn bè đến nhà chơi? Lâu Minh sững sờ, quay đầu nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô nhóc, tâm tình có chút phức tạp.

Thêm một người bạn sao?

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, Lâu Minh hoàn hồn, nhận điện thoại, giọng nói của trợ lý Điền Phi vọng tới “Tam thiếu, Trần tiểu thư còn chưa xuống núi, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“không có gì đâu, lát nữa cô ấy sẽ xuống.” Lâu Minh nói xong, để điện thoại xuống, đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần hai giờ rồi, vì thế nói với Trần Ngự “Em nên về thôi, trời sáng bây giờ.”

“Vậy ... còn chuyện đó ...” Trần Ngự cẩn thận hỏi “Chúng ta trao đổi số điện thoại và số Wechat đi, lúc nào về em sẽ đến nhà anh chào hỏi.”

Đây là ép buộc mình đồng ý? Lâu Minh nhìn không được cười khế, cuối cùng không nỡ từ chối sự cảm dỗ nơi đáy lòng, trao đổi số điện thoại và Wechat với Trần Ngự.

Hơn hai mươi năm, người duy nhất không bị sát khí của anh ảnh hưởng, có thể không cần e dè mà tiếp xúc với bạn bè, thật là một sự hấp dẫn thật lớn mà.

Trần Ngự hài lòng đi ra khỏi biệt thự, được Lâu Minh cho người đưa về gần doanh trại quân đội, sau đó vô cùng thuận thực leo tường, chuẩn em trở về kí túc xá.

một tuần sau, kì tập quân sự kết thúc đồng thời cũng nghênh đón kì nghỉ dài mười một ngày, Trần Ngự không trở về kí túc xá như các bạn học khác mà trực tiếp trở về nhà.

Mẹ Trần đã gần một tháng chưa gặp con gái, đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn ngon chờ cô. Lúc đầu bà còn nghĩ, con gái tập quân sự một tháng

chắc sẽ đen không còn nhìn ra người, không ngờ rằng khi gặp con gái người không những không đen thêm mà còn trắng ra. Mẹ Trần rất vui mừng khen ngợi thẩm mỹ viện mấy câu, hiển nhiên là coi việc Trần Ngu trắng ra là do công của sản phẩm làm đẹp của thẩm mỹ viện.

Ăn cơm tối xong, mẹ Trần đang muốn cùng con gái tâm sự thì Sở Tiêu chạy đến tìm Trần Ngu.

Trần Ngu hơi kỳ quái nhìn Sở Tiêu bỗng nhiên chạy đến cửa tìm cô, mặc dù lúc trước đã gặp nhau ở trang trại ngựa một lần nhưng Trần Ngu cảm thấy quan hệ của hai bên không tốt đến mức mà đến nhà thăm hỏi.

“Sở Tiêu? Chị có chuyện tìm tôi sao?” Trần Ngu hỏi.

“Ừ.” Sở Tiêu do dự nhìn thoáng qua mẹ Trần đang ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi “Em gái Trần Ngu, có muốn đến nhà chị chơi không?”

“Đến nhà chị?” Trần Ngu không nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối “không được rồi, tôi vừa mới tập quân sự về xong, còn hơi mệt.”

Sở Tiêu thấy Trần Ngu từ chối thì nóng lòng “Vậy ... em có thể ra ngoài một chút không?”

Trần Ngu kinh ngạc nhìn Sở Tiêu

Sở Tiêu xích lại gần Trần Ngu nhỏ giọng nói “Văn Văn đang ở bên ngoài.”

Trương Văn Văn? cô nhìn Sở Tiêu khó hiểu “Cậu ta tìm tôi làm gì?”

“Lần trước không phải là em nói, trên bả vai của em ấy có ... có cái gì đó sao?” Khi Sở Tiêu nói đến cuối câu, giọng nói cũng tự động nhỏ xuống.

Con ma roi xuống nước kia? Trần Ngu kinh ngạc nhú mồm, chẳng lẽ vẫn còn bám vào vai Trương Văn Văn?

không nén được tò mò, Trần Ngu đi theo Sở Tiêu ra ngoài, bên cạnh nhà cô đậu một chiếc xe hơi màu đen, bên trong là Trương Văn Văn đã gầy một cách kì cục, sắc mặt trắng bệch phối hợp với quần thâm đen thui ở hai mắt, nhìn cậu ta còn dọa người hơn so với con ma đang ở trên vai.

Trần Ngu nhìn thấy Trương Văn Văn, không nhận được nhú mồm “Cậu đã làm gì rồi?”

“Ưm ưm.” Trương Văn Văn nôn nóng um um hai tiếng, sau đó lấy điện thoại ra bùm bùm đánh chữ rồi đưa di động cho Trần Ngu nhìn.

Trần Ngu nhìn lướt qua điện thoại, không thèm đọc kĩ nữa, dưới ánh mắt khó hiểu của hai người còn lại, đưa tay giật cái tay của con ma đang che miệng Trương Văn Văn ra.

“hiện giờ cậu có thể nói chuyện.” Trần Ngu nói.

Trương Văn Văn chỉ cảm thấy miệng mình được thả lỏng, cô thử há miệng, phát ra hai tiếng kêu, phát hiện đúng là mình có thể nói chuyện, vì thế lập tức khóc òa lên.

Sở Tiêu thấy Trần Ngu đưa tay từ bên miệng Trương Văn Văn lấy cái gì đó ra, sau đó Trương Văn Văn lập tức có thể nói chuyện, cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nhận được mà lui sau một bước.

“Cậu đừng có khóc, khóc là tôi đi giờ đó.” Trần Ngu nói.

“Tôi ... tôi ...” Trương Văn Văn ngừng khóc, nhỏ giọng nghẹn ngào nói “Em gái Trần Ngu, cậu giúp tôi đi, cậu giúp tôi tiền nó đi đi.”

Ánh mắt Trần Ngu chuyển qua nhóc ma đang nằm sấp trên vai Trương Văn Văn đang giương mắt đề phòng nhìn cô. Thấy vậy, lông mày của Trần Ngu nhíu chặt lại. Lúc trước khi cô trông thấy đứa nhóc này vẫn còn là một nhóc ma ngây thơ, không có ý thức, ba đến năm ngày là có thể tự động quay về âm phủ, sao một tháng không thấy mà trên người nó đã xuất hiện lệ khí (ác khí) rồi.

“Cậu đã làm gì nó rồi?” Trần Ngu nhìn Trương Văn Văn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Đầu năm nay còn có người đưa tiền chủ động mời tôi đến thu anh ta!

Tam thiếu: Mau đến thu anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nhóc ma

Trần Ngự thấy một hồn ma tốt bỗng nhiên bị dính oan nghiệt thì vô cùng tức giận mà không thể phát tiết. Đứa nhỏ này đời này qua đời ngoài ý muốn, đời sau có thể đầu thai đến một gia đình tốt. Nhưng nếu mang theo lệ khí xuống âm phủ thì còn có thể tìm chỗ tốt để đầu thai được nữa đâu.

“Cuối cùng là cậu đã làm gì nó?” Giọng nói của Trần Ngự cũng lạnh xuống.

“Nó ... Nó vẫn còn hả?” Khuôn mặt Trương Văn Văn trắng bệch “Là nó, cái con ma đó, nó không cho tôi nói chuyện, đúng không?”

“Đúng, nó lấy tay che miệng cậu lại.” Trần Ngự dứt khoát ăn ngay nói thật, dù sao thì Trương Văn Văn là tự chuốc họa vào thân.

“Cậu mau giết nó, giết nó đi.” Trương Văn Văn nghĩ đến có một con ma chết đuối vẫn luôn bám theo cô, còn dùng tay che miệng cô thì sợ vỡ mật.

Trần Ngự thấy con ma nhỏ trên bả vai của Trương Văn Văn vốn chỉ nhìn cô đề phòng, sau khi nghe Trương Văn Văn nói như vậy thì ánh mắt lập tức biến đổi, một làn khí đen nhàn nhật tỏa ra từ toàn thân nó.

“Cậu cầm miệng!” Trần Ngự nghiêm khắc cắt ngang giọng nói ồn ào của Trương Văn Văn “Nếu cậu còn ồn ào, cậu có tin là nó không chỉ bịt miệng cậu mà còn bịt luôn cả mũi cậu không!”

Cả miệng và mũi đều bị che thì không phải là ngạt chết à, nhận ra điều này, Trương Văn Văn đang la hét ồn ào lập tức nín lặng, tiếng la còn kẹt lại trong cuống họng phát ra tiếng kêu như bị người ra bóp cổ, ánh mắt mở to hoảng hốt.

“Em yên tâm, chị sẽ không để cậu ta làm tổn thương đến em.” Trần Ngự đột nhiên nói.

Ánh mắt Trương Văn Văn cảm động nhìn Trần Ngự “VẬY ... CẬU ... CẬU CÓ THỂ TIẾN NÓ ĐI ĐƯỢC CHỨ?”

“không phải tôi nói với cậu!” Trần Ngự ghét bỏ khoát tay chặn lại, quay đầu nhìn bên phải vai của Trương Văn Văn, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của nhóc ma “Cậu ta sẽ không làm tổn thương em lần nữa đâu.”

Nhóc ma trừng mắt nhìn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nó nhớ rõ chị gái này, một tháng trước, chị gái này đã nhìn thấy nó, còn nhìn nó cười. không như những người khác, luôn bắt nạt nó. Nhóc ma nghĩ nghĩ rồi lựa chọn tin tưởng chị gái duy nhất có thể nhìn thấy nó, chưa bao giờ làm tổn thương nó. Bàn tay đang định vươn về mặt Trương Văn Văn từ từ thu lại, khí đen quanh thân cũng dần dần biến mất.

Trần Ngự thở phào một hơi, quay về phía Trương Văn Văn đang run rẩy bả bả “Đến cùng là cậu đã làm gì nó? Nếu cậu không nói thì tôi cũng mặc kệ cậu đó!”

“Tôi ... tôi ...” Về mặt Trương Văn Văn vô cùng hoảng sợ, cô vừa cảm giác được trên cổ có một luồng khí lạnh, dường như có cái gì đó lướt qua cổ cô. Nghĩ đến việc Trần Ngự nói con ma nhỏ này có định làm cô chết ngạt, Trương Văn Văn lập tức bị dọa đến mức hồn phách bay hết, ú ớ không nói lên lời, chỉ có thể đưa mắt nhờ Sở Tiêu giúp đỡ.

Sở Tiêu đứng một bên quan sát từ nãy giờ, nhìn hành động của Trần Ngự làm cô cũng tin chắc là Trần Ngự có thể nhìn thấy con ma chết đuối kia. Nếu không thì sao chỉ liếc mắt là Trần Ngự có thể nhận ra Trương Văn Văn đã làm gì đó với con ma chết đuối. Mấy ngày qua cô vẫn luôn ở bên cạnh Trương Văn Văn, nghĩ đến đây Sở Tiêu cũng bị dọa một trận.

“Văn Văn, Văn Văn tìm mấy Thiên Sư muốn ... siêu độ cho Trương Hiểu Bản.” Sở Tiêu run run nói, Trương Hiểu Bản chính là tên của con ma nhỏ trên vai Trương Văn Văn.

** Siêu độ: Lễ của nhà Phật cầu cho linh hồn người chết vượt được bến mê, tình trạng của chúng sinh còn vương vấn với những điều thèm muốn, nguồn gốc của mọi nỗi đau khổ.*

“Siêu độ?” Trần Ngự cười lạnh “Lúc trước khi tôi thấy nó, chỉ còn mấy ngày nữa là nó đến âm phủ để đầu thai. Sao cậu siêu độ cho nó một lần mà làm nó biến thành thế này.”

“Nó sắp đi đầu thai?” Trương Văn Văn không thể tin kêu lên “Tôi cho là nó muốn hại tôi, nên tôi mới, tôi mới ...”

“Cậu có tạt giặt mình.” Trần Ngự nói thẳng

“Tôi không cố ý, hôm đó khi tôi đi ngang qua hồ ... Kỹ thuật bơi của tôi không giỏi nên không nhảy xuống cứu nó. Nhưng mà tôi đã chạy đi tìm người cứu nó nhưng không còn kịp nữa rồi. Tôi thật sự không cố ý đâu, không phải là tôi hại chết nó đâu, tôi không phải cố ý thấy chết mà không cứu đâu.” Trương Văn Văn vừa nói vừa khóc nức nở.

Đương nhiên Trần Ngự biết không phải là Trương Văn Văn hại chết Trương Hiểu Bản, khi lần đầu nhìn thấy Trương Hiểu Bản bám vào vai Trương Văn Văn, Trần Ngự đã biết. Lúc cậu bé sắp chết và Trương Văn Văn chắc đã liếc nhìn nhau một cái. Ý chí muốn sống của cậu bé rất mãnh liệt, mặc dù thân thể đã chết nhưng hồn phách lại vô ý thức bám vào vai Trương Văn Văn. Mà lúc đó Trương Văn Văn phát hiện cậu bé chết đuối, khi đã thấy cậu bé từ vong chắc là cũng chưa bao giờ đến gần xác cậu bé, do đó hồn ma dưới trạng thái vô ý thức mới bị Trương Văn Văn mang về nhà.

Người sau khi chết, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đều mong muốn trở về nhà một lần, nhưng hiển nhiên là Trương Văn Văn không đến nhà cậu bé

cúng vái nên cậu bé không tìm được đường về nhà, vẫn bám lên vai Trương Văn Văn. Điều này cũng không có gì lớn, chờ qua bốn mươi chín ngày thì hồn ma của cậu nhóc sẽ tự động xuống âm phủ, nhưng xui xẻo làm sao, Trương Văn Văn đột nhiên lại mời Thiên Sư đến thu Trương Hiểu Bản.

Nếu cậu ta mời được Thiên Sư chân chính siêu độ cho Trương Hiểu Bản thì không nói làm gì, đằng này cậu ta lại mời phải Thiên Sư giả mạo, cũng không biết là những người đó làm gì mà chọc giận Trương Hiểu Bản.

“Tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi. Trần Ngư, tôi van xin cậu, cậu nói nó bỏ qua cho tôi đi.” một tháng này Trương Văn Văn thực sự là sợ muốn chết, hàng đêm đều gặp ác mộng, mùa hè nóng nực mà bà vai phải lúc nào cũng lạnh buốt, sau đó còn bị Trương Hiểu Bản bịt miệng không thể nói chuyện.

Trần Ngư nhủ mày, việc này đúng là cô không thể không quan tâm, không phải là vì Trương Văn Văn mà còn là vì Trương Hiểu Bản. Đứa nhỏ này khi chết đi mới có bảy tuổi, chết non đã làm cho người ta tiếc nuối rồi, cô không thể trơ mắt nhìn nhóc mà vì Trương Văn Văn mà mắc nghiệp chướng.

** Nghiệp chướng: chỉ tội ác ngăn trở việc tu hành, theo cách gọi của đạo Phật*

“Cậu muốn mời tôi đuổi ma hả?” Trần Ngư hỏi Trương Văn Văn.

“Mời, mời, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều trả.” Trương Văn Văn gật đầu liên tục.

“Được rồi.” Trần Ngư cũng không khách khí, ra giá “Hai mươi vạn.”

“Cái gì? Hai mươi vạn?” Trương Văn Văn không thể tin, cô mời nhiều thầy trừ ma như vậy, đắt nhất cũng chỉ có hai vạn thôi.

“Cậu chê đắt?” Trần Ngư nhủ mày.

“không đắt, không đắt.” Trương Văn Văn nào dám chê đắt nữa, cô còn sợ Trần Ngư không giúp nữa “Cậu ... Cậu giúp tôi siêu độ cho nó đi, tôi trả mà, trả mà.”

“Vay cậu đưa tiền trước đi.” Tôi không quen thân cậu lắm, không thể cho kí sổ được.

“...” Trương Văn Văn nhìn đến ghen, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể đáng thương nói “Bây giờ tôi không mang laptop, không thể chuyển khoản được.”

“Còn có điện thoại mà? Chuyển qua Alipay cho tôi cũng được.” Đừng tưởng cô ở núi ra mà không biết xài Alipay. Vì sự nghiệp bán bùa kiếm tiền, cô đã có nghiên cứu tường tận rồi.

** Alipay: là nền tảng thanh toán hàng đầu tại Trung Quốc, được thành lập bởi Alibaba Group. Alipay cung cấp giải pháp thanh toán trực tuyến*

“...” Trương Văn Văn giận mà không dám nói gì, chỉ đành thành thành thật thật lấy điện thoại di động ra, từ thẻ ngân hàng của mình lấy hết tiền chuyển vào Alipay, nhưng tiền của cô chỉ có mười lăm vạn, vì thế đành ngẩng đầu lúng túng nói “Tôi chỉ còn mười lăm vạn.”

“Cậu còn muốn trả giá?” Trần Ngư nhủ mày, cô làm nghề này lâu rồi mà còn chưa gặp người nào trả giá đâu.

“không, không.” Trương Văn Văn vừa thấy Trần Ngư nhủ mày, trong lòng run lên, vội vàng nhìn Sở Tiêu cầu xin giúp đỡ “Tiêu Tiêu, chị ... chị cho em mượn năm vạn đi.”

Sở Tiêu còn có thể nói gì, chỉ thành thật lấy di động chuyển cho Trương Văn Văn năm vạn, Trương Văn Văn lại chuyển hết cho Trần Ngư.

Trần Ngư nhận tin nhắn báo của Ngân hàng xong, bỏ điện thoại di động vào túi, bắt đầu xử lý chuyện của nhóc ma.

Trương Văn Văn thấy Trần Ngư không vẽ bùa cũng không niệm chú, chỉ cười cười cùng hồn ma nói chuyện, thì rùng mình nhưng cũng không dám nhiều chuyện.

“Hiểu Bản à, em gọi là Hiểu Bản đúng không. Em như vậy là không đúng đâu, nếu em bóp chết cậu ta thì em sẽ không được đầu thai đâu đó.”

“Chị biết, chị biết, chị gái này xấu đúng không. Lại đi tìm người xấu đến khi dễ em phải không?”

“Nhưng mà hành động của em cũng không phải là hành động thông minh, sao có thể vì sai lầm của người khác mà mình cũng phạm sai theo được. Thầy giáo không phải đã dạy em rồi sao, không thể vì người khác trộm của em cái kẹo mà em lại đi trộm kẹo của người ta, vậy thì cả hai sẽ đều thành trộm, có phải không?”

“Được rồi, em có nguyện vọng gì, chị sẽ nói chị gái này đi làm giúp em nha, sau đó em rời khỏi chị gái này, được không?”

nói xong, Trần Ngư nhìn Trương Văn Văn đang hoảng sợ nhưng không dám động đậy một phân.

“Nó ... Nó có nguyện vọng gì?” Trương Văn Văn vừa nức nở vừa nói, vì có thể thoát khỏi Trương Hiểu Bản hoàn toàn, việc gì Trương Văn Văn cũng đáp ứng.

“Em ấy nói em ấy muốn về nhà.” Trần Ngự nói lại.

“Tôi ... Tôi dẫn nó về nhà, tôi đi cùng viếng nó.” Trương Văn Văn nói ngay.

Ánh mắt Trương Hiểu Bản lập tức sáng lên, lệ khí trên người cũng giảm đi rất nhiều.

“Em ấy còn nói, em ấy vừa mới tham gia một quỹ từ thiện nhận giúp đỡ một bạn học nghèo vùng núi, em ấy định đem tiền mừng tuổi ...”

“Tôi ... Tôi giúp đỡ, tôi sẽ giúp nó, tôi sẽ thay nó giúp đỡ cho bạn học đó, cho đến khi bạn đó tốt nghiệp đại học mới thôi.” Trương Văn Văn chưa kịp chờ Trần Ngự nói xong đã đảm bảo nói.

Nhóc ma Trương Hiểu Bản không hiểu lắc lắc đầu, sao nhóc không nhớ là mình có tham gia hoạt động này hồi nào ta?

Trần Ngự nhìn nhóc mỉm cười, giờ tay vỗ nhẹ lên đầu nhóc ma, một luồng linh khí nhàn nhạt từ tay Trần Ngự tỏa ra xoa tan chút lệ khí ít ỏi còn trên người nhóc ma, thanh tẩy linh hồn nhóc tinh khiết trở lại.

Trương Hiểu Bản chỉ cảm thấy cả người thả lỏng, lập tức nhìn Trần Ngự cười ngọt ngào, gương mặt trắng bệch cũng trở nên hồng hào, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Nó ... Nó còn có nguyện vọng gì nữa không?” Trương Văn Văn thấy Trần Ngự nhìn bả vai của cô rồi bật cười mà thấy lạnh xương sống.

“không còn gì nữa.” Trần Ngự giúp Trương Hiểu Bản hóa giải lệ khí, tiếp đó còn chờ các nguyện vọng của nhóc được thực hiện thì nhóc sẽ tự động rời đi.

“Vậy ... tiếp theo tôi phải làm gì?” Trương Văn Văn hỏi.

“không phải tôi vừa nói với cậu rồi sao?” Trần Ngự khó hiểu, những việc nên làm cô đã làm cả rồi sao.

“Chỉ vậy thôi?” Trương Văn Văn bỗng nhiên có cảm giác là Trần Ngự đang lừa cô, mấy Thiên Sư lúc trước mất vài ngày mà không giải quyết được, ở đây Trần Ngự chỉ nói hai câu là xong.

Trần Ngự thấy Trương Văn Văn có thái độ nghi ngờ, ngạc nhiên một chút rồi bưng bình, nhớ đến lời ông lão đã từng nói “Nhóc con, ông nói cho con biết nha, trên đời này có một số người không dễ tin vào lời nói thật mà lại dễ dàng tin những thứ màu mè hoa lá cành. Cho nên, sẽ tồn tại những đạo sĩ lừa đảo luôn có những hành động hoa mỹ, cố tình làm ra vẻ bí ẩn để bịp người ta. Những người đó không biết là nếu bọn họ gặp phải ác ma thật thì những hành động đó chỉ là trò cười cho bọn ác ma mà thôi.”

“A, còn có một lá bùa, để tôi vào nhà lấy cho cậu.” Trần Ngự quay về phòng, lấy trong túi vải một lá bùa bình an, đưa cho Trương Văn Văn rồi nói “Tôi cho cậu lá bùa này, chờ đến khi cậu làm xong các nguyện vọng của Trương Hiểu Bản, nhóc tự nhiên sẽ rời khỏi cậu, lúc đó lá bùa này sẽ chuyển thành màu xám.

“Có thật là ... Khi lá bùa này thành màu xám ... thì nó đã rời đi rồi không?” Trương Văn Văn xác nhận một lần nữa.

“Ừ, đúng thế.” Trần Ngự gật đầu, thực ra lá bùa này chẳng có tác dụng gì, chỉ là cô đưa cho Trương Văn Văn an tâm mà thôi.

Trương Văn Văn gấp lá bùa lại, cẩn thận bỏ vào túi xách rồi sốt ruột vội vàng lái xe đi.

một lá bùa bình an kiếm được hai mươi vạn, Trần Ngự vô cùng vui vẻ, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn Wechat cho Lâu Minh (anh Ba, kì tập quân sự của em kết thúc rồi, tối nay em đến thăm anh.)

Đúng lúc có thể cho la bàn bổ sung linh khí, ở một đêm có đủ không khí, nếu không đủ tối mai cô lại đến tiếp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiêu: Em đừng chủ động như thế có được không!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lén đến nhà anh

Khi Lâu Minh nhận tin nhắn là lúc anh vừa ăn tối xong, anh nhìn chăm chăm điện thoại di động một lúc lâu, trong lòng trào lên một cảm giác lạ thường, đủ thứ cảm xúc lẫn lộn làm anh không thể hình dung được.

“Hà Thất.” Lâu Minh ngẩng đầu gọi Hà Thất đang thu dọn bàn ăn.

“Tam thiếu?” Hà Thất dừng tay, đứng thẳng chờ anh giao việc.

“Trong nhà còn gì ăn được không?” Lâu Minh hỏi.

“anh ăn chưa no sao ạ?” Hà Thất nhìn qua bàn ăn còn thừa một nửa đồ ăn, mù mờ hỏi.

“không phải, được rồi...” Lâu Minh thở dài “Cậu ra ngoài mua ít thức ăn và đồ uống về đi, những thứ mà các cô gái trẻ bây giờ thích ăn ấy.”

cô gái trẻ? Ai? Hà Thất kinh sợ há to miệng.

Bởi vì biết Trần Ngự sẽ tới nhà nên Lâu Minh không tiếp tục nghiên cứu như ban ngày nữa mà chọn một quyển sách ngồi ở phòng khách đọc. Nhưng mà khi sách đã đọc được một nửa, đồ ăn vặt Hà Thất cũng đã mua về bày kín mặt bàn mà người nào đó nói sẽ đến lại chậm chạp mãi không xuất hiện.

Lâu Minh nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười giờ tối. đã giờ này rồi, chắc là cô nhóc đó không đến được rồi. Lâu Minh đoán cô nhóc chắc mãi nói chuyện với người nhà mà quên việc đã hẹn với anh rồi. Dù sao thì cô vắng nhà một thời gian, vợ chồng thị trưởng Trần chắc chắn có nhiều điều muốn tâm sự với con gái.

Nhưng trong lòng anh vẫn có một chút mất mát, Lâu Minh cười khổ lắc đầu, quả nhiên là đã lâu anh không giao tiếp bình thường với mọi người nên mới có chút chờ mong đến vậy. Lâu Minh khép sách lại, định cất vào phòng sách rồi về phòng ngủ.

“Tam thiếu.” Hà Thất từ ngoài đi vào, vẻ mặt có chút phức tạp “Trần tiểu thư nói đã hẹn anh tối nay có ấy đến nhà chơi.”

thì ra cô gái trẻ mà Tam thiếu muốn chỉ là tiểu thư nhà họ Trần, hại cậu ta suýt chút nữa thì nghĩ sai.

“...” Vừa mới nghĩ người nào đó sẽ không tới – về mặt Lâu Minh cũng phức tạp “Đề cô ấy vào đi.”

Khi Trần Ngự bước vào trong sân, linh khí nồng đậm lập tức xuyên qua người qua, thấm vào từng khớp xương làm cho cô cảm thấy thật sáng khoái suýt chút nữa thì rên rỉ ra tiếng. Cùng cảm giác sáng khoái giống như cô là chiếc la bàn đang nằm trong túi, nó kích động đến mức run run lên hai lần.

“Bình tĩnh một chút.” Trần Ngự lấy la bàn ra, đặt trên tay gỗ gõ lên nó rồi tò mò quan sát xung quanh. Lần trước đến đây quá vội vàng nên cô không phát hiện ra trong nhà này có bố trí Tụ Linh trận.

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu đang đợi cô ở phòng khách.” Hà Thất nhắc nhở.

Trần Ngự ồ lên một tiếng, nhẹ nhàng chạy vào nhà, đối mặt với ánh mắt muốn nói lại thôi của Lâu Minh.

“anh Ba, em tới rồi nè.” Trần Ngự vui vẻ đầy sức sống chào hỏi Lâu Minh, rồi liếc mắt nhìn thấy bàn sô pha chất đầy đồ ăn vặt, không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt to tròn mong ngóng nhìn Lâu Minh “Những thứ này ... anh chuẩn bị cho em hả?”

không thể trách cô tự kỷ được, bởi vì cách sắp xếp rõ ràng là giành cho khách đến nhà mà.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu, vốn chính là chuẩn bị cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Trần Ngự reo lên một tiếng, nhảy tung tăng rồi ngồi vào ghế sô pha bắt đầu lục đồ ăn. Mặc dù bây giờ cô có tiền nhưng mà cô là một cô gái biết tiết kiệm, không thể phung phí được.

Về mặt Lâu Minh phức tạp, xoay người, chờ cô nhóc ăn được hai món mới lên tiếng hỏi “Em tới đây, thị trưởng Trần và phu nhân có biết không?”

“không ạ.” Trần Ngự vừa ăn vừa trả lời “Em chờ cả nhà ngủ say mới lên trốn đi, nếu ba mẹ biết em đêm hôm khuya khoắt mà còn ở bên ngoài thì không tốt lắm.”

“Em cũng biết là đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài là không tốt?” Lâu Minh nhíu mày.

“Dạ, biết chứ ạ.” Trần Ngự trả lời đương nhiên.

“...” Lâu tam thiếu học thức uyên bác, lần đầu tiên không biết nói tiếp như thế nào. Tốt hay xấu em đều nói ra, em còn muốn anh nói gì nữa. Lâu Tam thiếu có chút chán nản.

“Em có thể xem TV không?” Trần Ngự ăn bánh quy socola, hỏi.

“Em xem đi.” Lâu Minh chờ Trần Ngự bấm remote mở TV, lại hỏi “Tây ... Nhóc con, em định khi nào thivề nhà?” Dù sao bây giờ cũng là mười giờ tối rồi.

“Ai da, anh đừng để ý đến em, trước rạng sáng em sẽ tự đi.” Trần Ngự nói xong thì ngọ nguậy đổi tư thế, một tay lấy remote đổi kênh, một tay lấy cái gối ôm vào lòng, còn nhỏ giọng lầm bầm “Cái gối ôm này sao cứng quá vậy nè.”

Rạng sáng? Sắc mặt Lâu Minh cũng đen lại, anh nhìn cái la bàn mà Trần Ngự tiện tay để ở góc bàn, nói “Em cứ để la bàn ở đây cũng được, ngày mai lại đến lấy, không cần chờ cả đêm đâu.”

“Nhưng mà em cũng muốn hấp thu linh khí mà.” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói “Hôm trên núi bắt ác ma, em đã bị tiêu hao rất nhiều linh khí đó, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại nữa đâu.”

Nhớ đến chuyện hôm đó, Lâu Minh liếc qua cánh tay phải của cô nhóc, thấy vết thương đã đóng vảy gần khô rồi thì mới yên lòng, lại nói “Vậy thì mai em đến ban ngày đi.”

“Ai da, dù sao đều là lên lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau.” Trần Ngự nói “Vớ lại ban ngày ra ngoài phải có lý do, mẹ em nhất định sẽ hỏi.”

“Lên lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau”, câu nói mờ ám này làm gân xanh trên trán Lâu Minh cũng nhảy lên.

“không được.” Lâu Minh cau mày nói “Cùng lắm là mười hai giờ, em nhất định phải về nhà.”

Trần Ngự thấy Lâu Minh tức giận, mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng vẫn thành thành thật thật gật đầu.

Sắc mặt Lâu Minh dịu xuống, đang muốn giáo dục cho cô nhóc mỗi nguy hiểm khi ở một mình trong tòa nhà toàn là đàn ông thế này, thì điện thoại di động bên cạnh ghé sỗ pha bỗng reo lên.

Trần Ngự thấy liền lấy lòng đưa qua cho anh.

Lâu Minh cầm điện thoại, thấy mẹ mình gọi điện thoại video thì quay đầu nói với Trần Ngự “Em ở đây xem TV nhé, anh lên lầu nhận điện thoại.”

nói xong, Lâu Minh lên phòng sách ở lầu hai, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Mẹ Lâu là một quý bà thanh lịch quý phái gần sáu mươi tuổi, trên mặt còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng “Lâu như vậy mới bắt máy, có phải con lại mãi về không?”

Lâu Minh cười cười xem như là đồng ý, sau đó ngạc nhiên hỏi “Mẹ, sao muộn rồi mà mẹ còn chưa ngủ.”

Mẹ Lâu khi lớn tuổi rất chú trọng sức khỏe, bình thường đều đi ngủ trước mười giờ tối.

“Tất nhiên là có lý do rồi.” Mẹ Lâu nói xong, màn hình điện thoại di động bỗng chuyển động.

“Cậu nhỏ!” một giọng nói non nớt, trong trẻo từ đầu bên kia truyền tới, một cậu bé bốn năm tuổi xuất hiện.

“Tông Tông?” Lâu Minh vô cùng vui mừng.

“Cậu Ba, hôm nay con về thăm ông bà ngoại, sao cậu không có ở nhà?” Tông Tông nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn lại, phàn nàn “Con lớn đến chừng này rồi mà vẫn chưa được gặp cậu Ba lần nào cả, khi nào thì cậu mới gặp con?”

Tông Tông là con trai của chị gái anh Lâu Tĩnh Tâm, anh rể Lâu Minh là cán bộ ngoại giao nên cả nhà thường xuyên phải sống ở nước ngoài. Lâu Tĩnh Tâm hàng năm sẽ đưa con trai về nước thăm người thân một vài lần nhưng Lâu Minh vẫn chưa gặp được cháu trai Tông Tông lần nào cả. Dù sao thì sức đề kháng của trẻ con còn yếu, Lâu Minh sợ sát khí trên người mình sẽ làm bị thương cậu nhóc nên mấy năm nay chỉ gặp nói chuyện với Tông Tông qua điện thoại video. Nhưng kì lạ là, trong nhà anh có ba người thì Tông Tông lại thích Lâu Minh nhất.

“Con đừng làm phiền cậu con.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại từ tay con trai, nói “Lâu Minh, không làm phiền em nghỉ ngơi chứ.”

“không đâu ạ.”

“anh chị và cháu mới từ sân bay về, Tông Tông đã nháo lên đòi gặp em liên tục, nói là có quà muốn tặng em. Đến chị cũng không biết là chuẩn bị quà gì nữa đó.” Lâu Tĩnh Tâm vừa nói vừa cười.

“Vậy sao?” Về mặt Lâu Minh cũng tò mò.

“Cậu Ba.” Tông Tông lại sấn đến bên người mẹ “Con có quà tặng cho cậu nè. Mai cậu đến gặp con, con tặng cho cậu nha.”

Lâu Minh còn chưa kịp nói gì đã nghe chị gái nói với con trai “Tông Tông, cậu của con bận rộn nhiều việc lắm, để mẹ đưa quà cho cậu giúp con nha.”

“không đâu, không đâu, cậu về gặp con được không, cậu Ba.” Về mặt Tông Tông mong đợi “Hình như hôm nay con hơi bị cảm, mai cậu đến thăm con đi nha.”

“Con bị ốm thì mau đi ngủ sớm một chút nha.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại lên, nói với Lâu Minh “không làm phiền em nữa, chị cho Tông Tông đi ngủ. Chắc hôm nay đi máy bay ngồi điều hòa lâu quá nên nhóc hơi bị cảm rồi.”

“Vâng.”

Lâu Minh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đã tắt, trước mắt hiện lên gương mặt của người nhà mình, bên tai là giọng nói đáng thương của Tông Tông muốn anh về nhà. Hình như đã vài chục năm rồi, anh chưa cùng người nhà ăn một bữa cơm nào đừng nói đến mấy đứa cháu trong nhà anh cũng chưa được gặp lần nào.

Những năm trước, mỗi khi Tết đến, mẹ và chị gái đều đau lòng vì không có mặt anh, cả nhà không được đoàn tụ ăn bữa cơm Tất niên, nhưng nhiều năm trôi qua, mọi người cũng dần quen với điều đó. Tết năm ngoái khi Lâu Minh gọi điện chúc Tết, mọi người hình như vừa mới khai tiệc tất niên xong.

Lâu Minh không tức giận nhưng trong lòng có chút chua xót, một người đã quen với sự cô độc một mình sẽ càng thêm nhớ nhà, huống hồ, rõ ràng từ nơi này đến nhà của ba mẹ anh chỉ có hai mươi phút chạy xe.

“Ha ha ha...” Dưới lầu bỗng truyền đến trận cười của ai đó, đột ngột đến mức bảo vệ tuần tra ngoài sân xem chút nữa thì xông vào nhà, may mà Hà Thất cản lại, nói là Trần tiểu thư đang xem tiết mục giải trí.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, thả điện thoại xuống, anh đi ra khỏi phòng sách, đứng ở hành lang lầu hai nhìn cô gái đang cười ngặt nghẽo dưới phòng khách, hai mắt sáng lên.

anh đi xuống lầu, đến bên Trần Ngự nói “Nhóc con, anh nhờ em một việc được không?”

đang xem tiết mục giải trí cười không nhặt được mồm, Trần Ngự không chú ý nói “Việc gì ạ?”

“Em lại về cho anh một lá bùa trấn sát nữa được không?” Lâu Minh nhớ lời Trần Ngự đã nói, một lá bùa trấn sát sẽ có tác dụng trong hai giờ, trừ thời gian đi thời gian về là bốn mươi phút, anh có thể ở nhà thăm mọi người được một tiếng hai mươi phút.

“Được ạ, lúc nào anh muốn.” Về bùa linh (bùa bằng linh lực) mặc dù tốn sức nhưng bây giờ cô có thể thoải mái đến nhà anh ‘cọ’ (ăn ké) linh khí, nếu ở đây thì khoảng một tiếng đồng hồ là khôi phục lại như cũ được.

“Sáng mai.” Giọng nói của Lâu Minh ản chút chờ mong.

Thế là sáng sớm hôm sau, Trần Ngự lấy cớ cùng bạn học ra ngoài đi chơi, trước ánh mắt vui mừng của mẹ Trần vì con gái cuối cùng đã có bạn, đi đến chỗ khuất rồi rẽ ngoặt đến tòa nhà họ Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17-1: Thăm nhà

Trần Ngự vào nhà họ Lâu được mười phút, một chiếc xe hơi màu đen vô cùng bình thường lần đầu tiên vào ban ngày đi ra khỏi nhà họ Lâu, hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố.

Trước khi ra khỏi nhà, Lâu Minh gọi điện thoại cho mẹ nhưng không ai bắt máy, anh đành để lại tin nhắn cho mẹ mình nói chuyện anh về thăm nhà. Thực ra, anh muốn bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà hơn, cho mọi người một bất ngờ, nhưng cân nhắc đến tình huống đặc biệt của anh, Lâu Minh vẫn bỏ ý nghĩ này đi.

Trong lòng bàn tay chỗ vẽ bùa trấn sát truyền đến từng luồng hơi lạnh, theo bản năng anh gợn tay lên, ngơ ngẩn nhìn vào đó hai giây rồi chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài đường đang rộn rã, náo nhiệt.

Thế giới này, làm bất cứ điều gì cũng phải trả giá, bùa trấn sát có thể làm tổn thương cơ thể anh nhưng bù lại, cũng chỉ có bùa trấn sát mới làm anh giống như người bình thường đi ra ngoài, về nhà ăn một bữa cơm với người nhà. Lâu Minh không sợ trả giá đắt, anh chỉ sợ cho dù anh tự nguyện chịu bất kỳ cái giá nào đi chăng nữa cũng không đạt được kết quả gì.

Hai mươi phút đã qua, chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà được xây theo phong cách Trung Hoa, Lâu Minh hồi hộp đứng trước cổng, ngập ngừng không dám gõ cửa. anh lấy điện thoại ra nhìn, thấy mẹ vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh, bên khung chat vẫn y nguyên chỉ có một mình tin nhắn của anh đã gửi cách đây hai mươi phút (Mẹ, hai mươi phút sau con sẽ về nhà. trên người con có mang bùa trấn sát không chế sát khí, nhưng con chỉ ở nhà được một giờ. Mẹ đừng nói trước cho Tông Tông, con muốn cho nhóc một bất ngờ.)

Lâu Minh do dự rồi bấm điện thoại gọi cho mẹ anh lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy. Lâu Minh liền chuyển qua số của chị gái gọi cuộc gọi video qua Wechat. Chị gái anh mới về nước chắc là chưa đăng kí số điện thoại nên anh chọn gọi video. Rất nhanh, video đã được kết nối.

“Lâu Minh, sao em gọi điện thoại sớm thế?” Lâu Tĩnh Tâm đang chơi cùng con trai ngoài vườn.

“Cậu Ba, cậu Ba.” Tông Tông nghe thấy tên cậu Ba mà mình vẫn luôn mong ngóng, cách màn hình điện thoại lớn giọng reo hò, giọng nói lớn đến mức đứng ở ngoài cổng anh cũng nghe thấy.

Lâu Minh mỉm cười, nói “Chị, em đang đứng bên ngoài nhà mình.”

“Em đang ở ngoài cổng?” Trong nháy mắt, Lâu Tĩnh Tâm ngỡ ngác, Lâu Minh không phải là không thể tùy ý đi ra ngoài căn nhà đó sao.

“Cậu Ba đang ngoài cửa sao? Để con ra ngoài mở cửa cho.” Tông Tông nói xong, nhảy xuống từ trong lòng mẹ, chạy nhanh về phía cổng.

“Tông Tông, Tông Tông, con chờ một chút ...” Lâu Tĩnh Tâm vừa sốt ruột cũng không đáp lại Lâu Minh, để điện thoại xuống rồi chạy theo Tông Tông. Chỉ là cô mang giày cao gót lại chạy trên cỏ nên không thể đuổi kịp anh bạn nhỏ đang chạy nhanh như thỏ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tông Tông chạy đến cổng, mở cổng, về mặt hưng phấn nhào ra ngoài.

Lâu Minh ngồi xổm xuống giang tay ôm chặt cậu nhóc nhào vào lòng anh.

“Cậu Ba, cậu Ba, cậu đến gặp con phải không ạ?” Tông Tông giương đôi mắt to tròn nhìn anh cười vui vẻ.

“Đúng vậy.” Lâu Minh cười gật đầu.

Lúc này, Lâu Tĩnh Tâm đã đuổi đến nơi, cô nhìn thấy con trai đang ôm Lâu Minh, mặt lập tức biến sắc, theo bản năng bước đến ôm Tông Tông từ tay Lâu Minh ra rồi quay đầu chạy vào trong nhà, đứng cách anh ba mét mới dừng lại.

Nụ cười trên mặt Lâu Minh cứng đờ, tay vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm Tông Tông, ánh mắt kinh ngạc nhìn chị gái mình.

“Ma ma, mẹ làm gì vậy?” Tông Tông không hiểu, ngẩng đầu hỏi mẹ.

“Mẹ ...” Lâu Tĩnh Tâm cúi đầu nhìn con trai, lại ngẩng đầu nhìn Lâu Minh đang ngoài cổng, bỗng nhiên nhận ra mình đã làm điều không đúng.

Lúc này, Lâu Minh đã điều chỉnh cảm xúc, anh nở nụ cười ấm áp rồi từ từ đứng dậy, cũng không tiến thêm bước nào, dù là cổng nhà anh đang ngay trước mắt.

“Ma ma đang chơi cùng con đó.” Lâu Minh cười, nói thay Lâu Tĩnh Tâm.

“Nhưng con muốn chơi cùng cậu cơ.” Tông Tông nói.

Miệng Lâu Tĩnh Tâm mấp máy, nhìn em trai mình, mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết nói sao.

Lúc này, nghe tiếng động, mẹ Lâu từ phòng khách đi ra, nhìn Lâu Tĩnh Tâm nói “Tĩnh Tâm, con đứng đây làm gì, Tông Tông đâu?”

“Mẹ.” Lâu Tĩnh Tâm nhìn mẹ muốn nói lại thôi.

“Mẹ.” Lâu Minh nhìn thấy người mẹ mà anh đã lâu không gặp, mỉm cười gọi.

Mẹ Lâu bỗng nhiên nghe giọng nói của Lâu Minh, không thể tin quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy con trai, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, bước chân run run muốn lại gần anh “Lâu Minh, sao con lại về nhà.”

“Mẹ!” Lâu Tĩnh Tâm đưa tay kéo mẹ Lâu lại.

“Con làm gì thế?” Mẹ Lâu không hiểu nhìn con gái.

“không phải là gần đây mẹ không được khỏe sao?” Lâu Tĩnh Tâm lên tiếng nhắc nhở, cẩn thận nhìn về phía Lâu Minh dường như muốn giải thích điều gì đó.

Mẹ Lâu sững sờ, bước chân cũng ngừng lại.

Biểu lộ của Lâu Minh cũng không thay đổi nhiều, anh vẫn nở nụ cười ôn hòa, thân thiết “Chị nói đúng đó mẹ, mẹ, nếu sức khỏe mẹ không tốt, mẹ đừng đứng gần con.”

“Nhưng mà ...”

“Con chỉ đi ngang đây, thì nghĩ hôm qua Tông Tông nói có quà cho con nên con rất tò mò mới ghé về một chút.” Lâu Minh cười nhìn Tông Tông “Cậu phải đi liên bây giờ, Tông Tông có quà thì đem cho cậu xem nào.”

“Cậu Ba phải đi giờ hay sao? Vậy để con đi lấy quà nha!” Tông Tông gật đầu, kéo cánh tay mẹ cậu nhóc đang giữ chặt cậu “Ma ma, mẹ bỏ con ra, con về phòng lấy quà tặng cho cậu.”

“A? À, được rồi.” Lâu Tĩnh Tâm lúc này mới hoàn hồn, buông tay để con trai chạy về phòng cậu nhóc.

“Lâu Minh, chị ... lúc này ...” Lâu Tĩnh Tâm định giải thích nhưng khi mở miệng thì không biết nói sao cho phải, đành lấp bắp.

“Em hiểu mà.” Lâu Minh cười an ủi “Mẹ và Tông Tông sức khỏe không tốt, đúng là em không nên đến gần, chị làm như vậy là phải.”

“Nhưng mà ... nhưng mà chị ...” Lâu Minh nói vậy làm Lâu Tĩnh Tâm càng cảm thấy áy náy, tuy cơ thể em trai cô đặc biệt như vậy nhưng đó không phải là điều anh mong muốn. cô biết, cô làm vậy sẽ làm em trai đau lòng nhưng vì sự an toàn của Tông Tông, cô không làm khác được.

“Đều do em không tốt, thấy Tông Tông thì vui quá mà quên mất không giữ khoảng cách an toàn.” Lâu Minh ‘tự trách’ “Nếu Tông Tông vì em mà xảy ra chuyện gì thì em sẽ vô cùng hối hận. Vì vậy, chị, chị không sai, ngược lại, em phải cảm ơn chị mới đúng.”

Mẹ Lâu nghe hai con mình nói chuyện dường như đã hiểu rõ điều gì đã xảy ra. Bà không thể nói là con gái đã sai nhưng lại cảm thấy như vậy thật không công bằng với Lâu Minh. Vài chục năm nay, Lâu Minh chưa bao giờ chủ động đi tìm bà và người nhà, hôm nay bỗng nhiên đến chứng tỏ Lâu Minh rất nhớ mọi người, nhưng mà ...

“Mẹ, gần đây mẹ không khỏe sao?” Lâu Minh thấy không khí nặng nề nên hỏi sang chuyện khác.

“Mẹ không sao, chẳng là hai ngày trước mẹ bị cảm nắng nên miệng có chút nhạt nhẽo.” Mẹ Lâu không muốn con trai lo lắng nên nói nhẹ nhàng bằng quơ.

“Mẹ bị cảm nắng sao không nói cho con biết?” Lâu Minh cau mày hỏi.

“không có chuyện gì lớn, trừ việc ảnh hưởng đến khẩu vị thì không còn gì khác.” Mẹ Lâu vội vàng nói.

“Dù không thấy ngon miệng, mẹ cũng ráng ăn nhiều cơm một chút.” Lâu Minh che dấu sự khác thường trong lòng, ân cần nói.

Lâu Minh vẫn biết, nếu trong nhà có người bị bệnh, nếu bị nhẹ thì sẽ gọi điện báo cho anh biết nhưng bệnh nặng thì chưa từng nói với anh bao giờ. Thực ra, nói ra thì có ích gì, đến cả việc đến bệnh viện thăm hỏi anh cũng không làm được, ngoại trừ việc lo lắng, anh còn có thể làm được gì đây?

“Ừ, mẹ biết rồi.” Mẹ Lâu cười ha ha đáp lời.

Bầu không khí đã được xoa dịu, lúc này Tông Tông cầm quà tặng từ trong nhà chạy ra, khi Lâu Tĩnh Tâm đang còn do dự có nên ngăn cản con một lần nữa không thì Lâu Minh đã chủ động nói.

“Tông Tông, con đứng ở đó được rồi.”

Bạn nhỏ Tông Tông ôm quà tặng, không hiểu nhìn cậu nhà mình.

“Quà tặng con tặng cậu là do chính con chuẩn bị hay sao?” Lâu Minh cười hỏi.

“Chính tay con làm đó cậu.” Tông Tông kiêu ngạo nói.

“Chính tay con làm sao?” Lâu Minh thấy Tông Tông gật đầu thật mạnh, cười nói “Nhưng cậu không tin đâu, Tông Tông còn nhỏ xíu thì sao mà tự làm được.”

“Đúng là con tự làm mà.” Tông Tông nôn nóng giải thích.

“Vậy để cậu kiểm tra đã nha.” Dưới ánh mắt chờ mong của cậu nhóc, Lâu Minh nói “Nếu là do con tự làm thì chắc chắn con phải biết rõ về quà tặng này, đúng không?”

Tông Tông gật đầu.

“Vậy con đưa qua cho Mama để Mama đưa cho cậu, cậu mở quà ra sau đó hỏi con mấy câu liên quan đến quà tặng xem con có trả lời được không nha.” Lâu Minh nói.

“Hừ, con không sợ đâu, cậu cứ hỏi đi, hỏi xong cậu sẽ biết đúng là con tự làm.” Tông Tông không tình nguyện đưa quà tặng qua cho mẹ mình đang đứng bên cạnh.

Đưa tay cầm món quà mà Lâu Tĩnh Tâm cứ đứng thờ ra, bị Tông Tông thúc giục hai lần, vẻ mặt phức tạp đưa món quà đến tay Lâu Minh.

Lâu Minh nhận món quà, nở nụ cười không khác gì ngày thường với chị gái, lập tức cúi đầu mở món quà.

“Để cậu xem bên trong Tông Tông chuẩn bị những gì nào ...” Lâu Minh vừa mở gói quà vừa nói lớn tiếng.

Tông Tông hồi hộp nhìn cậu nhà mình mở quà, thấy cậu Ba đã nhìn thấy món quà bên trong mới lớn tiếng nói “Đó là khung hình, con đã lấy hình chụp của con và hình chụp cậu Ba nhờ người ta ghép chung vào đó.”

Lâu Minh nhìn khung hình, bên trong là một tấm hình ghép anh và Tông Tông chụp chung, hai cái đầu một lớn một nhỏ tựa vào nhau, nhìn thì chính là chụp từ hình chụp màn hình (Screenshot) cắt ra. Trong lòng anh trào ra chút ấm áp, cong khóe miệng, nhìn Tông Tông nói “Cảm ơn con, cậu Ba thích lắm.”

“Hi hi, cậu Ba có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nhất định là con sẽ trả lời được.” Tông Tông vừa cười vừa nói.

“Chắc chắn như vậy sao, vậy cậu phải hỏi câu nào khó khó một chút mới được. Vậy hình ghép này con làm từ bao nhiêu hình nhỏ ghép thành?” Lâu Minh quyết định, cho dù Tông Tông trả lời bao nhiêu miếng ghép anh đều sẽ gật đầu nói đúng rồi.

“một trăm lẻ tám miếng.” Tông Tông không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay.

Lâu Minh học toán rất giỏi, anh chỉ nhìn lướt qua hình ghép là biết Tông Tông đã trả lời đúng “Trả lời chính xác, vậy đúng là Tông Tông đã tự tay ghép tám hình này tặng cậu rồi.”

“Tất nhiên rồi.” Tông Tông đã chứng minh được thì vô cùng đắc ý.

“Cậu đã nhận quà con tặng rồi. Bây giờ cậu có việc phải đi, sau này cậu lại về thăm con nha.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

“A, cậu, cậu đã phải đi rồi sao?” Tông Tông cuống lên muốn chạy ra ôm cậu nhà mình, nhưng cậu nhóc vừa định chạy thì đã bị mẹ mình kéo tay lại. Cậu nhóc không hiểu nhìn mẹ, kêu lên “Mama ...”

“Mẹ, chị, con đi đây.” Lâu Minh nhìn mẹ Lâu và chị gái chào rồi quay người đi ra xe.

Khi Lâu Minh mở cửa xe còn nghe giọng nói tiếc nuối của Tông Tông “Cậu còn chưa vào nhà ngồi chơi nữa mà, sao đã phải đi rồi?”

Động tác mở cửa xe của anh ngừng lại một chút, rất nhanh trở lại bình thường, anh cúi người ngồi vào xe.

Vẫn yên tĩnh ngồi trên xe chờ, Điền Phi vừa khởi động xe vừa nói “Tam thiếu, anh muốn đi đâu nữa?”

“Về nhà thôi.” Ngoại trừ về đây, anh cũng chẳng có nơi nào muốn đi.

Mà lúc này trong sân vườn, mẹ Lâu nghe câu nói của cháu ngoại thì đỏ cả vành mắt.

Điền Phi nhìn qua gương chiếu hậu thấy nét mặt cô đơn của Lâu Minh, sự việc ở trước cửa nhà, tuy Điền Phi không xuống xe nhưng cũng nghe thấy bảy tám phần. Tuy cậu ta có thể hiểu được lý do Lâu Tĩnh Tâm làm như vậy nhưng cậu ta càng cảm thấy đau lòng cho Lâu Minh hơn.

“Tam thiếu, sao anh không nói rõ với người nhà, nói trên người anh có bùa trấn sát sẽ không làm sát khí phát ra ngoài.” Điền Phi nhin không được hỏi.

Nghe Điền Phi nói thế, Lâu Minh mới nhớ ra một chuyện, anh lấy điện thoại ra, mở mục chat với mẹ Lâu, nhắn thêm một tin (Mẹ, chuyện bùa trấn sát mẹ đừng nói với chị nha, hôm nào con lại về thăm mẹ).

“đã đến mức như vậy thì nói ra cũng không còn thích hợp nữa.” Nếu như sau khi chị gái anh có phản ứng quá mức như vậy, anh lại nói là anh có bùa trấn sát trên người sẽ không làm sát khí phát ra ngoài, sẽ không làm tổn thương đến Tông Tông, nếu như vậy thì chị gái anh sẽ rất xấu hổ và khó xử.

Với lại ... Nếu một người bị AIDS bỗng nhiên chạy đến trước mặt anh nói với anh, bệnh của người đó đã được chữa khỏi, sẽ không lây bệnh cho người khác nữa. anh có thể ngay lập tức mà không có vương mắc gì tiếp xúc thân mật với người đó không, chắc chắn là trong lòng anh vẫn có sự e ngại rồi.

Lâu Minh không suy nghĩ nhiều bởi vì đó đều là người nhà của anh nên hẳn là sẽ dành cho anh rất nhiều sự tin cậy, anh không muốn đi thử thách lòng dạ con người, cũng không nghĩ là sẽ làm điều đó.

thật khó khăn mới kìm nén cảm xúc đau lòng, mẹ Lâu về phòng định lấy điện thoại đang sạc pin để gọi điện thoại cho chồng, kẻo cho ông nghe chuyện Lâu Minh về nhà. Bà lại thấy tin nhắn Lâu Minh đã gửi cho bà cách đây nửa giờ và hai tin nhắn tiếp theo. Mẹ Lâu không kìm nén được nữa, che miệng khóc nức lên.

(Editor: Đọc khúc này mà thấy tội nghiệp anh Ba quá, hùi hùi!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2: Bắt được một con sắc ma

Khi Lâu Minh về đến nhà, Trần Ngư vẫn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem TV, khi thấy Lâu Minh trở về, cô rất kinh ngạc “Sao anh về sớm thế?”

“Sao em vẫn còn ở đây?” Lâu Minh không trả lời mà hỏi lại.

“Em đang khôi phục linh khí mà.” Trần Ngư nhắc nhở “anh quên là em mới về bùa trấn sát cho anh à?”

“Vẽ bùa trấn sát rất hao tổn linh khí sao?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Đúng thế, em phải ở nhà anh một giờ thì mới khôi phục lại được.” Trần Ngự hoàn toàn quên trước đó không lâu, cô đã ở trước mặt người nào đó, đồng dạng nói về bùa trấn sát là chuyện đơn giản nhất.

“thì ra thế.” Cảm xúc của Lâu Minh không vui vẻ nên cũng không muốn nói nhiều với cô nhóc, anh nhìn lướt qua chiếc bàn đã trống trơn, nói với Điền Phi “Cậu đi lấy thêm ít đồ ăn vặt đi.”

Lâu Minh dọn đồ xong, cầm theo quà cháu trai tặng đi lên lầu.

Trong chốc lát, Điền Phi cầm một đồng đồ ăn vặt đến trước mặt Trần Ngự, Trần Ngự vui vẻ cảm ơn, ôm khoai tây chiên vui mừng ở ghế sofa tận hưởng cuộc sống. Người này một khi đã thoải mái rồi là không muốn nhúc nhích, không nhúc nhích thì thời gian trôi qua vèo vèo.

Vì thế, đến khi Lâu Minh ngồi ngây người trong phòng sách hai giờ đồng hồ, khi xuống lầu vẫn thấy cô nhóc ngồi trên ghế sofa xem TV, nhin không được hỏi “Sao em vẫn còn ở đây?”

“Em đang xem dở mà, bộ phim này thật mắc cười.” Trần Ngự chỉ vào TV, nói.

Lâu Minh liếc nhìn TV, thấy trong TV, nữ chính – lệ rơi đầy mặt ghé vào ngực nam chính kêu to “anh ơi, anh ơi, anh đừng chết mà.”, tiếng khóc thật là đứt từng khúc ruột, đau thấu tâm can. Lâu Minh quay đầu nhìn gương mặt sáng lạn với nụ cười tươi rói của Trần Ngự, có chút vi diệu.

“Ha ha ha ha, thật là mắc cười.” Trần Ngự lại nhin không được cười to.

“Phim này buồn cười vậy sao?” Lâu Minh hỏi.

“Em nói cho anh biết, thực ra trên TV còn có một con ma nữ, lúc này con ma đó còn ăn dấm (ghen), đẩy nữ chính ra rồi nằm úp lên người nam chính, còn hôn nam chính nữa nha. Cái này là anh trai bị ma nữ ‘sàm sỡ’ rồi, ha ha ha, khi còn sống, chắc con ma này là fan hâm mộ của nam chính.” Trần Ngự chỉ vào TV rồi lại cười to “Ma nữ còn định cởi quần áo của ‘anh trai’ nhưng không làm được, đúng là đồ ngốc, ma vừa mới chết thì làm gì có năng lực chạm được vào đồ vật thật.”

“...” Lâu Minh nhìn TV chỉ thấy hình ảnh nam nữ chính, đột nhiên cảm thấy rung mình “Em... có thể nhìn thấy hồn ma trên TV?”

“Có thể chứ, nhưng đây là phim truyền hình nước ngoài, em không hiểu con ma nữ nói gì, nếu như phim của nước ta, em còn có thể nghe giọng của ma nữ nữa đó, lúc đó còn vui nữa, ha ha ha...” khôngbiết Trần Ngự thấy cái gì mà lại cười ha ha.

Vì thân thể đặc biệt của mình nên Lâu Minh đã tiếp xúc với nhiều Thiên Sư nhưng người giống như Trần Ngự thì đây là lần đầu tiên.

Lúc này, Điền Phi đến hỏi anh “Tam thiếu, bữa trưa anh muốn ăn món gì?”

Lâu Minh nhìn Trần Ngự hỏi “Nhóc con, em ở đây ăn cơm hay về nhà ăn?”

“Em đã nói với mẹ là hôm nay đi chơi cùng bạn nên không thể về nhà ăn được.” nói đến mẹ Trần, Trần Ngự chợt nhớ đến một chuyện, cô nhảy dựng lên, hoảng hốt nói “Suýt nữa thì quên mất, mẹ em còn cho em năm ngàn đi mua quần áo nữa.”

“Vậy em ăn trưa xong rồi đi mua đi.” Lâu Minh hỏi “Buổi trưa em muốn ăn gì?”

“Em không kén ăn!” Từ nhỏ Trần Ngự đã rất dễ nuôi.

“Vậy thì ăn món Tứ Xuyên đi” Lâu Minh nhớ món ăn của tỉnh Thanh Sơn cũng khá cay.

“Vâng, tôi sẽ cho người đi mua.” Vì tình huống của Lâu Minh, trong nhà cũng không thuê người giúp việc hay đầu bếp gì, chủ yếu là hỏi Lâu Minh ăn gì rồi cho người ra ngoài mua.

“Sao phải đi mua đồ ăn ở ngoài? Đồ ăn mua ở ngoài cũng khó sắp xếp lắm.” Trần Ngự quay người “Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“...” Lâu Minh sững người, chưa kịp từ chối thì nghe Trần Ngự nói tiếp.

“Vội lại chút nữa em còn phải mua quần áo, chúng ta lái xe tìm chỗ nào đó ăn cơm, rồi sau đó anh đi mua đồ cùng em luôn.” Trần Ngự cảm thấy ý kiến của mình rất đúng luôn “Cứ vậy đi, một công đôi chuyện.”

“Để anh cho người chờ em đi.” Lâu Minh vẫn không có ý định đi.

“anh lo lắng sát khi trên người anh hả, ai da, anh yên tâm, có em đây.” Trần Ngự nói xong liền từ ghế sofa bật dậy, nắm lấy tay Lâu Minh, ngón tay trắng nõn nhanh như chớp vẽ lên lòng bàn tay của Lâu Minh, rất nhanh, một bùa trấn sát mới được hoàn thành.

Luồng khí lạnh quen thuộc từ lòng bàn tay truyền đến, Lâu Minh khiếp sợ nhìn Trần Ngự.

“anh xem, như vậy là không sao rồi, hai giờ, ăn lẩu cũng đủ.” Về mặt Trần Ngự ‘em có giỏi không’.

“Môn phái của họ về bữa ăn sát không chỉ để ăn sát mà còn tạo tổn thương đối với cơ thể mang theo sát khí.” Trong đầu Lâu Minh lại hiện lên câu phân tích của Mao đại sư đối với bữa ăn sát. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Trần Ngự, Lâu Minh không nhìn ra được chút xiú ý muốn làm hại anh của cô, có lẽ, cô nhóc này cũng không biết việc bữa ăn sát sẽ gây tổn thương cho cơ thể của anh đi.

“Sao rồi? Hay là chúng ta dứt khoát chọn ăn lẩu đi, lẩu uyên ương được không, người ăn cay hay không ăn cay đều ăn được.” Trần Ngự nói, bỗng nhiên nhận ra cô thật thèm ăn lẩu mà, nhưng một người ăn thì chẳng thú vị gì, vì thế cô tích cực dụ dỗ Lâu Minh “anh Ba, đi nha, đi nha.”

“Em cũng đã về bữa ăn sát rồi, giờ mới hỏi anh có đi hay không hả?” Lâu Minh cười khê “Nếu không đi chẳng lẽ lại làm phí mất một lá bùa.”

“Đúng thế, đúng thế.” Trần Ngự liên tục gật đầu “Chắc chắn là anh đã lâu lắm không đi ăn bên ngoài rồi, đúng lúc quá còn gì.”

“Em đúng là, đi thôi.” Lâu Minh cười khê, cô nhóc nói đúng, đúng là anh đã rất lâu rồi chưa đi ăn bên ngoài, vì thế có chút động lòng.

==

Trong tiệm lẩu nào đó cách khu tập thể quân đội khoảng hai mươi phút chạy xe, Lâu Minh và Trần Ngự ngồi một bàn, Điền Phi và hai bảo vệ cao lớn, to khỏe ngồi một bàn.

không ngừng khuấy, khuấy trong nồi lẩu, hơi nước nóng sự bốc lên làm khuôn mặt Trần Ngự đỏ ửng nhưng đôi đũa của cô không ngừng lại giây phút nào.

Lâu Minh ăn không nhiều, thấy ly nước bên cạnh Trần Ngự đã hết thì lấy nước ô mai rót đầy cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Hai má Trần Ngự phồng lên, tranh thủ bớt chút thời gian nói cám ơn Lâu Minh.

Lâu Minh thấy miệng Trần Ngự dính đầy tương vừng và tương ớt, lời tha lời thôi, lại nhìn xung quanh đầy người, nhin không được rút giấy ăn đưa cho Trần Ngự “Em ăn từ từ thôi, đâu có ai giành ăn với em, lau miệng đi đã nè.”

“Lau làm gì ạ, chút nữa đằng nào cũng dơ.” Trần Ngự không thềm để ý.

“...” Lâu Minh cau mày nói “Em là con gái đó, lúc ăn uống phải đoan trang một chút chứ.” Lần trước ở biệt thự cũng như vậy, nhưng khi đó không có người ngoài nên Lâu Minh không nhắc nhở cô.

“Ăn đoan trang? Vậy chắc chắn là đồ ăn không ngon. Có đồ ăn ngon thì còn có người nào để ý ăn đoan trang hay không đoan trang.” Trần Ngự phản bác.

“Em ngồi yên xem nào.” Lâu Minh không có cách nào phản bác lý luận cùi bắp, nguy biến của Trần Ngự nhưng lại không nhìn nổi bộ dạng này của cô, đành phải lên tiếng cắt ngang lời Trần Ngự, từ phía đối diện vươn tay lên lau miệng cho cô.

“Được rồi, em tiếp tục ăn đi.” Cuối cùng Lâu Minh cũng thoải mái hơn.

“anh ăn uống mà cũng phiền phức vậy.” Trần Ngự lăm bằm, tiếp tục vui đầu vào sự nghiệp ăn uống.

Lâu Minh vừa cưng chiều vừa bắt đắ dĩ cười cười, cảm thấy quả nhiên Trần Ngự vẫn còn là trẻ con, nhưng tâm trạng không hiểu sao lại tốt hơn không ít.

Động tác vừa rồi của Lâu Minh làm vô cùng tự nhiên nhưng lại làm cho những người đàn ông to cao theo anh nhiều năm đang ngồi bên cạnh giật cả mình, cả đám đưa mắt nhìn nhau, Điền Phi lập tức lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào nhóm chat ‘bầy trợ lý’, đăng comment (Sau này các cậu thấy tiểu thư Trần Ngự thì phải khách khí một chút nha, Tam thiếu thích cô ấy.)

(Tam thiếu muốn yêu rồi?) Trợ lý nào đó nắm lấy thông tin quan trọng nhất.

(Cái gì? Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần, tôi mới đi có một ngày, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì???) Đây là Hà Thất vừa mới giao ban tối qua xong.

(Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần? Sao anh ấy lại thích con bé nhiều chuyện đó?) Đây là Trình Bằng- người không có cảm tình với Trần Ngự lắm.

(Cái gì? Tam thiếu yêu đương rồi? Tôi còn nghĩ rằng anh ấy sẽ độc thân chứ.)

(Tôi cảm thấy nếu Bộ trưởng Lâu biết, chắc chắn là sẽ đến nhà thị trưởng Trần cầu hôn, mặc dù tuổi tác cách nhau hơi xa một chút nhưng Trần tiểu thư là cô gái duy nhất không sợ sát khí trên người Tam thiếu.)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

...

Điền Phi thấy nhóm chat đã lệch hướng sang chủ đề khác, vội vàng bổ sung (Tôi nói Tam thiếu thích tiểu thư Trần Ngự hơn là chúng ta nghĩ, chưa nói đến loại thích kia.)

Trong nhóm chat bao trùm một sự im lặng tuyệt đối.

Rút cục cũng chờ đến lúc Trần Ngự ăn no, Lâu Minh đưa khăn giấy đã chuẩn bị từ lâu tới. Trần Ngự nhận khăn giấy, vừa lau vừa nói “Thực ra lúc em ăn cơm ở trong nhà rất đoan trang.”

“Tại sao khi ăn ở nhà thì đoan trang, còn ở bên ngoài thì ... điên cuồng như vậy, bình thường người ta không phải là làm ngược lại hay sao?” Lâu Minh tò mò hỏi.

“Vi cha mẹ em a.” Trần Ngự giải thích “Nếu ở trong nhà, em ăn quá nhanh thì bọn họ sẽ suy nghĩ nhiều. Chắc chắn sẽ cảm thấy khi em sống ở thôn Đại Mộc chịu rất nhiều khổ sở, chưa được ăn món nào ngon hoặc là còn ăn không đủ no gì gì đó.”

“Mẹ em động một chút là sẽ khóc, em sợ bà ấy khóc lắm.” Trần Ngự nghĩ đến nước mắt của mẹ Trần là rùng mình “Phụ nữ mà khóc thì thật đáng sợ.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc như một tên dở hơi, nhin không được bật cười.

“anh cười cái gì?”

“Xin lỗi, chẳng qua anh cảm thấy trước đây em sống rất vui vẻ.” Sáng sủa, lạc quan, vô tư lự, chỉ có người sống trong một hoàn cảnh tốt đẹp mới có tính cách này.

“Ha ha ha ... Cũng tốt lắm.” Trần Ngự hỏi lại “Còn anh thì sao? Có vui vẻ không?”

Lâu Minh không ngờ Trần Ngự sẽ hỏi như vậy, sững sốt chớp chớp mắt rồi dùng giọng điệu như đức Trần Ngự trả lời “anh cũng tốt lắm.”

“anh xảo quá, thể chất đặc thù của anh như vậy chắc chắn là không thể thoải mái đi ra ngoài, chắc anh cũng chẳng có người bạn nào.” Trần Ngự hào phóng vỗ vỗ ngực “Nhưng mà sau này anh không cần lo lắng, coi như vì bữa lẩu hôm nay anh mời em, sau này anh muốn ra ngoài lúc nào cũng đều có thể đến tìm em, em về bữa trấn sát cho anh.”

“Xem ra nồi lẩu này anh mời rất đáng giá nha.” Lâu Minh lại nhin không được cười khế.

Điền Phi thấy Tam thiếu lại cười, vui đầu tiếp tục phát Wechat (Mấy cậu, bữa cơm này Tam thiếu cười suốt thôi, cộng lại còn nhiều hơn số lần anh ấy cười vào năm ngoái. Nét mặt bây giờ so với lúc mới từ nhà bộ trưởng Lâu về hoàn toàn là hai người khác nhau.)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Nội dung hạng mục công việc cần gia tăng thêm, mua sắm các loại đồ ăn vặt. cô nhóc nhà họ Trần này xem bộ dáng rất dễ bị đồ ăn vặt dụ.) Hà Thất cũng đã gấp tượng ăn của Trần Ngự vào đêm qua.

(đã rõ!)

(đã rõ!)

(Vi Tam thiếu.) Đây là người vẫn còn chút ý kiến với Trần Ngự – Trình Bằng.

Những người lính tham gia đội bảo vệ Lâu Minh, đều là những người còn sống sót từ chiến trường nhờ vào những thiết kế vũ khí của Lâu Minh, bọn họ hiểu rõ giá trị con người của Lâu Minh, cũng thật tâm kính nể anh. Nhưng một người như anh, vì thể chất đặc biệt mà bị cô lập đứng ngoài xã hội, người nhà, người thân, bạn bè đều không thể tiếp xúc, giao lưu. Điều này làm những người đàn ông cao to, thô lỗ như bọn họ đều cảm thấy đau lòng.

Mặc dù bọn họ không để ý đến việc sát khí trên người Lâu Minh ảnh hưởng nhưng Lâu Minh vẫn cố gắng tránh xa bọn họ hết mức có thể, dù cả ngày ở trong một tòa nhà, bọn họ cũng chẳng nói được với anh mấy câu ngoại trừ công việc.

Chỉ có Trần Ngự, người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi sát khí có thể thoải mái tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính bởi điều này, chỉ cần Trần Ngự không uy hiếp đến sự an toàn của Lâu Minh, những người đàn ông cao lớn, thô kệch này đã quyết định nâng địa vị của Trần Ngự lên. Đừng nói chỉ là đồ ăn vặt mà thôi, thậm chí cô muốn ăn hổ, bọn họ cũng có thể liên hệ với các anh em ở biên giới xem có thể bắt một hai con mang về ăn chơi hay không.

Ăn cơm trưa xong, Trần Ngự mang theo Lâu Minh đến tiệm quần áo thời trang dưới lầu. Lâu Minh chưa bao giờ cùng người khác đi mua sắm quần áo, anh đứng ở cửa mà không biết phải làm sao. Đặc biệt đằng sau anh còn đứng ba người đàn ông to cao, vạm vỡ, nhìn sao cũng thấy kì kì.

“Nếu không các anh đừng vào, em chọn đại hai bộ rồi ra ngay.” Trần Ngu thấy Lâu Minh không tự nhiên thì nói.

“không sao đâu, em cứ từ từ chọn, anh đứng ở cửa chờ cũng được.” Bùa trấn sát còn tác dụng trong năm mươi phút nữa, đúng là không vội.

Trần Ngu gạt nhẹ đầu, quay đầu bước vào cửa hàng. Trong nháy mắt vừa bước vào, một luồng khí lạnh quen thuộc ập đến làm bước chân của cô ngừng lại.

“Sao vậy em?” Phát hiện Trần Ngu không bình thường, Lâu Minh hỏi.

“không sao ạ.” Trần Ngu lắc đầu, tiếp tục đi vào tiệm quần áo.

Thành phố lớn như vậy thì quả nhiên ma quỷ cũng không ít, đi đâu cũng có thể gặp được, dù sao thì Mất âm dương của cô vẫn chưa mở, mắt không nhìn thấy thì coi như không biết đi.

Mặc dù cô có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng con ma này vô cùng nhiều chuyện.

Trần Ngu đưa tay cảm một bộ váy liền màu đen thì thấy bên tai truyền đến giọng nói kỳ dị “Chắc chắc, lớn lên đen như vậy mà còn không biết xấu hổ mặc váy màu đen, không sợ mặc lúc ban đêm ra cửa dọa người khác chạy mất dép.”

Tay đang cầm quần áo của Trần Ngu cứng đờ, đem cái váy đen treo lên kệ, ngược lại cầm một cái váy màu trắng lên, kết quả giọng nói bên tai vẫn không buông tha “Trời ạ, dám cảm váy trắng, trắng thêm đen, cho mình là thuốc trị cảm cúm chắc.”

“...” Trần Ngu nhin xúc động muốn đánh người, đem cái váy trắng trả về chỗ cũ, chuyển qua cầm một chiếc váy hồng. Sau đó, một luồng khí lạnh lại thổi tới, con ma này lại tới nữa rồi.

“Chắc chắc, uống cho một đôi chân dài, chọn đồ kiểu gì vậy trời, không có mắt thẩm mỹ gì hết.”

“Mi ...” Trần Ngu không nhin được quay đầu định mắng con ma nhiều chuyện này, lại đối mặt với nụ cười tiêu chuẩn của chị gái bán hàng.

“Em gái, quần áo em phải mặc thử vào người mới biết đẹp hay không. Em cầm xem thì không biết chính xác đâu, hay là em chọn vài bộ vào trong phòng thay đồ thử xem.” thì ra nhân viên cửa hàng thấy Trần Ngu cứ chọn rồi lại đặt xuống mấy lần mà chưa chọn được, vì thế chạy đến góp ý.

“A, vâng.” Trần Ngu gạt nhẹ đầu, cảm bộ màu hồng định vào phòng thử thử xem sao.

Kết quả hồn ma kia không chịu tha cho cô, vừa theo Trần Ngu vào phòng thử đồ vừa ôn ào “Thử cái gì mà thử. Mặc vào nhất định là khó coi muốn chết. Quần áo dù có đẹp nhưng người mặc không đẹp thì cũng như không, thật sự là chà đạp tâm huyết của nhà thiết kế mà.”

Trần Ngu rầm một tiếng đóng cửa phòng thay đồ, đem hồn ma ngăn bên ngoài, nghĩ rằng cuối cùng cũng được thanh tịnh, nhưng con ma không biết xấu hổ này lại dám chui vào phòng thay đồ. Trần Ngu tức giận, đặt quần áo qua một bên, mở mắt âm dương, đưa tay tóm chặt áo của hồn ma, đẩy nó dán vào cửa phòng thử đồ, giận dữ quát “Mi nói thêm một câu nữa xem, có tin ta thu mi hay không.”

“cô ... cô có thể nhìn thấy tôi hả?” Con ma nam vô cùng hưng phấn nhìn Trần Ngu.

“Ta chẳng những nhìn thấy mi, nếu mi còn chọc giận ta, ta sẽ làm cho mi hồn bay phách lạc.” Trần Ngu nhìn con ma nam ăn mặc lòe loẹt, hung dữ uy hiếp.

“A, trời ạ, thì ra cô là Thiên Sư à, thảo nào mà tôi thấy quanh người cô có vòng ánh sáng (linh quang).” Ma nam hiển nhiên là không để lời uy hiếp của Trần Ngu ở trong lòng, anh ta còn đang chìm đắm trong sự vui sướng vì mình đã phát hiện một Thiên Sư.

“anh biết thì tốt rồi, bây giờ anh cầm miệng ngay cho tôi, nếu dám nhìn lên tôi thay quần áo, thì tôi ...” Trần Ngu làm một động tác cắt cổ.

“Ai chà, tôi sợ quá à. Đừng khinh thường tôi không biết gì cả nhé. Lúc trước tôi cũng quen biết Thiên Sư đó nha. Thiên Sư như các cô không thể vô cớ khi dễ các hồn ma lương thiện chưa làm việc xấu như tôi được, nếu không sẽ tạo nên oan nghiệt đó.” Ma nam cười khinh bỉ.

“Xem ra anh cũng có hiểu biết đó.” Trần Ngu cười lạnh “một sinh hồn như anh không nghĩ cách quay trở lại thân thể đi, lẩn lút bên ngoài làm cái gì, coi chừng trở thành ma thật thì đừng có hối hận.”

Sinh hồn: hồn lìa khỏi xác nhưng vẫn còn sống (hồn mê), tình trạng ly hồn.

Nếu thăng oát này là hồn ma thật thì Trần Ngu sẽ liều mạng một lần ra tay không thu tiền tiễn cậu ta xuống âm phủ, nhưng xui một cái thăng oát này lại là một sinh hồn. không sai, khi Trần Ngu vừa mở mắt âm dương ra thì phát hiện ngay, thăng oát này trên cơ bản là chưa chết, chỉ là không biết vì lý do gì mà hồn rời xa thân thể mà thôi.

“cô nói là tôi chưa chết sao?” Về mặt ma nam kinh hãi.

“không phải anh tỏ vẻ hiểu biết nhiều lắm sao? Mình chết hay chưa mà còn không biết nữa hả?” Trần Ngu lười cùng đối phương nói nhảm “anh đi ra ngoài, tôi phải thay quần áo, không cho phép anh nhìn lên.”

“Ai thèm nhìn lên cô, một cô nhóc như cô thì có gì để xem. Trước đây có đầy người mẫu thế giới còi quần áo trước mặt tôi cầu tôi thiết kế trang phục cho họ mà tôi còn không thèm để mắt tới đây này.” Ma nam kiêu ngạo nói “Nể tình cô có thể nhìn thấy tôi, tôi có thể giúp cô tư vấn chọn trang phục. Trước tiên cô còi quần áo của cô ra cho tôi xem dáng người của cô ...”

Trần Ngu tức giận, đưa tay vỗ bốp lên mặt ma nam, rồi kéo thẳng oắt đang choáng váng này ra khỏi phòng thử đồ.

Nhân viên cửa hàng đang đứng trước phòng thử đồ, thấy Trần Ngu đi ra mà vẫn chưa thay quần áo thì hỏi “Bộ lúc này không vừa cỡ với em sao?”

“không phải, chị chờ em một chút.” Trần Ngu nhìn cô nhân viên cười cười, đi ra phía ngoài cửa hàng, gọi to “anh Ba, anh Ba.”

Lâu Minh nghe giọng của Trần Ngu thì đi lại, hỏi “Sao vậy nhóc?”

“anh Ba, anh qua đây em nhờ chút.” Trần Ngu kéo thẳng oắt ma, đi theo Lâu Minh đến khu vực nghỉ ngơi trong cửa hàng, sau đó đem cánh tay của thẳng oắt ma nhét vào tay phải của Lâu Minh.

Lâu Minh chỉ cảm thấy đột nhiên tay phải của mình dường như đang cầm một vật gì đó lạnh buốt, nhưng cúi đầu nhìn thì lại chẳng có gì. anh khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Ngu.

“Có một con sắc ma, dám nhìn lên em thay quần áo.” Trần Ngu nói.

Ánh mắt Lâu Minh nheo lại ánh lên tia nguy hiểm, nhìn về phía phòng thử đồ.

“trên tay anh vẫn còn bùa trấn sát của em, anh giữ tay của anh ta, anh ta sẽ không động đậy được đâu, em đi thử quần áo một chút.” Trần Ngu nói xong thì quay lại phòng thử đồ.

Nắm lấy tay anh ta, nắm lấy tay ai, sắc ma?

Sắc mặt Lâu Minh kỳ quái nhìn bàn tay phải của mình, bàn tay trống không. Quả thật là có cảm giác lạnh buốt nơi bàn tay nhưng xung quanh đó chẳng có gì khác lạ.

Biết trên thế giới này có ma là một chuyện nhưng anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ cùng một con ma, lại còn là một con sắc ma nắm tay nhau.

Trước tới nay chưa bao giờ sợ hãi điều gì, lần đầu tiên Lâu Tam thiếu cảm giác lạnh cả sống lưng

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dắt tay

Mặc dù hơi ngỡ ngàng nhưng về mặt Lâu Minh vẫn bình tĩnh, bàn tay phải cũng nắm chặt lại không lơ lửng chút nào, đôi mắt nhìn chăm chú về phía phòng thử đồ.

“anh là anh Ba của cô nhóc kia? Quả nhiên đàn ông lớn lên thì giống mẹ còn phụ nữ thì giống cha, anh nhìn đẹp mắt hơn cô nhóc kia nhiều.”

“Này, này, anh có thể nghe tôi nói không?” Ma nam nói nửa ngày nhưng không thấy Lâu Minh phản ứng gì ngoài việc nắm chặt tay, hiển nhiên là anh không nghe thấy cậu ta nói rồi. Cậu ta chán nản yên tĩnh lại, ngồi bên phải Lâu Minh trên ghế sofa, cùng Lâu Minh nhìn về hướng phòng thử đồ.

Trong chốc lát, Trần Ngu mặc bộ váy hồng bước ra, cô không nhìn trong gương mà chạy ngay đến trước mặt Lâu Minh, vui vẻ hỏi “anh thấy em mặc bộ này được không?”

Lâu Minh chưa bao giờ được người khác hỏi về vấn đề này, nhưng cô nhóc lớn lên xinh xắn, đáng yêu thì đương nhiên mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, anh cười nhẹ, gật đầu “Đẹp lắm”

“Đẹp? Đẹp chỗ nào? Da đã đen vậy mà còn mặc màu hồng, không biết là càng đen da sao? Còn cái váy này, cô bộ dáng như con trai mà giả bộ làm cô gái ngoan làm gì.” Bị Lâu Minh nắm chặt tay không thể động đậy, ma nam nhìn Trần Ngu mặc váy mà xót hết cả mắt.

Nụ cười trên mặt Trần Ngu cũng cứng đờ.

Hoàn toàn không phát hiện gì, chị nhân viên bán hàng cũng bước đến khen ngợi “Em gái, em mặc bộ này rất đẹp, kiểu váy công chúa này là xu hướng hot nhất của nhãn hàng công ty chị, tuy da của em hơi đen một chút nhưng mà mặc màu hồng sẽ sáng da.”

“Kiểu dáng hot chính là ngẫu nhiên đi trên đường, có mười người thì sẽ có một người mặc giống cô, mà trong đó cô mặc xấu nhất.”

“Lại còn màu hồng sáng da, cũng còn do người mặc nữa nha. Người khác mặc sáng da là do người ta da trắng sẵn rồi, còn cô mặc vào chỉ có đen hơn mà thôi. Những người này vì muốn bán quần áo mà cũng trợn mắt nói xạo cho được.” Nhân viên cửa hàng nói một câu, mà nam phản pháo hai câu, câu nào cũng độc địa.

Mu bàn tay của Trần Ngự nắm chặt đến gân xanh cũng nổi hết lên rồi, không thể nhịn được nữa lách qua cô nhân viên cửa hàng vừa mới khen cô, đi nhanh đến trước mặt Lâu Minh, hướng về phía bên phải anh đâm đá liên hồi.

Ma nam hét to thảm thiết, nhưng trừ Trần Ngự không ai có thể nghe thấy.

Lâu Minh nhìn ánh mắt nghi ngờ của nhân viên cửa hàng, cười giải thích “Em ấy vô cùng thích bộ váy này nên hưng phấn quá đó mà.”

Đối diện với nụ cười dịu dàng của Lâu Minh, chị gái bán hàng che ngực hít sâu một hơi, chóng mặt gật đầu, còn tâm trí đâu mà thắc mắc sao hành động biểu lộ sự hưng phấn của Trần Ngự lại mạnh bạo như vậy chứ.

“cô không thoải mái trong người sao?” Lâu Minh thấy mặt chị gái bán hàng bỗng nhiên đỏ ửng rồi còn che ngực, giống như biểu hiện của bệnh tim phát tác, vì thế lo lắng hỏi.

“anh trai, cô nàng đó là mê mẩn sắc đẹp của anh đó.” Ma nam vừa từ màn chăm sóc bạo lực của Trần Ngự hồi phục tinh thần, ngừng đầu thì thấy một màn này, nhìn không được lại nhiều chuyện.

Trần Ngự vừa mới thu tay, một cái tát nữa lại vung ra.

“Tôi có nói sai cái gì đâu?” Ma nam rất là vô tội.

May là sự chuyên nghiệp của chị gái bán hàng vẫn còn tốt, không bị sắc đẹp của Lâu Tam thiếu làm mụ mị đầu óc vẫn còn nhớ hỏi Trần Ngự “Bộ này em có vừa ý không? Có muốn thử mấy bộ khác nữa không?”

“không cần đâu ạ, em mua bộ này.” Trần Ngự nói xong, quay người đi về phòng thử đồ, định thay bộ váy này ra.

“cô mua thật đó hả, tôi đã nói rồi, bộ này không hợp với cô đâu, mặc đen da lấm.” Làm một nhà thiết kế có lương tâm, ma nam không thể chịu được sự phối màu không phù hợp này.

“Tôi trắng mà!” Trần Ngự không thể nhịn nữa, trước khi bước vào phòng thử quần áo, hét lớn một câu.

Lâu Minh hơi lúng túng một lần nữa lại đối mặt với vẻ mặt ngờ ngác của chị gái bán hàng, lần này anh không biết giải thích thế nào được, chỉ đành nhìn chị gái mỉm cười một lần nữa.

A a a ... Nam thần lại cười, lại cười, có phải anh ấy có ý gì với mình không nhỉ.

“Đồ mê trai.” Ma nam ghét bỏ lẩm bẩm, đáng tiếc là không có ai nghe thấy.

một lát sau, Trần Ngự thay quần áo xong, đưa cái váy hồng cho chị gái bán hàng bỏ vào túi, sau đó cùng Lâu Minh ra quầy tính tiền.

“Bao nhiêu ạ?” Trần Ngự cầm điện thoại di động, trong đó có tin nhắn của mẹ Trần gửi cho cô năm ngàn đồng.

“Vị tiền sinh này đã trả rồi ạ.” Nhân viên thu ngân cười nhìn về phía Lâu Minh.

Trần Ngự ngờ ngác, nhìn Lâu Minh “anh Ba?”

Lâu Minh cũng rất mơ hồ, anh quay đầu nhìn ra ngoài tiệm, thấy trợ lý Điền Phi gật đầu chào anh theo nghi thức quân đội. Trong nháy mắt Lâu Minh hiểu rõ, từ xưa đến giờ anh đi ra ngoài có mang tiền đâu, chắc lúc này Điền Phi đã thay anh thanh toán rồi.

“Coi như là quà anh Ba tặng em đi.” Lâu Minh cười rồi nói.

“Nhưng mà mẹ em đã cho em tiền mua rồi mà.” Trần Ngự nói.

“Em giữ lại để tiêu vặt đi hay mời các bạn cùng phòng ra ngoài ăn cũng được.” Lâu Minh trả lời.

“Đúng là đồ ngốc, cùng đàn ông đi dạo phố, cần gì phải dùng tiền của mình mua sắm chứ ...” Ma nam vừa nói được một nửa, gặp ánh mắt cảnh cáo của Trần Ngự, biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trần Ngự lúc này mới chú ý, anh Ba vẫn còn kéo con sắc mà này theo, còn nắm chặt tay thẳng oắt này không buông nữa chứ. Hình ảnh này thật là ... Trần Ngự xoay người, quyết đoán đem một người một ma tách ra.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn cô, dường như muốn hỏi, không cần giữ nữa sao?

“đi thôi anh Ba, chúng ta về nhà thôi.” Trần Ngự một bên xách túi đựng bộ váy mới mua, một bên nắm lấy tay của Lâu Minh đang còn sững người, kéo về phía thang máy.

Trần Ngu vẫn cầm tay Lâu Minh kéo ra đến thang máy, Điền Phi đã bấm sẵn nút thang máy chờ, đến đây Lâu Minh mới nhẹ nhàng rút tay mình về.

Trần Ngu cũng nhận ra nhưng không để ý, cười ngọt ngào với anh.

Bàn tay phải của Lâu Minh vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay Trần Ngu, anh nắm nắm lại hai lần rồi mới thả lỏng tay.

Lâu Minh, mày không thể vì cô nhóc là người duy nhất có thể tiếp xúc với mày mà mày tham lam phần ấm áp này, dù sao thì nam nữ cũng có sự khác biệt. cô ấy tuy còn rất ngây thơ nhưng cũng đã là một thiếu nữ rồi.

Ở một bên chứng kiến màn này, ma nam chắc chắn lắc đầu, mặc dù từ cửa hàng quần áo cậu ta đã nhận ra hai người này không phải là anh em ruột rồi, nhưng mà tình cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy có tình ý vậy chứ.

“Đình”

Lúc này thang máy tới, may là bên trong không có ai, Điền Phi giữ cửa thang máy để Trần Ngu và Tam thiếu bước vào, ma nam cũng tìm khe hở chui ngay vào.

“anh đi ra ngoài ngay cho tôi.” Thấy vậy, Trần Ngu trừng mắt quát.

Vừa mới bước một chân vào thang máy-Điền Phi sững sốt, ngờ nghệch nhìn Trần Ngu.

“không phải nói cậu.” Lâu Tam thiếu giải thích.

“...” Vậy là nói ai, Điền Phi chớp chớp mắt vẫn không hiểu.

Ma nam thấy Trần Ngu đuổi mình, lập tức cười lấy lòng “cô đuổi tôi ra ngoài có ích gì, dù sao tôi là hồn ma mà, có thể xuyên tường, cô đuổi tôi ra ngoài, tôi vẫn theo vào được chứ bộ.”

“anh tính đi theo tôi sao?” Người này nếu không phải là sinh hồn mà là một hồn ma phổ thông, thì dù có gánh chịu nghiệp chướng, Trần Ngu cũng nhất định phải thu thẳng oắt này lại.

“Gặp nhau chính là có duyên nha ...”

Trần Ngu giờ tay lên, linh khí ẩn hiện trên lòng bàn tay.

“Tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.” Thấy Trần Ngu làm thật, ma nam lập tức nói rõ ý định của mình. Cậu ta đã ở ngoài bay lang thang hơn mười ngày rồi nhưng cũng không biết mình là ai, thật vất vả mới gặp một Thiên Sư có thể nhìn thấy cậu ta, sao có thể bỏ qua.

“không giúp!” Trần Ngu từ chối không chút suy nghĩ.

Điền Phi cùng hai đồng nghiệp về mặt đều kinh dị nhìn một màn này, cũng may mà họ có tố chất tâm lý nên vẫn chưa hỏi ra khỏi miệng.

“Chúng ta đóng cửa thang máy trước đã.” Lâu Minh khề thờ dài. cô nhóc này có bản lĩnh rất khá nhưng không cẩn thận chút nào, sao lại bất cẩn nói chuyện với một con ma trước mặt nhiều người như vậy, không sợ bị người khác phát hiện hay sao.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng một, Lâu Minh ngồi vào xe trước, ngoài cửa xe, Trần Ngu và con sắc ma không ai nhìn thấy vẫn còn tranh cãi âm ỉ.

“cô giúp tôi tìm đường về nhà đi mà.” Ma nam đề nghị.

“thật xin lỗi, trường hợp của anh không nằm trong phạm vi công việc của tôi.” Trần Ngu từ chối.

“cô không phải là Thiên Sư sao? Sao việc của tôi không nằm trong phạm vi công việc của cô được chứ?” Ma nam hỏi “Có phải cô vẫn giận tôi lúc trước nói cô đen không, nhưng đó là lời nói thật của cô mà, cái váy màu hồng kia đúng là không hợp với cô đâu, nếu cô giúp tôi về nhà, sau này quần áo của cô ...”

Chỉ có thể nói, ma nam này không chỉ là một con ma rất chuyên nghiệp mà còn rất kiên trì.

“Thiên Sư cũng chia rất nhiều loại.” Trần Ngu thực sự không muốn nghe chuyện quần áo nữa, ngay lập tức cắt ngang “Tôi là thầy bắt ma, thầy bắt ma đó, anh hiểu không? Bị tôi thu bắt, hồn ma chỉ có thể đi hai nơi, một là âm phủ, một là hồn bay phách tán. anh muốn đi âm phủ hay là muốn hồn bay phách tán?”

Câu nói tàn nhẫn như vậy mà lại từ Trần Ngu nói ra, Lâu Minh kinh ngạc nhủ mày, nhưng thật kì lạ là anh không cảm thấy chán ghét. Ngược lại, còn cảm thấy đáng về cô nghiêm trang dọa ma thật là đáng yêu.

“Vậy cô giúp tôi gọi điện thoại, chú Hai tôi cũng là Thiên Sư, cô nói cho ông ấy biết tôi ở đây.” Ma nam thấy Trần Ngu kiên quyết không giúp mình, vì vậy nhún nhường nhờ một việc khác.

“Có thể.” Trần Ngu cười gian xảo “Mười vạn.”

“một cuộc điện thoại mà cô nỡ lấy mười vạn, sao cô ‘đen’ quá vậy.” Ma nam kêu oai oái. *(Ý của anh ma này nói Trần Ngu chém quá)*

“không phải anh vẫn nói tôi đen sao?” Trần Ngu là một người thù dai nha.

“...” Ma nam nghẹn lời.

“Khụ ...” Lâu Minh nhin không được suýt nữa bật cười.

“Có người đến.” Đứng canh chừng cách đó không xa, một bảo vệ lên tiếng nhắc nhở.

Lâu Minh thò đầu khỏi xe, nhắc Trần Ngu “Lên xe trước đã.”

Trần Ngu nhớ thời hiệu của bữa ăn sát trên người Lâu Minh cũng sắp hết, thế là nghe lời cúi đầu vào xe, trong nháy mắt cửa xe đóng lại, ma nam cũng chui vào theo “Tôi đồng ý, mười vạn thì mười vạn.”

Lâu Minh thấy Trần Ngu ngồi sát vào anh, nhìn phía bên trái băng ghế còn trống, đoán là con sắc ma này cũng theo vào, thế là híp mắt lại.

Trần Ngu tự nhiên lấy điện thoại di động ra nói “Số điện thoại.”

Ma nam đọc một dãy số.

Lâu Minh nhìn cô nhóc vô cùng phần khởi mở khóa điện thoại, đoán chừng là mười vạn đồng đã giành được rồi, đúng là cô nhóc mê tiền.

Trần Ngu bấm điện thoại, điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có ai bắt máy, sau đó là giọng báo của tổng đài.

“Sao rồi?” Ma nam hỏi hộp hỏi.

Trần Ngu lại gọi lại lần nữa, vẫn không có ai bắt máy “không có ai bắt máy, hay là tôi để lại tin nhắn.”

“Mười vạn mà cô chỉ cho một tin nhắn, cô đừng có ‘đen’ ... tàn nhẫn như thế.” Ma nam vất vả mới đem chữ ‘đen’ đổi bằng từ khác.

“Vậy anh muốn làm sao bây giờ?” Bên kia không bắt máy, cô cũng không có cách nào.

“Tôi mặc kệ, dù sao cũng chỉ có cô trông thấy tôi, trước khi chú Hai đến tìm tôi thì tôi sẽ đi theo cô.” Bây giờ mà để cô nhóc này chạy mất thì để bao giờ cậu ta mới gặp một Thiên Sư nữa chứ. Cậu ta là một thanh niên tốt, không muốn trẻ tuổi mà mất sớm (trắng niên mất sớm) đâu.

“Cậu xạo tôi có phải không.”

“Thêm mười vạn nữa.” Ma nam duỗi hai bàn tay ra.

Trần Ngu trừng mắt nhìn, quay đầu lấy lòng nhìn Lâu Minh nói “anh Ba, để cho cậu ra đi ké xe chút nha, cậu ta lại cho em mười vạn đồng nữa. Khi nào đến khi tập thể, em sẽ dẫn cậu ta về nhà em, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến anh.”

“Cho cậu ta biết em ở đâu có phải không tốt lắm không.” Lâu Minh nhắc nhở.

“không sao đâu, nếu cậu ta may mắn có thể sống sót, khi tỉnh lại sẽ không nhớ được ký ức trong thời gian này. Nếu không may mắn mà teo, em sẽ trực tiếp đưa cậu ta xuống âm phủ.” Trần Ngu không hề để ý.

“Vậy cũng được, vậy em bảo cậu ta ngồi bên anh bên này nè.” Bất kể có phải là sắc ma hay không, anh vẫn không muốn để cậu ta ngồi bên cô nhóc.

Trước đó, Lâu Minh đã được trải nghiệm việc nắm tay hồn ma nên bây giờ ngồi chung xe với ma cũng không có áp lực gì. Chỉ khổ cho Điền Phi đang lái xe đằng trước, nãy giờ vẫn từ kính chiếu hậu nhìn khoảng trống trên băng ghế phía sau, sống lưng cứ rùng mình liên tục.

Mẹ nó, ông đây đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử nhưng chưa bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vì có anh ở đó

Vì thân phận đặc thù của Lâu Minh, cũng không muốn để Trần Ngu gặp phiền phức, Lâu Minh nói Điền Phi lái xe dừng trước cửa

nhà anh mà không dùng trước cả nhà họ Trần. Tòa biệt thự nhỏ Lâu Minh ở nằm trên một vị trí vắng vẻ của khu tập thể, bên cạnh có một công viên nhỏ. Tuy Lâu Minh chưa bao giờ nói với bên ngoài là khu vực xung quanh nhà của anh không cho phép người khác xuất hiện, nhưng những người sống ở khu tập thể này đều là người ‘thành tình’ hết rồi, tuy không nói ra nhưng đều ăn ý không lãng vãng gần khu vực này cho dù rất tò mò.

Phía trước tòa nhà của Lâu Minh còn có hai dãy phòng ở, được bố trí thành phòng cho đội ngũ lính đặc chủng làm nhiệm vụ bảo vệ Lâu Minh.

“anh Ba, em đi trước nha.” Trần Ngu cầm túi đựng váy mới mua, định xuống xe.

“Nhóc con.” Lâu Minh gọi Trần Ngu lại.

“Dạ?” Trần Ngu quay đầu.

Ánh mắt Lâu Minh liếc liếc nhìn chỗ ngồi cạnh mình, tuy anh không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể cảm nhận được khối khí lạnh lẽo “Em mang người này ... về nhà, lúc ở nhà phải cẩn thận một chút. Khi có người thì đừng nói chuyện với anh ta, dù sao không phải ai cũng tin là thế giới này có hồn ma quý quai tồn tại đâu.”

“Em biết rồi.” Trần Ngu cười ngọt “Lúc ở nhà em sẽ chú ý, em cũng không muốn dọa mẹ em sợ.”

“Biết rồi thì tốt.” Lâu Minh gật nhẹ đầu.

Trần Ngu mở cửa xuống xe, Lâu Minh đang định ra hiệu Diên Phi chạy xe vào nhà, thì thấy cô nhóc vừa mới xuống xe thì lại mò đầu vào, khuôn mặt nhú lại, về mặt râu rĩ nhìn anh.

“Sao thế?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“anh Ba, có phải anh hiểu lầm em không?” Trần Ngu hỏi.

“Hiểu lầm? Đầu có đâu.” Về mặt Lâu Minh cũng mù mờ.

“anh vừa rồi đặc biệt dặn dò em mà. Từ lúc tám tuổi, em đã bắt ma rồi, có kinh nghiệm mười năm bắt ma lận đó, sao em không cảnh giác được cơ chứ.” Về mặt của Trần Ngu ‘rõ ràng là anh coi thường em’, cô tủi thân nói “Lúc này khi ở cửa hàng, sợ dĩ là em nói chuyện với thằng oắt này.”

Trần Ngu chỉ vào ma nam đã xuống xe cùng cô đang đứng bên cạnh, tiếp tục nói “Là vì có anh Ba ở đó mà.”

Lâu Minh chớp chớp mắt “Vi anh?”

“Vi có anh ở đó, cho nên lúc em nói chuyện, người khác sẽ cho là em đang nói chuyện với anh mà.” Về mặt Trần Ngu đương nhiên “Nếu không thì em sẽ không như vậy đâu.”

Trước kia, khi Trần Ngu và ông nội đi ra ngoài làm việc, thường xuyên nói chuyện với hồn ma như thế này, ông Ngô lúc nào cũng sẽ giúp cô dàn xếp, người ngoài thấy sẽ cho là hai ông cháu đang nói chuyện. Với lại, tính cách Trần Ngu hoạt bát, nhanh nhẹn, đôi lúc còn nóng nảy dễ bị hồn ma chọc giận. Khi không có người bên cạnh, cô còn có thể nhớ kỹ, không có hành vi gì bất thường, nhưng khi có người tin cậy bên mình, cô rất dễ dàng xúc động, đặc biệt là gặp phải hồn ma miệng mồm như tép nhảy này.

“thì ra là thế.” Chẳng biết tại sao, Lâu Minh đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

“Nhưng mà em cũng có chút tật xấu, trước đây ông nội em cũng đã nhắc nhở em rồi, nói em già mà không giữ được bình tĩnh, làm gì cũng nóng vội, nhưng mà tính của em hồi giờ vậy á.” Trần Ngu có chút ỉu xiu.

“không sao đâu, em còn nhỏ mà, như thế là bình thường.” Lâu Minh thấy cô nhóc lúc nào cũng tươi sáng giờ lại cau mày, nhin không được nhẹ giọng an ủi.

“Em sẽ cố gắng thay đổi, nếu em vẫn không đổi được, vậy anh Ba phải giúp em che giấu nha.” Trần Ngu mặt dày nói.

“Được.” Lâu Minh cười gật đầu.

“Em đi đây, tạm biệt anh Ba.” Trần Ngu cười vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt.” Tâm tình Lâu Minh vô cùng tốt, đáp lại.

Theo Trần Ngu về nhà, ma nam vừa đi vừa chắc chắn lắc đầu “cô nhóc còn nhỏ mà đã biết trêu ghẹo người khác quá vậy. Còn anh trai kia, nhìn vậy mà sao ngây thơ quá trời.”

Trần Ngu nghe không hiểu thằng oắt ma này muốn nói gì, ghét bỏ lườm cậu ta một cái không thềm lên tiếng.

Rất nhanh một người một ma đã về đến nhà họ Trần, mẹ Trần thấy con gái mới buổi trưa xong đã quay về, thì tò mò hỏi “Thi Thi, sao con về sớm vậy?”

“Bạn học của con bỗng nhiên có việc nên tụi con chia tay sớm.” Trần Ngu đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

“Có kịp đi mua quần áo mới không con?” Mẹ Trần hỏi.

“Dạ, mua rồi.” Trần Ngự đem túi giấy ra phía trước cho mẹ Trần xem.

“Đề mẹ xem chút nào.” Rút cục cũng được như những bà mẹ nhà khác cùng con gái bàn chuyện mua sắm quần áo, mẹ Trần vô cùng hưng phấn lấy cái váy Trần Ngự mới mua ra xem, khen ngợi “Mắt thẩm mỹ của Thi Thi nhà chúng ta tốt thật đó nha, bộ này con mặc chắc là đẹp lắm”

Trần Ngự ngượng ngùng cười cười.

“thì ra mắt thẩm mỹ của nhà cô là do di truyền ha.” Về mặt ma nam búng tỉnh nhận ra.

Nắm tay Trần Ngự xiết chặt lại, cô thực sự muốn đánh vào mặt hồn ma này, làm sao đây.

“À, đúng rồi, tối nay anh con sẽ về nhà ăn cơm đó. Nhà chúng ta rất lâu rồi chưa ăn một bữa cơm đầy đủ mọi người.” Lúc trước, Trần Ngự vừa mới về nhà thì phải đi tập quân sự một tháng, Trần Dương thì gần đây hình như đang bận điều tra vụ án nào đó, mười ngày nửa tháng không về nhà một lần, hôm nay khó khăn lắm mới về nhà, mẹ Trần mới cảm thán như vậy.

“Mẹ, vậy con đi tắm trước, đi ra ngoài này giờ, người con toàn mồ hôi không.” Trần Ngự nói.

“Ừ, ừ, nếu mệt thì con ngủ một chút đi.” Mẹ Trần bỏ cái váy vào trong túi rồi đưa cho con gái.

Trần Ngự nhận túi, chạy lên lầu, vừa mới treo cái váy lên tủ quần áo thì nghe ma nam ở sau lưng nói “Trước đây, tôi vào phòng ngủ của người ta cái nào cũng là phòng ngủ của mỹ nhân hương sắc đủ cả, không ngờ khi linh hồn thoát ra có một lần mà phải vào phòng ngủ của một cô nhóc thế này.”

Cái gọi là không nhận được nữa, không cần phải chịu đựng, chính là Trần Ngự giờ tay vút hồn ma ra ngoài cửa sổ.

Thằng oắt ma lén lút từ cửa sổ bay vào một lần nữa, tức giận nói “cô làm gì đó?”

“anh còn nói làm nhảm lẫn nữa xem, hai mươi vạn này tôi không cần nữa.” Trần Ngự híp mắt uy hiếp.

“Đừng đừng đừng.” Ma nam sợ rồi “Tôi sai rồi, tôi không dám nói lung tung nữa đâu. Vậy ... cô thử gọi điện thoại lần nữa xem, có lẽ chú Hai tôi về nhà rồi.”

Trần Ngự cũng muốn sớm thoát hồn ma phiền phức này, thế là lấy điện thoại di động, một lần nữa bấm số điện thoại khi này nhưng đầu dây bên kia vẫn là tiếng hộp thư thoại.

“Vẫn không có ai bắt máy.” Trần Ngự ném điện thoại di động lên giường, người cũng leo lên ngồi xếp bằng.

“Sao lại không có ai bắt máy chứ ...” Ma nam hận không thể đoạt lấy điện thoại của Trần Ngự.

“anh đứng lại, lui về phía sau, ngồi ghế bên kia đi.” Trần Ngự ngăn hồn ma có ý định đến gần, cô ma quả nữ (*nguyên gốc là cô nam quả nữ: một nam một nữ*) ở chung trong một phòng, phải chú ý một chút thì hơn.

Ma nam bị Trần Ngự trừng liến lù lại mấy bước, đứng cạnh cái ghế không dám tiến lên, cậu ta nồn nóng nói “cô không thể trực tiếp đưa tôi về nhà được sao? Thiên Sư mấy cô đưa sinh hồn về cơ thể không phải là việc rất đơn giản sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi là thầy bắt ma, tôi chỉ bắt ma, không cứu người.” Từ nhỏ, ông Ngô đã dạy Trần Ngự, bởi vì họ tu luyện bí kíp đặc biệt, đối với hồn ma sẽ có lực sát thương mạnh hơn so với các Thiên Sư khác, đồng thời cũng gây nên sự tổn thương như thế đối với những vật thể khác. Nếu Trần Ngự sử dụng linh lực để đưa sinh hồn về cơ thể, thì sau khi tỉnh lại, hồn phách của họ sẽ bị hao tổn, rất không tốt đối với cơ thể họ. Cho nên nếu không thực sự bắt buộc, Trần Ngự sẽ không ra tay đưa thằng oắt ma này về cơ thể của cậu ta.

“Chú Hai đi đâu rồi ta, tôi đã bị hon mười ngày rồi, chú Hai không thể không đi tìm tôi.” Ma nam sốt ruột nói.

“Hon mười ngày?” đang cúi đầu chơi điện thoại, Trần Ngự chợt ngẩng đầu “Sinh hồn rời xa cơ thể bảy ngày thì coi như là không thể quay về nữa, nhưng mà anh ...” Trần Ngự lại nhìn kĩ lần nữa, rõ ràng là khí tức (mùi) của sinh hồn mà.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Ma nam có ông chú là Thiên Sư, đối với huyền học cũng không hiểu biết lắm.

Trần Ngự suy nghĩ rồi cúi đầu, mở diễn đàn “Ma quỷ đừng hờ”, lần đầu tiên trên diễn đàn post câu hỏi.

Các vị đạo hữu, tình huống nào mà sinh hồn rời xa cơ thể hơn mười ngày mà vẫn sống?

* Đạo hữu: bạn cùng chí hướng, bạn cùng trong môn phái

Phong Hòa đạo nhân: Đạo hữu gặp sinh hồn hả?

Hạt đậu ma: Sinh hồn xa cơ thể mười ngày mà còn sống, chắc chắn là có người sử dụng bùa phép đặc biệt để bảo vệ.

Phong Hòa đạo nhân: anh bạn nên tận dụng thời cơ để đưa sinh hồn về cơ thể đi.

Mưa bay thảng ba: Đúng vậy, đúng vậy. Đại thần, anh mau đem sinh hồn về cơ thể đi thôi, nếu không sẽ gặp phiền phức đó.

Trần Ngự thấy ‘Mưa bay thảng ba’ bất ngờ xuất hiện, thì thắc mắc “Tại sao?”

Cùng hỏi còn có ‘Hạt đậu ma’.

Mưa bay thảng ba: Cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết gần đây Tổng Hội Thiên Sư rất quan tâm đến việc sinh hồn, đã triệu tập rất nhiều Thiên Sư có mặt.

Phong Hòa đạo nhân: Tôi cũng nghe sơ sơ, hình như có người nào đó đang có ác ý muốn cắn nuốt sinh hồn.

Cắn nuốt sinh hồn? Trần Ngự nhìn sắc mặt hồng hào của hồn ma nào đó đang ngồi đối diện chẳng có chút nào giống ma cả, phản bác: Nhưng cậu ta lang thang bên ngoài đã hơn mười ngày rồi, nếu vậy đã bị cắn nuốt từ sớm chứ.

Phong Hòa đạo nhân: Cũng có lý.

Mưa bay thảng ba: Tóm lại, tốt nhất là sớm đưa cậu ta đi thôi.

Tôi muốn xây đường: Tôi biết rồi, cảm ơn mọi người.

Trần Ngự để điện thoại di động xuống, lấy chiếc túi vải đang để bên giường lấy ra hai lá bùa Định hồn (ổn định hồn phách), phát tay lên, vèo một cái, hai lá bùa bay về phía hồn ma đang ở cách đó không xa.

Bị hai lá bùa dán vào làm ma nam không có cách nào động đậy được, lập tức hét lên với Trần Ngự “cô làm cái gì vậy? Tại sao tôi không cử động được?”

“Tôi phải ngủ trưa cái đã. anh đừng có lộn xộn nha.”

“cô ngủ thì cứ ngủ đi, sao phải dán bùa tôi, tôi...”

Trần Ngự lại phóng một lá bùa nữa ra, thế giới lập tức yên tĩnh. Cho đối phương một nụ cười mỉm ung dung, Trần Ngự đáp chần, cũng không thêm mở điều hòa, dù sao đã có hồn ma ở đây rồi, không cần lãng phí sử dụng điện không cần thiết.

Trần Ngự ngủ một giấc đến giờ cơm chiều mới dậy, dưới ánh mắt phẫn nộ của ma nam, thoải mái nhân nhả đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu ăn cơm.

Lúc này, trong thành phố, tại một căn hộ trong tòa nhà cao cấp nào đó, một người đàn ông trung niên trong bộ quần áo dài đậm màu, ngồi cạnh giường bệnh của một nam thanh niên, nhìn chăm chú vào tấm bài vị bằng ngọc để bên gối của người thanh niên đang rung động không ngừng, lông mày cau chặt lại.

“Sư phụ.” một thanh niên trẻ tuổi khác đẩy cửa vào nói “Điện thoại của sư phụ có cuộc gọi nhớ.”

Người đàn ông trung niên cầm điện thoại, thấy là số điện thoại lạ, do dự một chút rồi quyết định không gọi lại. Ông là đại sư (bậc thầy) trong giới phong thủy, bình thường có rất nhiều quan chức, nhà giàu có tranh nhau nhờ ông đến xem phong thủy giúp cho họ. Nhưng bây giờ cháu trai ông đang xảy ra chuyện, một chút tâm tình xem phong thủy ông cũng chẳng có.

“Sư phụ, vẫn chưa tìm thấy Đồng thiếu nữa ạ?” Đệ tử của ông lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa có tin gì.” Hai tuần lễ trước, cháu trai của ông – Đồng Triều đột nhiên bất tỉnh rồi hôn mê, cũng may ông phát hiện kịp thời phát hiện Đồng Triều không phải tự nhiên hôn mê mà bị người khác sử dụng bùa pháp chiêu hồn phách (gọi hồn) cháu ông đi. Nghĩ đến tháng trước đã xảy ra mấy trường hợp cắn nuốt sinh hồn, Đồng Uy lập tức dùng bài vị bằng ngọc trấn hồn bảo vệ linh hồn của Đồng Triều. Sau đó, đem cháu trai ra khỏi bệnh viện, bố trí đến căn phòng ít người biết đến này.

Nhưng bài vị bằng ngọc này có thể bảo vệ linh hồn cho Đồng Triều đồng thời cũng cắt đứt mối liên hệ giữa hồn phách và cơ thể của Đồng Triều. Vì thế, mặc dù ác ma muốn cắn nuốt sinh hồn kia không thể tìm ra Đồng Triều nhưng cũng làm chính ông không tìm thấy cháu mình.

Mấy ngày qua, ông đã cho rất nhiều người đi tìm, mang về hàng trăm hồn ma nhưng vẫn chưa thấy Đồng Triều đâu cả.

“Bài vị ngọc này rung mạnh như vậy, có phải là...” Người đệ tử của ông nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt tái nhợt đi.

“Con lấy kiếm gỗ đào và la bàn của sư phụ lại đây.” Đồng Uy trầm giọng “Bài vị ngọc này vừa vỡ, xem ta và con ác ma kia ai tìm thấy Tiểu Triều trước”.

Hoàn toàn không biết gì về việc này, Trần Ngự đang cùng người nhà vui vẻ ăn cơm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tối đến, Diên Phi thay ca trở về kí túc xá.

Hà Thất: Hôm nay, Tam thiếu và cô nhóc nhà họ Trần đã làm gì?

Diên Phi: đi dạo phố, ăn cơm, mua sắm quần áo. Tôi đã giúp Tam thiếu thanh toán hết.

Hà Thất: Làm tốt lắm

Diên Phi: Tam thiếu nói, gối dựa trên ghế sofa quá cứng.

Mấy trợ lý liếc nhau, rồi rít lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm các kiểu gối ôm mềm mại, đáng yêu cho cô gái trẻ ôm, cố gắng để cô nhóc nhà họ Trần khi đến nhà họ Lâu được thoải mái như ở nhà.

(Editor: Các anh trợ lý đáng yêu quá!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nguy hiểm đang đến gần

trên bàn ăn nhà họ Trần, mẹ Trần đau lòng nhìn con trai đang ăn ngấu ngiến như rồng cuốn, mức thêm một chén canh nữa đưa cho con trai “Chắc là cả tuần nay con chưa được ăn bữa cơm nào đằng hoàng phải không, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, làm gì thì làm, phải ăn cơm cho đầy đủ chứ.”

“Vâng, con nhớ rồi.” Trần Dương nhìn mẹ cười.

Thị trưởng Trần cũng biết là trong thời gian này con trai mình đang bận việc gì, vì thế hỏi “Vụ án điều tra đến đâu rồi?”

“đã chuyển cho tổ điều tra đặc biệt rồi ạ.” Trần Dương trả lời.

“Tổ điều tra đặc biệt?”

Tổ điều tra đặc biệt là tổ chuyên điều tra các loại trọng án nhưng chưa rõ đối tượng và khó có khả năng điều tra rõ thủ phạm, nói là tổ điều tra đặc biệt, kỳ thật chính là tập hợp những vụ án chưa giải quyết xong lại.

Thị trưởng Trần không đồng ý cách làm này, nhưng việc chỉ đạo tổ điều tra đặc biệt là ở cấp trên, ông không đồng ý cũng không có cách nào phản đối.

“Dạ, đúng vậy ạ, sáng nay công văn đã đến.” Thực ra Trần Dương cũng chẳng hiểu ra sao, anh và các đồng đội cực khổ điều tra gần một tháng nay, mặc dù chưa có đầu mối nhưng vụ án mới chỉ điều tra được một tháng mà thôi, cứ vậy mà cho là án không giải quyết được, mọi người đều không cam lòng.

Thị trưởng Trần cau mày, ngay cả việc ăn cơm cũng chậm lại.

Mẹ Trần hơi không vui rồi “Ăn cơm mà nói chuyện công việc làm gì, ông mau ăn đi.”

Thị trưởng Trần gạt mình hoàn hồn, ăn hai miếng cơm rồi nhìn con gái, ôn hòa nói “Thị Thi, thời gian này con đừng ra ngoài một mình nhé.”

“Dạ?” Trần Ngự không hiểu ngẩng đầu nhìn ba nhà mình.

“Đúng đó.” Trần Dương cũng nói vào “Tháng vừa rồi đã có tám người chết liên tục, không rõ hung thủ. Thị Thi, sau này em đi đâu ra ngoài thì đi cùng bạn học nha.”

“Tám người?” Mẹ Trần gạt mình “Nhiều vậy sao?” Mẹ Trần vẫn biết là con trai đang điều tra án giết người nhưng không biết là đã chết nhiều người như vậy, vậy mà một chút manh mối về hung thủ vẫn chưa tìm ra.

“Những người chết này không có một đặc điểm chung nào sao?” Thị trưởng Trần nhin không được lại hỏi.

“không có ạ.” Trần Dương nói “Có người đang ở quán cơm ăn cơm bỗng nhiên ngã xuống, có người buổi sáng đi làm thì đột nhiên nằm xuống, có người thì ban đêm ngủ ở nhà rồi sáng mai không tỉnh lại, mỗi người nhìn giống như bị đột tử. Nhưng khi khám nghiệm tử thi đều báo cáo cơ thể họ rất khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Nếu như có điểm giống nhau giữa những người này thì trong tám người chết thì có ba người là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Ngày nào?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Ngày 7 tháng 7 năm 3028.” Trần Dương trả lời (*này là tính theo lịch âm nha mọi người*).

“Ngày âm tháng âm năm âm?” Trần Ngự bỗng lên tiếng hỏi làm mọi người trên bàn ăn đều quay lại nhìn cô.

“Em nói gì?” Trần Dương hỏi

“Em nói ngày mà anh vừa nói là ngày âm tháng âm năm âm.” Trần Ngự nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, cười giải thích “Khi còn bé, ông thường dẫn con đi làm phép cho nhà người ta nên con cũng biết đôi chút về lịch âm này.”

Trần Dương như suy nghĩ gì đó, thu ánh mắt lại.

Mẹ Trần thấy mọi người lại không ăn com, lại giục “Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện vụ án nữa, mau ăn com thôi. Thi Thi, sau này con không được ra ngoài một mình đâu đấy.”

“Dạ.” Trần Ngự gật nhẹ đầu, vui đầu tiếp tục ăn com.

Ăn com tới xong, nghĩ đến hồn ma này giờ bị cô bỏ lại trên lầu, Trần Ngự sớm quay trở lại phòng mình. Đồng Triều thấy Trần Ngự vào phòng, gấp gấp ‘trùng mắt dựng râu’ ra hiệu cho cô giải bùa cho mình.

Trần Ngự đưa tay thu hồi mấy lá bùa.

“cô sao có thể như vậy được chứ, tôi nhờ cô tìm biện pháp đưa tôi trở lại thân thể chứ không phải nói cô thu tôi đâu chứ.” Đồng Triều vừa được tự do thì nhào đến trước mặt Trần Ngự gào thét.

“Nếu anh còn lăm lăm...” Trần Ngự giờ lá bùa trong tay lên.

đã nếm qua mùi đau khổ, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt “Vậy cô lại gọi điện thoại cho chú Hai của tôi đi.” Cậu ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với cô nhóc này chút nào cả.

Trần Ngự quay người lấy điện thoại, mở phần cuộc gọi, nhìn không được nói “Tôi đã gọi nhiều lần như vậy sao chú Hai của anh không gọi lại một cuộc chứ.”

“Chú Hai tôi bận rộn lắm, thời gian đâu mà gọi lại cho số điện thoại lạ chứ.” Chính cậu ta trước kia cũng chẳng bao giờ gọi lại cho số điện thoại lạ gọi nhờ. Dù sao người muốn đi cửa sau nhờ cậu ta thiết kế trang phục nhiều hăng hà vô số, cậu ta có thể hiểu được chú Hai mình. Nhưng cho dù hiểu được nhưng đến khi chính cậu ta gặp phải thì tâm trạng này chẳng dễ chịu chút nào.

“cô mau mau gọi lại đi.” Đồng Triều thúc giục, không biết vì sao, vừa rồi trong lòng cậu ra đột nhiên cảm thấy thật bất an.

Trần Ngự bấm gọi vào số điện thoại đã gọi mấy lần từ hôm qua đến giờ.

Cùng lúc đó, đang trông coi trong một căn hộ tại tòa nhà cao cấp nào đó, Đồng Uy lo lắng nhìn bài vị bằng ngọc để ở đầu giường đang rung động ngày càng mãnh liệt. Tay trái ông cầm la bàn, tay phải ông cầm bùa trừ hồn, chỉ chờ bài vị bị vỡ là lập tức tìm kiếm vị trí hồn phách của cháu trai.

Reng reng reng ...

một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, lông mày của chú Hai cũng không nhấc lên chút nào, tiếp tục nhìn không chớp mắt vào bài vị ngọc. Đệ tử của ông ngồi bên cạnh, cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện lại là số điện thoại lúc chiều đã gọi đến, vì thế nói “Sur phụ, vẫn là số điện thoại kia, từ trưa đến giờ đã gọi cho sur phụ năm cuộc rồi.”

Lúc này, tâm trí của Đồng Uy đều tập trung vào cháu trai, làm sao có tâm tư để ý đến điện với chả thoại, vì thế tức giận nói “Con làm sao đừng cho người ta gọi đến nữa.”

Giọng nói lớn đến mức làm người đệ tử run cả tay, nhấn ngay vào nút tắt điện thoại.

“Cúp máy rồi?” Trần Ngự ngạc nhiên nói.

“cô ngờ ngẩn gì đó. Cúp điện thoại chứng tỏ chú Hai tôi đang cầm điện thoại đó. cô tiếp tục gọi đi.” Đồng Triều kích động nói.

Thế là người đệ tử vừa mới cúp điện thoại, chưa kịp đặt lại xuống giường thì điện thoại lại tiếp tục rung lên trên tay cậu ta.

“Tắt máy đi.” Đồng Uy giận dữ.

Đệ tử nghe lời nhấn nút tắt máy, vừa đúng lúc một tin nhắn cũng hiển thị, dưới biểu tượng tắt máy hiện trên màn hình, người đệ tử loáng thoáng đọc được hai chữ Đồng Triều. Cậu ta cứng đờ người, đem điện thoại vừa tắt nguồn mở lên, mở xem tin nhắn vừa được gửi đến.

(Cháu trai Đồng Triều của ông đang ở chỗ của tôi.)

==

Đồng Triều thấy Trần Ngự gửi tin nhắn, lập tức gãy lên như đĩa phải vôi “Sao cô lại gửi tin nhắn như vậy chứ, vừa xem là biết tin nhắn lừa đảo rồi? Giống y như tin nhắn của mấy kẻ bắt cóc vậy”

“A, đúng rồi, tôi gõ thiếu hai chữ ‘sinh hồn’ rồi.” nói xong, Trần Ngự lại an ủi cậu ta “không phải anh nói chú Hai anh là Thiên Sư sao? Ông ấy nhìn thấy nhất định sẽ hiểu, yên tâm đi.”

Trần Ngự đoán quá chuẩn luôn, chú Hai quả thật có thể hiểu được. Người đệ tử nhìn thấy tin nhắn, lập tức run giọng gọi “Sư phụ, sư phụ nhìn này.”

Đồng Uy chuyển mắt nhìn qua, lập tức bỏ bùa trừ hồn xuống, đoạt lấy điện thoại trong tay đệ tử, nhấn nút gọi lại “Tôi là Đồng Uy.”

“Chú Hai của anh tên là Đồng Uy hả?” Đồng Uy nghe đầu dây bên kia tiếng một cô gái trẻ hỏi ai đó, mắt sáng lên.

“Chú Hai đúng không, cháu trai ông đang ở trong tay tôi ... Biết rồi, biết rồi.” Hai câu biết rồi hiển nhiên không phải là nói với Đồng Uy “Là sinh hồn của Đồng Triều hiện đang ở bên cạnh tôi, ông mau đến đem cậu ta đi đi.”

“Đồng Triều đang ở bên cạnh cô?” Đồng Uy kích động đứng bật dậy.

“Đúng vậy ... Nhưng mà cậu ta đã đồng ý trả cho tôi hai mươi vạn, khi nào ông đến đón người ... không đúng, là khi nào hồn phách cậu ta trở về, ông nhớ chuyển khoản cho tôi đây.” Trần Ngự dặn dò. Nếu không, khi Đồng Triều trở về cơ thể mình sẽ quên đi ký ức khi còn là hồn phách, lúc đó cô tìm ai để đòi tiền đây.

“cô ...” Đồng Uy đang muốn nói chuyện thì trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng “rắc”, ông ta quay đầu nhìn thì thấy bài vị ngọc đã vỡ vụn, lập tức biến sắc.

“Sư phụ, bài vị ngọc vỡ rồi.” Người đệ tử cũng hoảng sợ nói.

“cô cũng là Thiên Sư?” Đồng Uy vội vàng nói.

“Đúng vậy.” Trần Ngự trả lời.

“Tôi cho cô hai trăm vạn.”

“Phụt ...” Đầu dây bên kia có tiếng gì đó phun ra.

“Trước khi tôi đến được chỗ cô, cô hãy bảo vệ nó thật tốt, tôi cho cô hai trăm vạn.” Đồng Uy lặp lại.

==

Trần Ngự ngơ ngẩn cúp điện thoại, vẻ mặt vô cùng vi diệu nhìn Đồng Triều.

“Sao thế? Chú Hai tôi đã nói gì?” Đồng Triều lo lắng hỏi.

“Chú Hai anh rất quan tâm anh, ông ấy chủ động thêm cho tôi hai trăm vạn.” Trần Ngự duỗi hai ngón tay ra, không thể tưởng tượng được nói “Xem ra nhà anh đúng là có tiền.”

“nói nhảm, tài sản của tôi có mấy trăm triệu đó, có được không.” Đồng Triều lại hỏi “Khi nào chú Hai tôi tới?”

“Ông ấy nói khoảng một giờ nữa, nói tôi phải bảo vệ tốt cho anh.” Trần Ngự luôn cảm thấy lời dặn này có gì đó không đúng, nói cô coi chừng Đồng Triều còn được, bảo vệ, cái này muốn cô phải làm sao.

“Vậy cô phải bảo vệ tôi cho tốt à nha.” Nghe thấy chú Hai mình một tiếng nữa sẽ đến đây, Đồng Triều đắc ý lần nữa, cậu ta ngồi trên ghế, bắt chéo chân ra vẻ đại gia.

Về bản chất Trần Ngự vẫn là một người ngây thơ, cô nhận của Đồng Triều hai mươi vạn để gọi một cuộc điện thoại là vì thấy cậu ta quá phiền phức nên mới hét giá như thế. Nhưng mà chú Hai của thằng oắt này đột nhiên nâng giá lên tận hai trăm vạn làm trong lòng Trần Ngự cảm thấy không yên. không biết việc này Hiệp hội người tiêu dùng có quản lý không, sao cô luôn có cảm giác mình là tiểu thương có lòng dạ hiểm độc.

Nghĩ đến đây, Trần Ngự quay người mở túi vải, lấy ra một lá bùa phòng ngự cao cấp rồi định đưa cho Đồng Triều.

Đồng Triều thấy Trần Ngự lại móc lá bùa ra, lập tức bị dọa bay đến góc tường “cô ... cô định làm gì?”

“anh lo lắng cái gì đó.” Trần Ngự tức giận “Chú Hai anh đưa tôi hai trăm vạn, tôi cũng không muốn không công mà hưởng. Đây là bùa phòng ngự ông nội tôi tự vẽ đấy, trong tay tôi chỉ có ba tấm thôi. Loại bùa cao cấp này, bên ngoài thị trường giá hơn trăm vạn cũng chưa chắc mua được đâu.”

Điều này không phải là Trần Ngự nói mò, lẫn lộn một thời gian trên diễn đàn “Ma quỷ đừng hỏi”, Trần Ngự cũng nắm đại khái giá cả các loại bùa chú trên thị trường.

Bùa chú sơ cấp một vạn một lá, bùa trung cấp hai mươi vạn một lá, bùa chú cao cấp thì căn cứ chất lượng và tác dụng khác nhau mà có giá từ một trăm đến một trăm năm mươi vạn. Ông nội tự tay vẽ là bùa phòng ngự này cho cô phòng thân, chất lượng nhất định là số một. Do đó nói là bùa này có giá hơn trăm vạn cũng không phải nói ngoa.

“Sao cô đột nhiên lại đưa tôi bùa phòng ngự cao cấp?” Đồng Triều cũng là người từng trải, bình thường chú Hai nhà cậu ta đi xem phong thủy cho người ta cũng thu mấy trăm vạn một lần là bình thường, nên khi Trần Ngự nói là bùa này hơn trăm vạn thì chỉ cảm thấy hơi đắt mà không phải là không tin.

“không phải là cho anh mà chỉ tạm thời để bên người anh.” Trần Ngự nói “Chú Hai anh bỏ ra hai trăm vạn để tôi bảo vệ anh, tôi cũng phải biết điều một chút chứ.”

Khóe miệng Đồng Triều khẽ giật giật.

“Khi nào đi nhớ trả lại cho tôi.” Trần Ngự lại đưa lá bùa ra.

“Biết rồi.” Đồng Triều tức giận trả lời, đưa tay cầm lá bùa, quan sát kỹ một lúc nhưng cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Trần Ngự nhìn đồng hồ “Chờ gần đến giờ hẹn, chúng ta đi đến cổng chính, tôi đã hẹn với chú Hai của anh ở đó.”

“Ừ.” Đồng Triều nắm lá bùa trong tay, một lần nữa ra dáng vẻ đại gia ngồi trên ghế, nhìn cô gái đang ngồi xếp bằng trên giường, nhin không được nói “Nếu không, tôi cho cô số điện thoại của tôi. Nê mặt cô giúp tôi lần này, tôi có thể miễn phí thiết kế trang phục cho cô.”

“Cám ơn, không cần.” Trần Ngự không thèm ngước đầu, trả lời.

“không cần thì thôi. Sau này cô mà biết tôi là ai, lúc đó có cầu tôi cũng không đếm xỉa đến cô.” Đồng Triều cảm phẫn nói.

“Ha ha ...” Trần Ngự trả về cho cậu ta tràng cười lạnh.

Đồng Triều tức giận mà không làm gì được, cảm thấy con nhóc này thật chẳng có mắt nhìn gì cả, quyết định không thèm lấy ‘mặt nóng dán vào mông lạnh’ của Trần Ngự nữa, chờ khi nào cậu ta quay lại cơ thể, sẽ không bao giờ thèm nói chuyện với đồ nhà quê này nữa.

** Mặt nóng dán vào mông lạnh: mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại, như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.*

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, mười phút sau, Trần Ngự chợt nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu nhìn, thấy túi vải bên giường động đậy, lóe ra ánh sáng, chiếc la bàn lóe ra luồng sáng màu đỏ.

“Đây là cái la bàn mà? Chú Hai tôi cũng có một cái, nhưng sao la bàn của cô lại phát ra ánh sáng màu đỏ.” đã nhìn mười phút không nói gì, Đồng Triều không nhịn được nữa, hỏi.

Trần Ngự không để ý đến Đồng Triều, cô nhảy xuống giường, mang dép đi đến bên cửa sổ, cảm nhận được luồng ác khí hung mãnh đang tiến lại gần, chân mày nhíu chặt.

“Giúp tôi bảo vệ nó thật tốt.”

Trần Ngự nhớ lại lời chú Hai nhà họ Đồng đã nói cách đây hai mươi phút, lập tức nhin không được mà oán thán “Quả nhiên là tiền không dễ kiếm mà.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Trận chiến ác liệt

La bàn tỏa ra ánh sáng đỏ là cảnh báo nguy hiểm cho Trần Ngự, cảm nhận luồng ác khí đang không ngừng đến gần với tốc độ không giống như bình thường làm cho Trần Ngự không có thời gian chuẩn bị.

cô quay trở lại giường, lấy mấy lá bùa, la bàn bỏ vào túi vải đang để ở bàn đầu giường rồi khoác vội lên vai, không kịp đổi dép, nhón chân bước lên bậc cửa sổ chuẩn bị nhảy ra ngoài.

“cô đang làm gì vậy?” Đồng Triều thấy sắc mặt của Trần Ngự đột nhiên thay đổi, sau đó cảm túi vải chuẩn bị nhảy xuống lầu, lập tức không hiểu hỏi.

Suýt nữa thì quên mất, còn có thang oắt này.

Trần Ngự đưa tay bắt lấy tay Đồng Triều, ném cậu ta ra ngoài cửa sổ, theo tiếng hét hoảng sợ chói tai của cậu ta mà thả người nhảy xuống dưới.

“cô tính mưu sát tôi hả.” Đồng Triều thật vất vả giữ vững thân thể, bay đến trước mặt Trần Ngự, nổi giận đùng đùng quát cô.

“anh không muốn chết thì ngâm miệng lại.” Trần Ngự lấy từ túi vải một lá bùa bắt ma trung cấp, không chút do dự chạy về phía bắc khu tập thể.

Con ác ma này có ác khí quá nặng, dù nó chưa đến gần nhưng cũng đủ là cho Trần Ngự cảm nhận được nguy hiểm, vì thế không thể ra tay ở nơi có nhiều người được. Cả khu tập thể này, chỉ có phía Bắc nơi có tòa nhà của nhà họ Lâu, bên cạnh có công viên nhỏ trống trải, ở đó cô mới có thể thoải mái hành động được.

Trần Ngự thấy mạng dế chạy thật vương chân nên lập tức hất văng ra, chân trần chạy về phía trước.

Vốn đang cảm thấy Trần Ngự lại lên con, lúc này Đồng Triều cũng cảm nhận được điều gì đó, hành động này giờ của Trần Ngự đã nói lên sắp có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đồng Triều theo sát Trần Ngự, lo lắng hỏi.

“Có thể bảo vệ được anh đến lúc chú Hai anh đến không, chắc phải chờ vận may của anh.” đang nói chuyện, một luồng ác khí đen sì còn hơn bóng đêm cuộn cuộn kéo đến. Luồng ác khí dày đặc đến mức không cần mở Mắt âm dương, Trần Ngự cũng có thể cảm nhận được.

“Đó là cái gì vậy?” Bỗng nhiên Đồng Triều cảm nhận một luồng khí lạnh buốt, từ khi cậu ta biến thành hồn ma, cậu ta chưa từng cảm nhận được bất kì cảm giác nào như vậy.

“Mau chạy về phía trước.” Bước chân Trần Ngự không ngừng lại, một người một ma chạy đến dãy phòng trước mặt gần công viên nhỏ.

Dãy phòng này là khu nhà ở của các anh lính đặc chủng bảo vệ cho Lâu Minh, lúc này đang thay phiên nhau nghỉ ngơi. đang đứng bên cửa sổ lầu hai hút thuốc Hà Thất chợt nghe dưới đất có tiếng động lạ. Cậu ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy Trần Ngự đang chạy gấp gấp, cậu lẩm bẩm “Xem ra cô nhóc nhà họ Trần này rất thích Tam thiếu nhà chúng ta, mới chia tay hồi chiều mà bây giờ lại chạy đến nữa rồi.”

Linh hồn không có trọng lượng nên chuyển động nhanh hơn so với Trần Ngự. Đồng Triều cũng đã cảm nhận được mối nguy hiểm từ luồng khí đen, nghe lời dặn của Trần Ngự chạy một mạch đến công viên nhỏ trước mặt. Nhưng luồng khí đen kia còn di chuyển nhanh hơn cậu ta, trong chốc lát đã áp sát gần Đồng Triều.

Trần Ngự thấy luồng khí đen kia bỏ qua cô mà trực tiếp chạy theo Đồng Triều, không do dự, cầm lá bùa trừ ma trung cấp quăng về phía trước.

“Đùng”, âm thanh vang lên, bùa trừ ma và luồng khí đen va chạm vào nhau, hóa thành một ngọn lửa màu xanh lam rồi biến mất tăm mất tích. Luồng khí đen khựng cứng lại trên không trung, dường như lúc này mới nhìn thấy Trần Ngự, tụ lại trước mặt cô.

Ngay cả hình dạng tồn tại (bản thể) cũng không có!

Bản thể (khái niệm quan trọng trong triết học theo chủ nghĩa duy tâm của triết gia người Đức Kant, ý chỉ "vật tồn tại" không thể nhận thức được đối lập với hiện tượng. Chủ nghĩa duy vật biện chứng phủ nhận giới hạn không thể vượt qua giữa hiện tượng và bản thể, và cho rằng chỉ có sự vật chưa biết, chứ không có vật không thể nhận thức được)

Về mặt Trần Ngự khiếp sợ nhìn luồng khí đen dày đặc trước mặt, con ác ma này ngay cả hình dạng tồn tại cũng không có sao, đúng là con ác ma vô cùng hung bạo, tay Trần Ngự đang cầm lá bùa trừ ma cao cấp cũng run lên.

“Àm!”

một cụm khí đen nhỏ từ luồng khí đen dày đặc trước mắt tách ra, nhanh như chớp bắn về phía Trần Ngự, Trần Ngự đưa tay tập trung linh lực cản nó lại, nhưng không áp chế nổi ác khí hung bạo làm cô bị đánh bay ra ngoài.

Ở lầu hai, Hà Thất thấy Trần Ngự đang còn đứng đó, đột nhiên không có gì tác động mà bị hất tung lên, về mặt hết sức khiếp sợ. Cậu ta ở bên người Tam thiếu cũng một thời gian khá dài nên tất nhiên cũng biết một số chuyện của huyền học. Cậu ta suy đoán đang có thứ gì đó đuổi đánh Trần Ngự.

Hà Thất đang muốn quan sát cẩn thận thêm chút nữa xem chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Trần Ngự chồm dậy thật nhanh rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Đó là hướng nhà Tam thiếu.

“Tam thiếu!” Hà Thất giật bắn người, cậu ta quay trở lại phòng lấy bộ đàm, sau đó lại nhanh chóng chạy ra ngoài cửa sổ nhìn chằm chằm tình huống bên ngoài. Cậu ta thấy không phải Trần Ngự chạy đến nhà Lâu Minh mà chạy về hướng công viên nhỏ bên cạnh, Hà Thất liền ngừng kết nối bộ đàm.

Trần Ngự chạy theo luồng khí đen đến công viên nhỏ nhưng tốc độ di chuyển của luồng khí đen quá nhanh, chớp mắt đã bỏ xa cô chạy đến trước mặt Đồng Triều. cô bỗng thấy luồng khí đen phình lớn lên, giống như một tiếng vải đen khổng lồ bọc kín toàn bộ hồn phách của Đồng Triều lại.

Ngay lúc đó, một đường ánh sáng vàng hiện lên, miếng vải đen bị một luồng linh lực mạnh mẽ đẩy ra.

Cùng lúc đó, cách nơi đây vạn dặm, trong một trung tâm massage nào đó, một ông già đang nằm hưởng thụ việc xoa bóp bỗng dưng mở mắt.

“Lão tiên sinh, có phải con xoa bóp mạnh quá ạ?” Nhân viên massage thấy sắc mặt ông lão đột nhiên thay đổi, cẩn thận hỏi.

“không có gì, cậu tiếp tục bóp đi.” Ông lão dừng lại một chút, sau đó lại nhắm mắt lại, nằm lại trên ghế.

cô nhóc nhà ông không phải là người có tướng đoan mệnh, chắc chắn là không chết được, đúng vậy, ông vẫn nên tiếp tục bóp chân đi thôi.

Trần Ngu thừa dịp luồng khí đen bị chặn lại một chút, chạy nhanh đến, đem Đồng Triều ra sau lưng cô.

“Đó là cái gì vậy?” Lúc này khi bị khí đen bao phủ, Đồng Triều có cảm giác suýt chút nữa cậu ta đã bị cắn nuốt.

“Cậu tránh ra chút.” Trần Ngu móc trong túi năm lá bùa trừ ma trung cấp.

một trăm vạn tiêu mất rồi, thật đau tim mà.

Đồng Triều cũng không dám đứng quá xa Trần Ngu, lúc này, trong nháy mắt cậu ta đã nhận ra, mục tiêu của luồng khí đen kia chính là cậu ta. Hiển nhiên là tốc độ của Trần Ngu không thể sánh kịp với tốc độ của khí đen, nếu cậu ta đứng cách quá xa, Trần Ngu sẽ không kịp cứu cậu ta, lúc đó cậu ta thực sự tiêu đời. Nghĩ đến đây, Đồng Triều nắm chặt lá bùa phòng ngự trong tay, về mặt sợ hãi đứng sau Trần Ngu cách cô hai mét.

Trần Ngu vung tay ném năm lá bùa trừ ma trung cấp ra, năm lá bùa tạo thành hình ngũ giác dán lên luồng khí đen, linh khí biến thành vệt sáng vẽ từ lá bùa thành hình ngôi sao năm cánh màu vàng nhạt. Ngôi sao năm cánh sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu vàng. Phịch một tiếng, khí đen nổi lên cuộn cuộn khắp nơi, tỏa ra bốn phía, trong màn sương khói đen dày đặc cuối cùng hiện lên một bóng dáng mờ ảo.

Đó là một đánh người vô cùng cao lớn, con ác ma này khi còn sống chắc là một người đàn ông có thân hình vô cùng cường tráng, nhưng mà ... sao trên thân con ác ma này lại có sinh khí? (*mùi của người sống*).

Hồn ma thì làm gì có sinh khí? Cho dù là sinh hồn, cũng là trong trạng thái của hồn ma nên sinh khí bên trong hồn phách cũng vô cùng yếu ớt. Nhưng đây là ác ma đã chết từ sớm rồi nhưng trên thân dường như lại có sinh khí gần giống như của người bình thường. Nếu như không phải Trần Ngu tận mắt nhìn thấy nó từ xa bay đến, lại thêm quanh cơ thể bao vây luồng ác khí đen đậm đặc thì Trần Ngu cũng ngộ nhận nó là con người.

“trên người mi sao lại có sinh khí lớn như vậy?” Tay trái cầm la bàn, tay phải cầm bùa chú, về mặt Trần Ngu để phòng nhìn người đàn ông trong màn sương đen.

Mà lúc này, thấy giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện ngọn lửa xanh, rồi lại lóe lên ánh sáng vàng, một lúc sau lại xuất hiện ngôi sao năm cánh, Hà Thất đã sớm trợn mắt há mồm.

Hà Thất đã tiếp xúc với huyền học, cậu ta biết bên trong tòa nhà họ Lâu có trận pháp Tụ Linh do Mao đại sư bố trí, nhưng trừ việc cậu ta thấy ở bên trong nhà sẽ dễ chịu hơn ở ngoài thì Hà Thất cũng chẳng thấy gì khác biệt. Cho dù là hàng năm đi cùng Tam thiếu đến đại học Để Đồ lợi dụng khí lạnh cần sát khí, cậu ta chưa bao giờ gặp qua cái gọi là ác khí. Xem như cậu ta bên cạnh Tam thiếu nhiều năm, ngoại trừ việc tinh thần sẽ mệt mỏi để cậu ta cảm nhận được đó là sát khí, Hà Thất cũng chưa thấy rõ ràng sát khí là như thế nào.

Nhưng mà Trần Ngu vừa vung mấy lá bùa ra thì có ánh sáng tỏa ra. Đây là lần đầu tiên Hà Thất tận mắt nhìn thấy những việc, những vật huyền bí của huyền học.

“Điền Phi.” Hà Thất không chần chừ nữa, cầm bộ đàm lên.

“Lão đại, sao thế?” Tiếng của Điền Phi từ máy bộ đàm truyền đến.

“Hình như cô nhóc nhà họ Trần gặp rắc rối rồi.”

“cô ấy làm sao?” Tiếng của Lâu Minh lập tức truyền đến từ bộ đàm.

==

Trần Ngu vừa dứt lời, ác ma vẫn cúi đầu từ nãy giờ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen nhánh không có một tia sáng nhìn chăm chú vào Trần Ngu.

Trần Ngu nói thầm một tiếng ‘không ổn rồi’, chỉ thấy ác ma đang đứng thẳng yên lặng chợt hóa thành luồng khí nhào về phía cô.

Trần Ngu lăn ra khỏi chỗ cũ về phía bên cạnh.

Ác ma cũng không đeo bám Trần Ngu, thấy chướng ngại vật đã bị loại bỏ liền nhào về phía Đồng Triều đứng cách đó không xa.

“A!”

Ác ma nhào về phía Đồng Triều đồng thời há miệng ra, cái miệng bình thường bỗng nhiên biến thành to lớn hướng về phía Đồng Triều làm cậu ta bị dọa sợ hãi, chỉ biết nhắm chặt mắt kêu la thảm thiết.

“Àm!”

Lại một luồng sáng vàng hiện lên, ác ma lại bị bắn ra ngoài một lần nữa.

đã xoa bóp xong chân, đang ngồi sửa móng chân, ông Ngô mở mắt lần nữa nói “Lần thứ hai.”

“Lão tiên sinh, ngài còn cần gì nữa ạ.” Nhân viên sửa móng vội vàng hỏi

“không có gì.” một lá bùa phòng ngự cao cấp chỉ có thể dùng ba lần, hi vọng cô nhóc có thể giải quyết xong trước lần thứ ba, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Được rồi, dù sao cô nhóc này cũng không chết được, ông vẫn nên tiếp tục sửa móng đi, thế là ông Ngô tiếp tục thoải mái nhắm mắt lại.

một lá bùa chỉ có thể dùng ba lần, giờ đã dùng hai lần rồi, một lần nữa, chắc Đồng Triều sẽ phải chết.

Trần Ngự dường như không nghĩ đến tiền nữa, rút từ túi một lá rồi một lá bùa phóng về hướng ác ma. Mỗi một lá bùa bay đi, tim Trần Ngự như bị ai đó khoét mất một lỗ, đó đều là tiền của cô đó.

Từng luồng từng luồng ánh sáng xanh lóe lên trong không gian, giống như pháo hoa nở rộ trong đêm, đập vào mắt Hà Thất và năm người nữa đang chạy đến.

Sáu người đều là những người từng trải, nếu bình thường lấy một một đánh bảy vẫn vô tư, nhưng tình hình trước mắt hoàn toàn không thể áp dụng theo cách thông thường được. Kẻ địch ở chỗ nào mấy người bọn họ không thể nhìn thấy, muốn giúp đỡ Trần Ngự cũng không biết phải ra tay như thế nào.

Lúc này, ác ma rốt cục cũng ý thức được, nếu không giải quyết triệt để Thiên Sư đáng ghét này thì nó không có cách nào cắn nuốt sinh hồn trước mắt được. Thế là nó thay đổi mục tiêu, quay đầu về phía Trần Ngự, trong chớp mắt đã đến trước mặt cô. Khi Trần Ngự chưa kịp định thần, phóng một luồng khí đen hất bay Trần Ngự ra ngoài.

Ác ma đuổi theo sát sao, phóng hai tay ra định chụp lấy tim Trần Ngự.

một tiếng “vù vù” vang lên, la bàn vừa bay nhanh vừa xoay tròn tản ra một luồng ánh sáng vàng nhạt ngăn cản ác ma và Trần Ngự, làm nó không thể đến gần Trần Ngự nữa.

“Tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất thấy Trần Ngự bị hất tung lên, lập tức gấp gáp đuổi theo, ai ngờ khi chạy đến còn cách Trần Ngự hai mét thì bị một luồng khí xoáy vô hình chặn lại.

“Các anh ... Đừng đến đây!” Ánh mắt của Trần Ngự bị ác khí hung bạo thổi làm cô suýt nữa không né tránh được.

“Các cậu còn đứng đó làm gì? Mau cứu cô ấy đi!” Tiếng Lâu Minh truyền đến từ bộ đàm Hà Thất mang bên người.

Hà Thất sững sờ, quay đầu nhìn về tòa nhà bên cạnh công viên, liền thấy Lâu Minh đang đứng bên cửa sổ lầu hai.

Hà Thất và các bảo vệ nghe lời Lâu Minh cố gắng xông vào nhưng vẫn bị ác khí chặn lại.

“Tam thiếu, chúng tôi không vào được.” Hà Thất cũng gấp gáp không biết phải làm sao. Khó có khi Tam thiếu quan tâm đến một người như vậy, nếu để cho cô ấy gặp chuyện gì trước mặt Tam thiếu, hậu quả sau đó như thế nào, Hà Thất cũng không dám nghĩ đến.

Đứng ở xa, trong lòng Lâu Minh cũng như lửa đốt, may mắn là anh vẫn còn chút lý trí, nếu không anh hẳn không thể lao đến cứu cô. Nhưng anh vẫn còn nhớ rõ, lần trước ở biệt thự Hàn Sơn, cô nhóc đó điên rồ, sát khí của anh có thể làm cho khí âm của những hồn ma ác quỷ càng thêm lớn mạnh.

một lần nữa, Lâu Minh vô cùng căm ghét sát khí trên người anh, anh nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ đâm vào vách tường giải tỏa áp lực.

“Tam thiếu.” Đứng bên cạnh, Diên Phi kêu lên.

“Hà Thất.” Lâu Minh ép mình phải tỉnh táo lại “Cậu hỏi cô nhóc xem các cậu có giúp gì được cho cô ấy không?”

Hà Thất lập tức nhìn Trần Ngự đang lợi dụng la bàn để chống đỡ ác ma, hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, chúng tôi có thể giúp gì được cho cô không?”

Trần Ngự cố sức quay đầu, lúc vừa rồi hình như cô nghe thấy giọng nói của anh Ba, hai mắt lập tức sáng lên, lớn tiếng nói “Dưới bàn trà trong phòng khách của anh Ba, tôi có để hai lá bùa, anh mau đi lấy đến đây cho tôi.”

Gần như là cùng lúc với khi Trần Ngự nói chữ lá bùa, Lâu Minh lập tức chạy vội xuống lầu, từ dưới bàn trà trong khách tìm ra được hai lá bùa, lá bùa màu vàng khi chạm vào tay Lâu Minh, trong nháy mắt tỏa ra một quang sáng màu đỏ, nhưng Lâu Minh không chú ý đến. anh đưa ngay hai lá bùa cho Diên Phi “Cậu chạy nhanh đưa cho cô ấy.”

Diên Phi không chút chần chừ, chạy vội ra ngoài, không đến một phút đã ra đến hiện trường.

“Trần tiểu thư, lá bùa đây rồi, bây giờ chúng tôi phải làm thế nào?” Hà Thất vội vàng hỏi.

“Ném ... Ném vào đi.” Trần Ngu đang cật lực giữ sức chiến đấu của la bàn.

Trần Ngu vừa dứt lời, Điền Phi liền ném hai lá bùa trong tay về phía Trần Ngu, trong nháy mắt khi lá bùa màu vàng chạm vào ác khí đen kịt liền biến thành hai mũi tên ánh sáng màu đỏ, xuyên qua bức màn ác khí, bắn thẳng lên lưng ác ma.

“Gừ ... gừ ...” Ác ma kêu lên thảm thiết, thu hồi cánh tay hướng về Trần Ngu, liền tiếp lui về sau mấy bước. hấn chân chừ nhìn Trần Ngu lúc này đã đứng lên và Đồng Triều mặt mũi trắng bệch đang đứng sau lưng Trần Ngu, bỗng nhiên hóa thành luồng khí đen chạy mất.

Trần Ngu thu hồi la bàn đang bay lơ lửng trong không trung, thở dài một hơi, hướng về phía ác ma mới chạy mất, lên mặt nói “Có bán linh thì mi đừng có chạy, Tây Thi ta chưa bao giờ sợ kẻ nào nha!”

“Vào lúc này cô đừng làm tôi mắc cười.” Vừa trở về từ cõi chết, Đồng Triều không nhin được mà nói.

Quần chúng vây xem không khỏi yên lặng gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Ác ma: Luồng sáng đó rất là kỳ lạ, suýt nữa là ta đã thành công rồi.

Ông Ngô: Ra chính là mi, là kẻ làm gián đoạn tâm trạng dễ chịu của ta khi ta đang massage và son sửa móng chân a.

Tây Thi: Ông biết con gặp nguy hiểm vậy mà ông vẫn bình chân như vại hưởng thụ cuộc sống như vậy a.

Ông Ngô: A ... a ... (bò chạy nhanh như bay)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lỡ nặng rồi

Dưới sự bảo vệ của bảy người đàn ông to cao, vạm vỡ, Trần Ngu bước vào nhà họ Lâu.

Cánh cổng vừa mở, Lâu Minh đứng ở đằng sau cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Ngu.

“anh Ba.” Trần Ngu cười, đi về phía trước vài bước, bước vào sân.

Lâu Minh cẩn thận quan sát Trần Ngu, bím tóc đuôi ngựa bung ra, rồi bời xõa sau lưng, trên quần áo dính không ít bùn đất và cỏ xanh, trên mặt cũng dính đầy vết bẩn, nhưng trạng thái tinh thần vẫn còn rất tươi tỉnh. Lúc này, Lâu Minh mới thả lỏng người, ánh mắt lại đột nhiên nhìn xuống chân Trần Ngu, lập tức nhú mày lại, anh sai bước tới, khom lưng bế Trần Ngu lên.

Mấy tên đàn ông còn lại giật mình, sau đó giả bộ nhìn trời, cái gì cũng không thấy.

“...” Vẫn chưa tỉnh hồn, Đồng Triều cực kì im lặng nhìn một màn này, đầu óc của đám đàn ông này có phải có vấn đề gì không, trình diễn quá gượng ép.

“anh Ba?” Bỗng nhiên bị Lâu Minh bế lên, Trần Ngu cũng kinh ngạc.

Lâu Minh không để ý đến Trần Ngu, sai bước ôm Trần Ngu vào nhà, đến khi anh cẩn thận đặt Trần Ngu xuống ghế sofa, lập tức có người đưa cho anh hộp thuốc y tế.

“Thêm nước và khăn mặt đến.” Điền Phi nhìn người bên cạnh nhỏ giọng nói thêm.

anh trai vừa đem hộp y tế đến, lập tức quay người bung chậu nước và khăn mặt tới.

“Giày của em đâu?” Lâu Minh nhú mày hỏi.

Trần Ngu phì phì bàn chân nhỏ dính đầy cát của mình, nói “Em chạy đi gấp quá, chưa kịp đi giày.”

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô nhóc, Lâu Minh nhin không được thở dài một hơi, anh lấy khăn mặt trong chậu nước, vắt khô rồi đưa cho Trần Ngu “Em lau mặt trước đi.”

Lúc này lăn mấy vòng trên mặt đất, Trần Ngu biết mặt mình chắc là lấm lem lấm, thế là ngượng ngừng cười cười, nhận khăn mặt lau lung tung một lúc.

Lâu Minh lấy lại khăn mặt giặt, vắt khô rồi đưa về phía hai bàn chân Trần Ngu đang để dưới đất.

Trần Ngu giặt mình, rứt hai chân lên trên ghế, hốt hoảng nói “Em ... chân em không sao đâu.”

Lâu Minh ngẩng đầu nhìn Trần Ngu, phát hiện vẻ mặt cô nhóc vừa lúống cuống vừa ngượng ngùng, anhim lặng trong chốc lát rồi đưa khăn tay cho Trần Ngu “Bàn chân em bị thương rồi, em lau cho sạch mộtchút rồi anh bôi thuốc cho em.”

Lúc này Trần Ngu mới thở phào, nhận khăn mặt rồi lau chân của mình.

“Suýt ...” không cần thận đưng vào vết thương trong lòng bàn chân, Trần Ngu hít vào một hơi.

Lâu Minh cau mày lại, đưa tay túm lấy bàn chân của Trần Ngu rồi để trong lòng bàn tay cẩn thận nhìn. Vết thương dài khoảng ba cm, mặc dù không chảy máu nhiều nhưng trong miệng vết thương toàn là đất cát.

Lâu Minh mở hộp thuốc y tế, lấy cồn sát trùng nói “Để anh lau vết thương cho em, ráng chịu đau chút.”

“không cần phiền phức như vậy đâu. Hai ngày nữa là nó tự khỏi ý mà. Trước đây khi em leo núi cũng bị vậy, em toàn để nó tự khỏi thôi.” Trần Ngu không để ý nói.

Hơi thở ôn hòa trên người Lâu Minh trở nên lạnh lẽo, anh trầm mặc nhìn Trần Ngu.

Chẳng biết tại sao, Trần Ngu cảm thấy chột dạ “À ... Sát trùng thì vết thương sẽ nhanh khỏi hơn phải không, ha ha ha ... Vậy anh làm đi, làm đi.”

Hơi thở trên người Lâu Minh mới dịu xuống, cầm miếng bông bắt đầu sát trùng cho Trần Ngu. Chỉ là khi miếng bông đưng cồn chạm vào vết thương làm Trần Ngu vô thức co chân lại, trong lòng âm thầm oán trách: Làm sao mà sát trùng vết thương còn đau hơn cả lúc bị thương vậy trời.

“Tiểu thư Trần Ngu, cô ăn một chút gì nhé.” không biết chuẩn bị từ lúc nào. Điền Phi bung một khay đồ ăn vặt bày trên bàn trà trước mặt Trần Ngu.

Trần Ngu vui mừng không thôi, cuối cùng cũng có thức ăn ngon an ủi đau đớn.

“Cám ơn anh.” Trần Ngu cười cám ơn.

“cô đừng khách sáo.” Nhận được ánh mắt khen ngợi của Tam thiếu, Điền Phi lui xuống.

Reng ... reng ... reng ...

Chuông điện thoại di động từ trong túi vải truyền đến, lúc này khi đánh nhau, Trần Ngu đã bỏ vào đó.

cô lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện là điện thoại của Đồng Uy thì nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Tôi đến rồi, Đồng Triều vẫn an toàn chứ?” không đợi Trần Ngu nói chuyện, Đồng Uy đã vội vội vàng vàng hỏi trước.

“Cậu ta không sao hết, còn tôi thì sắp ngỏm rồi đây.” Nghĩ đến việc mình bị tổn thất bao nhiêu là bùa chú, Trần Ngu đau lòng muốn chết rồi.

Động tác sát trùng vết thương của Lâu Minh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Trần Ngu, sau khi xác định cônhóc chỉ thuận tiện phản nản mà thôi, thì mới cúi đầu tiếp tục lau rửa vết thương.

“không có việc gì thì tốt quá.” Nghe thấy cháu trai không bị sao hết, Đồng Uy thở phào một hơi.

Tại người này có phải là nghe có lựa chọn hay không, ông ta chỉ nghe thấy câu đầu thôi hả?

nói chuyện xong, Trần Ngu cúp điện thoại, nhìn Lâu Minh đang băng bó vết thương cho mình mà ngoan ngoãn hỏi “anh Ba, em muốn đi ra ngoài một chút?”

“Em ra ngoài làm gì?” Về mặt Lâu Minh rất là không đồng ý.

“Chú của Đồng Triều ...” Lúc này Trần Ngu mới phát hiện không thấy Đồng Triều trong phòng, cô kinh ngạc nhìn xung quanh “Đồng Triều đâu rồi?”

Lâu Minh suy tư một lúc, rất nhanh đoán được ai là Đồng Triều “Đồng Triều là hồn ma lúc ban ngày?”

“Vâng.” Trần Ngu đáp “Tên kia chắc là bị chặn lại bên ngoài nhà rồi. Em muốn dẫn cậu ta đi gặp chú cậu ta để còn đòi tiền nữa đó. Tốn của em quá trời bùa luôn rồi, vậy mà chỉ lấy của ông ấy có hai trăm vạn, kì này em lỗ lớn rồi.”

Trần Ngu càng nói càng đau lòng, về mặt đau đớn như không muốn sống nữa.

“Vậy nên tối nay vật kia là do cậu ta dẫn đến?” Mặc dù Lâu Minh không nhìn thấy luồng khí đen nhưng anh vẫn có thể đoán được.

“Vâng ạ, nếu em biết cậu là mang đến phiền toái lớn như vậy, em nhất định là không đem cậu ta về nhà.” Trần Ngu càng nghĩ càng ảo não. Nhưng mà dù gì có hai trăm vạn cũng đền bù tổn thất đôi chút, Trần Ngu nghĩ rồi định nhảy xuống ghế sờ pha.

“Em đừng nhúc nhích.” Lâu Minh đề Trần Ngự lại, quay đầu nói với Điền Phi “Cậu ra ngoài dẫn ông ta vào.”

“anh Ba, anh để em ra ngoài đi.” Trần Ngự ngăn cản “Chú Hai của Đồng Triều cũng là Thiên Sư, linh khí trong nhà anh dày đặc như vậy, coi chừng bị ông ấy để ý.”

“Trừ em ra thì ai dám để ý đến nơi này.” Lâu Minh thản nhiên nói.

“Sao có thể giống nhau được, em chỉ muốn xin ké chút linh khí thôi, sẽ không làm tổn thương đến anh. Còn người khác chưa chắc như vậy đâu.” Trần Ngự thật thà nói.

Nghe Trần Ngự nói, vẻ mặt Lâu Minh lúc này còn bình thản chợt lộ ra ý cười, anh đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngự, cười nói “Em yên tâm, anh chỉ đưa ông ta đến cửa sân, không cho ông ấy vào trong nhà.”

“anh Ba, anh chưa có rửa tay đâu đó.” Trần Ngự ghét bỏ, trốn tránh về phía sau.

Lâu Minh cứng đờ, rồi lại xoa nhẹ hai cái nữa “Dù sao cũng là chân của em.”

Điền Phi biết vậy là Trần Ngự đồng ý nên định đi ra ngoài đón người, khi cậu ta ra đến cửa thì nghe Trần Ngự gọi lại, sau đó nghe tiếng cô hét to “Trợ lý Điền Phi, tiền của tôi, đừng quên tiền của tôi đó. Hai trăm vạn, anh nhất định phải yêu cầu ông ta chuyển cho tôi, không thì hôm nay tôi lỗ nặng rồi.”

“Tiểu thư Trần Ngự yên tâm, tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Điền Phi nhìn Trần Ngự chào theo nghi thức quân đội, rồi mới quay người đi.

Trong chốc lát, Điền Phi dẫn một chiếc xe hơi màu đen chạy chậm đến. Khi xe dừng trước cổng tòa nhà, từ xa Đồng Uy đã nhìn thấy Đồng Triều đang đứng cách đó không xa, không ngừng nhìn vào trong sân nhà. Ông lập tức vui mừng chạy đến, nắng “Thằng nhóc thú, mấy ngày này cháu chạy đi đâu vậy?”

“Chú Hai?” Đồng Triều cuối cùng cũng nhìn thấy chú Hai nhà mình, kích động kêu lên, tiến lên muốn ôm chú Hai một cái nhưng lại bước xuyên qua người ông luôn.

“Cháu có ngốc không vậy?” Chú Hai nhà họ Đồng ghét bỏ nói, đã hơn hai tuần rồi mà không ý thức được mình là hồn ma sao.

Điền Phi thấy Đồng Uy nhìn không khí trước mặt mà nói chuyện, tuy cậu ta không nhìn thấy nhưng cũng không cản trở cậu ta nhận thấy là Đồng Uy đã tìm được cháu trai, thế là cậu ta bắt đầu giúp Trần Ngự đòi tiền “Đồng tiên sinh.”

“Trợ lý Điền.” Đồng Uy khách khí nhìn Điền Phi.

“Vậy là ngài đã tìm được ... hồn, như vậy có thể kết toán đơn hàng rồi không.” Điền Phi sống nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên trực tiếp mở miệng đòi tiền người khác như vậy, hơn nữa còn là số tiền lớn như thế, không thể không nói, cảm giác này con mẹ nó quá sướng.

Nghe thấy tính tiền, Đồng Triều lập tức nhớ đến Trần Ngự, vậy là cậu ta lên tiếng “Chú Hai, chú hỏi thăm xem Trần Ngự sao rồi, chính là Thiên Sư đã gọi điện cho chú á, lúc này vì bảo vệ con, hình như cô ấy bị thương rồi.”

Đồng Triều muốn tự mình vào coi nhưng không biết vì sao, cậu ta không vào trong ngôi nhà này được, vì vậy, này giờ cậu ta cứ đứng ở trước cổng chờ.

Đồng Uy nghe xong, liền nhìn Điền Phi hỏi “Trần Thiên Sư không sao chứ?”

Điền Phi ngẩn ra một lúc mới nhận ra đối phương đang nói đến Trần Ngự, nhưng mà cái tên Trần Thiên Sư này không biết vì sao cậu ta nghe thấy không thích hợp với tiểu thư Trần Ngự lắm.

“Trần Thiên Sư không sao, chỉ hơi mệt một chút, cho nên nhờ tôi ra ngoài này tính toán cùng ngài.” Điền Phi cười trả lời.

“Được, tôi chuyển khoản hai trăm vạn cho Trần Thiên Sư ngay đây.” Chú Hai nhà họ Đồng nhiều tiền lắm của, không thèm để ý chút tiền lẻ này.

Điền Phi chợt nhớ đến hình ảnh Trần Ngự kêu khóc thảm thiết nói mình lỗ nặng rồi, ánh mắt chợt sáng lên, cậu ta cười nói “Đồng tiên sinh, tối nay, vật kia nguy hiểm ngoài dự đoán, vì bảo vệ quý công tử nhà ngài, Trần Thiên Sư nhà chúng tôi đã sử dụng không ít bùa pháp, còn bị thương trên người nữa.”

Đồng Uy sững người, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Chú Hai, chú chuyển nhiều hơn một trăm vạn đi. cô nhóc kia vì bảo vệ con, đúng là đã chịu khổ không gì.” Vừa rồi, là người duy nhất chứng kiến màn đấu ác liệt đó, lúc này Đồng Triều vẫn còn sợ hãi.

Đồng Uy nghe cháu trai nói thế thì hiểu được, ông gật nhẹ đầu, thực ra, khi biết được ác ma cắn nuốt sinh hồn đã bay đến đây, Đồng Uy cảm thấy có lẽ khi mình đến sẽ không còn gặp được cháu trai nữa. Kết quả khi đến đây thấy cháu mình chẳng những không sao, mà còn khỏe mạnh, nhìn hồn phách một chút xúu tổn hại cũng không có, chỉ như vừa mới thoát ra khỏi cơ thể mà thôi. thật là vui mừng ngoài sức tưởng tượng mà.

Vừa rồi ông sững người không phải vì tiền, mà chỉ kinh ngạc vì thấy một vị đồng nghiệp có tu vi cao siêu như thế, thế mà lại nói thẳng ... khụ ... tiền.

“Đúng là nhờ sự bảo vệ của Trần Thiên Sư, vậy tôi sẽ chuyển khoản nhiều hơn một trăm vạn đi.” Đồng Uy nói, lấy điện thoại di động ra chuyển vào số tài khoản mà Trần Ngự sớm nhắn cho ông số tiền ba trăm vạn.

Diễn Phi không ngờ mình chỉ mới nói có một câu mà đã có thêm một trăm vạn thu nhập cho Trần Ngự, trong lòng thì sợ chết khiếp, về ngoài thì vẫn lạnh lùng.

Mà lúc này, Trần Ngự đang ngồi trong phòng ăn đồ ăn vặt bổ sung thể lực, nghe tiếng điện thoại di động nhắc có tin nhắn, liền nhanh chóng cầm lên xem.

“Hai trăm vạn, một trăm vạn, tất cả là ba trăm vạn.” Trần Ngự không thể tin “Ông ấy chuyển cho em nhiều hơn một trăm vạn luôn này.”

“Vui thế sao?” Lâu Minh chế nhạo.

“Vâng! Thực ra, em muốn tặng giá với ông ấy, nhưng trước đó đã thỏa thuận rồi, bây giờ em lại đổi ý tặng giá thì không tốt lắm. Nhưng mà ông ấy lại tự nguyện tặng giá cho em, em thật là cao hứng, ha ha ha ...” Trần Ngự cầm điện thoại, cười ngây ngốc.

Quả nhiên là cái đồ mê tiền.

Thấy cháu trai không có việc gì, chú Hai nhà họ Đồng đang định cùng Diễn Phi cáo từ, thì chợt nghe một giọng nói truyền đến từ mấy bộ đàm Diễn Phi mang bên người (*trong truyện tác giả viết là camera, mình thấy không hợp lý lắm nên tự ý sửa lại*) “anh Diễn, đã nhận được tiền rồi.”

“Tôi biết rồi.” Diễn Phi trả lời, ngẩng đầu liền đối mặt với vẻ mặt phức tạp của chú Hai nhà họ Đồng, thì cười ha ha nói “Đồng tiên sinh, ngài có thể cùng cháu trai đi được rồi.”

Có ý gì đây? Vậy là, nếu ông không chuyển tiền hoặc ngân hàng gặp trục trặc thì ông không thể rời khỏi đây phải không? một Thiên Sư “bình dân và sặc mùi tiền” như thế, sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên chú Hai nhà họ Đồng mới gặp được.

Diễn Phi giả bộ không hiểu nét mặt của đối phương, vừa cười vừa làm động tác mời.

Chú Hai nhà họ Đồng lại được mở mắt một lần nữa, lần đầu tiên từ khi ông ta làm Thiên Sư bị người khác dùng thái độ như vậy “đuổi đi”. Đến cả cửa sân cũng không cho ông ta bước vào, không, ngay cả cửa sân cũng chẳng mở nữa là, có chút uất ức không hiểu được, chú Hai quay người lên xe. Đồng Triều do dự nhìn ngôi nhà phía sau lưng, về mặt hơi lo lắng rồi đi theo chú Hai lên xe.

Còn trong nhà, bỗng nhiên có thêm một trăm vạn, Trần Ngự vui vẻ cười to.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong khu nhà kí túc xá, nhóm trợ lý bàn luận sự việc vừa rồi.

Trình Bàng: A ... cô nhóc kia dám tự xưng là Tây Thi, đúng là đồ tự kỷ.

Trợ lý A: Chắc là trong giới Thiên Sư có rất ít nữ.

Trợ lý B: Các cậu có thấy lúc nãy không, Tam thiếu có phải đã bế Tây Thi theo kiểu công chúa không?

Trình Bàng: cô nhóc đó giống Tây Thi chỗ nào chứ.

Diễn Phi giao ban xong trở về, ngây ngô nói: Ông đây cũng là một nhân vật có lời nói đáng giá ngàn vàng đó ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bùa huyền sát

* *Huyền sát: sát khí màu đỏ*

Lâu Minh chờ Trần Ngự ăn no xong mới bắt đầu hỏi cô về sự việc vừa rồi.

“Lúc nãy ở công viên nhỏ, em đã chiến đấu với cái gì vậy?” anh biết rõ là có cái gì đó đã tấn công Trần Ngự nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, cảm giác này thực sự là ‘hồng бет’.

“Chắc là một con ác ma đó.” Trần Ngự cũng không chắc chắn lắm.

“Chắc là?” Lâu Minh khó hiểu nhìn Trần Ngu.

“Em cũng không biết chắc nữa.” Trần Ngu giải thích “Từ khi tám tuổi em đã theo ông nội đi bắt ma, đã thấy vô số hồn ma, kể cả cương thi em cũng đã gặp hai lần rồi, nhưng cái vật em gặp tối nay đúng là lần đầu tiên mới thấy. Nhìn thì giống ác ma nhưng lại có chút gì đó không giống”

“Có chút không giống? Chỗ nào không giống?” Lâu Minh hỏi

“Chúng ta gọi là ác ma chính là chỉ hồn phách của con người sau khi chết nhưng bởi vì oán niệm và ác khí trong người, không muốn đầu thai, cuối cùng lưu lại thế giới con người gọi là ác ma. Bọn chúng thường có từ thời xa xưa, oán khí có thể nhiều hoặc ít nhưng đã hấp thu các loại hơi thở (khí tức) đặc biệt như là ác khí hoặc sát khí mà ngày càng lớn mạnh hơn. Nhưng bọn chúng có một đặc điểm chung không bao giờ thay đổi, đó chính là ma khí trên người, như chúng ta thường nói là tử khí hoặc khí âm” Trần Ngu giải thích “Nhưng con ác ma hôm nay vô cùng đặc biệt, trên người nó cũng có ác khí dày đặc, cũng là ở trạng thái hồn phách, nhưng kỳ quái ở chỗ là trên người nó còn mang theo sinh khí. Cái gọi là sinh khí...”

“anh biết, chỉ có người sống mới có sinh khí.” Lâu Minh có thể hiểu điều này.

“Đúng thế, sau khi chết, hồn ma không thể nào có sinh khí được, nhưng con ác ma tối nay, trên người nó không chỉ có sinh khí mà sinh khí này còn vô cùng dày đặc, gần giống như một người bình thường” Trần Ngu tiếp tục nói “Sinh khí là tiêu chí quan trọng để một Thiên Sư có thể phán đoán một người sống hay chết, gần giống như một bác sĩ dùng nhịp tim để phán đoán một người chết hay chưa.”

“Nên người này trong mắt em, hẳn không phải hồn ma, cũng không phải con người, cũng không phải cương thi.” Trần Ngu hoang mang “Là loại mà em chưa từng gặp bao giờ, hơn nữa còn hết sức hung bạo.”

Lâu Minh nghĩ đến thời điểm đánh nhau đó, Trần Ngu vô cùng trật tự, nhìn không được lo lắng hỏi “Vậy sau này em có gặp nguy hiểm gì nữa không?”

“Chắc là không đâu.” Trần Ngu lác quan nói “Hình như mục tiêu của hắn là Đồng Triều, không có liên quan gì đến em”

“Vậy sau này em đừng có giao tiếp với cậu ta nữa.” Lâu Minh suy tư một lúc rồi nói.

“Tất nhiên rồi, em vì kiếm của cậu ta có hai mươi vạn mà suýt nữa thì mất hết của cải (táng gia bại sản), một túi bùa của em mà chỉ còn lại có hai tấm, anh có biết trị giá bao nhiêu tiền không?” Trần Ngu nhớ đến việc này, trái tim lại bắt đầu đau đớn “Nếu cậu ta lại tới tìm em, em sẽ tính hết tổn thất lần này lên đầu cậu ta.”

Lâu Minh dờ khóc dờ cười, nghĩ nghĩ một chút lại hỏi “Em vừa nói là em đã gặp qua cương thi rồi?”

“Đúng thế, em nhớ em nói với anh rồi mà, lúc ở trường học í” Trần Ngu nhắc.

Có tin tôi thu anh không!

Tình cảnh lúc hai người mới gặp nhau, Lâu Minh vẫn nhớ như in hình ảnh này. anh cười khẽ “anh còn cho là lúc đó em chỉ dọa anh thôi chứ.”

Bộ dáng của cô nhóc lúc đó mặc dù dữ dằn nhưng mà nhìn qua là biết đang cố ý dọa anh. rõ ràng là vẽ bùa mà tổn hết linh lực nhưng mà còn lên mặt giả bộ rất nhẹ nhàng.

“anh cũng nhìn ra?” Trần Ngu hơi ngượng ngùng thừa nhận “Đúng là lúc đó em cố ý dọa anh. Lúc ở lễ khai giảng em thấy anh thả sát khí ra, nói thật, lúc đó mà đánh nhau thật thì chắc em phải tìm ông em đến, em đánh không lại anh.”

“Ông em ... giờ đang ở đâu?” Lâu Minh cứng người lại, vờ lơ đãng hỏi.

“Chắc là ông vẫn ở thôn Đại Mộc chứ đâu, chờ đến khi em nghỉ đông về thăm ông, em sẽ hỏi ông về chuyện của anh, xem có biện pháp nào tiêu trừ sát khí trên người anh không.” Trần Ngu nói.

Về mặt Lâu Minh phức tạp nhìn Trần Ngu, anh không nói với cô, ông của cô đã rời khỏi thôn Đại Mộc từ sớm rồi, nhưng tấm lòng của cô nhóc vẫn làm anh cảm thấy ảm áp.

“Trước kia, em cảm thấy ông là một lão già không đáng tin chút nào, nhưng sau khi rời xa ông, em mới chợt nhận ra, thật ra ông ấy rất lợi hại.” Trần Ngu nói “Trước đây ông ấy nói với em, khi còn trẻ ông đã lăn lộn trên giang hồ là một nhân vật lợi hại đến mức nào, kiến thức rộng rãi đến nhường nào. Em còn cho là ông ấy đang khoác lác, bây giờ xem ra có khi là ông ấy nói thật. Cho nên không chừng ông em cũng đã gặp tình huống giống như anh rồi, dù sao ông ấy đã thu rất nhiều cương thi nhà.”

“Tình trạng của anh và thu cương thi thì có quan hệ gì?” Lâu Minh nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì hơi thở của anh rất giống với cương thi.” Trần Ngu nói “Lúc em ở bên ngoài biệt thự Hàn Sơn, khi bỗng nhiên cảm nhận được sát khí của anh em còn tưởng là mình gặp một con cương thi nữa đó.”

Đây là lần đầu tiên Lâu Minh nghe được lời đánh giá về mình như vậy, tâm tình có chút vi diệu: thì ra hơi thở của mình rất giống với cương thi à? Chẳng trách sẽ làm hại người khác.

“Bùa chú của em a, lúc đầu em có đầy một túi bùa luôn.” Trần Ngu thấy Lâu Minh không nói chuyện, thối tay vãi qua kiểm tra mình còn thừa bao nhiêu

tài sản. Mặc dù cô vẫn biết rõ chỉ còn hai lá bùa, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy thực sự chỉ còn hai lá bùa, vẫn không nhận được mà đau lòng.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn dáng vẻ của Trần Ngự, chợt nhớ đến hai lá bùa anh đã tìm thấy dưới bàn trà, liền hỏi “Vì sao em lại đặt hai lá bùa dưới bàn trà?”

Trần Ngự đang bị thương chợt cứng người lại, sau đó đột ngột đứng lên nói “À..., Hình như là hơn mười giờ rồi, em phải về ngủ đây, anh Ba, ngủ ngon nha.” nói xong thì khập khểnh bước ra cửa.

Nhóc con lừa đảo! Lâu Minh cũng không ngăn Trần Ngự, dặn dò Điền Phi đang trực bên ngoài “Điền Phi, đưa Trần Thiên Sư về.”

“Ờ!”

“Sau đó cho người kiểm tra lại phòng ở một chút, xem Trần Thiên Sư của chúng ta có đặt mấy cái bùa chú gì đó ở chỗ khác hay không.” Lâu Minh nói xong làm bộ đứng lên chuẩn bị lên lầu.

Trần Ngự đã bước đến cửa chợt đứng hình, chỉ dùng một giây đã nhảy trở lại bên người Lâu Minh, hai tay ôm lấy tay Lâu Minh, vẻ mặt cầu xin nói “anh Ba, em sai rồi. Em không nên vụng trộm lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới. Em không nên vì muốn độc chiếm tiền trừ ma mà giấu diếm anh.”

Lâu Minh nhú mồm lại, nhìn bàn chân cô nhóc mới được băng bó kỹ, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“anh ... anh đừng giận em được không? Cùng lắm thì sau này tiền trừ ma em chia cho anh ba phần?” Trần Ngự thấy Lâu Minh vẫn cau mày, cuối cùng cắn răng, nhịn đau nói “Đêm nay có thể đuổi con ác ma kia, hai lá bùa huyền sát có tác dụng rất lớn, em chuyển cho anh chín mươi vạn, chuyển liền bây giờ nha.”

Trần Ngự nói xong liền lấy điện thoại di động ra, định chuyển tiền cho Lâu Minh “anh Ba, số tài khoản của anh là bao nhiêu?”

Lâu Minh không nói lên lời nhìn Trần Ngự, duỗi tay ra xách cô nhóc lên, đặt lên ghế sofa “Chân em đang bị thương đừng có đứng lâu, khi đi cũng đừng có mạnh bạo quá.”

“Ày ...” Trần Ngự ngơ ngác.

“Em vừa nói là em lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới?” Lâu Minh lại ngồi xuống “Cụ thể là gì?”

“không phải là em đã nói với anh em đã gặp được hai cương thi sao?” Trần Ngự nhỏ giọng nói.

“Em còn nói là hơi thở của anh và cương thi rất giống nhau.” Chuyện này vừa mới nói xong, Lâu Minh còn nhớ kỹ.

“Thực ra, trước đây mỗi lần bắt được cương thi xong, ông lão ... cũng chính là ông nội em, sẽ không đánh chết ngay, mà trời chúng lại nuôi.”

“Nuôi?” Đối với phẩm vị (thường thức) của ông Ngô, không hiểu sao Lâu Minh có chút khó chịu.

“Đây là ông nội em muốn lợi dụng sát khí trên người cương thi để chế tạo ra bùa huyền sát.” Trần Ngự giải thích “Mặc dù cương thi và ác ma đều là sau khi người chết biến thành, trên thân thể cũng tụ lại âm khí và sát khí nhưng ở cương thi thì những khí này có nhiều hơn ở ác ma. Nhìn dưới góc độ chuỗi sinh vật mà nói, cương thi là mắt xích cao cấp nhất trong thế giới vong linh.”

“Ý của em là, cương thi có thể đánh chết ác ma?” Lâu Minh có thể hiểu nhưng vẫn chưa rõ ràng “Nhưng mà trước đây em cũng nói là, sát khí trên người anh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma lên mà.”

“Nhưng mà cũng phải tùy theo cường độ nữa, năng lượng to lớn đến một mức độ nhất định thì ác ma cũng không dám hấp thụ nữa.” Trần Ngự nói “Em nói cho anh nghe, nếu anh còi nút ngọc ra, chạy bên ngoài một vòng, đừng nói người ta không dám đến gần anh mà ngay cả ma cũng chẳng dám nữa là. Đối với hồn ma mà nói thì anh như một nhà máy điện nguyên tử của con người. Hàng ngày chúng ta sử dụng điện, lượng điện đó là do nhà máy điện nguyên tử sản xuất ra nhưng chỉ với một phần vô cùng nhỏ bé. Mỗi người dùng một chút, thì đó là ích lợi đối với nhân dân, nhưng nếu đưa cho anh một mức điện áp vô cùng lớn, anh có dám dùng không?”

Trần Ngự giải thích đơn giản dễ hiểu, Lâu Minh đã hiểu rõ “nói cách khác, nếu vừa rồi anh ra ngoài, cái con giống ác ma kia sẽ sợ anh?”

“Đúng đó.” Trần Ngự đặc ý nói “anh cũng nhìn thấy mà, hai lá bùa huyền sát của em dán lên người nó là nó chạy mất dép, còn không phải là do sợ sát khí trên người anh sao.”

“Vậy sao lúc này em không nói anh ra giúp em?” Nếu Lâu Minh biết mình ra ngoài sẽ làm ác ma sợ thianh đã chạy ra rồi.

“không được nha, ở đây là trong thành phố, có rất nhiều người bình thường.” Trần Ngự không chút nghĩ ngợi trả lời.

Lâu Minh sững người lại, rồi cười khổ, suýt nữa quên mất, mình là kẻ mà cả người và ma đều không thể lại gần.

“anh Ba ...” Giọng nói Trần Ngự bỗng nhiên trở nên nín nọt.

“Sao thế?” Lâu Minh hỏi.

“anh xem ... Chuyện bùa huyền sát em đã nói rõ với anh rồi, dù sao nó cũng chỉ hấp thu sát khí thừa trên người anh thôi, sau đó qua biến đổi của bùa chú thì có thể dùng để đấu lại với ác ma, nó cũng không gây ảnh hưởng gì xấu với anh. anh có thể ... có thể cho em tiếp tục vẽ bùa huyền sát rồi để ở nhà anh không?” Trần Ngự lấy tay nắn vạt áo của Lâu Minh, đôi mắt to chớp chớp tỏa sáng lấp lánh.

“Em muốn học ông nội em, coi anh giống như cương thi mà nuôi?” Lâu Minh nhú mồm.

“Sao thế chứ ... anh cũng không phải là cương thi ... anh là anh Ba của em nha ...” Trần Ngự mặt dày xán đến.

Tâm trạng Lâu Minh tốt hẳn lên, anh cố ý đùa cô nhóc mê tiền này “Em nói em sẽ chia cho anh ba phần tiền trừ ma?”

“Nếu em sử dụng bùa huyền sát, em sẽ chia cho anh ba phần.” Trần Ngự nhin đầu nói.

nói cách khác, nếu không sử dụng thì không chia, tính toán thật rõ ràng.

Thực ra, dù Trần Ngự không chia tiền cho anh, Lâu Minh cũng không ngăn cản cô nhóc này chế tạo bùa huyền sát, trừ ma nguy hiểm như vậy, nếu có thêm biện pháp bảo vệ cô thì quá tốt. Với lại, sát khí của anh, chắc cũng chỉ có thể có tác dụng như thế mà thôi.

“Sau này, để bùa ở đây không cần giấu diếm như thế.” Lâu Minh nói.

Mắt Trần Ngự sáng lên, vui mừng nói “anh đồng ý rồi hả? Tốt quá, anh yên tâm, sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền, anh đi theo em sẽ thành tỉ phú (nguyên tắc: đại thổ hào) cho coi.”

“Vây nhờ cả vào em”

“Vây anh Ba, em có thể để bùa ở phòng ngủ của anh không, lúc anh đang ngủ sẽ là lúc bùa chú hấp thu sát khí, tốt nhất là em sẽ để trên giường, cách anh gần nhất. Còn ở phòng sách nữa, em thấy bình thường anh ở phòng sách rất lâu, em cũng để ở đó mấy lá, được không anh?” Khi Trần Ngự để hai lá bùa dưới bàn trà, cô đã cân nhắc đến những khả năng này, nhưng lúc đó cô không dám tự tiện như thế. Chẳng qua, bây giờ hai người đã có quan hệ hợp tác (ba phần thu nhập cho anh Ba), anh Ba chắc là không từ chối đâu nhì.

“Vây có muốn dán mấy lá lên người anh không?” Lâu Minh dờ khóc dờ cười.

“Tốt quá, để trên người anh Ba thì bùa huyền sát sẽ có sát khí mạnh nhất, em sẽ để dành làm con át chủ bài (lá bùa sử dụng cuối).” Trần Ngự càng nói càng phấn khích “Bây giờ em sẽ về vẽ mấy cái, ngày mai em đưa tới.”

thật là được đăng chân lân đăng đầu (một tác lại tiến thêm một thước)! Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: không ngờ Tam thiếu nhà chúng ta chẳng những có thể thiết kế vũ khí cho con người, mà ngay cả giới Vong Linh cũng có thể HOLD luôn.

Nhóm trợ lý: Tam thiếu thật quá đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hoạt tử nhân (xác chết sống lại)

* Hoạt tử nhân: **thây ma** hoặc **xác sống**, là xác chết được hồi sinh bằng những phương pháp bí ẩn, ví dụ như bằng ma thuật.

Sáng hôm sau, khi Trần Ngự khắp khiêng bước xuống lầu đã dọa sợ ba người nhà họ Trần.

Mẹ Trần lo lắng hỏi “Thi Thi, chân con làm sao thế?”

“Con không sao, không có gì đâu ạ.” Trần Ngự mang dép nên không nhảy lò cò được đành vịn cầu thang chậm chậm bước xuống “Đêm hôm qua, con tỉnh dậy đi vệ sinh, không cẩn thận làm ướt bệ cái ly, sau đó lại giẫm lên.”

Vì để lời nói dối giống thật, Trần Ngự đã ném bệ cái ly trong phòng luôn rồi.

“Cái gì? Con bị giẫm lên mảnh thủy tinh hả? Nhanh đến cho mẹ xem nào, ai da, con đừng đi nhanh thế, Trần Dương, mau ôm em gái con xuống.” Mẹ Trần hốt hoảng, giọng nói cũng cao hơn quãng tám luôn.

“không cần đâu ạ, không cần đâu ạ...” Khi Trần Ngu liên tiếp từ chối, anh trai Trần Dương đã bước đến, nhanh tay ôm người từ trên cầu thang xuống đặt ở ghế sofa.

Trần Ngu yên lặng nhìn cầu thang, chỉ còn có ba bậc mà, thực sự là không cần đâu, thật mà!

“Nhanh để mẹ xem chút nào, có nghiêm trọng lắm không con.” Mẹ Trần ngồi xổm xuống muốn nhìn chân con gái.

“không nặng lắm mẹ, con đã băng cẩn thận rồi.” Trần Ngu vội vàng lấy chân khỏi dép, để lên ghế sofa cho ba người nhà họ Trần nhìn.

Mẹ Trần thấy chân con gái đã được băng cẩn thận, yên tâm hơn nhưng trong lòng lại ngập đầy chua xót, xoạch một cái, nước mắt liền rơi xuống.

Trần Dương nhướng mày, không tiếng động lui về phía sau.

Trần Ngu thấy mẹ bỗng nhiên rơi nước mắt, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng an ủi bà “Mẹ, mẹ, con không sao mà, thực sự là con không đau lắm đâu, chỉ bị trầy chút xíu à, không chảy máu nữa mà, hai ngày nữa là khỏi thôi, mẹ đừng khóc mà.”

“Con gái đáng thương của mẹ.” Mẹ Trần thương tâm nói “Có phải trước đây khi bị thương con cũng toàn phải xử lý một mình không? Thi Thi, con phải nhớ kĩ, bây giờ con đã về nhà. Con có ba, có mẹ, còn có anh trai thương con. Sau này con bị thương thì phải nhớ nói cho mọi người biết, nghe không? không được một mình trốn đi yên lặng tự xử lý nữa nha, con như vậy mẹ đau lòng lắm.”

Lúc nào thì con trốn đi yên lặng một mình xử lý vết thương chứ? Sao con lại nghe có chút vị chua ở đây, tại sao???

Trần Ngu cầu cứu nhìn về anh trai nhà mình, lúc này mới phát hiện anh trai đã sớm đứng cách xa ba mét rồi còn đâu.

Trần Ngu lại quay đầu nhìn về phía ba nhà mình, lại phát hiện thị trưởng Trần đang cầm một tờ báo che kín mặt mình, lâu lâu lại lén lút nhìn về phía này.

rõ ràng vừa nãy còn đứng ở xung quanh mình mà, sao chỉ chớp mắt đã núp ở xa hết tron vậy trời.

Quả thật là cầu người không bằng cầu chính mình, Trần Ngu chỉ có thể dùng giọng nói đáng thương cắt ngang mẹ Trần đang rơi vào trạng thái bi thương không cách nào kiềm chế được, đánh lạc hướng sự chú ý của bà “Mẹ, con đói.”

“Đói bụng? Mau mau đi ăn sáng thôi. Bị thương thì phải tắm rửa nhiều vào, để trưa nay mẹ nói di Thẩm hầm canh gà cho con.” Mẹ Trần nghe thấy con gái đói bụng, lập tức không còn tự trách nữa, bước nhanh xuống phòng bếp “Để mẹ đi nói với di Thẩm.”

Khi mẹ Trần vừa đi, cả ba người còn lại trong phòng khách đồng loạt thở phào.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt lên án của con gái, bình tĩnh gấp tờ báo lại, đứng dậy nói “Trần Dương, con bế em vào bàn ăn đi.” nói xong cũng vội vàng bước xuống phòng ăn.

không bắt được thị trưởng Trần, Trần Ngu đành chụp mũi hướng đến Trần Dương “Sao lúc nãy anh không giúp em?”

“Đâu phải anh làm mẹ khóc.” Trần Dương quăng mũi trở về.

Trần Ngu bị phản kích, không biết phải nói lại làm sao.

Thế là, dưới sự quan tâm vô cùng vô tận của mẹ Trần, trong sáu ngày nghỉ còn lại, Trần Ngu không bước chân ra ngoài nửa bước, mỗi ngày đều phải uống canh gà, đợi đến khi vết thương lên da non mẹ Trần mới đồng ý cho Trần Ngu về trường học, nếu không bà còn định xin phép Trần Ngu nghỉ học mấy ngày nữa.

Đối với việc này, mẹ Trần còn rất tự hào “Con xem, nghỉ ngơi thì vết thương mới mau lành được, mới mấy ngày mà đã lên da non rồi này.”

May mà mỗi ngày cô đều dùng linh khí để chữa lành cho nó, nếu không thì không biết đến ngày nào cô mới thoát được sự giám sát nghiêm ngặt của mẹ Trần, đây là tiếng lòng của Trần Ngu.

Vì bị mẹ Trần giữ ở trong nhà không có việc gì làm, thế là mỗi ngày Trần Ngu đều vẽ bùa. Mặc dù bùa huyền sát rất khó vẽ nhưng trong sáu ngày qua, Trần Ngu đã vẽ được ba mươi tám. Trong đêm cuối ở nhà, cô chạy đến tòa nhà họ Lâu, đem đến dán hết vào giường Lâu tam thiếu. Điều hòa không khí vừa mở, những lá bùa dán ở giường bắt đầu tung bay phấp phới, Lâu Minh nhìn mà kinh hãi.

Đối với việc này, Lâu Minh cảm thấy tâm trạng rất phức tạp, anh nặng nề nói “Sao bây giờ nằm trên giường này, anh có ảo giác mình đã bị biến thành cương thi.”

“anh Ba, anh đừng coi nó là bùa chú là được.” Trần Ngu tốt bụng đề nghị.

“Vậy phải coi nó là gì?” Lâu Minh tò mò.

“Tiền a, anh hãy tưởng tượng anh đang nằm trên một đồng tiền, tiếng những tờ tiền lạo xạo là được.” Trần Ngu miêu tả cảnh tượng này mà cũng cảm thấy rất phấn khích.

“...” Khóe miệng Lâu Minh giết giết.

“Phụt ...” Đứng một bên, Hà Thất thực sự không nhìn nổi nữa.

Lâu Minh lập tức trừng mắt qua, Hà Thất vội vàng nghiêm mặt lại, không dám có biểu hiện khác thường.

“Mấy lá bùa này nhất định phải dán từng tờ từng tờ như thế này mới có hiệu quả hả, không thể bỏ vào một cái hộp rồi để bên cạnh à?” Lâu Minh hỏi.

“Được chứ, nhưng anh không cảm thấy nhìn như thế này tâm trạng sẽ tốt hơn sao?” Trần Ngự đã tự động đem những lá bùa này đổi thành từng tờ từng tờ tiền quý giá.

Khóe miệng Lâu Minh lại co lại, anh không để ý đến Trần Ngự nữa, quay sang nói với Hà Thất “Cậu tìm một cái hộp bỏ mấy lá bùa này vào rồi để dưới giường đi.”

“rờ!” Hà Thất nín cười, quay người đi tìm chiếc hộp.

“thì ra là anh thích cảm giác được giấu tiền.” Trần Ngự chợt nhận ra.

Lâu Minh lười phải giải thích với cô, anh lấy tay che mặt, trầm tư suy nghĩ sao mình lại phải đến mức này. anh – Lâu tam thiếu – sống nhiều năm như vậy, chỉ có một thứ không thiếu, đó là tiền có được không? Chính phủ trả cho anh bản quyền thiết kế các loại vũ khí, bao nhiêu tiền, ở những ngân hàng nào anh lười phải đi nhìn sổ dư, chỉ thỉnh thoảng thấy trên TV nói nơi nào đó đang gặp thiên tai, bị nạn thì mới nhớ đến mà ủng hộ một ít.

==

Chuyên ngành học của Trần Ngự là tài chính kế toán, muốn hỏi tại sao Trần Ngự lại chọn chuyên ngành này ư? Rất đơn giản, tài chính kế toán nha, nghe một cái là biết quản lý tiền bạc rồi. Đương nhiên, sau đó cô cũng đã rõ ràng, tài chính kế toán quản lý tiền bạc gì đó cùng với bản thân cô không có quan hệ gì nhiều lắm, ít nhất là không phải loại quan hệ như cô đã tưởng tượng. *(Ý chị là chị làm Thiên Sư thì chẳng có dính dáng gì đến tài chính kế toán cả)*

một ngày, khi Trần Ngự đã tan học, đang cùng các bạn ô-m-sách đi về phòng ngủ, trên đường, các bạn đang nói chuyện về việc Trần Ngự lại trắng nữa rồi.

“Thi Thi, có phải là cậu vốn rất trắng không, nếu không sao trong thời gian ngắn mà lại trắng nhanh như vậy.” Mới một tuần không thấy, Trần Ngự lại trắng hơn nữa, mà tốc độ trắng ra thế này thì không loại mặt nạ thần kỳ nào có thể làm được.

Trần Ngự nhớ đến gương mặt trắng nõn của mẹ Trần, gật đầu “Có lẽ da tớ vốn là trắng đó.”

“Cái gì mà có lẽ, trắng chính là trắng, đen chính là đen.” Hàn Du cảm thấy kì lạ, hỏi.

“Khi còn bé, tớ vẫn ở Thanh Sơn đi học, đi phơi nắng suốt nên da đen thui, nhưng mà mẹ của tớ có làn da rất trắng đó.” Trần Ngự nói.

“thì ra là thế, thế thì không trách được rồi.” Ba người cùng ồ lên.

“Nhưng mà Thi Thi này, chờ đến khi cậu trắng lại, coi chừng cậu đúng là Tây Thi đó.” Trương Mộc Oản nói.

“Đến lúc đó phòng 518 của chúng ta nhất định sẽ trở thành phòng kí túc xá của các người đẹp nổi danh đại học Đé Đô cho coi.”

Bốn người cười ha ha, trong ánh nắng rực rỡ, hàng cây râm mát bên đường, sáng khoải hồn nhiên, tận hưởng tuổi xanh.

Trở về phòng ngủ, bốn người cầm điện thoại bắt đầu tìm kiếm các quán ăn nhỏ quanh trường. Bọn họ vừa mới đến trường thì đã bị đưa đi tập quân sự cả tháng, còn chưa kịp nếm mấy món ăn ngon bên ngoài trường học đâu.

Mỗi trường học đều có một dãy phố các loại hàng quán bán đồ ăn ngon, đây là một định luật không cần phải chứng minh.

“Ăn lẩu được không? Quán này được đánh giá cao đấy.”

“Món nướng quán này cũng được nè, hay là đi ăn quán này?”

“Quán này có tôm, chúng ta đi ăn tôm đi.”

Trần Ngự lật các trang trên diễn đàn mua sắm giới thiệu các quán ăn, cửa hàng, nói thật, có rất nhiều món ăn cô chưa từng được ăn nên không nói gì, yên lặng chờ ba người còn lại quyết định.

Tích tích.

Trần Ngự nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, phát hiện có người thêm bạn tốt trong phần mềm QQ, Trần Ngự tò mò mở ra, vừa nhìn thấy tên, trên trán lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Ta là đại hào! (đại hào: số lớn)

Còn đại hào nữa chứ, ông lão chết tiết này có biết biệt danh ‘đại hào’ của ông thật xốn mắt không, không được, không thể nghĩ nữa, mình còn phải đi ăn cơm nữa.

Trần Ngự đưa tay nhấn mở, trên màn hình hiện lên khung chat, một tin nhắn lập tức xuất hiện.

Ta là đại hào: Nhóc con, có ngạc nhiên không?

Tôi muốn xây đường: Sao ông lại ở trên mạng?

Ta là đại hào: Khá lắm, từ tên của con, ông đã thấy được quyết tâm xây đường của con, cô lên, nhân dân thôn Đại Mộc đang trông chờ vào con.

Trần Ngự tròn trĩnh mắt: Con vẫn muốn hỏi ông đây! Ông nội, trừ ma kiếm tiền dễ như vậy, ông làm bao nhiêu năm rồi sao không đủ tiền xây đường cho thôn Đại Mộc.

Ta là đại hào: Lúc nãy con hỏi ông cái gì ấy nhỉ? A, vì sao ông ở trên mạng hả? Vì ông đang ở quán net.

Lại đánh trống lảng rồi, Trần Ngự tức chết đi được: Tại sao ông lại ở quán net?

Ta là đại hào: Mấy ngày trước ông cảm nhận được con đã dùng bữa phòng ngự cao cấp ông đưa cho con, biết con gặp nguy hiểm cho nên ông đặc biệt cố ý tìm quán net để lên mạng hỏi thăm con. Quả nhiên con không chết, vẫn khỏe mạnh, vậy là ông yên tâm rồi.

Quả nhiên mình không chết là cái quý gì?

Tôi muốn xây đường: Chuyện này từ tuần trước rồi, bây giờ ông mới nhớ mà hỏi con hả?

Ta là đại hào: Ông nội cũng đâu muốn như vậy đâu. Nhưng mà ông nội cao tuổi rồi, ở tuổi này học dùng máy tính tốn nhiều thời gian lắm chứ bộ, ông ở quán net tự học bây giờ mới biết chút chút đó.

Lừa ai vậy trời, hai mươi năm trước ông đã có tài khoản QQ rồi mà không biết dùng máy tính á? Còn tự học bây giờ, có mà chơi bây giờ thì có.

Ta là đại hào: Đúng rồi, hôm đó con gặp ác ma có đạo hạnh (công phu tu luyện) như thế nào mà phải dùng đến bữa phòng ngự cao cấp của ông. Con phải biết là bữa phòng ngự cao cấp rất khó vẽ đó, ông đã tốn rất nhiều linh khí mới vẽ được có ba tấm, con dùng tiết kiệm một chút, nghe không.

Trần Ngự thấy ông lão hỏi về con ác ma hôm đó, thế là nhân cơ hội hỏi luôn: Ông nội, có loại ác ma nào rõ ràng có ác khí và sát khí rất nặng nhưng trên thân lại có sinh khí của người thường không?

Ta là đại hào: Vậy là con gặp xác sống (hoạt tử nhân) rồi hả?

Trần Ngự sững sờ: Xác sống? Đó là cái gì?

Ta là đại hào: Ở giới Thiên Sư có một loại tà thuật có ý định làm người chết sống lại. Bọn họ cho rằng, chỉ cần người chết có sinh khí một lần nữa là có thể sống lại, cho nên họ đã phát minh ra loại tà thuật này. Trong khoảng thời gian nhất định, liên tục cắn nuốt mười sáu sinh hồn của người sống có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm, thì có thể tích lũy sinh khí, sống lại một lần nữa.

Trần Ngự không thể tin nổi: thật hay giả ạ?

Ta là đại hào: nói nhảm, đương nhiên là giả, nhiều năm như vậy ông dạy phí công cho con rồi à. Con đã từng gặp người chết nào có thể sống lại chưa?

Trần Ngự kìm chế cảm xúc muốn tức giận, tiếp tục hỏi: Vậy loại quái vật này con phải đối phó với nó như thế nào?

Ta là đại hào: Ha ha ... Con không đánh lại nó à.

Trần Ngự cắn răng, gõ mấy chữ: Ông còn muốn con xây đường nữa hay không?

Ta là đại hào: Được rồi, nể mặt nhân dân thôn Đại Mộc, chờ đến tối ông chỉnh sửa lại một chút rồi gửi phương pháp đánh xác sống đến email cho con.

Ông Ngô nhấn xong tin nhắn này liền logout.

Trần Ngự hận không thể chui vào đầu bên kia của điện thoại nắm râu ông lão, còn nói không rành máy vi tính, ngay cả gửi email cũng biết mà còn nói là không biết gì về máy tính.

Bên này, ông Ngô thoát tài khoản, quay đầu nhấn nút gọi phục vụ, kêu to “Chủ tiệm, pha cho tôi tô mì gói, tôi phải đánh phỏ bản đây.”

Phó bản: Địa điểm, hay địa phương, trong thế giới ảo của một số trò chơi điện tử trực tuyến

Rất nhanh, nhân viên phục vụ bung mì tôm đến, đối với ông lão kỳ lạ đã bảy ngày ngồi trong quán net chơi trò chơi trực tuyến, cậu ta thực sự rất có ấn

tượng “Ui, lão tiên sinh, ông đánh tốt quá.”

“Cũng tạm, cũng tạm, thực ra vai ta thạo nhất chính là thích khách, cái vai pháp sư này ta mới chơi có một ngày, chưa quen lắm.” Ông Ngô khiêm tốn “Hôm nào vào phó bản, ta đem cậu chơi cùng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: không nghĩ tới sống trong núi có mấy chục năm, mà bên ngoài trò chơi đã phát triển đến mức này rồi, chơi vui quá ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Mạng huyền học quốc gia

Ăn cơm tối xong, Trần Ngự nhìn con đường san sát các tiệm ăn, một lần nữa ý thức được tầm quan trọng của việc kiếm tiền. một con đường nhỏ như này mà đã có quá trời hàng ăn ngon, thế giới lớn như vậy, nếu không có tiền thì làm sao ăn hết được.

“Ngày mai chúng ta đổi sang ăn ở tiệm khác đi.” Trần Ngự hào hứng nói.

“Đúng thế, mỗi ngày chúng ta ăn một tiệm, không bao lâu là có thể ăn hết các tiệm ở đường này.” Phương Phi Phi mặt tròn vo biểu lộ quyết tâm cao đối với đề nghị của Trần Ngự.

“Theo tớ thì không nên thường xuyên đi như hôm nay.” Hàn Du che cái bụng đã phình lên “Mỗi ngày mà ăn như hôm nay, thế nào cũng béo lên cho coi.”

“Giữa đồ ăn ngon và sắc đẹp, tớ chọn sắc đẹp.” Trương Mộc Oản cũng nói.

“Từ nay về sau các cậu đừng nói với tớ các cậu là trùm ăn hàng nữa nha, đúng là đồ giả mà.” Phương Phi Phi tiến lên khoác tay Trần Ngự, thân mật nói “Thì Thì, sau này chúng ta cùng đi ăn, vì món ngon, tớ không sợ béo.”

“Được.” Có người cùng đi ăn, Trần Ngự cũng rất vui vẻ.

“Các cậu xem, phải như bọn tớ ăn không sợ mập mới là trùm ăn hàng chính hiệu.” Phương Phi Phi tự hào nói.

“không phải đâu.” Trần Ngự chớp mắt, thành thật nói “Tớ ăn không béo được, có phải ăn không béo được thì không phải là trùm ăn hàng được không?”

Lần đầu tiên biết đến từ ‘trùm ăn hàng’, Trần Ngự rất thành thật nói ra thắc mắc của mình.

không khí đang rộn rã đột nhiên im lặng không một tiếng động, ngay sau đó tiếng cười ha hả bỗng vang lên, Phương Phi Phi dỗi hất tay Trần Ngự đi, Hàn Du và Trương Mộc Oản đứng bên đường cười đau cả bụng.

Trở về phòng ngủ, Trần Ngự đã an ủi được tâm hồn yếu đuối mong manh bị tổn thương của Phương Phi Phi, mọi người lại tán gẫu một hồi rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Trần Ngự buông rèm ngủ xuống, lấy điện thoại di động ra kiểm tra nhưng vẫn chưa thấy email mà ông lão đã hứa gửi cho cô đâu. Trần Ngự hơi buồn bực, không phải là ông nội đã quên rồi chứ.

Hôm nay ông lão đột nhiên online, rồi lại đột nhiên logout, thời gian gấp gáp, Trần Ngự có rất nhiều chuyện chưa kịp hỏi ông. Nghĩ nghĩ, cô đăng nhập tài khoản, định để lại tin nhắn cho ông lão.

Khi đăng nhập tài khoản QQ, thấy biểu tượng group ‘Ma quỷ đừng hỏi’ nhấp nháy liên tục, Trần Ngự cũng không vội vào xem mà ấn mở khung chat với ông lão, để lại tin nhắn [Ông, đây là số điện thoại di động của con, ông rảnh rồi thì mua một chiếc điện thoại di động rồi gọi cho con, sau này chúng ta liên lạc dễ dàng hơn. Nếu ông không có đủ tiền, ông nhắn số tài khoản cho con, con chuyển khoản cho ông]

Thực ra câu cuối cùng, Trần Ngự không định viết vào, với kỹ năng trừ mả như của ông mà còn thiếu tiền tiêu? Nhưng khi nghĩ đến mười lăm năm sống ở thôn Đại Mộc, ông sống rất giản dị, thế nên cô mới viết thêm câu cuối vào. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Trần Ngự mơ hồ cảm thấy, hình như ông lão không có ý định dựa vào việc bắt mả để kiếm tiền.

Trần Ngự đợi hồi lâu nhưng không thấy ông trả lời, ảnh đại diện vẫn là một màu xám, vậy là ông thực sự không online rồi. Lúc này Trần Ngự mới nhấn vào biểu tượng group chat đang không ngừng nhấp nháy.

(Trong nhóm có người phát bao lì xì)

Nhìn thấy tin nhắn này, mắt Trần Ngự sáng lên, đưa tay đoạt được một bao lì xì đỏ, nhấn mở, bên trong có một trăm đồng, thật vui!

Mưa bay tháng ba: Ha ha ha ...

Hạt đậu ma: ‘tháng ba’, sao hôm nay cậu vui về vậy? Phát liên tiếp ba bao lì xì luôn.

Cái gì? Mình bỏ qua mất hai cái? Trần Ngu lập tức lật lật, phát hiện bao lì xì đã cướp xong rồi, tiếc đứt ruột.

anh họ tôi, anh ấy bị ác ma làm bị thương, ha ha ha ...

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, thí chủ, hiện nay là xã hội pháp chế, trước khi những ý nghĩ xấu xa trong nội tâm của anh chưa phát triển đến mức không cứu vãn được, xin hãy quay đầu lại. Hãy cố gắng làm một công dân tuân thủ tốt luật pháp.

Hạt hoàng liên: Hòa thượng giả, anh đến làm trò sao? Chúng ta là một nhóm Thiên Sư trốn thuế, chính chúng ta còn không tuân thủ tốt pháp luật nữa là.

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, hai việc này hoàn toàn khác nhau. Trốn thuế chẳng qua chỉ là chút tiền mà thôi, nhưng còn anh ‘tháng ba’, anh tiếp tục có những ý nghĩ xấu như thế chính là sự bất lợi cho một xã hội ổn định.

Mưa bay tháng ba: Tôi cười một chút thì làm sao lại ảnh hưởng đến sự ổn định của xã hội, anh có biết không, ở ngoài trốn thuế cũng phải ngồi tù đó.

một nhóm Thiên Sư trốn thuế? Trốn thuế? Mình trốn thuế hả? Trốn thuế phải ngồi tù sao?

Tiếp nhận những thông tin mới nhất xong, ngồi ngốc mười giây đồng hồ, Trần Ngu cầm điện thoại di động lên mạng tra từ khóa ‘trốn thuế’, đọc được bản tin mấy ông chủ công ty trốn thuế bị bắt. Vậy là trốn thuế phải ngồi tù thật sao, Trần Ngu bị dọa rồi.

Thị trưởng Trần, con có lỗi với ba, là con gái ba mà con lại trốn thuế. anh trai, em có lỗi với anh, là em gái anh mà em lại trốn thuế. Cái mũ của hai người có còn nguyên được không?

Đột nhiên phát hiện là mình phạm pháp, Trần Ngu hốt hoảng lật đến tin nhắn Wechat với Lâu Minh, phát một biểu tượng khóc thút thít.

Lâu Minh trả lời rất nhanh: Sao thế?

Trần Ngu: anh Ba, anh có biết làm thế nào để nộp thuế bổ sung không?

Lâu Minh: Nộp thuế bổ sung? Ai trốn thuế vậy?

Trần Ngu: Em (một người khóc ngã xuống đất. JPG)

Lâu Minh: ...

Lâu Minh: Như thế nào?

Về mặt như đưa đám, Trần Ngu gõ chữ: Em vừa mới biết thì ra Thiên Sư kiếm được tiền thì phải nộp thuế, nhưng mấy trăm vạn em kiếm được mấy hôm trước em vẫn chưa nộp thuế, số tiền em trốn thuế có đặc biệt lớn không? Em lên mạng thấy người ta nói trốn thuế với số tiền đặc biệt lớn sẽ phải ngồi tù đó.

Lâu Minh ngồi ở phòng sách trên lầu hai, nhìn vào điện thoại di động, về mặt vô cùng bất đắc dĩ, anh lại nhìn một chút rồi bỗng nhiên bật cười.

Hình ảnh cô nhóc con iu xiu héo úa bỗng hiện lên trước mặt anh, Lâu Minh mỉm cười rồi đánh mấy chữ vào khung chat: Có anh ở đây, em sẽ không phải ngồi tù đâu.

Phát xong tin này, Lâu Minh quay trở ra khung chat với Trần Ngu, nhấn mở khung chat với Mao đại sư, do dự một chút rồi nhắn hỏi: Mao đại sư? Mọi người trong giới huyền học của ông có phải nộp thuế không?

Mao đại sư: Nộp thuế? Hình như tôi chưa bao giờ nộp thuế, sao cậu lại hỏi vậy?

Lâu Minh: không có gì. Chỉ là bỗng nhiên tôi nghĩ đến việc Thiên Sư của các ông trong giới huyền học thường bán lá bùa có giá mấy chục vạn, cũng là tầng lớp người có thu nhập cao. Gần đây tôi đang nghiên cứu pháp luật về thuế nên hơi tò mò một chút.

Mao đại sư: thì ra là thế, giới huyền học chúng tôi hình như không bị yêu cầu đặc biệt phải nộp thuế. Ít ra là tôi và đệ tử của tôi đều không phải nộp thuế.

Lâu Minh: Tôi biết rồi. Cảm ơn đại sư.

Mao đại sư: không có gì. Lâu Minh à, sở thích của cậu ngày càng mở rộng đó nha.

Lâu Minh lại nói chuyện vài câu với Mao đại sư, sau đó mới chuyển qua khung chat với Trần Ngu: anh vừa mới hỏi thăm giúp em rồi, giới huyền học không cần nộp thuế nên cũng không có chuyện trốn thuế, chắc là em nghe nhầm rồi.

Trần Ngu lập tức mở to hai mắt: thật không?

Lâu Minh: thật!

Lâu Minh là ai? Mặc dù không biết công việc cụ thể của anh là gì nhưng chỉ nhìn một sân nhà anh đầy lính đặc chủng, ngay cả ba thị trưởng nhà mình cũng phải kiêng nể thì thân phận của anh nhất định không thể thấp được, anh đã nói không cần nộp thuế thì chắc chắn là không cần nộp thuế.

Trần Ngự yên lòng, quay trở lại nhóm chat, tiếp tục nhìn màn hình. Lúc này trong nhóm chat đang tán gẫu một đề tài mới.

Hạt đậu ma: Hình như gần đây có rất nhiều Thiên Sư bị thương đó.

Phong Hòa đạo nhân: Đúng vậy đó, tôi cũng nghe nói là có quan hệ với sự việc sinh hồn trước đó.

Mưa bay tháng ba: Đúng đó, đúng đó. Hôm trước tôi nghe lén ông nội tôi nói chuyện với anh họ, nói cái mà cần nuốt sinh hồn là một con yêu quái đó. Hình như còn một sinh hồn cuối cùng chưa cần nuốt được cho nên đang gây rối loạn khắp nơi.

Hòa thượng phạm giới: Sinh hồn cuối cùng? Con yêu quái này muốn cần nuốt bao nhiêu sinh hồn vậy? Sau khi cần nuốt sẽ biến thành cái gì?

Mưa bay tháng ba: Tôi cũng không biết, tu vi trong nhà thì tôi là yếu nhất, ông tôi sẽ không nói cho tôi mấy điều này đâu. Nhưng mà hình như yêu quái này rất lợi hại đó, ông nội tôi đã nghĩ đến việc chính mình ra tay, tưởng bổi như ông đã nhiều năm chưa chính mình xuất chiêu.

Phong Hòa đạo nhân: Tôi nghe nói con quái vật này cần nuốt sinh hồn nhất định phải là người sinh ngày âm tháng âm năm âm, ngày hôm qua, Thiên Sư trẻ có tiềm năng nhất của nhà họ là là Lương Quang vì bảo vệ một người sinh ngày âm tháng âm năm âm mà bị quái vật kia làm bị thương.

Mưa bay tháng ba: Ha ha, bị thương thật tốt.

Hòa thượng phạm giới: Thí chủ, sao ác khí của anh lại nặng như vậy, mặc dù chúng ta đều trốn thuế hợp lý, nhưng đối với những đồng nghiệp quy củ nộp thuế, chúng ta vẫn phải tôn trọng họ chứ.

Hạt hoàng liên: Trang web vừa mới công bố nhiệm vụ mới, giải thưởng năm trăm vạn, miễn thuế.

Hạt đậu ma: Lương Quang đánh không lại yêu quái đó mới treo giải năm trăm vạn? Miễn thuế cũng không đi.

Hạt hoàng liên: Nhiệm vụ là bảo vệ sinh hồn con người, không phải là giết chết mục tiêu.

không phải là anh Ba nói không cần phải nộp thuế sao? Sao trong nhóm lại còn nói đến việc nộp thuế. Trần Ngự nghe mà không biết đâu ra đâu. cô nhìn không được nhấn tin riêng cho người duy nhất trong nhóm có quan hệ tốt với mình là 'Mưa bay tháng ba', hỏi: Nộp thuế là ý gì? Thiên Sư kiểm tiền không phải là không cần nộp thuế sao?

Mưa bay tháng ba: Cái gì?

Tôi muốn xây đường: Mọi người không phải nói nhóm chúng ta là nhóm trốn thuế sao? Còn có cái gì mà trốn thuế hợp lý

Mưa bay tháng ba: A, ha ha, anh muốn nói cái này à. nói chúng ta là trốn thuế, thực ra không phải là thực sự trốn thuế mà chỉ là hợp lý tránh đi phí thủ tục thôi.

Tôi muốn xây đường: Phí thủ tục?

Mưa bay tháng ba: Chính là khi từ trang web huyền học quốc gia nhận nhiệm vụ sẽ phải thanh toán phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: Trang web huyền học quốc gia?

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh không biết cái này luôn sao, trang web huyền học á, định kỳ sẽ công bố các loại nhiệm vụ trên trang web, trang web này là do chính phủ đặc biệt thành lập.

Tôi muốn xây đường: Tôi không biết a!

Mưa bay tháng ba:

Mưa bay tháng ba: www.xuan.net(trang web không có thật, xin đừng nhấn tải mất công)

Mưa bay tháng ba: Trang web huyền học quốc gia là trang web chuyên đăng tải, thông báo các sự kiện kì dị trong cả nước, admin cũng sẽ định kỳ đăng tải các sự kiện chưa kịp giải quyết hoặc không có cách nào giải quyết. Giá cả vừa phải, không lừa già trẻ, tất cả Thiên Sư đều có thể nhận nhiệm vụ, nhưng nhất định phải nộp 30% phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: 30%? Sao cao dữ vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng không? anh cũng cảm thấy quá cao phải không. Thiên Sư chúng ta đi trừ ma đã rất nguy hiểm rồi, bắt một con ma đạo hạnh một trăm năm kiếm được một trăm vạn, trong đó mua bùa chú đã mất mấy mươi vạn rồi, nếu như tiêu hao linh khí quá nhiều còn phải tốn tiền đi bổ sung linh khí. Nhìn thì thấy kiếm được nhiều tiền nhưng tới tay chẳng còn bao nhiêu. Bọn họ còn muốn chúng ta nộp 30% phí thủ tục, đúng là điên mà.

Mưa bay tháng ba: Vì phí thủ tục là do chính phủ thu nên chúng tôi thường gọi đùa là tiền thuế của giới huyền học.

Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nghi ngờ hỏi: Vậy phí thủ tục cao như vậy, chúng ta không nhận là được rồi. Sao lại gọi chúng ta là nhóm trốn thuế?

Mưa bay tháng ba: anh cho là ở đâu mà có nhiều nhiệm vụ cho chúng ta làm. không phải anh nghĩ là chúng ta chỉ cần vô tình đi trên đường cũng gặp được hồn ma đó chứ? Bây giờ người ta rành lắm rồi, anh vô duyên vô cớ đoán mạng cho người ta, người ta còn cho anh là kẻ lừa đảo nữa là. Cho nên phần lớn Thiên Sư đều nhận nhiệm vụ từ trang web huyền học. Nhưng phí thủ tục thực sự là quá cao, rất nhiều Thiên Sư sau khi làm xong nhiệm vụ, nộp phí thủ tục xong rồi còn có khi thâm vốn nữa. Cho nên admin của chúng ta đã tạo ra nhóm này.

Tôi muốn xây đường: anh nói rõ hơn chút coi?

Mưa bay tháng ba: Sao cái gì anh cũng không biết thế? Đơn giản là anh lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ, sau đó đem nhiệm vụ đó báo cho admin, admin sẽ thu 5% phí thủ tục giúp chúng ta tìm phương thức liên lạc của người đã có yêu cầu nhiệm vụ, sau đó chúng ta vượt mặt trang web huyền học, trực tiếp liên hệ với người có yêu cầu.

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay tháng ba: Vậy là được ba cái lợi, admin kiếm được 5% phí thủ tục, Thiên Sư tiết kiệm được 25% phí thủ tục, người có yêu cầu cũng có thể phải trả số tiền ít hơn để có được sự phục vụ như nhau, cái này gọi là không có cò ở giữa kiếm tiền chênh lệch!

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay tháng ba: Nhưng mà đại thần, sao anh chẳng biết gì hết thì sao lại tham gia vào nhóm này được.

Tôi muốn xây đường: Tài khoản này do người khác đưa cho tôi.

Mưa bay tháng ba: thì ra là thế.

Cùng ‘Mưa bay tháng ba’ nói chuyện xong, Trần Ngự rất tò mò đối với trang web huyền học quốc gia, cô nhấp mở trang web huyền học quốc gia, đang định cẩn thận nghiên cứu thì bỗng nhiên có tiếng nhắc của hệ thống.

Tích tích.

Trần Ngự nhìn lại, phát hiện hình đại diện của ông lão đang nhấp nháy, cô lập tức ấn vào.

Ta là đại hào: Tài khoản của ông là 62222*****, tên: Ngô Lễ.

Ta là đại hào: Ông đã gửi email cho con rồi, nhớ nghiên cứu cho kỹ, nếu xảy ra chuyện gì, ông không kịp chạy đi cứu con đâu.

Lập tức Trần Ngự nhấn lại: Ông, con còn có việc muốn hỏi ông nè.

Trần Ngự đợi một lúc lâu vẫn không có trả lời, nhìn kỹ lại mới phát hiện ông lại offline rồi.

Hóa ra phát tin xong liền off luôn, cái quý gì vậy?

Trần Ngự tức muốn chết rồi nhưng cũng không thể làm gì. Chỉ có thể chờ ông đi mua điện thoại di động rồi liên lạc sau. Nghĩ như vậy, Trần Ngự nhìn tin nhắn của ông, dùng điện thoại di động chuyển khoản cho ông mười vạn đồng.

Chuyển khoản xong, Trần Ngự mới nhấn mở email ông Ngô gửi, phát hiện có mấy tấm ảnh chụp, chụp một quyển notebook cũ kỹ, trên mặt giấy ó vàng ghi lại phương pháp trừ ma và các trận pháp.

Cái ảnh chụp này rõ ràng là dùng điện thoại di động để chụp, tìm Trần Ngự lại một hồi đau, hối hận vì cô đã chuyển tiền quá sớm.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Phục vụ, cậu đến chỉ cho tôi sử dụng Online Banking đi, tôi không biết nạp tiền cho trò chơi.

Phục vụ quán net: Lão tiên sinh, ông nạp bao nhiêu?

Ông Ngô: Nạp trước một vạn đi.

Phục vụ quán net:

Ông Ngô: Cháu gái tôi vừa mới chuyển cho tôi mười vạn, cho tôi chơi trò chơi đó.

Phục vụ quán net:

Chương 26: Thu hồi vốn

Đầu tiên, Trần Ngự bỏ ra mấy tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu ông lão (lão đầu) đã gửi đến, sau đó, nhìn không được tò mò tiếp tục nghiên cứu trang web huyền học.

Xem xong, Trần Ngự vô cùng hưng phấn. Trước đó, cô đang còn rất lo lắng, tuy nói trừ ma đúng là rất có tiền nhưng không phải ngày nào cô cũng gặp được người có yêu cầu trừ ma. cô cũng không phải đi trên đường mà vô tình bắt gặp được hồn ma xui xẻo nào đó như Đồng Triều. Dù, Đồng Triều dừng gặp nữa thì hơn, gặp phải anh ta thì xui xẻo chính là cô.

Trừ việc bắt ma, bùa chú mặc dù giá rất cao, trước đó cô thấy trong nhóm có người hỏi mua bùa chú, tưởng rằng việc bán bùa chú không lo đến nguồn tiêu thụ. Kết quả chờ mấy ngày mới phát hiện, khi nào gặp tình huống gấp gáp người ta mới mua bên ngoài, bình thường đều là tự vẽ mà dùng.

Điều này, Trần Ngự hiểu được. Ví dụ như muốn để cô mua bùa chú của người khác dùng, nếu không phải là bắt đắc dĩ thì đó chính là đầu cô bị nước vào.

Hai ngày trước cô mới mở một cửa hàng bán đồ linh vật trên mạng, bán mấy bùa trừ ma, bùa trấn sát, nhưng ngay một khách ghé thăm cũng đều không có. Trần Ngự không còn ôm bất cứ hi vọng gì với nó, cứ để ở đó thôi, may mà việc mở cửa hàng này không tính phí, bằng không thì tiếc muốn chết.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không biết việc xây đường cần bao nhiêu tiền nhưng cũng phải tốn đến hàng trăm triệu. Coi ra, chút tiền nhỏ trong tài khoản ngân hàng của cô vẫn chưa thấm vào đâu.

Mấy ngày nay Trần Ngự đang còn suy nghĩ làm sao để kiếm tiền, bỗng nhiên lại phát hiện cái trang web huyền học này. thật là không nhìn thì không biết, xem xong cô mới giật mình, trên đó hằng hà sa số các loại nhiệm vụ giải quyết các vấn đề kì dị, tất cả đều đại biểu cho số dư tài khoản trong ngân hàng đó, Trần Ngự xem mà hai mắt phát ra ánh sáng của tiền luôn rồi.

Tuy nói phí thủ tục hơi mắc một chút, nhưng không phải còn có admin của nhóm cô sao. Trần Ngự tham gia nhóm được hơn một tháng, rốt cục cũng cảm nhận được thâm ngôn của nhóm – nhóm tiết kiệm tiền.

Kết quả của việc hưng phấn quá độ chính là, ngày hôm sau, người luôn dậy sớm nhất phòng 518-Tây Thi của chúng ta đã ngủ thẳng giấc đến giờ cơm trưa mới dậy được.

Sau khi ăn xong bữa trưa bạn cùng phòng mang về giúp, Trần Ngự lên giảng đường, đưa ánh mắt mơ màng nhìn lên bục giảng, cả người cố gắng giữ tỉnh táo, về phần trên lớp thầy đang giảng cái gì, dù sao cũng vừa mới khai giảng, kiến thức cũng chưa có gì khó, khi nào về lật sách coi lại là được.

Xong tiết học, Trần Ngự và các bạn đi ra khỏi phòng học, tiếp tục thảo luận hôm nay đi ăn món gì. Khi giương mắt nhìn thấy dưới bậc cầu thang đang có một nhóm nữ sinh vây thành vòng tròn, vô cùng phấn khích.

“Đó là ông chủ của VK kia.”

“Tớ thích quần áo của họ nhất đó, một quý có kiểu mới tớ đều đi mua.”

“Đồng thiếu thực đẹp trai lại vừa đẳng cấp nữa.”

“Màu sắc thiết kế của họ rất phong cách, lần đầu tiên tớ thấy một người đàn ông mặc đồ nhiều màu như vậy mà vẫn đẹp đó.”

“Nghe nói đàn ông trong giới thời trang đều là GAY đó.”

“Cậu nói vậy gì không, hình như Đồng thiếu mỗi mùa thời trang đều thay bạn gái đó.”

“Làm sao bây giờ, đồ này của tớ là Fake A, anh ấy có thể nhận ra không?”

...

Mọi người nghe bàn tán, Hàn Du và Phương Phi Phi rất nhanh liền đoán được người phía dưới là ai, lập tức hưng phấn dắt Trần Ngự và Trương Mộc Oản đến xem náo nhiệt.

“thì ra người ở đó là Đồng thiếu nha. Đó là nam thần của mình đó.” Phương Phi Phi vừa kéo Trần Ngự, vừa ‘phổ cập giáo dục’ cho cô nghe “Tớ chỉ mặc nhãn hiệu quần áo do anh ấy thiết kế.”

Cậu đi mà lừa quỷ ấy, tớ không tin từ nhỏ cậu chưa mặc đồng phục bao giờ.

“A a a a, tớ cũng thích anh ấy lắm, anh ấy đẹp trai siêu cấp luôn.” Hàn Du cũng rất kích động.

Trần Ngu bị cưỡng ép chen chúc trong đám đông, trong lòng bi thương vô cùng, các cậu nhìn nam thần của các cậu sao phải kéo mình vào, mình đâu biết Đồng thiếu là người nào đâu a. Mặc dù Trần Ngu rất chi là không tình nguyện, nhưng theo sự thúc đẩy của đám đông, cùng Phương Phi Phi bị đẩy lên phía trước.

“Nam thần, nam thần!” Phương Phi Phi phấn khích nhìn nam thần phía trước vẫy tay điên cuồng.

Trần Ngu cũng ngó nhìn theo, đột nhiên cảm thấy chàng trai đeo kính râm đứng cách đó không xa nhìn hơi quen mắt.

Đồng Triều chậm rãi quay đầu lại, đang định cho đám đông fan hâm mộ một nụ cười quyến rũ, thì không ngờ lại nhìn thấy người mà cậu ta đang tìm kiếm bấy lâu. Đồng Triều cười đắc ý, đưa tay lấy kính râm xuống tùy ý gài lên cổ áo, trong tiếng hét chói tai của đám đông thiếu nữ hâm mộ, bước về phía Trần Ngu.

Chú hai còn sợ người ta không đồng ý nữa chứ, nhìn xem, Trần Thiên Sư không phải cũng là fan hâm mộ của mình sao. Tuy cậu ta không có ký ức thời gian còn là sinh hồn, nhưng thử hỏi, người phụ nữ nào có thể chống lại sự quyến rũ của cậu ta. Coi như là không bị cậu ta quyến rũ nhưng cũng không thể chống lại sự hấp dẫn của các bộ trang phục do cậu ta thiết kế. Đồng Triều vừa tự bỏ não vừa tự tin bước đến.

“Mặc dù tôi không còn nhớ em nhưng chắc chắn là em còn nhớ tôi chứ.” Đồng Triều nhìn Trần Ngu nháy mắt cười mờ ám.

“anh là ai?” Về mặt Trần Ngu không thay đổi.

“...” Đồng Triều vừa định bày ra tư thế đẹp trai lóa mắt, xem chút nữa ngã ngửa.

“Thi Thi, cậu không biết anh ấy hả? Đó là Đồng Triều đó, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất cả nước đó, trang phục anh ấy thiết kế rất đẹp đó.” Phương Phi Phi đang đứng bên cạnh lại ‘phổ cập kiến thức’ cho Trần Ngu.

Đồng Triều vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng có người biết nhìn hàng a, nhìn không được nhìn Phương Phi Phi cho cô cái nháy mắt phóng điện.

Mặt Phương Phi Phi đỏ bừng lên.

“Tớ không để ý!” Trần Ngu nhún vai.

Chẳng lẽ mình nhận nhầm người rồi? Với niềm tin mù quáng vào sự quyến rũ của bản thân, Đồng Triều lấy điện thoại di động ra, nhấn mở thư viện ảnh, lật đến hình chụp của Trần Ngu, cẩn thận so sánh một hồi, rồi nói “Đúng rồi mà, mặc dù so với trên ảnh thì em ở bên ngoài trắng hơn một chút, nhưng là cùng một người mà.”

“cô nhóc, em tên Trần Ngu phải không?” Đồng Triều hỏi.

“anh biết Thi Thi nhà chúng em sao?” Trần Ngu không trả lời, đứng bên cạnh, Phương Phi Phi đã giành việc xác nhận danh tính cho cô.

“Quả nhiên là em.” Khi xác định đúng người, Đồng Triều đưa tay kéo Trần Ngu ra khỏi đám đông “Nhóc con, em đi theo tôi.”

Hại cô tốn nhiều bùa chú như thế mà còn dám đến trêu chọc cô. Thù mới hận cũ kéo đến, Trần Ngu giẫm mạnh xuống chân Đồng Triều làm cậu ta đau đến mức phải rên lên một tiếng, ngồi xồm xuống che lấy chân mình.

“Giày FS đó, một đôi giá mười mấy vạn luôn đó.” một cô gái đứng bên báo giá đôi giày.

Mười mấy vạn? Trần Ngu đập nốt vào chiếc còn lại.

“A!!! Em đang làm cái gì vậy?” Đồng Triều tức giận ngắt đầu.

“Còn dám làm phiền tôi thử xem.” Trần Ngu nói xong, kéo tay Phương Phi Phi đi tìm hai người bạn còn lại, bỏ đi mất.

“Em đứng lại đó cho tôi!”

Làm sao Trần Ngu có thể để ý đến cậu ta, cô bước đi không thèm quay đầu lại.

Đến quán ăn ngoài trường, các bạn cô làm gì còn tâm trạng ăn cơm, tất cả tập trung nhìn chằm chằm Trần Ngu đang ăn quên trời quên đất. Trần Ngu cuối cùng cũng ăn no, ngẩng đầu đối diện với ba cặp mắt sáng rực, lập tức bị dọa mà nấc lên một tiếng.

“Các cậu nhìn cái gì thế?” Trần Ngu cầm ly nước bên cạnh, tranh thủ uống một ngụm.

“nói, sao cậu lại biết Đồng thiếu?” Phương Phi Phi hỏi trước.

“Nhóc con, em đi theo tôi!” Về mặt Hàn Du đẩy mậ mà “Cậu có biết lần trước người được anh ấy dẫn đi là ai không. Siêu mẫu quốc tế Lữ Vi Vi đó!”

“Cũng là bạn gái thứ mười lăm của anh ấy!” Trương Mộc Oản nói.

“Các cậu không ngốc đâu, rõ ràng là Đồng thiếu biết Thi Thi, há miệng liền gọi tên của Thi Thi kìa.” Phương Phi Phi nói.

“Sao chúng tớ không biết, chuyện lúc nào?” Lúc đó Hàn Du và Trương Mộc Oản đang còn ở phía sau, không có cách nào chen lên trước được.

“nói mau, chuyện của cậu với anh ấy là gì?” Phương Phi Phi hỏi.

Có chuyện gì nữa đây? Chính là thằng oắt đó thiếu tiền cô a. Nhưng mà Trần Ngự không thể nói như thế, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời “Trong một lần mình ra ngoài mua quần áo đã gặp anh ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tớ nói với anh ta quần áo ở đó thật khó coi, không có bộ nào phù hợp với tớ. Kết quả người này giống như người điên, kéo tay tớ nói để anh ta phối quần áo cho tớ.” Trần Ngự nửa giả nửa thật nói, dù sao Đồng Triều là nhà thiết kế thời trang, nói như vậy so với việc nói cô gặp hồn ma của Đồng Triều thì có sức thuyết phục hơn.

“Vậy chắc là cậu đã vào cửa hàng VK rồi.”

“Cậu dám ở trước mặt nhà thiết kế nói quần áo của người ta khó coi, không trách được anh ấy đi tìm cậu.”

“Nhưng mà cũng không phải là không tốt, Đồng thiếu nói tự mình phối quần áo cho cậu kìa.”

“Quần áo của nhà anh ta đắt như vậy, tớ làm sao mà mua nổi chứ.” Trần Ngự nói.

“Cũng đúng!” Đồng thiếu tự mình ra tay, chắc chắn là có giá trên trời, loại sinh viên phổ thông như bọn cô làm sao trả nổi.

Ba người xem như là đồng ý cách giải thích của Trần Ngự, bữa ăn cũng đã xong, mọi người đứng dậy tính tiền, nhân viên thu ngân thông báo đã có người thanh toán.

“Ai vậy?” Hàn Du hỏi

“Vị tiền sinh đã tính tiền nói chờ các cô ở bên ngoài.” Nhân viên thu ngân nói.

Bốn người mang theo nghi ngờ đi ra cửa tiệm ăn, mặc dù mùa hè ngày tương đối dài, nhưng cũng là thời gian ăn cơm tối, sắc trời đã nhá nhem tối. Đối diện bên kia đường, một chiếc xe hơi sang trọng đang lẳng lẳng đứng chờ. Mặc dù Đồng Triều không đứng bên ngoài chờ, nhưng chiếc xe này mọi người vừa mới nhìn thấy nên không khó để đoán người bên trong là ai.

“thì ra là Đồng thiếu.”

Trần Ngự nhướn mày, nhỏ giọng nói “Đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi thôi.”

Mọi người vừa quay đầu bước đi hai bước thì thấy một người thanh niên mặc bộ đồ vest màu đen ngăn lại “Trần tiểu thư, cô có thể dành chút thời gian nói chuyện không?”

Trần Ngự nhìn thấy trên người anh ta có thấp thoáng linh lực thì biết anh ta cũng là người trong giới huyền học, cô trầm tư hai giây rồi đi về phía người thanh niên.

Ngồi trong xe, Đồng Triều nhìn cảnh này, nhin không được nhieu mày, chẳng lẽ mình không đẹp trai bằng Tường Huy mặt chữ điền này à?

“Trần Thiên Sur, trời sắp tối rồi.” Tường Huy nói.

“Cho nên?” Trần Ngự không hiểu hỏi

“Cái vật kia khi trời tối sẽ đến tìm Đồng thiếu.” Tường Huy nói “Trong thời gian này, sự phụ tôi vì bảo vệ Đồng thiếu đã bị thương nặng rồi.”

Trần Ngự nghe vậy thì hiểu rõ, thì ra xác sống kia vẫn không từ bỏ Đồng Triều xui xẻo này.

“Nó không phải chỉ cần nuốt sinh hồn thôi sao? Các anh chỉ cần phòng ngừa không để cho sinh hồn của anh ta bị dẫn đi là được chứ gì.” Trần Ngự nói.

“Người sau khi chết trong khoảng khắc, hồn phách vẫn còn mang theo sinh khí.” Tường Huy nhắc nhở.

Trong nháy mắt, sắc mặt Trần Ngự trở nên nghiêm trọng hơn, đây là xác sống sẽ không quan tâm gì hết, giết ngay không hỏi.

“Trước đó, nhờ phúc của Trần Thiên Sur đã cứu được Đồng thiếu, nhưng không hiểu vì sao quái vật kia vẫn nhìn chằm chằm Đồng thiếu không tha.”

“Đó là vì Đồng thiếu của các anh được nuôi quá tốt.” Trong linh hồn mang theo linh lực, với lại người có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm không có

nhieu.

“Cái gì?” Tường Huy không hiểu lắm.

“không có gì, anh nói tiếp đi, tìm tôi có chuyện gì?” Trần Ngu hỏi.

Tường Huy tiếp tục nói “Con quái vật đó nguy hiểm như thế nào thì Trần Thiên Sư hẳn cũng rõ ràng. Nếu quả thật nó cắn nuốt được Đồng thiếu, rồi biến thành cái gì, hậu quả chúng ta không thể dự đoán được.”

Trong đầu Trần Ngu lập tức hiện lên hình ảnh dòng ghi chép tối hôm qua cô đã xem: Xác sống, còn gọi là cương thi sống, nó khác với cương thi bình thường ở chỗ là hủy hoại đầu óc của con người. Mỗi khi nói cắn nuốt một sinh hồn thì sức mạnh của nó sẽ càng nhân lên.

Trần Ngu do dự một chút rồi nói “hiện giờ tôi không có cách nào có thể giúp đỡ, hôm đó để đối phó với nó, mấy bảo bối và bùa chú của tôi đều sử dụng hết rồi.”

“Cái này không thành vấn đề.” Tường Huy lập tức nói “Ngài cần bảo bối hay bùa chú gì thì cứ nói, sư phụ đã chuẩn bị dự toán cho ngài một ngàn vạn để mua sắm các loại bùa chú, bảo bối, nếu không đủ thì chúng tôi có thể chi thêm.”

Hôm đó, khi đón Đồng thiếu từ chỗ Trần Thiên Sư về, sư phụ phát hiện có đặc điểm nhỏ đó là Trần Thiên Sư rất mê tiền.

một ngàn vạn???

Trần Ngu bị dọa mà lao đảo.

“Trần Thiên Sư, ngài sao vậy?” Tường Huy quan tâm hỏi.

“không sao, tôi giẫm lên hòn đá nên bị trượt chân.” Trần Ngu cường chế mình bình tĩnh lại, nói “Tôi muốn mua đồ gì thì các anh mua hay là tự tôi đi mua.”

“Chúng tôi mua cũng được mà ngài mua cũng được.” Tường Huy nói.

Trần Ngu cúi đầu trầm tư, trên thực tế là đang cố gắng kìm chế tâm trạng kích động của mình, một ngàn vạn, một ngàn vạn ...

“Trừ cái đó ra, nếu như Trần Thiên Sư đồng ý giúp đỡ, chúng tôi còn chuẩn bị một ngàn vạn phí vất vả.” Tường Huy tiếp tục dội bom.

“Tôi đồng ý.” Trần Ngu nói lời chính nghĩa “Nếu để cho quái vật kia lộ hành, chẳng phải là gây hại cho nhân gian sao.”

“Vâng, Trần Thiên Sư thật có tâm.”

“Vậy anh chuyển tiền cho tôi trước đi, tôi cần mua một số bảo bối và bùa chú.” Trần Ngu nói.

“Xin hỏi Trần Thiên Sư muốn bảo bối và bùa chú gì, ở đây chúng tôi cũng mang theo ...”

“Bùa chú và bảo bối tôi mua được chế tạo theo phương pháp đặc biệt, của các anh không được.” Trần Ngu nói “Phương pháp của tôi hơi khác một chút, không sử dụng bùa chú thông thường được.”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi chuyển khoản cho ngài ngay đây.” Sư phụ đã nói, chỉ cần Trần Thiên Sư đồng ý, tiền chỉ là chuyện nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: một ngàn vạn, cũng miễn cưỡng cho tôi thu hồi vốn.

Tam thiếu: Nhớ là chia cho anh ba phần.

Tây Thi: không thích anh chút nào.

Tam thiếu: Của anh chính là của em ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tái đấu với xác sống

Vì hai ngàn vạn mà phải khom lưng lần nữa, Trần Ngự vui mừng đi về phía các bạn học, định giải thích một chút rồi rời đi.

“Các cậu về trước đi, tớ có việc ra ngoài một chút, xong việc sẽ về nhà ngủ rồi sáng mai lên lớp luôn.”

“Cậu đi đâu? Người vừa nãy nói gì với cậu thế?” Mọi người đều biết nhà Trần Ngự khá gần trường nên về nhà cũng không khác thường. Nhưng nhìn mặt mày Trần Ngự vui mừng thế kia là cũng biết là có chuyện tốt xảy ra.

“không phải lúc nãy tớ nói rồi sao, Đồng thiếu kia nói nhất định phải giúp tớ phối quần áo.” Giọng nói Trần Ngự kích động “anh ta nói anh ta cần chứng minh quần áo của anh ta là đẹp nhất. Chỉ cần tớ đồng ý cho anh ta phối đồ thì anh ta sẽ miễn phí quần áo cho tớ.”

Đưa hai ngàn vạn cho cô đó, thu hồi vốn rồi, a a a ...

“thật hả, để chúng tớ đi cùng được không?” Mấy cô nương trẻ đều là những người mê ăn diện, được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng phối đồ luôn đó.

“Chắc là không được rồi.” Trần Ngự đau lòng.

“Cũng phải, Đồng thiếu chắc là đưa cậu đến văn phòng của anh ấy, người ngoài không thể vào được đâu.” Hàn Du lý giải.

“không sao hết, chờ mai Trần Ngự quay về, chúng ta nhìn là biết ngay thôi.” Trương Mộc Oản an ủi.

“Đúng, đúng, Thi Thi, cậu chuẩn bị trở thành Tây Thi thật rồi.” Phương Phi Phi kích động nói.

“Tớ vốn chính là Tây Thi.” Trần Ngự xem thường nói.

“Dừng lại a!” Ba người đồng thời liếc trắng mắt nhìn Trần Ngự.

Cùng bạn giải thích xong, Trần Ngự vẫy vẫy tay rồi ngồi vào ghế xe bên đường.

Khi một lần nữa nhìn thấy Đồng Triều, Trần Ngự bỗng nhiên cảm thấy nhìn Đồng Triều thuận mắt hẳn lên, thật kỳ quái.

“Em thật sự là Thiên Sư à?” Đồng Triều nhin không được nhìn Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Trần Ngự chỉ ‘ừ’ một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn Trương Huy đang lái xe “A ... Bây giờ chúng ta đi đâu, có địa chỉ cụ thể không?”

“Trần Thiên Sư, chúng ta sẽ đến biệt thự của nhà họ Đồng, số 388 đường Kim Hà.” Trương Huy đáp.

“Tôi biết rồi.” Trần Ngự nghe địa chỉ, cúi đầu mở Wechat với Lâu Minh, nhắn tin (anh Ba, anh Ba, anh cho người đem mấy lá bùa huyền sát đến cho em được không? Số 388 đường Kim Hà. Đúng rồi, mang cả la bàn luôn nha.)

Sau trận đánh lần trước, la bàn mất quá nhiều linh khí nên Trần Ngự đặt nó trong nhà Lâu Minh. Với lại, gần đây cô cũng không nhận đơn đặt hàng trừ ma nào nên vẫn chưa lấy nó về, dù sao la bàn ở đó cũng vui quên trời quên đất.

Rất nhanh Lâu Minh nhắn trả lời (Em lại đi bắt ma sao? Có nguy hiểm không?)

Trần Ngự cười nhún vai (Có bùa huyền sát của anh Ba rồi, không sợ nguy hiểm)

đang ngồi vẽ thiết kế vũ khí, Lâu Minh nhìn câu trả lời thì cười nhẹ một tiếng, cô nhóc này miệng ngọt thật đó. Lâu Minh để bút xuống, xoay người lấy chiếc hộp đen trên giá sách xuống. Trong chiếc hộp này đựng bùa huyền sát mà Trần Ngự đã vẽ, vì không biết lúc nào cô nhóc đó cần dùng nên Lâu Minh vẫn mang theo bên người. Lúc ngủ thì đặt đầu giường, khi làm việc trong phòng sách thì để trên giá sách, cũng không biết là hấp thu được bao nhiêu sát khí nữa.

“Điền Phi.” Lâu Minh gọi.

“Tam thiếu.” Điền Phi có mặt nhanh chóng.

“Cậu cho người mang hộp này đến số 388 đường Kim Hà, phải tận tay đưa cho Trần Ngự.”

“Vâng.” Điền Phi cầm hộp, đi ra ngoài tìm người.

“Còn ...” Lâu Minh tiếp tục dặn dò “Chờ cô nhóc xong việc thì đón về luôn.”

“rồi!”

(anh đã cho người đưa qua cho em rồi đó, cẩn thận một chút.), nhìn tin nhắn của Lâu Minh, Trần Ngự chợt thấy an tâm hẳn lên. cô cắt điện thoại, nhìn ra ngoài đường.

“Có phải tôi đã đắc tội gì với em không?” Đồng Triều thực sự không thể hiểu được, mình đường đường là một cao thủ tán gái, nhưng sao lại không đả động gì được cô nhóc này.

“Đừng thế!” Trần Ngự gạt đầu không chút do dự “Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục mình đến giúp anh đó (chủ yếu là do hai ngàn vạn kia), cho nên anh cần thận đừng có lại dắc tội tôi.”

Lại để cô lỗ vốn, không cần đến xác sống động thủ, chính cô sẽ tự mình ra tay.

“...” Cảm giác được luồng sát khí, Đồng đại thiếu im lặng ngồi dịch ra xa.

Lúc này, sắc trời đã tối đen, đang lái xe, Tường Huy nhìn bầu trời tối om, nhắc nhở “Trần Thiên Sư, trời tối rồi.”

Bị đuổi giết đã mấy đêm rồi, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt.

“Đừng nóng ruột.” Trần Ngự mở cửa sổ ra, bầu không khí nóng ủa vào, dù trời đã tối nhưng nhiệt độ không khí trong thành phố vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt “Hôm nay, chỉ số bụi PM khá cao, nồng độ linh khí đã bị tro bụi phân tán bớt, tôi đoán là phải một giờ nữa nó mới có thể ra ngoài.”

Trong ghi chép của ông lão đã nói, khi chưa hoàn toàn kích hoạt cương thi sống thì hồn thể không ổn định, khi ra ngoài cần có nồng độ linh khí nhất định. Ban đêm, nồng độ linh khí tương đối cao và ổn định hơn nên xác sống thường hoạt động vào ban đêm. Nhưng khi nó đã hoàn toàn được kích hoạt thì những điều này không còn ý nghĩa nữa.

“A?” Về mặt Tường Huy mù mờ.

“Chỉ số PM?” Đồng Triều không thể tin nói “Nó còn chú ý đến chất lượng không khí nữa sao?”

“Cho nên mới nói, khi bầu không khí ô nhiễm nghiêm trọng, thực sự là cả người và ma đều phần nộ mà.” Trần Ngự cảm thán nói.

Nếu không phải là chú Hai cậu ta bảo đảm đi bảo đảm lại đúng là cô nhóc tên Trần Ngự này là người đả cứu mình, cậu ta còn cho rằng mình đã gặp phải một kẻ lừa đảo đó chứ.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước một ngôi biệt thự, đồng thời đến còn có người phụ trách mang bùa huyền sát đến cho Trần Ngự – Hà Thất.

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là đồ Tam thiếu cho tôi mang đến cho cô.” Hà Thất đưa hộp cho Trần Ngự.

Trần Ngự nhận lấy, mở ra thấy bên trong là la bàn và bùa huyền sát thì càng thêm chắc chắn “Trợ lý Hà, cảm ơn anh đã đích thân mang đến cho tôi.”

Hà Thất gạt đầu cười, không nhúc nhích.

“À ...” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Tôi ở đây không sao đâu, trợ lý Hà, anh về trước đi, không làm phiền anh nữa.”

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu dặn tôi là ở đây chờ cô. Khi nào cô giải quyết xong thì đưa cô về trường an toàn.” Hà Thất nói.

“không cần phiền anh đâu, đến khi trời sáng thì họ đưa tôi về cũng được.”

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là lệnh của Tam thiếu rồi.” Hà Thất khó xử nói.

Trần Ngự chớp chớp mắt, sừng sốt một chút rồi nói “Vây được rồi, anh Ba tốt với tôi quá.”

Hà Thất hài lòng gạt đầu, chính là muốn cô biết Tam thiếu tốt với cô như thế nào, nếu không thì tôi coi như là tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngự dẫn Hà Thất đi vào biệt thự, mặc dù nhìn bên ngoài biệt thự có vẻ rất xa hoa, nhưng trong biệt thự lại không bày biện đồ đạc gì nhiều, nhìn là biết bình thường không có người ở.

“Trần Thiên Sư, còn cần chuẩn bị gì nữa không?” Tường Huy hỏi.

“không cần.” Trần Ngự vừa nói vừa đem bùa huyền sát trong hộp ra, cất vào túi áo trên người, quên mang túi vải tới, không thuận tiện chút nào.

Trần Ngự cất bùa chú rồi lại kiểm tra la bàn, xác định la bàn đã tràn đầy linh khí. cô quay đầu nói với mấy người sau lưng “Chút nữa nếu xác ... quái vật kia đến, hai người các anh trốn ra xa một chút, còn anh ...”

Trần Ngự chỉ vào Đồng Triều dặn dò “Theo sát tôi, đừng có cách tôi xa quá đó.”

“không phải là tôi tránh càng xa càng tốt hay sao?” Vì không có ký ức lúc sinh hồn nên Đồng Triều đã không còn nhớ rõ lúc trước Trần Ngự đã bảo vệ cậu ta như thế nào. Cậu ta chỉ nhớ lúc chú Hai tìm người đến bảo vệ cậu ta, những người đó đều để cậu ta cách quái vật càng xa càng tốt, sau đó chính họ xông lên quyết đấu với quái vật, không cho nó lại gần cậu ta một bước. Vì thế cậu ta cảm thấy điều Trần Ngự dặn có chút kì lạ.

“Tốc độ của tôi không bằng với quái vật đó, nếu như anh cách tôi xa quá, tôi không kịp cứu anh mà thất bại, lúc đó tôi không trả lại tiền đâu.” Trần Ngự nói

không trả lại tiền là cái quỷ gì?

“Khụ ... Đồng thiếu, cậu nghe theo sắp xếp của Trần Thiên Sư đi.” Tường Huy trấn an.

một tuần nay, chú Hai nhà họ Đồng đã tìm tổng cộng mười Thiên Sư để bảo vệ cậu ta, đều người thì bị thương người thì chạy mất dép, bây giờ người duy nhất có dũng khí nhận case này cũng chỉ có Trần Ngu trước mắt. Mặc dù Đồng Triều rất sợ hãi nhưng cũng phải cố gắng gặt đầu.

Mấy người lại đợi một lúc, nhiệt độ xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, bốn người đồng thời nhìn về phía cổng.

Hai người Trần Ngu và Tường Huy phát hiện khác thường vì bản thân họ là Thiên Sư, Đồng Triều bởi vì mấy ngày qua đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh tương tự như vậy nên tất nhiên là có kinh nghiệm, còn Hà Thất, đơn giản đây là bản năng của một người lính đi.

“Trần Thiên Sư ...” Tường Huy nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu kín đáo đưa chiếc điện thoại di động đang chơi giờ bài địa chủ cho Hà Thất, nói “Đánh nốt giùm tôi ván này đi.”

“Được.” Hà Thất nhận điện thoại.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Trần Ngu nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng Triều, ra hiệu cho cậu ta ra ngoài.

Đồng Triều liếc nhìn Trần Ngu rồi lại quay đầu nhìn đệ tử của chú Hai – Tường Huy, nhìn thấy ánh mắt khẳng định của đối phương, đành ráng chống đỡ mặt không có chút máu nào đi theo sau lưng Trần Ngu.

Hà Thất chờ hai người đi ra khỏi cổng, cho điện thoại di động của Trần Ngu vào túi, cầm lấy chiếc hộp đang để trên bàn rồi chạy lên lầu hai. Ở trong phòng đợi, an toàn thì có an toàn, nhưng nhờ đầu Trần tiểu thư gặp nguy hiểm gì thì ngay cả cơ hội ném búa ra hỗ trợ cũng không có.

Tường Huy sừng sốt một giây rồi cũng theo sau lưng Hà Thất chạy lên.

Trong sân, tay trái Trần Ngu cầm la bàn, tay phải sờ tờ hai lá bùa huyền sát, lăng lẳng nhìn về phía chân trời, ở đó có một đám bay mù đen đặc, dưới ánh trăng bay nhanh về phía này.

“Nó tới rồi sao?” Giọng nói của Đồng Triều vì sợ hãi mà run lên.

Trần Ngu hơi ghét bỏ nhìn cậu ta “Sao mới có một tuần không gặp mà anh càng ngày càng nhát gan vậy.”

“...” Cậu ta cũng đâu muốn như vậy đâu, Đồng Triều tỏ ra vô cùng phiền muộn, thử hỏi một người bị một con quái vật không nhìn thấy truy sát bảy tám lần, và lại mỗi lần đều có cảm giác suýt nữa thì ngấm củ tỏi “cô có đáng tin cậy không vậy?”

“Đến bây giờ anh mới hỏi vấn đề này sao?” Trần Ngu nhin không được mà tò mò “Nếu tôi không đáng tin cậy thì anh định làm thế nào?”

“Tôi làm ma cũng sẽ không bỏ qua cho cô.” Đồng Triều vô cùng đáng thương nói.

“Chẳng lẽ anh không biết là sau khi sinh hồn bị cắn nuốt, ngay cả cơ hội làm ma anh cũng không có sao?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“cô ...” Bỗng nhiên Đồng Triều rất muốn khóc.

“Đến rồi!” Đứng trên lầu hai quan sát, Tường Huy nhìn thấy đám mây đen đã đến trước mặt Trần Ngu mà cô vẫn chỉ lo nói chuyện với Đồng thiếu, lập tức nhin không được nhắc nhở.

“Àm!” Sát khí của hai lá bùa huyền sát trong tay Trần Ngu ngưng kết thành một thanh kiếm dài màu đỏ, khi sát khí màu đỏ chạm vào màn sương đen lập tức cắt đứt lệ khí, nhắm thẳng về phía linh hồn đang đứng trong đám mây đen.

Ác ma dùng tốc độ nhanh hơn cả lúc đến bay ngược ra ngoài, đứng cách Trần Ngu hơn năm mét, khí đen dày đặc không ngừng luân chuyển, từ từ ngưng tụ cuối cùng hiện lên một bóng người cao lớn. rõ ràng chỉ là linh hồn mà thôi nhưng vẫn có thể nhìn ra được cái bóng mờ mờ dưới ánh trăng.

Linh hồn so với lần trước ngưng tụ được nhiều hơn, sinh khí cũng dày đặc hơn, xem ra trong khoảng thời gian này nó đã cắn nuốt không ít sinh hồn.

không phải gần đây có rất nhiều Thiên Sư giúp đỡ sao? Sao có thể để nó cắn nuốt nhiều sinh hồn như vậy? Xem ra con quái vật này cũng đang muốn nhanh chóng sống lại, Trần Ngu nhíu mày.

“Lại là mi ...” một giọng nói của đàn ông âm u vang lên.

“Nó, nó biết nói chuyện luôn rồi?” trên lầu, Tường Huy thực sự kinh hãi.

“Nó nói cái gì?” Hà Thất không nghe được hồn ma nói chuyện, chỉ có thể hỏi Tường Huy đang đứng bên.

Trần Ngu đem thanh kiếm sát khí màu đỏ chắn ngang ngực, hỏi “Mới có mấy ngày không gặp, mi đã biết nói chuyện rồi.”

“Ta sắp sống lại rồi. Thiên Sư nhỏ, mi đừng cản trở ta.” Xác sống nói.

“Mì sai rồi.” Trần Ngự lắc đầu “Để cho mì phục sinh, mì vẫn còn thiếu một sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm mang theo linh lực. Người sinh vào ngày âm tháng âm năm âm có rất nhiều nhưng trên hồn phách mang theo linh lực lại không có nhiều.”

“Nếu biết, thì đừng có cản trở ta. Ta không ngại giết thêm một người nữa đâu.” Ánh mắt xác sống nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Đồng Triều đang đứng sau lưng Trần Ngự.

“Cũng bởi ta biết rõ nên mới ở đây cản mì.” Trần Ngự vừa dứt lời, tay trái ném la bàn ra, tay phải vung kiếm lên.

Xác sống cũng vung tay ném ra một luồng khí đen mới cản được sự tấn công của la bàn. Ngay sau đó, Trần Ngự vung kiếm chém đến, xác sống tránh né mấy lần nhưng vì sự khổng lồ của la bàn nên chỉ như trúng chọi đá, rất nhanh đã bị Trần Ngự chém vỡ bàn tay. Nhìn lòng vết thương trong bàn tay đang không ngừng tràn ra khí đen, xác sống nhìn chăm chăm vào Trần Ngự như muốn đâm cô một dao.

“Ta không tin mì có thể bảo vệ tên kia cả đời.” Xác sống lạnh lẽo nói.

“Sao có thể lâu như vậy.” Trần Ngự cũng cười lạnh “Thời gian của mì không phải là cũng không còn nhiều lắm sao.”

Về mặt của xác sống biến đổi, khí đen của toàn thân lại cuộn cuộn lưu chuyển nhưng không tấn công nữa. Ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc vào Trần Ngự, dường như đang muốn tính toán điều gì đó, sau đó chợt quay người biến mất trong đêm tối.

Sao lại dễ dàng đi như thế? Liên tục tận mắt chứng kiến bảy trận chiến đấu ác liệt – Tường Huy ngơ ngẩn. Nhiều Thiên Sư như vậy còn không bằng hai chiêu của cô nhóc này sao?

không hổ là tồn hai ngàn vạn đi mua bùa chú, quả nhiên là lợi hại!

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Hoàn thành nhiệm vụ. Trừ việc hoàn thành công việc như bên ngoài mặt chữ đã chỉ ra, còn phải phụ trách truyền đạt tâm ý của Tam thiếu nữa, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Hà Thất: Tam thiếu của chúng ta là người không quen biểu lộ cảm xúc, cho nên chúng ta càng phải cố gắng nhiều hơn, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bị ma khi dễ

Tuy rằng xác sống đã bỏ đi nhưng đêm còn dài như vậy, không ai dám cam đoan là nó có thể trở lại hay không, cho nên trước khi trời sáng, Trần Ngự chỉ có thể ở lại biệt thự.

Thoáng cái đã đến mười giờ tối, Trần Ngự nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi, sáng mai còn phải đi học nữa, không thể thức khuya.

Đồng Triều chứng kiến Thiên Sư bảo vệ mình thế mà lại ngủ thiếp đi, tức giận đến mức muốn gọi người dậy. Tình mạng cậu ta lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, vậy mà cô nhóc này còn có thể ngủ được? Nhưng cậu ta vừa định tiến lên một bước, Hà Thất đang ngồi bên cạnh canh giữ cho Trần Ngự chỉ nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, cũng không biết là tại sao, Đồng Triều bỗng nhiên không dám động dậy.

Cậu ta yên lặng thu hồi bước chân, bước đến ghế sofa bên cạnh Trần Ngự ngồi xuống. Được rồi, ngồi gần một chút cũng được đi.

Tường Huy cũng nhận ra Đồng Triều bất an nên trấn an “Đồng thiếu, cậu yên tâm, khi quái vật kia đến, Trần Thiên Sư sẽ có phản ứng.”

Đồng Triều nghe Tường Huy giải thích thì yên tâm hơn, không còn cảm thấy Trần Ngự đi ngủ là không quan tâm cậu ta mà cảm thấy là cô đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Vì thế cậu ta cũng gác chân lên ghế sofa, bắt chước Trần Ngự ngủ mất rồi.

Đây là cậu ta cũng quá yên tâm đi?!

một đêm qua đi, dường như đã được đặt báo thức, khi mặt trời vừa mới ló dạng Trần Ngự đã chớp chớp mắt tỉnh dậy “Trời sáng rồi sao?”

Trần Ngự xoa xoa mắt rồi ngồi dậy.

“Trời sáng rồi.” Đứng một bên Hà Thất trả lời.

Trần Ngu ngẩng đầu nhìn Hà Thất, thấy dáng người anh chàng vẫn thẳng tắp, quần áo không một nếp nhăn thì nghi ngờ hỏi “Trợ lý Hà, anh không ngủ chút nào sao?”

“Tam thiếu dặn tôi phải bảo vệ cẩn thận cho cô.” Hà Thất lại một lần nữa nhấn mạnh.

Ngủ ý chính là không ngủ cả đêm? Được người khác bảo vệ cẩn thận từng li từng tí làm Trần Ngu có cảm giác không quen. Trong thâm tâm cô hiểu rõ, sự bảo vệ của trợ lý Hà nói thật là không giúp ích được bao nhiêu, trợ lý Hà là người bình thường, không thể nhìn thấy được hồn ma và xác sống, nên dù cô gặp phải nguy hiểm Hà Thất cũng không giúp được gì.

Nhưng trong lòng Trần Ngu vẫn rất cảm động, chỉ vài lần có duyên với nhau mà thôi, mà còn dưới tình cảnh là cô mặt dày mày dạn nhờ giúp, nhưng anh Ba chẳng những không thấy cô phiền phức mà còn quan tâm chăm sóc cô như vậy. Trần Ngu cảm động đồng thời âm thầm quyết định, chờ cô số điện thoại của ông lão nhà cô, nhất định chuyện đầu tiên cô làm là hỏi thăm về sát khí trên người của anh.

Suy nghĩ xong, Trần Ngu quay đầu nhìn Đồng Triều vẫn còn ngủ say trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Trương Huy nói “Trời sáng rồi, tạm thời Đồng Triều sẽ không gặp nguy hiểm, vậy tôi đi trước.”

“Vâng, Trần Thiên Sur. Vậy còn tối nay thì sao?” Mặc dù tạm thời đánh lui quái vật, nhưng không có nghĩa là nó bỏ qua sinh hồn của Đồng Triều.

“Đúng giờ tôi sẽ đến.” Trần Ngu đảm bảo.

Lúc này Trương Huy mới an tâm, đêm qua, Trần Thiên Sur chỉ cần hai chiêu là đuổi được quái vật đi, chỉ cần có Trần Thiên Sur ở đây, chắc chắn là Đồng Triều sẽ không sao.

==

Rời khỏi biệt thự nhà họ Đồng, Hà Thất lái xe hơi đi về hướng đại học Đé Đô. trên đường đi rất yên tĩnh, Hà Thất nhìn gương chiếu hậu thấy Trần Ngu đang cúi đầu chơi điện thoại di động, hỏi “Tiểu thư Trần Ngu, tối nay cô cũng đến nhà họ Đồng nữa sao?”

“Đúng vậy. Xác sống kia còn thiếu hồn phách của Đồng Triều nữa là có thể sống lại, chắc chắn nó sẽ không dừng tay.” Trần Ngu vừa trả lời, vừa nhìn ghi chép của ông lão trong điện thoại di động.

Dùng bảy lá bùa trừ ma cao cấp, tạo thành trận pháp Thất Sát.

Lần trước, khi cùng xác sống đánh nhau, bùa trừ ma Trần Ngu đã sử dụng hết, làm cô lập tức cảm thấy sâu ối là sâu. Xem ra phải dành chút thời gian đến nhà anh Ba kẻ chủ linh khí để vẽ bùa, nhưng mà tuần này thời khóa biểu rất nhiều môn nha, nếu như chờ đến cuối tuần, như vậy thì ngày nào cô cũng phải chạy đến nhà họ Đồng sao.

“Còn thiếu? Vậy cái gì ... xác sống kia đã cắn nuốt rất nhiều hồn phách sao?” Hà Thất tò mò hỏi.

“Nó muốn hoàn toàn thoát khỏi trạng thái hồn phách trở thành người chết sống lại, nhất định trong vòng bốn mươi chín ngày liên tục phải cắn nuốt mười sáu sinh hồn.” Trần Ngu nói.

“nói cách khác, nó đã cắn nuốt mười lăm sinh hồn rồi?” Nghĩa là tối hôm qua quái vật kia đã giết chết mười lăm người.

“Phải!” Trần Ngu cau mày “Cho nên mới phải tiến nó đi nhanh một chút.” Đúng vậy, chỉ có thể tiến nó đi.

Ghi chép của ông lão đã nói rõ, khi xác sống bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, sinh khí trong hồn thể của nó càng ngày càng lớn mạnh sẽ làm cho xác sống nguy hiểm hơn hồn ma bình thường. Nếu trực tiếp đánh cho xác sống hồn bay phách lạc là vô cùng khó, ít nhất là với khả năng hiện giờ của Trần Ngu là không thể được. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là mở cửa âm, đem nó giao cho Hắc Bạch Vô Thường.

Nguyên gốc lời của ông lão là: nếu như là ông, đập chết liền đập chết, nhưng con nhóc con vãn nên ngoan ngoãn mở cửa âm đi, đừng thiếu thận trọng mà cố đánh nhau với nó. Khi xác sống không còn gì để mất thì sức mạnh của nó không thể xem nhẹ được đâu.

“Nếu hôm qua nó cắn nuốt được Đồng Triều thì sẽ biến thành cái gì?” Hà Thất tò mò.

“sẽ thoát khỏi trạng thái linh hồn, có được thân thể.” Lúc đó, muốn đi tìm nó thì không còn dễ dàng nữa.

Vậy là thực sự có thể sống lại sao? Hà Thất không kìm được mà rung mình “Người sau khi chết có thể sống lại thật sao?”

“Tất nhiên là không thể.” Trần Ngu nói “Trạng thái này chỉ có thể làm cho nó giống như người bình thường tồn tại trên thế giới, nói cách khác, dù các anh không có Mắt âm dương thì vẫn có thể nhìn thấy nó, nghe được nó nói. Nhưng nó không cần ăn cơm, không cần uống nước, không cần hô hấp, không cần đi ngủ, ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, sau đó lại bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, vòng đi vòng lại. Cho nên mới gọi là xác sống.”

“nói cách khác, đây có khả năng không phải lần đầu tiên nó cắn nuốt sinh hồn để sống lại.” Hà Thất cả gan suy đoán.

“Cũng có khả năng.” Hiểu biết của Trần Ngu về xác sống đều là từ ghi chép của ông lão, nên cô cũng không chắc chắn lắm, nhưng ba mươi năm lại là một vòng tuần hoàn, nên tình huống đó có khả năng rất cao.

“Tiểu thư Trần Ngu, làm ơn, cô nhất định phải diệt trừ nó.” Hà Thất bỗng nhiên trịnh trọng nói, loại quái vật vô hình giết người này, thực sự là quá đáng sợ.

Trần Ngu ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời “Tôi đã nhận đơn đặt hàng này, đương nhiên là không bỏ dở nửa chừng.”

Hai người nói chuyện nên rất nhanh đã đến gần đại học Đé Đô, vì Trần Ngu muốn mua đồ ăn sáng nên Hà Thất lái xe đến cửa hông của trường, nơi có rất nhiều quán hàng rong bán đồ ăn sáng.

Trần Ngu nhìn quán bán phá lấu bên đường, bụng kêu rột rột “Trợ lý Hà, tôi mời anh ăn sáng nha, cảm ơn anh đã đưa tôi về trường.”

“Tiểu thư Trần Ngu nên cảm ơn Tam thiếu mới phải, tôi ...”

“Chúng ta ăn trước, sau đó tôi mua một phần nhờ anh mang về cho anh Ba? Phá lấu của quán này ăn rất ngon, anh Ba chắc chắn thích ăn.” Trần Ngu nói thêm.

Mang bữa sáng về cho Tam thiếu? Hà Thất vui vẻ đồng ý.

“Ngoài phá lấu, các món khác cũng rất ngon.” Trần Ngu vừa đi vừa giới thiệu nhiệt tình “Kia là bánh tay cầm, bánh crep hoa quả, còn có bánh bao hấp ...”

Hà Thất đang mỉm cười lắng nghe, bỗng nhiên xuyên qua âm thanh huyên náo của các tiệm ăn buổi sáng, Hà Thất nghe được tiếng đầu đạn xé gió bay đi. Mặt Hà Thất biến đổi, kéo Trần Ngu lên một vòng ra sau xe.

“Chú!”

một viên đạn trượt qua bả vai của Trần Ngu cắm vào gốc cây bên cạnh.

“Đừng động!” Hà Thất để Trần Ngu núp vào, còn cậu lại đứng thẳng người đi ra, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào một ô cửa sổ trên một căn nhà ba lầu đối diện bên kia đường.

Tay bắn tia bên kia đường nhìn vào ống kính thấy được ánh mắt của Hà Thất, biết được mình đã bại lộ, nhanh chóng thu dọn súng, thoát khỏi hiện trường.

Hà Thất biết đối tượng thấy mình đã bị phát hiện sẽ nhanh chóng bỏ đi, nhưng anh ta không dám mạo hiểm để Trần Ngu lại một mình, anh gọi điện báo cáo tình hình cụ thể cho Tam thiếu, sau đó chờ Trần Ngu rời đại học Đé Đô.

“Lúc này là súng sao?” Trần Ngu chậm nửa nhịp, giờ mới hỏi.

“Gần đây cô có đắc tội người nào không?” Hà Thất vừa lái xe vừa hỏi.

“không có nha.” Trần Ngu vô tội nói. cô thấy ma còn nhiều hơn thấy người, nói cô đắc tội với ma nghe còn có lý hơn.

“Chúng ta về khu tập thể trước, xem Tam thiếu nói thế nào.” Hà Thất nói.

Trần Ngu nghĩ nghĩ, không có biện pháp nào khác đành phải theo Hà Thất về khu tập thể.

Lâu Minh đã sớm nhận được tin tức cô nhóc bị người khác ám sát, mặc dù Hà Thất đã đảm bảo đi đảm bảo lại là Trần Ngu không bị thương chút xíu nào nhưng Lâu Minh vẫn không yên tâm, kiểm tra kĩ lưỡng một lần nữa.

“Em không sao đâu, chỉ hơi đói bụng thôi.” Trần Ngu ôm bụng, vô cùng đáng thương nói “Em còn chưa ăn sáng đâu.”

“Em thật là.” Lâu Minh không nói được cô, đành cho người mang đồ ăn sáng lên cho Trần Ngu.

Chỉ trong chốc lát, hai bát phá lấu nóng hổi đã được bung lên, Lâu Minh thấy vẻ mặt Trần Ngu vô cùng thỏa mãn ăn uống ngon lành, không có chút xíu cảm giác mình vừa từ cõi chết trở về, nhìn không được hỏi “Bình thường nhìn em rất lợi hại mà, sao có người cầm súng chỉ vào người em mà em không có cảm giác gì sao?”

“Em là thầy bắt ma, em chỉ có cảm giác với âm khí này, ác khí này, sát khí này hoặc những thứ có liên quan đến hồn ma, còn đối với người sống, em cũng chỉ là người bình thường thôi.” Về mặt Trần Ngu biểu lộ ‘cô đây cũng rất là bất đắc dĩ’.

“Em không sợ sao?” Lâu Minh hỏi.

“Sợ chứ, nhưng ông nội em đã nói, em không có tướng chết sớm (đoàn mệnh). Cho nên chắc chắn là em sẽ không chết trẻ đâu (tráng niên mất sớm).” Trần Ngu ví dụ “anh xem, không phải là vừa rồi trợ lý Hà đã cứu em sao.”

“Em đúng là lạc quan.” Lâu Minh bị Trần Ngu nói mà mấp cười, cô nhóc này không biết là lúc này mình đã may mắn đến mức nào. May mà có Hà Thất – trợ lý số một được tuyển chọn từ mấy vạn lính đặc chủng trong cả nước, kinh nghiệm đầy mình ở cùng cô. Nếu đổi là người khác thì sao có thể kịp thời phát hiện có người ám sát còn giúp cô tránh được một kiếp.

“Hắc hắc ... anh Ba, anh mau ăn đi, phá lẩu để nguội không ngon đâu.” Trần Ngu an ủi “Chờ ăn xong em gọi điện cho anh trai em.”

“Em muốn báo cảnh sát?” Chuyện Trần Dương là cảnh sát tất nhiên là Lâu Minh biết từ lâu.

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Em không biết gì hết mà cũng muốn báo cảnh sát sao.” Lâu Minh hỏi

“Có người muốn giết em đó, chẳng lẽ em không nên báo cảnh sát sao?” Trần Ngu hỏi ngược lại.

“Em ...” cô nhóc này suýt chút nữa bị người ta giết chết, vậy mà không suy nghĩ vấn đề ở đâu, đây là định báo cảnh sát xong rồi mặc kệ. Lâu Minh tức muốn chết rồi “Em vừa mới đến Đế Đô, ngoại trừ trường học và ở nhà thì hầu như chưa bao giờ đi nơi khác, cũng đâu quen biết ai? Tại sao bỗng nhiên lại đắc tội người nào đó đến nỗi người ta thuê sát thủ giết em.”

“Em cũng thấy kì lạ, nên em mới định báo cảnh sát đây nè.” Trần Ngu trả lời.

“...” Lâu Minh từ bỏ việc giải thích, nói thẳng “Chút nữa ăn cơm xong, em xin phép nghỉ hôm nay không đến trường nữa, cũng đừng báo cảnh sát. Chờ để mấy người Hà Thất điều tra xem sao đã rồi tính tiếp. Em cũng không muốn anh em biết việc nửa đêm khuya khoắt em trốn nhà ra ngoài bắt ma đi.”

Trần Ngu gật nhẹ đầu, đồng ý đề nghị của Lâu Minh. đã không cần đi học, lại ở lại nhà của anh Ba, Trần Ngu quyết định thực hiện kế hoạch lúc sáng đã nghĩ, về mấy tấm bùa trừ ma. Linh khí trong biệt thự nhà họ Lâu rất dồi dào, mặc dù bùa trừ ma cao cấp hơi khó vẽ, nhưng nếu may mắn, hôm nay có thể vẽ được bảy tám. Dù sao, kĩ năng vẽ bùa của cô là điều duy nhất ông lão ác miệng kia đã tán thưởng.

Thế là Trần Ngu nhờ Lâu Minh cho người đi ra ngoài mua mấy lá bùa, mực đỏ. một ngày vẽ bùa, đến tận bốn giờ chiều, Trình Bằng mới đem tài liệu điều tra đến báo cáo.

“Tam thiếu, kẻ sáng nay ám sát tiểu thư Trần Ngu đã tìm được, tên là Lý Phong, trước kia đã từng là lính đánh thuê, hẳn ta nói chín giờ đêm qua đã nhận được đơn đặt hàng trên mạng, cũng chính là đơn đặt hàng giết tiểu thư Trần Ngu.” Trình Bằng nói “Chúng tôi đã điều tra địa chỉ IP phát hiện chủ tài khoản tên là Chung Thanh Minh, là ông chủ của một tiệm bán đồ cổ, hiện nay ...”

“Ba tháng trước bị bệnh nên nằm viện, hiện giờ đang điều dưỡng tại An Thành?” Lâu Minh cũng đọc trên bản báo cáo.

“Vâng.” Trình Bằng nhìn thoáng qua Trần Ngu rồi nói thêm “Xét cuộc sống của Trần Ngu tiểu thư tương đối đơn giản, người đắc tội gần đây ... cũng chỉ có tối hôm qua đấu với tên xác sống kia.” Khụ, anh ta luôn cảm thấy việc nói đến cái kia có gì đó quái quái.

Trình Bằng dừng lại một chút, rồi nói tiếp “Tiểu thư Trần Ngu cũng đã nói, xác sống này sau khi cắn nuốt sinh hồn sẽ giống như người bình thường tồn tại trên đời, nhưng ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, lại cần phải cắn nuốt sinh hồn, cho nên ...”

“Các anh nghi ngờ thủ phạm là tên xác sống tối hôm qua?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“Đúng thế.” Trình Bằng gật đầu.

Lâu Minh cũng giật nảy mình, hiển nhiên là không ngờ rằng hồn ma cũng có thể thuê sát thủ, nhưng tất nhiên là xác sống không giống với hồn ma bình thường. Ba mươi năm một lần sống lại, có lẽ tên xác sống này đã tồn tại lâu hơn so với tưởng tượng của mọi người.

“Bây giờ em phải đi giết nó!” Trần Ngu đã nghe rõ, vỗ bàn một cái, lấy la bàn rồi đứng phắt dậy muốn đi ra ngoài

“Em bình tĩnh lại đã!” Lâu Minh đưa tay ngăn Trần Ngu.

“Em không bình tĩnh được!” Trần Ngu tức muốn chết “Em lớn đến chừng này rồi mà chưa bị ma quỷ gì đó khi dễ đâu.”

nói làm như người khác đã bị ma quỷ khi dễ rồi ấy ...

“Em đường đường là một thầy bắt ma, bị con ma đó khi dễ như vậy thì mặt mũi của em để ở đâu.”

... Hình như cũng có lý.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Ông dạy con nhiều năm như vậy mà con lại để cho ma khi dễ như vậy hả.

Tây Thi: Con làm sao mà biết hồn ma cũng biết thuê sát thủ nữa.

Ông Ngô: nói cho cùng thì con chưa đủ bản lĩnh.

Tam thiếu: Nhóc con, có anh ở đây, không ai có thể làm tổn thương em.

Bây trợ lý nhất trí gật đầu, vì Tam thiếu nhà mình mà xông pha không từ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Trận pháp Thất Sát

thật vất vả, Lâu Minh mới trấn an được cô nhóc đang nổi giận lồi đình này, nhìn khuôn mặt nhỏ đang thở phì phì của cô “Em cứ xông ra ngoài như thế, biết tìm nó ở chỗ nào?”

“Em...” Trần Ngự nghĩ nghĩ nói “Em đi biệt thự nhà họ Đồng, dù sao nó muốn sống lại hoàn toàn thì nhất định phải nuốt sinh hồn của Đồng Triều, em đi nhà họ Đồng chờ nó.”

“Nếu nó trông thấy em rồi không dám ra thì làm sao?” Lâu Minh hỏi

“không đâu.” Trần Ngự chắc chắn “Nếu muốn sống lại, trong vòng bốn mươi chín ngày phải cần nuốt được hồn phách của Đồng Triều, nếu không thì lại phải kiếm mười lăm sinh hồn khác.”

“Em nói vậy có nghĩa là, nếu nó không kịp cần nuốt hồn phách của Đồng Triều, thì sẽ lại bắt đầu giết người từ đầu?” Lâu Minh phản ứng lại rất nhanh.

“Đúng thế, cho nên nó rất nhanh sẽ lại xuất hiện thôi.” Đêm qua, khi xem hơi thở trên thân xác sống, Trần Ngự dường như có thể chắc chắn trăm phần trăm, thời gian còn lại của xác sống không còn nhiều lắm.

“Trình Bàng, cậu điều tra gần đây có những vụ án chết người kì lạ nào không, xảy ra vào lúc nào?” Lâu Minh hỏi Trình Bàng

“Tôi đã điều tra.” Khi trên xe, Hà Thất đã được Trần Ngự nói chuyện về xác sống nên đã quan tâm điều tra việc này “Gần đây, sở cảnh sát đúng là đang điều tra các vụ chết người chưa rõ, hai tháng vừa qua đã có mười lăm người chết đột ngột chưa rõ nguyên nhân. Khi số người chết lên đến tám người, cục cảnh sát đã chuyển hồ sơ đến tổ điều tra đặc biệt, người chết sớm nhất cách đây là 45 ngày trước.”

“Vậy là còn bốn ngày? Bây giờ em đến biệt thự nhà họ Đồng, mấy ngày tới em đều ở nhà họ.” Trần Ngự nói, cầm la bàn lại định chạy đi luôn.

“Đợi chút nữa đã.” Lâu Minh nghĩ đến tuần trước khi Trần Ngự và xác sống đó chiến đấu với nhau, lo lắng hỏi “một mình em có đối phó được với nó không?”

Trần Ngự bị Lâu Minh hỏi như thế, lập tức nhụt chí “Em đánh không lại nó...”

“Vậy...” Lâu Minh đang định nói để anh tìm người giúp cô thì lại nghe Trần Ngự hung dữ nói “Nhưng em có thể tiến nó đi.” Trần Ngự nói “Nó cố gắng muốn sống lại như vậy, chắc là có nhiều điều lưu luyến ở trần gian. Hừ hừ... Vậy em sẽ tiến nó đi âm phủ, cho Hắc Bạch Vô Thường thu thập nó, xem nó còn thuê sát thủ ở đâu, nó mà thuê được thì em phục sát đất.”

Lâu Minh nhin không được mà cười ra tiếng, hỏi “Em còn có thể đưa nó đi âm phủ?”

“Ừm, mặc dù em rất muốn đánh cho nó hồn bay phách lạc, nhưng bây giờ em chưa có đủ năng lực...” không thể tự tay báo thù, cảm giác này thật là quá khó chịu.

“Vậy để anh nói Hà Thất cho mấy người đi theo em.” Lâu Minh nói.

“không cần đâu, em...”

“anh biết năng lực bắt ma của em rất khá, nhưng sống trên đời này các kiểu âm mưu ám sát này nọ, em không bằng mấy người Hà Thất đâu.” không đợi Trần Ngự nói hết câu, Lâu Minh đã ngắt lời “Còn có bốn ngày, nó hẳn còn sốt ruột hơn cả em. Nếu như nó cố tình xuất hiện, dụ em đấu với nó rồi lại bỏ trí người bên cạnh dùng súng bắn em, em có tránh được không?”

“không thể.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Vậy phải nghe lời, mấy ngày này để bọn Hà Thất theo em đi.” Lâu Minh nói.

“Vâng.” Trần Ngự cảm động nhìn Lâu Minh “anh Ba, anh tốt với em quá à.”

Lâu Minh cười, vuốt vuốt đầu Trần Ngự “Vi em cũng rất tốt mà.”

Bởi vì có em bắt ma trừ yêu, mọi người mới có cuộc sống bình yên.

Được Lâu Minh khen, không hiểu sao Trần Ngự lại đỏ mặt, chỉ có thể cười ngây ngô.

==

Mà lúc này, trong nhà tổ của nhà họ Đồng ở Đê Đô, chú Hai Đồng ráng chống đỡ thân thể bị bệnh cùng hai vị Thiên sư nhà họ Tần và họ Lương bàn chuyện. Hai người này chính là người nối nghiệp của nhà họ Lương và nhà họ Đồng – ba nhà có thế lực và danh vọng trong giới huyền học ở Đê Đô.

“anh Đồng, thân thể của anh có khá hơn chưa?” Lương Hoa Châu, cũng chính là cha của Lương Quang, người nối nghiệp của nhà họ Lương, hỏi.

“Tôi không sao, nghỉ ngơi tu dưỡng một thời gian sẽ tốt lên thôi.” Đồng Uy nói xong, che ngực ho khan hai tiếng.

một vị Thiên Sư nữa là Tần Phi Minh hỏi “Đồng Triều không sao chứ?”

“Nó không sao.” Đồng Uy đã nghe đệ tử của mình – Trương Huy báo cáo, Trần Thiên Sư kia chỉ cần hai chiêu là đuổi được con quái vật kia đi. Nếu biết sớm như vậy, Đồng Uy cũng không ngại Trần Thiên Sư là phụ nữ mà đi mời cô sớm hơn một chút.

“Vậy là tốt rồi.” Tần Phi Minh nói.

“anh Tần, anh Lương, nhà họ Đồng chúng tôi chỉ chuyên về coi phong thủy bát quái nên ở phương diện trừ ma thì không hiểu biết bằng hai vị. Hai anh có biết rõ thứ đó là cái gì không?” Đồng Uy hỏi.

Lương Hoa Châu liếc nhìn Tần Phi Minh một cái rồi nói “Hôm qua, tôi cùng ba tôi xem lại tài liệu của ông bà để lại, cảm thấy thứ này có thể là xác sống như trong truyền thuyết đã nói.”

“Đúng thế.” Tần Phi Minh cũng nói.

“Xác sống?” Đồng Uy chưa từng nghe đến từ này.

“Đây là một loại tà thuật, bắt nguồn từ một môn phái lớn trong giới huyền học vào khoảng sáu trăm năm trước.” Tần Phi Minh nói “Nghe nói, môn chủ của môn phái đó là một vị Thiên Sư thiên tài. một ngày vợ của ông ấy ngoài ý muốn mà qua đời, ông ta không nỡ để vợ mình mất đi, nên trước khi quỷ sai đến đã giấu linh hồn của vợ ông ta đi, sau đó tốn mười năm nghiên cứu ra môn phái tà thuật này.”

“Ông ta thông qua một phương pháp đặc biệt, để hồn phách của người vợ cắn nuốt mười lăm sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm trong vòng bốn mươi chín ngày và một sinh hồn mang linh lực thuần âm, sau đó linh hồn của người vợ trở lại thân thể và sống lại, nên người ta còn gọi là xác chết sống lại.”

“Sau đó thì sao?” Đồng Uy hỏi “Nếu đã có ghi chép như vậy thì nhất định phải có cách giải quyết chứ.”

Lương Hoa Châu thở dài “Sáu trăm năm trước, người có thể diệt được xác sống chính là người của phái Lạc Sơn.”

“Phái Lạc Sơn?” Đồng Uy kinh ngạc nói “Sao tôi chưa bao giờ nghe qua môn phái này?”

“Phái Lạc Sơn đã từng là môn phái trừ ma rất nổi tiếng, rất tiếc sau đó đã bị thất truyền nên anh không nghe thấy là phải.” Tần Phi Minh nhớ đến sự xuống dốc của phái Lạc Sơn thì thở dài tiếc nuối “Phương pháp trừ ma của phái Lạc Sơn rất lợi hại, trước giờ chưa có phái nào qua được.”

“Vậy ... trừ phái Lạc Sơn, không còn phương pháp nào có thể loại trừ xác sống sao?” Đồng Uy hỏi “Thầy trừ ma của các anh không phải là có thể mở cửa âm sao? Sao không mở cửa âm rồi dẫn nó xuống âm phủ?”

“Điều này chúng tôi đã có cân nhắc qua.” Lương Hoa Châu nói “Mở cửa âm cần hai điều kiện, một là trình độ tu vi của Thiên Sư phải đến một mức độ nhất định, hai là nhất định phải có yêu cầu dẫn độ hồn ma.”

“Chẳng lẽ tu vi của hai anh chưa đủ để mở cửa âm?” Đồng Uy nghi ngờ.

“không phải là vấn đề tu vi.” Tần Phi Minh nói “Là vấn đề về hồn ma, xác sống cắn nuốt sinh hồn nên sinh khí trên thân rất nặng, âm phủ cảm nhận được sinh khí sẽ không mở cửa âm.”

“Đúng thế!” Lương Hoa Châu gật đầu tán đồng, âm phủ là nơi hóa độ cho người chết, không thể có sinh khí.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ, lần trước tôi giao đấu với nó, sức mạnh của xác sống này càng ngày càng lớn, tôi sợ ...” Sợ điều gì Đồng Uy không cần nói ra nhưng những người ngồi đây đều hiểu.

“anh Đồng, anh đừng quá lo lắng, chúng tôi đã đăng nhiệm vụ lên trang web huyền học, xem có vị Thiên Sư nào biết cách đối phó với xác sống không.” Lương Hoa Châu nói “Còn Đồng Triều, mấy ngày tới tôi và Phi Minh sẽ đến bảo vệ cậu ấy.”

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu đồng ý đi bảo vệ Đồng Triều là tốt nhất, tuy Trần Ngự đã đồng ý với ông sẽ bảo vệ Đồng Triều, nhưng sức mạnh của

xác sống càng ngày càng lớn, thêm người bảo vệ thì thêm phần an toàn.

Thế là vào ban đêm, khi Trần Ngu cùng Điền Phi mặc đồ nguy trang đến biệt thự nhà họ Đồng nhìn thấy trong biệt thự ngoài Tường Huy và Đồng Triều còn có hai người đàn ông trung niên mặc áo dài truyền thống của Trung Hoa.

“Trần Thiên Sư, cô đến rồi.” Tường Huy nhìn thấy Trần Ngu thì vội vàng đứng lên đón.

Trần Ngu nhìn thoáng qua hai vị Thiên Sư đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trên người họ linh khí đang không ngừng cuộn cuộn, Trần Ngu lập tức kéo phát Tường Huy sang một bên hỏi “Hai người kia cũng đến bảo vệ Đồng Triều.”

“Vâng.” Tường Huy trả lời.

“Vậy phí vất vả tôi nhận cũng phải chia ba hả?” Sớm biết bọn họ mời thêm người, thì ngày hôm qua cô đã nói bọn họ chuyển luôn phí vất vả và cho cô luôn rồi.

“Khụ ..., không đâu. Tàn đại sư và Lương đại sư là bạn của sư phụ tôi, lần này đến trợ giúp mà thôi.”

“trên thế giới này có người đạo đức tốt như vậy? một ngàn vạn phí vất vả mà không cần, thật là người tốt hiếm có mà.” Trần Ngu nhìn về hai vị Thiên Sư, ánh mắt không hề che giấu sự khâm phục từ đáy lòng.

Đứng bên cạnh, Điền Phi nhìn rồi lại nhìn nhưng khóe miệng vẫn cong lên.

Khóe miệng Tường Huy cũng giật giật, không biết nói tiếp làm sao, dù sao cậu ta cũng hiểu rõ, sau khi mọi việc kết thúc, một ngàn vạn kia vẫn nên chuyển sớm cho Trần Thiên Sư thôi.

“cô chính là Trần Ngu, Trần Tiểu Thiên Sư sao.” Tàn Minh Phi thấy Trần Ngu còn nhỏ tuổi mà quanh thân đã được bao quanh bởi linh khí vô cùng tinh khiết, so với những người nhỏ tuổi ông đã gặp thì tốt hơn rất nhiều, thế là nhìn không được mà coi trọng cô hơn mấy phần.

“Chào ngài, tôi là Trần Ngu, biệt hiệu trừ ma của tôi là Tây Thi.” Sư phụ nói, giữa Thiên Sư với nhau thường thích kêu bằng biệt hiệu hoặc chức danh.

“Ha ha ha ... biệt hiệu rất hay, rất hay.” Tàn Minh Phi và Lương Hoa Châu kinh ngạc một giây rồi sau đó cười ha ha.

“Phụt ...” Ngồi một bên yên tĩnh từ nãy, Đồng Triều thực sự không nhịn được.

Trần Ngu lập tức hí mắt nhìn sang.

“Tôi vừa ... vừa nhìn thấy cái gì đó rất buồn cười, cái ...” Đồng Triều đang loay hoay tìm cớ cho tiếng cười vừa nãy của mình, bỗng nhiên một quả táo ở đâu đập vào người cậu ta làm cậu ta kêu la thảm thiết.

Đồng Triều xoa ngực, trừng mắt nhìn Điền Phi đang đứng cạnh Trần Ngu.

“thật xin lỗi, vừa nãy tôi trượt tay.” Điền Phi chân thành nói.

Có quý mới tin, nhưng Đồng Triều không dám nói gì, nhìn anh ta một thân khí thế như vậy, chắc chắn là cậu ta đánh không lại rồi.

“Làm tốt lắm” Trần Ngu không hề e dè, giơ ngón cái lên.

“Tam thiếu đã dặn dò, phải bảo vệ cô thật tốt.” Lời nói khiêu khích cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của cậu ta.

...

Tam thiếu nhà ai mà bao che khuyết điểm như thế?

Tích tích!

Điện thoại di động bên người Điền Phi có tín hiệu, cậu ta lấy ra xem.

(Xung quanh mục tiêu phát hiện hai tên bắn tỉa, đã xử lý xong!)

Điền Phi nhấn lại ‘đã biết’, sau đó đến bên Trần Ngu nói nhỏ “Tiểu thư Trần Ngu, đã dọn sạch.”

“Được.” Ánh mắt Trần Ngu sáng lên “Hôm nay tôi sẽ cho nó có đi mà không có về!”

“Tiểu Thiên Sư, cô rất có khí thế nha!” Tàn Phi Minh cười nói.

“Nghe nói hôm qua một mình cô mà dọa được xác sống chạy mất, cô dùng phương pháp gì vậy?” Lương Hoa Châu tò mò hỏi.

“Bí kíp gia truyền.” Trần Ngu trả lời chân thành mà thẳng thắn.

Hai vị đại sư không được tự nhiên ho khan một tiếng, vì sợ người ta hiểu lầm hai người trưởng bối (người lớn) bọn họ muốn học trộm bí kíp của môn phái nhà người khác, thời gian kế tiếp, hai người họ cũng không nói câu nào với Trần Ngự nữa.

Ngay lúc này, hơi thở trong phòng đột nhiên biến đổi.

Tần Phi Minh và Lương Hoa Châu liếc nhìn nhau, vừa muốn cử động thì thấy cô gái nhỏ mặc áo thun trắng đã chạy ra ngoài trước bọn họ, không những chạy một mình mà còn túm Đồng Triều cùng chạy theo.

Sắc mặt hai người biến đổi, cô nhóc này làm loạn cái gì vậy, mục tiêu của xác sống chính là Đồng Triều, sao còn dẫn cậu ta ra ngoài, nghĩ vậy hai người liền vội vã đuổi theo.

Trần Ngự kéo Đồng Triều ra ngoài sân, ngẩng đầu nhìn đám mây đen phía xa, quay đầu nói với Đồng Triều “Chút nữa dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng không được động đây đâu đấy.”

“Lúc này tôi cười cô là tôi không đúng, cô đừng có bỏ tôi mà!” Đồng Triều cho là Trần Ngự muốn trả thù chuyện cậu ta cười cô, nên bây giờ muốn chinh cậu ta.

“anh không chết được đâu!”

“Đâu phải người chết là cô nên cô mới nói nhẹ nhàng như vậy!” Mấy ngày nay, Đồng Triều bị hồn ma truy sát mà sợ hãi “Tôi đi theo cô giống ngày hôm qua không được sao?”

“anh muốn nó đuổi giết anh cả đời hả?” Trần Ngự lớn tiếng nói “anh chỉ cần đứng bất động ở đây, tôi đảm bảo anh sẽ không sao hết, qua đêm nay tôi sẽ làm cho nó không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

“thật không?”

“thật!”

“Tôi cũng muốn nghe theo cô nhưng tôi sợ tôi không khống chế được chính mình!” Đồng Triều run rẩy nói.

“Ặc!” Diên Phi vung tay chặt vào cổ đánh ngất xỉu Đồng Triều, nhìn Trần Ngự đang trợn mắt há mồm “Như vậy không phải là tốt hơn sao?”

“Làm như vậy không tốt đâu!” Trần Ngự ngờ ngác nói.

“Lúc này cậu ta đã đồng ý rồi mà.”

Có sao?

Tưởng Huy và hai vị Thiên Sư Lương Tần chạy ra ngoài thì chứng kiến cảnh Diên Phi đánh ngất xỉu Đồng Triều, sắc mặt mọi người nhìn không được lại biến đổi. Tưởng Huy gấp gấp muốn tiến lên nhưng lại bị Diên Phi xách trở về “không cần quấy rầy Trần Thiên Sư.”

Tần Phi Minh vừa Lương Hoa Châu vừa định bước lên hỗ trợ thì thấy Trần Ngự giơ tay vút ra bầy là bùa, những lá bùa hợp thành hình dạng kì lạ vây quanh Đồng Triều đã té xỉu, rồi sau đó biến mất không thấy. Hai người dừng bước chân, nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ khiếp sợ.

Vừa rồi, khi bùa chú xuất hiện trong nháy mắt, hai người họ cảm nhận được luồng sát khí cực mạnh làm người ta kinh hãi. Hai người họ không tự chủ đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên, bọn họ cũng muốn biết Trần tiểu Thiên Sư này dùng cách gì để đối phó với xác sống.

Dù sao họ đang đứng ở đây, xác sống muốn làm tổn thương Đồng Triều ngay dưới mắt họ, e là không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Suýt nữa quên nhận nhiệm vụ

Vì không để một ngàn vạn phí vất vả kia của mình có cơ hội phân chia, Trần Ngự đã quyết tâm không để hai vị Thiên Sư Lương Tần này có cơ hội ra tay.

Trần Ngự đem bùa huyền sát hóa thành kiếm sát khí, đâm thẳng về hướng xác sống. Lần này, xác sống không như hai lần trước lao thẳng về phía Đồng Triều đang nằm bất tỉnh trên mặt đất mà trực tiếp bay đến chỗ Trần Ngự.

Mặc dù Diên Phi không nhìn thấy gì nhưng từ động tác mạnh mẽ của Trần Ngự và cảm nhận luồng không khí chấn động, cũng đủ để anh ta thấy tình hình

chiến đấu rất căng thẳng

Mà ba vị Thiên Sư đứng bên cạnh, Tường Huy thì không nói, hôm qua cậu ta đã được chứng kiến sức chiến đấu của Trần Ngư, nhưng Tàn Phi Minh và Lương Hoa Châu thì là lần đầu tiên thấy. Bọn họ thấy Trần Ngư còn ít tuổi như thế mà có thể hóa bùa chú thành khí, công lực như vậy, năng khiếu trời sinh như thế không phải cứ cố gắng là có thể đạt được. Ngay cả hai người họ cũng có khi không dám sử dụng thuật pháp này.

Hai người đều nhìn thấy trong mắt người kia sự kinh ngạc và khiếp sợ, ánh mắt lại chuyển về hướng sân, thấy xác sống kia hơn tháng nay đã làm mưa làm gió trong giới Thiên Sư ở Đế Đô, ấy vậy mà lại ra sức tránh né Trần Ngư.

Thực ra xác sống không phải là né tránh Trần Ngư, mặc dù pháp thuật và bí kíp của Trần Ngư rất đặc thù nhưng với tu vi của xác sống thì sẽ không bị Trần Ngư áp chế. Nó kiêng kỵ là thanh kiếm sát khí trên tay Trần Ngư, mà còn là sát khí màu đỏ, cũng không biết là được luyện ra trên thân con cương thi nào, để cho nó nhìn thấy mà sợ chết khiếp. Lần trước, nó không cẩn thận bị đâm một kiếm làm cho nó phải nuốt hai sinh hồn mới miễn cưỡng khôi phục lại.

Thời gian để xác sống sống lại còn có bốn ngày, nó nhìn Đồng Triều nằm té xỉu cách đó không xa, trong mắt hiện lên quyết tâm. Đêm nay, nhất định trong đêm nay nó phải cắn nuốt được sinh hồn kia.

Trong lúc suy tư, xác sống giả bộ không địch lại, cố ý lùi ra sau ba mét, Trần Ngư thấy thế, không chút nghĩ ngợi đuổi theo. Chỉ là cô vừa mới chạy được ba bước thì dừng lại, sắc mặt Trần Ngư thống khổ, che ngực rồi chột ngã ra đất.

Đối với sự biến hóa đột ngột này, dường như xác sống đã có dự kiến, nó nhìn lên tòa nhà đối diện thấp thoáng tia ánh sáng đỏ, trong mắt lộ ra ý cười.

Hôm qua, rõ ràng ta đã nhắc nhở mi, chính là mi muốn chết.

Xác sống ba mươi năm trùng sinh một lần, không tính lần này, nó đã trùng sinh tổng cộng tám lần, hơn hai trăm năm qua, sao nó không gặp được những vị Thiên Sư lợi hại chứ.

Nhưng dù là Thiên Sư lợi hại cách nào đi nữa cũng không thắng được vũ khí của con người. Tu vi đánh không lại, thì có tiền tài, trong thế giới con người, có tiền là có sức mạnh.

Xác sống thấy Trần Ngư đã mất đi sức chiến đấu, tuy chưa chết ngay nhưng hiển nhiên là không còn hơi sức ngăn cản sức mạnh của nó. Nó nhìn hai Thiên Sư cách đó không xa đang chạy như bay đến, trong mắt lộ ra trào phúng. Đêm nay, nó đã có chuẩn bị mà đến, đương nhiên không thể thất bại được.

Xác sống vung tay, hai luồng ác khí rít lên, xé gió lao đi, hai luồng ác khí này là từ hai con ác ma hai trăm năm mà xác sống đã nuôi dưỡng ra, mặc dù không thể gây tổn thương cho hai Thiên Sư kia nhưng cũng có thể cầm chân trong ít phút, nó cũng chỉ cần một phút đồng hồ để cắn nuốt sinh hồn này thôi.

Xác sống dùng hai ác ma cầm chân hai Thiên Sư Tàn Phi Minh và Lương Hoa Châu, chỉ còn Tường Huy hốt hoảng nhào về phía Đồng Triều vừa mới tỉnh dậy sau hôn mê, đang lồm cồm bò dậy.

“Đồng thiếu, chạy mau!” Tường Huy không thể thoát khỏi sự kìm hãm của Điện Phi, chỉ có thể kinh hãi hét lên.

“Ủm?” Đồng Triều vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trước mặt chột tối đen, cả người cậu ta bị đám khí đen phủ kín.

“Đồng thiếu!!” Tường Huy bị dọa mà ngồi bệt xuống đất.

Tàn Phi Minh và Lương Hoa Châu định lấy pháp khí ra muốn nhanh chóng giải quyết hai con ác ma để đi cứu Đồng Triều, nhưng trong lòng họ cũng hiểu rõ rằng chỉ sợ việc này đã không còn kịp nữa rồi.

“Lên!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên trong bóng đêm, và rồi màn sương đen đang bao lấy Đồng Triều đột ngột bị một luồng ánh sáng vàng chói từ bầy lá bùa tạo thành một trận pháp kì lạ bao vây lại. Ánh sáng từ trận pháp lấp láy, sát khí ngút trời, xác sống kêu rên một tiếng, hiện hình từ trong màn sương đen.

“Trận Thất Sát?” Tất nhiên là xác sống đã từng gặp qua, một câu nói rõ về trận pháp.

Lúc này, Trần Ngư không có thời gian nói nhảm cùng nó, bên cạnh, hai vị Thiên Sư cũng đã thu thập xong hai con ác ma, cô phải mau đem xác sống này tiễn đi, không thể để người khác đoạt công. Nghĩ như vậy, động tác trên tay Trần Ngư không tự chủ mà nhanh hơn vài phần, tay phải niệm chú, tay trái ném lá bùa ra.

Lá bùa xoay tròn trong không trung phía trước mặt xác sống, theo chuyển động ngày một nhanh hơn, linh lực không ngừng chảy ra tạo thành một vòng xoáy trong không khí.

“Mi muốn mở cửa âm?” Xác sống phát hiện Trần Ngư định mở cửa âm, lập tức giãy dụa kịch liệt hơn “không có ích gì đâu, trên người ta có sinh khí, cửa âm không thể mở ra được đâu!”

Trần Ngự thấy quỹ đạo của linh khí đã được tạo thành, việc phải làm sau đó chính là khởi động trận pháp để sinh khí nồng đậm trên người xác sống tạm thời biến mất.

Đúng thế, chỉ là tạm thời biến mất mà thôi, bây giờ pháp lực của Trần Ngự của đủ cao thâm để trực tiếp tiêu trừ sinh khí trên người xác sống nên cô phải lợi dụng trận Thất Sát. Để sát khí của trận Thất Sát cắn nuốt hết sinh khí lộ ra trên thân của xác sống, chỉ cần trong nháy mắt là đủ rồi, đủ để cửa âm có thể cảm ứng mà mở ra.

Trần Ngự huy động toàn bộ linh lực, để sát khí của trận Thất Sát phát huy lớn nhất có thể, quang sáng sát khí chói mắt phóng ra như ngọn lửa đỏ rực cháy, trong nháy mắt cắn nuốt hết sinh khí nồng đậm quanh thân của xác sống.

“Két két...” một tiếng động nặng nề của tiếng mở cửa vang lên, giữa đêm hè, bỗng nhiên xuất hiện một bầu âm khí không lồ làm xung quanh như rơi vào mùa đông lạnh lẽo.

Lúc này Trần Phi Minh và Lương Hoa Châu đã đánh tan ác ma, hai người nhìn cửa âm bỗng nhiên xuất hiện mà sửng ngore.

trên người xác sống có sinh khí, không phải là không thể mở được cửa âm sao?

Còn Trương Huy, được may mắn lần đầu tiên nhìn thấy cửa âm, lúc này đã hoàn toàn ngơ ngác như tên ngốc.

Điền Phi thấy Trương Huy không giãy dụa nữa, buông tay ra, xoa xoa cánh tay bởi không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo mà nổi cả da gà.

Mà lúc này, xác sống đang đối diện với cửa âm, thấy cửa âm thực sự được mở ra, bắt đầu điên cuồng giãy dụa, khí đen quanh thân cuộn cuộn không ngừng, từng luồng, từng luồng ác khí không ngừng đâm vào trận Thất Sát đang bao vây nó.

“Ta có thể cho mi tiền, ta có rất rất nhiều tiền, một ngàn vạn, hai ngàn vạn, ba ngàn vạn? Mi muốn bao nhiêu cũng được?” Xác sống nhìn về phía Trần Ngự hét to.

Đúng thế, Thiên Sư cũng là người, chỉ cần là người không thể không thích tiền.

Nguy rồi! Biết Trần Ngự là người mê tiền, mặt mũi Trương Huy xám như tro tàn, mẹ nó, ma quỷ hiện nay mà có nhiều tiền như vậy?

Trần Ngự nhìn chằm chằm vào xác sống, hai mắt tỏa sáng. Về mặt này, xác sống đã gặp rất nhiều lần, đây là thần thái của con người khi bị tiền tài mê hoặc. Ngay khi xác sống kích động cho là mình có thể đàm phán ‘của đi thay người’, Trần Ngự đột nhiên dùng sức, đem xác sống đang bị bùa của trận Thất Sát bao vây, một đạp đẩy nó vào cửa âm.

Trong nháy mắt, xác sống hoàn toàn biến mất, cửa âm kéo kẹt đóng lại lần nữa, đồng thời la bàn trong không trung cũng ngừng xoay tròn, bay trở lại tay Trần Ngự, còn cô mặt mũi vô cùng đau khổ nói “Mặc dù ta rất yêu tiền nhưng ta cũng là người có đạo đức đó!”

Điền Phi thấy Trần Ngự thu hồi la bàn, sau đó không có thêm động tác gì nữa. không khí xung quanh cũng dần dần ấm trở lại thì đoán mọi chuyện đã giải quyết xong. anh ta đi đến trước mặt Trần Ngự hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, mọi chuyện giải quyết thuận lợi không vậy?”

“Trợ lý Điền...” Trần Ngự-nước mắt ngưng tròng ngẩng đầu.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô... cô làm sao thế? cô bị thương ở đâu sao?” Điền Phi thấy bộ dạng của Trần Ngự thì giật nảy mình.

“Tôi vừa mới bỏ qua một ngàn vạn lận đó!” Bất xác sống thì thu của nhà họ Đồng hai ngàn vạn nhưng vừa rồi xác sống đã đồng ý cho cô ba ngàn vạn, hơn cả một ngàn vạn luôn, cứ như vậy bị cô cho một đạp vào cửa âm luôn rồi.

“Ày...” Từ trước đến nay là đồng chí lính đặc chủng quả cảm, lần đầu tiên Điền Phi không biết làm thế nào cho phải.

Mà lúc này, trở mặt nhìn Trần Ngự đơn giản mà trực tiếp tiễn xác sống đi như vậy, hai vị Thiên Sư Lương Tàn mang theo nụ cười ảm áp trên mặt đến bên Trần Ngự hỏi “Trần Tiểu Thiên Sư, xin hỏi vừa rồi cô làm thế nào mà mở được cửa âm?”

“A?” Trần Ngự đang còn trong bi thương vì bỏ lỡ một ngàn vạn, ừ ừ ừ ừ nói “Ông nội tôi dạy tôi trận Thất Sát?”

“Trận Thất Sát?” Trần Phi Minh nhìn Lương Hoa Châu hỏi “anh Lương có nghe trong giới huyền học có dòng họ Trần nào không?”

Lương Hoa Châu suy tư một lát, lắc đầu.

“Trần Tiểu Thiên Sư, ông nội có hiện giờ có ở Đê Đô không, không biết chúng tôi có thể vinh hạnh được gặp mặt một lần không?” Có thể dạy dỗ một cô cháu gái xuất sắc như thế này, lại còn có pháp thuật cực giỏi mà đặc biệt như thế, Trần Phi Minh vô cùng tò mò đối với ông nội của Trần Ngự.

“Ông nội tôi không ở Đê Đô.” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Khi nào ông tôi đến đây, tôi hỏi giúp các ngài một tiếng.”

“Được, vậy làm phiền Tiểu Thiên Sư.” Trần Phi Minh lấy di động ra nói “Vậy chúng ta trao đổi số liên lạc trước.”

Trần Ngự cũng rất sáng khoái, lấy điện thoại ra thêm số Wechat, hoàn toàn không biết việc mình là một trong số ít người ở Đê Đô đồng thời có hai số Wechat của hai người nổi nghiệp nhà họ Lương, Tàn.

Chốc lát sau, Đồng Triều tỉnh dậy, cậu ta được Tường Huy thông báo việc xác sống đã bị diệt trừ, kích động chạy đến bên hai người Lương, Tần hỏi lại “Chú Lương, chú Tần, con quái vật kia đã bị tiễn đi thật rồi sao? Sau này cháu không còn gặp nguy hiểm nữa đúng không ạ?”

“Đúng thế, Đồng Triều, lần này cháu phải vô cùng biết ơn Trần Tiểu Thiên Sư đó.” Tần Phi Minh cười nói.

“cô nhóc, không ngờ cô đúng là có bản lĩnh.” đã được thả lỏng tinh thần, Đồng thiếu tự tin nói “cô yên tâm, cô đã cứu tôi thì nhất định tôi sẽ không đối xử tệ với cô. Mặc dù cô còn hơi đen một chút, nhưng tổng thể thì nhìn cũng được, để ngày mai tôi sẽ cải tạo thật tốt”

Trần Ngự thấy thẳng oắt này lại bắt đầu oán việc cô đen, đang rối rắm là nên lấy tiền rồi đánh người hay là cứ đánh người rồi lấy tiền sau, chợt nghe Lương Hoa Châu nói với Tần Phi Minh “Vậy là xác sống đã bị diệt trừ, vậy để tôi cho người xóa nhiệm vụ trên trang web huyền học đi.”

“Đợi một chút!”

đang nói chuyện, Tần Phi Minh bị tiếng gào to của Trần Ngự làm giật mình, ông kinh ngạc nhìn Trần Ngự, chỉ thấy Trần Ngự lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ở trước mặt ông mở trang web huyền học, lật đến giao diện các nhiệm vụ, nhanh chóng nhận nhiệm vụ, rồi nhanh chóng xác nhận đã hoàn thành, tất cả thao tác tổng cộng chưa cần đến một phút.

Reng reng reng ...

đang trợn mắt há mồm, Tần Phi Minh nhận điện thoại “Tần Thiên Sư, buổi sáng nay, ngài đăng lên nhiệm vụ cấp độ A về xác sống, lúc này đã có người nhận nhiệm vụ và báo cáo hoàn thành, xin ngài xác nhận một chút, nếu như nhiệm vụ xác nhận hoàn thành, chúng ta cần thanh toán cho người nhận năm trăm vạn nhân dân tệ.”

Mặc dù Tần Phi Minh đã tận mắt nhìn thấy, nhưng không tự chủ được mà hỏi một câu “Người nhận nhiệm vụ là ai?”

“ID của người đó là Tây Thi trừ ma?”

Tần Phi Minh cúp điện thoại, vẻ mặt kỳ quái nhìn Trần Ngự đang còn đắc chí, cô nhóc này thật sự là Tiền này nên trả hay là không nên trả đây?

“Mặc dù phí thủ tục hơi đắt một chút, nhưng vẫn còn mấy trăm vạn đó, ha ha ...” Trần Ngự thấy Lương Hoa Châu nhìn mình, thì vô cùng cảm kích nói “Lương Thiên Sư, lúc này may mà ngài kịp thời nhắc tôi, không thì suýt nữa là tôi quên nhận nhiệm vụ rồi.”

“...”

Chẳng lẽ cô không nghe thấy, nhiệm vụ đó là do tôi và Tần Phi Minh đưa ra sao?

Điền Phi cũng bị sự “vô sỉ” của Trần Ngự mà khiếp sợ, nhưng mà người nhà và người ngoài vẫn còn biết phân biệt rõ ràng, đồng chí Điền Phi chỉ bình tĩnh lấy điện thoại di động ra thông báo với các anh em đang mai phục bên ngoài “Giải quyết xong rồi, thu quân!”

Trong chốc lát, sáu người đàn ông cao to vạm vỡ bỗng nhiên cùng xuất hiện trong sân biệt thự, cùng Trần Ngự thanh toán phí vất vả xong rồi mới rời đi.

Khi Trần Ngự rời đi, Tường Huy vô cùng may mắn nói ra “Cũng may, thẻ còn tiền để trả đủ!”

Tác giả có lời muốn nói:

Điền Phi trở về kí túc xá, cùng nhóm trợ lý báo cáo tình hình chiến đấu hôm nay.

Điền Phi: Trần Ngự tiểu thư chỉ ấn ấn lên điện thoại mấy cái mà thu được năm trăm vạn.

Nhóm trợ lý: thật lợi hại, đúng là tướng vượng phu mà!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Số mệnh vô cùng cao quý!

Chùa Tam Thanh, bắt đầu được xây dựng từ đời Đường, đã có 1266 năm lịch sử, trải qua sự thăng trầm của thời gian vẫn vững vàng tồn tại cùng Đế Đô. Tòa nhà này so với hoàng cung còn có kiến trúc cổ hơn nhưng không được xếp vào di tích văn hóa cần được bảo vệ mà ngược lại vẫn đông đúc người đến thăm viếng, hương khói dồi dào.

Mao đại sư chính là chủ trì của chùa này.

Hôm nay, Mao đại sư vừa làm xong một trận pháp, vẫn chưa về phòng nghỉ ngơi thì gặp đệ tử đến báo “Sư phụ, Lâu phu nhân đã đến.”

Mao đại sư dừng chân, hỏi “Bà ấy đang ở đâu?”

“Dạ, bà ấy đang ở phòng khách chờ sư phụ ạ.” Đệ tử trả lời.

Mao đại sư vẫy tay cho đệ tử lui xuống, quay người đi về phía phòng khách, từ xa ông đã nhìn thấy Lâu phu nhân đang đứng bên cửa sổ phòng khách.

“Lâu phu nhân, hôm nay bà lại có thời gian đến chùa Tam Thanh sao?” Mao đại sư cười ha ha bước về trước.

“Tôi đến mà không báo trước, không làm phiền đại sư chứ ạ.” Lúc trước, khi Lâu Minh đột nhiên xảy ra chuyện, hai vợ chồng họ Lâu đã gần như là ở khắp Đê Đô tìm kiếm các nhà huyền học nổi tiếng, cuối cùng chỉ có Mao đại sư ở chùa Tam Thanh mới có thể ngăn chặn sát khí trên người Lâu Minh. Cho nên đối với Mao đại sư, nhà họ Lâu vừa biết ơn lại vô cùng tín nhiệm.

Hai người nói chuyện một lúc rồi trở lại phòng khách, ngồi bên bàn sách.

Mẹ Lâu lấy từ trong túi xách ra ba tấm hình và ba tờ giấy đỏ đưa cho Mao đại sư, nói “Mao đại sư, ngài xem giùm tôi, có phải ngày sinh của ba cô gái này là số mệnh cực kỳ cao quý không?”

Hiển nhiên là Mao đại sư không ngờ mẹ Lâu tìm ông là để xem bát tự của ba cô gái, nhưng ông cũng không từ chối mà cầm ba tờ giấy đỏ lên, rồi lại nhìn ảnh chụp của ba cô gái, nhìn thật kỹ, sau đó nói “Chính xác, ba cô gái này, cả tướng mạo (về ngoài) và bát tự đều rất tốt, có số mệnh giàu sang danh giá một đời.”

Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".

“Vậy ...” Mẹ Lâu hơi lo lắng nhìn Mao đại sư, ngón tay cầm quai túi xách cũng trắng bệch ra “Nếu các cô ấy và Lâu Minh ở cùng một chỗ ...”

Mao đại sư bỗng nhiên ngừng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Lâu phu nhân.

“Tôi nhớ là đại sư đã từng nói với tôi.” Mẹ Lâu nhớ rõ, khi Lâu Minh được xác định là không thể tiếp xúc với người bình thường, chỉ có thể ở biệt thự nhỏ khu tập thể nơi có linh khí dồi dào, lúc đó Mao đại sư đã nói “Lúc đó ngài nói là, con trai tôi Lâu Minh bị sát khí quấn thân, có tướng Thiên Sát cô Độc, nếu không phải là người có số mệnh cực kỳ cao quý thì không thể gần gũi.”

Thiên Sát cô Độc: sao chiếu mệnh của một người. Tức là tất cả những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa

“không phải là người có số mệnh cực kỳ cao quý thì không thể gần gũi, nói cách khác, nếu có ai mà có số mệnh cực kỳ cao quý thì có thể sẽ ở cạnh Lâu Minh mà không sợ sát khí của nó, có phải không đại sư?”

“Tuy tôi đã nói như thế, nhưng phu nhân đây là ...” Mao đại sư cả gan suy đoán “Bà muốn tìm trong ba cô gái này một người để làm vợ Lâu Minh?”

“Đúng thế.” Mẹ Lâu cũng không giấu diếm ý định của mình.

“Lâu phu nhân, việc này bà đã hỏi Lâu Minh trước hay chưa?” Mao đại sư thờ dãi.

“Tôi vẫn chưa nói với nó.” Mẹ Lâu nói “Mao đại sư, ngài chỉ cần nói cho tôi biết, ba cô gái này có phải là người có thể tiếp xúc với Lâu Minh không, những chuyện khác ngài đừng để ý, tôi sẽ có sắp xếp.”

Mao đại sư trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng không thể ngăn cản tấm lòng lo lắng cho con trai của mẹ Lâu, chỉ vào tấm ảnh của một cô gái tóc dài, nói “cô bé này có số mệnh, có thể ở cạnh Lâu Minh lúc cậu ấy đeo nút ngọc ngăn chặn sát khí.”

Mẹ Lâu liếc mắt nhìn, phát hiện là con gái nhà chủ tịch tỉnh Giang Hải – Khương Tư Kỳ.

“nói cách khác, chỉ cần Lâu Minh không bỏ nút ngọc xuống có thể ở cạnh cô bé như người bình thường?” Mẹ Lâu xác nhận lại lần nữa.

“Điều kiện tiên quyết là sát khí của Lâu Minh không bị mất không chế lẫn nữa.” Mao đại sư nói rõ sự nguy hiểm trong đó.

“Tôi hiểu, cảm ơn ngài, Mao đại sư.” Mẹ Lâu đã nhận được đáp án mà mình muốn, đem mấy tấm ảnh cất vào túi xách, về mặt kích động đi ra ngoài.

Phía sau, phảng phất là tiếng thờ dãi của Mao đại sư, nhưng mà những suy nghĩ lo âu (dụng tâm lương khổ) này của mẹ Lâu làm sao Lâu Minh có thể đồng ý, cậu ấy đã sớm suy tính cho cuộc sống của bản thân mình rồi.

Mẹ Lâu bước nhanh ra khỏi ngôi chùa, ngồi vào xe, bà lấy tấm ảnh của Khương Tư Kỳ ra, trên mặt là nụ cười vui mừng. Những năm gần đây, chỉ cần cùng mọi người trò chuyện video, trông thấy mấy đứa nhỏ trong nhà thì Lâu Minh sẽ luôn luôn hỏi thăm, ánh mắt sáng lên không hề che giấu sự yêu mến bọn nhỏ.

Lâu Minh thích trẻ con, muốn có một gia đình thuộc về chính mình. Mẹ Lâu vô cùng mong mỗi con trai nhà mình có thể có một cuộc sống bình thường như bao người. rõ ràng nó xuất sắc như vậy, hiền lành như vậy nhưng vì sao lại phải có cuộc sống tù túng như thế, bà không thừa nhận cũng không tin tưởng sẽ mãi như thế.

Cho nên, những năm gần đây, mẹ Lâu huy động hết mối quan hệ trong nhà, tìm kiếm trong cả nước những người có điều kiện phù hợp, trong đó ba cô gái này là phù hợp nhất. Trước khi đến tìm Mao đại sư, thực ra mẹ Lâu cũng đã nhờ người nhìn qua ba bát tự của ba cô gái này. Bát tự của các cô vô cùng tốt là điều không thể nghi ngờ, nhưng có thể chịu được sự ảnh hưởng của sát khí trên người Lâu Minh không thì phải nhờ Mao đại sư xem xét.

Hôm nay ...

một tay mẹ Lâu cầm ảnh chụp của Khương Tư Kỳ, một tay bấm điện thoại di động “Tư Kỳ à, bác Lâu nè con, hôm nay con có thời gian không, đi uống trà ...”

==

một tuần sau, Lâu Minh đang ở trong phòng sách kiểm tra số liệu mẫu thiết kế mới của mình, thì bị Trình Bằng xuất hiện cắt ngang.

“cô nhóc tới?” Hôm nay là cuối tuần, cuối tuần nào Trần Ngư cũng đến đây ké linh khí để vẽ bùa, nên Lâu Minh theo thói quen mà tưởng là Trần Ngư đến.

“không phải.” Trình Bằng lắc đầu, vẻ mặt hơi kì lạ “Là một vị tiểu thư tên là Khương Tư Kỳ, nghe nói là thay mặt phu nhân đến tặng đồ cho anh.”

“Khương Tư Kỳ?” Lâu Minh kinh ngạc nhíu mày “Trong nhà không thể tùy tiện cho người khác vào, sao các cậu không nhận đồ rồi nói cô ta rời đi?”

“Bộ trưởng Lâu đồng ý cho cô ấy vào, ông ấy nói ... vị Khương tiểu thư này sẽ không bị sát khí của anh làm ảnh hưởng.” Khi Khương Tư Kỳ vừa đến nhà thì điện thoại của bộ trưởng Lâu cũng tới.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Lâu Minh cũng trở nên khó hiểu, anh do dự một chút rồi đặt bút xuống, đi xuống lầu. Khi anh thấy một cô gái an tĩnh điềm đạm ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, động tác xuống lầu cũng chậm hẳn.

đang cẩn thận nhìn ngắm xung quanh, Khương Tư Kỳ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nở một nụ cười ngọt ngào đáng yêu nói “anh là anh Ba à, chào anh, em là Khương Tư Kỳ.”

Lâu Minh chậm rãi đến trước mặt cô gái đang cười duyên dáng, trong lòng mặc dù rất kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười lịch sự “Xin chào, tôi là Lâu Minh.”

“Em biết, bác Lâu đã nói về anh với em rồi. anh Ba, anh còn đẹp trai hơn nhiều so với lời bác Lâu đã nói đó.” Lúc Khương Tư Kỳ nói chuyện, gương mặt tròn tròn ửng hồng vô tình hợp với cái gối ôm màu hồng cô đang nắm chặt trong tay, làm toát lên vẻ xinh đẹp của cô gái .

“Cám ơn.” Lâu Minh ôn hòa nói “Nghe nói mẹ tôi làm phiền nhờ cô mang đồ đến cho tôi?”

“không phải, không phải, vừa đúng lúc em đi qua đây. không phải cố ý đến tặng, cũng không phải bác gái làm phiền đâu ạ.” Khương Tư Kỳ càng giải thích càng lúng túng.

“cô đừng gấp ...” Lâu Minh hơi buồn cười “Mẹ tôi nhờ cô đưa gì đến vậy?”

“A, là cái này.” Khương Tư Kỳ vội vội vàng vàng lấy túi giấy màu đen bên cạnh đưa cho Lâu Minh.

Lâu Minh nhận túi giấy, phát hiện bên trong là khăn quàng cổ lông dê, anh kinh ngạc nhíu mày, có chút không hiểu rõ, sao mẹ anh lại nhờ một cô gái xa lạ đến tận đây để đưa cho anh chiếc khăn quàng cổ này.

“anh ... anh có thích không?” Khương Tư Kỳ thấy Lâu Minh cầm chiếc khăn thật lâu mà không nói lời nào, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn “Đương nhiên thích, chỉ là do tôi không biết là mẹ tôi còn biết đan khăn quàng cổ.”

Lâu Minh vừa mới nhìn qua, thấy trên chiếc khăn quàng cổ này có đan thiếu mấy mũi, hiển nhiên là do người đan đan thiếu, nếu mua ở bên ngoài thì sẽ không thể có lỗi sơ suất như thế.

“không phải là bác Lâu đan đâu ạ.” Khương Tư Kỳ bỗng nhỏ giọng nói.

Bàn tay đang cầm khăn quàng cổ của Lâu Minh bỗng nhiên cứng đờ.

“Là em đan đó, kỹ thuật của em chưa được tốt lắm.” cô gái nói xong, cúi đầu, hai bàn tay trắng nõn bất an mà vô vô gối ôm bên cạnh.

Trong nháy mắt, sắc mặt của Lâu Minh trở nên nghiêm túc lên, chiếc khăn đang ở trên tay anh lập tức rơi trở lại túi giấy. Thông minh như Lâu Minh làm sao không nhận ra ý tứ của mẹ mình.

anh nhìn cô gái đang xấu hổ và e sợ, đáng vẻ lo lắng bất an, tình cảnh chỉ có thể thấy trên TV, Lâu Minh chưa bao giờ nghĩ lại có thể gặp trên người mình.

Đến cùng là mẹ anh đang nghĩ cái gì vậy, chẳng lẽ bà đã quên thể chất của anh rồi hay sao?

Ngay lúc này, vừa mới tìm được có thể chạy ra ngoài, Trần Ngự vội vàng chạy đến nhà họ Lâu, vô cùng quen thuộc vọt vào phòng khách.

“anh Ba, em tới rồi!” Trần Ngự thấy Lâu Minh thì vô cùng vui vẻ hô lên.

Nhìn thấy Trần Ngự, vẻ mặt nghiêm túc của Lâu Minh buông lỏng một chút. Khương Tư Kỳ cũng tò mò nhìn qua, phát hiện chỉ là một cô nhóc nhỏ bé như học sinh cấp ba thì thở phào một hơi.

“A ... Khó có khi thấy anh có khách nha.” Trần Ngự nhìn Khương Tư Kỳ, mặc dù cô không am hiểu việc xem tướng nhưng khi thấy quanh cô gái này có một quang khí cao quý màu tím nhạt bao quanh để cho Khương Tư Kỳ có thể ở trong nhà mà không bị sát khí làm ảnh hưởng, Trần Ngự cũng có chút kinh ngạc.

“Chào em, chị là Khương Tư Kỳ.” Khương Tư Kỳ thấy Lâu Minh và Trần Ngự rất quen thuộc thì chủ động chào hỏi lấy lòng.

“Em là Trần Ngự.” Trần Ngự cười gật gật đầu, sau đó ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lâu Minh và Khương Tư Kỳ, ánh mắt dường như muốn nói ‘em biết hết đó nha’, làm Khương Tư Kỳ không tự giác mà đỏ mặt.

Lâu Minh tức giận gõ gõ đầu Trần Ngự “Em nhìn lung tung cái gì đó, mau lên lầu đi.”

Trần Ngự ôm đầu, lật đật chạy lên lầu hai, đang chạy được một nửa, cô chợt quay đầu, nhìn Lâu Minh le lưỡi “anh đang xem mắt chứ gì? Vậy mà không cho em coi, ở chỗ em khi người ta đi xem mắt toàn mời mọi người đến chứng kiến đó.”

Mặc dù Khương Tư Kỳ biết hôm nay mình đến đây làm gì, khi vừa nhìn thấy Lâu Minh là cô đã thích ngay vị công tử nho nhã nhà họ Lâu này. Nhưng đột nhiên bị người khác vạch trần như thế làm cho Khương Tư Kỳ càng thêm xấu hổ cúi thấp đầu.

Lông mày Lâu Minh vừa giãn ra được một chút lại lập tức nhăn lại, còn kẻ đầu tiêu nào đó vừa nói lớn xong thì bỏ chạy ngay lên lầu làm cho anh tức giận mà không cách nào phát ra được. Quay đầu lại thì thấy gương mặt đỏ như trái cà chua của Khương Tư Kỳ, đầu Lâu Minh càng lớn hơn.

“Xin lỗi cô.” Lâu Minh trả lại túi giấy “Quà tặng của Khương tiểu thư chỉ sợ là tôi không nhận được.”

“Tại ... tại sao? anh không thích phải không?” Khương Tư Kỳ hỏi.

“Khương tiểu thư, do lúc đầu tôi vẫn nghĩ khăn này là do mẹ tôi đan ... cô hiểu không?” Lâu Minh ám chỉ, không muốn cho lời nói của mình làm tổn thương đến cô gái này.

“Tôi ... hiểu rồi.” Mặt Khương Tư Kỳ lúc đỏ lúc trắng, nước mắt đảo vòng quanh, cắn răng cầm túi giấy chạy ra khỏi phòng khách.

“Trình Bằng, cho người đưa Khương tiểu thư về.”

Lâu Minh dặn dò xong, xoay người bức bối ngồi trên ghế sofa đem gối ôm màu hồng ném ra xa. anh thực sự là nghĩ mãi không ra là cha mẹ anh muốn làm cái gì đây? Sắp xếp cho anh xem mắt? Sau đó kết hôn sao?

“anh không vừa ý cái gì thì thôi, sao lại ném gối của em đi.” Trần Ngự ghé đầu vào lan can lầu hai, vì gối ôm của mình mà bất bình.

“Em nói nhầm gì đó.” Lâu Minh tức giận.

“Em nói cái gì không đúng mà nói nhầm?” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói “Nhưng mà, anh Ba, sao anh không thử suy nghĩ một chút xem? Chị gái kia thật xinh đẹp lại có khí cao quý bao quanh, nếu như sát khí trên người anh không nặng thêm thì cùng sống chung với cô ấy không phải là không có khả năng.”

“trên người cậu có sát khí, số mệnh Thiên Sát cô Tinh, chỉ có người có số mệnh cực kì cao quý mới có thể sống chung cùng cậu. Nhưng người có số mệnh như vậy, trên đời này có rất ít.” Lâu Minh đột nhiên nhớ đến lời Mao đại sư đã nói với anh vào mười mấy năm trước.

“Sát khí không nặng thêm? Vậy nếu sát khí nặng thêm thì sao?” Lâu Minh hỏi.

“Vậy thì em không biết, nếu không lần sau chị gái kia đến, anh thử bỏ nút ngọc ra để em đo thử giúp anh.” Trần Ngự nói.

Ánh mắt Lâu Minh sắc bén hẳn lên, nhìn Trần Ngự trầm giọng hỏi “Em nói là, nếu anh cởi nút ngọc thì cô ấy sẽ bị ảnh hưởng?”

“Tất nhiên rồi.” Trần Ngự tự hào nói “anh còn không biết là trên đời này chẳng có người nào ‘trâu’ giống như em đâu, không sợ sát khí trên người anh chút nào a.”

Lông mày Lâu Minh nhíu lại càng sâu.

“Nhưng mà anh không xem mắt thành công làm em cũng có chút vui vẻ đó.” Bỗng nhiên Trần Ngự cười hi hi nói.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn qua.

“Nếu anh kết hôn, em sẽ không được tự do đến đây, dù sao cũng không tiện lắm.” Trần Ngự làm như thật nói.

“Xem ra em cũng không ngốc lắm nhỉ!” Lâu Minh bị chọc tức mà bật cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: không cho phép anh kết hôn!

Tam thiếu: Liên quan gì đến em.

Tây Thi: Em còn chưa cưỡng hôn anh nữa mà ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Em cùng anh

Lâu Minh lên phòng sách trên lầu hai, anh không gọi ngay cho mẹ mà trước tiên đánh cuộc gọi video cho Mao đại sư.

“Mao đại sư.” Lâu Minh nhíu mày nhìn Mao đại sư ở đối diện bên kia.

“Xem ra là cậu đã gặp Khương tiểu thư.” Cho dù là gặp phải chuyện sát khí đột nhiên bùng phát, lông mày của Lâu Minh cũng chưa bao giờ vặn lại như đây thừng thép này. Do đó, Mao đại sư chỉ cần nhìn biểu lộ của Lâu Minh thì cũng đoán ra được vì sao Lâu Minh lại gọi điện cho ông.

“Quả nhiên là đại sư đã ngầm đồng ý với mẹ tôi?” Lâu Minh im lặng một chút rồi nói “Tôi vẫn cho là ông là người hiểu rõ nhất cũng là người có thể hiểu tôi nhất.”

“Tôi có thể hiểu cậu nhưng tôi cũng hiểu mẹ cậu.” Mao đại sư thờ dài nói “cô gái có số mệnh như Khương tiểu thư trong ngàn vạn người mới có một, Lâu phu nhân có thể tìm được cô gái này chắc chắn là đã bỏ ra không ít công sức.”

“Nhưng tình trạng của tôi như vậy không phải là làm chậm trễ người ta sao?” Lâu Minh nói.

“Nếu Khương tiểu thư hiểu rõ tình trạng của cậu nhưng vẫn giữ nguyên ý định, như vậy cũng không hẳn là việc không tốt.” Mao đại sư lại thờ dài “Những lời này tôi vốn không nên nói ra, nhưng tôi đã biết cậu nhiều năm như vậy, những việc cậu làm, những điều cậu chịu đựng ... Lâu Minh, cậu đáng giá.”

“Đại sư.” Lâu Minh hỏi “Tôi hỏi ông một câu, nếu tôi tháo nút ngọc xuống, cô ấy sẽ không gặp tổn thương gì sao?”

“không thể.” Mao đại sư lắc đầu.

“Vậy ... Coi như là tôi không tháo nút ngọc xuống, nếu một ngày nào đó sát khí trên người tôi lại tăng lên, ngài có thể xác định là cô ấy không có việc gì không?” Lâu Minh lại hỏi.

“Cũng không thể.” Mao đại sư lắc đầu lần nữa.

“Vậy thì căn cứ vào đâu mà ngài nói chuyện này chưa chắc là không tốt.” Lâu Minh nói “Ngài không thể chỉ vì một câu đáng giá thì hi sinh cả một đời của một cô gái hiền lành vô tội.”

“Đại sư còn nhớ, khi tôi còn bé đã hỏi ông một câu không?” Lâu Minh nói “Tôi hỏi ông, đại sư, tôi không làm điều gì sai tại sao tôi lại trở thành người như vậy. Vì sao tôi không hề làm gì cũng sẽ gây tổn thương cho người khác.”

Mao đại sư thờ một hơi thật dài, sao ông lại không nhớ rõ cơ chứ.

“Đại sư không tìm được đáp án, chỉ nói tránh đây là nhân quả của kiếp trước.” Lâu Minh cười khổ “Lúc ấy tôi đã nghĩ, rốt cục là kiếp trước tôi đã gây ra chuyện gì để người người oán trách cho nên kiếp này mới phải chịu như vậy. Nghĩ mãi mà không ra nên tôi quyết định không nghĩ nữa.”

“Số mệnh của Khương tiểu thư trong ngàn vạn người mới có một, nếu quả thật có nhân quả của kiếp trước, như vậy có kết quả này cũng là do kiếp trước cô ấy đã hết lòng tu luyện đi. không thể bởi vì tôi mà làm hỏng nhân quả mấy đời của người khác được, tôi sợ kiếp sau của tôi cũng là như vậy.” Giọng nói của Lâu Minh tràn đầy tự giễu.

“Chúng tôi không có ý này.” Mao đại sư giải thích “Mấy năm qua, sát khí trên người cậu vẫn được khống chế rất tốt, hơn nữa trong khoảng thời gian

này, tốc độ tăng sát khí của cậu cũng chậm lại. Cho nên nếu chúng ta chú ý hơn một chút sẽ không làm tổn thương đến Khương tiểu thư. Cũng vì thế nên khi mẹ cậu đến tìm tôi, tôi mới chấp nhận chuyện này.”

“Mao đại sư, tôi biết là ông quan tâm tôi, nhưng mà ... Hi vọng lần sau mẹ tôi có đến tìm ông nữa thông đường giúp bà tính toán gì hết.” Lâu Minh đề nghị “Nếu thực sự ông không từ chối được thì cũng xin thông báo với tôi một tiếng.”

“Tôi hiểu rồi!” Mao đại sư có chút hồ thẹn, cúp điện thoại.

Lâu Minh ngẩn người nhìn màn hình điện thoại đã tối đen thật lâu, anh biết là anh nên gọi điện thoại cho mẹ mình nhưng anh không biết làm thế nào để đối mặt với vẻ mặt lo lắng của bà.

Lâu Minh đã từng đọc được ở trên mạng một câu đã nói, nếu con người sống một mình trong thời gian dài sẽ từ từ có thói quen sống cô đơn. Mặc dù, Lâu Minh đã sớm quen với việc sống cô đơn một mình nhưng anh vẫn luôn khát vọng có thể cùng người khác tiếp xúc, sinh hoạt, loại sinh hoạt bình thường nhất, ngày ngày đối mặt, giao lưu tiếp xúc, đôi khi có mâu thuẫn mà cãi nhau, đôi khi nghe một câu chuyện tiêu lâm nào đó mà cùng cười sáng khoái.

Cho nên mỗi lần đến ngày lễ ngày Tết, cho dù vô cùng khó chịu nhưng anh vẫn gọi điện thoại về nhà.

Mấy đứa nhỏ trong nhà, cho dù chưa từng ôm chúng nó nhưng luôn không kìm chế được mà quan tâm hỏi han.

Ngay cả mười lăm năm trước, chỉ vô tình nhìn thấy cô nhóc kia nhưng anh vẫn nhớ rõ ràng cho đến tận bây giờ.

Thời gian anh sống một mình, những người anh có thể nhớ đến thực sự là quá ít cho nên anh không nhớ quên dù chỉ là một người nào.

anh cho là mình đã che giấu rất kỹ nhưng không thể qua được ánh mắt của mẹ anh, bà là một người phụ nữ kiên cường, đi theo cha trải qua những năm tháng khó khăn ban đầu ấy, cho dù bây giờ đã có phú quý và bình an nhưng anh vẫn trở thành nỗi khúc mắc trong lòng bà.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Lâu Minh, nhìn tên người gọi, Lâu Minh chần chừ một lúc rồi nhận điện thoại.

“Minh Minh ...” Giọng nói lo lắng, vội vàng của mẹ Lâu vang lên. Thực ra, từ lúc Khương Tư Kỳ bước chân vào nhà, bà đã cho người quan sát cẩn thận, đến lúc thấy Khương Tư Kỳ khóc lóc chạy ra khỏi nhà, mẹ Lâu vẫn chờ điện thoại Lâu Minh gọi đến. Nhưng chờ mãi không thấy con trai gọi điện, bà chờ không nổi đành lo lắng gọi cho anh.

“Mẹ.” Vẻ mặt Lâu Minh phức tạp, gọi.

“Con đang trách mẹ tự ý làm điều thừa phải không?” Mẹ Lâu hỏi.

“Mẹ, mẹ ...” Lâu Minh bất đắc dĩ nói “Lần sau, mẹ đừng làm như vậy nữa.”

“Sao lại không? Có phải con không thích Khương tiểu thư không? Nếu vậy, mẹ có thể tìm người khác ...”

“Mẹ, mẹ biết là con không có ý này mà.” Lâu Minh thờ dãi “Tình trạng của con, mẹ là người hiểu rõ nhất mà, con cũng tin là Mao đại sư cũng đã nói với mẹ rồi, người có số mệnh cực quý cũng chỉ tiếp nhận sát khí của con trong một phạm vi nhất định mà thôi, cũng không thể sống bình thường với con được.”

“Nhưng Mao đại sư nói, bây giờ sát khí của con vẫn rất ổn định mà, không có vấn đề gì lớn.” Mẹ Lâu nhấn mạnh.

“Nhưng con vẫn không thể tùy ý rời khỏi nhà, không thể tiếp xúc với người khác, con đi đến viện khoa học còn phải đi vào lúc trời khuya vắng người, khi con đến biệt thự Hàn Sơn cũng phải cho người phong tỏa đường xá nữa.” Lâu Minh nói.

“Nếu như con bé không ngại thì sao?” Mẹ Lâu hỏi.

“Mẹ, điều này không công bằng.” Lâu Minh thờ dãi “Hơn nữa, điều này làm cho con cảm thấy đây là một loại tình cảm bố thí.”

“Sao lại là bố thí được.” Mẹ Lâu kích động nói “Nhà chúng ta sẽ không đối xử tệ với con bé.”

“Mẹ, con vẫn luôn tự nói với mình, con sống rất có ý nghĩa, tuyệt đối không đáng thương chút nào.” Lâu Minh khó khăn nói “Mẹ cứ như vậy sẽ làm con cảm thấy mình đặc biệt đáng thương.”

“...” Đầu dây điện thoại bên kia đột nhiên im lặng, nhưng Lâu Minh biết mẹ mình đang rất đau lòng, ngón tay cầm điện thoại của anh cũng hơi run rẩy.

“Minh Minh, mẹ biết con rất thích trẻ con, lần đó, dù cho thân thể bị tổn thương con vẫn dùng bùa trấn sát để đến thăm Tông Tông.” Mẹ Lâu khổ sở nói “Mẹ chỉ nghĩ, nếu như mẹ nói rõ mọi chuyện với Khương Tư Kỳ, nếu con bé vẫn đồng ý thì con có muốn thử một lần hay không? Dù sao đó cũng là một đứa bé rất tốt a.”

“Mẹ!” Giọng nói của Lâu Minh đã ngập tràn xót xa, đầu ngón tay cầm điện thoại vì nắm chặt mà không còn chút máu nào.

“Con suy nghĩ thêm một chút đi, mẹ cúp máy trước.”

Nghe tiếng điện thoại tút tút, ánh mắt Lâu Minh phức tạp mà bi ai (bi thương, buồn bã), anh không biết làm cách nào để an ủi sự đau lòng của mẹ anh, nhưng không thể vì thế mà làm tổn thương Khương Tư Kỳ.

“Rắc ...”

Tiếng động đột nhiên vang lên làm Lâu Minh hồi phục tinh thần, anh nhìn ngoài cửa từng miếng khoai tây chiên đang lăn lăn trên sàn cùng nửa cái đầu bù xù đang nhô lên của cô nhóc nào đó.

“Nếu như em nói ... em vừa mới đến thôi, anh có tin không?” Từ ngoài cửa, Trần Ngự ló đầu ra, cẩn thận nói.

“Em nói xem?” Lâu Minh hỏi ngược lại.

“VẬY em không thêm giải thích nữa.” Trần Ngự thấy việc mình qua loa sẽ không lừa được Lâu Minh, vì thế dứt khoát thành thành thật thật ngồi xổm xuống nhặt khoai tây chiên đang rơi trên mặt đất.

“...” cô nhóc này đây là điếc không sợ súng sao, Lâu Minh vừa bực mình vừa buồn cười “Đừng nhặt nữa, rơi dơ rồi.”

“không sao, sàn nhà rất sạch mà, em nhặt lên rồi tiếp tục ăn cũng được.” Trần Ngự không để ý nói “Vội lại, ăn bản sống lâu.”

Lâu Minh thấy Trần Ngự nói vậy thì không nói gì thêm, Trần Ngự bỗng nhiên xuất hiện đã làm nhật đĩnh bi thương sau khi anh cùng mẹ nói chuyện. Lâu Minh để điện thoại di động xuống, nhìn bản vẽ đất tính toán được một nửa, một lần nữa cầm bút lên tiếp tục tính toán.

Trần Ngự nhặt hết mẫu khoai tây chiên trên sàn nhà, lại ra ngoài tìm cây chổi quét sạch các mảnh vụn còn sót lại, sau khi xong việc mới ôm bịch khoai tây sắn đến bàn làm việc của Lâu Minh. Nhìn bản vẽ trên bàn, Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Đây là súng sao?”

Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu “Em còn chưa ra ngoài nữa à?”

“anh Ba, anh giận hả?” Trần Ngự cẩn thận hỏi.

“Em ...” Thực sự là Lâu Minh lười phải tính toán với cô nhóc này, huống hồ cũng không phải là việc gì lớn, chỉ là anh cảm thấy hơi xấu hổ mà thôi “Sau này không cho phép em như vậy nữa, nghe chưa.”

“Dạ, em cam đoan lần sau sẽ không cẩn thận nghe được lần nữa, nhất định phải quay đầu đi ngay.” Trần Ngự đảm bảo.

“Vậy là lúc này là em cố ý nghe lén?” Lâu Minh bật cười.

“không phải là anh Ba đã đoán được rồi hả?” Trần Ngự hoảng sợ che miệng “thì ra là anh bẫy em.”

“...” Lâu Minh bỗng nhiên nghẹn lời, anh không muốn nói chuyện nữa, cúi đầu tiếp tục tính toán số liệu.

Lại một lúc lâu, Trần Ngự bỗng nhiên kêu lên “anh Ba ...”

“Sao thế?” Lâu Minh thấy Trần Ngự chậm chạp không đi thì biết cô có chuyện muốn nói với anh.

“Ông nội em là người rất giỏi, bản lĩnh của em đều được học từ ông, mặc dù thỉnh thoảng có khi ông cũng không đáng tin lắm nhưng thuật pháp của ông rất lợi hại.” Trần Ngự bỗng nhiên nói.

“anh biết.” Lâu Minh kinh ngạc nói “Lúc trước em đã kể với anh rồi.”

“Mấy hôm trước ông em bỗng nhiên tìm em, phương pháp đầu với xác sống chính là do ông em chỉ cho em.” Trần Ngự nói.

“Nhưng mà em chỉ có số QQ của ông, không biết vì sao ông vẫn giấu không cho em biết số điện thoại của ông.” Trần Ngự khổ não “Nhưng mà em đã để lại lời nhắn cho ông.”

“Lời nhắn?” Lâu Minh nghi ngờ nhìn Trần Ngự.

“Em đã nhắn hỏi ông có phương pháp nào giải trừ sát khí trên người anh Ba không.” Trần Ngự nói “Việc em đồng ý với anh, em sẽ không quên đâu.”

Lâu Minh sững sờ, không nghĩ là Trần Ngự đề cập đến chuyện này, đột nhiên anh cảm thấy vui vẻ, gật gật đầu “Cảm ơn em.”

“Vì thế, anh Ba ...” Trần Ngự nhớ đến lời nói của anh lúc cô nghe lén “anh có muốn cùng chị gái lúc này thử làm quen tiếp xúc với nhau không?”

Sắc mặt Lâu Minh cứng đờ, một hồi lâu mới nói “Trước khi sự việc sát khí được giải quyết triệt để, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì, anh không thể tổn thương Khương tiểu thư, cũng không thể làm cho mẹ anh hi vọng khi chưa có căn cứ.”

“Vậy còn anh Ba thì sao?” Trần Ngự mở to hai mắt “anh vừa không muốn làm tổn thương chị gái kia, cũng không thể làm tổn thương mẹ anh. anh lo lắng cho tất cả mọi người, nhưng lại chưa bao giờ lo lắng cho chính bản thân mình.”

Tay cầm bút của Lâu Minh run lên, ngòi bút chỉ ‘rắc’ một tiếng rồi gãy, để lại một vệt dài đen sậm trên bản vẽ thiết kế.

“Quả nhiên là vẫn phải dựa vào em!”

Lâu Minh đột nhiên ngẩng đầu.

“Ai bảo em đã nghe lén anh nói chuyện cơ chứ.” Trần Ngự cười “Sát khí của anh cứ bao ở em, em nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Trong lòng Lâu Minh đầy ảm áp, cười nói “Em đừng có mạnh miệng, nếu không giải quyết được thì em tính sao đây?”

“Dạ?” Trần Ngự cắn khoai tây chiên nói “Mẹ anh Ba muốn anh đi xem mắt, chắc chắn là bà không muốn anh Ba ở một mình. Nếu em không giải quyết được sát khí trên người anh Ba, vậy sau này em sẽ luôn ở bên anh, không để anh sống một mình nữa.”

“cô ngốc này.” Lâu Minh búng ngón tay trên trán Trần Ngự, trong mắt là ý cười ảm áp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Em ở cùng anh?

Tây Thi: Vâng.

Tam thiếu: Tốt.

Tây Thi: Sao cứ có cảm giác có gì đó không đúng ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Tam thiếu xảy ra chuyện

Hai giờ đêm.

Viện khoa học quốc phòng Đế Đô.

một người đàn ông trung niên mặc bộ quân phục màu xanh dẫn Lâu Minh đi về phía trước.

“Lâu viện sĩ, đi bên này.” Nếu chiếu theo đóng góp của Lâu Minh trong việc thiết kế vũ khí thì mọi người phải gọi anh là lão sư (bác thầy) nhưng Lâu Minh quả thật là còn quá trẻ, anh cũng không muốn mọi người gọi anh là lão sư nên tất cả mọi người trong viện nghiên cứu chỉ có thể gọi anh là viện sĩ, giáo sư viện hàn lâm của viện khoa học quốc gia.

Lâu Minh nhẹ gật đầu, đi theo người đàn ông trung niên, ánh mắt lóe lên vẻ mong đợi.

“Vật này đến chiều tối nay mới được chuyển đến Đế Đô.” Người đàn ông trung niên này là chuyên gia vũ khí của Bộ Quốc phòng, tên Liễu Mộc, ông ta vừa đi vừa nói với Lâu Minh “Vũ khí này là do đội khảo cổ khai quật ở Nam Lĩnh vào tháng trước.”

“Nam Lĩnh? Ở thời Chiến Quốc, hình như đó là biên giới giữa nước Tề Dương và nước Phong Vũ?”

“Đúng thế.” Liễu Mộc nói “Giáo sư Phươg ở đội khảo cổ nói, ngôi mộ đó chắc là của một tướng quân nước Tề Dương thời Chiến Quốc, trong mộ còn có một số lượng lớn vũ khí thời đó nữa. hiện giờ, trong viện nghiên cứu là một thanh kiếm bằng đồng, được tìm thấy trong quan tài của ngôi mộ.”

“trên báo cáo kiểm tra chuyển cho tôi đã đề cập, trên thân thanh kiếm này đã đo được một nguồn năng lượng kỳ lạ.” Chiều tối hôm nay, Lâu Minh đã nhận được báo cáo kiểm tra của Bộ Quốc phòng fax đến, trong đó đã nói, trên thanh vũ khí lạnh thời Chiến Quốc này đã đo được nguồn năng lượng nóng kỳ lạ.

Nếu thực sự trên thanh vũ khí này có nguồn năng lượng kỳ lạ, như vậy lịch sử chế tạo vũ khí sẽ có một bước đột phá rất lớn. Lâu Minh cảm thấy rất có hứng thú đối với đề tài này nên trời vừa tối là anh hào hứng chạy đến đây.

“Đúng thế.” Liễu Mộc tiếp tục nói “Qua kiểm tra đo lường cũng đã xác định nguồn năng lượng này không có phóng xạ nhưng chúng tôi chỉ có thể theo dõi được sự dao động của năng lượng, đồng thời phát hiện nơi phát ra năng lượng là ở tô-tem kỳ lạ chạm trên chuôi kiếm nhưng không cách nào tìm hiểu được nguồn năng lượng này kết hợp với vũ khí như thế nào, được sử dụng ra sao.”

Tô-tem (vật tổ): Động vật hay thực vậtngườinguyên thủycủa bái, coi là tổ tiên của thị tộc.

Hai người đang nói chuyện thì tới căn phòng nghiên cứu dành riêng cho Lâu Minh, xung quanh được lắp đặt kính chống đạn trong suốt. Vì thể chất đặc biệt của Lâu Minh, lúc anh đang nghiên cứu thì không thể có người ở bên cạnh nên Bộ Quốc phòng mới thiết kế như vậy, để phòng ngừa việc Lâu Minh một người có chuyện gì xảy ra thì từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy được.

Còn chưa đi tới cửa, xuyên qua tấm kính thủy tinh trong suốt, Lâu Minh có thể nhìn thấy thanh kiếm bằng đồng đen nhánh.

“Chủ nhiệm Liễu, nếu hai tiếng đồng hồ sau tôi vẫn chưa ra ngoài, ông cũng không được cho người khác đến gần nơi này.” Lâu Minh nhắc nhở.

“Tôi rõ rồi.” Liễu Mộc gật đầu cười, từ trước đến giờ, khi Lâu Minh đến viện nghiên cứu khoa học quốc gia đều như thế, nếu như anh ở trong này nhiều hơn hai giờ thì chắc chắn là đã xảy ra chuyện, cần phải có thời gian dài hơn mới giải quyết được, lúc này trong phạm vi năm mét cách phòng nghiên cứu của Lâu Minh không được có người nào lại gần.

Liễu Mộc đợi Lâu Minh bước vào phòng nghiên cứu bắt đầu nghiên cứu thanh kiếm đồng kia, mới quay người rời đi, hoàn toàn giao nơi này lại cho Lâu Minh và đội bảo vệ của anh.

Trong nháy mắt khi Lâu Minh bước vào phòng nghiên cứu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ lạ, cho đến khi anh sờ lên thanh kiếm đồng kia, cảm giác kỳ lạ này mới trở nên rõ ràng, biến thành một cảm giác ... vô cùng quen thuộc.

“Xoạt!”

Lâu Minh đột nhiên giật mình, anh rút tay về, nhìn thanh kiếm đồng trên bàn, rõ ràng lúc này còn dài bằng hai gang tay, chợt co lại chỉ bằng nửa gang tay.

“Vù vù, vù vù!”

Thanh kiếm đồng dài bằng nửa gang tay nằm trên bàn đang không ngừng run rẩy, dường như đang gọi Lâu Minh.

Lâu Minh do dự một chút, đưa tay cầm phiên bản thu nhỏ của thanh kiếm đồng, nâng trên lòng bàn tay quan sát cẩn thận.

==

Ngày hôm sau.

Ánh nắng buổi chiều tươi sáng, buổi chiều không có lớp, Trần Ngự đeo balo mới mua trên vai, thay giày thể thao rồi đi ra ngoài.

“Thi Thi, cuối tuần này cậu không đi dạo phố cùng chúng tớ thật hả?” Phương Phi Phi gọi Trần Ngự lại.

“Ngại quá, cuối tuần này tớ có việc thật đó, lần sau tớ sẽ đi với các cậu, à, đúng rồi...” Trần Ngự chạy về bàn sách của mình, lấy một chiếc thẻ màu bạc trong ngăn kéo đưa cho Phương Phi Phi, nói “Thẻ VIP của VK, các cậu muốn mua quần áo thì dùng nha.”

Thẻ VIP này là Đồng Triều nhất định đưa cho cô, lúc đó, sau khi giải quyết xong xác sống quay về trường học, các bạn cùng phòng hỏi cô sao đi ra ngoài hai ngày mà phong cách chẳng thay đổi chút nào. Trần Ngự đành lấy tấm thẻ này ra, nói dối Đồng Triều có việc phải ra nước ngoài nên đưa thẻ VIP này cho cô để đền bù. Đúng lúc ở một nước ngoài nào đó đang diễn ra tuần lễ thời trang quốc tế nên Trần Ngự cũng miễn cưỡng được thông qua.

“Thẻ VIP này cậu chưa dùng lần nào mà.” Hàn Du nói.

“không sao, dù sao thẻ này là thẻ không có kỳ hạn, tớ dùng lúc nào cũng được mà.” Trần Ngự mở cửa phòng lần nữa “Tớ đi đây, thứ hai gặp nha.”

Trần Ngự ra khỏi cổng kí túc xá, chân mang giày thể thao mới mua, tự nhiên, nhanh chóng chạy về phía khu rừng bên cạnh trường học.

Thời gian này, cô đang bận thẳng cấp cho tài khoản của mình trên trang web huyền học.

Khi Trần Ngự trên trang web huyền học bắt đầu nhận nhiệm vụ, chọn một nhiệm vụ có giá trị năm trăm vạn, kết quả khi cô vô cùng cao hứng đem nội dung nhiệm vụ sao chép lại cho chủ nhóm là ‘Lập trình viên giới huyền học’ thì lại bị từ chối một cách vô tình.

Tôi muốn xây đường: Tại sao? không phải nói là chỉ cần tôi đem nội dung nhiệm vụ chép cho anh, anh sẽ đưa cho tôi phương thức liên lạc của người ra nhiệm vụ sao?

Lập trình viên giới huyền học: Đúng thế, nhưng tôi chỉ phục vụ những nhiệm vụ dưới một trăm vạn, nhiệm vụ trên một trăm vạn, xin mời tự động lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ.

Tôi muốn xây đường: Có gì khác nhau sao?

Lập trình viên giới huyền học: Mục đích của nhóm do tôi lập ra, ngoài việc tránh phải trả thuế còn có mục đích lớn hơn là giúp đỡ những người mới, năng lực còn hạn chế. Còn Thiên Sư đã có năng lực nhận nhiệm vụ năm trăm vạn, hoàn toàn có thể thông qua nhiệm vụ của mạng huyền học để khẩu trừ phí thù tạc, không cần tới chỗ của tôi.

Mạng huyền học thanh toán phí thủ tục có hai hình thức, một là trực tiếp khấu trừ ba mươi phần trăm giá trị của nhiệm vụ, một loại khác là trong tháng hoàn thành một nhiệm vụ cấp độ A do trang web huyền học công bố là có thể được khấu trừ lại tất cả phí thủ tục trong tháng đó.

Trần Ngự đau lòng nói: Nhưng một nhiệm vụ cấp độ A có giá trị mấy trăm vạn luôn đó.

Lập trình viên giới huyền học: Đại sư à, nhóm của chúng ta vốn là trộm lấy nhiệm vụ của người ta mà làm, không thể quá kiêu ngạo a.

Tôi muốn xây đường: ...

Trần Ngự không có cách nào khác đành phải thành thành thật thật từ trên trang web huyền học nhận nhiệm vụ để làm, kết quả phát hiện muốn nhận nhiệm vụ trên trang web huyền học còn phải dựa vào cấp bậc nữa, tài khoản ở cấp nào thì sẽ nhận nhiệm vụ ở cấp đó. Mà để sử dụng phương pháp thứ hai để được miễn phí thủ tục, Thiên Sư đó nhất định phải có tài khoản ở cấp độ A.

Cho nên, Trần Ngự phải bắt đầu từ cấp độ thấp nhất từng chút, từng chút một đi lên, ban đầu là nhận nhiệm vụ mấy chục vạn, mới có thể từ từ thăng cấp. Trong thời gian này làm Trần Ngự vô cùng bận rộn, tuy nói những nhiệm vụ này không được bao nhiêu tiền, nhưng người muốn đoạt cũng rất nhiều a.

Dù sao thì nhiệm vụ giống như kiểu trừ xác sống là nhiệm vụ đặc biệt không cần đến đẳng cấp thichăng có là mấy. Nếu có, Trần Ngự nhất định sẽ nhận, dù sao thì chỉ cần nhận ba nhiệm vụ đặc biệt là có thể thăng lên cấp độ A.

Hôm nay Trần Ngự nhận một nhiệm vụ nhỏ có giá trị ba vạn, trừ đi phí thủ tục thì vào tay còn có hơn hai vạn, nhưng Trần Ngự chưa bao giờ chê tiền ít, có doanh thu dù sao cũng còn hơn là không có, huống hồ còn có thể nhanh chóng thăng cấp nữa.

“cô là Thiên Sư?” Người ra nhiệm vụ là một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi, khi nhìn thấy Trần Ngự thì rất kinh ngạc, hiển nhiên là không tin Trần Ngự là Thiên Sư thực sự.

Trần Ngự nhìn lướt qua bả vai của nam thanh niên, thấy một con ma nữ đang nằm sấp không thấy rõ mặt, ra sức dùng lưỡi liếm vành tai của người thanh niên, đáng vẻ vô cùng buồn nôn.

“Tôi chính là Thiên Sư.” Đây cũng không phải là lần đầu tiên Trần Ngự bị người khác hỏi như vậy, cũng không muốn giải thích gì nhiều, dù sao thì giải quyết xong việc, trả tiền, sau đó không còn gặp nhau nữa.

“Chắc là cô nói đùa hả, nhìn cô hình như vẫn còn là học sinh phải không, nào có Thiên Sư nào giống như cô vậy ...” Người thanh niên vẫn không tin, lấy điện thoại di động ra định khiêu nại, chợt thấy Trần Ngự đi đến cạnh cậu ta vỗ vỗ vai của cậu.

Người thanh niên lui về sau một bước, lập tức, cậu ta cảm thấy cảm giác dính dính vô hình ở cổ cậu ta bỗng nhiên không còn nữa, cậu ta không tự chủ được đưa tay sờ sờ mặt và tai của mình.

“Nhiệm vụ đã nói, cậu cảm thấy thân thể lạnh lẽo, gương mặt và tai có cảm giác dính dính như là có người đang liếm cậu, lúc ngủ vào ban đêm luôn có cảm giác có người bên cạnh” Trần Ngự nói “Những biểu hiện đó từ giờ trở đi sẽ biến mất, cậu cũng đã cảm nhận được sự thay đổi. Khi ngủ vào tối nay, nếu như mọi việc đều bình thường, phiền cậu xác nhận lại đơn đặt hàng để tôi còn được thanh toán tiền.”

“Chờ một chút ...” Người thanh niên thấy Trần Ngự đập bả vai mình rồi muốn đi thì kêu lên “cô ... Dù sao thì cô cũng phải nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra.”

“...” Trần Ngự nhìn thoáng qua ma nữ đang ngoan ngoãn đi theo mình, liếc mắt nhìn người thanh niên hỏi “Cậu nhất định muốn biết?”

“Tôi muốn!” Người thanh niên gật đầu

“Được, tôi hỏi giúp cậu.” Dưới ánh mắt hoảng sợ của người thanh niên, Trần Ngự chuyển qua nhìn ma nữ.

“anh ấy nhìn rất đẹp trai!” Ma nữ cười hắc hắc nói.

Trần Ngự bình tĩnh nói lại với người thanh niên “Cậu bị một con sắc ma nữ quần lấy, nó cảm thấy cậu đẹp trai nên cố ý sàm sỡ cậu.”

“...” Mặt người thanh niên lập tức xám ngắt, hận không thể về nhà tắm rửa kì cọ mười bảy mươi tám lần.

Trần Ngự không để ý đến người thanh niên, mang ma nữ qua mấy con phố, tìm một chỗ không có người, dạy dỗ “Sau này không được phép đi sàm sỡ người khác, biết chưa?”

“Vâng vâng vâng.” Ma nữ liên tục gật đầu.

“Còn để tôi phát hiện, tôi thu cô đó.” Trần Ngự uy hiếp.

Ma nữ không thể tin hỏi “Thiên Sư, giờ ngài không ... thu tôi sao?”

“cô muốn tôi thu cô?” Trần Ngự hỏi.

“không muốn.” Ma nữ cuống quýt lắc đầu.

“Vậy cô ít làm bận lại cho tôi, tôi đã bắt nhiều ma quỷ rồi nhưng là lần đầu tiên gặp phải sắc ma, coi như là vật quý vì hiếm mà tha cho cô lần này.” Đưa hồn ma về âm phủ tốn rất nhiều linh lực đó, nhiệm vụ ba vạn không có loại hình phục vụ này.

“Hắc hắc ... Khi còn sống tôi quá nhút nhát, nhưng lại là người thích nhìn vẻ ngoài của người khác (nhân khổng), trông thấy soái ca đẹp trai chỉ dám nhìn từ xa mà YY. Sau đó ... hắc hắc ... tôi phát hiện là ma thì muốn sàm sỡ người ta làm sao cũng được, nên ...” Ma nữ hơi ngượng ngừng nói.

“cô ...” Trần Ngự lại định dạy dỗ ma nữ mấy câu thì tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang.

Trần Ngự lấy điện thoại ra xem, phát hiện là số máy lạ, suy nghĩ một chút rồi bấm nhận.

“Tiểu thư Trần Ngự, bây giờ cô ở đâu?”

“Trợ lý Hà?” Trần Ngự kinh ngạc nói.

“Tam thiếu xảy ra chuyện rồi!”

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến cứu anh liền đây.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Phong ấn như thế nào

Hiện Trần Ngự đang ở vị trí cách đại học Đê Đô không xa, khi Hà Thất gọi điện cho Trần Ngự, xe đến đón Trần Ngự đã gần đến đại học Đê Đô. Đến khi Trần Ngự báo cho anh ta vị trí của mình, không đến năm phút sau, Trình Bằng đã đậu xe bên cạnh Trần Ngự.

không cần chào hỏi Trình Bằng, Trần Ngự trực tiếp mở cửa ngồi vào xe.

Trình Bằng nhấn ga, đảo tay lái, chiếc xe hơi quanh một trăm tám mươi độ, trong tiếng còi xe và tiếng mắng người vang lên, phóng trên đường về hướng Viện nghiên cứu khoa học quốc gia.

“anh Ba sao rồi?” Lúc này trong điện thoại, Hà Thất chưa nói rõ ràng, Trần Ngự không yên lòng hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là sát khí trên người Tam thiếu bỗng nhiên bùng phát.” Khi nói đến hai chữ bùng phát, con người của Trình Bằng không tự chủ mà co lại.

(Nếu như có một ngày nào đó, sát khí của tôi đột nhiên bùng phát, lúc đó đành làm phiền đến các cậu.) Lời nói của Lâu Minh vẫn còn văng vẳng bên tai, tuy rằng phục tùng mệnh lệnh là trách nhiệm của bọn họ nhưng không một ai trong số họ tự nguyện thực thi mệnh lệnh này.

“Bùng phát? Tại sao bỗng nhiên sát khí lại bùng phát?” Mặc dù tình hình sát khí của Lâu Minh nghiêm trọng, nhưng nút ngọc phong ấn trên tay anh rất bền vững. Ba tháng trước, anh cũng làm ‘khí lạnh cần sát khí’, hai tháng trước tại biệt thự Hàn Sơn cũng đã phóng thích sát khí một lần, trong thời gian gần đây, Trần Ngự luôn dùng bùa huyền sát để hấp thu sát khí. Vì thế, sát khí trên người Lâu Minh hẳn là ổn định hơn hết mới phải, tại sao bỗng nhiên lại bùng phát, Trần Ngự không có cách nào giải thích được.

“Hình như là có quan hệ với một thanh kiếm đồng cổ gì đó.” Trình Bằng cũng chỉ biết như vậy.

“Đồ cổ? Vừa mới khai quật được sao?” Trần Ngự hỏi.

“Sao cô lại biết?” Trình Bằng kinh ngạc nói.

“Đồ cổ vừa mới đào lên sẽ có rất nhiều khí âm và sát khí (âm Sát Chi Khí).” Trần Ngự cau mày “Sao vật này lại xuất hiện bên người anh Ba?”

“Mao đại sư nói âm Sát Chi Khí sẽ không ảnh hưởng đến Tam thiếu.” Trình Bằng nói.

“Đó là nói ‘bình thường’ mà thôi, có ‘bình thường’ thì sẽ có tình huống ‘đặc biệt’.” Tuy chưa đến đó nhưng Trần Ngự cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Trần Ngự mở ba lô của mình, trong đó chỉ có mấy lá bùa và cái la bàn.

“Vậy có biện pháp giải quyết được không?” Trình Bằng kích động hỏi.

“Việc này phải căn cứ vào tình hình cụ thể đã, tôi cũng chưa nắm chắc điều gì.” Có thể làm sát khí của Lâu Minh bùng phát trong nháy mắt, vậy thì nguồn ‘âm Sát chi khí’ này hẳn không phải là bình thường. Hiện giờ, thực lực của Trần Ngư không thể áp chế sát khí trong cơ thể Lâu Minh nên cô không thể đảm bảo điều gì. Tuy rằng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng Lâu Minh đang xảy ra chuyện, Trần Ngư không thể làm ngơ.

“Kít ... kít ...”

Trình Bằng đột ngột giẫm phanh, xoay người khẩn cầu nhìn Trần Ngư “Tiểu thư Trần Ngư, xin cô nhất định cứu được Tam thiếu.”

“nói nhảm, không cần anh phải nói.” Trần Ngư không có thời gian để ý anh ta, mở cửa xe chạy nhanh ra ngoài.

Trước cổng viện nghiên cứu, Điền Phi đã đứng chờ sẵn, anh ta thấy Trần Ngư thì chạy đến đón “Tiểu thư Trần Ngư, bên này ...”

Trần Ngư chạy theo Điền Phi, Trình Bằng theo sát sau lưng.

“Tình huống sao rồi?” Trình Bằng hỏi Điền Phi.

“Mao đại sư nói tạm thời ông ấy cũng không có cách nào.” Điền Phi trả lời.

Mệnh lệnh khi sát khí trong cơ thể Lâu Minh đột nhiên bùng phát thì sẽ tiêu diệt chỉ có Lâu Minh và bộ trưởng Lâu biết. Nếu bộ trưởng Lâu biết, vậy Tam thiếu ...

“Tạm thời không biết. Người của Bộ Quốc phòng muốn gọi điện báo nhưng đã bị Hà lão đại đề xuồng.” Điền Phi nghĩ đến việc vừa rồi mà sau lưng đổ mồ hôi lạnh, nếu cuộc gọi điện thoại kia được thực hiện, rốt cục bọn họ phải lựa chọn như thế nào, là phục tùng mệnh lệnh tiêu diệt Tam thiếu hay là chống lại mệnh lệnh, kỷ luật quân đội sẽ xử trí họ như thế nào?

Mặc dù Trần Ngư nghe cũng không hiểu rõ lắm nhưng tình hình anh Ba hiện nay rất nguy hiểm thì cô đã hiểu.

Ba người đi xuyên qua vô số phòng ốc, cuối cùng nhìn thấy Hà Thất đang đứng ở phía xa xa.

“Trợ lý Hà, đề tôi vào trong đó lần nữa.” Mao đại sư đứng đối diện với Hà Thất trước cửa phòng.

“Sư phụ, không được, ngài đã bị thương rồi.” Đệ tử Lâm Quy ngăn cản Mao đại sư.

“Nếu sát khí của Lâu Minh lại tiếp tục tăng nữa thì cậu ấy sẽ hoàn toàn mất lý trí.” Mao đại sư không thể ngồi yên.

“Nhưng nếu ngài vì anh ấy xảy ra chuyện gì thì cũng là điều anh ấy không mong muốn nhìn thấy.”

Lúc này, Mao đại sư vào phòng nghiên cứu cố gắng phong ấn sát khí trong cơ thể Lâu Minh xuống, kết quả người vừa đứng trước mặt Lâu Minh thì một thanh kiếm đồng đen bỗng nhiên xuất hiện đụng vào một cái, phá bỏ toàn bộ linh khí bảo vệ xung quanh thân thể của ông.

Mao đại sư bị sát khí xâm chiếm, phun ra một ngụm máu, vất vả chạy ra.

Khi Mao đại sư và Lâm Quy đang giằng co, Hà Thất chưa có quyết định gì thì chợt nghe tiếng bước chân gấp gấp chạy đến.

“Tiểu thư Trần Ngư!” Ánh mắt Hà Thất sáng lên.

Trần Ngư nhìn lướt qua phòng nghiên cứu, Lâu Minh đang quanh lưng về phía mọi người yên lặng đứng ở giữa phòng, nhìn qua thì dường như không có gì khác thường. Ngay sau đó, Trần Ngư dùng ngón tay chỉ vào ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở Mắt âm Dương, không khí trong suốt trong phòng nghiên cứu lập tức biến thành một màu đỏ như máu.

Sát khí dày đặc tựa như một hồ máu đang phun trào trong một chậu thủy tinh khổng lồ, Trần Ngư càng nhìn, sắc mặt càng biến sắc.

“Tiểu thư Trần Ngư, sát khí của Tam thiếu bỗng nhiên bùng phát.” Hà Thất nôn nóng nói.

“Tôi thấy rồi, sát khí trong cơ thể của anh Ba đã hoàn toàn phóng ra ngoài, cũng may ba tháng trước anh ấy đã làm ‘khí lạnh cản sát khí’, sát khí của anh ấy cũng đã giảm bớt nhiều. Đề tôi đi vào xem sao rồi nói sau.” Trần Ngư nói rồi định bước vào phòng.

Vẫn chặt chẽ canh gác cửa phòng, năm trợ lý do Hà Thất đứng đầu nhanh chóng đứng sang một bên, trong đó một trợ lý còn định mở cửa giúp Trần Ngư.

“Đừng nhúc nhích!” Trần Ngư

“Đừng nhúc nhích!” Mao đại sư.

Trần Ngư kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Mao đại sư, Mao đại sư cũng đang đánh giá Trần Ngư.

“cô nhóc, nơi này cô không thể tùy tiện vào được đâu.” Mao đại sư tất nhiên đã nhìn ra Trần Ngư là Thiên Sư, nhưng tu vi của Trần Ngư làm sao có thể

chịu được sát khí mãnh liệt như vậy, vì thế không nhin được mà nhắc nhở cô.

“Đạ, không sao đâu.” Trần Ngự cười cười, quay đầu về phía người trợ lý vừa định mở cửa cho cô, nói “Các anh tránh ra xa một chút, cẩn thận khi mở cửa sẽ bị sát khí ảnh hưởng.”

Mấy người trợ lý liếc nhìn nhau, tất cả đều lui về sau một bước.

Động tác của mọi người làm lông mày của Mao đại sư nhíu lại, mấy người này là trợ lý của Lâu Minh, bình thường ngoài Lâu Minh và bộ trưởng Lâu thì không nghe theo ai cả.

“cô nhóc.” Mao đại sư thấy Trần Ngự lại muốn đi vào, nhin không được lại nhắc nhở “Cẩn thận thanh kiếm đồng kia một chút.”

“Vâng.” Trần Ngự lấy ra một lá bùa huyền sát, khi cửa vừa mở thì dán ngay lên để sát khí theo khe hở mà lọt ra ngoài thì có thể kịp thời hấp thu, không lan tràn ra ngoài.

Trần Ngự lách thật nhanh vào bên trong phòng nghiên cứu.

Ánh mắt của mọi người khóa chặt vào hai người trong phòng nghiên cứu.

Trong nháy mắt Trần Ngự bước vào phòng nghiên cứu, la bàn liền bắt đầu bất an mà rung động, đập vù vù trong tay Trần Ngự làm cô suýt nữa làm rơi.

Trần Ngự quan sát bốn phía xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm thì bước nhanh về phía Lâu Minh đang đứng, muốn đến gần anh để xem tình huống cụ thể như thế nào.

“Chú!”

Khi sắp bước đến gần Lâu Minh, một thanh kiếm đồng đen đột nhiên vọt về phía Trần Ngự, cũng may trước đó cô đã được Mao đại sư nhắc nhở, nên linh hoạt tránh né được sự tấn công của nó.

Thanh kiếm đồng đâm vào không khí, lượn vòng một trăm tám mươi độ trên không, dùng tốc độ nhanh hơn nữa bay tới.

“Chú chú chú!”

Liên tiếp ba lần, tốc độ tấn công càng lúc càng nhanh, lần cuối cùng thanh kiếm lướt qua đầu Trần Ngự cắt đứt nhúm tóc trên tóc đuôi ngựa của cô, rồi là tả trên mặt sàn.

Trần Ngự biến sắc, khi thanh kiếm đồng lại đâm đến lần nữa, cô vung la bàn trong tay ra.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên, thanh kiếm đồng và la bàn diễn ra một trận không chiến, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ còn thấy bóng ảnh mờ mờ.

một màn thần kỳ này khiến cho một đồng người bình thường tin tưởng khoa học phải kinh hãi mà trợn mắt há mồm.

Trần Ngự thừa dịp này chạy đến bên người Lâu Minh, giữ chặt tay anh, kêu lên “anh Ba, anh Ba ...”

Hai tay Lâu Minh hết sức chống lên bàn, mu bàn tay đã nổi gân xanh, anh cố hết sức quay đầu, hai mắt đỏ ngầu quay lại nhìn Trần Ngự, miệng mấp máy không nói nên lời.

Xem ra vẫn còn lý trí, Trần Ngự vui thầm trong lòng.

Trần Ngự móc ra hai lá bùa huyền sát, dán trực tiếp lên người Lâu Minh, bùa huyền sát điên cuồng hấp thu sát khí trong không khí, sau đó phụt một tiếng biến thành ngọn lửa màu xanh rồi hóa thành tro tàn.

Đây là bùa chú nuốt sát khí quá độ.

“đi ... ra!” Vì đã được bùa huyền sát hấp thu một chút sát khí, Lâu Minh khó lắm giữ được chút tỉnh táo, khó khăn nói.

“anh Ba!” Trần Ngự ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Hà Thất ... để cậu ấy ... sủng ...” Lâu Minh cố hết sức muốn nói gì đó, nhưng tiếc là Trần Ngự hoàn toàn không hiểu gì.

Trần Ngự cúi đầu kiểm tra nút ngọc trên cổ tay Lâu Minh thì phát hiện nút ngọc đã bị bể rơi trên bàn, lông mày của cô nhăn lại, nút ngọc đã bị hỏng thì làm sao phong ấn được sát khí đây?

“Keng! Keng! Keng!”

Thanh kiếm đồng thấy Trần Ngự đến gần Lâu Minh thì vô cùng nôn nóng, tấn công ngày càng mãnh liệt nhưng không làm sao có thể phá vỡ thế phòng thủ của la bàn.

“Vù vù vù!”

La bàn vừa đánh nhau vừa chấn động kêu lên.

“Ai da, tao đang nghĩ biện pháp nè, mày cố gắng chống đỡ thêm một chút.” Cảm giác được la bàn thúc giục, Trần Ngự hơi không kiên nhẫn quát lên.

“Vù vù vù!”

“Tao biết linh lực của mày không đủ, chờ khi trở về tao cho mày ở nhà anh Ba một tuần luôn.”

La bàn nghe xong, có thể ở lại nhà họ Lâu một tuần, lập tức vui vẻ bay lên, linh khí tĩnh lặng bao lâu nay xuất hết ra cùng thanh kiếm đồng đánh nhau kịch liệt hơn.

“Ô ô ô ...” Thanh kiếm đồng chấn động một cái, bỗng nhiên bắt đầu hấp thu sát khí trong không khí.

Trần Ngự cũng nhận ra, lập tức nhìn không được chửi bậy một câu, có chút đau lòng rút ra lá bùa phòng ngự cao cấp do ông lão đã vẽ đập lên thanh kiếm đồng.

Thanh kiếm dừng lại một chút, rồi một hồi tiếng động vang lên cùng với luồng ánh sáng xuyên qua bùa phòng ngự, bùa phòng ngự tự đốt lên, một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ tuôn ra, đem thanh kiếm đồng đẩy ra sau một chút.

Mà lúc này, tại một quán net nào đó, ông Ngô đang đánh phỏ bản, tay cầm con chuột chột dừng lại, hậu quả chính là nhân vật BOSS đã đi tong, lấy điện thoại gọi cho Trần Ngự.

(Ta giết, người anh em, anh rút mạng hả? Đội chết hết rồi!)

“reng reng reng ...”

Trần Ngự nhanh chóng kết nối điện thoại “Ông lão (lão đầu).”

“Con gặp phải cái gì?” Ông Ngô gấp gấp hỏi.

“Ông lão, sát khí, còn lợi hại hơn tất cả cương thi mà con đã từng gặp qua, làm sao để phong ấn đây!” Trần Ngự lo lắng hỏi.

“So với con cương thi mà năm mười tuổi ta dẫn con đi còn lợi hại hơn?” Ông lão cau mày, đó chính là con cương thi ngàn năm đó.

“Còn lợi hại hơn gấp mấy lần!” Trần Ngự khẳng định nói.

“Vậy còn chờ gì nữa, chạy mau!” Ông lão mắng “Loại bánh chưng lớn như vậy sao nhóc con có thể đối phó được, còn không mau chạy đi.”

“không thể chạy!” Trần Ngự vội kêu lên.

“Vậy thì chỉ có một biện pháp!” Ông lão chỉ cho là Trần Ngự không thể chạy được, vì thế vội la lên “Mặc dù có thể hơi ... một chút, nhưng có thể cứu mạng.”

“Phương pháp gì?” Trần Ngự lập tức hỏi ngay.

Ông lão vừa nói xong, Trần Ngự lập tức quăng điện thoại, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, kéo cổ Lâu Minh xuống, nhón chân lên hôn vào môi Lâu Minh.

“A?”

Tập thể nhóm trợ lý lập tức hít vào.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm trợ lý: cô nhóc này quả nhiên là ngáp ghé Tam thiếu nhà chúng ta từ lâu ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Dẫn linh phong ấn

(Dẫn linh phong ấn: Sử dụng linh khí để phong ấn một vật gì đó)

Trần Ngu cạy mở môi Lâu Minh, dẫn một luồng linh khí sang, tiếp đó, một luồng hơi thở mát lạnh chọt bao phủ, thấm đẫm toàn thân của Trần Ngu. Trần Ngu biết đây là trạng thái hơi thở trong cơ thể mình đã hòa vào hơi thở trong cơ thể Lâu Minh.

Thu!

Trần Ngu nhắm mắt lại, khởi động phương pháp hấp thu linh khí, giống như lúc bình thường tu luyện, đem sát khí phóng thích ở bên ngoài hấp thu vào người.

Bên ngoài phòng nghiên cứu, đại đa số mọi người chỉ thấy Trần Ngu bỗng nhiên ôm hôn Tam thiếu, nhưng trong mắt Mao đại sư và Lâm Quy, thì là cả phòng sát khí đỏ như máu, giống như vòi nước không khóa hướng về phía cơ thể của Lâu Minh cuộn cuộn lao tới, chỉ trong vòng ba phút ngắn ngủi đã biến mất không thấy tăm hơi.

Sát khí hung mãnh tiến vào trong cơ thể Lâu Minh thì trở nên an ổn rất nhiều, sau đó theo con đường tiếp xúc hơi thở giữa Trần Ngu và Lâu Minh, chậm rãi tràn vào cơ thể của Trần Ngu.

Trần Ngu tiếp thu sát khí trong cơ thể Lâu Minh chuyển đến, trong đầu vang lên lời ông lão đã dặn dò trong điện thoại “Thể chất của con đặc thù, trời sinh không sợ sát khí, con có thể trực tiếp lấy miệng dẫn khí, dẫn linh phong ấn.”

‘Dẫn linh phong ấn’ là pháp thuật đặc thù của môn phái Lạc Sơn, vận dụng linh lực hòa hợp với hơi thở của vật muốn phong ấn, sau đó ngay tức thì vẽ bùa chú phong ấn trong không khí thì trăm phần trăm sẽ phong ấn được vật cần phong ấn.

một tay Trần Ngu vẫn kéo cổ Lâu Minh, một tay khác vung lên trong không khí vẽ ra một lá bùa. Đây là lần đầu tiên Trần Ngu vẽ bùa Phong ấn, vẽ hơi chậm, nhưng cũng may lúc này hơi thở của cô đã hòa cùng hơi thở của Lâu Minh, cho nên quá trình vẽ bùa không mấy trơn tru nhưng hiệu quả đã rất rõ ràng.

Bùa Phong ấn được hình thành trong nháy mắt, ngón tay Trần Ngu chuyển một cái, bùa chú hóa thành một dải ánh sáng vàng chiếu lên người Lâu Minh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh bỗng nhiên ngừng lại, nhân cơ hội đó, Trần Ngu buông tay ra, lùi về sau một bước, cắt đứt sự liên hệ hơi thở giữa hai người.

“Xoạt!”

Bỗng nhiên mất hết sức lực, Lâu Minh chọt ngã trên mặt sàn, Trần Ngu giật nảy mình, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra thì mới phát hiện Lâu Minh đã hôn mê. Mà trong nháy mắt Lâu Minh ngã xuống, thanh kiếm đồng vẫn đang chiến đấu bất phân thắng bại với la bàn cũng ‘xoảng’ một tiếng rơi trên mặt đất.

“anh Ba!” Trần Ngu định dìu Lâu Minh đứng dậy nhưng phát hiện mình không đủ sức, cô đành gọi sự giúp sức bên ngoài “Nhanh vào giúp tôi với!”

Trợ lý đang canh giữ ngoài cửa vội vàng đẩy cửa vào.

Mao đại sư cũng chạy vào theo, đầu tiên ông kiểm tra tình trạng của Lâu Minh, phát hiện Lâu Minh chỉ đang ngất đi, không có vấn đề gì nguy hiểm mới yên tâm giao trợ lý đưa Lâu Minh về biệt thự.

một trận rồi ren qua đi, tất cả mọi người đều có mặt ở biệt thự nhà họ Lâu.

Mao đại sư điều tra xong tình huống sát khí của Lâu Minh đột nhiên có biến hóa, đi ra khỏi phòng ngủ xuống lầu một rồi nói với Hà Thất “Vì ảnh hưởng của lực sát khí nên Lâu Minh mới hôn mê, cậu ấy nghỉ ngơi một chút rồi sẽ tỉnh.”

“Nút ngọc của Tam thiếu vỡ rồi ạ.” Hà Thất gật nhẹ đầu rồi đưa nút ngọc đã nứt về cho Mao đại sư.

“hiện giờ sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được phong ấn hoàn toàn, hiệu quả còn tốt hơn so với dùng nút ngọc nữa. Nếu như phong ấn trong cơ thể cậu ấy không bị phá giải thì không cần sử dụng nút ngọc.” Mao đại sư nói đến đây, ánh mắt không tự chủ lướt qua căn phòng trên lầu hai “cô gái trẻ này là ai vậy? Năng lực của cô ấy rất đặc biệt. Nếu như tôi đoán không sai, cô ấy hoàn toàn không sợ sát khí trên người Lâu Minh chút nào.”

Hà Thất nhìn ánh mắt dò xét của Mao đại sư, do dự một chút rồi nói “Mao đại sư, việc về tiểu thư Trần Ngu, ngài có thể tạm thời giữ bí mật được không?”

“Tại sao?” Mao đại sư khó hiểu.

“Tiểu thư Trần Ngu ở bên cạnh Tam thiếu đã một thời gian rồi, trong khoảng thời gian này, sát khí trong cơ thể Tam thiếu có thể ổn định như vậy cũng là nhờ có tiểu thư Trần Ngu.” Hà Thất giải thích “Nhưng mà ... Tam thiếu không muốn bộ trưởng Lâu và phu nhân biết chuyện này.”

Nếu như không phải đã được Lâu Minh dặn dò từ trước, thì ngay từ khi Trần Ngu xuất hiện trong biệt thự lần đầu tiên hay khi biết việc Trần

Ngư không sợ sát khí trên người Lâu Minh thì bọn Hà Thất đã sớm báo cho bộ trưởng Lâu rồi.

“Tại sao?” Mao đại sư càng không hiểu “Có phương pháp tốt hơn để khống chế sát khí trên người Lâu Minh, tại sao không thể nói cho bộ trưởng Lâu biết.”

“Tam thiếu không muốn làm đảo lộn cuộc sống của tiểu thư Trần Ngư.” Hà Thất trả lời.

Mao đại sư hơi sững sờ, nhưng rất nhanh ông nghĩ đến những việc mà bộ trưởng Lâu và phu nhân đã làm vì chuyện của Lâu Minh, bỗng nhiên cũng hiểu ra. Nếu để bộ trưởng Lâu biết được khả năng đặc biệt của Trần Ngư, đoán chừng là cô nhóc này suốt đời phải ở trong biệt thự này với Lâu Minh.

“Tiểu thư Trần Ngư vẫn đang tìm kiếm biện pháp giúp đỡ Tam thiếu, nói hay không nói, thực ra cũng không thay đổi được điều gì. Mao đại sư, ngài nói có đúng không?” Ý của Hà Thất rất rõ ràng, Trần Ngư đang giúp đỡ Tam thiếu, như vậy không cần “về thêm chân cho rạn” (làm điều thừa thãi), làm cho sự việc thêm phức tạp.

Mao đại sư thở dài, nhẹ gật đầu nói “Nhưng mà tôi cần nói chuyện với cô nhóc này một chút.”

Sau khi Hà Thất chuyển lời, chỉ chớp lát sau, mang đuôi tóc bên cao bên thấp, Trần Ngư chạy từ trên lầu xuống, về mặt cô tò mò nhìn Mao đại sư đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cười nói “Tôi biết ngài, anh Ba đã nói về ngài với tôi.”

“cô có quan hệ rất tốt với Lâu Minh?” Mao đại sư kinh ngạc hỏi, quan hệ đã tốt đến mức mà Lâu Minh đã đề cập về ông với cô nhóc này sao.

“Đó là dĩ nhiên.” Chúng tôi còn là bạn làm ăn nữa đó.

Mao đại sư cười cười hỏi “cô nhóc, cô là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn phải không?”

Trần Ngư chớp chớp mắt rồi trả lời “Tôi đúng là thầy trừ ma, nhưng tôi không phải là môn phái Lạc Sơn.”

“không phải? Vậy thuật pháp của cô là học từ đâu?” Mao đại sư thấy Trần Ngư không giống như giả bộ, nhìn không được lại hỏi. (thuật pháp: học thuật và phương pháp)

“Tôi học từ ông nội tôi.” Trần Ngư trả lời.

“Ông nội của cô là?” Trong đầu Mao đại sư dạo một vòng, chưa nghe qua nhà họ Trần nào trong giới huyền học.

“Ông nội của tôi tên Ngô Lễ, cũng là một thầy trừ ma.” Trần Ngư đáp “Từ nhỏ tôi đã theo ông nội tôi học thuật pháp.”

Ngô Lễ? Mao đại sư cau mày nhớ lại những vị đại sư bên trong giới huyền học, sững sờ một hồi nhưng vẫn không nhớ được Thiên Sư nào tên là Ngô Lễ. Ít nhất là những người có danh tiếng thì ông chưa từng nghe người nào như vậy.

“Vậy ông nội của cô đang ở đâu?” Mao đại sư lại tò mò hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Trần Ngư lắc đầu “Ông đã ra ngoài đi du lịch, tôi cũng không biết bây giờ ông nội đang ở đâu nữa.”

“Vậy ... cô đã hỏi tình huống của Lâu Minh với ông nội cô chưa?” Vốn muốn tự mình đến thăm gặp mà không được, Mao đại sư đành lùi một bước mà hỏi việc khác.

“Tôi vẫn chưa kịp hỏi ...” Trần Ngư ảo não “Ông nội của tôi không đáng tin lắm, thường xuyên liên lạc không được.”

trên thực tế, nếu hôm nay không phải là thanh kiếm đồng đâm xuyên qua bùa phòng ngư làm cho ông lão cảm thấy cô gặp nguy hiểm, thì chắc chắn là ông lão cũng sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô. Nghĩ đến đây, Trần Ngư lại vô cùng đau lòng, một lá bùa phòng ngư cao cấp trên một trăm vạn lạng đó, chớp mắt tiêu mất luôn rồi.

Mao đại sư thấy vẻ mặt Trần Ngư biến sắc, cho là cô đang tự trách, vì thế an ủi “không sao đâu, lần sau ông nội cô gọi lại thì cô hỏi cũng được.”

“Vâng!” Trần Ngư gật gật đầu, nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Nút ngọc trên tay anh Ba hỏng mất rồi, Mao đại sư, ngài có thể làm một cái khác không?”

Mao đại sư nghe Trần Ngư nói như vậy thì biết sát khí trong cơ thể Lâu Minh hiện đang bị phong ấn, chỉ sợ không duy trì được bao lâu, thế là hỏi “Phong ấn trong cơ thể Lâu Minh có thể duy trì được bao lâu?”

“Nhiều nhất là ba ngày.” Trần Ngư nói “Tu vi của tôi bây giờ còn quá yếu, phong ấn không được bao nhiêu ngày.”

“Vội lại, vừa rồi ở phòng nghiên cứu, tôi đã hấp thu khá nhiều sát khí, trong thời gian ngắn chỉ sợ không thể thực hiện phong ấn được nữa.” Trong cơ thể Trần Ngư bây giờ, sát khí nhiều hơn linh khí, cô phải từ từ bài trừ sát khí trong người, hấp thu lại linh khí, nếu không đừng nói là việc ‘dẫn linh phong ấn’, ngay cả việc về bùa chú thông thường cô cũng không thể thực hiện được.

Xem ra trong thời gian ngắn, không thể ra ngoài kiếm tiền được rồi, nghĩ đến đây Trần Ngư lại thấy mất mát trong lòng.

Mao đại sư thấy Trần Ngư suy tư, cho là cô đang lo lắng việc nút ngọc không sửa được, sát khí của Lâu Minh lại bùng phát, thế là lại an ủi lần nữa

“không sao, tôi còn nút ngọc dự phòng nữa.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự yên tâm nói.

“Trần tiểu hữu (bạn nhỏ Trần), tôi thấy thể chất của cô không bị sát khí ảnh hưởng? Sao cô làm được?” Mao đại sư hỏi.

“Hình như là do trời sinh, từ nhỏ tôi đã như vậy rồi, ông nội tôi cũng nói thể chất của tôi đặc biệt.”

“Thể chất đặc biệt?” Mao đại sư trầm ngâm một lát, thể chất phải đặc biệt như thế nào mới có thể hấp thu nhiều sát khí như vậy mà vẫn không bị thương chút lông tóc nào?

“Reng reng reng ...”

Trần Ngự ngượng ngùng nhìn thoáng qua Mao đại sư, lấy điện thoại di động ra đi qua một bên nhận điện thoại.

“Thi Thi, tối nay con có về nhà ăn cơm không?” Mẹ Trần hỏi.

Trần Ngự sờ lên mái tóc nham nhở như chuột gặm của mình, chột dạ hỏi “Con hẹn bạn học đi cắt tóc, tối nay con sẽ về nhà.” Nhất định phải làm tóc xong rồi mới về nhà, bằng không thì không biết giải thích như thế nào đâu.

Mẹ Trần thấy con gái cuối cùng cũng có ý thức làm đẹp, thế mà lại chủ động đi làm tóc, lập tức vui mừng cúp điện thoại, không giục cô về nhà nữa.

Trần Ngự thở phào nhẹ nhõm, cùng chào hỏi mọi người rồi chuồn êm ra ngoài tiệm cắt tóc.

Sau khi Trần Ngự đi được khoảng hai giờ, Lâu Minh tỉnh lại, anh liếc mắt nhìn thấy Mao đại sư đang ngồi bên cạnh, vì thế chống tay ngồi dậy.

“Mao đại sư?” Lâu Minh cảm giác được trạng thái tinh thần của mình khá tốt.

“Cậu cảm thấy thế nào rồi?” Mao đại sư lo lắng hỏi.

“Rất tốt, Mao đại sư, ông đã cứu tôi sao?” Ký ức của Lâu Minh hiện giờ rất mơ hồ, anh chỉ nhớ rõ là ngay khoảng khắc anh tiếp xúc với thanh kiếm đồng thì sát khí trong cơ thể anh bỗng nhiên tăng vọt, không thể khống chế được.

“không phải tôi.” Mao đại sư mỉm cười lắc đầu.

Lâu Minh sững sờ, lập tức trong đầu óc hỗn độn chợt lóe lên hình bóng của Trần Ngự, hình như lúc đó anh có nhìn thấy cô nhóc, chẳng lẽ ... cô ấy cũng ở đó.

“Là Trần tiểu hữu cứu cậu.” Mao đại sư nói “Lần này sát khí của cậu bùng phát, có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc (hữu kinh vô hiểm) là nhờ vào Trần tiểu hữu.”

“Trần Ngự? Quả nhiên là cô ấy đã ở đó.” Lâu Minh hoảng hốt.

“Đúng rồi, Lâu Minh, sao sát khí trong cơ thể cậu lại đột nhiên bùng phát như vậy?” Mao đại sư chờ đến bây giờ là để hỏi vấn đề này.

“Tôi cũng không rõ lắm.” Lâu Minh mơ mơ màng màng nhớ lại “Lúc đó, tôi đang kiểm tra thanh kiếm đồng. Nhưng kỳ lạ là khi tôi chỉ chạm nhẹ vào thanh kiếm thì bỗng nhiên nó thu nhỏ lại.”

“Thu nhỏ?” Về mặt của Mao đại sư run lên.

“Còn có việc này, lúc đó tôi cảm thấy thanh kiếm đó có một cảm giác vô cùng quen thuộc nên cầm lên quan sát cẩn thận hơn, sau đó ... sát khí trong cơ thể tôi bỗng nhiên mất khống chế.” Lâu Minh cẩn thận nhớ lại “Chuyện sau đó tôi không nhớ rõ ràng lắm.”

“thì ra là thế.” Mao đại sư như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu “Vậy cậu cứ nghỉ ngơi đi, chuyện liên quan đến thanh kiếm đồng, tôi sẽ cho người đi tìm hiểu thật kĩ.”

“Mao đại sư, tôi luôn cảm thấy thanh kiếm đồng đó có mối liên hệ gì đó với tôi.” Lâu Minh chợt nói.

“Việc này tôi sẽ điều tra, nếu như cậu nghĩ ra được điều gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Mao đại sư dặn dò “Mặc dù lần này sát khí trong cơ thể cậu bùng phát có thể thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc, nhưng thân thể vẫn sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, cậu hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đã.”

Cẩn dặn xong, Mao đại sư rời khỏi biệt thự.

Sau khi Mao đại sư đi, Lâu Minh ngồi ở trên giường, đưa tay nhìn nút ngọc trên cổ tay đã được đổi, bỗng nhiên ngẩn người.

Hà Thất đứng một bên, trong lòng nổi sóng: Tam thiếu nói cậu ấy không còn nhớ rõ việc gì sau khi sát khí bùng phát, như vậy có phải là cậu ấy không nhớ sự việc tiểu thư Trần Ngự ‘sàm sỡ’ cậu ấy không? Đó có được coi là ‘sàm sỡ’ không nhỉ?

(Nguyên tác là phi lễ: vô lễ, thiếu lịch sự, mình để sàm sỡ cho nó thuần Việt)

“Hà Thất, Trần Ngự đâu rồi?” Lâu Minh bỗng nhiên ngừng đầu hỏi.

“A?” Hà Thất giật nảy mình “Tiểu thư Trần Ngự, cô ấy ... cô ấy về nhà rồi ạ.”

“Về nhà ư.”

“Vâng!” Hà Thất mạnh mẽ gật đầu một cái, động tác hơi quá lớn.

“Sao vừa nhắc đến Trần Ngự cậu lại kỳ lạ như vậy?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi.

“...” ‘nói hay là không nói ra, đó là một vấn đề’, Hà Thất tự hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Đây là một lựa chọn khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Anh Ba, em lỡ ‘sàm sỡ’ anh rồi

Trần Ngự đi vào một tiệm cắt tóc mới mở cửa.

“Bạn học, bạn đến cắt tóc phải không?” anh trai tiệm cắt tóc nhìn kiểu tóc “đặc biệt” của Trần Ngự, không chút nghĩ ngợi gì mà hỏi.

“Vâng.” Trần Ngự nhìn mái tóc nửa dài nửa ngắn của mình trong gương, kiên định gật đầu.

“Gần đây trong trường học thịnh hành kiểu tóc như thế này sao? thật là quá đặc biệt đi.” thợ cắt tóc cầm kéo đứng phía sau Trần Ngự, nhìn mái tóc lộn xộn xộn của Trần Ngự thì trêu ghẹo.

“Phi ... là do em vô ý, em cầm kéo muốn tự mình cắt ..., sau đó nó biến thành thế này.” Trần Ngự không dám nói là bị một thanh kiếm đồng cắt đứt, nghe như thế còn đáng sợ hơn là do cô vô ý cầm kéo cắt thành như vậy.

“Khó trách!” thợ cắt tóc vốn muốn nói đùa với Trần Ngự, thấy cô nghiêm túc giải thích như vậy thì không nói gì thêm, anh ta đánh giá một chút rồi hỏi “Em muốn cắt kiểu gì?”

“anh cắt cho em kiểu nào đẹp đẹp là được.” Từ trước đến giờ, Trần Ngự chưa bao giờ quan tâm quá đến đầu tóc.

“Em có muốn làm uốn tóc không?” thợ cắt tóc đề nghị “Cái kéo cắt tóc em quá ngắn, mặt em nhỏ, tóc lại thẳng, nếu để tóc thả xuống thì nhìn giống như học sinh tiểu học.”

“không cần đâu.” Trần Ngự kiên quyết lắc đầu, đừng hòng lừa tiền của cô.

“Tiệm của anh mới khai trương, sẽ giảm giá 30% cho em” thợ cắt tóc tiếp tục dụ dỗ “Sau khi giảm giá thì cũng gần bằng giá tiền cắt tóc rồi đó.”

“Gần bằng á?” Trần Ngự giật mình nói “Cắt tóc không thôi mà đắt thế á?”

“Bởi vì anh là ông chủ a.” thợ cắt tóc chỉ vào bảng giá treo bên cạnh, ông chủ cắt tóc 388.

Trần Ngự xem hết bảng giá, hỏi “Em có thể làm với thợ cắt tóc bình thường không?”

Ông chủ nghe Trần Ngự muốn đổi thợ cắt tóc, lập tức vui vẻ “không được đâu, tiệm anh mới mở, anh vẫn chưa kịp nhận thợ mới đâu.”

Đây là muốn lừa người ta sao? Trần Ngự đau lòng, rồi gật đầu “Vậy thì làm tóc uốn đi.”

“Em muốn làm kiểu nào?” Chủ tiệm cắt tóc hỏi.

“anh xem rồi quyết định đi.” Dù sao thì làm kiểu gì cũng đẹp hơn bây giờ.

“Vậy thì cứ giao cho anh, bạn học.” Chủ tiệm cắt tóc cười cười, giơ tay lên, cái kéo lách cách đem nửa bên tóc dài còn lại của Trần Ngự cắt rớt xuống đất.

Trước đó, Trần Ngu chưa bao giờ nghĩ đến, người ta cần tốn nhiều thời gian đến thế để làm tóc. cô ngồi trong tiệm ba giờ đồng hồ, ngu một giấc tỉnh lại, đôi đến mức ngực dán vào lưng thì mới xong.

Sau khi uốn tóc xong, Trần Ngu nhìn vào gương, khó chịu đưa tay giật giật lọn tóc, lấy ngón tay cảm một lọn tóc kéo thẳng ra, sau đó buông ra, lọn tóc như lò xo co trở lại như cũ. Trần Ngu chớp chớp mắt, có chút không thể quen được.

“Thế nào? Mái tóc quần như thế này rất hợp với mặt em, đáng yêu không?” Chủ tiệm bỗng nhiên cầm Ipad đến, mở một trang maga anime, lật đến một bức ảnh đưa cho Trần Ngu nhìn “Nhìn giống y như này không?”

Trần Ngu nhìn vào gương thấy mình như biến thành một người khác, chợt nhớ đến câu Hàn Du thường hay nói trong phòng kí túc xá “Kiểu tóc là gương mặt thứ hai của phụ nữ.”

Coi như là cô đi phẫu thuật thẩm mỹ sao?

Mặc dù Trần Ngu hơi khó chịu, nhưng khi mang gương mặt thứ hai này về nhà thì lại làm mẹ Trần vô cùng sung sướng. Trong lòng vui mừng nghĩ: Người ta đều nói đại học là một bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, lúc này mới chỉ học chưa hết một học kỳ mà con gái bà đã trở nên xinh đẹp như này.

“Thì Thi à, kiểu tóc này đẹp đó, làm con trở nên hoạt bát đáng yêu, đúng lúc mẹ vừa mua cho con mấy bộ váy, con cũng đi thử đi.” Mẹ Trần nói xong lại lập tức phủ định “không được, mấy bộ váy đó không hợp với kiểu tóc này, để mẹ mua mấy bộ khác.”

“Mẹ, không cần đâu ạ, con còn nhiều quần áo lắm, còn chưa mặc hết đâu.” Mỗi lần Trần Ngu về nhà, mẹ Trần lại mua cho cô quần áo mới, hiện giờ trong tủ cô còn một đống quần áo chưa mặc qua nữa.

“không được, con gái mà, đừng nói chỉ đổi kiểu tóc, ngay cả đổi một đôi giày, đổi một cái túi xách cũng phải có quần áo hợp phong cách.” Mẹ Trần nói xong cũng không để ý đến con gái nữa, một mình hứng thú lên mạng chọn quần áo cho con.

Thị trường Trần ngồi bên chỉ vui vẻ nhìn, dù sao chỉ cần bà xã cao hứng là được.

Mà Trần Dương thì nhú nhú mày, hỏi “Thì Thi, có phải em yêu đương không đó?”

“Cạch!” Chén trà trong tay thị trường Trần đặt mạnh xuống bàn, mẹ Trần cũng không lên mạng nữa, ba người chăm chú nhìn Trần Ngu.

Đúng thế, cô nhóc này bỗng nhiên thay đổi lớn như vậy, không phải là lén yêu đương với thằng oắt nào đó chứ.

Đầu tiên, Trần Ngu ngờ ngác, sau đó điên cuồng lắc đầu “không có, không có, con với bạn cùng phòng đến tiệm cắt tóc mà, sau đó thợ cắt tóc đề nghị uốn tóc cho con, vậy là con làm thôi.”

“A, thế hả.” Thị trường Trần lại cầm chén trà lên, bình tĩnh nói “Dù sao thì Thì Thi cũng lên đại học rồi, cũng đến tuổi nói chuyện yêu đương rồi.”

“Nếu em có bạn trai, nhớ phải giới thiệu cho mọi người đó.” Trần Dương đang nghĩ đến có nên nhờ bọn Thiệu Huy bí mật dò xét một chút, dù sao thì không phải thằng oắt nào cũng có thể tùy tiện bắt cóc em gái nhà mình được.

“Có thể dặt tay, có thể hôn môi ...”

“không được phép hôn môi!” Thị trường Trần bắt mắt nhìn mẹ Trần “Bà dạy con làm sao thế, sao có thể cho phép chúng nó hôn nhau.”

“Hôn thì thế nào? Hôn cũng không làm con mình mang thai, ông đúng là đồ cổ lỗ sĩ.” Mẹ Trần tức giận.

“Thì Thi là con gái đó, nó sẽ bị thiệt.” Thị trường Trần cũng tức giận “Gần đây phim truyền hình cũng không biết làm sao mà qua kiểm duyệt, giờ đàn ông đều thích cưỡng hôn phụ nữ sao, làm như hôn một cái là có thể làm người ta thích mình ấy, đây không phải là dạy hư thanh thiếu niên hay sao? Thì Thi, con đừng bao giờ để người khác sàm sỡ, có biết không?” (Sàm sỡ: nguyên tác là chiếm tiện nghi)

“Cưỡng hôn? Vậy ... À ... Còn nữ cưỡng hôn nam thì sao ạ? Cũng là sàm sỡ người khác sao?” Trần Ngu có chút chột dạ hỏi.

Lông mày Trần Dương nhíu lại, nhìn biểu lộ chột dạ của em gái mình, ngầm đưa ra quyết định chút nữa phải đi hỏi Thiệu Huy một chút mới được.

“Khụ ...” Thị trường Trần không cẩn thận bị dọa mà sặc một cái.

Mẹ Trần thì kinh ngạc hỏi “Thì Thi, con cưỡng hôn người khác sao?”

“Đâu có đâu.” Trần Ngu càng chột dạ “Con chỉ hỏi một chút thôi.”

“Chuyện này à.” Mẹ Trần thở dài một hơi nói “Tuy nói chuyện này phần lớn phụ nữ là người chịu thiệt, nhưng tóm lại là người bị cưỡng hôn sẽ không thoải mái, cho nên tốt nhất là con ... đừng bao giờ như vậy.”

“A!” Trần Ngu như có điều suy nghĩ gập nhẹ đầu, nhìn không được bắt đầu suy nghĩ, có phải ban ngày khi ở viện nghiên cứu khoa học quốc gia, hành vi của mình có làm Lâu Minh không thoải mái không.

Chuyện hôm nay cũng có thể coi như là bất đắc dĩ, chắc là anh Ba không để ý đâu.

Trần Ngu suy tư thật lâu, cảm thấy vẫn nên đi nói xin lỗi, nghe nói người thành phố rất để ý chuyện hôn môi gì đó.

Vì thế, chờ đến ban đêm khi cả nhà họ Trần đã đi ngủ, Trần Ngu thuận thực nhảy cửa sổ chạy ra ngoài, quen cửa quen nẻo chạy đến biệt thự nhà họ Lâu.

Lúc này Hà Thất đã thay ca, tiếp Trần Ngu chính là Điền Phi. Vì ban ngày, Trần Ngu đã cứu được Lâu Minh nên nhóm trợ lý vốn đã khách khí với Trần Ngu thì thái độ trở nên cung kính hơn nhiều.

“Tiểu thư Trần Ngu đến thăm Tam thiếu sao?” Điền Phi khách khí hỏi Trần Ngu.

“Dạ, anh Ba đã ngủ chưa ạ?”

“Vẫn chưa, Tam thiếu đang đọc sách trong phòng sách.”

“Vừa mới tỉnh đã đọc sách, trong sách có cái gì đẹp sao?” Trần Ngu vừa lầu bầu vừa chạy nhanh lên lầu.

Trần Ngu chưa đến cửa phòng sách, Lâu Minh đã để quyển sách đang đọc dở xuống. Dù chưa nhìn thấy người, nhưng nghe tiếng bước chân, anh cũng có thể đoán được là Trần Ngu tới.

“anh Ba.” Cửa phòng sách không đóng, Trần Ngu lặng lẽ thò đầu vào.

“Em đổi kiểu tóc hả?” Lâu Minh liếc mắt là nhận ra sự thay đổi của Trần Ngu.

Trần Ngu cười hắc hắc đi vào, ngón tay không được tự nhiên gầy gầy lộn tóc.

Lúc này Điền Phu bưng trà, bánh lên, nghe Lâu Minh nói về tóc của Trần Ngu vì thế thuận miệng khen “Tiểu thư Trần Ngu đổi kiểu tóc trông đẹp hơn nhiều, vừa rồi suýt chút nữa làm tôi không nhận ra luôn.”

“Vậy ... vậy sao?” Quả nhiên phụ nữ trời sinh đã thích làm đẹp, mặc dù Trần Ngu đã cố gắng giả bộ không thèm để ý, nhưng sau khi đổi kiểu tóc, ngoài việc có một chút không quen thì thật ra trong lòng cô cũng rất vui vẻ.

“Đúng là đẹp hơn trước nhiều.” Lâu Minh cũng phụ họa cười gật đầu.

Điền Phi đặt trà bánh xuống, vừa lặng lẽ đi ra ngoài vừa không khống chế được mà tự bỏ não, cũng không biết có phải là do tác động của tâm lý hay không, mà từ lúc chiều chứng kiến cảnh tiểu thư Trần Ngu cưỡng hôn Tam thiếu, đầu óc của cậu ta hơi mất khống chế một chút.

“Sao trễ rồi mà em còn đến đây?” Lâu Minh hỏi.

“Buổi chiều có việc, anh Ba còn chưa tỉnh mà em đã đi rồi nên có chút không yên lòng.” Trần Ngu giải thích.

“anh không sao.” Trong lòng Lâu Minh vô cùng ảm áp, nói lời cảm ơn “Nghe nói lần này là em đã cứu anh, cảm ơn em, nhóc con.”

“Đây là chuyện thường mà, em đã đồng ý với anh rồi, em sẽ giúp anh kiểm soát sát khí.” Về mặt Trần Ngu ‘anh đã quên sao’, nói “Nên anh Ba không cần nói cảm ơn em. Với lại, quan hệ của chúng ta thân thiết như vậy, nói cảm ơn thì xa lạ quá.”

“Việc cần nói thì vẫn phải nói.”

“Vậy, vậy ... em cũng muốn nói lời xin lỗi anh.” Việc cần nói thì vẫn phải nói, quả nhiên là mình phải nói xin lỗi rồi, Trần Ngu hơi chột dạ nói.

“Xin lỗi?” Lâu Minh không hiểu nhìn Trần Ngu.

“Ừm.” Về mặt Trần Ngu vô cùng áy náy “Em ... hôm nay em đã làm một chuyện không tốt lắm, đương nhiên lúc đó là do tình thế bất đắc dĩ thôi.”

“Có việc gì?” Lâu Minh tò mò.

“Em ... em ...” Trần Ngu cắn răng rồi nói “Em đã sàm sỡ anh Ba, mặc dù không phải là em cố ý nhưng việc nên xin lỗi thì vẫn cần phải xin lỗi.”

Sàm sỡ!!! Đại não vô cùng thông tuệ của Lâu Minh cũng không hiểu Trần Ngu đang nói gì.

“Em ... Em cưỡng hôn anh Ba.” Trần Ngu nghẹn đỏ mặt “Đúng ... thật xin lỗi, nhưng không phải là em cố ý đâu.”

Em cưỡng hôn anh Ba!

Em cưỡng hôn anh Ba!

Em cưỡng hôn anh Ba!

Đại não siêu thông minh của Lâu Minh lần đầu tiên ngừng hoạt động.

“Lúc đó, sát khí trên người anh Ba quá khủng khiếp, nút ngọc phong ấn cũng bị hòng, cái thanh kiếm đồng kia vẫn cứ tấn công em. Em không biết làm thế nào bây giờ, nhưng nếu như việc phong ấn sát khí mà làm chậm trễ thì em sợ anh Ba sẽ bị sát khí hoàn toàn khống chế, vì thế em đã gọi điện thoại cho ông nội em”

“Ông nội em nói chỉ cần em và anh Ba hôn môi ...”

Hôn môi?? Từ này so với từ cưỡng hôn còn giàu hình ảnh hơn, làm Lâu Minh hoàn toàn đứng hình như bị sét đánh.

“Sau đó, tiếp khí cho anh, sẽ có thể giúp anh thu hồi sát khí bị phóng ra, sau đó phong ấn. Cho nên, thật ra là em không cố ý cưỡng hôn anh Ba đâu, em bị bắt đắ dĩ mà. Nhưng mẹ em nói, bất kể thế nào thì người bị cưỡng hôn đều không vui. Cho nên, anh Ba, anh có thể nể mặt em đã xin lỗi anh mà đừng giận em không?” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói.

Trong lòng là dòi sông lấp biển, sắc mặt biến đổi mấy lần nhưng khi đối diện với ánh mắt cầu khẩn của người nào đó, Lâu Minh vẫn lúng túng, một câu cũng không nói nên lời.

“anh Ba, anh giận thật rồi sao?” Trần Ngự thận trọng hỏi.

“Nếu anh mà giận thì em phải làm sao?” thật vất vả từ trong xấu hổ lấy lại tinh thần, Lâu Minh trời xui đất khiến hỏi một câu.

“anh nói em làm sao thì em làm cái đó, chỉ cần anh Ba không tức giận, em sẽ chịu trách nhiệm” Trần Ngự luôn là một đứa nhỏ tốt bụng dám chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm? Lâu Minh kỳ quái nhìn Trần Ngự “Em có biết em đang nói cái gì không?”

“Là ... chịu trách nhiệm a.” Trần Ngự mơ hồ chớp chớp mắt, chẳng lẽ cô nói chưa rõ ràng sao?

Quả nhiên là không biết mình đang nói cái gì, Lâu Minh bắt đắ dĩ nhắm hai mắt lại, nói “Em không phải là sàm sỡ anh, không cần phải chịu trách nhiệm”

“Nhưng mà ... mẹ em nói, cưỡng hôn ...”

“Đó là vì em cứu anh, không tính ... là sàm sỡ.” Lâu Minh cắt ngang lời Trần Ngự, anh thật sự là không muốn nghe hai chữ ‘cưỡng hôn’ một chút nào nữa “Với lại chuyện này là bên con gái chịu thiệt mới đúng”

“Là vậy sao, vậy em yên tâm rồi.” Trần Ngự thở phào, vui vẻ nói “Vậy em không quấy rầy anh Ba nữa, em về ngủ đây, anh Ba cũng ngủ sớm đi.”

Sau khi Trần Ngự rời đi, Lâu Minh ngồi trong phòng sách một mình, nhưng mất hết tâm tư đọc sách, trong đầu tràn đầy là hình ảnh cuộc nói chuyện đầy lúng túng giữa anh và Trần Ngự. Nghĩ nghĩ rồi lại bật cười

“Đúng là cô nhóc ngốc nghếch, chuyện như thế thì em là người thua thiệt mới đúng chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cậu muốn bảo vệ cô ấy

Ngày hôm sau, Mao đại sư mới cầm nút ngọc đến, Lâu Minh nhận lấy rồi đeo luôn lên cổ tay mình. anhquan sát nút ngọc hoàn toàn mới trên tay, nghĩ nghĩ rồi hỏi “Mao đại sư, thanh kiếm đồng có mạnh mỗi gì không?”

“Thanh kiếm đồng đó đúng là có vấn đề.” Mao đại sư nói “trên chuôi kiếm có hình một tô-tem kỳ lạ, trong đó có một loại năng lượng vô cùng đặc biệt.”

“Năng lượng đặc biệt?” Lâu Minh nhớ đến tài liệu mà viện nghiên cứu đã fax cho anh, trong đó cũng nói đã đo lường được một loại năng lượng kỳ lạ.

“không phải linh lực, cũng không phải là sát khí.” Mao đại sư nói “Cụ thể là cái gì thì tạm thời tôi cũng không thể xác định được, nhưng có thể khẳng định thanh kiếm này không phải là kiếm của một vị tướng quân.”

“không phải?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Nguồn năng lượng này mặc dù còn chưa xác định được nhưng nhất định có quan hệ với giới huyền học.” Mao đại sư nói “Trước đây tôi đã nói về sự phát triển của giới huyền học, có rất nhiều môn phái đắ dĩ thất truyền, thanh kiếm này có thể là một trong số đó.”

“Ông nói là ... đây là thanh kiếm của một Thiên Sư?” Lâu Minh hiểu điều Mao đại sư muốn nói, kinh ngạc hỏi “Nhưng tại sao một thanh kiếm của vị Thiên Sư lại nằm trong quan tài của một vị tướng quân.”

“Cái này thì phải chờ đội khảo cổ nghiên cứu ở Nam Lĩnh kết thúc, chúng ta có thêm hiểu biết về chủ nhân ngôi mộ này, lúc đó sẽ có những suy đoán chính xác hơn.” Mao đại sư nói “Nhưng mà ... không có gì ngoài hai khả năng.”

“Thứ nhất, vị tướng quân này đồng thời cũng là một Thiên Sư, trong sách cổ đã có ghi lại một loại thuật pháp bí mật, thông qua một sự môi giới nào đó, Thiên Sư có thể liên hệ với âm phủ mượn một triệu âm binh (binh lính cõi âm) để chiến đấu, thanh kiếm đồng này có thể là vật trung gian để mượn binh.” Mao đại sư đưa ra phỏng đoán.

“Giống như mượn binh của âm phủ? Có thể làm như vậy thật sao?” Lâu Minh vì giả thuyết này mà cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Đúng là giống mượn binh của âm phủ, chỉ cần có đủ tu vi, khi Thiên Sư gặp phải ác ma khó thu phục, cũng có thể sử dụng thuật pháp thông qua miếu Thành Hoàng điều tạm âm binh trợ giúp. Nhưng loại thuật pháp này, mỗi lần chỉ mượn tạm được một hai người mà thôi, và lại còn vô cùng hao tổn linh lực. Còn bí thuật mượn tạm trăm vạn âm binh giống như sách cổ đã đề cập, cho đến bây giờ đã bị thất truyền. Cho nên mới nói đây là một loại truyền thuyết.” Mao đại sư giải thích “Còn chuyện loại thuật pháp này có thật hay không thì không có cách nào kiểm nghiệm và nghiên cứu.”

Thành Hoàng: “*Thành hoàng có nghĩa là thành hào, hào có nước gọi là trì, không có nước gọi là hoàng. Đắp đất làm “thành”, đào hào làm “hoàng”.* Thành hoàng xuất hiện ở Trung Quốc thời cổ đại và đã được thờ như là vị thần bảo hộ cho một thành trì, một phủ, châu hay một huyện. Xã hội cổ đại Trung Quốc được phân chia thành hai cấp: Vương và Hầu; vua nhà Chu là Vương cai quản chư Hầu, mỗi chư Hầu như là một vương quốc nhỏ có một tòa thành và một số ấp nông thôn vây quanh. Do vậy, để bảo vệ thành có Thành hoàng, bảo vệ ấp có Thổ địa. Việc thờ Thành hoàng phổ biến khắp đất nước Trung Quốc thời cổ đại; ở đâu xây thành, đào hào là ở đó có Thành hoàng. Thành hoàng thường được vua ban biểu miếu hoặc phong tước. Chính quyền phong kiến Trung Quốc đã lấy việc thờ phụng Thành hoàng làm việc giáo hóa dân chúng.

“Vậy còn khả năng khác thì sao?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Còn một khả năng cũng rất cao, chính là vị tướng quân kia đã từng trải qua biến đổi thi thể?”

“Biến đổi thi thể?”

“Đó cũng chính là cương thi như chúng ta thường gọi. Tôi đã xem qua bản đồ địa hình xung quanh lăng mộ, nơi đó rất thuận lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể.” Mao đại sư nói “Chủ nhân ngôi mộ lại là tướng quân thời Chiến Quốc, như vậy khi còn sống chắc chắn đã từng giết vô số người, người này có sát khí cực nặng, sau khi chết lại được chôn cất tại nơi có âm khí nặng như thế thì rất dễ biến đổi thi thể, huống chi còn là một nơi thuận lợi cho việc nuôi dưỡng thi thể như thế.

“Nhưng mà, khi mở quan tài ra thì bên trong có xương trắng mà.” Lâu Minh nói “Nếu như là cương thi thì địa điểm ngôi mộ này không thể dễ dàng bị khai quật như thế.”

“Đây chính là nguyên nhân thanh kiếm xuất hiện ở nơi đó.” Mao đại sư nói.

“Ông nói vậy ...” Lâu Minh phản ứng rất nhanh “Rất lâu trước đó, vị tướng quân này có thể trải qua biến đổi thi thể, đồng thời có một Thiên Sư đã từng tiến vào lăng mộ, dùng thanh kiếm đồng kia phong ấn cương thi.”

“Đây là suy đoán thứ hai có khả năng nhất.” Mao đại sư nói “Việc khảo cổ vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, thân phận chủ nhân ngôi mộ chúng ta vẫn chưa tìm ra. Tình hình cụ thể thế nào còn chờ phải có thêm tư liệu, sau khi có thêm tôi sẽ về tổng bộ huyền học cùng mấy vị đồng nghiệp nghiên cứu cẩn thận xem sao.”

Lâu Minh gật nhẹ đầu, tỏ ý mình đã hiểu rõ, nhưng khi nhớ đến cảm giác thân quen từ thanh kiếm đồng truyền đến, nhìn không được lại hỏi “Mao đại sư, khi thời điểm tôi chạm vào thanh kiếm có một cảm giác vô cùng quen thuộc, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được thanh kiếm kia vô cùng vui sướng.”

“Nếu như là có hai khả năng như trên, ông cũng thấy sát khí của bản thân tôi rồi, có khả năng là ... người tướng quân này là kiếp trước của tôi không?”

Mao đại sư dừng uống trà, nhìn về phía Lâu Minh, do dự một lúc rồi nói “không ai có thể biết kiếp trước của mình là gì, cái gọi là luân hồi, chính là mỗi sinh mạng mới, mặc kệ người tướng quân kia có phải là kiếp trước của cậu hay không đều không có quan hệ gì với cậu hiện nay. Các cậu là hai người hoàn toàn khác biệt.”

Lâu Minh như có điều suy nghĩ gật nhẹ đầu, không tiếp tục hỏi nữa. anh biết Mao đại sư đang lo lắng điều gì, cũng biết tại sao ông lại nói như vậy.

Thực ra, điều Mao đại sư lo lắng là hoàn toàn dư thừa, khi còn nhỏ, Lâu Minh không hiểu rõ tại sao mình lại khác biệt với những người khác, tại sao khi sinh ra anh lại mang sát khí trên người không thể tiếp xúc với người khác, tại sao anh lại phải chịu cảnh sống như bị giam cầm trong bốn bức tường như thế này, cho nên anh vô cùng cố chấp với việc tìm hiểu nguyên nhân tại sao anh lại mang sát khí trên người như vậy. Nếu như cuộc đời này có nhân có quả, thì việc anh có ‘kết quả’ như thế thì anh phải tìm cái ‘nhân’ là cái gì.

Nhưng đến bây giờ, Lâu Minh đã không còn khẳng khái một mực nữa, cho dù bởi vì ‘nguyên nhân’ gì mà dẫn đến ‘kết quả’ này, bất kể là kiếp trước anh đã làm ra việc gì để người người oán trách. Nếu kết quả này là do chính anh đã tạo nên thì việc phải gánh chịu như bây giờ là một kết quả tất yếu. anh chỉ đơn giản là tò mò, muốn biết nguyên nhân mà thôi, cũng sẽ không như lúc trước mà cực đoan chui vào ngõ cụt.

“Đúng rồi, cô bé Trần Ngư Tiểu Thiên Sư ... “Mao đại sư đột nhiên hỏi “Cậu gặp cô bé ấy khi nào?”

nói đến Trần Ngư, Lâu Minh liền nhớ đến tối hôm qua, nghĩ đến vẻ mặt của cô nhóc ấy khi nói cô đã lỡ sàm sỡ anh, nhện không được nở nụ cười nhạt “cô ấy là sinh viên mới của đại học Đê Đô.”

“Đại học Đê Đô? Vậy là khi cậu đến đại học Đê Đô để thực hiện ‘khí lạnh cảm sát khí’ thì gặp cô bé đó hả?” Mao đại sư kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Nghĩ đến hình ảnh lúc cô nhóc đó uy hiếp muốn thu anh, khoe miệng của Lâu Minh chưa hạ xuống lại vênh lên.

“Tôi nhớ rồi, đêm hôm đó cậu còn hỏi tôi sự việc liên quan đến bùa trấn sát nữa.” Mao đại sư nhớ lại “Có phải hôm đó cô bé đã sử dụng bùa trấn sát với cậu không?”

Lâu Minh hơi sùng sốt, cũng không định giấu diếm, gật nhẹ đầu giải thích “Nhưng mà bùa trấn sát đó không tạo ảnh hưởng gì không tốt đối với tôi.”

“Vậy là ... bùa trấn sát của cô bé có thể hoàn toàn trấn áp được sát khí trên người cậu?” Mao đại sư thấy Lâu Minh cố tình nhấn mạnh điều này thì rất nhanh hiểu ý tứ trong lời nói của Lâu Minh. Huống chi, hôm qua ông đã nhìn thấy khi Trần Ngư sử dụng thuật pháp, Mao đại sư nghi ngờ Trần Ngư là người kế thừa của môn phái Lạc Sơn.

Bùa trấn sát của phái Lạc Sơn vô cùng mạnh mẽ, trấn áp sát khí đồng thời cũng trấn áp linh hồn, Lâu Minh đặc biệt giải thích anh không có gì khó chịu là muốn bảo vệ Trần Ngư, chắc là sợ ông làm gì với cô bé này đi. Dặn dò nhóm trợ lý che dấu sự tồn tại của Trần Ngư, trước mặt ông lại đặc biệt bảo vệ cô bé này, xem ra Lâu Minh thực sự rất quan tâm đến cô nhóc này, Mao đại sư âm thầm nghĩ.

“Cậu còn giữ bùa trấn sát của cô bé không?” Mao đại sư muốn mượn để nghiên cứu một chút, người ta đều nói bùa chú phái Lạc Sơn là ‘có một không hai’, khó có được cơ hội nhìn xem một chút.

“không ạ.” Lâu Minh lắc đầu.

“Cậu vất đi rồi?” Tuy rằng khí linh lực của bùa chú đã sử dụng hết thì biến thành tờ giấy bình thường, nhưng một lá bùa chú huyền diệu như thế mà vứt đi thì thật đáng tiếc.

“không phải, Trần Ngư cô ấy trực tiếp vẽ lên tay tôi, nên ... “ Lâu Minh giải thích.

“Trực tiếp dùng linh lực vẽ lên tay cậu?” Mao đại sư nhớ lại, hình như hôm qua cô nhóc đó cũng dùng linh lực vẽ bùa trong không trung sau đó dán lên cơ thể Lâu Minh.

Sử dụng linh lực vẽ bùa thì mặc dù bùa chú sẽ hiệu nghiệm hơn nhưng để vẽ một lá bùa thì phải tiêu hao một lượng linh lực rất lớn. Dưới tình hình hiện giờ, linh lực càng ngày càng yếu mỏng thì việc sử dụng hoang phí linh lực để vẽ bùa như thế rất ít khi xảy ra. Nếu như chiều hôm qua là tình huống bất đắc dĩ, thì tại sao vào lần đầu tiên Trần Ngư gặp Lâu Minh cũng đặc biệt sử dụng linh lực để vẽ bùa?

“Mao đại sư? Hình như Trần Ngư cũng không biết bùa trấn sát sẽ gây ảnh hưởng không tốt đối với cơ thể của tôi, mà sau lần đó, cô ấy cũng không còn sử dụng bùa đó với tôi nữa. Cho nên chuyện này, phiền ông đừng nói với ba tôi.”

Nếu như nói nhóm trợ lý là vì bảo vệ sự an toàn của bản thân anh, phòng ngừa sự uy hiếp từ phía những người bình thường thì Mao đại sư là người bảo vệ anh khỏi sự uy hiếp từ tất cả những yếu tố còn lại. Từ khi anh bắt đầu thiết kế vũ khí cho Bộ Quốc phòng, những nơi anh đến, chẳng những phải quản chế những người không liên quan mà ngay cả hồn ma cũng cần phải thanh trừ toàn bộ. Tất cả những sự vật có ảnh hưởng đến anh đều không thể tồn tại.

Nếu như không phải là linh khí của toà biệt thự này cần phải có sinh khí để kích thích sản sinh thì vì bảo đảm sự an toàn của anh chắc chắn là ba anh sẽ triệt để phong tỏa khu vực này. Nhưng những người sống trong khu tập thể này chắc là không thể biết, bên trong toà biệt thự đang được lính đặc chủng bảo vệ nghiêm ngặt này có một quả bom sống có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Vì thế Lâu Minh có thái độ bảo vệ đối với Trần Ngư như vậy, không chỉ vì khi còn bé anh đã gặp cô một lần mà còn là thái độ áy náy của anh đối với người dân trong khu tập thể này.

Trong lúc vô tình, những người đây đã gặp phải sự nguy hiểm đến tính mạng chỉ bởi vì để duy trì linh khí cho anh áp chế sát khí.

“Hôm qua, Hà Thất đã nói với tôi, cậu ấy nói cậu không hi vọng người khác biết sự tồn tại của cô bé kia.” Mao đại sư nói “Nhưng mà nhiều năm qua, cô ấy là người duy nhất không sợ sát khí của cậu, đồng thời là Thiên Sư duy nhất ngay thời điểm sát khí của cậu đang bùng phát mà có thể không bị thương chút nào, phong ấn cho cậu.”

Mắt Lâu Minh sáng lên, nhướn mày nhìn Mao đại sư.

“cô ấy nói có ông nội, cô bé này lợi hại như vậy thì chắc chắn là ông nội cô ấy có thuật pháp vô cùng cao siêu. Chúng ta ...”

“Mao đại sư, tôi biết ông muốn nói gì.” Lâu Minh ngắt lời Mao đại sư “Tôi đã cho người đi tìm ông nội của Trần Ngư nhưng không thể tìm thấy. Mặc dù tôi đã nói Hà Thất không cần tìm nữa nhưng tôi biết các cậu ấy vẫn không từ bỏ, chắc chắn là đang âm thầm tìm kiếm, nhưng đến bây giờ các cậu ấy vẫn chưa phát hiện tin tức của ông ấy.”

“Tôi biết, nếu như thông qua Trần Ngư thì có thể tìm được ông nội cô ấy rất nhanh. Có rất nhiều phương pháp, cha cô ấy là thị trưởng Đê Đô, hầu

như không cần làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần một cuộc gọi của ba tôi là được, nhưng tôi không muốn như thế.” Lâu Minh nói “cô ấy là người duy nhất để tôi có thể an tâm mà tiếp xúc, không cần phải lo lắng vì mình tiếp xúc với họ trong thời gian dài mà gây tổn thương cho họ.”

“Tôi không muốn tạo áp lực cưỡng ép cô ấy làm bất cứ chuyện gì cả.” Lâu Minh nói.

“Chúng ta chỉ nhờ cô ấy hỗ trợ tìm ông nội cô ấy thôi, sao lại là cưỡng ép cô bé chứ?” Mao đại sư nói.

“Nếu khi tìm được, ông nội Trần Ngự cũng không có cách nào hóa giải sát khí trên người tôi thì sao?” Lâu Minh hỏi “Nếu như bởi vì cô ấy và ông nội cô ấy đặc biệt mà ba tôi buộc họ phải ở lại Đế Đô, ở bên người tôi thì sao?”

“Nhưng mà ...”

“Tôi biết ông muốn nói gì.” Lâu Minh tiếp tục nói “Thực ra, cho dù tôi không chủ động yêu cầu nhưng Trần Ngự cũng đã nói với tôi, cô ấy sẽ tìm ông nội để hỏi thăm về tình hình của tôi, hỏi ông ấy có cách nào giải quyết sát khí trên người tôi không. Vì thế ông xem, chúng ta cơ bản là không cần làm những việc dư thừa, mọi việc đều đang phát triển theo hướng tốt nhất có thể.”

“nói nhiều như vậy, cậu còn không phải là vì muốn bảo vệ cô nhóc kia.” Mao đại sư thờ dãi.

Lâu Minh biết Mao đại sư đã đồng ý, thế là cười một tiếng, chủ động rót cho Mao đại sư một ly trà.

Mao đại sư tức giận trừng Lâu Minh “Tôi đã hỏi cô nhóc kia, bùa chú phong ấn của cô nhóc có tác dụng trong ba ngày, vậy mấy ngày nay cậu có muốn đi ra ngoài một chút không?”

“Tôi rất muốn đến Vạn Lý Trường Thành.” Lâu Minh có chút mong chờ nói.

==

Biệt thự nhà họ Trần, khó có dịp Trần Ngự không ra ngoài vào cuối tuần, ngồi trong phòng nóng ruột nhấn cho ông Ngô ở trên mạng.

Tôi muốn xây đường: Tại sao không nhận điện thoại của con, ông đừng nói là tài khoản không có tiền, con không tin đâu.

Lúc này Trần Ngự vừa gọi điện thoại cho ông Ngô, nhưng điện thoại của ông vẫn luôn ở tình trạng tắt máy.

Tôi muốn xây đường: Bùa phòng ngự cao cấp chỉ còn có một lá, nếu sử dụng hết, con gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Làm sao để con tìm ông đây!!!

Tôi muốn xây đường: Đến cùng là con có có phải do ông tự tay nuôi lớn không vậy, con gặp nguy hiểm, vậy mà ông không thêm hỏi con là có thật vậy không nữa sao.

Tôi muốn xây đường: Con còn có một việc vô cùng quan trọng muốn hỏi ông nè, trên mạng không thể nói rõ được, ông trả lời điện thoại của con đi, nghe không.

Tôi muốn xây đường: Ông nhớ phải trả lời con, nếu không lần sau con gặp ông, con lột sạch râu mép của ông đó.

Đỉnh đỉnh!

Trần Ngự đang khí thế hùng hục nhấn tin cho ông lão thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn Wechat.

anh Ba: Có muốn đi Trường Thành với anh không.

Tác giả có lời muốn nói

Ông Ngô: Để cho con hôn cương thi xong rồi lại để con tìm được ta, ta không muốn ăn mắng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đây là hẹn hò sao?

Mẹ Trần bưng trái cây đã cắt sẵn, đang định cầm lên lầu cho con gái ăn thì thấy Trần Ngự vội vội vàng vàng từ trên lầu chạy xuống.

“Thi Thi, con ra ngoài à?” Mẹ Trần kinh ngạc nói.

“Vâng.” Trần Ngu vui vẻ nói “Mẹ, con muốn đi thăm Vạn Lý Trường Thành, cho nên có khi tối nay con mới về đến nhà.”

“Con đi cùng bạn học leo Trường Thành sao?”

“A, vâng.” Trần Ngu đáp qua loa.

“Vậy con mang theo cái áo khoác đi, trên đó gió to lắm.” Đế Đô đã vào tháng mười hai, nhiệt độ không khí đã hạ xuống, ở đây thời tiết không giống như phương nam, mặc dù có mặt trời nhưng cũng không ấm áp được bao nhiêu.

Trần Ngu đành phải chạy lại lên lầu, mặc thêm áo khoác kiểu bóng chày rộng rãi rồi mới ra cửa.

Trần Ngu chạy chậm ra cổng chính, rẽ phải đến ngã rẽ mới nhìn thấy hai chiếc xe hơi màu đen, đang đứng cạnh chiếc xe hơi thứ nhất là khuôn mặt tươi cười của Điền Phi.

“Trợ lý Điền.” Trần Ngu vui vẻ chào hỏi.

Điền Phi chờ Trần Ngu đến gần mới mỉm cười mở cửa xe phía sau ra, Trần Ngu nhìn thấy Lâu Minh đang nhìn cô mỉm cười.

“anh Ba.” Trần Ngu vui vẻ vẫy vẫy tay.

“Lên xe đi.” Lâu Minh nói.

Trần Ngu vâng lời ngồi vào xe, vì mới vừa chạy ra mà Trần Ngu có chút thở gấp. Lâu Minh nhú mồm, cầm một chai nước, vặn nắp rồi đưa cho Trần Ngu, giọng nói có chút trách cứ “Sao lại chạy vội làm chi?”

“Em sợ mọi người chờ lâu mà.” Trần Ngu ngửa đầu uống một hớp nước.

“Đâu có gấp gì đâu, muộn một chút thì có sao.” Lâu Minh nói.

“Nhưng em muốn đi sớm một chút nha.” Trần Ngu hưng phấn “Khi còn học tiểu học em đã đọc về Trường Thành trong sách giáo khoa, cô giáo đã nói đó là một trong tám kỳ quan lớn của thế giới đó. Thế giới rộng lớn như vậy mà chỉ có tám kỳ quan, vậy mà em sẽ được thấy nó liền nè, thật hồi hộp quá đi.”

“Tám kỳ quan lớn của thế giới, không phải là trên thế giới chỉ có tám kỳ quan thôi đâu.” Lâu Minh giải thích.

“Vậy có tất cả bao nhiêu kỳ quan?” Trần Ngu chân thành hỏi.

“...” Bị Trần Ngu hỏi như thế, bỗng chốc Lâu cũng không biết phải trả lời thế nào. Thực ra, suy nghĩ kỹ một chút, trên thế giới này, kỳ quan có rất nhiều, đương nhiên không có khả năng là chỉ có tám cái, nhưng được nhiều người biết đến và được cả thế giới công nhận, quả thật là chỉ có tám cái. Vì thế, xét trên góc độ nào đó mà nói, Trần Ngu nói như vậy quả thật là không sai tí nào.

“Nổi tiếng nhất là có tám cái.” Lâu Minh đành phải nói vậy.

Cũng may Trần Ngu không phải là người tích cực, không quán lấy đề tài này nữa, trong lòng, trong mắt giờ này tràn ngập niềm vui sẽ được nhìn thấy Trường Thành trong chốc lát nữa thôi.

“Em chưa đi cùng bạn học đến Trường Thành sao?” Trần Ngu đến Đế Đô đã hơn ba tháng, sau giờ học sinh viên lại là người có nhiều thời gian nhất nên khi thấy Trần Ngu có vẻ hưng phấn khi lần đầu tiên được đi đến đó, Lâu Minh không nhịn được mà tò mò hỏi.

“Chưa ạ.” Trần Ngu lắc đầu “Bạn học trước đây của em thì còn chưa ra khỏi tỉnh Thanh Sơn nữa là, còn bạn học đại học thì hoàn toàn ngược lại. Hình như chỗ nào các cậu ấy cũng đều đến rồi nên làm gì có người nào là chưa đến Trường Thành chứ, các cậu ấy còn là người ở Đế Đô nữa chứ.”

“anh chưa được đến đó bao giờ.” Lâu Minh ở Đế Đô ba mươi năm cũng chưa một lần được đến Trường Thành. Nghĩ đến việc hôm nay anh sẽ đến đó mà trong lòng có chút ngẩn ngơ.

“Em cũng chưa đến đó.” Trần Ngu nghịch ngợm chớp chớp mắt “thật là đúng dịp nha.”

“A ...” Lâu Minh nhìn không được đưa tay vuốt vuốt đầu của Trần Ngu, cô nhóc để tóc ngắn, không buộc tóc lại, sờ lên vô cùng mềm mại.

Trần Ngu thấy Lâu Minh đã vui vẻ hơn, thế là bắt đầu cầm bịch khoai tây chiên lên, răng rắc răng rắc cắn ăn.

Điền Phi yên tĩnh ngồi phía trước lái xe, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn gương chiếu hậu, cảm xúc biến đổi của Lâu Minh cậu ta đều nhìn thấy. Lần thứ một vạn khẳng định, quả nhiên chỉ cần có tiểu thư Trần Ngu ở bên thì tâm tình của Tam thiếu sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Núi Bát Đạt cách thành phố hai giờ chạy xe, khi đến chân Trường Thành thì đã là giữa trưa. Nhìn dãy núi hùng vĩ chập chùng trước mặt, Lâu Minh và Trần Ngu quyết định ăn một chút gì đó trước, dù sao thì không ăn cơm thì không có sức leo núi.

Nhưng núi Bát Đạt lớn như thế, một đồng quầy hàng bán đồ lưu niệm mà lại không tìm thấy một tiệm cơm nào, hai người lại lười nhác lái xe ra ngoài tìm

chỗ ăn. Cuối cùng hai người đành phải tìm một quầy bán đồ ăn vặt mua hai tô mì ăn liền, ngồi xỏm dưới chân Trường Thành ăn mì gói.

Sau khi ném xong mì, hai người cùng bốn chiến sĩ bảo vệ, bắt đầu leo lên Trường Thành-nơi dường như đang tập trung người trên toàn thế giới lại, chen chúc qua lại.

“Khiếp, sao mà đông người thế!” Trần Ngự cảm thán.

“Ừ, đúng thế.” Bị nhiều người đụng chạm như vậy, lần đầu tiên Lâu Minh cảm nhận, thì ra tiếp xúc với người khác không phải là lúc nào cũng vui vẻ.

“anh nói mấy bậc thang cũ kĩ như vậy là do bị thời gian bào mòn hay là do quá nhiều người giẫm lên?” Trần Ngự chỉ mấy bậc thang nhấp nhô dưới chân hỏi.

“Những bậc thang chúng ta đang bước lên, phần lớn đã được thế hệ sau tu sửa rồi đó, còn bậc thang nguyên thủy chắc chỉ có một số ít người sống ở vùng núi này mới đặt chân lên được, nhưng chắc là chúng cũng đã cũ nát lắm rồi.” Lâu Minh nói.

“Em đã nói rồi, nhà ở có mấy chục năm mà còn muốn xây mới, còn Trường Thành này cũng đã mấy ngàn năm rồi.” Trần Ngự vừa nói và trèo lên trên thành, nhìn dãy Trường Thành dài liên miên bất tận không thấy điểm cuối, nhin không được cảm thán “thật là dài quá đi, không biết là dài bao nhiêu ha.”

“Căn cứ vào thực tế của di sản cùng sự đo vẽ của cục bản đồ quốc gia đã tính toán chiều dài của Trường Thành vào thời Minh là 8851.8m, còn Trường Thành ở thời Tần Hán là hơn mười ngàn mét, tổng chiều dài khoảng hơn hai mươi một ngàn mét.” Lâu Minh thuận miệng nói tiếp.

“anh Ba, sao anh lại biết những điều này.” Trần Ngự sùng bái nhìn Lâu Minh.

“Đọc nhiều sách vào.” Lâu Minh tức giận nói.

Cảm nhận được sự ghét bỏ của anh Ba, Trần Ngự lè lưỡi, tiếp tục trèo lên, càng lên cao, người đi lại cũng ít đi, khi lên đến đỉnh núi thì chỉ còn lác đác vài du khách. Trần Ngự nhìn Trường Thành uốn lượn theo núi non trùng điệp, thì lấy ngay điện thoại ra, răng rắc, răng rắc chụp liên tiếp vài tấm.

Lúc này Lâu Minh cũng leo lên đến nơi, anh đứng dựa lưng vào tường thành, mái tóc hơi dài bị gió thổi tung bay tán loạn, ánh mắt nhìn về nơi xa, yên tĩnh mà dịu dàng.

Răng rắc!

Lâu Minh đột nhiên xoay người vừa lúc bắt gặp Trần Ngự buông điện thoại đi động xuống, thì cười nói “Sau này muốn chụp lên thì nhớ để chế độ im lặng.”

“Ai chụp lên cơ?” Trần Ngự không thể thừa nhận “rõ ràng là em chụp một cách quang minh chính đại, ban ngày ban mặt mà.”

Lâu Minh nhin không được lác đầu.

“anh Ba, tám vừa nãy là chụp nghiêng, chụp thêm tám chính diện nữa đi.” Trần Ngự được voi đòi tiên.

thật đúng là quang minh chính đại.

Trần Ngự chụp mấy tấm chính diện, lại tự chụp cho mình mấy kiểu, quay đầu thấy Điền Phi và mấy bảo vệ đứng cách đó không xa, bỗng nhiên gọi “Trợ lý Điền, anh giúp tôi chụp cho tôi và anh Ba chung một tấm đi.”

Trợ lý Điền đi tới, không cầm điện thoại của Trần Ngự mà từ trong túi móc ra một cây gậy chụp hình đưa cho Trần Ngự, nói “Tiểu thư Trần Ngự, kĩ thuật chụp hình của tôi không tốt, cô dùng cây gậy này tự chụp được không?”

nói đùa, tìm người chụp giùm sao bằng chính mình tự chụp chứ.

Quả nhiên, khi Điền Phi nhìn thấy Trần Ngự và Lâu Minh vì muốn có một tấm hình chụp chung đẹp mắt mà hai cái đầu không ngừng đánh sạt vào nhau, một lần nữa vì hành động nhanh trí của mình mà cho một like.

(Editor cũng cho anh một like nè)

Ngay lúc Điền Phi đang không ngừng tự đắc vì sự nhanh trí của mình thì một đồng chí bảo vệ đứng bên nhắc nhở “anh Điền, hình chụp của Tam thiếu không thể truyền ra ngoài được.”

“Truyền ra ngoài? Tiểu thư Trần Ngự mà là người ngoài sao?” Điền Phi hỏi ngược lại.

“không tính sao?” Đồng chí bảo vệ nghi ngờ hỏi.

“Cậu nhìn Tam thiếu cười như thế kia kìa, vậy mà còn coi tiểu thư Trần Ngự là người ngoài sao? Ngu ngốc!” Điền Phi ghét bỏ trợn trắng mắt.

Đồng chí bảo vệ mơ hồ xoa xoa lên mái tóc ngắn của mình mà vẫn còn ngờ ngác, nhưng thôi, vẫn nghe anh Điền thì hơn.

Mùa này, buổi tối đến sớm hơn, chỉ chốc lát sau, mặt trời đã xuống núi, Trần Ngự đứng bên Lâu Minh cùng anh ngắm hết cảnh mặt trời lặn, rồi lại yên lặng chờ đến khi sao sáng khắp bầu trời.

Hai người ngồi trên bậc thang, lẳng lặng nhìn bầu trời. Ban đêm, Trường Thành cũng thấp đèn nhìn giống như một con rồng lửa, nhưng không còn sự hùng vĩ tráng lệ như ban ngày nữa. Hình như Lâu Minh rất thích bầu trời ở Trường Thành, anh đã ngửa đầu yên lặng nhìn đến nửa giờ, Trần Ngự mấy lần nghi ngờ có phải anh đang đếm sao trên trời hay không.

“A ... hát xì ...” Bị gió lạnh thổi tới, Trần Ngự nhin không được hát hơi một cái.

Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, nhận ra mình đã ngồi yên lặng trong bóng đêm khá lâu rồi, quên mất Trần Ngự đang ngồi bên. anh nhanh chóng cởi áo khoác xuống, choàng lên người Trần Ngự, nói xin lỗi “Xin lỗi em, anh nhìn lâu quá há, chúng ta về thôi.”

Trần Ngự bỏ áo khoác xuống, đứng lên, vừa cùng Lâu Minh đi xuống, vừa nói “anh Ba, lúc này là anh đếm sao hay là suy nghĩ cái gì?”

“anh đang ngăn người.” Lâu Minh cười trả lời.

“Ngăn người?” Trần Ngự hơi ngạc nhiên.

“anh không được đi nhiều nơi nhưng đã đọc rất nhiều sách.” Lâu Minh nói “trên sách có rất nhiều nơi mà anh muốn đến, anh xem người ta viết nhật kí du lịch, video, ảnh chụp. Có mặt trời mọc lúc bình minh, mặt trời lặn khi hoàng hôn, rồi cả bầu trời đầy sao, lúc đó anh mong muốn có một ngày mình có thể trải qua tất cả những điều đó. Lúc này đã thấy được mặt trời lặn, thấy được sao trời, phát hiện ra quả nhiên nhìn tận mắt thì đẹp hơn nhiều so với nhìn qua phim ảnh, vì thế vô thức mà đắm chìm trong đó.”

“Vậy là vẫn còn thiếu ngắm mặt trời mọc lúc bình minh nữa?” Trần Ngự dùng chân.

“Ừm?” Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngự.

“Bình minh, hoàng hôn, ngắm sao, vẫn còn thiếu bình minh nữa nè.” Trần Ngự giơ tay đếm.

“không sao đâu, không cần xem.” Lâu Minh cảm nhận nhiệt độ hạ thấp trên đỉnh núi, mặc dù khó có được cơ hội như thế này, nhưng không thể để cô nhóc này vì theo mình mà bị cảm lạnh được.

“Xem đi mà, xem đi mà, em cũng chưa được thấy mặt trời mọc ở Trường Thành nữa đâu.” Trần Ngự kích động nói “Bạn học của em nhiều như vậy, các cậu ấy đều đến Trường Thành rồi nhưng ở Trường Thành vừa ngắm mặt trời mọc, hoàng hôn và sao trời thì chắc chắn là rất ít người đó.”

“Được rồi, nhưng trời rất lạnh, sẽ bị cảm đó.” Lâu Minh phát giác ra Trần Ngự rất dễ dàng bị người khác thuyết phục. Sao mà chỉ nói có mấy câu đơn giản mà cô ấy còn kích động hơn cả anh nữa vậy.

“Tam thiếu, trong xe có chuẩn bị sẵn chăn mền.” Nãy giờ vẫn im lặng, Điền Phi đột ngột lên tiếng.

Trần Ngự nghe xong thì càng kích động hơn “anh Ba, chúng ta xem mặt trời mọc đi. Quyết định như vậy nhé, để em gọi điện thoại cho mẹ em.”

Lâu Minh nhìn người nào đó đã lập tức lấy điện thoại đi qua một bên gọi điện thoại cho mẹ Trần, bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Điền Phi.

Điền Phi lặng lẽ nuốt mấy ngụm nước bọt “Tam thiếu, tôi đi lấy mền.” nói xong, Điền Phi phát huy tốc độ chạy bộ của lính đặc chủng ưu tú, hai giây sau đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Khi Điền Phi quay trở lại, chẳng những mang theo chăn mền, còn mang theo ít đồ ăn vặt. Trần Ngự đã nói sẽ cùng Lâu Minh đón bình minh, nhưng chưa đến chín giờ đã bọc chăn quanh mình, dựa đầu vào vai Lâu Minh ngheo đầu ngủ mất.

Cho đến khi bầu trời phía đông ứng hồng cả một khoảng, từng tia nắng ban mai bắt đầu chiếu xuống dương gian, Lâu Minh mới nhẹ nhàng đẩy đẩy đầu Trần Ngự.

Trần Ngự xoa mắt, ngái ngủ nhìn mặt trời mọc, đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo thì mặt trời mọc cũng đã kết thúc. rõ ràng là chẳng xem được kĩ nhưng tâm trạng lại vô cùng hưng phấn “Mặt trời mọc ở Trường Thành quả nhiên là khác so với những nơi khác.”

“Khác chỗ nào?” Lâu Minh nhin cười hỏi.

“Đây là mặt trời mọc ở một trong tám kỳ quan lớn trên thế giới đó.” Trần Ngự làm như thật nói.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống mặt Lâu Minh làm làn da trắng nõn của anh gần như trở nên trong suốt, con ngươi đen bóng cũng thay đổi trở thành màu vàng nhạt, mà nụ cười trên gương mặt anh còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời.

“anh Ba, lần sau em lại đi cùng anh nữa nha.” Trần Ngự bỗng nhiên nói

Quả nhiên tối hôm qua là vì anh nên cô mới cố tình đòi ở lại? Lâu Minh cảm động, bàn tay nhin không được lại vô rỗi mái tóc ngắn của cô “không cần, lần sau anh muốn đi xem thì tìm em về cho anh mấy tấm bùa trấn sát.”

“Bùa trấn sát chỉ có thể được em về tại chỗ, mà cũng chỉ có tác dụng trong hai giờ thôi, còn chưa đủ cho anh đi từ nhà đến đây đâu.” Trần Ngu nói.

“Hiệu quả kém hơn một chút cũng không sao, em có thể vẽ lên giấy thì vẽ nhiều nhiều một chút cũng được mà.”

Lâu Minh đã hai lần dùng bùa trấn sát, thân thể không có gì bất thường nên đứng lảnh nhễ sẽ nhờ Trần Ngu vẽ mấy tấm bùa trấn sát, không phải chỉ vì đi ngấm mặt trời mọc mà đề phòng khi cần thiết thì anh sử dụng.

“không thể.” Bỗng nhiên về mặt Trần Ngu nghiêm túc hẳn lên “anh không thể dùng bùa trấn sát vẽ trên giấy được.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Trần Ngu.

“Bùa trấn sát vẽ trên giấy sát khí quá nặng, trấn áp sát khí đồng thời cũng trấn áp linh hồn, anh Ba dùng không thích hợp.” Trần Ngu giải thích “Chỉ có khi em dùng linh lực để vẽ bùa trấn sát, sát khí mới được em làm cho nhỏ nhất, không gây tổn thương đến cơ thể của anh Ba.”

Lâu Minh sững sốt một lát, mới giật mình nói “thì ra là thế.”

“Vâng.” Trần Ngu gật đầu.

Trần Ngu thấp hơn Lâu Minh một cái đầu, lúc này, Lâu Minh cúi xuống nhìn hàng lông mi đen dày của cô gái cùng với lông tơ trên má cô đang ánh dưới ánh nắng vàng của buổi sớm, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng là hình ảnh chiếu ngược của anh.

“anh Ba, chúng ta về thôi.”

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn bóng lưng hoạt bát của cô gái, hình như từ nơi nào đó trong trí nhớ của anh, anh cũng đã trải qua hoàn cảnh tương tự như bây giờ.

“anh Ba, anh nhanh một chút, em đói.” Trần Ngu đã đi xuống mười bậc thang, thấy Lâu Minh vẫn còn sững sờ đứng đó, thì thúc giục.

“Ừ, anh tới đây!” Lâu Minh cười cười, lòng bàn chân dường như có gió, lướt đi nhẹ nhàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Khi Trần Ngu hất xì, đồng chí bảo vệ ngồi một bên thấy Tam thiếu cởi áo khoác, khoác lên cho Trần Ngu, thì lập tức cởi áo khoác của mình ra, định đem đến đổi cho Tam thiếu.

Diễn Phi đáp cho cậu ta một cú “Nhiều chuyện, đúng là đồ không có mắt.”

Đồng chí bảo vệ “...”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Gặp lại sắc ma nữ

Vì phong ấn sát khí của Lâu Minh bỗng nhiên bùng phát, Trần Ngu cũng hấp thu không ít sát khí, đến mức linh khí trong cơ thể cô không đủ, làm nửa tháng qua cô không thể ra ngoài nhận nhiệm vụ.

Vì chuyện này mà Trần Ngu vô cùng đau lòng, nhịn không được mà phàn nàn với Lâu Minh “anh Ba, em sàm sỡ anh có một chút mà nửa tháng không thể ra ngoài nhận nhiệm vụ, cái hôn của anh đắt giá quá à.”

Lâu Minh nghe xong, về mặt phức tạp nhìn Trần Ngu, sau đó nhìn thái độ tui thân của cô nhóc, bất đắc dĩ nói “Vây ... ba phần lợi nhuận của bùa huyền sát anh không lấy nữa.”

Trần Ngu nghe xong thì vui đến mức không tìm ra phương hướng “Sau này cũng không lấy nữa?”

“không lấy.” Lâu Minh gật đầu.

“Ai da, như vậy thì không tốt lắm đâu.” Lời xã giao thì vẫn phải nói.

“không sao!” Lâu Minh bật cười.

“anh Ba, anh tốt quá. Sau này, nếu sát khí của anh lại bùng phát, em giúp anh.” Trần Ngu không để ý chút nào nói, dù sao thì dù cho Lâu Minh có

cho cô ba phần lợi nhuận của bùa huyền sát hay không thì cô vẫn sẽ giúp Lâu Minh giải trừ sát khí. Nhưng mà lời hay thì vẫn phải nói ra, sẽ khiến người khác vui vẻ.

Mà Tam thiếu thân yêu của chúng ta, khi nghe xong, tâm tình chẳng bởi vậy mà vui vẻ, còn ngược lại bị hù mà khẽ run tay, thiếu chút nữa thì đập vỡ ấm trà.

Cuối cùng, sau mười bảy ngày kể từ khi sàm sỡ Lâu Minh, sát khí trong người Trần Ngư đã hoàn toàn được thanh trừ, linh lực lại tràn đầy trong cơ thể. Vì để bù đắp tiến độ đã bị trì hoãn trước đó, trên trang web huyền học, Trần Ngư nhận một lúc mấy nhiệm vụ, cô nhất định phải nhanh chóng nâng cấp lên cấp bậc cao hơn, lúc đó thù lao cho nhiệm vụ mới cao được.

Hôm nay, Trần Ngư lấy lý do phải về nhà, từ trường học chạy ra, bỏ chút thời gian tiếp nhận hai nhiệm vụ cùng một chỗ giải quyết xong, đi về hướng trường học, vừa đi vừa suy nghĩ chút nữa tìm khách sạn ở đâu để nghỉ ngơi. Trong lúc suy tư, người mới từ một ngõ hẻm chui ra, ngừng đầu lên thì thấy một chiếc xe cảnh sát.

Trần Ngư vốn không để ý, Đê Đô lớn như thế, mỗi ngày đều có các vụ án xảy ra, nhìn thấy cảnh sát phá án cũng không phải là chuyện lạ, nhưng nhìn thấy một con ma nữ có ý định bám lên người một đồng chí cảnh sát tràn đầy chính khí (khí chính nghĩa), Trần Ngư vẫn không nhận được mà vì dừng khí của ma nữ này cho một like.

Chính khí trên người cảnh sát có tác dụng trừ tà, tránh sát (trừ xui xẻo, tránh sát khí), bình thường hồn ma không dám đến gần các nhân viên công vụ nhà nước, như là cảnh sát, bộ đội. Nhưng ma nữ này, rõ ràng đã bị chính khí trên người đồng chí cảnh sát làm nóng đến mức bị bóp méo hết trơn nhưng vẫn không ngừng cố gắng bám vào người đồng chí cảnh sát.

Nếu như ma nữ vì báo thù mà đến, Trần Ngư còn có thể hiểu được, nhưng trên người ma nữ này một chút oán khí đều không có, thì ra đó là sắc ma nữ chuyên đi sàm sỡ người khác kia.

Sắc ma nữ cũng nhìn thấy Trần Ngư nhưng nó cũng không dừng động tác của mình lại, từ sau khi bị Trần Ngư cảnh cáo, sắc ma nữ đã gặp Trần Ngư mấy lần trên đường. Sau đó, cô ta ngạc nhiên phát hiện, chỉ cần cô ta không làm gì quá đáng thì Tiểu Thiên Sư này thật sự không quan tâm đến cô ta.

Thế là sắc ma nữ càng yên tâm đi trên con đường sàm sỡ các ‘soái ca’ (các anh đẹp trai), thật ra không phải là ngay cả cảnh sát sắc ma nữ cũng không buông tha mà thực sự là hôm nay, anh chàng cảnh sát này rất đẹp trai lại có cơ bắp. Cho dù linh hồn bị chính khí làm bỏng cháy vô cùng khó chịu, sắc ma nữ quyết định nhất định mình phải sàm sỡ được ‘soái ca’ này, muốn ôm một cái, hôn một cái mới thỏa lòng.

Trần Ngư thấy sắc ma nữ vì muốn sàm sỡ trai đẹp mà ngay cả mệnh cũng không cần, lập tức tò mò nhìn mặt của đồng chí cảnh sát, thế là cô đi về phía trước vài bước, giương mắt nhìn mặt đồng chí cảnh sát. Vừa nhìn thấy, vẻ mặt Trần Ngư biến sắc, lại nhìn thấy ma nữ kia đã leo lên cổ đồng chí cảnh sát, cái miệng đã chu ra, sắp hôn lên mặt đồng chí cảnh sát rồi.

Trần Ngư lập tức dùng tốc độ chạy trăm mét vọt tới, níu cổ ma nữ, ngay lập tức ném sắc ma nữ xuống đất.

“Ôi, Tiểu Thiên Sư, cô làm gì vậy? Tôi chỉ muốn hôn một chút thôi mà.” Sắc ma nữ bỗng dưng bị bóp cổ, dọa sợ nhảy dựng lên.

“không được chạm vào anh ấy!” Trần Ngư đe dọa.

“Em đang nói chuyện với ai đó?” Vừa rồi, Trần Dương cảm thấy có người chạy về phía mình, quay người lại lập tức đối mặt với em gái nhà mình thì nhúm mày, lạnh giọng hỏi.

“Ha ha ha ... anh.” Trần Ngư lúng túng gãi tay.

Sắc ma nữ nghe thấy Trần Ngư gọi anh trai thì trong nháy mắt hoảng sợ, cô ta cũng không đứng dậy mà giữ nguyên tư thế, bò lồm ngồm về phía một ngõ nhỏ, định tránh khỏi sự chú ý của Trần Ngư mà mau chóng rời khỏi nơi này.

Chết cha, Đê Đô lớn như thế, làm sao ta lại xui xẻo mà đi sàm sỡ anh trai của Tiểu Thiên Sư chứ.

Trần Dương đánh giá em gái nhà mình một chút, ánh mắt dừng lại trên chiếc túi vải em gái đang đeo trên lưng một chút. Trần Dương phát hiện, em gái nhà mình hình như rất thích chiếc túi vải này, thường hay mang trên mình.

“hiện giờ là mười một giờ đêm hai mươi sáu phút mười sáu giây.” Trần Dương nhìn thoáng qua đồng hồ, nói “Vào giờ này, hẳn là em phải đang ngủ ở kí túc xá chứ.”

“A??” Ánh mắt Trần Ngư chột dạ đảo vòng quanh, nhưng đôi mắt to như thế, việc làm sai quá mức rõ ràng.

“nói thật cho anh.” Trần Dương thấy mắt em gái đảo quanh thì biết ngay cô đang định nói bừa.

“Em ... em ... em cùng bạn học ...”

“anh có điện thoại kí túc xá của em đó.” Trần Dương không đợi Trần Ngư nói xong, vô tình bóc trần lời nói bừa mà Trần Ngư vấp vả mới nghĩ ra được.

“...” Trần Ngư nói không nên lời, lúng túng nắm góc áo, ánh mắt nhìn lung tung khắp nơi.

“anh Dương, tìm được rồi.” Ngay khi Trần Ngu đang không biết phải làm sao, từ trong một cửa hàng tiện lợi 24 giờ, một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi bước ra, Trần Ngu nhìn thấy một quảng chính khí nhân nhật bao quanh người cậu ta thì biết anh chàng này cũng là cảnh sát.

“Trong cửa hàng này có trang bị camera quan sát, em vừa kiểm tra xong, vẫn còn tốt nhưng chỉ có thể lưu giữ video trong vòng bảy ngày.” Chàng cảnh sát trẻ đưa băng video mới thu được đang cầm trên tay, đưa cho Trần Dương.

Trần Dương cầm lấy, nhìn nhìn rồi nói “Được, chút nữa phải xem toàn bộ nội dung đã ghi được trong tối nay.”

“Vâng.” Chàng cảnh sát trẻ liếc nhìn cô gái bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Trần Dương, kinh ngạc nói “Đây là?”

“Đây là em gái anh, Trần Ngu.” Trần Dương giới thiệu.

“Chào anh.” Trần Ngu cười, đưa tay ra.

“Chào em.” Chàng cảnh sát trẻ cười đáp lại.

Trần Dương thấy đã sắp mười hai giờ đêm rồi, nhìn băng video giám sát vừa mới thu được, chắc chắn đêm nay anh phải về cục điều tra tiếp rồi, căn bản là không có thời gian đưa em gái về nhà. Nghĩ đến đây, anh nhú mày nhìn Trần Ngu rồi nói “Em lên xe đi.”

“đi ... đi đâu vậy anh?” Trần Ngu hỏi

“Cục cảnh sát.” Trần Dương đưa tay mở cửa xe phía sau ra.

“Em không phạm pháp gì đâu mà!” Trần Ngu phản xạ có điều kiện nói.

“Phụt ...” anh cảnh sát trẻ thực sự là không nhịn được, ghé trên ghế lái cười ha ha không ngồi thẳng lên được.

Mà đứng ở một bên, Trần Dương tức giận thiếu chút nữa lỗ mũi bốc khói “Về cục cảnh sát với anh trước, chờ anh xong việc sẽ hỏi tội em”

Lúc này Trần Ngu mới nhận ra là mình nói sai, ừ ừ, chán nản ngồi lên xe cảnh sát.

Xe cảnh sát nhanh chóng chạy một đường về cục cảnh sát. Trần Dương dẫn Trần Ngu về bàn làm việc của mình, dặn dò “Em ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, đừng có chạy lung tung đó.”

“Vâng.” Trần Ngu ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Ngu buồn chán ngồi yên một lúc, bỗng nhiên có một người đưa một ly trà sữa đến, Trần Ngu kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện là chàng cảnh sát trẻ tuổi lúc nãy.

“anh là Khâu Hằng, từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát ra thì vẫn đi theo anh trai của em” Khâu Hằng cười hỏi “Sao muộn như vậy mà em còn ở bên ngoài? Là trộm đi quán bar hay là lên đi chơi quán net đó.”

Trần Ngu cân nhắc hai phương án, lựa chọn cái sau “Em đi quán net.”

“đi quán net? một cô gái trẻ như em ở một mình bên ngoài không an toàn đâu, trách không được anh Dương tức giận.” Khâu Hằng thấy Trần Ngu gọng, trẻ trung, đáng yêu rất dễ bắt nạt, nhìn không được lên tiếng nhắc nhở “Gần đây bên ngoài không an toàn đâu, em lại xinh đẹp như vậy, rất dễ bị kẻ xấu nhử thương.”

“Vừa nãy các anh đi bắt kẻ xấu sao?” Trần Ngu tò mò hỏi.

“Coi là vậy đi, gần đây xảy ra mấy vụ gây thương tích cho người khác, thủ phạm vẫn chưa bắt được, bọn anh đang đi tìm chứng cứ. Cho nên mấy chỗ như thế không an toàn đâu, sau này ít đến đó nhé.” Khâu Hằng đẩy ly trà sữa về phía trước “Em uống nước trước đi, chút nữa anh trai em ra thì cố gắng thành khẩn xin lỗi, chắc là không sao đâu.”

Khâu Hằng nói xong, quay người đi đến phòng vật chứng.

một lát sau, Trần Dương từ phòng đó đi ra, nhìn em gái nhà mình đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế uống trà sữa, nhìn không được nhú nhú mày. Từ bên cạnh kéo một cái ghế đến rồi ngồi xuống, hỏi “Nghĩ kỹ lý do muốn nói với anh chưa?”

“Em ..., anh, em xin lỗi, sau này em sẽ không lên ra ngoài chơi game nữa.” Trần Ngu vô cùng đáng thương nói xin lỗi.

“Chơi game?” Trần Dương kinh ngạc hỏi.

“Em cam đoan, sẽ cố gắng học tập thật tốt, không mê chơi game nữa đâu!” Trần Ngu bảo đảm.

“Đêm hôm khuya khoắt, em chạy ra ngoài là đến quán net chơi game sao?” Trần Dương nghi ngờ hỏi “Vậy tại sao nửa đêm lại xuất hiện ở ngõ hẻm đó?”

“Em ... em đói, định ăn khuya xong rồi trở lại chơi suốt đêm.” Trần Ngu thận trọng nói.

“Chơi suốt đêm?” Trần Trần Dương nổi gân xanh “Hôm nay mới là thứ Hai.”

“Em ... em sai rồi, sau này em không như thế nữa.” Trần Ngự vô cùng đáng thương nói.

Trần Dương vô cùng tức giận, nhưng nhìn ánh mắt đáng thương của em gái của mình, anh lại mềm lòng. Nghĩ đến em gái mình mười mấy năm lớn lên sống ở vùng núi nghèo nàn lạc hậu, chưa bao giờ được chơi trò chơi, bây giờ mới được tiếp xúc mà cảm thấy mới lạ là có thể hiểu được. Lúc anh mười mấy tuổi cũng từng có thời gian chìm đắm trong đó hay sao.

Trần Dương nghĩ như vậy, tức giận trong lòng giảm đi một nửa, bây giờ thì lại thấy rất đau lòng “Sắp đến kỳ thi của cuối kì rồi đó.”

“A ... Vâng.” Trần Ngự không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu.

“Chơi thì có thể nhưng không thể làm lỡ việc học tập.” Trần Dương nói “Nếu lần thi cuối kì đạt kết quả tốt thì anh sẽ mua cho em bộ máy tính để chơi trò chơi, sau này muốn chơi cũng không cần phải đi quán net lúc nửa đêm nữa.”

“không ... không cần đâu ạ.” đang từ chối tội (nguyên tác là hưng sư vấn tội) bỗng nhiên biến thành tặng thưởng máy vi tính, trước biến hóa này Trần Ngự tỏ vẻ có chút không tiếp nhận được.

“Em còn muốn đi quán net đến nửa đêm?” Giọng Trần Dương trầm xuống.

“Em không đi.” Trần Ngự tỏ rõ thái độ.

Trần Dương day day trán, ngẩng đầu lên nói “Tôi nay anh còn đang bận điều tra án, không thể đưa em về nhà, tối nay em ở kí túc xá công vụ của anh ngủ một đêm đi, sáng mai rồi về trường.”

Cứ như vậy, Trần Ngự ở lại kí túc xá của cục cảnh sát ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau chạy đến cục cảnh sát tạm biệt anh trai, phát hiện về mặt Trần Dương vô cùng mệt mỏi, xem ra là một đêm không ngủ. Trần Ngự không dám quấy rầy Trần Dương, chào một tiếng rồi tự mình đi về.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39-2: Âm phủ không thu hồn ma 2

Khi đi ngang qua ngõ nhỏ ngày hôm qua, từ xa Trần Ngự đã nhìn thấy sắc ma nữ có ý định sàm sỡ anh trai nhà mình tới qua, lập tức máu nóng bốc lên đầu, cô sai bước đi tới, đem ma nữ kéo qua một bên tức giận nói “Lần sau còn để tôi thấy cô sàm sỡ anh trai tôi, tôi cho cô một lá bùa đốt cô luôn.”

“Thiên Sư, cô tha mạng cho tôi đi, tôi không dám, không dám nữa đâu mà.” Thực ra, ma nữ chò ở đây là muốn nói xin lỗi với Trần Ngự “Thực sự là tôi không biết anh chàng cao to đẹp trai đó lại là anh trai của Thiên Sư đâu.”

Trần Ngự thấy ma nữ đã bị dọa đủ, thế là thái độ dịu xuống một chút “Tôi nói này, hành động sàm sỡ người khác cô làm hoài mà không thấy nhàm chán sao? cô đi đầu thai ngay cũng được mà.”

“Thiên Sư, cô nói nhẹ nhàng quá, loại cô hồn dã quỷ trốn tránh cửa âm như chúng tôi thì khi đầu thai có được mấy chỗ tốt.” Sắc ma nữ vô cùng đáng thương “Nếu bị quý sai bắt đi thì còn phải ngồi mấy năm tù trước đã, trong mười tám tầng địa ngục, không biết là tôi sẽ bị nhốt ở tầng thứ mấy. Khi còn sống, nếu trộm hồn người khác thì nhiều nhất là bị chửi là đồ lưu manh, nghĩ không ra là sau khi chết hình phạt còn nghiêm trọng hơn, trực tiếp ảnh hưởng đến việc đầu thai sau này.”

cô hồn theo quan niệm dân gian được hiểu là những hồn ma cô đơn, đây là những linh hồn chưa được siêu thoát vẫn còn vất vưởng trên thế gian. cô hồn dã quỷ theo dân gian là những hồn ma, quỷ lang thang cô độc không có nơi trú ngụ và thường ở ngay đây mai đó.

“Vậy cô định làm thế nào? Vẫn tiếp tục làm cô hồn dã quỷ?” Trần Ngự hỏi ngược lại

“Sao có thể chứ, chờ khi nào tôi tập hợp đủ 999 ‘soái ca’, tôi sẽ tìm Thiên Sư nhờ siêu độ cho tôi.” Sắc ma nữ nói xong nhìn thoáng qua Trần Ngự, tuy nói ma nữ đang hành động thì bị bắt quả tang hai lần nhưng Trần Ngự là Thiên Sư thông tình đạt lý nhất mà ma nữ đã từng gặp. Các Thiên Sư khác, khi gặp cô ta một là không nói hai lời liền muốn thu cô ta rồi, hai là giảng giải khuyên cô ta không nên đi sàm sỡ người khác, nhanh đi đầu thai đi.

Chỉ có Trần Ngự là khác biệt, chẳng những không thu ma nữ, càng không ngăn cô ta đi sàm sỡ các soái ca.

Sắc ma nữ nghĩ đến đây, bỗng nhiên đổi giọng nịnh nọt tươi cười nói “Tiểu Thiên Sư à, nếu không chờ tôi tập hợp đủ 999 ‘soái ca’, tôi đi tìm cô, cô siêu độ cho tôi nhé.”

“Nghĩ hay quá ha, chi phí để tôi ra tay rất đắt đó.” Trần Ngự không chút nghĩ ngợi mà từ chối ngay lập tức.

Ông Ngô đã dạy Trần Ngu từ nhỏ rằng, khi đi trừ ma thì nhất định phải thu tiền, bởi vì mọi thứ trên đời này đều có giá của nó. Từ nhỏ Trần Ngu đã theo ông Ngô ra ngoài trừ ma, tất nhiên là đã gặp qua không ít, cô hồn dã quỷ không gây nguy hại gì nhưng lại vì một số nguyên nhân mà lang thang nơi dương thế. Bọn họ không phải là không muốn đi đầu thai mà chỉ vì một số nguyên nhân mà bỏ qua thời gian bước vào cửa âm mà thôi.

Đương nhiên là bọn họ cũng có thể đến Thành Hoàng tự thú, hoặc là chờ cơ hội lần sau cửa âm mở để đi vào, nhưng bởi vì họ đã ở trần gian trái phép một thời gian nên phải chịu trừng phạt. Nhưng nếu có cô hồn dã quỷ nào có thể đi xuống địa phủ mà không để quỷ sai biết thì sẽ không phải chịu trừng phạt, đây cũng là một loại siêu độ.

Khi còn bé, Trần Ngu cũng đã gặp các kiểu cô hồn dã quỷ đáng thương, luôn luôn cầu ông Ngô siêu độ cho họ. Mỗi lúc như thế, ông lão luôn nhấn mạnh giáo dục cô “Dù là người hay ma, đều phải trả giá cho những việc mà mình đã làm. Bọn họ vì những nguyên nhân cá nhân của chính họ mà bỏ qua thời điểm mở cửa âm thì phải nhận được kết quả của hành vi đó. Chúng ta là thầy trừ ma, không phải Lôi Phong.”

(chắc các nàng đều biết Lôi Phong là ai rồi ha, là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc)

“Tôi cũng không phải là Lôi Phong!” Trần Ngu bổ sung.

“VẬY ...” Sắc ma nữ nhớ đến hai cảnh sát chạy đến đây phá án vào đêm qua, lập tức vạch ra kế hoạch “Tiểu Thiên Sur, tôi biết thủ phạm vụ án mà anh trai cô đang điều tra là ai.”

“cô có ý gì?” Trần Ngu liếc mắt.

“Tôi có thể giúp anh trai cảnh sát bắt kẻ xấu, làm thù lao, chờ hôm nào tôi muốn đầu thai, cô giúp tôi siêu độ, có được không?” Sắc ma nữ đề nghị.

Trần Ngu định từ chối nhưng nghĩ đến đáng về một mẻ rã rời vào sáng nay của anh trai mình, thế là lại nhủ mảy.

Được rồi, được rồi, coi như là để báo đáp bộ máy tính anh trai định mua cho mình đi, thêm vào nữa sắc ma nữ này cũng không đáng ghét lắm.

“Được rồi. Trong vòng một ngày, nếu cô giúp anh trai tôi bắt được thủ phạm, tôi sẽ siêu độ miễn phí cho cô một lần.”

“một lời đã định!” Sắc ma nữ ngạc nhiên mở to hai mắt.

Trần Ngu rút trong túi một lá bùa cảm ứng đưa cho ma nữ, nói “Tôi là thầy trừ ma, ngoại hiệu là ‘Tây Thi bắt ma’, khi nào muốn đầu thai thì đưa âm khí vào lá bùa này, tôi sẽ cảm ứng được.”

“Cám ơn, cám ơn.” Sắc ma nữ vội nhận lấy lá bùa.

“Điều kiện tiên quyết là trong ngày hôm nay phải bắt được thủ phạm” Trần Ngu nhắc nhở.

“Tôi hứa mà.” Ma nữ đảm bảo.

Trần Ngu nhìn đồng hồ, sắp hết tiết học đầu tiên của buổi sáng rồi, thế là không để ý đến sắc ma nữ nữa, đi ra khỏi ngõ nhỏ, bước nhanh về phía đại học Đé Đố.

Sau khi Trần Ngu đi, không còn ai trong ngõ nhỏ, bỗng nhiên xuất hiện một cậu nhóc đứng bên cạnh ma nữ. Cậu nhóc khoảng bảy tám tuổi, mặc bộ quần áo kiểu comple nhìn vô cùng dễ thương, cậu từ vách tường bước xuyên qua đứng cạnh ma nữ.

“Chị Duy Duy, chị muốn đi đầu thai sao?” Cậu nhóc tò mò nhìn lá bùa trong tay ma nữ.

“Tiểu Khang à, anh trai em đâu rồi?” Sắc ma nữ nhìn thấy cậu nhóc thì cười hỏi.

“anh trai không muốn đi ra.” Tiểu Khang chỉ vào vách tường nói.

Ánh mắt sắc ma nữ ánh lên vẻ tiếc nuối, lại không gặp được ‘tiểu thịt tươi’ cực phẩm rồi, ma nữ néo néo mặt cậu nhóc nói “Chị chưa đi đầu thai đâu, vẫn chưa tập hợp đủ 999 ‘soái ca’ nữa mà.”

“Vâng.” Tiểu Khang có chút hâm mộ nhìn ma nữ.

Tiểu thịt tươi là tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot.

==

Bị anh trai nhà mình bắt quả tang một lần, sau đó Trần Ngu biết điều hơn rất nhiều, ban đêm ra ngoài mà thấy xe cảnh sát thì sẽ né tránh, sợ gặp phải anh trai nhà mình. Trừ cái đó ra, càng đau khổ hơn chính là, lúc đầu cô chỉ muốn tàng tàng vượt qua kì thi cuối kì mà thôi, bởi vì một câu của anh trai ‘phải thi cho tốt’ mà làm Trần Ngu sốt sắng hơn không biết bao nhiêu lần.

Phải được bao nhiêu điểm mới tính là thi tốt đây? Tám mươi, chín mươi? đang ở thư viện tự học, Trần Ngự buồn bực vô cùng, còn có một tuần là thi rồi, tám mươi thì còn có thể, chín mươi hình như hơi đuối thì phải.

“Tiểu Thiên Sư, Tiểu Thiên Sư.” Bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh làm Trần Ngự dừng bút, sau đó bình tĩnh đứng lên đi ra khỏi phòng đọc.

“Sắc ma nữ?” Bùa cảm ứng cô chỉ mới đưa ra ngoài một lá.

“Tiểu Thiên Sư, bây giờ cô có thể đến đây một chút được không?” Giọng nói có chút lo lắng của sắc ma nữ vang lên trong đầu Trần Ngự.

“cô muốn tôi đi siêu độ cho cô?” Sắc ma nữ đã giúp Trần Dương bắt được thủ phạm đúng hạn, cho nên Trần Ngự thiếu ma nữ này một lần siêu độ.

“Đứng đứng đứng!”

“Bây giờ tôi đang ở thư viện, đồ cần dùng không mang theo bên người, sáng mai tôi đến gặp cô được không?” Mở cửa âm cần la bàn mà cô thì đang để nó ở kí túc xá, thời gian gần đây cô tập trung cho việc ôn thi nên không ra ngoài nhận nhiệm vụ.

“không được! Nhất định phải trong tối hôm nay, tôi nhờ cô mà!” Sắc ma nữ cầu khẩn nói.

Trần Ngự hơi nhú nhú mày, nhưng từ trước đến giờ cô là người đã nói là làm, suy nghĩ một chút rồi quay trở lại phòng đọc, ôm sách vở trở về phòng ngủ, cầm túi vải, mặc áo bông thật dày rồi đi đến ngõ nhỏ cạnh cửa hàng tiện lợi kia.

Bởi vì trước đó không lâu, nơi này xảy ra mấy vụ án gây thương tích, mặc dù sau đó đã bắt được thủ phạm nhưng những người đi qua ngõ nhỏ này cũng ít đi rất nhiều.

Trần Ngự bước ngoặt vào ngõ nhỏ, sắc ma nữ không kịp chờ mà tiến lên đón.

“Tiểu Thiên Sư!”

Trần Ngự không để ý đến sắc ma nữ, mà quan sát tỉ mỉ ngõ nhỏ, rất nhanh phát hiện trên một góc của vách tường có hình vẽ bằng mực đỏ.

Lúc này Trần Ngự mới chợt hiểu ra “Trách không được vội vàng muốn đi đầu thai, thừa là bị người để ý.”

thì ra là vừa rồi, khi Trần Ngự mới bước vào ngõ nhỏ thì ngay lập tức cảm nhận được luồng hơi thờ (khí tức) không thoải mái, cô liền nương theo luồng hơi thờ đó tìm kiếm mới phát hiện ra trận pháp này.

“Trận luyện hồn, cô chỉ có chút ít tu vi mà cũng có Thiên Sư để ý đến cô sao.” Trần Ngự khó tin nói, phải biết là về trận pháp luyện hồn này rất hao tổn linh lực, đối phó với sắc ma nữ yếu ớt như này mà phải dùng trận luyện hồn thì đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

“cô biết trận luyện hồn?” Giọng nói du dương của một người đàn ông trẻ bỗng nhiên vang lên.

Trần Ngự lui về sau hai bước, giương mắt nhìn vách tường phía đối diện, ở đó bỗng nhiên lóe lên hình ảnh hai hồn ma, một lớn một nhỏ. Trong lòng Trần Ngự âm thầm giật mình, còn có hai con ma nữa, vậy mà cô hoàn toàn không phát hiện ra.

“cô biết trận luyện hồn?” Hồn ma lớn hơn là một thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi, đẹp trai còn hơn cả thần tượng ngôi sao trên TV, lúc này cậu ta nhìn thẳng vào Trần Ngự lặp lại câu hỏi.

Trần Ngự cảm nhận được một luồng ác khí vô cùng mạnh mẽ đập vào mặt, để phòng nhìn về phía hồn ma thanh niên, ngón tay lạng lẽ rút từ túi vải một lá bùa phòng ngự cao cấp.

“Tiểu Thiên Sư, chúng tôi không muốn đánh nhau.” Sắc ma nữ thấy Trần Ngự rút bùa chú ra thì giật mình, vội vàng lớn tiếng nói.

“Các người ở cùng nhau?” Trần Ngự chắc chắn nói

“Vâng.” Sắc ma nữ lại chạy lại trấn an hồn ma thanh niên “Hương Nam, chúng ta đang có việc cần nhờ cô ấy, anh đừng xúc động như vậy.”

Hồn ma tên Hương Nam nghe thế thì hơi sùng sốt, cúi đầu nhìn thoáng qua cậu nhóc đang đứng bên cạnh mình, ác khí toàn thân cũng thu bớt lại.

Mặc dù Trần Ngự có chút tò mò, nhưng linh cảm nói cho cô biết, nếu dính vào thì sẽ là phiền phức không vứt đi được, thế là cô nhìn về phía sắc ma nữ nói “cô đi với tôi, tôi siêu độ cho cô.”

Làm xong sớm một chút cho khỏe.

Sắc ma nữ và Hương Nam liếc nhìn nhau, sau đó ma nữ dắt tay cậu nhóc đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Trận luyện hồn, ác ma, mặc dù Trần Ngự không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra nhưng chỉ cần không mù thì đều biết đây là một mớ bòng bong lớn. Lại không có tiền nữa chứ, cô cũng lười quan tâm. Thấy sắc ma nữ đi ra, Trần Ngự đưa tay ném la bàn ra ngoài, chỉ trong chớp lát, một luồng ánh sáng sắc sảo xuất hiện, cửa âm mở ra phía trước cách nơi Trần Ngự đang đứng ba mét.

Ánh mắt hồn ma Hướng Nam trở nên sắc bén, sắc ma nữ chậm rãi dẫn cậu nhóc tới gần cửa âm, ma nữ thừa dịp Trần Ngự không để ý, thế là kéo cậu nhóc vào cửa âm.

“Àm!”

một luồng ánh sáng vàng lóe lên, cậu nhóc ma và sắc ma nữ bị bắn văng ra thật xa.

“Tiểu Khang!” Hướng Nam nôn nóng chạy ra đầu ngõ nhưng không có cách nào đến gần.

Trần Ngự thu hồi la bàn, vẻ mặt phức tạp nhìn hai hồn ma đang ngã lộn quay dưới đất.

Lại có chuyện âm phủ không thu hồn ma!

Tác giả có lời muốn nói:

Trong nhóm chat nội bộ của các trợ lý:

“Tiểu thư Trần Ngự nói sau này còn muốn hôn Tam thiếu nữa.”

“Hình như Tam thiếu vì chuyện này mà mất tiền đó.”

“Chuyện này không phải là dùng tiền để tìm người sảm sở mình hay sao.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Trận pháp luyện hồn

Thực ra, khi sắc ma nữ dắt tay cậu nhóc ma đi ra khỏi ngõ nhỏ, Trần Ngự cũng có thể đoán được sắc ma nữ muốn nhân cơ hội đem theo cậu nhóc ma đi đâu thôi. Mặc dù đoán được nhưng Trần Ngự không ngăn cản, dù sao siêu độ cho một con ma thì phải mở cửa âm một lần, siêu độ cho hai con ma cũng phải mở cửa âm một lần, vì thế cõ liên mất nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng điều mà cô không ngờ đến là, cậu nhóc ma này lại bị cửa âm từ chối.

Khi Trần Ngự mở cửa âm, do cảm nhận được âm khí của sắc ma nữ nên cửa âm mở ra, chứng tỏ âm phủ đồng ý tiếp nhận ma nữ này, cho nên bị ánh sáng cửa âm bắn ngược ra sau, chỉ có lời giải thích duy nhất là do cậu nhóc ma thừa cơ “lén vào” đã biam phủ từ chối.

“cô đã làm cái gì thế?” Theo tiếng gầm giận dữ, Trần Ngự cảm nhận được một nguồn ác khí mạnh mẽ từ bên cạnh đánh tới, Trần Ngự nghiêng mình tránh né, đưa tay đập tới một lá bùa phòng ngự cao cấp.

Bùa trừ ma cao cấp chặn hồn ma thanh niên lại, rung lên hai lần rồi cứ thế bốc cháy thành ngọn lửa vàng thật bất mắt trong đêm tối.

“Màu vàng?” Bỗng dưng Trần Ngự ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt đang biến đổi của hồn ma thanh niên tìm tòi nghiên cứu.

Hướng Nam cũng nhìn chằm chằm vào Trần Ngự, đôi mắt hẹp dài đen nhánh lóe lên ánh sáng đỏ, luân phiên nhau biến đổi, chứng tỏ giữa lý trí của hồn ma và oán khí đang giao đấu với nhau, nếu như hoàn toàn mất đi lý trí thì ác khí của ác ma sẽ tăng vọt.

Trần Ngự quan sát vài giây đồng hồ, nhìn từ đầu đến cuối hồn ma thanh niên đang đứng ở đầu ngõ, dường như đã phát hiện điều gì đó, sau đó cô đi về hướng sắc ma nữ và cậu nhóc ma.

“cô định làm cái gì?” Hướng Nam phát hiện hành động của Trần Ngự, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ, một luồng ác khí to lớn phóng vọt lên trời.

“anh Hướng Nam!” Cậu nhóc ma lo lắng kêu lên.

“Hướng Nam!” Sắc ma nữ cũng lo lắng gọi.

Theo sự xuất hiện của ác khí mạnh mẽ, trận pháp vốn đang vẽ trên tường bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt, từ từ hấp thu ác khí mạnh mẽ đang tỏa ra xung quanh.

Trần Ngự đi đến trước người sắc ma nữ và cậu nhóc ma, sắc ma nữ đem cậu nhóc ra phía sau lưng mình, căng thẳng lắp bắp nói “Tiểu ... Trần Thiên Sur, đứng vậy, ... thành thật xin lỗi cô, tôi ... không phải là cố ý muốn lừa cô đâu.”

Bây giờ sắc ma nữ không dám gọi Trần Ngự là Tiểu Thiên Sur nữa rồi.

“Nếu cô dám động đến bọn họ, dù là tôi phải hồn bay phách lạc cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu.” Phía sau lưng, Hường Nam lạnh lùng uy hiếp, nhưng vẫn không thể rời khỏi ngõ nhỏ nữa bước.

Trần Ngự xoay người, nhìn qua hồn ma thanh niên không thay đổi vị trí một tẹo nào, khẳng định suy đoán trong đầu mình “Cậu không đi ra khỏi ngõ nhỏ được.”

Trần Ngự vừa dứt lời, cả ba hồn ma đều giật mình.

“Đúng thế!” Hường Nam thấy Trần Ngự phát hiện thì cũng không giấu diếm nữa “Nhưng nếu cô dám làm bọn họ bị thương, tôi sẽ ...”

“Dù cậu bị hồn bay phách lạc cũng sẽ không bỏ qua cho tôi, cậu đã nói một lần rồi.” Trần Ngự lặp lại.

“...” Hường Nam bị Trần Ngự chặn họng, sắc mặt càng khó coi.

Sắc ma nữ sợ lại kích thích mâu thuẫn giữa hai người, liền vội vàng giải thích “Trần Thiên Sư, lúc trước ngài đã đồng ý với tôi, có thể giúp tôi siêu độ một lần, như vậy thì siêu độ cho tôi cùng với siêu độ cho Tiểu Khang cũng giống nhau mà. Tôi không đi đầu thai nữa mà nhường cơ hội này cho Tiểu Khang được không?”

Ánh mắt Trần Ngự đảo qua đảo lại giữa sắc ma nữ và cậu nhóc ma, sau đó dừng lại trên mặt sắc ma nữ, nói “cô cho rằng lúc này là tôi không cho nó đi đầu thai?”

Sắc ma nữ không trả lời nhưng vẻ mặt rõ ràng viết ‘tôi nghĩ như thế’.

“cô có biết một lần mở cửa âm tốn bao nhiêu linh lực không?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi không biết.” Sắc ma nữ vô tội lắc đầu, cô đâu phải là Thiên Sư.

“...” Trần Ngự cứng đờ, cũng cảm thấy mình đã hỏi một vấn đề thật ngu ngốc, cô nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại di động ra giải thích “Cũng như cái điện thoại này, ví dụ như linh lực của tôi là một trăm phần trăm pin, một lần mở cửa âm sẽ tiêu hao năm mươi phần trăm pin, đồng thời khi mở cửa âm còn cần phải làm sạch oán khí trên người các cô, lại phải mất thêm năm phần trăm pin nữa.”

“Năm mươi phần trăm lượng pin của tôi đã sử dụng hết, tôi sẽ chỉ vì cô mang thêm một nhóc ma mà phải đóng lại cửa âm tôi đã vất vả mở ra hay sao?” Trần Ngự nói.

“Vậy ... vậy thì tại sao?” Lúc này một tia sáng màu vàng lóe lên, cửa âm liền ầm ầm đóng lại, sắc ma nữ vẫn cho là Trần Ngự đóng lại.

“Bởi vì cậu nhóc này nè!” Trần Ngự chỉ vào cậu nhóc ma nói “âm phủ không thu nó.”

“âm phủ không thu? không thu là sao?” Sắc ma nữ không hiểu hỏi.

“Chính là siêu độ không được, không có cách nào đầu thai.” Trần Ngự nói dễ hiểu.

“không thể nào!” Sắc ma nữ kéo cậu nhóc ra, kích động nói “Thiên Sư, cô nhìn xem, trên người Tiểu Khang không có chút oán khí nào, bé không hại người, không làm sai bất cứ chuyện gì, vì sao lại không đi đầu thai được. Tại sao âm phủ lại không thu? không phải chỉ có ác ma hại người mới không thể siêu sinh sao? Tại sao Tiểu Khang lại không thể?”

Sắc ma nữ hỏi một loạt vấn đề, tất nhiên là Trần Ngự cũng đã nhìn ra, hơi thở trên người cậu nhóc này vô cùng sạch sẽ, loại hồn phách sạch sẽ không có chút oán khí này, khi đầu thai tại âm phủ cũng sẽ có những ưu tiên nhất định. Cũng chính vì thế mà Trần Ngự mới vui lòng thuận nước đẩy thuyền đưa cậu nhóc ma này một đoạn đường. Nhưng chuyện xảy ra cũng khiến cô bất ngờ.

“Chị gái Thiên Sư, Tiểu Khang đã làm sai chuyện gì sao?” Cậu nhóc ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nước nhìn Trần Ngự, yếu ớt hỏi.

“Chị cũng không biết.” Nhìn ánh mắt của cậu nhóc mà trong lòng Trần Ngự có chút khó chịu, cô lắc lắc đầu nói “Nhưng cửa âm đã tự động đóng chính là có ý không thu em rồi.”

“Vâng.” Tiểu Khang nhẹ gật đầu, buông tay sắc ma nữ, chạy vào trong ngõ, sau đó kéo kéo tay ma Hường Nam “anh Hường Nam, âm phủ đã không muốn Tiểu Khang, vậy Tiểu Khang ở đây với anh nha.”

“không được!” Lúc này Hường Nam cũng nhận ra Trần Ngự không có ý định gây tổn thương cho sắc ma nữ và Tiểu Khang, cảm xúc nóng giận vốn đã bình tĩnh lại, lúc này nghe Tiểu Khang nói như vậy thì lại bực phát, ác khí mạnh mẽ lại một lần nữa phóng lên trời.

Trong ngõ nhỏ, trận pháp lại tỏa ánh sáng đỏ, tốc độ hấp thu ác khí còn nhanh hơn lần trước.

“Tôi nói cậu vẫn nên bình tĩnh một chút đi, trận pháp đã khởi động rồi kìa.” Trần Ngự nhin không được mà nhắc nhở.

Hường Nam khẽ giật mình, cậu ta nhìn thoáng qua Trần Ngự, hơi thở quanh thân từ từ thu lại. Lúc này Trần Ngự cũng đi vào ngõ nhỏ, đi qua hồn ma một lớn một nhỏ (sắc ma nữ và cậu nhóc ma), đi thẳng đến bên trận pháp luyện hồn, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Trần Ngu đưa tay sờ lên nét vẽ trận pháp bằng mực đỏ, phía trên vẫn còn ẩn giấu linh khí nhàn nhạt, hiển nhiên là do vừa mới khởi động. Lúc Trần Ngu mới phát hiện trận pháp luyện hồn, cô còn tưởng là Thiên Sư nào đó có một ‘thâm thù đại hận’ với sắc ma nữ mới tốn công sức như thế trừng trị ma nữ này. Nhưng mà hiện tại thì xem ra, đối tượng mà Thiên Sư nào đó muốn luyện hồn chính là thanh niên có tu vi vô cùng mạnh mẽ này.

“cô nhìn cái gì?” Hường Nam chán ghét tất cả Thiên Sư.

“Cậu chết bao lâu rồi?” Đột nhiên Trần Ngu hỏi.

“Mắc mớ gì đến cô.” Sắc mặt Hường Nam khó coi, quát.

Lần đầu tiên Trần Ngu bị một hồn ma quát nạt như thế, thì cũng đổi luôn “không nói thì thôi!”

Trần Ngu vỗ vỗ tay đứng lên, quay người đi ra khỏi ngõ nhỏ, lúc đi ngang qua sắc ma nữ, cô nói “Tôi đã giúp cô mở cửa âm một lần rồi, cơ hội đầu thai do tự cô làm hỏng, coi như là chúng ta không còn nợ nần gì nhau.”

“Trần Thiên Sư.” Sắc ma nữ còn muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

“A, đúng rồi.” Trần Ngu suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở “cô và cậu nhóc kia cách ngõ nhỏ này xa một chút, coi chừng bị ảnh hưởng đó.”

“Thiên Sư, cô có thể giúp chúng tôi xóa cái trận pháp luyện hồn kia đi không.” Sắc ma nữ thấy Trần Ngu định rời đi thì cuống quýt, không còn e dè nữa mà chạy đến trước mặt Trần Ngu cầu xin.

“Xóa đi? Hình đó là Thiên Sư khác vẽ đó, không thể xóa đi đơn giản được.” Trần Ngu cũng bó tay.

Trận pháp luyện hồn là một thủ đoạn thu phục ác ma của Thiên Sư. Khi Thiên Sư đuổi ma, nếu vô tình gặp được ác ma có tu vi cao mà không tự nguyện đi đầu thai thì có thể cùng Thiên Sư kí kết một hợp đồng, hạn chế ác ma không được làm hại người đồng thời có thể làm ác ma hết sức phục vụ cho bản thân Thiên Sư. Thiên Sư có được sự phục vụ của ác ma phải che chở cho ác ma đó, không để Thiên Sư khác truy sát.

Loại hợp đồng này tương đối bình đẳng, giữa Thiên Sư và ác ma hai bên đều có lợi, nhưng trận pháp luyện hồn thì không giống như vậy, trận luyện hồn là biện pháp cưỡng chế từ một phía. một khi trận luyện hồn khởi động thành công, thì dù ác ma có nguyện ý hay không đều phải nghe lệnh của Thiên Sư, đồng thời một ác ma bị luyện hồn sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách được đầu thai.

Đợi đến khi Thiên Sư đã thu phục ác ma chết đi, xuống dưới âm phủ, nếu trong bảy bảy bốn mươi chín ngày không có người tiếp nhận thì ác ma bị thu phục sẽ bị hồn bay phách lạc.

Trần Ngu chưa bao giờ cùng ác ma kí hợp đồng, ông lão cũng không, nhưng theo lời ông cụ đã nói chính là, đại đa số ác ma đều có oán khí trong người, dù cho khi còn sống tính cách có như thế nào, sau khi chết, tính tình đều sẽ bị oán khí làm ảnh hưởng, trở nên ngang ngược, tàn nhẫn. Nuôi một ác ma mà cô không hiểu suy nghĩ thích bằng chăm chỉ tu luyện còn hơn.

Mặc dù Trần Ngu không e dè hồn ma đã trải qua luyện hồn nhưng từ xưa đến nay, chưa bao giờ Trần Ngu có suy nghĩ muốn đi luyện một hồn ma gì đó, dù khi tới Đế Đô, phát hiện ra việc trừ ma kiếm được thật nhiều tiền nhưng Trần Ngu chưa bao giờ đề ý đến việc luyện hồn.

Dù cho là người hay ma nhưng đều là những cá thể có suy nghĩ riêng. Lớn lên trong xã hội mới, còn là sinh viên trường đại học danh tiếng, Trần Ngu không thể làm được hành vi kí kết hợp đồng giống như chủ nô với nô lệ vậy, quá độc ác. Với lại, một khi luyện hồn, nhất định phải tìm được pháp khí để thu nạp ác ma, chỉ cần nghĩ đến việc suốt ngày có một con ác ma căm thù mình đến tận xương suốt ngày ở bên mình là Trần Ngu thấy ớn.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-2: Trận pháp luyện hồn 2

“Trần Thiên Sư, cô cũng là Thiên Sư, nhất định là cô có biện pháp mà, đúng không?” Sắc ma nữ cầu khẩn.

Trần Ngu khó xử, trong giới huyền học, trận pháp luyện hồn được ngầm cho phép sử dụng, dù sao những hồn ma luyện hồn đều là những ác ma có ác khí cực kì nặng, phần lớn đều đã giết người cho nên bị luyện hồn cũng không có gì đáng nói. Và lại, Thiên Sư có thể luyện hồn ác ma cũng là bản lĩnh của Thiên Sư đó.

“Tôi không thể xóa trận luyện hồn được, đó là hành vi khiêu khích với Thiên Sư đã vẽ trận pháp này.”

“Nhưng mà ... Nhưng mà Thiên Sư kia là một kẻ rất xấu xa.” Sắc ma nữ vội vội vàng vàng nói.

“Đứng dưới góc độ của con người, Thiên Sư thu ác ma là một việc làm tốt.” Trần Ngu nói.

“Nhưng ...”

“Đừng cầu xin cô ta!” Thấy sắc ma nữ còn muốn nói, Hường Nam chợt đi tới, đem sắc ma nữ kéo ra sau, rồi nhìn Trần Ngự, sắc mặt lạnh lẽo nói “cô đi được rồi.”

“Hường Nam, anh đừng như thế mà.” Sắc ma nữ định tránh Hường Nam nhưng không thể tránh thoát được, ma nữ định kêu Trần Ngự lại nhưng Trần Ngự cũng quay đầu đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Sắc ma nữ thấy Trần Ngự đã bỏ đi, gấp gấp đến mức suýt khóc lên “Hường Nam, rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

“Em không cần quan tâm!” Về mặt Hường Nam vẫn lạnh như tiền.

“Em mặc kệ, được, em kệ anh, vậy còn Tiểu Khang thì phải làm sao?” Sắc ma nữ hỏi.

Ánh mắt Hường Nam lóe lên, nét lạnh lùng hơi buông lỏng, cậu ta nhìn về cậu nhóc này giờ vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh, cắn răng nói “Ngày mai em mang Tiểu Khang rời khỏi đây đi.”

“anh, em không đi đâu!” Tiểu Khang vừa nghe thấy vậy thì lập tức bỏ nhào qua ôm chặt lấy chân Hường Nam.

“Em có thể đi đâu được chứ?” Sắc ma nữ tuyệt vọng nói “Đưa Tiểu Khang đi đâu thôi là biện pháp duy nhất, bây giờ Tiểu Khang không xuống được âm phủ, dù cho đi ra khỏi ngõ nhỏ thì người kia vẫn tìm được thôi.”

“anh sẽ không để hấn ta đi.” Hường Nam cắn răng, dường như đang hạ một quyết tâm lớn.

“anh không để cho hấn ta đi? Mặc dù anh lợi hại nhưng anh không thể ra khỏi ngõ nhỏ này được.” Sắc ma nữ nói “Người kia là vì thấy anh không thể ra khỏi ngõ nhỏ này mới có thể lợi dụng Tiểu Khang uy hiếp anh. anh không giết được hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn để cho hấn luyện hồn.”

“Dù sao anh đã ở ngõ nhỏ này bao năm rồi, dù bị hấn ta luyện hồn thì cùng lắm thiên sẽ ‘đồng quy vu tận’ với hấn ta.” Hường Nam lạnh giọng nói.

Đồng quy vu tận: cùng chết một chỗ.

“anh có cam tâm không? Nếu như thực sự anh muốn hồn bay phách lạc, vậy anh còn cố gắng tu luyện nhiều năm như thế làm gì?”

“Tóm lại, không cần em quan tâm!” Hường Nam bị làm phiền không trả lời được bèn quát.

“Mặc kệ thì mặc kệ, anh muốn chết cũng không liên quan đến em, bà đây cũng không thèm để ý anh nữa.” Sắc ma nữ cũng tức điên lên, quay người đi khỏi ngõ nhỏ.

“anh Hường Nam, chị Duy Duy giận rồi kia.” Tiểu Khang ngẩng đầu lên nói nhỏ.

“không sao đâu, chút nữa cô ấy quay lại ấy mà.” Hường Nam ngồi xổm xuống, nói với cậu nhóc “Chút nữa cô ấy về, em đi với cô ấy ra khỏi đây nhé.”

“Em không muốn đi, em muốn ở cạnh anh cơ.” Tiểu Khang lắc đầu thật mạnh.

“Nghe lời cho anh!” Hường Nam chợt quát lớn, Tiểu Khang cúi đầu không dám nói gì thêm.

==

Mở cửa âm lâm la bàn tiêu hao không ít linh khí, bởi vì có địa điểm nhiều linh khí như ở biệt thự nhà họ Lâu, nên la bàn trở nên vô cùng đông đảo, một khi linh khí không đủ là bắt đầu vù vù mà nheo muốn đi biệt thự nhà họ Lâu để hấp thu linh khí. Trần Ngự đang bận ôn thi cuối học kì, yên tĩnh đọc sách cũng không được. Lúc đầu, cô định trước khi kết thúc kì thi sẽ không về nhà, cuối cùng thực sự là bị la bàn làm phiền không chịu nổi, đành phải ôm một đồng sách chiếm cứ phòng sách của Lâu Minh vào cuối tuần.

Lâu Minh nhìn thấy Trần Ngự mang một đồng sách đến, nào Toán, anh ngữ, Triết học ... thì vô cùng nghi ngờ không biết cô nhóc này có phải là đem toàn bộ số sách đã học trong học kì này tới đây không.

“Sao phải ôn tập nhiều như vậy?” Lâu Minh nhin không được hỏi.

“Cuối học kì vừa rồi em toàn vội vàng đi kiếm tiền, đâu có tâm tư lên lớp.” Vì muốn thắng cấp tài khoản của mình trên trang web huyền học, nửa học kì sau, Trần Ngự toàn nửa đêm trốn ra ngoài bắt ma, ban ngày thì lên lớp ngủ bù nên không theo kịp bài giảng.

Kiểm tiền? Lâu Minh nhủ mày, nhìn không được nhắc nhở “Nếu thi rớt học phần sẽ bị cho thôi học đó.”

“Em biết, anh Ba, anh yên tâm, chắc chắn em sẽ không để bị cho thôi học đâu.” Trần Ngự nói, cầm một miếng cam bên cạnh lên ăn, rồi phàn nàn “anh Ba, sao trong phòng hôm nay nóng vậy, em toát hết mồ hôi.”

“Em nóng hả, để anh mở điều hòa.” Lâu Minh nói rồi đứng lên tìm remote.

“Mở điều hòa chỉ cho tốn điện, mở cửa sổ là được rồi.” Trần Ngự nói.

Lâu Minh cười cười, quay người đi đến bên cửa sổ, nhấc then cài lên, đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh từ bên ngoài thổi tới, thân thể Lâu Minh không khựng lại được mà khẽ run rẩy, anh vội vàng lấy tay chống lên cửa sổ mới đứng vững được. không phải là còn mấy ngày nữa mới đến Đông Chí sao, sao hôm nay lại vậy chứ, Lâu Minh hít sâu hai cái mới thích ứng được cái cảm giác lạnh lẽo đang ngấm vào người, sau đó mới quay người, điềm nhiên như không có việc gì đi ra ngoài “anh ra ngoài đây, em ôn tập cho tốt nhé.”

“Vâng, cảm ơn anh Ba. Đúng rồi, anh Ba, tối nay em muốn ăn cá hấp.” Trần Ngự nhìn Lâu Minh nói.

“Được.” Lâu Minh không quay đầu lại, đưa tay vịn vào cửa phòng sách.

Lúc này đúng lúc Trình Bằng bưng trà lên, cậu ta trông thấy Lâu Minh cúi đầu đứng dựa vào cửa phòng sách, thì giật mình, đặt vội ly trà xuống đất rồi bước nhanh đến bên Lâu Minh “Tam thiếu.”

Lâu Minh khẽ ngẩng đầu, trên mặt anh đã có một tầng sương trắng bao phủ.

Trình Bằng vừa nhìn thì biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này không dám chần chừ, đỡ Lâu Minh đứng lên, diu thân hình đã đông cứng của anh về phòng ngủ. Đắp một chiếc chăn thật dày lên, mở hết công suất ba máy sưởi cỡ lớn trước giường, lại rót mấy chén nước nóng cho Lâu Minh uống, mới làm giảm được tầng sương trắng trên mặt anh.

“Lúc này anh mở cửa sổ sao?” Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu của Trình Bằng vô cùng chắc chắn.

“Tôi không sao!” Lâu Minh không để ý.

“rõ ràng anh biết mình không thể chịu được gió lạnh mùa đông mà.” Trình Bằng lo lắng nói.

“Tôi nghĩ hôm nay sẽ không sao.” Lâu Minh nói.

“anh biết rõ là sắp Đông Chí rồi. Có phải là vì tiểu thư Trần Ngự không ạ?” Thực ra không cần Tam thiếu trả lời, cậu ta đã biết câu trả lời.

“cô ấy không biết.”

“Vậy để tôi nói với cô ấy, ở đây vào mùa đông không thể mở cửa sổ.” Trình Bằng nói xong đứng dậy định ra ngoài.

“Cậu quay lại cho tôi!” Sắc mặt Lâu Minh đột nhiên trầm xuống.

Trình Bằng cắn răng nhưng cũng dừng bước.

“Tôi sẽ nói với cô ấy, cậu đừng để ý chuyện này.” Nếu như bây giờ đi nói với cô nhóc, chắc chắn cô nhóc đó sẽ biết nguyên nhân là do anh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh sẽ phát triển mạnh mẽ nhất vào mùa xuân, còn mùa đông là thời điểm yên tĩnh nhất, nhưng vào mùa đông cũng sẽ tiềm ẩn một mối nguy. Sát khí của Lâu Minh sẽ bị khí lạnh ảnh hưởng, sau đó các bộ phận trong cơ thể bắt đầu đóng băng hoàn toàn. Đối với việc này, Mao đại sư đã tìm hiểu rất nhiều nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, kết luận duy nhất ông có thể đưa ra là, trước Đông Chí, nếu Lâu Minh gặp gió lạnh thì sát khí trong cơ thể sẽ ngủ đông, sau khi qua Đông Chí thì khôi phục lại bình thường.

“Vậy anh nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài trước.” Trình Bằng thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa.

“Đúng rồi, bữa tối nấu cá hấp đi.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

thật vất vả mới giữ được bình tĩnh, về mặt Trình Bằng lại co lại, từ trước đến giờ Tam thiếu không bao giờ dặn món ăn, cá hấp chắc chắn là dành cho Trần Ngự đang ngồi trong phòng sách kia.

==

Trong phòng sách, đang chăm chú đọc sách, bỗng nhiên Trần Ngự nhận được tin nhắn của ông lão.

Ta là đại hào: Đúng rồi, nếu bùa đuổi ma bị đốt ra ngọn lửa màu vàng thì chứng minh hồn ma này là một con ma tu luyện, mấy năm nay, hồn ma tu luyện rất hiếm gặp, con đã gặp ở đâu.

Mấy ngày trước, Trần Ngự thấy bùa phòng ngự cao cấp khi gặp ác khí của Hường Nam thì hóa thành ngọn lửa màu vàng nên đoán Hường Nam là ma tu luyện, thế là nhắn tin hỏi ông lão.

Tôi muốn xây đường: Đúng là ma tu luyện sao ạ? Nhưng đó là con ác ma mà.

Ta là đại hào: Ngốc quá, ác ma thì không thể tự tu hành hay sao? Ác ma có tu vi cao, nếu có thể tu luyện thành công thì sẽ biến thành Ma Vương. Lại lập công mấy lần thì có thể so với Quỷ Sai cũng được nữa.

Trần Ngu tức muốn chết, muốn làm lấy với ông lão nhưng không có cách nào, bức xúc muốn đập phá cái gì đó. cô đưa mắt nhìn quanh tìm xem có thứ nào có thể đập không thì bỗng dừng nhìn thấy ảnh của Lâu Minh trên bàn sách. cô lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi “Số điện thoại của ông là bao nhiêu, con có chuyện muốn hỏi ông nè?”

Ta là đại hào: Ông đã nhận được tin nhắn của con, có việc gì mà phải nhất định nói qua điện thoại, ông vẫn chưa mua điện thoại di động đâu.

Tôi muốn xây đường: Ông định lừa con nít hả!

Ta là đại hào: Giờ con hỏi luôn đi, không hỏi là ông thoát đây.

Trần Ngu thấy ông lão cả lo phát phờ như thế thì tức muốn nện bàn, hít sâu mấy lần rồi mới hỏi “Con gặp một người, sát khí trên người anh ấy còn lợi hại hơn cả cương thi, ông, ông có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Ta là đại hào: Sát khí trên người một người còn lợi hại hơn cả cương thi?

Tôi muốn xây đường: Vâng.

Ta là đại hào: Vậy thì nhân cơ hội kết bạn với cậu ta, để cậu ta cho con ké sát khí mà về bùa.

Tôi muốn xây đường: Ông!!!

Ta là đại hào: Mặc dù ông đã từng gặp người có sát khí trên người nhưng sát khí nặng như vậy ông chưa gặp bao giờ. Thực ra ta rất tò mò sao cậu ta có thể sống đến tận bây giờ, những người như cậu ta giống như một loại vũ khí nguy hiểm, mấy ông già trong giới huyền học chắc là không để cậu ta lớn lên mà xử lý phăng teo cậu ta từ lâu rồi chứ.

Xử lý!!!

Trần Ngu cảm thấy những chữ này vô cùng chói mắt: Ông có biện pháp giải quyết không?

Ta là đại hào: không có!

Tôi muốn xây đường: không phải ông nội rất lợi hại sao?

Ta là đại hào: Mặc dù ông nội rất vui khi thấy con ngưỡng mộ ông như vậy nhưng ông nội cũng là người bình thường thôi con.

Trần Ngu muốn đập điện thoại: Vậy ông đến Đé Đô đi, ông nhìn anh ấy một chút rồi mới nói tiếp, được không.

Ta là đại hào: không quen không biết, mắt công ta chạy đi xa như vậy làm gì.

Trần Ngu nhanh chóng trả lời: anh ấy là bạn con.

Ta là đại hào: Đâu phải bạn trai con!

Ta là đại hào: Ông out đây.

Trần Ngu nhìn hình đại diện chuyên màu xám trong nháy mắt, tức giận hét to trong phòng sách: Lão già chết tiệt, có giỏi thì cả đời này ông đừng có đến gặp con.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô trò chuyện cùng Tây Thi xong, tiếp tục trò chơi, mặc áo giáp lấp lánh ánh bạc tản bộ tại cổng phó bản.

Miêu Miêu: anh trai, xin anh mang em theo với.

Ông Ngô: Xin hãy gọi ông là ông nội!

Mấy cô gái bây giờ sao không e dè chút xíu nào hết vậy, ngay cả ông lão như ông mà cũng không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nhiệt độ của em

Trần Ngu bị ông nội làm cho tức giận, không có tâm trạng đọc sách nữa, lè mề đến giờ ăn cơm tối, cho đến khi nhìn thấy trên bàn ăn một đĩa cá hấp thật to thì mới vui vẻ hơn một chút.

Trần Ngu vui vẻ ngồi xuống, nhìn về hướng cầu thang hỏi “anh Ba đâu?”

Về mặt Trình Bằng không đổi nói “Tam thiếu nói anh ấy không đói bụng, tiểu thư Trần Ngu cứ ăn trước đi ạ.”

“không đói bụng?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

Trình Bằng có chút giận dữ vì Trần Ngu làm Lâu Minh phát bệnh, không muốn nói nhiều với Trần Ngu, đem bữa tối chuẩn bị đầy đủ, mời Trần Ngu ăn cơm rồi lui xuống.

Trần Ngu nhìn phòng ăn vắng vẻ mà không thể quen được, bình thường cho dù anh Ba không đói cũng sẽ ngồi cùng cô ăn mấy miếng, sao hôm nay ngay cả có mặt ở phòng ăn cũng không thấy.

Trần Ngu ăn cơm mà không yên lòng, ngay cả món ruột là cá hấp cũng chỉ ăn vài miếng, cô miễn cưỡng ăn xong một bát cơm, suy nghĩ rồi đứng dậy đi lên phòng ngủ của Lâu Minh ở lầu hai.

Trình Bằng nhìn thấy, do dự một chút nhưng không ngăn cản, bởi vì cậu ta biết, mặc dù Lâu Minh vì Trần Ngu mà phát bệnh nhưng ngược lại, cũng bởi vì nhìn thấy cô mà anh mới vui vẻ.

Trần Ngu đứng trước cửa phòng ngủ của Lâu Minh, rồi nhẹ nhàng gõ cửa “anh Ba.”

“Vào đi.” Giọng nói của Lâu Minh vang lên.

Trần Ngu vặn cửa bước vào, thấy Lâu Minh đang nằm trên giường đọc sách, mặc dù khuôn mặt đẹp trai hơi mỉm cười nhưng rõ ràng là trạng thái tinh thần không được tốt lắm “anh Ba, anh không thoải mái sao?”

“anh hơi bị cảm chút thôi.” Lâu Minh đặt sách xuống nói “Có thể đêm qua ngủ bị nhiễm lạnh.”

“Nhà anh ẩm như thế này mà còn bị cảm lạnh sao?” Trần Ngu ngạc nhiên.

Lâu Minh sững người, đang muốn tìm lý do thì lại nghe Trần Ngu nói “Có phải anh cũng cảm thấy nóng giống em nên lên mở cửa sổ ra không?”

Lâu Minh mỉm cười, gật đầu chấp nhận.

“anh Ba, sao anh lại trẻ con như vậy chứ.” Trần Ngu làm như thật, giáo dục Lâu Minh “Ban ngày mở cửa sổ ra thì không sao, nhưng ban đêm mà mở cửa sổ sẽ bị cảm lạnh đó, đây là bài học mà đứa con nít nào cũng biết nha.”

“Em nói đúng, sau này anh không như vậy nữa.” Lần đầu tiên, Lâu Minh bị quở trách như thế, nhưng cảm giác không tồi chút nào.

“anh bị sốt hả?”

Lâu Minh đang muốn trả lời, một bàn tay mềm mại bất ngờ đặt lên trán anh, làm anh cứng người lại.

“Đầu có sốt đâu.” Trần Ngu đặt tay lên trán Lâu Minh đo thử nhiệt độ nhưng nhiệt độ từ lòng bàn tay làm cô cảm nhận không rõ ràng, cô suy nghĩ một chút rồi lấy tay ra, cúi đầu dán trán mình lên trán Lâu Minh.

Lâu Minh né tránh theo bản năng.

“anh đừng nhúc nhích.” Trần Ngu đè bả vai Lâu Minh lại, lấy trán của mình dán chặt lên trán Lâu Minh.

Trong lòng Lâu Minh cảm thấy thế giới an tĩnh lại, trong phòng chỉ có tiếng hít thở của anh và cô, trong mắt chỉ nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của cô nhóc cùng với từng sợi lông mi cong dài.

Trần Ngu đo khoảng mười giây rồi ngồi thẳng lên nói “Hình như không sốt đâu anh.”

Cảm xúc tràn kè tràn còn chưa biến mất, Lâu Minh cảm giác hình như đầu mình vẫn có thứ gì đó, nhẹ nhàng, hơi ngứa một chút lại vừa ẩm ẩm làm anh nhìn không được mà muốn đưa tay sờ lên.

“anh Ba, em biết là khi bị bệnh sẽ không đói bụng, nhưng anh vẫn phải ăn cơm chứ, như vậy mới có sức được.” Về mặt Trần Ngu quan tâm, nói với Lâu Minh.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“Vậy để em đi nói với trợ lý Trình giúp anh chuẩn bị bữa tối, anh Ba, anh muốn ăn gì?”

“Ăn cái gì mới có sức?” Lâu Minh mỉm cười hỏi.

“Tất nhiên là cơm rồi.” Trần Ngu đáp không chút nghĩ ngợi.

“Vậy thì ăn cơm.”

“Còn chuẩn bị thêm mấy món thanh đạm nữa, anh đang bị cảm, không thể ăn mấy món có nhiều dầu mỡ đâu.” Trần Ngu nói xong, kéo cửa phòng bước ra.

Đến khi trong phòng không có ai, Lâu Minh mới thuận theo khát vọng trong lòng, đưa tay lên, dùng ngón tay chạm nhẹ lên trán mình.

Người với người tiếp xúc với nhau là có sự âm áp, chỉ có sự âm áp khi tiếp xúc mới là sự tiếp xúc hữu hiệu, còn những mặt khác của con người đều là vì sinh tồn mà có bản năng giao tiếp. *(Câu này hơi lủng củng, nhưng mình cũng chẳng biết chuyển ngữ thế nào, mong mọi người thông cảm)*

Lâu Minh đã từng đọc trên mạng một câu như vậy, lúc đó anh còn chưa hiểu rõ nhưng đến hôm nay, anh mới hoàn toàn thấu hiểu.

thì ra đây là sự âm áp khi tiếp xúc sao?

==

Nỗ lực ôn tập một tuần, rốt cuộc kì thi cuối học kì đã bắt đầu, môn thi đầu tiên là toán cao cấp, Trần Ngu hận nhất là môn này, cô luôn cảm thấy những công thức phức tạp kia còn khó gần hơn cả việc vẽ bùa chú cao cấp nhất. Đối với môn học này, Trần Ngu quyết định thi đạt điểm chuẩn là đã cảm ơn trời đất rồi, cô chẳng mong muốn gì hơn.

không phải người ta đều nói, khi lên đại học thì các bài kiểm tra cuối kì đều đơn giản sao, chẳng lẽ đại học Đé Đô là trường hợp đặc biệt? Ra khó như vậy làm gì chứ! Trần Ngu buồn bực, vùi đầu làm bài.

Mà cách đại học Đé Đô hai con đường, trong một ngõ nhỏ yên lặng, một người đàn ông trung niên mặc đồ vest thân nhiên đi vào ngõ nhỏ, nhìn ngõ nhỏ không một bóng người, hỏi “Nghĩ kĩ chưa?”

Vừa dứt lời, ba hồn ma từ trong tường bay ra, nhìn thẳng về phía người đàn ông trung niên.

“Xem ra các người cũng biết là chạy trốn không có tác dụng gì?” Người đàn ông trung niên lướt qua Hường Nam nhìn cậu nhóc và sắc ma nữ đang đứng bên, nhíu mày.

Sắc ma nữ thấy người đàn ông trung niên thì theo bản năng cảm thấy sợ hãi, nhưng ma nữ vẫn cố nén hỏi “Ông có thể không cần dùng trận luyện hồn không, chúng tôi kí hợp đồng với ông?”

“Hợp đồng?” Người đàn ông trung niên lắc đầu “Nếu trước khi ta về trận luyện hồn mà bọn mi biết điều như vậy thì ta còn có thể cân nhắc, nhưng bây giờ ... không thể!”

“Ông ...” Sắc ma nữ còn muốn cãi thì bị Hường Nam chặn lại.

Hường Nam nhìn trừng trừng vào người đàn ông trung niên.

“Chính là ánh mắt này, không cam lòng, căm hận, thù hận.” Người đàn ông trung niên cười lạnh “Sao ta có thể cùng một ác ma hận ta thấu xương kí hợp đồng chứ? Takhông muốn tự tìm phiền phức đâu!”

“Nhưng sức mạnh trên người mi cũng quá hấp dẫn người khác rồi, ta đã đi nhiều nơi, ma tu luyện cũng đã gặp mấy lần nhưng tư chất tốt như mi thì hiếm thấy. Đồ tốt không thể bỏ qua, cho nên chỉ có luyện hồn thì ta mới yên tâm sử dụng mi.” Ánh mắt tham lam của người đàn ông dừng trên người Hường Nam.

“Ông ...” Sắc ma nữ lại muốn nói chuyện, nhưng khi chạm đến ánh mắt của người đàn ông trung niên thì lại co rúm lại.

Tiểu Khang cũng hơi sợ hãi mà nhích lại gần Hường Nam.

Hường Nam cúi đầu nhìn Tiểu Khang, sau đó ngẩng đầu nói “Có phải ông đã động tay động chân lên người Tiểu Khang không?”

“Mi phát hiện rồi? Có phải không tiền nó đi đâu thai được, có phải âm phủ không thu nó không?” Người đàn ông trung niên cười xấu xa.

“Quả nhiên là ông!”

“Khá đấy!” Người đàn ông trung niên thân nhiên thừa nhận nói “Ta đã nói rồi, sức mạnh của mi rất lớn, nếu như ta chỉ muốn giết mi, mặc dù hơi phiền phức nhưng không có gì là không thể. Nhưng ta muốn hóa luyện mi nên phải hoàn toàn áp chế được mi. Những hồn ma cá tính thì chết chứ không chịu khuất phục như mi thì làm sao có thể ngoan ngoãn để cho ta thu phục, cho nên ta đã sử dụng chút thủ đoạn.”

Hường Nam hận không thể bỏ nhào qua xé xác người đàn ông.

“Hồn ma quả là trạng thái của con người sau khi chết, cho dù đã chết nhiều năm giống như mi, oán khí đầy người như vậy mà vẫn còn có điều quan tâm.”

Về mặt người đàn ông trung niên chế giễu nhìn cậu nhóc mà bên cạnh Hường Nam “Vì một thứ bé nhỏ yếu ớt như vậy mà tự đưa mình lâm vào tình trạng như bây giờ, đúng là ngu không ai bằng, ha ha ha...”

Hường Nam nhìn người đàn ông trung niên không hề kiêng dè mà cười ha hả, nắm đấm bên cạnh sườn nắm chặt, nhưng cậu ta không có cách nào khác, mặc dù rất không cam tâm nhưng người Thiên Sư vô si này đã nắm hết số mệnh của cậu ta không tay. Vậy mà còn động chân động tay với Tiểu Khang làm cho thằng nhóc không có cách nào đi đâu thai được.

Người đàn ông trung niên nhìn ra nỗi hận thù của Hường Nam, giữa ban ngày mà oán khí tăng vọt là mình chứng tốt nhất, tức giận, phần nộ, thù hận, rất tốt, mi càng oán hận, sức mạnh sẽ càng lớn, sau khi ta dùng sức mạnh của mi luyện hồn thì cũng sẽ càng mạnh hơn, ha ha ha ...

“Có phải chỉ cần tôi để ông luyện hồn thì ông sẽ bỏ qua cho bọn họ?” Hường Nam nghiêng răng hỏi.

“Đương nhiên, với ta mà nói bọn họ chỉ là rác rưởi.” khinh bỉ.

Sát ý (ý muốn giết người) trong mắt Hường Nam chợt lóe lên.

“Ta biết mi rất muốn giết ta, nhưng không có ích gì đâu, mi không giết được ta.” Người đàn ông trung niên cảm nhận được sát ý của Hường Nam “Ta không phải người tốt nhưng nói chuyện luôn chắc chắn, chỉ cần mi ngoan ngoãn cho ta luyện hồn, ta không những không đụng vào bọn họ mà còn chủ động siêu độ cho bọn họ nữa. Thế nào?”

Hường Nam nhìn người đàn ông trung niên, bắt đầu suy nghĩ về điều kiện của đối phương, hôm nay cậu ta không thể không lựa chọn.

“Hường Nam, đừng nghe ông ta! Cùng lắm thì bọn em vĩnh viễn ở ngõ nhỏ này không đi ra, dù sao ông ta cũng không dám vào đây.” Sắc ma nữ bỗng nhiên nói “Tuổi thọ của con người có hạn, nhưng chúng ta có thời gian, xem ai hao tổn hơn ai.”

“Khá đấy!” Người đàn ông trung niên nghe ma nữ nói, chợt cười một tiếng, tay phải vẫn đứt túi quần rút ra, giờ lên trước người, từ từ tạo thành pháp quyết (bí quyết pháp thuật).

“A!” Chợt một tiếng hét thảm thiết vang lên, Hường Nam và sắc ma nữ nhìn lại, thấy Tiểu Khang vừa nãy còn đứng bên, giờ đang ngã trên mặt đất không ngừng lăn lộn, trên thân tỏa ra ngọn lửa màu xanh nhạt.

“Dừng tay, dừng tay, ông dừng tay cho tôi!” Hường Nam phần nộ phóng ra đầu gối, một luồng âm khí bàng bạc giận giữ đánh về phía trước nhưng người đàn ông trung niên đã chuẩn bị trước, lùi về sau hai mét.

Dù sức mạnh của Hường Nam lớn đến đâu cũng không thể ra khỏi ngõ nhỏ, hai mắt Hường Nam vẫn đỏ, thân thể cố gắng bỏ nhào ra phía ngoài.

Bộp một tiếng vang lên, bốn sợi dây xích đen nhánh to bằng cánh tay đưa trẻ con từ dưới đất chui lên, một đầu gắn vào tường, một đầu xích tại tay chân Hường Nam.

Theo sự giãy dụa của Hường Nam, xích sắt không ngừng lay động, loảng xoảng loảng xoảng hết sức chói tai nhưng vẫn không suy chuyển một chút nào.

Người đàn ông trung niên thấy đã đủ, thu pháp quyết lại, ngọn lửa trên người Tiểu Khang bỗng dưng tắt, Tiểu Khang ngừng kêu la, run lên hai lần rồi nằm bất động trên mặt đất.

“Tiểu Khang, Tiểu Khang, em sao rồi?” Sắc ma nữ vội vàng ôm lấy Tiểu Khang, chỉ thấy khuôn mặt vốn hồng hào của Tiểu Khang nay trở nên trắng nhợt, hơi thở quanh thân cũng vô cùng yếu ớt, đây là dấu hiệu của việc hồn phách tan rã sao.

Lúc này Hường Nam cũng tỉnh táo lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn thoáng qua Tiểu Khang, nhìn cậu nhóc được mình che chở bao lâu nay trở nên như vậy thì đau lòng không thôi.

Thôi, thôi, dù sao thì cậu ta đã sớm không còn chấp niệm gì với việc sống hay chết nữa rồi, không phải là luyện hồn sao? Luyện xong thì cậu ta có thể thế nào? Nếu như đã mất đi lý trí thì giữa trời đất này sẽ không còn một Hường Nam nữa mà chỉ còn lại một con ác ma điên cuồng mà thôi. Dù cho bị biến thành đồ vật cho người ta lợi dụng hay là thân bất do kỷ mà bị hồn bay phách lạc, lúc đó cậu ta cũng đã không còn tri giác. Coi như là từ hôm nay trở đi, cậu ta đã bị hồn bay phách lạc rồi.

Thân bất do kỷ: Thân thể không do mình điều khiển

“Ông thả bọn họ đi đi!” Hường Nam vô cùng tỉnh táo nói.

“Mi nghĩ thông rồi?” nở nụ cười sắp được như ý.

“Nhớ kĩ lời ông đã nói, sau khi luyện hồn xong, ông phải siêu độ cho bọn họ.” Hường Nam nói.

“Tất nhiên!” Người đàn ông trung niên nói dứt khoát.

Sắc ma nữ nghe hai người nói chuyện, khóc lên “Hường Nam không muốn, anh không muốn mà ... Dù sao em đã chết một lần rồi, em không sợ.”

Hường Nam xoay người, sững sờ nhìn sắc ma nữ đang khóc thút thít đầy đau khổ, sau đó nện bước chân đến trước người ma nữ, tiếng xích sắt theo

bước chân của Hường Nam mà rền vang khắp ngõ, cho đến khi Hường Nam dừng bước trước mặt ma nữ.

Hường Nam từ từ ngồi xuống, nhìn sắc ma nữ bởi vì khóc nức nở mà xấu xí, cúi đầu xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của sắc ma nữ, hôn lên trán ma nữ một cái.

“Hường Nam...” Sắc ma nữ ngây người.

“Mang Tiểu Khang rời khỏi đây đi.” Hường Nam thấp giọng nói.

Sắc ma nữ nhìn Hường Nam, nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, khi đó, ma nữ vừa mới chết, vẫn là một ma mới. Ma nữ là một ‘nhan không’ chính hiệu, thích ngắm nhìn những ‘tiểu thịt tươi’, bởi vì khi còn sống chưa từng yêu đương nên đi đến đại học Đê Đô ngắm nhìn các ‘soái ca’ cho thỏa thích rồi mới đi đầu thai. Nhưng đại học Đê Đô có khí lạnh (tưởng thực chi khí) quá nặng mà lúc đó ma nữ rất yếu, không có cách nào đi vào, đành ngồi xỏm bên lề đường gần đại học Đê Đô lén lút nhìn các ‘tiểu thịt tươi’.

Có một ngày, ma nữ đi theo một ‘soái ca’ đi đến ngõ nhỏ này, bỗng nhiên có một giọng nói non nớt gọi lại “Chị ơi, chị định hại người sao?”

Lúc đó, sắc ma nữ giật nảy mình, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện chỉ là một cậu nhóc ma nhỏ, thì lập tức trừng cậu nhóc “Nhóc con, nhóc nói lung tung gì đó, cần thận chị đánh cho một cái bây giờ.”

“cô muốn đánh à?”

một giọng quát trong trẻo mà lạnh lùng vang lên, sắc ma nữ đã nhìn thấy một anh chàng đẹp trai nhất từ trước đến giờ, thì ra trên đời này thực sự có người đẹp như lời thơ đã miêu tả “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” (chắc là trên đời này có người đẹp như ngọc, công tử chính là có một không hai, bạn nào biết chỉ mình nha).

Từ đó về sau, sắc ma nữ thường xuyên xuất hiện ở ngõ nhỏ, ý đồ lén ngắm nhìn chàng trai đẹp nhất trên đời này.

Có một ngày, Tiểu Khang hỏi ma nữ “Chị Duy Duy, vì sao chị không đi đầu thai?”

“Chị muốn sưu tập đủ 999 ‘soái ca’ đã!”

“Nhiều như thế, làm sao chị sưu tập hết được.”

“Nếu sưu tập không đủ thì chị đến hôn anh trai em, nếu có thể hôn được anh ấy thì chị mãn nguyện lắm rồi.”

Sắc ma nữ vẫn nhớ, lúc nói câu đó, Hường Nam đã tức giận mà một phát chuông ma nữ bay ra ngoài. không nghĩ rằng đến hôm nay, nguyện vọng đó đã được thực hiện.

“đi đi!” Hường Nam đứng lên, nhường đường cho sắc ma nữ đi.

Sắc ma nữ im lặng một lát, sau đó cắn răng một cái, ôm thân thể bất động của Tiểu Khang, cúi đầu đi ra khỏi ngõ nhỏ, từng bước một đi đến gần người đàn ông đang đứng ở đầu ngõ kia.

Người đàn ông trung niên tất nhiên là biết rõ thái độ thù địch của sắc ma nữ với mình, nhưng hồn ma nhỏ yếu như vậy, một ngón tay của hắn ta cũng có thể bóp chết, nên hoàn toàn không để ma nữ vào mắt.

Sắc ma nữ từng bước, từng bước đi tới, trong nháy mắt đi lướt qua người đàn ông trung niên, bỗng nhiên bùng phát, móng tay mọc dài ra đâm về phía lồng ngực của người đàn ông trung niên.

“Chết tiệt!” Người đàn ông trung niên đánh ra một chuông linh khí, đánh bay sắc ma nữ và Tiểu Khang đang nằm trong ngực ma nữ.

Hường Nam bay người lên đón lấy hai người, thì phát hiện hơi thở vốn tương đối sạch sẽ của sắc ma nữ đã biến đổi, hai mắt đỏ vằn, quanh thân tỏa ra quang oán khí đen nhánh.

“Em...” Hường Nam muốn nói lại thôi.

“Em thật là vô dụng mà, dù có biến thành ác ma cũng vô dụng thôi!” Linh hồn ma nữ vốn yếu ớt, bị linh lực của người đàn ông trung niên gây tổn thương mà có chút không ổn định.

Hường Nam nhìn hai linh hồn trong ngực mình, hình ảnh chấp chờn, cậu ta cảm phần nhìn người đàn ông trung niên “Ông đã nói sẽ không làm tổn thương bọn họ.”

“Là cô ta không biết lượng sức, châu chấu đá xe, nếu không phải vì mi thì một chuông lúc này của ta đã làm cô ta hồn bay phách lạc.” Người đàn ông trung niên nói xong, bỗng nhiên ngồi xỏm xuống, nhặt một lá bùa màu vàng vừa rơi xuống đất lên, đây là khi ma nữ bị đánh bay ra ngoài làm rơi “Bùa cảm ứng, bọn mi đúng là to gan, dám tìm Thiên Sư khác giúp đỡ.”

Người đàn ông trung niên mở lá bùa ra, nhìn những đường vẽ trên lá bùa, cười lạnh “Đồ ta nhìn trúng mà còn có người dám hót tay trên sao, thật là chán sống rồi.”

==

Buổi thi đã diễn ra được hơn một nửa, tất cả câu hỏi Trần Ngu đã làm xong, không bỏ qua câu nào, cô đang định tính toán điểm mình có thể đạt được. Nếu đạt được 70 điểm thì cô sẽ đi nộp bài, dù sao còn mười điểm là do các giảng viên tự đánh giá, đạt điểm yêu cầu không quá khó, nếu vẫn chưa đủ điểm thì cô lại tiếp tục cố gắng viết thêm gì đó, có lẽ viết thêm mấy dòng thì có thể thêm được mấy điểm.

Vừa tính đến năm mươi điểm, bỗng nhiên Trần Ngu cảm thấy linh khí trong cơ thể mình không thể khống chế, linh khí trong đan điền xoay tròn căng phòng dường như muốn nổ tung.

“Àm!”

Mông Trần Ngu từ trên ghế đập mạnh xuống đất, cô nhả nhào trên mặt đất, ho khan liên tục.

“Bạn học, em làm sao thế?” Giáo viên giám thị thấy Trần Ngu bỗng nhiên ngã trên mặt đất thì chạy vội đến xem.

Trần Ngu ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, mẹ nó, đau sót hông bà rồi.

“Bạn học, sắc mặt em kém lắm, có muốn đi đến phòng y tế không?” Giáo viên giám thị lo lắng hỏi.

“Giáo sư, em không sao!” Trần Ngu ổn định khí, để linh khí đang xao động trong cơ thể mình ổn định lại, nhờ giáo viên giám thị đỡ đứng lên, cô đưa bài thi nộp luôn “Giáo sư, em nộp bài ạ.”

Trần Ngu quay người đi lên bục giảng, lấy túi vải của mình, sai bước ra ngoài.

Thằng khốn nào dám ám hại bà cô ta đây!

Trần Ngu thở hổn hển đi ra khỏi phòng học, khi đi đến đầu cầu thang, tìm một góc không có người, hai tay xoay chuyển, vẽ một lá bùa trong không khí “Thiên linh linh, địa linh linh, hàng linh!”

Hàng linh: chắc là gọi thần linh

Trần Ngu vừa dứt lời, một lá bùa vàng óng ánh được hình thành trên không trung, đây trạng thái chung của bùa chú, hàng linh. Thời cổ đại, khi huyền học còn thịnh vượng, hàng linh có thể dùng để mời các vị thần tiên, nhưng bây giờ chỉ có thể sử dụng để tìm kiếm bùa chú.

Trần Ngu thấy bùa chú đã được tạo thành, trong lòng cảm nhận được điểm xuất phát của nguồn sức mạnh lúc này, ngón tay phát một cái “đi!”

Lá bùa xuyên qua tường bay đi, hướng về phía ngõ nhỏ cách đó không xa.

Trần Ngu lại cầm túi vải lên, đang định đuổi theo lá bùa thì chợt nghe trên lầu vọng đến tiếng cười khê.

Trần Ngu kinh ngạc ngẩng đầu, trông thấy một thanh niên đẹp trai, anh tuấn, người đó cười nói “Bạn học, đi thi phải dựa vào học bài, niệm ‘thiên linh linh địa linh linh’ không có tác dụng đâu.”

Trần Ngu không rảnh quan tâm cậu ta, xấu hổ cười cười rồi cầm túi vải chạy ra ngoài. Người thanh niên chỉ coi như Trần Ngu xấu hổ, cũng không nói thêm gì, cười cười đi xuống lầu.

Phòng thi của Trần Ngu cách cổng lớn của trường đại học rất gần, cô tăng tốc chạy thật nhanh làm các bạn học trong sân trường đều ngoái theo.

Trong ngõ nhỏ cách đại học Đé Đô không xa, người đàn ông trung niên dạy cho chủ nhân lá bùa một bài học xong thì nhìn Hường Nam một lần nữa nói “Ta nể mặt mi tha cho cô ta một lần, nếu có lần sau nữa, đừng trách ta không khách khí.”

“Hường Nam, đừng, đừng...” Sắc ma nữ vẫn cố gắng ngăn cản Hường Nam.

“Sự kiên nhẫn của ta cũng có mức độ.” Người đàn ông trung niên nhắc nhở.

Hường Nam ôm lấy sắc ma nữ và cả Tiểu Khang, từng bước từng bước đi về cửa khác của ngõ nhỏ, sau đó dùng sức đẩy mạnh hai người ra ngoài.

“Đừng, đừng...” Sắc ma nữ gào khóc nhìn Hường Nam, nhưng không có cách nào chạm vào thân thể Hường Nam.

“anh, anh...” Lúc này Tiểu Khang cũng tỉnh lại, nhìn Hường Nam lăm bầm kêu lên.

Hường Nam nhắm mắt lại, dứt khoát xoay người, không nhìn hai người nữa. Ác khí quanh thân không ngừng cuộn cuộn tuôn ra, càng ngày càng nhiều, cho đến khi trận pháp luyện hồn trên vách tường hoàn toàn khởi động, không ngừng cắn nuốt ác khí của cậu ta đồng thời cũng kéo hồn phách của cậu ta đi.

Cái gọi là luyện hồn chính là không ngừng hấp thu ác khí của ác ma, ác khí hấp thu đến một mức độ nhất định sau đó sẽ hấp thu hồn thể của ác ma. Khi hồn thể của ác ma đã suy yếu là lúc Thiên Sư tế luyện (cúng tế và tu luyện). Đây là bước yêu cầu Thiên Sư chính mình đánh bại ác ma, khi ác ma sắp hồn

bay phách lạc, thông qua trận pháp luyện hồn để tế luyện hồn ác ma.

Bây giờ Hường Nam đang làm suy yếu sức mạnh của mình, cho đến khi hồn thể suy yếu đến mức không còn có thể phản kháng là thời điểm người đàn ông trung niên mới có thể đi vào ngõ nhỏ, không cần tốn nhiều sức tế luyện hồn phách của Hường Nam

Người đàn ông trung niên thấy Hường Nam cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, thấy mình sắp có một hồn ma nô lệ có thực lực vô cùng cao thâm, nhin không được mà nở nụ cười khoe khoang.

“Àm!”

Khi người đàn ông trung niên đang cười đắc ý, một lá bùa ánh vàng kim từ phía sau lưng bay đến, một luồng linh lực vô cùng mạnh mẽ nổ tung phía sau người đàn ông. Ông ta không kịp né tránh bị xung kích của linh lực chấn động nhào vào trong ngõ nhỏ.

Hường Nam thấy người đàn ông vào trong ngõ nhỏ, lập tức hóa thành một luồng khí đen nhào tới, ác khí đầy trời tập trung đánh vào người đàn ông làm cho hắn trốn không thoát.

Khi người đàn ông trung niên bị Hường Nam chụp một tay, phản ứng rất nhanh, rút từ trong áo một thanh kiếm gỗ đào đánh nhau với Hường Nam.

Hường Nam hận không thể xé nát đối phương, lúc chiến đấu không hề kiêng dè chút nào, điên cuồng tấn công.

Người đàn ông trung niên luống cuống chân tay chống đỡ, ông ta cần một cơ hội để thoát khỏi ngõ nhỏ, chỉ cần rời khỏi ngõ nhỏ này, có thể oắt ma trong tay cho dù Hường Nam có lợi hại như thế nào đi nữa cũng không dám làm gì hắn ta.

Ngay khi người đàn ông trung niên rút ra bùa phòng ngự cao cấp, dán lên người Hường Nam, rồi lợi dụng cơ hội trong nháy mắt đó thoát khỏi ngõ hẻm. Lúc này, Trần Ngự vừa lúc chạy đến, trong mắt cô không nhìn thấy khu vực ngập tràn ác khí kia mà chỉ thấy người đàn ông trước mắt với hơi thở vô cùng quen thuộc.

Cháu trai, chính mi là người dám ám hại bà cô ta đây sao!

Trần Ngự ngay lập tức lấy la bàn ra, vung tay đập tới.

Người đàn ông đáng thương còn chưa đứng vững liền bị một luồng linh lực cực lớn đập vào người bay trở lại ngõ nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Dám ám hại tôi trong lúc tôi đang thi, nếu tôi thi rớt thì làm sao bây giờ.

Tam thiếu: Có anh nè, anh dạy bổ túc cho em.

Tây Thi: Vậy không cần đánh chết, đánh gần chết thôi ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ông ta sàm sỡ em

Sau khi Trần Ngự đánh cho người đàn ông bay trở vào ngõ nhỏ, đang muốn đuổi theo sống mái một trận thì bị bầu ác khí bên trong ngõ nhỏ chặn lại.

Nhìn Hường Nam gần như điên cuồng đang công kích người đàn ông, Trần Ngự yên lặng thu hồi bàn chân đã bước vào ngõ nhỏ, bình tĩnh đứng ở đầu ngõ, quyết định khoan tay đứng nhìn một lát.

Người hôm nay gặp xui xẻo chắc chắn là Thiên Sư đã về trận pháp luyện hồn kia, nhưng mà bị Hường Nam đánh cho bầm dập thế này, không biết có còn sức để luyện hồn nữa không.

Người này tìm đường chết đúng là có phong cách riêng.

Người đàn ông bị Trần Ngự đánh cho bay vào ngõ nhỏ, đầu óc đang choáng váng thối lại bị Hường Nam đè lại đánh cho một trận toi bời, ác khí trong ngõ nhỏ càng ngày càng nặng hoàn toàn áp chế linh khí trên người gã đàn ông. Người đàn ông không còn chút hơi sức để đánh trả, chỉ có thể một lần nữa móc lá bùa phòng ngự cao cấp ra một lần nữa đánh văng Hường Nam ra ngoài.

Người đàn ông thừa cơ chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Trần Ngự thấy hắn ta chạy về phía mình, giơ chân đập cho người đàn ông một cú, lăn trở lại.

Hướng Nam lại như hổ đói rình mồi, nhào lên.

“Con nhóc kia từ đâu đến, cô đang làm cái gì vậy!” Người đàn ông trung niên vừa khó khăn tránh né sự tấn công của Hướng Nam vừa nhìn Trần Ngự quát lên, hẳn ta vẫn chưa nhận ra Trần Ngự là Thiên Sư chán sống mà hẳn ta vừa mới động chân động tay.

“Ha ha ...”

Năm lần bảy lượt bị Trần Ngự đánh lên, người đàn ông trung niên đã sớm mất ưu thế khi đánh nhau với Hướng Nam, mà Hướng Nam thì đang dốc toàn bộ sức lực nhằm vào hẳn ta. Người đàn ông trung niên biết mình còn chân chừ nữa thì không chết cũng bị thương nặng, thế là móc lá bùa phòng ngự cao cấp cuối cùng ra, định thừa cơ tẩu thoát.

Lần này, khi người đàn ông chạy ra khỏi ngõ nhỏ, từ xa đã hét lên với Trần Ngự “Tránh ra!”

“Ha ha ...” Tay phải Trần Ngự nâng lên, chiếc la bàn vẫn bay lơ lửng trong không trung chậm rãi bay về bên cạnh Trần Ngự.

“cô là Thiên Sư kia?” Người đàn ông trung niên cảm nhận được hơi thở của Trần Ngự, biến sắc hỏi.

“Tôi vất cả học tập nửa tháng, thế mà ông dám ám hại tôi ngay lúc tôi đang thi?” Trần Ngự nhẹ răng cười tay phải mạnh mẽ vung về phía trước, la bàn vù một tiếng, lại đem người đàn ông trung niên đánh bay vào ngõ nhỏ.

Hướng Nam gào một tiếng rồi nhào lên lần nữa.

Con người có người tốt người xấu, Thiên Sư cũng vậy. Lúc còn nhỏ, Trần Ngự ngây thơ hỏi ông lão, làm sao phân biệt được Thiên Sư tốt, Thiên Sư xấu? Đến bây giờ, Trần Ngự vẫn còn nhớ câu trả lời của ông lão.

Lúc đó, Trần Ngự mới học xong kỹ năng vẽ bùa, ông lão chỉ vào lá bùa Trần Ngự mới vẽ xong nói “Bùa chú là Thiên Sư sử dụng linh lực của chính bản thân mình vẽ ra, nên bùa chú và Thiên Sư có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ. Ví dụ như lá bùa này, vì đây là do con vẽ nên nếu như bị người khác sử dụng, con sẽ cảm nhận được.”

“Bùa chú là sử dụng linh khí của con để tạo thành, có thể đi giúp đỡ người khác, đồng nghĩa người khác cũng có thể lợi dụng mối liên hệ giữa con và bùa chú, thông qua thuật pháp đặc biệt mà gây tổn thương cho con. Nhóc con, con hãy nhớ kỹ, thuật pháp của Thiên Sư là dùng để diệt trừ các loại vật âm tà, như là trừ ma, vân vân ..., lợi dụng thuật pháp để làm hại người khác là điều tối kỵ trong giới huyền học.” Ông lão nghiêm túc nói “Nếu có một ngày, có người dám lợi dụng bùa chú của con, thì triển thuật pháp hại con thì cứ tìm hẳn ta đánh cho đến chết.”

Trần Ngự nhìn người đàn ông bị Hướng Nam đánh cho sống dở chết dở, lập tức cảm thấy, chỉ cần cô không cho hẳn ta ra khỏi ngõ nhỏ này, không cần cô tự tay đánh hẳn thì người này cũng bị đánh thừa sống thiếu chết rồi.

Người đàn ông thấy Hướng Nam hoàn toàn không thèm để ý đến tác dụng của trận pháp luyện hồn, điên cuồng sử dụng sức mạnh hiển nhiên là có ý định cùng hẳn ta ‘đồng uy vu tận’ (Cùng sống cùng chết). Mà ba lá bùa phòng ngự cao cấp hẳn ta đã sử dụng hết rồi, người đàn ông quyết định rút trong túi một tấm bảng gỗ màu đen.

Trong tấm bảng gỗ này, phong ấn một con ác ma mà mười năm trước hẳn ta đã luyện hóa được ở Tương Tây, bây giờ đã gần chạm đến mốc Ma Vương rồi. Nếu không phải hẳn ta còn kiêng dè việc xuất hiện đồng thời của hai ác ma hung mãnh sẽ khiến giới huyền học chú ý thì hẳn ta đã lấy ra từ sớm. Nhưng lúc này hẳn ta cũng không thể so đo nhiều như vậy.

“Ma Vương nghe lệnh!”

Theo lời hô của người đàn ông, một nguồn sát khí còn lớn hơn của Hướng Nam đột nhiên xuất hiện. Hai nguồn âm khí hung mãnh đụng vào nhau, bắn thẳng lên trời, một tiếng sét nổ vang.

Hướng Nam bị nguồn âm khí khổng lồ đánh văng ra, khi giương mắt nhìn lại thì thấy đứng trước mặt người đàn ông là hình ảnh một con ma, trên trán mọc hai cái sừng giống như sừng trâu.

Ma Vương, lần đầu tiên Trần Ngự nhìn thấy Ma Vương, âm khí làm người ta rét run cũng làm cho Trần Ngự phải lui về sau một bước.

“Ăn nó, ăn nó thì mi có thể hoàn toàn hóa thành Ma Vương.” Người đàn ông dựa vào tường, chỉ vào Hướng Nam ra lệnh.

Mặc dù thực lực của Ma Vương rất hung mãnh, hơi thở quanh thân làm cho người khác nhìn mà khiếp sợ, nhưng trong đôi mắt đỏ ngầu chỉ có sự lạnh lùng mà không có chút cảm xúc nào khác. Ma Vương nghe người đàn ông ra lệnh thì nhảy lên tại chỗ nhào về Hướng Nam, tốc độ chiến đấu của hai con ác ma quá nhanh, Trần Ngự không nhìn thấy rõ chỉ thấy nhoang nhoáng hình ảnh trước mắt.

“Àm! Âm! Âm!”

Ba luồng sét liên tiếp từ trên trời vang lên, đó là do âm khí quá nặng dẫn đến trên thiên đình đưa đến cảnh báo. Đồng thời, các Thiên Sư trong giới huyền học ở Đế Đô, dù lúc này đang làm gì, tất cả đều rời rít dừng tay ngừng đầu bấm quẻ, chẳng lẽ có yêu quái phương nào xuất hiện?

Sau khi thả Ma Vương ra đối phó với Hướng Nam, người đàn ông không quan tâm đến Hướng Nam nữa, vì hẳn ta biết, dù Hướng Nam lợi hại như thế

nào cũng không phải là đối thủ của hồn ma đã cắn nuốt hàng ngàn hồn ma khác, sắp biến thành Ma Vương.

Người đàn ông đưa tay lau khô miệng rướm máu, khuôn mặt bình tĩnh từng bước từng bước đi về phía Trần Ngự.

“Con nhóc chết tiệt này, cô chết với tôi!” Liên tiếp bị Trần Ngự phá rối, người đàn ông vô cùng tức giận, mặt mày dữ tợn giờ tay định bóp cổ Trần Ngự.

Trần Ngự nghiêng người né tránh cánh tay của người đàn ông, tiếp đó giơ chân chom một cú đá hậu vào mặt người đàn ông. Người đàn ông bị đá văng ra, đầu đụng vào tường, người vẫn chưa kịp phản ứng thì bị Trần Ngự bồi thêm một cú ném qua vai nằm sòng sọc trên mặt đất.

Nếu muốn kể đến năng lực của Trần Ngự, học tập đứng thứ ba, trừ ma đứng thứ hai, đánh nhau mới là cao thủ số một của cô.

Trong lúc này, trong ngõ hai con ác ma đang chiến đấu, ngoài ngõ, Trần Ngự đang đề người đàn ông xuống đất, đánh cho một trận toi bời hoa lá, vừa đánh vừa mắng “Ai bảo ông dám ám hại tôi lúc tôi đang thi, ông có biết toán cao cấp khó nhằn lắm không hả?”

Người đàn ông không thể ngờ hẳn ta có thể dễ dàng khống chế một ác ma có tu vi cao như Hường Nam nhưng lại thể thảm trong tay một cô nhóc con như vậy.

“Ma Vương!” Người đàn ông hét lớn.

Trong ngõ nhỏ, Ma Vương đang áp chế Hường Nam chợt hóa thành trận khói đen thổi về phía Trần Ngự.

“Chết cha!” Làm sao Trần Ngự có thể đánh thắng Ma Vương, cô cũng bị dọa sợ không biết phải đối phó như thế nào, đang định đứng dậy chạy trốn thì khỏe mắt chợt nhìn thoáng qua tấm bảng gỗ màu đen. Đó chính là nơi trú ngụ của Ma Vương, Trần Ngự không chút nghĩ ngợi, nhắc chân đạp xuống.

“Rắc!” Bài vị vỡ thành hai mảnh, đã bay tới gần, Ma Vương bỗng nhiên biến mất theo tiếng vỡ của bài vị, cũng làm cho âm khí còn u ám đầy trời bỗng nhiên hoàn toàn biến mất.

“cô ...” Người đàn ông không thể tin những gì mình đang nhìn thấy.

“Bài vị quan trọng như vậy mà lại dùng gỗ dỏm quá thể.” Trần Ngự dè bêu một câu, nhắc chân tiếp tục đạp lên người đàn ông.

Bà cô ta chỉ muốn đánh ông một trận cho hả giận, vậy mà ông dám dùng Ma Vương truy sát cô, đây là muốn giết người mà.

“Cảnh sát đây, không được nhúc nhích!” Trong lòng Trần Ngự run lên một cái, chân đang nhắc lên một nửa cũng dừng lại giữa chừng.

Xong rồi, lại phải vào cục cảnh sát rồi!

“Tiên sinh, ngài không sao chứ?” Cảnh sát đem người đàn ông bị đánh mặt mũi bầm dập, sưng như đầu heo lên, trong lòng nói thầm một tiếng ‘thật là quá thảm rồi’.

Người đàn ông đứng lên, không trả lời cảnh sát mà dùng đôi mắt tràn đầy oán độc nhìn chằm chằm Trần Ngự đang đứng một bên.

“cô ... Trần Ngự?” Người cảnh sát quay đầu, khi trông thấy Trần Ngự thì nhin không được kêu một tiếng.

“Cảnh sát Khâu!” Trần Ngự bứt rứt lo lắng chào hỏi. Xong rồi, xong rồi, mấy vết thương trên người gã kia 80% là do Hường Nam đánh nhưng mà người khác đầu nhìn thấy ma, xem ra mình phải đứng mũi chịu sào rồi đây.

“Em ... em đánh ông ta?” Về mặt Khâu Hằng phức tạp hỏi.

“Em ... em nói không phải, anh có tin không?” Trần Ngự cười còn khó coi hơn khóc.

Khâu Hằng do dự một chút, nhìn người đàn ông thể thảm hỏi “Vết thương trên người ông là do cô gái này gây ra sao?”

Người đàn ông cũng nhận ra Trần Ngự và cảnh sát có quen biết, nhưng hẳn ta mặc kệ, hẳn ta cũng không muốn đi đến cục cảnh sát. Người đàn ông tránh sự giúp đỡ của Khâu Hằng, đi qua một bên đứng trước mặt Trần Ngự hỏi “cô tên Trần Ngự?”

“Đúng, thì sao?” Trần Ngự không chút yếu thế, trừng mắt nhìn lại ông ta.

“cô cứ chờ đấy!” Người đàn ông hung hăng nói.

“Tiên sinh, có chuyện gì chúng ta đến cục cảnh sát giải quyết, đừng có nói mấy lời giống như tự mình đi trả thù như vậy.” Khâu Hằng thấy vẻ mặt và thái độ của người đàn ông không thích hợp, có ý sau này sẽ tìm Trần Ngự trả thù, thế là cảnh cáo trước.

Người đàn ông quay đầu nhìn chằm chằm Khâu Hằng, ánh mắt kia cũng làm Khâu Hằng nhin không được mà rung mình, người này không phải là người tốt!

“Chuyện gì vậy?” Đợi trên xe một lúc lâu, Trần Dương thấy Khâu Hằng giải quyết vụ đánh nhau mãi mà không xong, thế là mặt lạnh xuống xe.

Trần Dương tới gần, liếc nhìn người đàn ông bị thương, lập tức nhíu mày lại, bị thương như thế đã có thể cấu thành tội Cố ý gây thương tích rồi. Đánh ông ta hình như là một phụ nữ, anh tò mò không biết người phụ nữ nào mà hung dữ như thế, thế là xoay người nhìn về phía đầu sỏ gây tội.

“anh!” Trần Ngự cười thật khó coi.

Lon coca trong tay Trần Dương cạch một cái, rơi xuống đất, nước coca tràn ra mặt đất.

“Em lại gây chuyện gì vậy hả?” Trần Dương tức giận hỏi.

Trần Ngự bị dọa lùi về sau một bước, chỉ vào mặt người đàn ông bầm dập vết thương ở đối diện, không chút nghĩ ngợi nói “Ông ta bắt nạt em trước!”

Khâu Hằng nghe thế, trong lòng không tiếng động rên lên một tiếng, em gái Trần Ngự nha, em đánh người ta thành cái gì rồi mà còn dám nói người ta bắt nạt em?

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Trần Dương đảo qua mặt người đàn ông đã sưng như đầu heo, ngẩn người.

Khâu Hằng nhìn túi vải của Trần Ngự bị quăng trên mặt đất, một tia sáng chợt lóe lên “Có phải ông ta giật túi của em không?”

“Ông ta ... ông ta ...”

“nói ông ta sàm sỡ cô!” Sắc mặt nữ tử đầu tới, nhẹ nhàng nói vào tai Trần Ngự.

“Ông ta sàm sỡ em!” đang không biết phải giải thích thế nào, Trần Ngự đương nhiên đồng ý gọi ý của sắc mặt nữ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42-2: Ông ta sàm sỡ em 2

“Cái gì!!!” Khâu Hằng phẫn nộ nhìn người đàn ông, lúc này khuôn mặt tràn đầy vết thương nhìn hết sức đáng thương của ông ta trong phút chốc trở nên thật bi ối.

Người đàn ông cũng không ngờ Trần Ngự sẽ nói như vậy, lập tức nghẹn một hơi trong ngực không cách nào thoát ra.

Trần Dương nghe xong, lại có người dám sàm sỡ em gái anh, anh đột nhiên quay đầu nhìn chòng chọc vào cái đầu heo kia, ngực thở hổn hển, ngay trước mặt người đàn ông đem lon nước trong tay bóp dẹp lép.

“Đưa ông ta về sở!” Trần Dương quay người, kéo Trần Ngự lên xe cảnh sát trước.

Khâu Hằng móc còng tay, trước ánh mắt không thể tin của người đàn ông, còng tay hất ta lại đưa lên xe.

“Tôi không làm gì cô ta hết!” Lúc này người đàn ông mới nhớ ra chuyện phản đối.

“Vậy tại sao em ấy đánh ông?” Khâu Hằng hỏi.

“...” Vấn đề này không chỉ Trần Ngự khó trả lời mà người đàn ông cũng không trả lời được.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước cổng cục cảnh sát, Trần Dương với sắc mặt khó coi đi đằng trước, Trần Ngự chột dạ theo sau, Khâu Hằng thô bạo lôi kéo người đàn ông đi về phía văn phòng làm việc của cục cảnh sát.

“Rầm!” Trần Dương cầm súng lục đập xuống bàn làm các đồng nghiệp trong phòng cũng run lên một cái.

“Lão đại làm sao thế?” Có người vụng trộm đến hỏi thăm Lâu Hằng.

“Kia là em gái của lão đại.” Khâu Hằng hất hất cằm về phía Trần Ngự.

“Là người lần trước mời chúng ta ăn sáng ý hả?” Lần trước, khi Trần Ngự rời khỏi phòng nghỉ công vụ của Trần Dương, đã mua mười mấy phần ăn sáng cho mọi người, những người ở đây vẫn còn nhớ kỹ.

“Ừ.” Khâu Hằng nói xong, dùng sức kéo người đàn ông “Thằng cha này lại dám sàm sỡ em gái của lão đại, bị tôi bắt quả tang luôn.”

“Mẹ kiếp, ông chán sống hả?” Vị cảnh sát nhiệt tình định đưa tay dạy dỗ người đàn ông nhưng chợt phát hiện hắn ta đã quá thảm rồi, thế là yên lặng bỏ

tay xuống, nhỏ giọng hỏi “Lão đại xuống tay hả?”

“Lão đại của chúng ta là người nghiêm chỉnh nhất, sao có thể tùy tiện đánh bị thương nghi phạm, là em gái Trần Ngự đã ra tay.” Khâu Hằng cũng nhỏ giọng trả lời.

Khâu Hằng và vị cảnh sát nhiệt tình cùng quay đầu nhìn về phía Trần Ngự, Trần Ngự chột dạ, mỉm cười trở lại.

“không hồ là em gái của lão đại!” Vị cảnh sát yên lặng dựng ngón tay cái lên.

Khâu Hằng rất tán thành nhẹ gật đầu.

Nghe toàn bộ lời bàn tán, người đàn ông nhìn không được tròn trĩnh mắt.

Lúc này, Trần Dương từ giữa phòng đi ra, áo khoác đã cởi ra, mặc một áo thun xanh navy, đập folder tài liệu một cái chất lên bàn, quát “Cậu thất thần gì đó, đem người lại đây!”

Khâu Hằng giật nảy người, kéo giật người đàn ông qua, cúi hất ta ngồi lên ghế “Ngồi xuống!”

Người đàn ông trung niên trừng mắt nhìn Khâu Hằng, dường như muốn nói “Sao cậu dám đối xử với tôi như thế”.

“Nhìn cái gì, ông ngoan ngoãn cho tôi.” Khâu Hằng vung tay, một phát đập lên trán người đàn ông, ai bảo ông dám sàm sỡ em gái Trần Ngự.

Hai mắt người đàn ông vẫn đỏ, nhưng chẳng ai thêm quan tâm đến hắn ta.

“Thì Thi, em cũng ngồi xuống đi!” Trần Dương nhìn về phía em gái nhà mình, dáng vẻ hoang mang lo sợ thể kia chắc chắn là đang sợ lắm đây.

“Vâng.” Trần Ngự vô cùng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trần Dương lật cặp tài liệu, trầm giọng hỏi “Tên gì?”

“...” Người đàn ông không trả lời.

“Tên?” Trần Dương lên giọng.

“...” Người đàn ông tiếp tục im lặng.

“Hỏi tên ông đó!” Khâu Hằng lại cho một cái tát tới.

Đột nhiên người đàn ông quay đầu, hung dữ trừng mắt nhìn Khâu Hằng. Từ khi hắn ta làm Thiên Sư, có người thường nào nhìn thấy hắn ta mà không cung kính, làm gì có ai dám đối xử với hắn ta như vậy!

“Nhìn cái gì vậy, hỏi tên của ông đó!” một cái tát nữa lại được Khâu Hằng vung lên.

“anh ...” Ngón tay người đàn ông vừa động liền cảm giác được một nguồn linh lực vô cùng thuần khiết chấn động, hắn dừng lại việc niệm chú, quay đầu nhìn Trần Ngự.

Quanh thân Trần Ngự đang tỏa ra một nguồn linh lực thuần khiết, trong mắt là sự cảnh cáo nhìn hắn ta.

Bài vị của Ma Vương đã vỡ, tạm thời không thể triệu tập Ma Vương, linh lực của con nhóc này không nhỏ, hắn ta chưa chắc đã đánh thắng được, cảnh sát đều bên phe con nhóc này, xem ra hôm nay hắn ta đành phải nhận thua.

“Kỳ Trường Minh!” Người đàn ông cắn răng phun ra ba chữ.

“Khi nào, ở đâu, tại sao lại sàm sỡ em gái tôi?” Trần Dương nói xong, cây bút trong tay cũng ‘rắc’ một cái gãy đôi.

“...” Trong đầu Kỳ Trường Minh muốn phun một ngụm máu, mẹ nó, hắn sàm sỡ em gái anh ta khi nào chứ??

Trần Ngự chột dạ cúi đầu, đập vào mắt người ngoài là một cô gái nhỏ đang thương tâm, khổ sở muốn khóc.

“Thành thật khai báo, nhanh lên!” Lòng đầy căm phẫn, Khâu Hằng lại cho một cái tát giáng xuống, một tên đàn ông lưỡng tuổi bị ỏi, dám sàm sỡ cô gái nhỏ mười tám tuổi, ghê tởm!

==

Khi Trần Ngự rời khỏi cục cảnh sát thì trời đã tối, Trần Dương tự mình lái xe đưa Trần Ngự về đại học Đé Đô.

“anh, em vào trường đây.” Trần Ngự mở dây an toàn, định xuống xe.

“Thì Thì.” Trần Dương gọi “Sau này ra ngoài phải cẩn thận một chút.”

“anh, anh yên tâm, em rất giỏi đó, không để mình chịu thiệt đâu mà.” Trần Ngự nói.

Trần Dương nghĩ đến hình ảnh Kỳ Trường Minh người đầy vết thương, hình như lo lắng của mình hơi thừa thì phải.

“Em sắp nghỉ đông rồi hả?” Trần Dương lại hỏi.

“Vâng, em thi hết học kỳ trong hai tuần, sau khi thi xong thì nghỉ.” Trần Ngự nói.

“Thì cho tốt, nếu không rớt môn nào, anh mua cho em bộ máy tính mới.” Trần Dương xoa xoa đầu Trần Ngự.

Trần Ngự gật đầu cười cười, xuống xe, chờ anh trai nhà mình đi xa, tức giận đứng dậm chân “Kỳ Trường Minh đúng không, nếu tôi không có được máy tính, tôi không để ông yên đâu.”

Trần Ngự phát tiết xong, đang định đi về phía trường học, kết quả vừa quay đầu liền đối mặt với khuôn mặt trắng bệch của hồn ma, làm cô suyết chút nữa thì rút bùa trừ ma ra.

“Trần Thiên Sur, là tôi, là tôi.”

Trần Ngự định thần lại, cuối cùng nhận ra là sắc ma nữ “thì ra là cô, sao cô lại biến thành ác ma rồi?” Trần Ngự nhú mồm nhìn oán khí quanh thân ma nữ.

“Lúc đầu tôi định biến thành ác ma thì sức mạng sẽ tăng lên.” Sắc ma nữ có chút hui quanh, nói.

“Đầu đất!” Trần Ngự định trách mắng ma nữ mấy câu nhưng chợt nhớ đến lúc chiều cô ta đã kịp thời ‘gợi ý’ cho mình, vì thế hỏi “cô tìm tôi có chuyện gì?”

Ai ngờ Trần Ngự vừa nói xong, ma nữ chợt quỳ xuống làm Trần Ngự bị hù lùi ra sau hai bước.

“cô làm gì vậy, cô mau đứng lên đi.”

“Trần Thiên Sur, cầu xin cô cứu chúng tôi đi.” Sắc ma nữ cầu khẩn.

“Tôi đã nói rồi, tôi ...”

“Tôi biết, chúng ta không quen không biết mà tôi lại mặt dày cầu xin cô giúp đỡ chúng tôi là không đúng, nhưng chúng tôi không biết có cách nào.” Sắc ma nữ cầu khẩn “Chỉ cần cô cứu chúng tôi, sau này khi có chuyện gì cần chúng tôi giúp đỡ, chúng tôi tuyệt đối không từ. Chúng tôi biết là phải có trả giá nhưng chúng tôi đều là hồn ma, không có tiền tài trong người, ngoại trừ Hường Nam có mấy món đồ cổ chôn cùng ...”

Đồ cổ? Mắt Trần Ngự đột nhiên sáng lên, nhưng rất nhanh lại tối xuống “không phải là tôi không muốn giúp cô, nhưng bên cạnh Kỳ Trường Minh có con Ma Vương làm tay sai, tôi đánh không lại.”

“Vậy ...” Sắc ma nữ nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Vậy cô có thể làm Hường Nam rời khỏi ngõ nhỏ, chỉ cần chúng tôi rời khỏi ngõ nhỏ thì tên kia sẽ không dễ tìm được chúng tôi.”

“Vậy để tôi thử một chút coi.” Ai, mình quả nhiên là dễ mềm lòng mà, Trần Ngự bắt đầu nghĩ.

Trần Ngự một lần nữa đi theo sắc ma nữ đến ngõ nhỏ, lúc này trong ngõ nhỏ, ác khí đã tan đi, Hường Nam ôm Tiểu Khang đứng ở đầu ngõ trầm mặc nhìn Trần Ngự, trên mặt không còn vẻ kiêu căng như lúc đầu.

Cậu ta khom lưng về phía Trần Ngự nói “Cám ơn ngài!”

“Đừng, tôi chỉ đồng ý đến đây xem một chút thôi, cũng chưa chắc đã thành công.” Trần Ngự vội né tránh.

“Hôm nay, cám ơn ngài đã cứu chúng tôi.” Hường Nam nói.

Từ trước đến nay, Trần Ngự ‘ăn mềm không ăn cứng’, hơi lúng túng nói sáng chuyện khác, nhìn cậu nhóc nhỏ trong ngực Hường Nam hỏi “Cậu nhóc sao rồi?”

“Bị tên kia làm bị thương, Tiểu Khang không thể đầu thai cũng do hấn ta dờ dờ.” Sắc ma nữ đứng bên cạnh nói.

“Để tôi xem một chút.” Trần Ngự nghe xong thì tò mò đi tới.

Hường Nam buông Tiểu Khang ra để cho Trần Ngự quan sát tỉ mỉ Tiểu Khang. Trần Ngự quan sát một lúc, sau đó vươn tay để lên phía trên trán của cậu nhóc, một luồng linh lực nhẹ nhàng từ ngón tay tràn ra, từ từ chảy vào cơ thể Tiểu Khang. Trong chốc lát, hình bóng Tiểu Khang đang chấp chớn trở nên rõ nét hơn.

Khi linh lực đã lưu chuyển toàn thân Tiểu Khang, Trần Ngự phát hiện trên mu bàn tay phải của Tiểu Khang có một hình vẽ màu đỏ.

“Ấn câu hồn?” Trách không được âm phủ không thu, dán ấn câu hồn lên hồn ma là đánh dấu hồn ma đó đã có chủ, nhất định phải được chủ nhân đó đồng ý thì mới được đi đầu thai.

Trần Ngu thu hồi tay để trên trán Tiểu Khang, sau đó lại duỗi tay chỉ vào hình vẽ ấn câu hồn, linh lực theo hình vẽ ấn chảy vào, khoảng một phút sau, linh lực từ từ cắn nuốt hết dấu vết của ấn câu hồn.

“Cám ơn ngài!” Hường Nam thấy hồn thể của Tiểu Khang đã khôi phục bình thường thối lên tiếng cảm ơn Trần Ngu.

“Mặc dù tôi đã hóa giải ấn câu hồn trên người nhóc ma, nhưng hồn thể của nó đã bị thương, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, nếu không đủ đi âm phủ đầu thai thì sau này đời đời kiếp kiếp cũng phải chịu ốm đau quặt quẹo.” Trần Ngu nói.

“Tiểu Khang có thể đi đầu thai?” Sắc ma nữ vui mừng nói.

“Chờ cậu nhóc tĩnh dưỡng cho khỏe đã.” Trần Ngu nhắc lại.

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn ngài.” Hường Nam vô cùng vui mừng, bên cạnh sắc ma nữ cũng rất phấn chấn.

Trần Ngu không sợ có người oán hận cô nhưng lại sợ người khác cứ tạ ơn cô, cô không thể quen với chuyện Hường Nam bỗng trở nên khách khí với cô, thế là vội vàng nói sang chuyện khác “Đúng rồi, sao cậu lại không rời khỏi ngõ nhỏ được?”

Hường Nam dừng lại một chút, đem Tiểu Khang đưa qua cho sắc ma nữ, rồi sau đó, nhấc hai tay lên, lập tức tiếng loảng xoảng loảng xoảng vang lên liên tục, bốn sợi dây xích to bỗng nhiên xuất hiện dưới ánh đèn đường lơ lửng.

“Khóa xích hồn?” Trần Ngu kinh ngạc kêu lên một tiếng, lần đầu tiên cô nhìn thấy một khóa xích hồn to như thế.

“Trần Thiên Sư, có biện pháp nào cởi bỏ nó không?” Sắc ma nữ sốt ruột hỏi.

“Theo lý thuyết, khóa xích hồn chỉ cần chém đứt là được, nhưng dây xích này quá lớn, hiện giờ tôi vẫn chưa đủ năng lực.” Trần Ngu khó xử nói.

“A?” Sắc ma nữ không nén nổi thất vọng.

“không sao đâu, bây giờ Tiểu Khang đã an toàn rồi, anh sẽ không bị tên kia cưỡng chế nữa, có rời khỏi đây được hay không cũng không quan trọng.” Ngược lại, Hường Nam rất nhẹ nhàng nói.

Trần Ngu trầm ngâm một lát, rồi hỏi Hường Nam “Cậu chết được bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng sáu trăm năm.” Hường Nam trả lời.

“Đồ cổ chôn cùng cậu có bao nhiêu món?” Trần Ngu lại hỏi.

“không nhiều lắm, chắc khoảng hai mươi món!” Mặc dù Hường Nam không biết tại sao Trần Ngu lại hỏi vậy, nhưng vẫn thật thà trả lời.

Đồ cổ sáu trăm năm, khoảng hai mươi món, vậy là được bao nhiêu tiền? Trần Ngu móc điện thoại ra, nói lại một câu ‘chờ tôi một chút’, rồi chạy qua một bên gọi điện thoại.

“Thi Thi?” Lâu Minh đặt bút xuống.

“anh Ba, đồ cổ sáu trăm năm, có hai mươi món, đáng giá nhiều tiền không ạ?” Trần Ngu hưng phấn hỏi.

“Đúng là rất đáng giá đó.” Lâu Minh trả lời.

“anh Ba, em chia cho anh một nửa.” Trần Ngu cao hứng nói “anh cho em mượn thanh kiếm đồng dùng một chút.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Dương: Hôm qua chúng ta bắt một nhóm xã hội đen đánh nhau đúng không nhỉ?

Khâu Hằng: Vâng, đúng thế.

Trần Dương: Đem thằng cha kia nhốt chung vào đó đi.

Mắt Khâu Hằng sáng lên: Vâng, lão đại.

==

anh Ba biết Thi Thi là Thiên Sư nên biết chẳng có chuyện Thi Thi bị sàm sỡ đâu. Nhưng sẽ có người "báo thù" cho Thi Thi nè.

Chương 43: Tôi cũng là Thiên Sư?

Trần Ngự cúp điện thoại, quay vào ngõ nhỏ, dưới ánh mắt chờ đợi của Hương Nam và sắc ma nữ, nói “Tôi nhờ người mượn một món pháp khí (vũ khí có pháp thuật), chờ người ta đem đến, để tôi thử coi có chặt đứt được khóa xích hồn này không.”

Khóa xích hồn là do Thiên Sư dùng thuật pháp và linh lực của bản thân hóa thành, khóa lại hồn phách của ác ma, nói chính xác chính là sự độ sức giữa linh khí và âm sát khí. Linh lực mạnh, xích khóa hồn tất nhiên là có thể khóa được hồn ma, nhưng trái lại, nếu âm sát khí mạnh thì sao?

Trần Ngự nghĩ sức mạnh của nguồn sát khí trên người anh Ba nhà mình có thể tương đương với nhà máy năng lượng nguyên tử, nhìn không được muốn cười to ba tiếng. Sao cô lại thông minh như vậy chứ, thật là giỏi quá đi à. Cái thanh kiếm đồng kia hấp thu sát khí trên người anh Ba nhiều như vậy, chặt khóa xích hồn này chắc chắn là không có vấn đề gì, ha ha ...

“Vậy ... vậy lúc nào mới có thể làm được?” Nữ sắc quả nôn nóng hỏi.

“Món pháp khí đó là di sản văn hóa khảo cổ, chắc là phải chờ mấy ngày nữa.” Lúc này, anh Ba đã đồng ý giúp cô mượn thanh kiếm đồng, nhưng mà vì nó là di sản văn hóa khảo cổ, lại bị giới huyền học mượn đi nghiên cứu, cho nên muốn mượn về phải tốn chút thời gian.

“Đợi mấy ngày cơ á, vậy nếu gã Thiên Sư kia lại đến thì sao?” Sắc ma nữ sợ hãi nói.

“không sao đâu, mấy ngày tới em mang Tiểu Khang tránh đi chỗ khác, anh ở đây một mình thì hẳn ta không làm gì được anh đâu.” Hương Nam nói.

“Làm sao có thể không có việc gì, bên cạnh hẳn ta có Ma Vương đó.” sự việc lúc ban ngày, sắc ma nữ cũng nhìn thấy, Hương Nam có thể đối phó với Kỳ Trường Minh nhưng không phải là đối thủ của con Ma Vương kia. Nếu Kỳ Trường Minh và Ma Vương đồng thời ra tay thì Hương Nam chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Tất nhiên là Hương Nam cũng biết rõ điều này, nhưng ngoài cách đó ra cũng không còn cách nào khác.

“không cần lo đâu.” Trần Ngự bỗng nhiên nói “Kỳ Trường Minh đang bị tạm giữ ở Sở cảnh sát phải năm sáu ngày, vậy cũng đủ cho tôi mượn được pháp khí rồi.”

“Tạm giữ??” Sắc ma nữ không thể tin hỏi “Chẳng lẽ ... chuyện hẳn ta sàm sỡ cô đã bị định tội rồi?”

“...” Sao mà nghe giống như cô thực sự bị sàm sỡ vậy trời, Trần Ngự nghe mà thấy nhức cả trứng.

==

Môn thi ngày mai là Tiếng anh, mặc dù kỹ năng nói của Trần Ngự không tốt lắm nhưng bài thi đại học môn tiếng anh Trần Ngự đã đạt 138/150 điểm, tuy không thể nói là học siêu nhưng đề qua được kỳ thử nhất của đại học thì vẫn dư sức qua cầu.

Vì thế, sau khi về kí túc xá, Trần Ngự không còn phải thức khuya dậy sớm ôn tập nữa, mà rảnh rỗi lấy điện thoại lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ mới.

Còn có hai tuần nghỉ đông nữa, đến lúc đó có thời gian rồi cả ngày, nhất định phải thăng tài khoản lên cấp A trước khi kì nghỉ đông kết thúc, sau đó mới có thể nhận các nhiệm vụ cao cấp được.

“Tích tích”

“Tích tích”

...

Trần Ngự liếc nhìn nhiệm vụ trên trang web huyền học, âm báo tin nhắn trên điện thoại vang lên không ngừng. Hôm nay nhóm “Ma quỷ chó hôi” náo nhiệt quá vậy.

Trần Ngự ấn mở tin tức trên nhóm diễn đàn.

Hạt đậu ma: Nghe nói gì chưa? Nghe nói gì chưa? Có cương thi xuất hiện ở Đê Đô, mà lại còn là cương thi lớn ngàn năm.

Hạt hoàng liên: không thể nào, Đê Đô là vùng đất long mạch hội tụ, không thể có cương thi được.

Hòa thượng rượu thịt: Đúng đó, đúng đó. Với lại Trụ sở chính của huyền học (tổng bộ huyền học) ở Đê Đô mà, ba gia đình lớn của giới huyền học cũng ở Đê Đô, con cương thi nào không biết nghĩ mà dám chạy đến Đê Đô.

Hạt đậu ma: Nghe nói mới từ phần mộ nào đó chạy đến.

Hạt hoàng liên: anh nghe tin này ở đâu?

Hạt đậu ma: Chú tôi là người ở Đê Đô, ông ấy vừa gọi cho sư phụ của tôi, ông ấy nói chiều nay trên trời đã có sấm sét cảnh báo. Sấm sét giáng xuống, sẽ có yêu quái xuất hiện. Nhóm mình có đồng nghiệp nào ở Đê Đô không, xác nhận chút coi, có phải cũng nghe thấy sấm sét không?

Phong Hỏa đạo nhân: Tôi cũng nghe thấy.

Mưa bay thẳng ba: Tôi cũng vậy.

Hạt hoàng liên: thật sao? Thực sự là có cương thi kinh động đến thiên giới xuất hiện ở Đê Đô thật hả?

Hòa thượng rượu thịt: A di nhờ phúc, vậy bản tăng phải đi mua vé tàu cao tốc liền, đến Đê Đô xem mới được.

Phong Hỏa đạo nhân: Khi sấm sét vang lên, la bàn của sư phụ tôi phát hiện nguồn âm khí vô cùng lớn nhưng sau đó lại biến mất rất nhanh.

Mưa bay thẳng ba: Đúng đó, lúc đó ông nội tôi còn muốn tính ra vị trí nhưng chưa kịp thì sấm sét không còn nữa, âm khí cũng chẳng thấy đâu.

Hạt hoàng liên: Chẳng lẽ con cương thi này có lí trí, biết thu liễm sát khí và âm khí của mình, nguy trang thành người bình thường sinh hoạt với chúng ta.

Phong Hỏa đạo nhân: Cậu coi phim nhiều quá đó.

Chiều hôm nay? Sấm sét trên trời? Chẳng lẽ là do Hường Nam với con Ma Vương kia? Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi gõ câu hỏi: Có phải mọi người nói về tiếng sấm lúc khoảng hai giờ ba mươi chiều nay không?

Sở dĩ Trần Ngự biết chính xác thời gian như vậy, là bởi vì khi cô bắt đầu thi môn Toán cao cấp là một giờ chiều, Trần Ngự làm bài hết hơn một tiếng đồng hồ, lại tính thêm thời gian chạy đến ngõ nhỏ, trừ trước trừ sau nên đoán khi có sấm sét vang lên là khoảng hai giờ ba mươi.

Mưa bay thẳng ba: Đại thần, anh cũng nghe thấy hả?

Tôi muốn xây đường: Nếu đúng là lúc đó thì tôi không chỉ nghe thấy mà tôi còn tận mắt chứng kiến.

Hạt đậu ma: Má!

Hạt hoàng liên: Trâu bò!

Hòa thượng rượu thịt: Thế mà anh vẫn còn sống?

Phong Hỏa đạo nhân: ...

Mưa bay thẳng ba: Đại thần, anh có mặt ở hiện trường luôn sao? anh nhìn thấy con cương thi rồi?

Trần Ngự bác bỏ tin đồn: không phải là cương thi. Chỉ là hai con ác ma đánh nhau, lúc đó âm khí hơi nặng một chút dẫn đến trên trời cảnh báo mà thôi.

Mưa bay thẳng ba: Ác ma gì mà có đạo hạnh trâu bò thế?

Tôi muốn xây đường: một con ma tu tu luyện được sáu trăm năm và một con Ma Vương.

Hạt đậu ma: Má!

Hạt hoàng liên: Trâu bò!

Hòa thượng rượu thịt: Ma Vương nhìn như thế nào?

Tôi muốn xây đường: Cũng giống hồn ma bình thường, nhiều hơn hai cái sừng trên trán mà thôi.

Mưa bay thẳng ba: Thế tại sao sau đó sát khí lại hoàn toàn biến mất?

Trần Ngự trầm ngâm một lát, gõ xuống mấy chữ vô cùng vi diệu: Vì tôi.

không phải vì cô sao? Nếu không phải cô thông minh, một phát đập vỡ bài vị của Ma Vương, thì sao Ma Vương có thể đột nhiên biến mất như vậy chứ?

Trong nhóm xuất hiện một loạt dấu chấm thể hiện sự im lặng tuyệt đối, tất nhiên là mọi người không tin lời nói của Trần Ngự.

Ý nghĩ của bọn họ rất đơn giản, nhóm “Ma quỷ chó hôi” là nơi tụ tập các Thiên Sư có tu vi không cao, không thể tiếp nhận các nhiệm vụ cao cấp trong trang web huyền học. Thiên Sư có thể thu thập được Ma Vương còn cần phải lăn lộn trong nhóm nhỏ bé này sao? Cho nên, giải thích duy nhất được mọi người đương nhiên thừa nhận là Trần Ngư đang nói khoác.

Duy chỉ có ‘Mưa bay tháng ba’ nhấn tin riêng cho Trần Ngư: Đại thần, tôi tin anh.

Trần Ngư cười cười, cô không quan tâm người khác có tin mình hay không, có tiền trong tay mới là chân lý a. Thấy thời gian không còn sớm, Trần Ngư tắt điện thoại, đứng thôi.

==

Ba ngày sau, Mao đại sư cầm thanh kiếm đồng đến biệt thự nhà họ Lâu.

Mao đại sư được Hà Thất đón vào nhà, Lâu Minh đã đợi trong phòng khách, khi Mao đại sư vừa vào cửa, ánh mắt anh đã tập trung nhìn vào hộp gỗ đen như mun trên tay Mao đại sư.

“Thế nào, cậu vẫn có cảm ứng?” Mao đại sư nhớ, Lâu Minh đã nói anh có một cảm giác thân thiết không rõ với thanh kiếm đồng.

“Vâng.” Về mặt Lâu Minh phức tạp gật đầu.

Mao đại sư cầm hộp gỗ đứng cách Lâu Minh ba mét hỏi “So với hôm đó thì hôm nay có khác biệt gì không?”

“Càng quen thuộc hơn.” Lâu Minh cười khỏ nói, cảm giác thân thiết này quá mức chân thực, chân thực đến mức anh cảm thấy thanh kiếm này như một phần thân thể anh, làm anh muốn chạm vào nó, nhưng nếu chạm vào nó anh lại sợ sát khí trong cơ thể anh lại ...

Cái cảm giác muốn chiếm được một vật gì đó, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được.

“Sát khí trong người cậu thế nào?” Mao đại sư lại hỏi.

“không có ảnh hưởng.” Lâu Minh lắc đầu nói “Lần trước cũng như thế, mặc dù tôi cảm nhận được cảm giác thân thiết, nhưng trước khi chạm tay vào thanh kiếm, sát khí của cơ thể tôi vẫn bình thường.

“Trong giới huyền học, nếu một Thiên Sư này sinh cảm giác thân thiết với một pháp khí và pháp khí đó cũng đồng thời có cảm ứng tương tự, có chính là pháp khí này đắc linh hồn, đã nhận chủ.” Bỗng nhiên Mao đại sư nói.

“Ông nói là ...” Lâu Minh kinh ngạc ngược mắt.

“Tám chín phần thanh kiếm này thuộc về cậu.” Mao đại sư nói như vậy cũng không chính xác, tối thiểu không phải là Lâu Minh của hiện tại.

Lâu Minh sững sốt một lát, rồi hỏi “Đội khảo cổ bên Nam Lĩnh có kết quả chưa?”

“Vẫn chưa có.” Mao đại sư lắc đầu.

Lâu Minh nao nao, anh nhớ lại, hôm đó Mao đại sư đã phân tích hai khả năng, nếu thanh kiếm đồng này đúng là của anh, vậy thì ...

“Vậy ông cảm thấy tôi là Thiên Sư hay cương thi?” Là cương thi sát nghiệt đầy người hay là Thiên Sư vì dân trừ hại?

“Cương thi thì không có cách nào chuyển thể đầu thai.” Mao đại sư nói.

“Vậy ... Tôi là Thiên Sư?” Lâu Minh không thể tin.

“Rất có thể.” Mao đại sư nhìn ánh mắt bỗng sáng lên của Lâu Minh, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy chưa xót.

Mặc dù Lâu Minh luôn nói anh không để ý, không thêm để ý tại sao từ khi sinh ra đã mang theo một thân sát khí trong người, nhưng Mao đại sư biết, sâu trong nội tâm của anh gần như đã chấp nhận kiếp trước của mình là một tội nhân chuyên gây ra cái ác cho người dân.

Bây giờ có suy đoán mới, tuy chưa thể cải biến tình trạng sát khí trong cơ thể Lâu Minh, nhưng ít nhất về mặt tâm lý, có thể làm Lâu Minh cảm giác nhẹ nhõm hơn.

“Tôi là Thiên Sư?” Giống như Mao đại sư, giống như Trần Ngư? Nghĩ đến đây Lâu Minh cảm thấy thật vui vẻ.

Mao đại sư mỉm cười, đem hộp gỗ trong tay đặt lên bàn trà, rồi ngồi xuống ghế sofa, hỏi “Người mượn thanh kiếm đồng là Trần tiểu hữu (bạn nhỏ Trần) sao?”

“Vâng.” Hôm đó, khi Trần Ngư hỏi Lâu Minh mượn thanh kiếm đồng, Lâu Minh lập tức liên hệ với Mao đại sư, nhưng anh chỉ nói anh cần dùng mà không nói là mượn cho người khác.

Dù sao thanh kiếm đồng này là di sản văn hóa khảo cổ lại là pháp khí của huyền học cổ đại, người bình thường làm sao có thể thấy được hướng chỉ là

còn mượn dùng.

“Cậu …” Mao đại sư nhìn Lâu Minh, muốn nói gì đó nhưng rồi ngừng lại.

“Sao vậy ạ?”

“không có gì.” Mao đại sư thu hồi ánh mắt, cười sâu xa nói với Lâu Minh “Chẳng qua là tôi cảm thấy, cậu rất thích Trần tiểu hữu.”

“Vâng, đúng vậy.” Nhớ đến Trần Ngự, vẻ mặt Lâu Minh trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Mao đại sư giật mình, tay cầm chén trà cứng đờ.

“Tuy cô nhóc đó trắng nha trắng nhắng như là trẻ con nhưng mà rất hiền lành, còn rất đáng yêu nữa.” Lâu Minh nói.

thì ra là thế, làm ông hết hồn à, sợ bóng sợ gió một hồi, Mao đại sư nâng chén trà lên, uống một ngụm ‘Thiệt Quan âm’ xoa dịu tâm tình của mình.

Suýt chút nữa thì ông tưởng Lâu Minh đã bước vào con đường tình ái.

“Trần tiểu hữu muốn mượn bao lâu?”

“Thì Thi nói khoảng hai giờ là đủ.”

“Vậy cũng được.” Mao đại sư nói “Vậy tôi ở đây chờ hai giờ, cậu cho người mang thanh kiếm cho Trần tiểu hữu đi.”

“Hai giờ chỉ sợ không kịp.”

“Tại sao? Lúc này cậu nói là cô bé đó muốn mượn trong hai giờ mà.” Vừa mới nói xong, không có khả năng là ông nghe nhầm chứ.

Lâu Minh cười giải thích “Thời gian này, đại học Đế Đô đang tổ chức thi hết học kì, giờ này có thể Thì Thi còn đang phải thi, nên …”

“Được rồi, được rồi, cậu cứ cho người mang đi đi, tôi chờ thêm một chút cũng được.” thật là, lo lắng quá chu đáo rồi, Mao đại sư lại đưa ra yêu cầu “Nhưng cậu phải đánh cờ với tôi đó nhé.”

“Rất hân hạnh.”

Hà Thất lấy bàn cờ ra, chuẩn bị thêm nước trà và điểm tâm, mới cầm hộp gỗ đựng thanh kiếm đi ra ngoài. Ngoài cổng đang đứng chờ chính là người nghe nói Trần Ngự lại muốn đi trừ ma nên xung phong nhận việc – Điền Phi.

Điền Phi mang theo kiếm đồng lái xe đến đại học Đế Đô, rồi chờ cho Trần Ngự thi xong ra khỏi trường.

“Có thanh kiếm đồng rồi ạ?” Trần Ngự hỏi.

“Có rồi.” Điền Phi nghiêng người để Trần Ngự nhìn thấy hộp gỗ đựng kiếm đang để bên ghế lái phụ.

“đi thôi!” Trần Ngự mở cửa phía sau ngồi xuống.

Ngõ nhỏ cách đại học Đế Đô không xa, đi bộ khoảng mười mấy phút, Điền Phi lái xe thì mất ba phút là đến.

Trần Ngự xuống xe đi về phía ngõ nhỏ, Điền Phi ôm hộp gỗ đi sát phía sau, trong lòng có chút kích động nho nhỏ, có hồn ma tu sáu trăm năm bị khóa ở ngõ nhỏ này sao?

“Hương Nam?” Trần Ngự đưa tay gõ nhẹ lên vách tường.

Theo động tác gõ của Trần Ngự, ba hồn ma từ vách tường chui ra.

Ngay lập tức Điền Phi cảm thấy luồng không khí lạnh, mặc dù Đế Đô vào mùa đông rất lạnh, nhưng cái lạnh âm u này vẫn có chút khác biệt. Điền Phi không tự chủ được mà ôm sát hộp gỗ vào người, yên lặng dịch đến sát Trần Ngự hơn một chút.

Mặc dù rất tò mò nhưng anh ta vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, làm sao đây.

“Trần Thiên Sư, ngài đã mượn được pháp khí rồi?” Sắc mặt nữ ngạc nhiên hỏi.

Mặc dù Hương Nam không nói chuyện nhưng sự kích động trong ánh mắt không hề che giấu.

“Mượn được rồi, cậu đem khóa xích hồn ra đây, tôi chém thử xem.” Trần Ngự nhìn Hương Nam nói.

Chém đứt sớm chút nào, nhận đồ cổ sớm chút nấy, nhân tiện có trợ lý Điền lái xe đến đây nhờ anh ấy mang về luôn.

“Được.” Hường Nam ra hiệu cho sắc ma nữ và Tiểu Khang tránh ra một chút, lúc này phát tán ác khí trong cơ thể mình ra bên ngoài, khi ác khí đạt đến một mức độ nhất định thì xích sắt khóa hồn thể Hường Nam hiện ra trước mặt Trần Ngự một lần nữa.

“Đưa kiếm cho tôi!”

“Á!? Được!” Diên Phi giật nảy mình, mặc dù cậu ta biết Trần Ngự là Thiên Sư, có thể nhìn thấy ma, nhưng thấy cô nói chuyện với không khí trước mắt, cái cảm giác này nó như thế nào đây? Vẫn có chút nổi da gà.

Diên Phi mở hộp gỗ để lộ thanh kiếm đồng, Trần Ngự đưa tay muốn cầm.

“Vù vù!”

“Á!” Trần Ngự bị đau, nhanh chóng rút tay lại. Trong khoảng khắc Trần Ngự chạm vào thanh kiếm đồng, này giờ vẫn nằm bất động trong hộp gỗ, thanh kiếm chợt chấn động. Lưỡi kiếm sắc bén đứng thẳng, xoẹt qua ngón tay của Trần Ngự, làm cô chảy máu. Đây là do Trần Ngự phản ứng nhanh, không thì ngón tay cô khó lòng giữ được.

Thanh kiếm này có ý đối địch với cô?? Trong đầu Trần Ngự bỗng nảy ra ý nghĩ này.

“Tiểu thư Trần Ngự, cô không sao chứ?” Diên Phi thấy Trần Ngự bị thương thì lo lắng hỏi.

“không sao, không cần thận bị chạm vào một chút.” Trần Ngự lắc đầu, nhìn thanh kiếm đồng, do dự không biết phải làm sao.

Thanh kiếm đồng này không cho cô đụng vào nó, vậy làm sao mà cầm nó chém đứt khóa xích hồn đây?

“Trần Thiên sư, cô không bị làm sao thật chứ?” Diên Phi nhìn thấy chỉ là Trần Ngự không cần thận bị thanh kiếm đồng quẹt vào làm bị thương, còn Hường Nam nhìn thấy là thanh kiếm đồng bỗng nhiên tỏa ra sát khí màu đỏ, rõ ràng là thanh kiếm này không nguyện ý cho vị Thiên Sư trước mắt này chạm vào nó.

“không sao!” Trần Ngự lại lắc đầu lần nữa.

Đúng như lời Trần Ngự nói, sát khí màu đỏ phóng ra làm bị thương đầu ngón tay của Trần Ngự một chút rồi tan đi, không tạo bất cứ tổn thương nào cho Trần Ngự.

Sát khí không có cách nào làm tổn thương đối phương thì tại sao lại muốn tấn công đối phương, thật là mâu thuẫn, trong lòng Hường Nam hiện lên chút khó hiểu.

Sắc ma nữ thấy Trần Ngự bỗng nhiên dừng lại, không lấy pháp khí ra nữa mà đứng ngẩn một chỗ, tưởng là có chuyện gì xảy ra, đang định lên tiếng hỏi thì bị Hường Nam dùng ánh mắt ngăn lại.

Trần Ngự đứng tại chỗ suy tư một hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dời khỏi thanh kiếm đồng, cô quay người đi đến sau lưng Hường Nam, đưa tay giữ lấy sợi dây xích khóa tay phải Hường Nam, rồi nhìn Diên Phi nói “Trợ lý Diên, anh giúp tôi một việc được không?”

“Tiểu thư Trần Ngự, cô cần giúp đỡ gì cứ nói.” Diên Phi ôm hộp gỗ đi đến.

“anh lấy thanh kiếm đồng ra.” Trần Ngự nói.

Diên Phi lấy thanh kiếm đồng ra, định đưa cho Trần Ngự.

Trần Ngự nhìn thanh kiếm trong tay Diên Phi không có chút gì khác thường. Mặc dù cô đã đoán từ trước là thanh kiếm này có ý đối địch nên mới tấn công cô, nhưng khi tận mắt xác nhận thì không nhận được mà trong lòng có chút buồn bực. Vì sao thanh kiếm này lại chán ghét cô như vậy, chẳng lẽ do hôm đó cô dùng la bàn đánh nó?

“anh cầm đi, không cần đưa cho tôi.”

“Vâng.” Mặc dù không hiểu lắm nhưng Diên Phi vẫn làm theo.

Trần Ngự đưa tay còn lại cầm đầu kia của khóa xích hồn, hai tay dùng sức kéo căng sợi dây xích ra, sau đó hỏi “Ở giữa hai tay tôi có một đoạn dây xích, anh có cảm giác được không?”

Diên Phi nhìn qua, chẳng thấy gì cả, càng không cảm giác được bất cứ thứ gì, thế là yên lặng lắc đầu.

“không nhìn thấy cũng không sao, chỉ cần anh biết vị trí của xích sắt là được.”

Ở giữa hai tay chính là đoạn xích sắt, vị trí không khó hình dung, Diên Phi gật đầu.

“Chút nữa tôi sẽ để anh chém, anh dùng thanh kiếm đồng này chém đứt sợi xích giữa hai tay tôi nha.”

“Được.” Diên Phi giờ tay lên, để thanh kiếm đồng ở vị trí trên cao giữa hai tay Trần Ngự.

Điền Phi không phải là Thiên Sư nên cậu ta không thể phát huy được năng lực vốn có của kiếm đồng, mà Trần Ngự lại không thể chạm vào thanh kiếm. Theo lý thuyết thì lúc này cô nên tìm một Thiên Sư khác để giúp đỡ nhưng sao Trần Ngự có thể trơ mắt nhìn đồ cổ sắp vào tay mình lại rơi vào tay người khác được chứ!

Thế là Trần Ngự suy nghĩ thật lâu, nghĩ ra biện pháp vô cùng tuyệt diệu này. Nếu thực sự là thanh kiếm này có địch ý với cô, lúc cảm nhận được hơi thở của cô sẽ tự động tấn công, giống như là lúc này, vậy thì ...

“Chém!” Trần Ngự truyền linh lực của mình vào khóa xích hồn.

Điền Phi giờ tay chém xuống.

“Keng!” Chỉ cần chạm nhẹ một cái, sát khí màu đỏ chợt lóe lên, sợi xích sắt to bằng cổ tay trong nháy mắt bị chém rơi xuống đất.

“Thành công rồi!” Trần Ngự hưng phấn kêu to “Tôi biết sát khí của anh Ba là vô địch mà, ha ha ...”

Điền Phi cầm thanh kiếm đồng, kinh ngạc nhìn xuống mặt đất, mặc dù ở đó chẳng có gì, nhưng cú chém lúc này gặp lực cản để Điền Phi biết, ở đó chắc chắn có gì đó, chỉ là anh ta không nhìn thấy mà thôi.

Hướng Nam không ngờ rằng sợi dây xích đã khóa mình sáu trăm năm có thể bị chặt đứt như vậy, trong chớp lát, ánh mắt phức tạp và trong lòng chấn động vô cùng.

“Hướng Nam!” Sắc ma nữ kích động chạy đến ôm Hướng Nam.

“anh!” Tiểu Khang cũng chạy đến tham gia náo nhiệt.

“Tôi nói này, có thể để cho tôi chém nốt ba sợi xích còn lại, rồi mọi người giao đồ cổ cho tôi, sau đó các người hãy cùng nhau chúc mừng, được không?”

Sắc ma nữ lúng túng cười cười, đưa Tiểu Khang đi ra đứng bên cạnh, không làm ảnh hưởng đến Trần Ngự nữa.

Trần Ngự và Điền Phi tiếp tục phối hợp, dựa theo phương pháp lúc này, ba sợi khóa xích hồn còn lại dễ dàng được giải quyết nhanh gọn.

Khi toàn bộ khóa xích giam giữ hồn thể của mình sáu trăm năm, Hướng Nam còn chưa kịp cảm thụ không khí của tự do thì chợt nghe Trần Ngự nói “À, ... tôi còn phải về trường ôn tập tiếp đây, chiều nay còn có môn thi nữa, cậu kết toán hộp đồng cho tôi đi.”

Lời cảm kích của Hướng Nam vừa tới miệng, lại miễn cưỡng nuốt xuống, cậu ta nhìn chăm chú Trần Ngự, sau đó quay người đi vào góc tường nào đó.

Điền Phi đem thanh kiếm cất vào hộp gỗ, lúc ngẩng đầu lên thì chứng kiến một màn vô cùng thần kỳ.

rõ ràng là góc tường kia chẳng có thứ gì, vậy mà trong năm phút ngắn ngủi, đã xuất hiện mười mấy, hai mươi món đồ cổ lớn nhỏ.

Mấy thứ này ... ở đâu ra vậy?

“Chuyện ra hết chưa?” Điền Phi thấy Trần Ngự nhìn vào khoảng không hỏi.

“Ở đây hết rồi.” Hồn ma bình thường không thể đụng vào đồ vật thật, nhưng Hướng Nam không giống. Cậu ta là ma tu sáu trăm năm tu luyện, chỉ cần cậu ta nghĩ, cậu ta có thể dùng tay không lật đổ một chiếc xe buýt.

Phần mộ của Hướng Nam ngay ở bên dưới ngõ hẻm, ở một nơi rất rất sâu, sâu đến mức khi Đế Đô xây dựng hệ thống tàu điện ngầm, đào xuống dưới lòng đất cũng không thể phát hiện được. Nếu không phải Hướng Nam tự mình đưa ra những món đồ cổ này, chắc chắn là chẳng có người bình thường nào có thể tìm ra chúng.

Trần Ngự thấy dưới đất chất đầy bình sứ, đồ ngọc thì mặt mày hớn hờ, quay đầu nhìn Điền Phi nói “Trợ lý Điền, ở đây đều là đồ cổ sáu trăm năm, anh xem có thích món nào không thì chọn một cái đi.”

“A? Cho tôi?” Điền Phi nghi ngờ hỏi lại.

“Đúng vậy, nếu không nhờ sự giúp đỡ của anh thì tôi không thể dễ dàng chặt đứt xích khóa hồn được, nên tôi cho anh một món, cứ chọn thoải mái đi, đừng khách sáo!” Trần Ngự rộng rãi nói.

“Cái này ... quá quý rồi.” Điền Phi chợt dạ nói, đồ cổ sáu trăm năm đó, vậy là bao nhiêu tiền chứ, cả cuộc đời bình nghiệp của cậu ta chắc cũng không kiếm được bằng.

“không sao đâu, chỗ này có nhiều mà.” Trần Ngự thấy Điền Phi chần chừ không chọn, thế là tùy tiện chọn một chiếc bình sứ Thanh Hoa ở giữa đưa cho Điền Phi “Vậy cái này nha, cho anh cái này.”

Vì Trần Ngự còn về trường đại học tiếp tục thi nên tất cả đồ cổ Điền Phi đều cho lên xe chở về biệt thự nhà họ Lâu.

Khi Điền Phi đứng trước mặt Lâu Minh, tay trái cầm hộp đựng kiếm đồng, tay phải cầm bình sứ Thanh Hoa, vẻ mặt ngây ngốc. Lâu Minh thấy thế, hỏi “Cậu sao thế?”

“Tam thiếu.” Điền Phi lấp bắp “Tiểu thư Trần Ngự ... tặng đồ cổ cho tôi ...”

cô nhóc tham tiền đó mà lại rộng rãi như vậy? Lâu Minh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nói “cô ấy cho cậu thì cậu cầm đi.”

“Đồ cổ gì vậy, tôi xem một chút.” Mao đại sư là người yêu thích đồ cổ, tiến lại gần xem xét bình sứ Thanh Hoa mà Điền Phi đang cầm “Là bình sứ này há? Nhìn nước men này chắc là phải có niên đại khoảng một ngàn năm rồi, mà sứ Thanh Hoa rất hiếm, món này có giá ít nhất là ba mươi triệu.”

Ba mươi triệu? Điền Phi buông tay.

Cũng may Hà Thất đứng bên nhanh tay lẹ mắt, trước khi bình sứ tiếp đất, kịp thời đỡ được, cả người toát mồ hôi lạnh, mắng “Cậu muốn chết à, ba mươi triệu đó!”

anh em, vừa rồi suýt nữa thì tôi ném đi ba mươi triệu, số tôi vẫn còn may quá.

Tác giả có lời muốn nói

Điền Phi ôm bình sứ trị giá ba mươi triệu về kí túc xá.

Nhóm trợ lý thấy việc chưa từng có này, từ đó việc cùng Trần Ngự ra ngoài trừ ma trở thành công việc vô cùng có giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Xương người

Hôm nay là thứ sáu, Trần Ngự từ trường học về nhà, Trần Dương cũng từ cục cảnh sát về ăn cơm, thị trưởng Trần cũng không có hội nghị nào phải tham gia, thế là cả nhà họ Trần khó mà có dịp họp mặt đông đủ tất cả mọi người ăn cơm.

“Thì Thi à, con ăn nhiều một chút.” Mẹ Trần gấp thức ăn vào chén Trần Ngự “Con thi cũng đừng cố sức quá, đạt tiêu chuẩn là được rồi.”

“Bà sao lại dạy con như thế chứ, đi thi là phải thi cho thật tốt, thế nào gọi là đạt tiêu chuẩn là được.” Thị trưởng Trần không đồng ý “Đây là thái độ trung bình chủ nghĩa, không có tiến bộ.”

“Sao lại gọi là trung bình chủ nghĩa được, trường học không phải là chỉ yêu cầu sinh viên đạt tiêu chuẩn là được thôi sao?” Mẹ Trần trả lời.

“Đạt tiêu chuẩn là mức thấp nhất, nếu trong xã hội này ai cũng nghĩ như bà, khi làm việc cũng chỉ qua loa cho xong thì sao mà tiến bộ văn minh được chứ?” Thị trưởng Trần nói.

“Chỉ là một kì thi mà thôi mà sao lại liên quan đến sự phát triển của xã hội rồi?” Mẹ Trần không vui nói.

“Tôi nói đây là một thái độ ...”

Trần Ngự thấy cha mẹ đang hòa thuận lại vì việc thi cử của mình mà thành cãi nhau, vội vàng lên tiếng “Ba, ba yên tâm, con nhất định sẽ cố hết sức mà. Mẹ, mẹ cũng yên tâm, khi học cao trung con đứng nhất toàn trường đó, chỉ là một kì thi mà thôi, con không mệt đâu mà.”

“Tôi biết con gái tôi vốn thông minh mà.” Mẹ Trần cao hứng lại gấp thức ăn cho Trần Ngự.

“Ừ, thi cho tốt nha con.” Thị trưởng Trần cũng khích lệ.

Mặt ngoài Trần Ngự mỉm cười, trong lòng vô cùng ưu sầu: toán cao cấp có khả năng teo rồi.

Thị trưởng Trần quan tâm con gái xong thì đến lượt con trai “Trần Dương.”

“Dạ.”

“Mấy ngày trước có phải con bắt giữ một người tên Kỳ Trường Minh không?” Đột nhiên thị trưởng Trần hỏi.

Kỳ Trường Minh? Động tác ăn cơm của Trần Ngự ngừng lại, ngẩng đầu nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương cũng nhìn cô, nhưng dời đi rất nhanh, rồi trả lời ba Trần “Vâng, có một người như vậy, ba, ba biết ông ta à?”

“không biết.” Ba Trần lắc đầu “Chỉ là mấy hôm trước có người gọi điện cho ba nhờ vả, nói ông ta không cẩn thận đã xúc phạm với con.”

“Ông ta không xúc phạm con, con cũng không vì người khác xúc phạm con mà bắt người ta, con chỉ làm việc theo quy định thôi.” Trần Dương trả lời.

“Vậy thì tốt, cảnh sát phải có kỷ luật nghiêm minh, khi làm việc phải thận trọng, không để cho người khác có cớ nói xấu mình.” Tất nhiên là thị trưởng Trần không đồng ý sự nhờ vả của người kia, bằng không thì ông không chờ đến bây giờ mới hỏi Trần Dương. Chỉ do bất chợt ông nhớ ra nên muốn nhắc nhở con trai mà thôi.

“Vâng ạ.” Trần Dương gật nhẹ đầu.

Trần Ngự thấy anh trai không nói đến việc mình bị ‘sàm sỡ’, lén lút thờ phào nhẹ nhõm. Vừa nãy, tim cô nhắc đến cổ họng, nếu hai vị ba mẹ đang có tâm tình ấy vậy với cô mà biết cô bị người khác sàm sỡ, chắc chắn là sẽ làm ầm ĩ đến mức nào.

Ngoại trừ chút việc nhỏ này, bữa cơm tối trôi qua rất nhẹ nhàng, Trần Ngự ở dưới lầu xem TV với mẹ Trần một lát mới lên phòng.

Sau khi về phòng, Trần Ngự tắm rửa một cái, đang cầm máy sấy tóc thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Trần Ngự do dự một chút, tìm khăn lông quấn tóc lên rồi mới ra mở cửa.

“anh.” Trần Ngự thấy Trần Dương đứng ngoài cửa thì hơi ngạc nhiên kêu lên.

“anh vào ngồi một chút được không?” Trần Dương hỏi.

“A? Dương... đương nhiên.” Trần Ngự vội vàng đứng sang bên nhường đường.

Trần Dương vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

“anh, anh ngồi đi.” Đây là lần đầu tiên Trần Dương bước vào phòng cô, Trần Ngự hơi bối rối, không biết phải làm sao, chỉ nhớ đẩy chiếc ghế cạnh bàn học ra cho Trần Dương ngồi.

Tất nhiên là Trần Dương thấy được sự bối rối và không tự nhiên của Trần Ngự. Tính cách của anh có hơi ít nói, đối với em gái lưu lạc bên ngoài vất vả lắm mới tìm về được, đương nhiên là rất quan tâm, nhưng không biết làm thế nào để thể hiện ra.

Khi Trần Ngự vừa về nhà, mặc dù cố gắng thể hiện sự ngoan ngoãn, lạc quan, nhưng trong mắt đôi khi vẫn toát lên vẻ xa lạ và không tự nhiên, cả nhà họ Trần đều nhận ra. Lúc đó, mọi người đã thảo luận, cuối cùng quyết định khi sống chung với Trần Ngự không được thể hiện sự nhiệt tình và quan tâm một cách quá mức, mọi người muốn để cho cô có thời gian thoải mái, nhẹ nhàng, từ từ thích ứng với gia đình.

Phương pháp này rất thành công, mặc dù ngoài mẹ Trần ra, ba Trần và anh đều ít giao lưu với Trần Ngự nhưng có thể thấy là Trần Ngự rất nhanh chóng thích ứng với nơi này.

Cũng vì anh và Trần Ngự ít khi tiếp xúc, giao lưu nên với việc anh đột nhiên xuất hiện trong phòng cô mới khiến Trần Ngự cảm thấy kinh ngạc và lo lắng. Nhưng có mấy lời, Trần Dương vẫn phải nói.

“Sáng mai Kỳ Trường Minh sẽ được thả ra.” Trần Dương nói.

“A, vâng.” Trần Ngự ngồi ở mép giường, gật đầu thể hiện mình đã biết.

“anh đã điều tra thân phận của ông ta.” Đối với người đã ‘sàm sỡ’ em gái mình, tất nhiên là Trần Dương phải điều tra kỹ càng. Nhưng sau khi điều tra, Trần Dương lại cảm thấy, với thân phận của ông ta không có khả năng sẽ ‘sàm sỡ’ Trần Ngự “Ông ta là thầy phong thủy.”

“Vâng... thật sao?” Trần Ngự hơi chột dạ.

“Ngày hôm sau khi ông ta bị tạm giữ, ít nhất là có năm người với các thân phận khác nhau gọi điện đến cục cảnh sát để tạo áp lực muốn bọn anh phải thả ông ta ra ngoài.” Nếu không phải bởi cảnh Trần Dương cũng coi như là con ông cháu cha, thì Kỳ Trường Minh không thể bị tạm giữ đến bây giờ.

“Tạo áp lực?” Trần Ngự dừng một chút, sau đó dường như đã hiểu vấn đề, lo lắng hỏi “Bọn họ có làm khó anh không?”

Trần Dương không ngờ phản ứng đầu tiên của Trần Ngự là quan tâm đến anh, ánh mắt trong khoảng khắc ôn hòa hơn nhiều, trấn an nói “không đâu, người nhà chúng ta không dễ dàng bị bắt nạt như thế.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trần Ngự yên lòng.

Trần Dương thấy Trần Ngự như vậy thì càng thêm khẳng định suy đoán của mình, anh hỏi thẳng “Thực ra Kỳ Trường Minh không sàm sỡ em, đúng không?”

“Em...” Thái độ chột dạ của Trần Ngự đã bán đứng cô, Trần Dương không cần câu trả lời của cô nữa.

“Có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?” Trần Dương nhìn em gái nhà mình, anh muốn biết chân tướng, đây cũng là nguyên nhân mà anh cố ý về nhà tối nay.

“Em ... em ...” Trần Ngự có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh trai với mình, nhưng chuyện này muốn cô nói làm sao? Chẳng lẽ muốn nói khi cô đang ngồi thi thì bỗng nhiên Kỳ Trường Minh ám hại cô. Sau đó, cô không nhìn được mà chạy đi tìm ông ta tính sổ, vừa vặn trông thấy ông ta cùng một con ác ma đánh nhau. Thế là cô ở bên cạnh giúp ác ma một phen, thừa cơ hội đánh ông ta mấy lần.

Lời này còn khó tin hơn lời nói dối lúc đó nữa là.

Với lại, người nào lại giúp ác ma, nghe qua giống như cô không phải là người tốt í, hu hu ...

Trần Dương thấy hai mắt em gái mình đảo qua đảo lại, vẻ mặt căng thẳng, ấp úng lúc lâu, mặt nghẹn đến đỏ bừng mà còn chưa rặn được câu nào, bỗng nhiên cảm thấy có chút bất lực.

không muốn nói là vì không tin tưởng anh rồi.

“không muốn nói thì đừng nói.” Mặc dù Trần Dương muốn biết chân tướng, nhưng anh càng không muốn làm Trần Ngự khó xử.

“Được ạ?” Nghe Trần Dương nói, ngược lại Trần Ngự không dám tin tưởng.

“VẬY em sẽ nói thật cho anh biết không?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngự phức tạp, im lặng, trong lòng thì hò hét: không phải là em không muốn nói, càng nói thì anh càng cảm thấy là em nói bậy a ...

Quả nhiên ...

“không nói cũng được, nhưng nhất định là em phải trả lời anh mấy vấn đề.” Trần Dương còn nói thêm.

“Vấn đề gì?” Trần Ngự ngẩng đầu.

“Kỳ Trường Minh ...” Trần Dương chăm chú nhìn vào mặt Trần Ngự “Chuyện của em và ông ta là do em gây ra hay ông ta gây ra trước.”

“Đương nhiên là ông ta, ngay cả ông ta là ai em cũng không biết, nếu không phải ông ta trêu chọc em trước, em mới không thèm quan tâm ông ta, với lại gần đây em còn đang bận rộn ôn thi ý chứ.” Nghĩ đến môn thi toán cao cấp của mình, Trần Ngự vẫn còn cảm thấy tức giận.

“VẬY em ... có bị thương ở đâu không?” Trần Dương chỉ sợ Trần Ngự chịu thiệt mà không dám nói với người nhà.

“Dạ, không ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Ừ, anh biết rồi.” Trần Dương đã nhận được câu trả lời, từ trên ghế đứng lên “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

“anh ...” Trần Ngự hơi ngạc nhiên, gọi Trần Dương, dưới ánh mắt nghi ngờ của anh, hạ giọng “anh chỉ hỏi mấy vấn đề này thôi sao?”

“VẬY là được rồi.” Trần Dương nói “anh chỉ cần biết, em không bị thương, đồng thời việc này không phải do em gây ra trước. Chỉ cần không phải là em gây chuyện trước, vậy là anh không bắt làm người.”

Làm anh trai, mặc kệ Trần Ngự gặp phải bất cứ chuyện gì, cho dù là Trần Ngự làm sai, anh cũng sẽ che chở cho cô. Nhưng là một cảnh sát, Trần Dương không thể lạm dụng chức vụ của mình. Nên anh chỉ cần biết trong chuyện này ai là người gây sự trước, chỉ cần không phải là Trần Ngự gây chuyện trước, coi như là anh không bắt làm người. Còn nguyên nhân cụ thể là gì, chính Kỳ Trường Minh cũng không nói ra, điều này cho thấy điều ông ta làm có khả năng còn nghiêm trọng hơn cả hành vi ‘sâm sỡ’ nữa.

“Em ngủ sớm một chút đi!” Trần Dương cười cười, mở cửa phòng đi ra.

Trần Ngự ngờ ngác đứng yên một chỗ, đột nhiên cảm giác cô có chút không đúng, trong lòng có chút căng ra lại hơi ề ề, đây là làm sao vậy?

==

Mười hai giờ đêm.

Như thường lệ, Trần Ngự đợi trong phòng anh trai mình tắt đèn được một giờ, xác nhận Trần Dương đã ngủ say mới nhảy cửa sổ chạy ra ngoài.

Khi Trần Ngự đến biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đã ngồi chờ trong phòng khách, trên bàn trà đang bày các món đồ cổ mà Điền Phi đã đem về sáng nay. Nguyên một bàn lớn bày la liệt luôn.

“anh Ba, sao anh lại để hết trên bàn vậy?” Lúc ban ngày, vì vội trở về trường đi thi, Trần Ngự cũng chưa nhìn ngắm kĩ chiến lợi phẩm của mình.

“Vì anh biết em muốn nhìn mà.” Lâu Minh thấy Trần Ngự vừa đến đã vội vàng chạy đến bên bàn để đồ cổ, nhìn không được cười một tiếng.

“Hắc hắc ...” Trần Ngự ngây ngô cười hai tiếng, rồi liếc nhìn bàn đồ đồ cổ hỏi “Lúc ban ngày chưa xem kỹ, chỗ này phần lớn đều là đồ ngọc à, không biết là giá trị bao nhiêu nữa đây.”

Lâu Minh đang mỉm cười, sắc mặt bỗng trở nên kỳ quái.

“Nhưng mà là đồ cổ sáu trăm năm đó, lúc đó không đáng bao nhiêu tiền nhưng bây giờ chắc chắn là đáng giá.” Trần Ngự tự tin nói.

Về mặt của Lâu Minh càng thêm kỳ quái.

“anh Ba.” Trần Ngự cầm một cái ngọc bội có khắc hình rồng bay, đưa ra trước ánh đèn soi soi “Cái ngọc bội này đẹp ghê.”

“Ừ.” Ngọc bội chạm tro tinh xảo, màu sắc trong suốt, đúng là rất đẹp.

“anh Ba, anh có quen người nào mua bán đồ cổ không? Chúng ta đem bán mấy thứ này sau đó lấy tiền chia đôi.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Em nghe nói bán đấu giá được nhiều tiền hơn, hay là chúng ta mang đi bán đấu giá đi.”

Lâu Minh nhìn ánh mắt lóe sáng của Trần Ngự, do dự một chút rồi nói “Chỉ sợ là không được đâu.”

“không được sao?” Trần Ngự nghĩ là Lâu Minh không biết cách tổ chức bán đấu giá, vậy là nghĩ nghĩ rồi nói thêm “không đấu giá cũng không sao, nhiều đồ cổ như vậy mang đến mấy tiệm mua bán đồ cổ cũng được. Rẻ hơn một chút cũng được. Hi hi, không biết chừng này thì bán được bao nhiêu tiền ta, em nghe nói là đồ cổ rất mắc tiền đó.”

“Thì Thi à.” Lâu Minh cảm thấy đang lúc Trần Ngự không quá mức hưng phấn thì anh vẫn nên nói đúng tình hình thực tế vẫn hơn.

“Vâng?” Trần Ngự bỏ ngọc bội xuống, cầm một bình sứ màu sắc sặc sỡ lên.

“Những món đồ cổ này không đáng bao nhiêu tiền đâu.” Rốt cuộc Lâu Minh cũng nói ra được.

“Cái gì?” Trần Ngự sững sờ chớp chớp mắt, trong đôi mắt to tròn đen nháy lộ vẻ không tin “không đáng tiền?”

“Ừ.” Lâu Minh có chút không đành lòng gạt đầu.

Trần Ngự ôm bình ngọc màu sắc sặc sỡ trong lòng, đi đến ngồi đối diện với Lâu Minh.

“Những món đồ cổ này chủ yếu là đồ ngọc, chỉ có ba món đồ sứ, trong đó có một bình sứ Thanh Hoa, em đã đưa cho Điền Phi, đúng không?” Lâu Minh nói.

Trần Ngự vẫn chưa hiểu rõ, gật nhẹ đầu.

“Lúc chiều, khi Điền Phi mang đồ cổ về, Mao đại sư cũng đứng lúc ở đây, ông ấy cũng là một người có nghề trong lĩnh vực này cho nên đã thuận tiện đánh giá mấy món này.” Lâu Minh dùng giọng nói bình thản giải thích “Mao đại sư nói, những món đồ ngọc này đều là ngọc tốt, nhưng mà ...”

“Nhưng sao ạ?” Trần Ngự nôn nóng hỏi.

“Nhưng trong đó không có linh khí, ngọc nếu không có linh khí thì đều là ngọc chết, ngọc chết thì không có giá trị.” Lâu Minh nói xong, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Trần Ngự.

Trần Ngự ngờ ngác nhìn mấy món đồ ngọc tinh xảo, đẹp đẽ trên bàn, đúng là mấy món đồ ngọc này không có linh khí, nhưng người thường cũng có thể nhìn thấy linh khí sao?

“Người thường không phải là không nhìn thấy linh khí sao? Đồ cổ không phải là chỉ cần có niên đại xa xưa là được hay sao?” Trần Ngự hỏi vấn đề mình đang nghi ngờ.

Lâu Minh lắc đầu.

“Vậy ... vậy ...” Về mặt Trần Ngự tuyệt vọng “Mấy thứ này không đáng một chút tiền nào sao?”

“Cũng không hẳn.” Lâu Minh nói “Mặc dù Mao đại sư nói mấy món này đều là ngọc chết nhưng rất thích hợp làm bùa hộ mệnh.”

“Nhưng mà em không có năng khiếu làm bùa hộ mệnh, em học thuật pháp chủ yếu là trừ ma không à, ngay cả bùa bình an em vẽ cũng không hiệu quả bằng những Thiên Sư khác, kể cả khi tu vi của em có cao đi nữa thì cũng vậy.” Trần Ngự tủi thân nói.

Bởi vì bản thân cô với việc học thuật pháp cũng mang tính đặc biệt, Trần Ngự muốn làm lại mấy ngọc bội này thành bùa hộ mệnh cũng không có khả năng. Mười mấy món đồ ngọc vậy mà lại không đáng giá một đồng?

Lâu Minh thấy Trần Ngự đã muốn khóc, thì nhịn không được an ủi “Em đừng lo, để anh hỏi Mao đại sư, ông ấy nói mấy ngọc bội này thích hợp làm bùa hộ mệnh thì nhờ đâu ông ấy muốn mua nó thì sao.”

“Mao đại sư sẽ mua mấy món này sao?” Trần Ngu đáng thương nói.

“Sẽ!” Lâu Minh an ủi “Buổi chiều nay anh thấy ông ấy cũng có vẻ muốn có mấy món này nhưng anh muốn hỏi lại em rồi mới trả lời ông ấy.”

Là người luôn có tính logic cẩn thận, Lâu Minh không phát hiện câu nói của mình trước sau mâu thuẫn.

“Vậy anh bán cho ông ấy đi, bán được bao nhiêu thì được bấy nhiêu.” Trần Ngu buồn rầu nói, ít nhất cũng thu được chút tiền.

“Được rồi.” Lâu Minh thấy Trần Ngu đã bình tĩnh lại, thì thở phào nhẹ nhõm. Thực là gặp may mà, sao anh lại hỏi hệt như vậy chứ.

Tâm trạng Trần Ngu tốt hơn một chút, sờ binh sứ trong lòng nói “Vậy binh sứ thì sao? Binh sứ cũng không đáng tiền à?”

“Chất lượng mấy binh sứ này không tốt lắm, mặc dù có niên đại khá lâu nhưng cũng không mắc tiền lắm, khoảng chừng hai đến ba triệu.” Lâu Minh nói.

“ Bao nhiêu?” Trần Ngu kích động.

“Khoảng ba triệu?” Lâu Minh yên lặng bỏ bớt chữ ‘hai’ đi.

“Ba triệu một món?” Trần Ngu hỏi lại lần nữa.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“một món là ba triệu, hai món là sáu triệu, trợ lý Điền cũng có một cái, cộng thêm mấy món ngọc bội nữa là hơn chín triệu.” Trần Ngu tính toán xong thì vô cùng vui vẻ “Cũng không lỗ lắm, chín triệu lận đó.”

“Điền Phi cầm là binh sứ Thanh Hoa.” Ánh mắt Lâu Minh phức tạp, nhắc nhở.

“Sứ Thanh Hoa? Sứ Thanh Hoa thì sao?” Trần Ngu nhớ lại, lúc đó có ba món đồ sứ, hai món là có màu sắc sặc sỡ, chỉ có một món là có màu xanh đơn giản. Lúc đó Trần Ngu nghĩ là đàn ông chắc là không thích mấy món đồ sặc sỡ nên mới tiện tay đưa binh sứ màu xanh cho Điền Phi.

Lâu Minh nhìn vẻ mặt của Trần Ngu thì biết cô không biết cái gì gọi là sứ Thanh Hoa, anh cũng không muốn giải thích rõ ràng, chỉ là không có chút đành lòng nói “Sứ Thanh Hoa là đồ sứ đáng giá nhất.”

“Có giá trị hơn so với hai món này?” Trần Ngu hiểu rõ.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“Nó đáng giá bao nhiêu tiền? Bốn triệu? Năm triệu?” Trần Ngu tò mò.

Lâu Minh từ từ giơ ba ngón tay lên “Ba mươi triệu!”

Trần Ngu chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, mãi một lúc sau mới hỏi lại “Ba mươi triệu?”

Lâu Minh vừa gật đầu vừa chú ý phản ứng của Trần Ngu.

“một cái bằng mười cái?” Trần Ngu run rẩy chỉ vào cái binh sứ đang trong lòng mình.

Lâu Minh cẩn thận gật đầu.

Đầu tiên, Trần Ngu cúi đầu trầm tư, sau đó thì đứng lên, đi đến trên bàn, đặt binh sứ lên. Sau đó yên lặng nhìn một bàn đồ đầy đồ cổ, mới mềm nhũn chân mà ngã ngồi xuống.

“Thì Thi.” Lâu Minh giật nảy mình, vội vàng đem người từ dưới đất ôm lên.

“anh Ba.” Về mặt Trần Ngu là ‘chết không còn gì lý luận tiếc’ “Tạm thời anh đừng để trợ lý Điền xuất hiện trước mặt em, em sợ em không chịu được ...”

Phụt ...

Lâu Minh thực sự không nhịn được nữa, ôm Trần Ngu ngồi xổm trên mặt đất, cười run cả người.

cô nhóc này sao lại dễ thương như vậy chứ. rõ ràng là cô nhóc mê tiền, ba mươi triệu chấp tay dâng lên cho người khác, khi biết rõ chân tướng cũng không nghĩ cách lấy trở về mà chỉ muốn người ta không xuất hiện trước mặt mình.

“Được rồi, đừng khó chịu, một nửa của anh đều cho em.” Lâu Minh an ủi.

“anh Ba, vẫn là anh tốt với em nhất.” Trần Ngu đau lòng ôm eo Lâu Minh, cô cảm thấy đau lòng muốn chết.

Ba mươi triệu lận đó, thật là nhiều tiền, hu hu hu ...

==

Ngày hôm sau, sau khi bị tạm giữ ba ngày, trên mặt vẫn chưa hết sưng, Kỳ Trường Minh từ cục cảnh sát đi ra ngoài.

“Kỳ đại sư.” một người đàn ông mặc đồ vest đen đã lái xe đến cổng chờ nửa giờ, thấy Kỳ Trường Minh đi tới, lập tức chạy đến mở cửa xe giúp ông ta.

Kỳ Trường Minh ngồi vào xe, xuyên qua cửa kính nhìn cổng chính của cục cảnh sát, sắc mặt thâm trầm thật đáng sợ. Trải qua ba ngày vừa rồi là nỗi si nhục cả đời này của ông ta, chỉ cần vừa nghĩ đến Trần Ngự là Kỳ Trường Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Kỳ đại sư, tôi chờ ngài đi ăn một chút trước đã.” Người đàn ông vừa khởi động xe vừa nói.

“không cần, đưa tôi ra biệt thự ở ngoại ô.” Kỳ Trường Minh nói.

“Vâng.” Người đàn ông lái xe đi về hướng ngoại ô.

Sau một tiếng, xe dừng trước một tòa biệt thự, Kỳ Trường Minh đẩy cửa xe bước xuống.

Người đàn ông lấy một tập tài liệu từ ghế phụ đưa cho Kỳ Trường Minh, nói “Kỳ đại sư, đây là tài liệu ông chủ tôi đưa cho ngài, ông ấy nói, thân phận của đối phương tương đối đặc biệt, ngài suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.”

Kỳ Trường Minh nhận tập tài liệu, không để ý đến người đàn ông, quay người đi vào biệt thự.

Sau khi Kỳ Trường Minh vào nhà, đi thẳng đến tầng hầm của biệt thự. Trong không gian kín mít đó, Kỳ Trường Minh thiết kế thành một pháp đàn rất lớn. trên sàn nhà là hình vẽ âm dương bát quái vô cùng lớn, bốn phía treo đầy cờ vàng và bùa chú, ở chính giữa pháp đàn là nơi thờ cúng một đoạn xương.

Đàn: nơi tế lễ thời cổ. Pháp đàn: nơi cúng tế, làm phép

Đó là một đoạn xương sườn của con người, xung quanh còn lẫn vẩn một luồng hơi thở âm trầm mà khủng khiếp, Kỳ Trường Minh đi tới, đem hai mảnh vỡ của bài vị để bên cạnh đoạn xương.

Bài vị bằng gỗ này được chế tạo chỉ là vật trung gian dùng để gọi Ma Vương mà thôi, còn nơi chân chính trú ngụ của Ma Vương chính là khúc xương người đang tiết ra oán khí cực lớn này. Chỉ cần xương người còn, cho dù bài vị có bị vỡ nát bao nhiêu lần thì cũng không ảnh hưởng đến Ma Vương.

Sắc mặt Kỳ Trường Minh âm trầm mở tập tài liệu trong tay ra, nhìn một lát.

“Con gái thị trưởng Đế Đô, ra là thế mới có thể giữ ta ở trong đó.” Kỳ Trường Minh cười lạnh “Con gái thị trưởng thì sao chứ, ta muốn giết mày thì ai có thể ngăn cản được ta.”

Kỳ Trường Minh tùy ý ném tập tài liệu trong tay làm giấy bay lá tả trên mặt đất. Kỳ Trường Minh nhìn đoạn xương người trên bàn, nói “Ma Vương, lâu lắm rồi mày chưa ăn gì đúng không, chắc là đói lắm rồi. Ráng đợi đến đêm sẽ là thời điểm tốt nhất ta có thể cho mày ăn no. Linh hồn của Thiên Sư ngon lành hơn nhiều so với ác ma đó.”

Ma Vương hình như hiểu được lời của Kỳ Trường Minh, âm khí đang vờn quanh trên đoạn xương bỗng nhiên trở nên nồng đậm hơn nhiều. Xương trắng rung động nhẹ nhẹ, đập vào bàn vang lên tiếng kèn kẹt.

“Rất đói phải không, đừng nóng vội, tối hôm nay ta sẽ không hạn chế mày. Mày muốn ăn thế nào thì ăn.” Kỳ Trường Minh nhẹ vuốt lên đoạn xương trắng.

một luồng khí âm phát qua, cờ vàng bốn phía pháp đàn nhẹ lay động.

Tác giả có lời muốn nói:

Mao đại sư: Tôi có nói là muốn mua đâu.

Tam thiếu: Mua hay không mua? (Điền Phi ôm bình sứ Thanh Hoa giả bộ muốn quăng xuống đất).

Mao đại sư: Mua! (Cha mẹ tôi ơi, bình sứ Thanh Hoa tốt thế này rất hiếm có đó.)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ma Vương

Vì hôm qua nhận được tin đã kích vô cùng lớn, trong thời gian ngắn, Trần Ngư không thèm đến nhà anh Ba, chỉ cần vừa đến gần nhà anh Ba là cô lại nghĩ đến trợ lý Điền, chỉ cần vừa nghĩ đến trợ lý Điền cô lại nghĩ đến sứ Thanh Hoa, chỉ cần nghĩ đến sứ Thanh Hoa, cô sẽ nghĩ đến ba mươi triệu.

Ba mươi triệu đó a!!!

Trần Ngư đau lòng, cả đêm đều ngủ không ngon.

“Mệt thì lại đi ngủ đi con.” Mẹ Trần thấy con gái ngồi trên ghế sofa ngáp dài, nhin không được nói.

“Mặc dù ba hi vọng con thi tốt nhưng cũng không thể ôn bài quá khuya được.” Hiển nhiên là thị trưởng Trần hiểu lầm con gái vì một câu nói của mình vào tối qua mà thức đêm đọc sách.

Nghe thấy Trần Ngư tối qua ngủ không ngon, đang ngồi một bên xem điện thoại di động Trần Dương chợt ngẩng đầu lên, anh nhìn thoáng qua gương mặt mỗi một của Trần Ngư, nhủ màu lại, hơi tự trách mình.

Chẳng lẽ hôm qua anh nói quá nặng lời?!

“Ngủ không ngon thì lại ngủ thêm đi con.” Mẹ Trần lại nói.

“Vừa mới ăn cơm xong mà mẹ, con ngủ không được. Con xem TV một lát, tám rưỡi sẽ lên ngủ.” Trần Ngư nói.

“Ừ, cũng đúng. Ăn cơm xong đi ngủ ngay sẽ béo bụng mà lại không tốt cho dạ dày.” Mẹ Trần nghĩ nghĩ rồi không ép con gái lên ngủ nữa.

Lúc này trên TV đang phát một đoạn clip quảng cáo du lịch, đó là một khu du lịch tại một hòn đảo cận nhiệt đới, cát trắng biển xanh nhìn vô cùng tươi mát.

Mắt mẹ Trần sáng lên, quay đầu hỏi Trần Ngư “Thì Thi, con đã đi biển bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.” Trần Ngư lắc đầu.

“Vậy khi nào thì xong, mẹ dẫn con đi du lịch nước ngoài, được không?” Mẹ Trần chỉ vào TV “Con thấy ở đây được không?”

Trần Ngư nhìn lên màn hình TV, cũng bị mặt biển sáng lấp lánh hấp dẫn, nhưng cô nghĩ đến việc đang định dành thời gian nghỉ đông để thăng cấp tài khoản lên cấp A, thế là lắc đầu từ chối “Con không đi đâu.”

“Tại sao?” Mẹ Trần có chút mất mát.

Cha con họ Trần cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Thì Thi vẫn chưa dung nhập hoàn toàn vào gia đình, ngay cả đi du lịch cùng cả nhà cũng không muốn đi?

“Khẩu ngữ của con chưa tốt lắm, chờ con luyện tập thêm chúng ta hãy đi được không mẹ?” Trần Ngư tìm cớ

Khẩu ngữ: vẫn nói, ngôn ngữ, mình nghĩ là cách phát âm tiếng nước ngoài.

“Ừ, ừ, khi nào con muốn đi thì nói với mẹ, mẹ đi cùng con.” Mẹ Trần nghe con gái nói vậy thì lập tức đồng ý.

Cha con họ Trần nghe lý do này thì cũng thà lòng, thì ra là sợ khẩu ngữ của mình không tốt, đúng vậy, mặc dù từ trước đến giờ Thì Thi không nói nhưng lòng tự ái của con bé rất cao đó.

Cứ thế, chủ đề đi du lịch đã được lướt qua, Trần Dương tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại di động nhắn tin, thị trưởng Trần tiếp tục cầm máy tính bảng xem tin tức, mẹ Trần và Trần Ngư ngồi ghế sofa xem TV. Mặc dù mọi người làm những việc khác nhau nhưng không khí trong gia đình vô cùng hài hòa.

Mà hoàn toàn khác với không khí hài hòa này chính là trong hầm ngầm biệt thự của Kỳ Trường Minh ở ngoại thành Đé Đô, Kỳ Trường Minh mặc áo dài đạo sĩ, khoanh chân ngồi giữa hình bát quái âm Dương trong pháp đàn.

Trong không gian kín mít của hầm ngầm không có gió nhưng ánh nến mờ ảo vẫn bị lay động chập chờn, cờ vàng bốn phía cũng bị lay động bay phấp phới.

Trước mặt Kỳ Trường Minh là một bàn thờ bên trên để một đoạn xương người trắng hếu đang tỏa ra âm khí nồng đậm, theo lời đọc lầm bầm thần chú của Kỳ Trường Minh bắt đầu rung động lên.

Lúc đầu chỉ là sự rung động nho nhỏ, tiếp đó là sự giao động liên tục với biên độ nhỏ, cuối cùng làm cho cả bàn thờ cũng phải chấn động theo.

“Cạch cạch cạch”, tiếng xương cốt va chạm vào bàn thờ vang lên trong không gian âm u dưới tầng hầm càng làm cho cảnh vật trở nên đáng sợ hơn.

“U u u...”

Nguồn âm khí từ đoạn xương trắng ừ ừ tỏa ra, từ từ ngưng tụ thành một vòng xoáy khí màu đen rồi lập tức hóa thành một bóng người mang theo sừng trâu trên trán, Ma Vương với đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lẽo nhìn thẳng phía trước.

“đi giết cô ta, cắn nuốt linh hồn cô ta để cô ta vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Kỳ Trường Minh vừa dứt lời, Ma Vương một lần nữa hóa thành khí đen, từ lòng đất xuyên qua biệt thự, bay lên bầu trời che khuất ánh trăng sáng, sau đó dùng vận tốc mà người thường không thể tưởng tượng được bay thẳng về trung tâm Đế Đô.

Mà lúc này, trong nhà họ Trần, Trần Ngự đang ăn khoai tây chiên, xem TV, cho đến khi Ma Vương đến gần khu tập thể, cô mới nhận ra có điều gì đó không đúng.

Tốc độ nhanh thật!

Trong nháy mắt cảm giác được sát khí, Trần Ngự cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, điều duy nhất cô có thể làm chính là trước khi Ma Vương tìm đến đây cô phải nhanh chóng ra khỏi nhà, không thể liên lụy đến người nhà cô được.

“Con có việc phải ra ngoài một chút.” không quan tâm mọi người có nghe rõ không, Trần Ngự vọt đứng lên chạy ngay ra ngoài.

Luồng sát khí này đến quá nhanh, ngay cả thời gian chạy lên lầu lấy chìa khóa cô cũng không có thời gian.

“Con đi đâu vậy?” Mẹ Trần còn chưa kịp định thần thì Trần Ngự đã xô cửa chạy ra ngoài.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Về mặt thị trường Trần vô cùng nghi hoặc hỏi.

“Tôi không biết, bỗng nhiên con nói là có việc.” Mẹ Trần lo lắng “Đứa con này, còn chẳng kịp mặc áo khoác nữa, cứ vậy mà chạy ra ngoài rồi, ngoài trời lạnh lắm đó.”

“Trần Dương, con ra ngoài xem một chút.” Thị trường Trần nói với con trai.

Khi Trần Ngự ra khỏi nhà, Trần Dương đã đứng lên, anh vẫn cảm thấy về mặt của Trần Ngự lúc này hơi bất thường. anh nhìn ba mẹ Trần gật đầu, đi đến trước cửa cầm áo lông của em gái rồi đuổi theo ra ngoài.

Nhưng đến khi Trần Dương ra đến ngoài cửa thì đã không còn thấy bóng dáng Trần Ngự đâu nữa.

Trần Dương nhíu mày lại, đứng ở cổng nhìn xung quanh một chút, có lẽ do trực giác của người cảnh sát, anh chọn đứng hướng Trần Ngự đã đi, quay người chạy theo.

“A!” một tiếng kêu đau đớn vang lên.

“Thị Thi?” Tiếng hét đau đớn vang lên ngăn ngui nhưng cũng đủ làm Trần Dương giật mình. âm thanh này là của Thị Thi, khi ở trường cảnh sát anh đã được trải qua huấn luyện kỹ năng này, không thể nghe nhầm, giọng hét đó là của em gái nhà mình.

Mắt Trần Dương trầm xuống, sải bước dài chạy về phía trước, càng chạy anh càng kinh ngạc, hướng này, qua một chút nữa là đến biệt thự nhỏ của Lâu Tam thiếu, chẳng lẽ Thị Thi chọc giận đến cảnh vệ của Lâu Tam thiếu.

Trần Dương càng nghĩ càng lo lắng, dưới chân chạy càng nhanh, cuối cùng anh nhìn thấy phía trước Trần Ngự đang ra sức chạy.

anh đang định lên tiếng kêu Trần Ngự dừng lại, còn chưa kịp kêu lên thì chứng kiến một cảnh làm anh nhìn muốn rách cả mí mắt.

anh chỉ thấy dáng người nhỏ nhỏ của Trần Ngự đang chạy phía trước dường như bị một chiếc ô tô phóng tốc độ cao đụng vào, cả người đột ngột từ dưới đất bay lên rồi nhanh như chớp bị quăng qua một khoảng không gian rất dài, bịch một cái ngã xuống đập vào hàng rào tường gạch bên cạnh.

“A!” Khi bay trên không trung, Trần Ngự đã điều chỉnh tư thế để khi ngã xuống vách tường là lưng đập xuống, nhưng xung lực to lớn vẫn làm cô đau đớn mà hét lên.

“Thị Thi!” Trần Dương cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại, anh vút áo lông cầm trong tay xuống, nhanh chóng chạy nhanh về hướng Trần Ngự.

“anh đừng đến đây!” Trần Ngự nghe giọng nói Trần Dương gọi cô, phẫn nộ anh trai nhà mình đã đuổi theo đến đây từ lúc nào, lập tức sắc mặt càng thêm khó coi.

Ma Vương căn bản là không cho Trần Ngự cơ hội thở lấy hơi, không đợi Trần Ngự từ dưới đất bò lên, một quyền lại đi qua.

“Lên!” Tay phải Trần Ngự chỉ lên trời, một cái la bàn đang xoay tít bỗng nhiên từ sau lưng Ma Vương bay tới, mạnh mẽ đâm vào cánh tay của Ma Vương đang hướng về Trần Ngự.

Ma Vương bị đau, liền đổi hướng đánh nhau với la bàn.

Kia là ... la bàn mà ông Ngô đã đưa cho Thi Thi? Nhìn la bàn bỗng nhiên xuất hiện, Trần Dương nhận ra ngay, khi Trần Ngự rời khỏi thôn Đại Mộc, ông lão nuôi dưỡng Thi Thi đã đưa cho con bé, Thi Thi rất thích, mỗi lần đến trường đều mang theo, như hình với bóng.

Nhưng một cái la bàn bình thường sao lại bay trong không trung? Còn Thi Thi, con bé đang chiến đấu với thứ gì vậy?

Lúc Trần Ngự vừa từ trong nhà chạy ra thì gọi ngay la bàn, mãi đến bây giờ la bàn mới từ trong nhà bay tới, có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngự mới có cơ hội thở dốc.

Nhưng chỉ có la bàn mà không có bùa chú, Trần Ngự chiến đấu chỉ phí sức mà thôi.

“Đừng để ý đến vật kia, giết Thiên Sư này đi.” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Ma Vương gầm lên một tiếng, nghe lời lại quay đầu tấn công Trần Ngự. Trần Ngự biến sắc, tiếp tục chạy về phía trước.

Trần Dương thấy Trần Ngự tiếp tục chạy về phía trước thì lo lắng chạy theo sau, lúc này anh cũng chẳng quan tâm là Trần Ngự sẽ chạy vào khu vực cấm của khu tập thể mà chỉ lo lắng cho sự an toàn của Trần Ngự.

“A!”

một đường chạy thẳng đến công viên nhỏ phía sau khu tập thể.

Ma Vương đưa tay lại là một luồng sát khí, Trần Ngự bị sát khí cuốn lên, cả người bay lên rồi rơi đập người vào một ngọn núi giả trong công viên nhỏ. Trần Ngự lăn khỏi vị trí ngã, ngay sau đó, Ma Vương đánh một quyền lên ngọn núi giả, trong nháy mắt ngọn núi giả cao hai mét cứ thế bị vỡ vụn, đá gạch vỡ tứ tung văng tung toé.

Trần Dương không thể tin những gì mình nhìn thấy.

Thi Thi đang bị một vật gì đó không nhìn thấy truy sát, mà cái vật không nhìn thấy kia có thể đánh nát một ngọn núi giả trong nháy mắt? Cái vật không nhìn thấy đó là cái gì? Nó thực sự là cái gì??

Trần Dương thấy em gái ruột nhà mình gặp nguy hiểm thì vô cùng gấp gáp, hai mắt đỏ bừng nhưng lại không làm gì được. anh muốn xông qua trợ giúp Trần Ngự nhưng anh mới chỉ đến gần một chút, một nguồn không khí âm trầm muốn làm người ta ngừng thở không thể làm anh không thể động dậy được.

“Thi Thi!” Trần Dương kêu khàn cả giọng, anh ra sức chạy về phía trước, muốn đến bên cạnh Trần Ngự nhưng không có cách nào vượt qua được.

Trần Dương không biết nên làm thế nào bây giờ, một cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng bao phủ toàn bộ cơ thể anh. Làm sao bây giờ, cuối cùng anh phải làm sao bây giờ, làm sao mà đối phó được với cái vật gì đó không nhìn thấy được bây giờ?

“Dẫn linh về bùa, bùa trừ ma!” thật vất vả Trần Ngự mới vẽ được một lá bùa, nhảy lên đập lên đầu Ma Vương.

“Gừ!” Ma Vương bị đau, động tác tấn công Trần Ngự càng mãnh liệt, hung ác. Trần Ngự tránh không kịp bị một cục đá từ dưới đất bay lên đập trúng trán, nhện không được kêu lên.

“Thi Thi!” Dưới góc độ Trần Dương không nhìn thấy được, sát khí dâng lên kết thành luồng khí xoáy phía trên, khí đen chuyển động nhanh chóng thổi làm Trần Dương không thể mở mắt, hai tay bị đông cứng đỏ lên, Trần Dương không lùi nửa bước, cắn răng quyết tâm chen vào nửa bước chân.

“Nhanh! Dán lên đi!”

Đúng lúc này, Hà Thất cùng nhóm trợ lý và đoàn cảnh vệ mười mấy người, mỗi người đều cầm một lá bùa trong tay, cùng chạy về hướng Trần Ngự.

“Àm, âm, âm!”

Hơn mười lá bùa đồng thời bốc cháy, sát khí đỏ như máu tạo thành một lỗ hồng nhỏ trước nguồn âm khí đen kịt đang cuộn cuộn.

“Gừ, gừ, gừ!” Ma Vương tức giận rống to, hai tay vung lên, một nguồn âm khí to lớn từ hai tay Ma Vương phát ra, theo động tác của Ma Vương làm cho Trần Dương mà mười mấy lính đặc chủng đều bị hất tung ra ngoài.

“Lại lên!” Hà Thất lần một vòng đứng dậy, kêu gọi anh em lại chuẩn bị một đợt tấn công mới.

“Các anh đừng tới đây, đây là Ma Vương, công lực của bùa huyền sát không thể làm gì được nó đâu!” Trần Ngự thấy mọi người lại định xông lên thì nôn nóng nói.

Ma Vương và hồn ma bình thường là khác nhau, hồn ma bình thường còn có thể giết người, còn Ma Vương nếu muốn hại người thì chỉ cần nhấc tay mà thôi. Mặc dù trên người anh trai và mấy vị lính đặc chủng đều có chút chính khí, nhưng nếu dùng để đấu với hồn ma bình thường thì còn được, còn đấu với Ma Vương thì không có tác dụng gì.

Nhưng hành động của mấy người Hà Thất cũng đã cho Trần Ngự chút thời gian, Trần Ngự nhân cơ hội đứng lên, chạy về hướng bên cạnh, vừa né tránh

tấn công của Ma Vương vừa nghĩ cách thoát thân.

Chắc chắn là cô không thể đánh thắng Ma Vương được, đừng nói là hiện giờ cô không có bùa chú bên người, cho dù có đầy đủ bùa chú cô cũng không có chút xíu khả năng nào thắng được, trước đối thủ mạnh hơn mình nhiều, tất cả đều phí công.

Trần Ngự không thể nào hiểu nổi, Kỳ Trường Minh này bị điên rồi sao, dám sai khiến Ma Vương giết người, chẳng lẽ hắn ta không sợ trời trách phạt sao?

“Ừ ừ ừ” La bàn lượn vòng trên đầu Trần Ngự, phát ra âm thanh cảnh báo không ngừng.

Vậy là kế hoạch chỉ có thể là phải mở cửa âm mà thôi? Nếu có thể đẩy Ma Vương vào cửa âm, Kỳ Trường Minh muốn gọi Ma Vương ra lần nữa nhất định sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Trần Ngự vừa có ý nghĩ như thế, linh lực trên người bắt đầu rút vào la bàn, la bàn phát ra ánh sáng vàng lấp lánh, bắt đầu hấp thu âm khí trên người Ma Vương để mở cửa âm.

“Mày muốn mở cửa âm sao? Mơ tưởng hão huyền!” Kỳ Trường Minh cảm ứng được cửa âm muốn mở, pháp quyết trên tay lại biến đổi.

Động tác tấn công của Ma Vương ngừng lại, phát tay một cái đánh rơi la bàn đang bay lượn trong không khí. La bàn chịu lực tác động, nháy lên một cái rồi biến mất về nơi xa.

Cửa âm vừa mới bắt đầu mở lại ầm ầm đóng lại rồi biến mất.

“không cần để ý những người khác, giết cô ta!” Kỳ Trường Minh ra lệnh.

Ma Vương dừng động tác, quay đầu nhìn Trần Ngự.

Sắc mặt Trần Ngự trắng bệch, co cứng chạy.

Mà lúc này, đã sớm biết tình hình, Lâu Minh đứng trên cửa sổ lầu hai quan sát tình hình chiến đấu.

Khi lần đầu tiên Trần Ngự bị đánh văng vào núi giả, Lâu Minh đã muốn lao ra thì bị Trình Bằng chặn chẽ giữ lại, Lâu Minh không còn cách nào đánh cho người mang bùa huyền sát ra cho Trần Ngự.

Nhưng khi thấy bùa huyền sát cũng không xi nhê gì, Lâu Minh không nhin được nữa.

“Tam thiếu, trong kì đông chí anh không thể ra cửa được.” Trình Bằng kiên quyết giữ chặt Lâu Minh.

“Tránh ra!” Lâu Minh lạnh giọng quát.

“Tam thiếu! anh ra ngoài cũng không làm được gì đâu. anh sẽ bị đông cứng ngay lập tức.”

“...” Lâu Minh cứng đờ, trong lòng bắt đầu tính toán thể lực của mình có thể đủ sức đến chỗ của Trần Ngự hay không.

Trình Bằng thấy Lâu Minh bình tĩnh lại, cho là anh đã thỏa hiệp, lập tức thở dài một hơi.

“Tiểu thư Trần Ngự!”

“Thí Thi!”

Trong bộ đàm đeo bên người Trình Bằng vang lên tiếng kêu gào, Lâu Minh bỗng nhiên hoàn hồn, anh vội vàng xoay người, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện Trần Ngự đang nằm lơ lửng trong không khí.

Lâu Minh nôn nóng đoạt lấy bộ đàm trong tay Trình Bằng, quát “Chuyện gì xảy ra?”

“Tam thiếu, hình như tiểu thư Trần Ngự bị thứ gì đó bóp cổ, chúng tôi không thể nào đến gần được.” Giọng nói lo lắng của Hà Thất truyền đến từ bên kia bộ đàm.

“Tam ...”

Lâu Minh đẩy Trình Bằng ra, chạy thật nhanh xuống lầu. Trong nháy mắt Lâu Minh bước ra khỏi cửa, sát khí trong thân thể nhanh như chớp bắt đầu rơi vào trạng thái ngủ đông.

Lâu Minh chỉ cảm thấy cơ thể mình dường như bị bỏ vào tủ đông âm mấy trăm độ, lạnh đến mức làm anh không thể thở nổi.

“Tam thiếu!” Trình Bằng đuổi tới nơi.

một tay Lâu Minh chống cửa, dùng hết khí lực toàn thân chạy về phía công viên nhỏ bên cạnh biệt thự.

rõ ràng chỉ cách có mấy chục mét, nhưng Lâu Minh chạy vô cùng vất vả.

Lúc này Trần Ngư bị Ma Vương bóp cổ, cả người bị nâng lên, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, không thể thở được. Trần Ngư khó khăn tập trung linh lực đưa tới la bàn, la bàn thu hết sức mạnh còn lại mạnh mẽ đâm vào tay Ma Vương mới có thể làm Ma Vương tuột tay khỏi cổ Trần Ngư.

Trần Ngư lảo nhảo vị trí cũ, vừa ho khan vừa cố hết sức chạy ra xa.

“Bên này!” Đúng lúc này, giọng nói của Lâu Minh vang lên.

“anh Ba?” Trần Ngư không thể tin ngáng đầu.

“Chạy ... chạy về phía ... anh này!” Thân thể của Lâu Minh quá lạnh, anh không thể cử động được.

Trần Ngư nghĩ đến sát khí trên người Lâu Minh, thay đổi chạy thật nhanh về hướng Lâu Minh đứng.

Lâu Minh giang hai tay ra, ra hiệu cho Trần Ngư chạy vào lòng anh.

Trần Ngư dùng hết tốc độ chạy đến trước mặt Lâu Minh, dừng lại cách anh một mét rồi nhảy lên một cái nhào vào ngực Lâu Minh.

Lâu Minh tiếp được Trần Ngư, thân thể không chịu được mà lao đảo lùi về sau.

Ma Vương đuổi theo Trần Ngư chạy đến, thấy Trần Ngư dừng lại, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra bắt.

Lâu Minh nhảy cảm phát hiện có vật gì đó đang ở gần, đưa tay lên cản, sau đó anh đụng vào một cánh tay lạnh như băng.

Sát khí trên người Lâu Minh đang chuẩn bị ngủ đông cảm nhận được nguy hiểm, một lần nữa biến chuyển sống động, sát khí đỏ như máu theo bàn tay của Lâu Minh len lỏi qua tay Ma Vương, từ từ cắn nuốt khiếm và sát khí màu đen trên thân Ma Vương.

“Gào? Gào?” Ma Vương kinh hoảng muốn vung tay, thoát khỏi sự kiềm chế của Lâu Minh.

Nhưng Trần Ngư sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm này, cô tháo nút ngọc phong ấn trên tay trái của Lâu Minh, không có phong ấn, sát khí tăng vọt, giống như sóng lớn bao trùm tàu thuyền, cắn nuốt toàn bộ thân hình Ma Vương.

“Gào! Gào! Gào!”

Ma Vương thét lên thảm thiết, đau đớn, hồn thể bị sát khí đỏ như máu từ từ cắn nuốt, trong khoảng khắc tiêu tán trong không gian, ngay cả một chút tro bụi cũng không có.

“Phụt!” Trong nháy mắt Ma Vương biến mất, trong biệt thự vùng ngoại thành, Kỳ Trường Minh phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, không thể tin nhìn đoạn xương trắng trên bàn đã biến thành đồng bột mịn “không ... thể nào ... Đó là vật gì vậy?”

Trần Ngư thấy Ma Vương đã bị tiêu diệt, vội vàng lấy nút ngọc đeo lại vào tay Lâu Minh, phòng ngừa sát khí tiết ra bên ngoài ảnh hưởng đến khu dân cư.

“anh Ba, anh Ba!” Sau khi Trần Ngư đeo nút ngọc cho Lâu Minh xong thì mới phát hiện Lâu Minh không hề cử động, toàn thân giống như một khối đá băng điêu khắc đứng im tại chỗ.

“anh Ba, anh làm sao thế?” Trần Ngư hoảng hốt.

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Bằng: Tại sao lần nào tôi cũng phải làm người xấu?

Con của (tác giả): Dù sao thì đắc tội một người cũng còn hơn là đắc tội cả bảy người các anh.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngủ đông

“Tam thiếu!”

“Tam thiếu!”

Nhóm trợ lý từ biệt thự chạy ra hay này giờ đứng bên ngoài giúp Trần Ngư điều vọi vàng chạy tới.

Trình Bằng là người đầu tiên chạy đến bên Lâu Minh, khi cậu ta thấy quần áo của Lâu Minh phủ một lớp sương giá mờ mờ thì vô cùng hoảng hốt.

“Tránh ra!” Trình Bằng đẩy mạnh Trần Ngư vẫn còn đang ngơ ngác, cùng các trợ lý khác đã chạy vọi đến, đem Lâu Minh không thể động đậy khiêng vào biệt thự.

Đột nhiên, Trần Ngư không kịp đề phòng mà bị đẩy một cái, cô cũng không tức giận hỏi Trình Bằng tại sao lại đẩy cô mà từ từ mở hai lòng bàn tay của mình ra. Trong tâm mắt, hai bàn tay trắng nõn đã đỏ bừng cả lên, cảm xúc lạnh lẽo vẫn còn trên da truyền lên hệ thống thần kinh của cô.

Đôi tay này, lúc này đã ôm, anh Ba.

Trần Ngư lấy lại tinh thần, co chân chạy vọi về phía biệt thự nhỏ.

“Tiểu thư Trần Ngư.” Trần Ngư vừa chạy được hai bước thì bị Hà Thất đuổi kịp ngăn cản.

“Trợ lý Hà, anh Ba, anh ấy ...”

“Tiểu thư Trần Ngư, Tam thiếu tạm thời sẽ không có việc gì.” Hà Thất an ủi.

“Tôi muốn đi gặp anh ấy.” Trần Ngư vô cùng nôn nóng, có người sống nào mà lại có nhiệt độ cơ thể thấp như vậy được chứ.

“Trước khi cô vào biệt thự, phiền cô giúp Tam thiếu một việc trước đã.” Bỗng nhiên Hà Thất nói.

“Cái gì?” Trần Ngư không hiểu.

“Vừa rồi vì cứu cô, Tam thiếu đã coi bỏ phong ấn.” Hà Thất nói “Mặc dù thời gian rất ngắn nhưng có không ít sát khí đã phát tán ra ngoài, vì để tránh những phiền toái không cần thiết, xin cô xử lý một chút đi.”

Trần Ngư sửng sốt, điều này không phải là cô không biết, khi mở nút ngọc trên tay Lâu Minh, Trần Ngư đã nghĩ, chút nữa cô sẽ về một lá bùa tinh lọc để làm sạch sát khí xung quanh. Nhưng bởi vì đột nhiên Lâu Minh xảy ra chuyện, Trần Ngư quá sốt ruột mà quên đi mất.

Trần Ngư gạt nhẹ đầu, quay người đi đến địa điểm Ma Vương vừa biến mất, tay phải nâng lên, ngưng tụ linh lực trên đầu ngón tay, giờ lên trong không khí về ra một lá bùa tinh lọc.

Bùa chú hình thành trong nháy mắt, rồi tản ra, hóa thành muôn vàn tia sáng, làm sạch tất cả sát khí và âm khí còn sót lại trong không khí.

Mới từ trong nỗi khiếp sợ lấy lại tinh thần, đang đi về phía em gái nhà mình, Trần Dương nhìn thấy một cảnh này. Em gái nhà mình đứng trong công viên nhỏ trống trải, ngón tay tùy tiện vẽ lên trong không khí mấy cái, sau đó, chỗ đó bắn ra muôn vàn tia sáng. Kỳ diệu hơn là, sau khi ánh sáng tản đi, bầu không khí nặng nề đè nén trong công viên bỗng chốc trở nên thoải mái, dường như ánh đèn đường cũng sáng hơn vài phần.

Đây tuyệt đối không phải là do tác dụng của tâm lý.

Đầu óc Trần Dương cảm thấy mông lung, đến khi anh tỉnh táo lại thì Trần Ngư đã chạy vào biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

Lúc này, khi Hà Thất cùng một đội cảnh vệ chạy đến hỗ trợ, Trần Dương cũng không nghĩ nhiều. Nơi này dù sao cũng là khu vực gần biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, cảnh vệ nhận thấy nguy hiểm thì chạy ra xem xét là bình thường. Nhưng khi chính Lâu Tam thiếu tự mình chạy ra bên ngoài, em gái nhà mình lại trực tiếp nhào vào lòng đối phương. Trần Dương bỗng nhiên ý thức được, đây không phải là việc mà anh vẫn cho là bình thường, em gái nhà mình quen biết Lâu Tam thiếu.

Em gái nhà mình vừa mới trở về Đế Đô được nửa năm, phần lớn thời gian đều ở trường đại học, vậy mà chẳng những quen biết Lâu Tam thiếu mà mối quan hệ này còn vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc đến mức khi cảnh vệ thấy em gái mình gặp nguy hiểm sẽ chạy ra hỗ trợ, quen thuộc đến mức Lâu Tam thiếu phải tự mình chạy ra cứu người.

“Trần thiếu, xin lỗi anh.” Cảnh vệ canh cửa giờ tay ngăn Trần Dương định đi vào.

“Tôi ...” Bình thường, Trần Dương tuyệt đối sẽ không đến gần ngôi biệt thự này, nhưng bây giờ Thi Thi đang ở trong đó “Em gái tôi ở trong đó.”

“thật xin lỗi, anh không thể đi vào được.” Về mặt cảnh vệ không thay đổi, nói.

Trần Dương im lặng một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trong biệt thự.

Khi Thi Thi vừa mới trở về, Lâu Tam thiếu liền cho người mang quà tặng đến. Từ trước đến giờ không bao giờ để người khác tùy ý ra vào biệt thự, vậy mà em gái mình thì có thể tự do ra vào, còn có, lúc này, Lâu Tam thiếu còn tự mình chạy ra cứu người ...

Cho nên, Thi Thi ở trong đó sẽ an toàn.

Trần Dương không vào được, lại xác định Trần Ngự không có chuyện gì liên xoay người định về nhà trước. anh vừa đi vừa nghĩ lại những việc đã xảy ra. Cái vật không thể nhìn thấy là cái gì? Vì sao lại đến tìm Thi Thi?

“Ông của em là thầy trừ ma.”

La bàn, lá bùa, thầy trừ ma, chẳng lẽ ...

Cái suy đoán vô cùng hoang đường mà lại rất hợp lý làm tam quan của Trần Dương hoàn toàn sụp đổ, em gái nhà mình là thầy trừ ma??

Trần Dương đứng tại chỗ, đem mọi chuyện suy nghĩ từ trước ra sau, từ sau ra trước, càng nghĩ càng cảm thấy chẳng có suy đoán nào hợp lý hoàn toàn, anh nhẹ nhàng thở dài, quyết định chờ Trần Ngự về nhà rồi nói chuyện rõ ràng với cô.

Trần Dương lại đi về phía trước một đoạn, ánh mặt trời trên chiếc áo khoác lông màu vàng nhạt ven đường, đây là chiếc áo anh làm rơi khi đuổi theo Trần Ngự. Trần Dương dừng lại một chút, sau đó nhặt áo lên, quay người trở lại biệt thự nhỏ nhà họ Lâu.

“Đây là áo của Thi Thi, phiền anh đưa cho em ấy giùm tôi.” Trần Dương nói.

Cảnh vệ nhận áo khoác từ Trần Dương.

“Còn ...” Trần Dương nhìn thoáng vào cửa biệt thự “Phiền anh chuyển lời cho Thi Thi, sau khi tôi về nhà sẽ nói với ba mẹ là em ấy có việc gấp phải về trường.”

Nhìn tình hình này, tối nay chắc là Thi Thi không về nhà được rồi, vì không để ba mẹ lo lắng, Trần Dương đành giúp em gái mình che giấu.

==

Lầu hai, trong phòng ngủ của Lâu Minh, bảy người trợ lý đang chen chúc trong phòng, tất cả đều mặt ừ mảy chau nhìn Tam thiếu đã đông thành người băng đang nằm trên giường.

Sát khí trong cơ thể Tam thiếu bắt đầu ngủ đông, năng lượng trong cơ thể sẽ bị đóng băng, mặc dù bọn họ có thể không chút e sợ nào mà ở bên Tam thiếu, không sợ sát khí làm ảnh hưởng nhưng Tam thiếu không muốn bọn họ thấy tình trạng này của anh.

“Liên hệ với Mao đại sư chưa?” Có người hỏi.

“Vừa gọi điện rồi, nhưng Mao đại sư đang đi ra ngoài, phải đến rạng sáng mới trở về được.” một người khác trả lời.

“Bây giờ, chúng ta phải làm thế nào?”

“...”

Trong phòng ngủ không có ai trả lời, vì bọn họ biết, một khi Tam thiếu ngủ đông thích có thể chờ đến lập xuân. Sau lập xuân, chính Tam thiếu sẽ từ từ tự tỉnh dậy, còn trong khoảng thời gian này, anh sẽ luôn ngủ say.

“anh Ba, anh Ba đâu?” Xử lý xong sát khí, Trần Ngự đẩy cửa chạy vào, cô liếc mắt liền nhìn thấy Lâu Minh đang nằm trên giường.

Trần Ngự chạy đến bên giường thì ngay lập tức nhận ra điều khác lạ, sinh khí trên người Lâu Minh đang từ từ biến mất? Trần Ngự bị dọa đến mức làm con người hơi co lại, đưa tay sờ lên mạch đập của Lâu Minh, mạch đã yếu đến mức không còn sờ được nữa.

“Sao lại như thế này?” Mặc dù Ma Vương rất mạnh nhưng nếu đối đầu với sát khí của anh Ba thì không phải là đối thủ mà, nên không có khả năng Ma Vương làm tổn thương được anh Ba.

“Còn không phải là tại cô!” Trình Bằng nhin không được quát.

“Trình Bằng!” Hà Thất hạ giọng quát “Đây là việc Tam thiếu tự quyết định, không phải lỗi của tiểu thư Trần Ngự.”

Tất nhiên là Trình Bằng biết là do chính Tam thiếu muốn ra ngoài, nhưng nếu không phải là vì Trần Ngự thì trong thời điểm nhạy cảm như thế này, Tam thiếu chạy ra ngoài làm gì.

“Tại sao lại nói là tại tôi, đã xảy ra chuyện gì?” Trần Ngự quay về phía hai người hỏi “Tại sao sức sống của anh Ba càng ngày càng yếu, sát khí trên người anh ấy dường như cũng biến mất.”

Sáng mai Mao đại sư mới về đến đây, mấy người bọn họ lại không hiểu huyền học, nơi này người có thể giúp đỡ Tam thiếu cũng chỉ có người là Thiên Sư – Trần Ngự.

Hà Thất suy tư một lát rồi quyết định nói rõ mọi chuyện cho Trần Ngự biết “Sát khí trong cơ thể Tam thiếu sẽ biến hóa theo mùa. Mùa hè và mùa thu thì tương đối ổn định, mùa xuân là thời điểm phát triển mạnh mẽ nhất còn mùa đông thì là thời điểm sát khí suy yếu nhất.”

Trần Ngu nghe mà sững người, bởi vì Lâu Minh luôn mang nút ngọc trên người nên Trần Ngu cũng không phát hiện sự biến hóa sát khí trong cơ thể của anh.

“Vào thời điểm đông chí, sát khí trong cơ thể Tam thiếu sẽ ngủ đông.”

“Ngủ đông?”

“Đúng vậy.” Hà Thất tiếp tục giải thích “không rõ nguyên nhân, chỉ biết là một tuần trước và sau đông chí, chỉ cần đi đến nơi có nhiệt độ tương đối thấp thì sát khí trong cơ thể sẽ bắt đầu ngủ đông. Ngủ đông thì cơ thể anh ấy sẽ thành như thế này. Tam thiếu sẽ không có hô hấp, không có nhịp tim, không có nhiệt độ cơ thể, cũng không có ý thức, anh ấy sẽ cứ ngủ cho đến lập xuân.”

“thì ra là thế, cho nên tôi vẫn luôn cảm thấy không khí trong nhà quá nóng.” Trần Ngu chợt nhận ra “Nhưng ... Ngủ đông thế này thì có hại đến cơ thể anh Ba không?”

“Có.” Nếu chỉ ngủ say mà không có tổn thương gì thì nhóm trợ lý cũng không lo lắng như vậy “Khi ngủ đông, nhiệt độ cơ thể của Tam thiếu nhanh chóng hạ xuống, khi lập xuân sẽ từ từ thức tỉnh, tình trạng này gây ảnh hưởng rất lớn đến thân thể của Tam thiếu. Lần trước, do bất cẩn mà Tam thiếu rơi vào tình trạng ngủ đông, phải bồi dưỡng suốt một tháng trời mới khôi phục được một chút. Bác sĩ còn nói ...”

“Còn nói cái gì?” Trần Ngu la lên.

“Nếu còn lặp lại nhiều lần như vậy thì cơ quan nội tạng trong cơ thể sẽ không chịu được.” Hà Thất nhíu mày nói.

Hà Thất vừa dứt lời, sáu trợ lý còn lại đều mang vẻ mặt tự trách.

“Đều là do chúng ta không bảo vệ tốt cho Tam thiếu.”

“Còn tự xưng là Bình Vương nữa chứ, vậy mà ngay cả chuyện này cũng không làm được.”

Bình Vương: quân lính thiện chiến.

“...”

Trần Ngu cảm thấy những lời tự trách của nhóm trợ lý thực chất đều là đang nói cô, đều bởi vì cô nên anh Ba mới ra ngoài.

cô có thể làm gì để có thể giúp được anh Ba đây? Trần Ngu cố gắng tự hỏi.

Sát khí, sát khí ngủ đông?

Mắt Trần Ngu đột nhiên sáng lên, cô gấp gấp hỏi “Ngủ đông là do sát khí hoàn toàn yên tĩnh lại, đến lập xuân sát khí bắt đầu khôi phục nên anh Ba mới tỉnh lại, đúng không?”

“Vâng.” Hà Thất nhẹ gật đầu.

“Tôi có biện pháp!” Trần Ngu nói xong, quay người bước nhanh đến bên giường, hai chân tùy tiện nín lấy chiếc giày đá rơi xuống đất rồi leo lên giường Lâu Minh.

“cô làm gì vậy?” Nhóm trợ lý nghi ngờ nhìn Trần Ngu.

“Thử một chút xem anh Ba có thể tỉnh lại không.” Trần Ngu nói.

“Thử làm sao?” Hà Thất hỏi theo phản xạ.

Trần Ngu cách tám tấc, ghé lên người Lâu Minh, ném cho nhóm trợ lý một câu “Đừng có quấy rầy tôi đó.”

Sau đó, cúi đầu xuống, hôn lên môi Lâu Minh.

“Hít!!!” Nhóm trợ lý hít vào một hơi.

“cô ...” Trình Bằng thấy Trần Ngu dám sàm sỡ Tam thiếu, tức giận đến mức muốn chạy lên kéo người ra.

Điền Phi liếc mắt, nhanh tay ngăn Trình Bằng lại, nhỏ giọng nói “Cậu quên rồi à, phòng nghiên cứu.”

Trong nháy mắt Trình Bằng nhớ lại, khi ở phòng nghiên cứu, chính Trần Ngu đã hôn Tam thiếu một lần, ngăn chặn được sát khí bùng phát.

Các trợ lý còn lại hiển nhiên là đều nghĩ đến điều này, cả đám đều ngập tràn hi vọng nhìn về phía hai người đang hôn trên giường, chỉ là nhìn một chút bỗng nhiên cảm thấy có gì đó sai sai. Mọi người nói xem, một nam một nữ đang hôn nhau trên giường, mấy người bọn họ đứng bên nhìn thì còn ra thể thống gì.

Cũng không biết ai là người đầu tiên xoay người, sáu người còn lại cũng nhao nhao xoay người đi.

“Khụ ... Có phải chúng ta làm như vậy là không tốt lắm không?” Có người nhỏ giọng hỏi.

“Chúng ta đều ra ngoài đi.” Căn nhắc một lát rồi Hà Thất quyết định.

“không ...” Trình Bằng vừa muốn phản đối thì bị Điền Phi cùng một trợ lý khác đứng bên cạnh lôi ra ngoài.

Các trợ lý còn lại cũng ra khỏi phòng, Hà Thất đi cuối cùng, đóng cửa lại rồi đứng canh phía trước.

Bên trong phòng, đang chuyên tâm hôn Lâu Minh, à, không phải, đang độ khí cho Lâu Minh, Trần Ngư cuối cùng cũng cảm nhận được sát khí yếu ớt chưa hoàn toàn ngủ đông trong cơ thể anh.

Trần Ngư cũng không biết tại sao linh khí trong cơ thể mình có thể cảm ứng được sát khí, đồng thời có thể thông qua tâm pháp hâm nóng lại. Lúc nhỏ Trần Ngư đã hỏi qua ông lão, ông nói thể chất của cô đặc biệt do trời sinh.

Cho dù là nguyên nhân gì nhưng Trần Ngư thực sự là cảm ơn cái thể chất đặc biệt trời sinh này của mình, có thể cho cô làm nóng sát khí trong cơ thể Lâu Minh.

Sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã nghỉ đông hơn một nửa, khi Trần Ngư làm nóng lại vô cùng tốn sức, cũng may linh khí trong biệt thự nhỏ này rất dồi dào, cô có đầy đủ linh lực để sử dụng.

Thời gian từ giây từng phút trôi qua, hai tay Trần Ngư nắm hai tay Lâu Minh, linh khí và sát khí thông qua sự tiếp xúc giữa hai bàn tay mà tác động lẫn nhau. Vì sát khí trong cơ thể Lâu Minh quá lớn, nên một khoảng thời gian là Trần Ngư lại cảm thấy linh khí không đủ. Lúc này, cô cúi xuống ghé lên môi Lâu Minh thổi một hơi, sau đó hấp thu sát khí dư thừa trong cơ thể anh vào cơ thể mình. Đợi đến khi linh khí tràn đầy trở về thì lại thông qua tâm pháp tiếp tục làm nóng.

Cũng không biết qua bao lâu, cả người Lâu Minh vốn cứng ngắt dần mềm trở lại, thân thể từ từ có nhiệt độ, hai mắt đang nhắm chặt rung động rồi từ từ mở ra.

Thân thể Lâu Minh vẫn còn rất suy yếu, ý thức cũng chưa tỉnh táo hẳn, anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm người trước mắt.

Thì Thì đang làm gì vậy?

một con môi mướt bỗng nhiên ập tới, Lâu Minh lại muốn ngủ, trước khi mất đi ý thức, anh chỉ cảm giác được một vật gì đó vô cùng mềm mại dán lên bờ môi mình.

Giấc ngủ này của anh không dài lắm, khi trời gần sáng thì anh đã tỉnh lại.

anh cảm giác được bàn tay của mình đang được ai đó nắm, ngo ngắn một chút, Lâu Minh nghiêng người nhìn về phía cô gái đang nằm ngủ say bên cạnh anh.

Tay phải của cô đang nắm lấy tay phải của anh, nằm sắp ngủ say sưa, cô gái có mái tóc ngắn nâu xoăn, khuôn mặt nhỏ trắng nõn vì ngủ say mà đỏ ửng, lông mi dài hạ xuống che đôi mắt đen nhánh, lúc mở ra luôn sáng lấp lánh nhìn mọi người cười vui vẻ.

Còn ... Ánh mắt Lâu Minh không tự chủ nhìn về phía bờ môi đang nhếch lên của cô.

“anh Ba, em lỡ ‘sàm sỡ’ anh mất rồi.” Lâu Minh nhớ khi cô nói câu này, trong mắt tràn đầy sự ngây thơ.

“Cũng may chuyện này không có người ngoài biết.” Lâu Minh thở dài, lặng lẽ buông tay ra, ngồi dậy cẩn thận giúp Trần Ngư đắp lại chăn, rồi bước xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ.

Sau này không thể để cô nhóc này phải ‘sàm sỡ’ anh nữa, chỉ khổ cho anh thôi, Lâu Minh cười khổ.

Tác giả có lời muốn nói:

Con của: Tại sao lại không thể để Tây Thi ‘sàm sỡ’ cậu?

Tam thiếu: cô cứ nói đi?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tôi quan tâm cô ấy

“Cạch!”

Tiếng mở cửa vang lên, ngoài cửa, bảy trợ lý cùng nhìn về phía cửa.

Khi Lâu Minh mở cửa, đập vào mắt anh là bảy đôi mắt đang tỏa sáng lập lòe.

“Tam thiếu!” Bảy người đàn ông to cao vạm vỡ, hai mắt đỏ hồng kích động nhìn về phía Lâu Minh, làm anh bị hù lùi về sau một bước.

Sau một giây hoảng hốt, Lâu Minh quay về phía sau nhìn, thấy Trần Ngư vẫn còn ngủ say không bị đánh thức, lúc này mới thở dài một hơi. Sau đó, anh bước nhanh ra khỏi phòng, thuận tay đóng kín cửa lại.

“nhỏ giọng một chút.” Lâu Minh cau mày nói.

Bảy người trợ lý lập tức im lặng.

Lâu Minh nhìn cả đám mới sáng sớm mà tụ tập đông đủ ở đây, chợt nghĩ đến một chuyện, anh hí hóp nhìn bảy người trợ lý hỏi “Các cậu ... từ tối hôm qua đến giờ vẫn ở đây?”

Nhóm trợ lý gật đầu.

Sắc mặt Lâu Minh chợt trở nên khó coi “Mấy cậu có vào phòng không?”

Bằng bản năng chiến đấu trải qua nhiều lần sống chết ý thức được nguy cơ, nhóm trợ lý cùng nhau lắc đầu.

Lúc này Lâu Minh mới thả lỏng, ừ một tiếng rồi xoay người xuống lầu, phía sau là nhóm trợ lý chột dạ đưa mắt nhìn nhau.

Nhóm trợ lý thấy Lâu Minh đã tỉnh, trạng thái tinh thần cũng khá tốt, biết Tam thiếu không có việc gì nên đều rời biệt thự nhỏ về kí túc xá, chỉ để lại Hà Thất hôm nay có ca trực.

Lâu Minh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngẩng đầu hỏi “Chuyện tối hôm qua, ... các cậu đã báo cho những ai?”

“Chúng tôi đã báo cho Mao đại sư nhưng đại sư đang đi ra ngoài nên phải sớm hôm nay mới về đến đây.” Hà Thất nhìn đồng hồ “Chắc là ông ấy sắp đến rồi.”

“Chỉ báo cho Mao đại sư?”

“Vì Tiểu thư Trần Ngư nói có biện pháp chữa khỏi cho anh, nên chúng tôi ... vẫn chưa thông báo cho ngài bộ trưởng.”

trên mặt Lâu Minh lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là việc sau khi anh hôn mê mà Hà Thất không báo ngay cho cha anh vẫn làm anh cảm thấy khó hiểu “Tại sao?”

“Tôi làm trợ lý cho anh nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ có yêu cầu gì đặc biệt đối với chúng tôi, thậm chí chưa một lần ra mệnh lệnh bảo chúng tôi phải làm cái này cái kia.” Hà Thất cười khò “Chỉ có tiểu thư Trần Ngư là yêu cầu duy nhất mà anh đã đưa ra cho chúng tôi.”

“Tam thiếu, dù cho chúng tôi có mặt ở đây là do nhiệm vụ, do người ta cử đến nhưng chúng tôi ở đây chính là trợ lý của anh. Trong tình huống không uy hiếp đến tính mạng của anh, chúng tôi sẽ đặt mệnh lệnh của anh ở vị trí đầu tiên.” Hà Thất trịnh trọng nói.

Hiển nhiên là Lâu Minh không nghĩ mình sẽ nghe được những câu nói như vậy, anh im lặng một lát rồi lên tiếng “Cám ơn các cậu!”

“Đây là chức trách của chúng tôi.” Hà Thất nói xong, đứng dậy chào Lâu Minh theo nghi thức quân đội.

Lúc này ngoài cổng vang lên tiếng động, hai người quay đầu nhìn lại thì thấy Mao đại sư đang vô cùng lo lắng chạy vào phòng khách, vừa chạy vừa kêu lên “Lâu Minh đâu, Lâu Minh thế nào rồi?”

“Mao đại sư.” Lâu Minh thấy Mao đại sư đến thì đứng lên đón.

“Lâu Minh!!” Mao đại sư khiếp sợ, đôi mắt tròn lên “Cậu ... không phải là cậu đang ngủ đông sao?”

“Tôi tỉnh rồi.” Lâu Minh hơi buồn cười.

“...”

Nóng lòng như lửa đốt suốt đêm đuổi về đến biệt thự, sau một hồi sợ bóng sợ gió, Mao đại sư ngồi với Lâu Minh trong phòng khách trò chuyện về việc đã xảy ra tối qua.

“Tôi qua đã xảy ra chuyện gì?” Mao đại sư hỏi “Trước giờ trong thời gian đông chí, cậu có bao giờ đi ra ngoài đâu?”

“Tôi hôm qua, gần đây có một con ác ma vô cùng hung mãnh.” Lâu Minh nói.

“Trần tiểu hữu cũng không thu phục được?” Mao đại sư nhún mày hỏi.

Nhớ đến tình hình tối hôm qua, lông mày Lâu Minh vặn lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nên ... cậu vì cứu Trần tiểu hữu mới ra khỏi biệt thự?” Mao đại sư hỏi.

“không riêng gì Thi Thi, trong khu tập thể này có rất nhiều người, một con ác ma vô cùng hung dữ lẫn quần xung quanh đây sẽ không an toàn cho mọi người.” Lâu Minh nói “Dù sao thì sát khí của tôi cũng sẽ ngủ đông khi gặp nhiệt độ thấp nên dù tôi có ra ngoài chắc cũng không gây ảnh hưởng gì lớn cho mọi người.”

“Cậu cân nhắc rất chu toàn, nhưng mà chỉ có ...” Mao đại sư nhắc nhở “Cậu còn quên chính bản thân cậu.”

“...” Lâu Minh trầm mặc không nói.

“Lâu Minh, cậu còn quan tâm đến Trần tiểu hữu nhiều hơn so với tưởng tượng của tôi.” Mao đại sư bỗng nhiên nói.

“Tôi không chỉ vì Thi Thi, tôi ...”

“Cậu đừng vội giải thích.” Mao đại sư ngắt lời Lâu Minh “Trước khi Trần tiểu hữu ở khu tập thể này, biệt thự này và xung quanh đây vô cùng sạch sẽ, thậm chí ngay cả một hồn ma lang thang cũng không thấy. Nếu cậu thực sự muốn tốt cho dân cư nơi này, cậu nên nói chuyện này cho ba cậu, sau đó để cả gia đình thị trưởng Trần dọn ra khỏi khu tập thể.”

Lâu Minh biến sắc, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

“Cậu vẫn luôn biết rằng sát khí trên người cậu rất nguy hiểm, lúc trước, khi tôi nói ngôi biệt thự này có linh khí rất dồi dào có thể để cậu vào ở, cậu còn vì lo lắng ở đây là trung tâm thành phố, lo lắng cho người trong khu tập thể mà nhất quyết không đồng ý vào ở. Cậu sợ một ngày nào đó sát khí trên người cậu bỗng nhiên mất khống chế mà gây tổn thương cho những người xung quanh.” Mao đại sư nói “Sau đó, tôi cam đoan với cậu rất nhiều lần, trong sân tôi đã bố trí trận pháp, cam đoan chỉ cần cậu không đi ra khỏi biệt thự, dù sát khí của cậu có phát ra ngoài cũng không gây tổn thương cho mọi người thì cậu mới miễn cưỡng vào ở.”

“Vậy mà bây giờ, cậu chỉ vì một mình Trần tiểu hữu lại chủ động đi ra ngoài biệt thự, coi nút ngọc ra.”

Lâu Minh bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt anh tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra tia hoảng sợ. Lâu Minh hoảng sợ không phải bởi vì những điều Mao đại sư đã nói mà bỗng nhiên anh chợt nhận ra, tất cả những điều Mao đại sư nói đều đúng, anh quan tâm đến Trần Ngu...

“Cậu có sự quan tâm quá mức bình thường với Trần tiểu hữu, cậu ...”

“Xong rồi, xong rồi, xong rồi ...” trên lầu hai bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết cắt ngang lời Mao đại sư chưa nói, hai người quay đầu nhìn Trần Ngu đang hốt hoảng chạy xuống lầu.

“anh Ba, bây giờ anh cảm thấy thế nào?” Trần Ngu chạy đến phòng khách, hỏi Lâu Minh.

Thực ra, tối hôm qua, sau khi độ khí xong, Trần Ngu đã kiểm tra thân thể của Lâu Minh, sinh khí và sát khí đều khôi phục lại, chỉ là do không tận mắt nhìn thấy Lâu Minh tỉnh lại nên cô vẫn có chút không yên lòng.

“anh không sao, em sao vậy?” Lâu Minh hỏi ngược lại.

“Tôi hôm qua, em ra ngoài quá gấp, còn đi cả đêm không về, cha mẹ em chắc là rất lo lắng.” Trần Ngu vẫn còn đang suy nghĩ xem chút nữa cô phải giải thích như thế nào, chỉ là suy nghĩ cả buổi vẫn chưa tìm được lý do nào hợp lý.

Lúc này, Hà Thất đi vào, cầm áo khoác màu vàng nhạt đưa cho Trần Ngu, nói “Tiểu thư Trần Ngu, cô đừng quá lo lắng, tối hôm qua Trần thiếu đã tới, nói cậu ấy sẽ nói giùm với thị trưởng Trần và Trần phu nhân, nói tối hôm qua cô có việc gấp phải về trường học.”

“anh tôi?” Trần Ngu nhớ lại, hình như tối hôm qua cô có thấy anh trai lúc đánh nhau với Ma Vương “anh tôi còn nói gì nữa không?”

“không.” Hà Thất lắc đầu.

Lâu Minh thấy Trần Ngu ôm áo đứng ngơ ngác, đi qua nói “Trần Dương đã nói giúp em rồi thì đừng về vội, ăn sáng trước đã.”

“Vâng, anh nói chí lý!” Trần Ngu nghĩ nghĩ cảm thấy anh Ba nói có lý, cất tiếng chào Mao đại sư, ngồi xuống ghế sofa.

“Cậu đi chuẩn bị đồ ăn sáng đi, rồi đem hộp thuốc y tế đến đây.” Lâu Minh nói với Hà Thất.

“Vâng.” Lát sau Hà Thất đem hộp thuốc y tế đến.

Lâu Minh cầm hộp thuốc y tế, đến bên cạnh Trần Ngự, Trần Ngự nghỉ ngơi ngẩng đầu.

“Vết thương trên trán cần băng lại một chút.”

Trần Ngự đưa tay lên đụng vào trán, con đầu truyền đến làm cô hít vào một hơi. Thấy vậy, Lâu Minh nhíu mày “Đừng đụng lung tung.”

“Vâng.” Trần Ngự ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lâu Minh cầm cồn i-ốt, cẩn thận giúp Trần Ngự khử trùng, sau đó dán băng urgo lên.

Ngồi một bên uống trà, Mao đại sư yên lặng quan sát tất cả, càng xem, sắc mặt của ông càng nghiêm túc hơn.

một lát sau, vết thương đã được băng xong, Trần Ngự nhìn Lâu Minh cười ngọt ngào “Cảm ơn anh Ba.”

“Sau này phải cẩn thận một chút.” Lâu Minh nhìn không được dằn dò.

“Dạ.” Trần Ngự ngoan ngoãn gật đầu, cầm quả táo trên bàn, rộp rộp gặm. Vừa gặm vừa hỏi Mao đại sư “Mao đại sư, tại sao sát khí của anh Ba lại ngủ đông khi đông chí?”

Mao đại sư lắc đầu “Tôi cũng không biết nguyên nhân cụ thể, chỉ qua quan sát mà rõ quy luật này.”

“Đông chí? Đông chí là biểu hiện mùa đông tới, thời tiết sẽ trở lạnh, động vật muốn ngủ đông...” Trần Ngự nhíu mày “Nhưng những điều này đâu có quan hệ gì với sát khí trong người anh Ba đâu.”

“Việc này tôi cũng nghiên cứu rất lâu rồi, nhưng không tìm ra đáp án, ngược lại...” Mao đại sư nhìn về phía Trần Ngự hỏi “một khi Lâu Minh ngủ đông sẽ ngủ say hoàn toàn cho đến khi lập xuân sang năm. Tôi rất tò mò, tối qua Trần tiểu hữu đã dùng phương pháp gì để làm Lâu Minh tỉnh lại.”

“Tôi...”

“Khụ!” Lúc đầu yên tĩnh ngồi bên nghe hai người nói chuyện, Lâu Minh nhìn không được ho khan một trận, đến khi hai người kinh ngạc nhìn sang, Lâu Minh mới vô cùng bình tĩnh nói “Bữa sáng đã xong, ăn sáng trước rồi nói.”

“Dạ, vâng.” Trần Ngự nghe có ăn thì vô cùng vui vẻ chân sáo nhảy đi.

Mao đại sư nhìn thoáng qua Lâu Minh, nhếch miệng lộ ra ý cười, cũng xoay người đi vào phòng ăn.

Lâu Minh lúng túng sờ mũi, chậm rãi đi phía sau.

Ăn sáng xong, Mao đại sư lại hỏi “Tôi nghe Lâu Minh nói, tối hôm qua Trần tiểu hữu gặp một con ác ma rất khó trị?”

“không phải là ác ma mà là Ma Vương ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Ma Vương?” Sắc mặt Mao đại sư biến đổi “Có người mời Ma Vương dưới âm phủ?”

“không phải là Ma Vương dưới âm phủ.” Trần Ngự giải thích “Con Ma Vương tối qua là có người luyện thành.”

“Có Thiên Sư luyện Ma Vương sao?” Mao đại sư không thể tin nói.

Ma Vương hình thành chỉ có thể dựa trên việc cắn nuốt linh hồn, nên muốn tạo thành một con Ma Vương nghĩa là có vô số linh hồn biến mất. Cho dù là dưới âm phủ có vô số kẻ các linh hồn, trăm vạn âm binh nhưng cũng chỉ có một Ma Vương, hướng chỉ là trên trần thế đông đúc người sống như thế này.

“hắn ta tên Kỳ Trường Minh, Mao đại sư có nghe thấy tên người này bao giờ chưa?” Trần Ngự hỏi.

“Con Ma Vương tối hôm qua là do Thiên Sư tên Kỳ Trường Minh phái tới sao?” Lâu Minh hỏi.

“Dạ, trước đó em đã cùng hắn ta va chạm với nhau, em cũng gặp qua con Ma Vương này rồi?” Trần Ngự gật đầu nói.

“Lúc trước cô đã đấu với hắn ta rồi sao?” Mao đại sư kinh ngạc nói

“Lần đó em không bị làm sao chứ?” Lâu Minh nghĩ đến sự hung tàn của Ma Vương tối qua thì lo lắng.

“Em không sao, lúc đó hắn ta gọi Ma Vương đến thông qua một bài vị bằng gỗ, em đập một cú làm vỡ nát bài vị, vì thế Ma Vương cũng biến mất theo nên lúc đó em chưa đánh nhau với nó.” Trần Ngự thở phào “không ngờ tên Kỳ Trường Minh này lại nhỏ nhen, hiểm độc như vậy, không đánh lại em mà lại cử Ma Vương đến ám sát em”

“Mao đại sư, ông đã nghe tiếng người này bao giờ chưa?” Lâu Minh đối với người tên Kỳ Trường Minh đã cảm thấy vô cùng chán ghét.

“Tôi chưa nghe qua bao giờ.” Mao đại sư lắc đầu “Nhưng bây giờ, môn phái dùng trận luyện hồn để luyện hóa ác ma cũng không còn nhiều lắm, huống hồ là còn luyện ra Ma Vương. Tôi sẽ cho người điều tra, chắc là có kết quả nhanh thôi.”

“Mao đại sư, tôi có thể nhờ ngài một chuyện không?” Trần Ngự nhìn về phía Mao đại sư.

“Trần tiểu hữu cứ nói đi.” Mao đại sư hơi tò mò không biết Trần Ngự hỏi điều gì.

“Là vậy, tôi không sợ cái tên Kỳ Trường Minh xấu xa đó nhưng lại sợ hắn đến người nhà tôi, nên ...” Trần Ngự nói “Mao đại sư, mấy món đồ ngọc kia tôi đều đưa cho ngài, không cần lấy tiền nhưng ngài có thể cho tôi ba tấm bùa hộ mạng không?”

“Ngọc gì? Tiền gì?” Mao đại sư nghe mà như đi trong đêm tối.

“A, chính là ngọc mà Điền Phi đã đem về đó, ông nói là rất hợp để làm bùa hộ mạng mà?” Lâu Minh vội vàng nói tiếp.

“Dạ, chính là ngọc đó đó.” Trần Ngự ở một bên gật đầu phụ họa.

Mao đại sư chớp chớp mắt, đem ý trong câu nói của hai người thêm giảm một chút, cuối cùng cũng hiểu ra “Mọi người muốn tôi dùng mấy món ngọc chết đó làm giúp mọi người mấy lá bùa hộ mạng, phải không?”

“Vâng.” Trần Ngự vui vẻ gật đầu, còn Lâu Minh ở một bên thờ phào nhẹ nhõm.

Mao đại sư vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cũng không từ chối.

==

Khi Trần Ngự đi ra khỏi nhà, điện thoại vẫn để quên trong phòng, không có điện thoại di động bên người, cô luôn cảm thấy có gì đó không yên tâm, thế là cô ngẩng người một lúc rồi đứng dậy đi về. cô định lên về nhà lấy điện thoại rồi quay trở lại trường học.

Lâu Minh đưa mắt nhìn Trần Ngự rồi đi, quay đầu lại đối diện với ánh mắt dò hỏi của Mao đại sư.

Lâu Minh trầm ngâm một lát, đặc biệt thẳng thắn thừa nhận “Đúng là tôi rất quan tâm cô ấy.”

“Cậu không chối nữa sao?” Mao đại sư hơi ngạc nhiên.

“Dù sao tôi cũng đâu gạt được ông.” Lâu Minh cười khò.

“Mặc dù Trần tiểu hữu không sợ sát khí trên người cậu, nhưng giữa hai người có nhiều thứ hơn kém quá nhiều, ví dụ như về tuổi ...”

“Mao đại sư, ông suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi cũng không định làm bất cứ điều gì.” Lâu Minh vừa cười vừa nói “Tôi chỉ quan tâm đến một người, sau đó muốn làm mọi việc để bảo vệ cô ấy mà thôi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Group chat của nhóm trợ lý.

“Lúc này, khi Tam thiếu hỏi chúng ta có vào phòng ngủ hay không, tại sao chúng ta đều phủ nhận?”

“Bởi vì chúng ta cảm thấy sát khí a!”

“Đúng thế!”

“Nhưng mà rõ ràng là chúng ta đã nhìn thấy mà!”

“Nhìn thấy cái gì?”

“Hình như tôi lại cảm thấy sát khí.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mở phong ấn

Điện thoại của Trần Ngự để quên trong phòng, cân nhắc đến chuyện cái trán của cô bị thương, nếu bị mẹ Trần nhìn thấy cô sẽ chẳng biết giải thích thế

nào, thế là Trần Ngự định leo trộm từ cửa sổ vào phòng, cầm điện thoại rồi trở về trường học. Chờ đến khi nghỉ đông thì về nhà, đến lúc đó chắc vết thương cũng khỏi rồi.

Trần Ngự vừa nghĩ, vừa thoăn thoắt từ cây ngô đồng treo qua cửa sổ, đang định đặt chân lên bệ cửa sổ, ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt kỳ lạ của anh trai nhà mình.

“anh ... anh Hai?” Trần Ngự yên lặng rút bàn chân đặt trên bệ cửa thu về đứng lúng túng trên chạc cây.

“...” Trần Dương nhìn thoáng qua cái trán bị thương của em gái nhà mình, lại liếc nhìn thân cây không to hơn cánh tay anh bao nhiêu, thả cái thước trong tay xuống, bước đến mở cửa sổ “Vào trong trước đã.”

Trần Ngự không ngờ mình bị bắt tại chỗ, về mặt xấu hổ, nhưng vẫn vô cùng thuần thực nhảy vào.

Thấy động tác nhẹ nhàng, linh hoạt mà thuần thực của em gái nhà mình, bỗng nhiên Trần Dương có thể lý giải nguyên nhân em gái mình có thể ‘lén lút’ có quan hệ với Lâu Tam thiếu ngay dưới mí mắt anh mà anh không hay biết gì.

“anh, ... sao anh lại vào phòng em?” Trần Ngự hơi kinh ngạc, chẳng lẽ là vì chuyện tối qua.

“Cửa sổ phòng em đã bị vỡ, anh lên đo lại kích cỡ rồi tìm người sửa lại cho em.” Trần Dương nói.

“A ... Dạ.” Bị anh trai nhắc nhở như thế, lúc này Trần Ngự mới phất hiện, quả nhiên cửa sổ của phòng mình đã bị vỡ vụn một góc, cô nghĩ nghĩ rồi nói “Chắc là hôm qua khi la bàn bay ra đã đụng vỡ cửa sổ.”

La bàn bay ra từ cửa sổ? Đây là không muốn giấu diếm nữa?

Trần Dương nhìn hai tay trống không của em gái “La bàn đâu?”

Đêm qua, khi chiến đấu với quái vật kia, la bàn đã có công rất lớn, vậy mà hôm nay lại không thấy la bàn đâu nên Trần Dương mới tò mò hỏi.

“Em để ở nhà anh Ba rồi.” Trần Ngự đáp

“anh Ba?” Trần Dương hơi sùng sốt “Lâu Tam thiếu?”

“A? Dạ!” Trần Ngự gật đầu.

đã gọi thân thiết như vậy rồi? Trần Dương vừa đo cửa sổ vừa tiếp tục hỏi “Tại sao lại không mang về? Sao lại để ở trong nhà ... Tam thiếu?”

“Đêm qua, linh khí trong la bàn đã hết sạch mà linh khí trong nhà anh Ba rất dồi dào nên em để la bàn ở đó cho nó hấp thu linh khí.” Trần Ngự giải thích.

“Linh khí ...” những từ mà Trần Dương tưởng chỉ trong tiểu thuyết mới nhìn thấy, không ngờ anh lại được nghe thấy trong thế giới thực.

“Dạ, nhà anh Ba là nơi có linh khí đậm nhất trong toàn Đế Đô.” Trần Ngự nói.

“Nên ... Em vì chuyện linh khí nên mới quen biết với Lâu Tam thiếu?” Trần Dương suy đoán.

“A? Dạ.” Chuyện tối qua đã bị anh trai phát hiện, Trần Ngự cũng không có ý định giấu diếm nữa.

Trần Dương hít sâu một hơi, anh đặt cây thước xuống, lại liếc mắt nhìn cửa phòng đã bị mình đóng chặt, sau đó mới lên tiếng hỏi “Đêm hôm qua cái vật đó là cái gì?”

“Là Ma Vương, do Kỳ Trường Minh sai đến.” Trần Ngự nói.

“Ma Vương? Kỳ Trường Minh?” Nghe thấy tên Kỳ Trường Minh, trong nháy mắt Trần Dương đã có thể suy đoán đầu đuôi mọi chuyện “Kỳ Trường Minh muốn hại em vì chuyện ở đường Phúc Thanh hôm đó?”

Đường Phúc Thanh chính là địa điểm Trần Ngự đã đánh nhau với Kỳ Trường Minh.

“Vâng.” Trần Ngự nói “Hôm đó, em đang đi thi, đang thi được một nửa thì phát hiện có người thông qua bùa chú ám hại em.”

“Ám hại??” Về mặt Trần Dương lo lắng nhìn Trần Ngự.

“Em không sao, nhưng chắc là môn thi toán cao cấp sẽ không được tốt, toán cao cấp lại khó như vậy, không biết là có qua được hay không nữa.” Trần Ngự nhân cơ hội nói rõ khả năng không qua môn toán cao cấp luôn.

“anh Hai, chắc là anh không biết đâu, trong giới huyền học chúng em việc lợi dụng thuật pháp và bùa chú để ám hại người khác là điều tối kỵ, giống như ... người thường vi phạm pháp luật á, chỉ có điều Thiên Sư dùng thuật pháp để ám hại thì không để lại chứng cứ mà thôi.”

“Trong giới huyền học chúng em??” Quả nhiên chúng ta không phải là người trong cùng một thế giới!

“Lúc đó, em tức muốn chết, em vẫn còn đang thi đó, thế mà hấn ta dám ám hại em, mà em đã hứa với anh là thi cho thật tốt nên mới kích động chạy đi tìm hấn ta báo thù.” nói đến đây, Trần Ngự hơi chột dạ nhìn về phía anh trai nhà mình nói “Ngày hôm đó, khi bị anh và cảnh sát Khâu phát hiện, đúng là lúc em đang tính sổ với hấn ta. Em không có ý giấu anh, chỉ tại chuyện này nói ra thì người bình thường đều không tin tưởng.”

“Trong mắt em, anh ... chỉ là người thường?” Lý trí nói với anh, Trần Ngự không sai, anh chỉ là người bình thường nhưng tâm lý Trần Dương vẫn không thoải mái.

“Em ... em không có ý này.” Trần Ngự áp ứng giải thích “Dù sao thì mọi người đều nhìn thấy ma, với lại chính phủ không phải là có chủ trương không được truyền bá mê tín dị đoan sao?”

“Nếu như đêm qua anh không đuổi theo bắt gặp, thì có phải là em vẫn định giấu diếm anh với cả nhà không?” nói đến đây, Trần Dương chợt nhớ đến cái đêm anh gặp Trần Ngự ngoài đường “Đêm hôm anh gặp em, thực ra em không phải là đi quán net, cũng không phải là ham mê trò chơi, em đang đi làm cái chuyện mà em gọi là chuyện của giới huyền học, chính là đi trừ ma, đúng không?”

“Vâng.” Trần Ngự thành thật gật đầu.

“Mấy tháng nay, trong khi anh và ba mẹ không biết gì, em đi xử lý ... em đi bắt ma bao nhiêu lần?” Trần Dương hỏi.

“không ... em không nhớ rõ nữa.”

“không nhớ rõ, nhiều đến mức không nhớ nổi?” Trần Dương càng nói càng tức giận “Là em chủ động đi tìm ma đúng không hay là ma quái ở Đệ Đô nhiều đến mức đi đến đâu em cũng gặp được?”

“Là em chủ động.” Trần Ngự chột dạ nói.

“Tại sao em lại muốn đi làm những việc này, chẳng lẽ chính phủ cũng bố trí cho những Thiên Sư như các em đi làm những loại nhiệm vụ này sao?” Trần Dương quát.

“Em ... em muốn xây đường.” Trần Ngự không hiểu tại sao anh trai mình lại tức giận như vậy.

“Cái gì?” Trần Dương nghe không hiểu.

“Em muốn xây đường, em muốn xây một con đường vòng qua núi lớn cho thôn Đại Mộc, khi em rời khỏi thôn Đại Mộc đã hứa với ông nội và trưởng thôn rồi.” Trần Ngự tủi thân nhìn Trần Dương “Em đã nói với anh và ba mẹ rồi mà.”

Trần Dương hơi giật mình, Trần Ngự nói đúng, đúng là cô đã nói qua, nói từ rất lâu rồi. Lúc đó, cô còn hỏi bọn họ muốn xây một con đường vòng qua núi lớn thì hết bao nhiêu tiền. Cha đã đồng ý với em gái sếp mình ở tỉnh Thanh Sơn hỏi thăm giùm chuyện xây sửa đường, nhưng mà đến nay vẫn chưa có tin tức chính xác.

“Em vì muốn kiếm tiền?” Trần Dương hiểu được.

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu.

“Em có biết xây một con đường vòng quanh núi lớn hết bao nhiêu tiền không? một mình em kiếm nổi không?” Tuy hiểu được nhưng trong bụng Trần Dương vẫn đầy lửa vì Trần Ngự không biết tự lượng sức mình.

“Em không biết hết bao nhiêu tiền, nhưng em nghĩ kiếm được nhiều tiền thì cứ kiếm thôi.” Trần Ngự nói “Mấy năm trước, trưởng thôn đã nói với em, lúc đầu chính phủ đã nói sẽ giúp thôn chúng em xây đường, dự kiến khoảng 200 triệu nên vẫn chưa đủ tài chính chi, dự án vẫn còn treo ở đó, nên em định kiếm khoảng trên dưới 200 triệu gì đó là được.”

Trần Ngự nói xong, quay người mở ngăn kéo lấy ra một thẻ ngân hàng, vui vẻ nói “Em đã kiếm được 40 triệu rồi đó, theo tốc độ này thì trước khi tốt nghiệp đại học thì em sẽ kiếm đủ.”

Trần Dương bị tốc độ kiếm tiền của em gái nhà mình mà vô cùng khiếp sợ, nhưng năng lực kiếm tiền cao như vậy cũng tương đương với việc gặp nguy hiểm rất lớn.

Trần Dương nhìn băng gạc trắng trên trán em gái nhà mình, nghĩ đến cảnh tối qua, cô bị Ma Vương dí lên núi giả, bóp cổ nâng lên giữa không trung. Tưởng tượng đến cảnh Trần Ngự ở những nơi mà anh không nhìn thấy, cùng những thứ yêu ma quỷ quái đánh nhau, chịu thương tích trên người cũng không dám nói với người nhà thì cảm thấy vô cùng cảm hận, hận sự bất lực của mình.

Trần Dương lớn hơn Trần Ngự sáu tuổi, khi Trần Ngự mất tích, Trần Dương đã là đứa nhỏ hiểu chuyện. Mười mấy năm qua, chỉ cần nghĩ đến người em gái này là anh lại cảm thấy khó chịu, sau đó anh luôn tự nhủ với bản thân, sau này nếu em gái trở về, nhất định anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, không cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương cô.

hiện giờ, em gái đã trở về, nhưng chính mình lại chỉ có thể trợ mắt nhìn em gái mình bị thương nhưng lại chẳng làm được điều gì. Bỗng nhiên, Trần Dương nhận ra, thực ra anh chẳng có tư cách gì mà nổi giận với Trần Ngự, vì anh chẳng làm được bất cứ điều gì.

“Có phải Lâu tam thiếu thường xuyên giúp em không?” Trần Dương đột nhiên hỏi.

“Vâng, anh Ba đã cứu em rất nhiều lần.” Trần Ngự không nghĩ ngợi gì đáp.

“Nhiều lần?” Quả nhiên là thường xuyên bị thương sao?

Trần Dương nhếch môi, trong lòng tràn đầy thất bại, anh chăm chú nhìn Trần Ngự một cái, cầm cái thước trên bàn rồi quay người ra khỏi phòng Trần Ngự.

Việc bắt ma anh không làm được, nhưng nhìn chằm chằm Kỳ Trường Minh thì đối với anh không phải là việc gì khó.

Trần Ngự thấy anh trai mới còn bưng bưng tức giận đã đứng lên đi mất, nhịn không được mà nghi ngờ chớp chớp mắt.

Nhưng rất nhanh, cô ném nghi ngờ này ra sau đầu, Trần Ngự tìm được điện thoại di động, rồi lấy túi vải đựng bùa chú, nghĩ nghĩ rồi mở điện thoại nhắn cho ông nội.

Tôi muốn xây đường: Ông lão, hôm qua con gặp Ma Vương, suýt chút nữa thì tiêu đời. Sau này con gặp phải Ma Vương thì phải làm thế nào?

Ảnh đại diện của ông Ngô vẫn còn là màu xám, tất nhiên là đang offline, nhưng Trần Ngự cũng chẳng lạ gì nữa. cô nhét di động vào túi, vô cùng quen thuộc từ cửa sổ nhảy ra ngoài, rồi cẩn thận từ cửa chính đi ra đường.

Trần Dương mới từ nhà lái xe đi cục cảnh sát, nhìn thấy dáng người quen thuộc của em gái mình, anh nhớ rõ là không thấy Trần Ngự dưới lầu một, đoán chắc cô nhóc này lại nhảy cửa sổ đi rồi.

Trần Dương cảm thấy nỗi bất lực thật sâu, thở dài một hơi, ấn còi xe, rồi dừng xe cạnh Trần Ngự “Lên xe đi, anh đưa em về trường.”

“Cám ơn anh Hai.” Trần Ngự vui vẻ ngồi vào xe, được anh trai quan tâm thế này thật là tốt.

==

Mao đại sư kiểm tra thân thể của Lâu Minh, xác nhận sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã khôi phục bình thường như trước, không có gì bất thường. Hà Thất cũng mang theo đoàn bác sĩ đến biệt thự nhỏ kiểm tra toàn thân cho Lâu Minh, kết quả kiểm tra cho thấy Lâu Minh vô cùng khỏe mạnh.

“Xem ra Trần tiểu hữu đúng là có vài phần đặc biệt.” Mao đại sư hỏi “Ông nội của Trần tiểu hữu có liên lạc được không?”

“đã liên lạc rồi.” Lâu Minh nói “Thì Thi đã kể chuyện của tôi cho ông nội cô ấy rồi, nhưng hình như ông ấy cũng không có biện pháp giải quyết. Nhưng Thì Thi đã nói đợi ông nội cô ấy đến Đế Đô, cô ấy sẽ nói ông nội đến gặp tôi để xem lại một lần nữa.”

“Vậy cũng chỉ có thể chờ mà thôi.” Mao đại sư thở dài nói.

“Mao đại sư, pháp khí của Thiên Sư như các ngài, có gì đáng chú ý không?” Đột nhiên Lâu Minh hỏi.

“Pháp khí? Sao cậu lại quan tâm đến vấn đề này?” Mao đại sư kinh ngạc hỏi.

“trên người Thì Thi chỉ có bùa chú và la bàn, ngoài ra không còn pháp khí gì khác.” Lâu Minh nói “Mà công dụng của la bàn chủ yếu là để phòng ngự và tính toán, tính tấn công của bùa chú thì có hạn, nên tôi muốn nhanh chóng tìm một món pháp khí nào đó có khả năng tấn công cho Thì Thi.”

Chỉ cần Lâu Minh vừa nghĩ đến hôm qua Trần Ngự không mang bùa chú trong người, chỉ có thể bị động tránh né sự tấn công của Ma Vương thì nhủ này lại.

“Pháp khí tấn công?” Mao đại sư trầm ngâm một lát “Các môn phái khác nhau sẽ có pháp khí đặc thù khác nhau nhưng mà thông thường nhất chính là kiếm gỗ đào và kiếm đồng, pháp khí có niên đại càng lâu thì linh lực càng mạnh, uy lực càng lớn.”

“Kiếm đồng?” Lâu Minh nghĩ đến thanh kiếm có thể là pháp khí kiếp trước của mình.

“Cậu muốn đưa thanh kiếm đồng kia cho Trần tiểu hữu?” Mao đại sư nhìn dáng vẻ của Lâu Minh thì biết anh đang suy nghĩ gì.

“Nếu tôi làm báo cáo lên trên xin thì chắc là sẽ có được thanh kiếm đồng này.” Lâu Minh nói.

“Cậu ...” Mao đại sư nhớ đến lúc sáng Lâu Minh đã nói với ông ‘tôi quan tâm cô ấy’, câu nói đến miệng lại thay đổi “trên lý thuyết thì có thể, lần trước Trần tiểu hữu không phải đã mượn một lần rồi sao?”

“Đúng thế.” Lâu Minh gật đầu, lại hỏi “Đúng rồi, Mao đại sư, còn một chuyện tôi muốn hỏi ngài?”

“Nhiều năm qua chưa thấy cậu đưa ra yêu cầu gì với tôi, vậy mà hôm nay hết lần này đến lần khác lại vì Trần tiểu hữu?” Mao đại sư nói.

“không phải ...” Lâu Minh cười “Lần này là vì tôi, tôi muốn ngài mở phong ấn mất tôi.”

“Cậu muốn khôi phục mất âm dương?” Vì Lâu Minh có sát khí trời sinh trong người nên từ nhỏ đã nhìn thấy hồn ma. Lúc nhỏ, sát khí của Lâu Minh không lớn như bây giờ, rất nhiều hồn ma đều thích dán lên người Lâu Minh làm anh bị dọa không nhẹ, Mao đại sư bèn dùng thuật pháp phong ấn mất âm dương của Lâu Minh.

Sau này, Lâu Minh trưởng thành, sát khí càng ngày càng mạnh, hồn ma bình thường không dám đến gần Lâu Minh nhưng anh cũng không có ý định mở phong ấn, dù sao thì phong ấn này không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của anh. Nhưng hôm nay, tại sao anh lại nghĩ đến chuyện mở phong ấn này.

“Cậu vẫn là vì Trần tiểu hữu đi, vì muốn bảo vệ cô ấy tốt hơn khi cô ấy gặp nguy hiểm.” Mao đại sư chắc chắn nói.

“Mao đại sư.” Giọng Lâu Minh nghiêm túc “Lúc trước, tôi luôn nghĩ đến việc rời xa người nhà vì chỉ có như vậy mới không làm tổn thương họ. Chỉ có Thi Thi là người duy nhất tôi muốn bảo vệ đồng thời cũng là người tôi có khả năng bảo vệ.”

“Ài!”

Mao đại sư thở dài thật sâu, không ngờ ngay cả người như Lâu Minh cũng sẽ rơi vào lưới tình, tình yêu nam nữ quả là thứ phức tạp nhất trên thế gian, may mà ông đã xuất gia từ sớm.

==

Ăn cơm tối xong, đang ở thư viện ôn tập, cuối cùng Trần Ngự đã nhận được hồi âm của ông lão.

Ta là đại hào: Con gặp Ma Vương rồi? Vận khí của con tốt vậy, còn có thể gặp được Ma Vương dưới âm phủ lên đây đi dạo?

Tôi muốn xây đường: không phải từ âm phủ lên mà là Ma Vương do Thiên Sư luyện thành, chắc là phải cắn nuốt không ít hồn phách rồi đó.

Ta là đại hào: Ma Vương luyện thành, có phải là Thiên Sư phái Bạch Tông?

Tôi muốn xây đường: Con không biết, chỉ biết hần ta tên Kỳ Trường Minh, hần ta còn dùng bùa chú ám hại con.

Ta là đại hào: Dùng bùa chú ám hại?

Tôi muốn xây đường: Đúng ạ. Nhưng mà không ám hại được con, còn bị con đánh cho một trận toi bời. Vì thế nên hần ta mới sai Ma Vương đến giết con, may mà có anh Ba, không thì con tiêu đời luôn rồi.

Ta là đại hào: Ai bảo con không học cho tốt để một con Ma Vương luyện thành mà cũng làm khó được.

Trần Ngự liếc mắt, nhưng nghĩ đến việc đúng là trước đây khi ông lão dạy các loại thuật pháp, cô không thêm học, thế là đành phải gõ chữ: Vậy bây giờ ông dạy cho con đi, con hứa sẽ cố gắng thật chăm chỉ mà.

Ta là đại hào: Để ông tìm thuật pháp triệu hồi Ma Vương chân chính rồi gửi mail cho con, chỉ cần một là có thể đánh mười loại hàng giả cũng không có vấn đề gì.

Trần Ngự vô cùng vui mừng, còn muốn hỏi thêm mấy việc thì hình đại diện của ông lão đã lại biến xám rồi.

“Lại offline, đệ tử yêu quý của ông là mình đây suốt nửa tiêu đời mà cũng không biết an ủi được mấy câu.” Trần Ngự buồn bực ném điện thoại lên bàn.

Trong quán internet của một tòa nhà nào đó ở một thành phố nào đó, ông lão từ phòng bao đi ra.

“A, ông nội, ông lại muốn đặt com bên ngoài sao?” Nhân viên quản lý tiệm net thấy ông thì ân cần hỏi han.

“không, cậu đặt giúp tôi một vé máy bay, đến Tề Dương.” Ông Ngô đáp.

“Ông phải đi rồi sao? Hai ngày nữa là giải đấu quốc gia mở rồi, ông có tham gia không?” Nhân viên quản lý hỏi.

“Đánh chứ, hai ngày nữa tôi về.” đi một chuyến đến Tề Dương, hủy một phái Bạch Sơn, hai ngày là đủ rồi.

Dám khi dễ cháu gái ta hả, xem ra là ông rồi giang hồ quá lâu rồi!!

Tác giả có lời muốn nói:

Kỳ Trường Minh: Ai làm người này chịu!

Ông Ngô: Nghĩ hay lắm!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ông Ngô ra tay

Sân bay Tề Dương

Mặc một chiếc áo kiểu truyền thống màu xám, quần jeans xanh đậm, chân đi giày thể thao đen, còn mang theo một cặp kính râm hộp mốt, khoác trên lưng cái balo màu đen, bên tai còn chụp một cặp tai nghe màu đỏ chói, ông Ngô ung dung từ sân bay bước ra.

Ăn mặc như thế này, chứng tỏ ta đây là người có tiền. Các tài xế đang chờ khách ở cổng sân bay nhao nhao bước lên đón khách, cuối cùng một bác tài xế trung niên đoạt được trước.

“Lão tiên sinh, ngài muốn đi đâu, có muốn đi xe không ạ?” Tài xế trung niên ân cần hỏi.

“Núi Bạch Sơn, cậu đi không?” Ông Ngô hé cặp kính đen xuống một chút liếc mắt hỏi.

“Đi chứ, đi chứ, lão tiên sinh đến núi Bạch Sơn du lịch sao?” Từ sân bay đến núi Bạch Sơn phải mất ba bốn tiếng chứ bộ, một chuyến đi dài thế này, đủ tiền sờ hụi hôm nay rồi.

Ông Ngô ngồi vào xe taxi, tùy ý hỏi “Từ đây đến núi Bạch Sơn mất bao lâu?”

“Nhanh là ba bốn tiếng, chậm thì phải mất bốn năm tiếng.” Tài xế trung niên vừa lái xe vừa đáp.

Ông Ngô lấy điện thoại di động ra nhìn, bây giờ là hai giờ chiều, dù gì đến được chỗ kia thì cũng đã tối, ông Ngô nghĩ nghĩ rồi hỏi “Ồ đó có chỗ nào ăn uống ngủ nghỉ không?”

“Có chứ ạ, Bạch Sơn là địa điểm ngắm cảnh nổi tiếng của Tề Dương chúng tôi đó, sao lại không có tiệm ăn khách sạn nào được cơ chứ.” Tài xế đáp.

“Địa điểm ngắm cảnh?” Ông Ngô có chút ngoài ý muốn.

“Ngài không phải đến đây du lịch sao?” Tài xế trung niên nhiệt tình giới thiệu “trên núi Bạch Sơn có phái Bạch Sơn, cư sĩ phái Bạch Sơn vẽ bùa rất linh nghiệm. Đặc biệt môn chủ là cư sĩ Cố Như Phong, nghe nói có thể hô mưa gọi gió, biến cát thành vàng, còn có thể trị các bệnh nan y, vô cùng hiệu nghiệm. Mỗi năm, người ở các nơi trong cả nước đến đây xin gặp Cố môn chủ nhiều không kể xiết. Nếu lão tiên sinh đã đến Bạch Sơn thì nên đến đó một lần, nếu may mắn gặp được Cố môn chủ chưa đi đâu, có lẽ có thể xin được bùa bình an đó.”

“Cố Như Phong?” Ông Ngô nhướn mày “Lão già đó mà cũng lên được cấp bậc đại thần nữa sao?”

“Dạ?” Tài xế trung niên không nghe rõ ông Ngô nói gì “Lão tiên sinh, ngài vừa nói gì?”

“Ta nói ta biết Cố Như Phong.” Ông Ngô nói “Lần này ta đi Bạch Sơn là tìm ông ta, nhưng cũng đã hai mươi năm ta chưa quay lại đây, không ngờ ông ta đã khá thế này rồi.”

“Lão tiên sinh, tôi vừa thấy ngài đã cảm thấy ngài rất là phong độ, thừa là người quen của Cố môn chủ a.” Tài xế trung niên không ngờ khách hàng hôm nay của mình là một vị có thân thể cao như vậy, vì thế kích động nói “Lão tiên sinh, ngài có thể xin giùm tôi hai lá bùa bình an được không, nói ra sợ ngài chê cười, một năm nay tôi đã chạy đến Bạch Sơn bảy tám lần mà vẫn chưa xin được lá bùa nào.”

“Bán chạy vậy sao?” Lão già Cố Như Phong không phải chỉ chuyên dưỡng ma sao, vậy mà còn biết bán bùa bình an kiếm tiền nữa ha.

“Dạ, còn phải nói. Nên nếu thuận tiện, lão tiên sinh nhớ xin giùm tôi hai tấm nha. Lần này tôi chờ ngài đến đó miễn phí, khi nào ngài xong việc quay trở lại, cứ báo tôi tôi đến đón ngài, có được không ạ?” Tài xế trung niên vô cùng mong đợi nói.

“Được rồi, lát nữa đến Bạch Sơn, cậu tìm khách sạn rồi ở cùng với tôi, ngày mai tôi đi xe cậu quay lại sân bay luôn.” Ông Ngô nói.

“Ngài chỉ ở một đêm thôi sao?” Tài xế kinh ngạc nói.

“Đúng thế, tôi còn có việc phải về gấp.” Lão già Cố Như Phong kia đổi từ việc dưỡng ma sang bán bùa, chắc là tu vi kém đi nhiều rồi, thu thập lão ta trong một đêm là đủ. Ông còn phải quay về tham gia giải đấu quốc gia nữa đó, ông đã đồng ý với mấy đứa đệ tử trong bang phái rồi.

“Đúng rồi ha, mấy vị cao nhân giống như ngài, chắc là bận rộn lắm.” Tài xế trung niên liên tục gật đầu.

Cao nhân: người xuất sắc, người ưu tú

Cân nhắc đến việc buổi tối hôm nay có hoạt động tay chân, ông Ngô dựa người lên ghế ngủ thiếp đi. Điều do lão già Cố Như Phong kia, hại ông phí mất thời gian hai ngày trời, nên tối hôm qua ông phải thức đêm tăng thêm trang bị, giờ buồn ngủ quá xá.

Vì dọc đường, ông Ngô đều ngủ, tài xế sợ làm ông Ngô giật mình nên tốc độ xe hơi chậm, khi đến núi Bạch Sơn đã là bảy giờ tối.

Lái xe vì muốn cảm ơn ông Ngô đồng ý xin giúp hai lá bùa bình an, nên chẳng những không lấy tiền xe mà còn giúp ông Ngô đặt phòng khách sạn.

Lúc ông Ngô còn trẻ cũng đã trải qua việc đời (bị người ta nịnh bợ đả quện), không chút lẩn tránh mà nhận thẻ phòng khách sạn từ tay tài xế trung niên, thản nhiên đi vào phòng.

Sau lưng ông Ngô, tài xế thấy thái độ của ông Ngô như thế, lập tức càng tin tưởng ông Ngô có thể xin được bùa bình an cho ông ta. Cao nhân, đúng là cao nhân mà, cao nhân đều là diệu bộ như vậy hay sao.

Đầu tiên, ông Ngô đến phòng ăn ăn tối, đến lúc tám giờ mới khoác balo màu đen của mình ra khỏi khách sạn, một đường leo thẳng lên núi Bạch Sơn.

Khi đến cổng môn phái Bạch Sơn (nguyên tác tác giả lại viết là Bạch Vân, không phải Bạch Sơn), ông Ngô nhìn khoáng sân rộng rãi kiểu truyền thống Trung Quốc chỉ thấy trên TV mới có, chặc chặc thờ dài “Xem ra, lão già này kiếm được không ít tiền.”

“Cốc cốc” Ông Ngô tiến lên gõ cửa.

“Két két ...” tiếng mở cửa vang lên, một người thanh niên mặc áo dài kiểu Trung Quốc xuất hiện, nhìn thấy ông Ngô thì lên giọng hách dịch “đã đóng cửa rồi, muốn cầu bùa bình an thì ngày mai đến.”

Ông Ngô có tính tình như thế nào? Ngoại trừ cháu gái ông, chưa có người nào dám nói chuyện với ông như thế.

Lập tức ông Ngô hơi híp mắt lại, nhắc chân đạp tới, chỉ nghe “Rầm” một cái, cánh cửa gỗ cao hai mét, ầm ầm ngã xuống đất.

Đứng giữa cửa, người thanh niên bị dọa sợ mặt mày xanh mét, ánh mắt sợ hãi nhìn ông Ngô “Ngài ... ngài ... ngài ...”

“Lão già Cổ Như Phong có trong đó không?” Ông Ngô đẩy cậu đệ tử đang còn sợ choáng váng ra, giẫm lên cánh cửa bị mình đạp ngã, sai bước đi vào, cánh cửa rung lên đùng đùng.

“Chuyện gì xảy ra?”

“đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe tiếng động, các đệ tử phái Bạch Sơn nhao nhao chạy ra, khi thấy cánh cửa gỗ bị đạp ngã chông chênh thì vô cùng kinh ngạc.

“Sao cửa lại bị đổ?” Cả đám thi nhau hỏi cậu đệ tử canh cửa, nhưng đáng tiếc cậu ta vẫn chưa tỉnh táo lại sau cơn sợ hãi.

“Có chuyện gì mà ồn ào quá vậy?” một người đàn ông trung niên mặc áo dài màu xanh từ trong nhà đi ra.

“Sư phụ.”

“Sư thúc.”

Trong sân, đám đệ tử nhao nhao nhìn người đàn ông trung niên chào hỏi.

“Lý Nghiệp, cánh cửa này làm sao lại như vậy?” Người đàn ông trung niên hỏi đệ tử đã mở cửa.

“Sư phụ, ông ta ... ông ta ... là người đã đạp đổ cửa.” Lúc này, Lý Nghiệp đã lấy lại tinh thần, lấy ngón tay chỉ về phía điện chính, kích động nói.

Đám người quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện trong điện chính của môn phái nhà mình, không biết từ bao giờ, có một vị... ông lão thời thượng, đang ngồi thản nhiên uống trà.

Người đàn ông trung niên nhìn thoáng qua cánh cửa ngã đổ trên mặt đất, trên đó in một dấu chân không lớn nhưng vô cùng sâu, rồi quay đầu về phía đại điện “Xin hỏi tiền bối là vị cao nhân nào? Đến phái Bạch Sơn chúng tôi có chuyện gì?”

Ông Ngô ghét bỏ buông ly trà trong tay xuống, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên, à, ... thằng nhóc này nhìn khá là quen mặt, nhưng mà ông không nghĩ ra là đứa nào.

Trong nháy mắt người đàn ông trung niên thấy ông Ngô ngẩng đầu lên, hai mắt lập tức mở to, tay chân hơi run rẩy kêu lên “Ngài là ngài Ngô?”

“Cậu biết ta?” Ông Ngô nhún mày.

“Dạ, tôi biết chứ ạ. Hai mươi ba năm trước, khi tôi đi theo sư phụ đi mua thuốc được gặp ngài một lần.” Người đàn ông trung niên kích động nói.

“Biết thì tốt, Cổ Như Phong đâu?” Ông Ngô hỏi

“Sư phụ đang ở phòng nghỉ phía sau ạ, để tôi đi mời sư phụ đến.” Người đàn ông trung niên cho người đi mời Cổ Như Phong, lại cho người đổi trà, mang điểm tâm đến cho ông Ngô thưởng thức.

Chỉ chốc lát sau, một vị râu tóc bạc trắng, mặc áo dài màu tím bước đến, khi trông thấy ông Ngô thì tròn to hai mắt “anh Ngô, hơn hai mươi năm chưa gặp, từ lúc chia tay đến giờ anh vẫn khỏe chứ, ha ha ha ha ha ...”

Ông Ngô bung chén trà, vô cùng lạnh lùng liếc Cố Như Phong để ông ta từ ha ha cười to biến thành gượng cười, đến khi ông ta cảm giác mình cười cũng thấy lúng túng.

“Khụ ...” Cố Như Phong thấy ông Ngô không tiếp lời, đành phải tự mình nói tiếp “Sao anh Ngô lại đến tìm tôi?”

“không phải là cậu mời tôi tới sao?” Giọng nói của ông Ngô lạnh lùng.

“Xin anh nói rõ cho?” Cố Như Phong kinh ngạc nói.

“Trước khi động thủ, tôi hỏi cậu một chuyện.” Ông Ngô đặt chén trà xuống, hỏi “Phái Bạch Sơn của các cậu có phải có đệ tử tên Kỳ Trường Minh, phải không?”

“Trường Minh?” Cố Như Phong gật đầu “Trường Minh chính là đệ tử cuối cùng của tôi, mặc dù tuổi không lớn lắm nhưng cũng đã nhận hết chân truyền của phái Bạch Sơn chúng tôi. anh Ngô đã gặp đệ tử của tôi rồi sao?”

“Tôi chưa gặp, nhưng đệ tử của tôi đã gặp.”

“A ... anh Ngô cũng nhận đồ đệ nữa à.” Cố Như Phong rất kinh ngạc.

“Đồ đệ của tôi đã đánh nhau một trận với đồ đệ của cậu.” Ông Ngô nói “Nhưng đồ đệ kia của cậu có tu vi không tệ, nuôi được một con Ma Vương, đồ đệ của tôi bình thường lười biếng, không chịu học tập nên cuối cùng bị thua.”

“Thắng thua là chuyện bình thường mà, đồ đệ tôi chỉ là may mắn, may mắn thôi.” Tuy Cố Như Phong nói khiêm tốn nhưng vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Ha ha ...” Ông Ngô thấy vẻ mặt đắc ý của Cố Như Phong, thì cười lạnh nói “Cậu cũng biết là, con người của tôi không có khuyết điểm gì, chỉ có khuyết điểm là tương đối bao che khuyết điểm”

“A ...” Về mặt Cố Như Phong biến đổi, bao che khuyết điểm??

“Đánh đồ đệ của cậu thì tôi sợ mang tiếng là ý lớn hiếp nhỏ, thế là tôi phải tới tìm cậu thôi.” Về mặt ông Ngô nhẹ nhàng, như đang nói hôm nay thời tiết rất tốt vậy.

“...” Cố Như Phong lập tức từ trên ghế đứng phắt dậy, kích động nói “Việc này ... việc này ... anh Ngô, trong này có phải có gì đó hiểu lầm không?”

“Hiểu lầm thì sao chứ, cậu thấy đó, tôi từ xa, đặc biệt bay máy bay đến đây tìm cậu, cậu nghĩ tôi dễ dàng buông tay vậy sao?” Ông Ngô cười nhạt nói “Tôi trong mắt cậu lại là người dễ thông cảm, dễ nói chuyện vậy cơ à?”

Dễ thông cảm cái rắm, ông chính là một tên càn quấy, ‘hỗn thế ma vương’!

“Tôi ... tôi sẽ nói Kỳ Trường Minh đến xin lỗi đệ tử của anh.” Cố Như Phong thực sự là sợ ông Ngô bỗng nhiên nổi điên, thì cơ nghiệp mấy chục năm ông ta khổ cực xây dựng đến bây giờ chắc chắn là sẽ tan thành tro bụi trong tay ông Ngô “Chắc chắn là sau này cậu ta không bao giờ dám động thủ với đồ đệ của anh nữa.”

“Ý cậu là đồ đệ của tôi không đánh lại đồ đệ của cậu?” Ông Ngô hừ lạnh nói.

“không phải ... không phải ý này ...” Má nó, lão già này đúng là đồ vô lý mà. Phái Bạch Sơn của ông ta vì danh tiếng nuôi dưỡng ra Ma Vương mà trong giới huyền học này có người nào thấy ông ta mà không nể sợ ba phần. Nhưng thật không ngờ, người có thể gọi Ma Vương của âm phủ lại chỉ có thể là lão Ngô này. Nếu là người khác, ông ta còn không để Ma Vương giết chết người đó.

“Sáng sớm mai tôi còn có chuyến bay, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh đi.” Ông Ngô đứng dậy nói “Lúc này vào đây tôi đã cảm nhận được, ở đây cậu đang dưỡng ba con Ma Vương, tôi để lại cho cậu một con, cậu thấy thế nào?”

“Ngô Lễ, ông đừng quá đáng, ông cho là tôi thực sự sợ ông sao?” Cố Như Phong nghe ông Ngô muốn lấy đi Ma Vương mà phái Bạch Sơn ông ta đang nuôi dưỡng thì đòi nào chịu.

“không giả vờ khách khí nữa?” Ông Ngô miệt thị “Phái Bạch Sơn các người là một đám bại hoại, không tu luyện thuật pháp cho tốt mà cả ngày nghiên cứu trận pháp luyện hồn, từ trên xuống dưới chẳng có lấy một người tốt. Mấy năm trước, oan hồn ác ma nhiều thì cũng được đi. Nhưng bây giờ là thời đại hòa bình rồi, vậy mà ông còn để đệ tử nuôi dưỡng Ma Vương, tôi thấy phái của ông cũng sớm mà thất truyền đi thôi.”

“Đúng là khinh người quá đáng mà.” Cố Như Phong gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, đèn đuốc sáng trưng trong đại điện đột nhiên tắt lịm, cả không gian trở nên đen như mực, ba luồng gió âm lạnh lẽo cũng theo đó mà đánh tới.

Ông Ngô kéo khóa balo ra, rút kiếm gỗ đào và bùa chú ra, giẫm lên ghế nhảy ra ngoài, né được sự tấn công của Ma Vương, một lá bùa trấn hồn xoay tròn trong tay rồi dán lên, theo sau là một nhát kiếm gỗ đào đâm vào tim Ma Vương.

“Phá hồn!” Theo lời hô của ông Ngô, từ vết đâm trên ngực Ma Vương bỗng nổi lên một đường vân phức tạp của linh khí như một trận pháp nào đó, sau đó một luồng sáng lóe lên, Ma Vương biến thành tro bụi không một vết tích.

Cố Như Phong thấy thế thì biến sắc, pháp quyết trong tay biến chuyển, định để hai con Ma Vương còn lại bỏ chạy.

“Muốn chạy sao?” Ông Ngô hừ lạnh một tiếng, kiếm gỗ đào trong tay bay lên, tay phải lại móc vào balo lôi ra một là bùa trấn hồn, theo hướng kiếm gỗ đào đâm trong nháy mắt dán lên lưng một Ma Vương khác.

“Phá!”

một hồi gào thét đau đớn vang lên, Ma Vương thứ hai cũng hóa thành tro bụi trong giây lát. Lúc này ông Ngô mới thu hồi kiếm gỗ đào, không tiếp tục xử lý con Ma Vương cuối cùng nữa.

“Ngô Lễ, ông ngang nhiên nói phải Bạch Sơn chúng tôi nuôi dưỡng Ma Vương là không tốt, nhưng ông là người tốt sao?” Hai mắt Cố Như Phong đỏ bừng, vẻ mặt vận vạ “Hai mươi năm trước, vì lý do gì mà ông quy ẩn, ông không nhớ sao?”

“Con Ma Vương cuối cùng cũng không muốn nữa?” Ông Ngô híp mắt đe dọa.

“...” Cố Như Phong làm sao còn dám kêu gào gì nữa, vừa rồi chẳng qua là quá tức giận mà mất lý trí thôi. Lão già này, hai mươi mấy năm rồi không thấy, lại mạnh hơn nữa rồi, chỉ cần một kiếm mà cũng có thể tiêu diệt Ma Vương.

Ông Ngô thu kiếm gỗ đào lại, quay người khoác balo lên vai định đi luôn, khi ra tới cửa thì chợt xoay người lại, làm Cố Như Phong bị dọa, lão đảo xém chút nữa thì ngã sấp mặt.

“Nghe nói cậu đổi qua bán bùa bình an hả?” Ông Ngô đột nhiên hỏi.

“...” Cố Như Phong không biết vì sao ông Ngô lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ ông ta bán bùa bình an cũng không cho nữa hả?

“Lấy cho tôi hai tấm.” Ông Ngô thân nhiên nói, giọng nói thân mật như bạn tốt nhiều năm gặp lại, hoàn toàn không nhận ra đó là người vừa mới giết hai con Ma Vương của người ta.

Đợi đến khi ông Ngô cầm hai lá bùa bình an rồi đi, Cố Như Phong chỉ muốn chửi đồng một câu: Chưa bao giờ thấy một người mặt dày lại vô sỉ như ông ta.

==

Đại học Đế Đô, kí túc xá nữ.

Hôm nay bắt đầu kì nghỉ đông, Trần Ngư và mấy bạn cùng phòng tụ tập với nhau ăn một bữa, thu thập xong đồ đạc, đang muốn đi về nhà, khi ra cửa kí túc xá thì gặp hai anh chàng soái ca.

“Tần Dật, Thiệu Huy?” Tuy Tần Dật và Thiệu Huy còn đang học năm thứ hai, nhưng trừ giờ lên lớp trong trường, hai người này phần lớn thời gian đều bận rộn bên ngoài, nghe nói là hùn vốn mở một công ty, nên Trần Ngư rất ít khi gặp họ ở trường. Ngày hôm nay bỗng nhiên được gặp cả hai người một lúc, lại còn đứng trước cổng kí túc xá nữ thì hơi ngạc nhiên, hỏi “Sao các anh lại đến đây?”

“Tụi anh chờ em.” Luôn là người ít nói, Tần Dật lại là người trả lời trước.

“anh trai em nói các anh đón em về nhà à?” Trần Ngư đoán.

“Thì Thi, chúng ta lên xe rồi nói tiếp.” Thiệu Huy không còn nụ cười nhếch nhếch như mọi ngày nữa.

Trần Ngư cảm thấy hơi kì lạ, chớp chớp mắt, đeo túi xách ngồi lên xe. Tần Dật yên lặng ở đằng trước lái xe, nhưng phương hướng đi lại không phải là về khu tập thể bộ đội.

Trần Ngư nhận ra, nhưng không lên tiếng hỏi, yên lặng một lát, đang cùng Trần Ngư ngồi ở hàng ghế sau, Thiệu Huy bỗng lên tiếng hỏi “Thì Thi, em là Thiên Sư phải không?”

“?!” Trần Ngư kinh ngạc tròn to mắt.

“Trương Văn Văn và Sở Tiêu nói em có thể nhìn thấy ma.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày hôm sau, ông Ngô quay trở lại tiệm net

Nhân viên quản lý: Ông nội, ông đi đâu hai ngày nay vậy?

Ông Ngô: Du lịch.

Nhân viên quản lý: Ông du lịch ở đâu vậy ạ?

Ông Ngô: Bạch Sơn.

Nhân viên quản lý: Con nghe nói, bùa chú ở đó linh nghiệm lắm, phải không ông?

Ông Ngô móc từ trong balo ra một nắm bùa chú “Cho con làm kỷ niệm”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Lựa chọn khó khăn

“Thi Thi, em thực sự nhìn thấy ma sao?” Thiệu Huy mong ngóng nhìn Trần Ngư.

“Vâng.” Trần Ngư dứt khoát gật đầu, nếu Trương Văn Văn và Sở Tiêu đã nói với hai người này, thì Trần Ngư cũng không cần phải giấu diếm nữa. Huống chi, cô chỉ lười phải nói ra thôi chứ cũng chẳng có ý định giấu ai cả.

Thiệu Huy kích động nắm chặt tay Trần Ngư “Trương Văn Văn còn nói, em còn lợi hại hơn Thiên Sư bình thường rất nhiều.”

Trương Văn Văn còn quảng cáo miễn phí cho cô? Trần Ngư hơi ngạc nhiên.

Trần Ngư khiêm tốn đáp “So với người giỏi hơn thì không bằng, so với người không giỏi hơn thì hơn là cái chắc.”

“Dù sao đi nữa, xin em đi cùng anh đến một nơi đã.” Thiệu Huy nói xong thì thúc giục Tần Dật “Tần Dật, cậu lái nhanh chút nữa đi.”

“Tối ngay rồi đây.” Tần Dật trả lời.

Trần Ngư tò mò nhìn ra ngoài cửa xe, xe đi qua một ngã tư, rẽ phải rồi đi vào một bệnh viện.

Lúc này, điện thoại trong tay Thiệu Huy bỗng vang lên, Thiệu Huy nhận điện thoại, chỉ nghe bên kia truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Trương Văn Văn “anh Thiệu Huy, anh mau tới đi, anh ấy sắp không được rồi.”

“Bọn anh đang đến dưới lầu rồi.” Sắc mặt Thiệu Huy trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Tần Dật đang định tìm chỗ đậu xe, nghe thế thì chuyển tay lái, lái xe đến dưới khu điều trị nội trú “Cậu mang Thi Thi lên trước đi.”

“Ừ.” Thiệu Huy nói xong, kéo Trần Ngư từ ghế ngồi xuống xe.

Bị lôi kéo ép xuống xe, thật ra Trần Ngư rất muốn nói rằng: anh thả em ra để em tự xuống từ phía bên kia không phải là nhanh hơn sao? Nhưng mà tất nhiên là bây giờ Thiệu Huy đang hoảng hốt, không thể để ý nhiều như vậy được.

anh lôi Trần Ngư đang còn ngơ ngác chạy thẳng lên khu điều trị nội trú, vào thang máy lên tầng mười sáu, sau khi ra khỏi thang máy tiếp tục lôi Trần Ngư chạy nhanh về phía trước, cuối cùng dừng lại trước cửa một phòng điều trị VIP.

“Trần Ngư!!!” Trương Văn Văn nhìn thấy Trần Ngư, vẻ mặt vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Trong phòng bệnh có bốn người, đầu tiên Trần Ngư nhìn thoáng qua Trương Văn Văn một chút rồi ánh mắt rơi vào một đạo sĩ trung niên mặc áo choàng dài đang ngồi cạnh giường bệnh. cô thấy người đạo sĩ trung niên kia cầm một khối ngọc bội có linh khí dồi dào, làm phép chuyển linh khí từ ngọc bội sang thân thể của người thanh niên đang nằm trên giường bệnh.

“Từ Dương, Từ Dương sao rồi ạ?” Thiệu Huy gạt mấy người ra rồi chạy đến bên giường bệnh.

“Trần Ngư, xin cậu hãy cứu anh ấy đi.” Trương Văn Văn thấy Trần Ngư đứng bất động thì chạy vội đến cầu xin.

Lần đầu tiên Trần Ngư bị người ta khóc lóc cầu xin, cô dùng sức định rút tay ra, nhưng Trương Văn Văn lại tưởng cô muốn hất tay cô ta ra, thế là lại dùng sức nắm thật chặt.

Lúc này Thiệu Huy cũng định thần lại, anh quay đầu nhìn Trần Ngư kêu “Thi Thi, em mau tới nhìn xem?”

“cô buông ra coi!” Trần Ngư xạm mặt, nhìn Trương Văn Văn đang nắm tay mình, kêu lên.

“Trần Ngu, lần trước đều là do tôi không đúng, tôi không nên nói cậu nói bậy, tôi xin lỗi cậu, xin cậu hãy cứu anh tôi đi.” Trương Văn Văn khóc sung cả mắt, hiển nhiên lúc ta rất lo lắng cho người anh này.

“cô nắm tay tôi thì làm sao tôi qua đó được.” Trần Ngu bó tay luôn rồi.

“Á...” Trương Văn Văn sững sốt, rồi dường như phải bỗng vội vàng thả lỏng tay Trần Ngu ra.

Lúc này, Trần Ngu mới đi đến cạnh giường bệnh, đứng quanh giường bệnh là mẹ Trương, Sở Tiêu, Thiệu Huy đều lui về sau đồng thời mong chờ nhìn về phía Trần Ngu.

Trần Ngu nhìn thoáng qua người thanh niên nằm trên giường bệnh, người thanh niên này có nét giống với Trương Văn Văn, chỉ là làn da đã tái nhợt gần như trong suốt, có thể nguyên nhân là do nằm bệnh một thời gian dài, gương mặt thoát nhìn hết sức gầy gò. Người thanh niên đang yên tĩnh ngủ say, nhưng trong cơ thể, sinh khí từng chút một, từng chút một trôi đi.

Hỗn hợp sinh khí và linh khí người đạo sĩ trung niên đưa vào cùng nhau chảy về phía cái lỗ đen bằng quả bóng bàn nơi ẩn đường của người thanh niên, nếu như không phải người đạo sĩ trung niên này không ngừng rót linh lực vào, thì sinh khí trong cơ thể người thanh niên này có lẽ đã sớm chấm dứt.

“Á!” Người đạo sĩ trung niên bỗng nhiên hừ một tiếng, nhìn mồ hôi hột đầy đầu và hai tay co rút là biết ông ta không còn cầm cự được bao lâu.

“Đạo trưởng Triệu!” Mẹ Trương lo lắng kêu lên.

“Trương phu nhân... bản đạo... chỉ sợ là... không duy trì được nữa rồi.” Đạo trưởng Triệu khó khăn nói.

“Kiên trì một lát nữa!” Bỗng nhiên Trần Ngu lên tiếng nói.

Từ khi Trần Ngu bước vào phòng bệnh, đạo trưởng Triệu đã biết là con gái phu nhân Trương nói đúng, cô bé nói cô gái nhỏ này đúng là một Thiên Sư, nhìn linh lực quanh thân của cô bé này còn mạnh hơn ông một chút. Nhưng do từ khi vào phòng, Trần Ngu vẫn không có hành động gì, mà đạo trưởng Triệu lại phải tập trung duy trì sinh khí trên người Trương Tử Dương nên vẫn chưa kịp lên tiếng hỏi thăm Trần Ngu.

Bây giờ, thấy Trần Ngu chủ động lên tiếng, đạo trưởng Triệu như trút được gánh nặng, nói “Ba... ba phút.”

“Được, thế là đủ” Trần Ngu vừa nói vừa móc la bàn trong túi vải ra.

Trước đó, vì đánh thức sát khí ngủ đông trong cơ thể Lâu Minh nên thân thể cô cũng hấp thu không ít sát khí. Mặc dù mấy ngày nay đã khôi phục được phần nào nhưng để an toàn, cô quyết định mượn linh khí trong la bàn cho chắc ăn.

“Vù vù!”

La bàn trong tay Trần Ngu không mấy vui vẻ, chấn động mấy cái, dường như muốn nói, sao mỗi lần tôi vừa hút đầy linh khí là cô lại kiếm chuyện ép khổ tôi.

“Ngoan nha, tối nay tao cho mày qua bên kia ngủ.” Trần Ngu dỗ dành.

Lúc này la bàn mới an tĩnh lại, Trần Ngu đưa tay nhẹ nhàng ném đi, la bàn xoay tròn trong không trung rồi dừng lại trước đầu Tử Dương, một nguồn ánh sáng nhàn nhạt tỏa xuống, bao trùm toàn bộ thân thể người thanh niên.

Trong phòng bệnh, những người khác mặc dù không nhìn thấy ánh sáng của linh khí, nhưng cái la bàn đen nhánh tự động trôi bồng bềnh giữa không trung cũng đủ làm người khác chấn động. Thiệu Huy vừa Tần Dật vừa mới bước vào đều giật mình.

Khi ánh sáng linh khí chiếu xuống, lỗ đen nơi ẩn đường của người thanh niên chợt ngừng việc hấp thu sinh khí, ngược lại, bắt đầu hấp thu linh khí do la bàn rót xuống.

Trần Ngu nhân cơ hội này, duỗi tay ra, mượn linh lực của la bàn vẽ trên ẩn đường của người thanh niên một cái bùa chú, đem sinh khí trong cơ thể người thanh niên phong ấn lại.

Cuối cùng, khi bùa chú được vẽ xong, phong ấn được khôi phục, lỗ đen ban đầu to bằng quả bóng bàn bắt đầu co lại, cuối cùng biến thành một điểm đen nơi ẩn đường, đây là nơi bùa chú được phong ấn. Trần Ngu đưa tay thu hồi la bàn, đạo trưởng Triệu cũng ngừng động tác vận chuyển sinh khí, lão đảo một cái, ngã về cái ghế đằng sau ông.

“Sao rồi ạ?” Mẹ Trương thấy hai người cùng dừng động tác thì lo lắng hỏi.

Đầu tiên, đạo trưởng Triệu nhìn thoáng qua Trần Ngu nhưng thấy Trần Ngu cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, nên đành phải lên tiếng giải thích “Tình trạng của Trương thiếu tạm thời đã được khống chế, nhưng trước đó, cậu ấy đã bị hút quá nhiều sinh khí, chỉ sợ...”

“Chỉ sợ gì ạ?” Mẹ Trương kích động nói.

“Sợ là vẫn chưa tĩnh lại được?” Đạo trưởng Triệu thờ dãi nói.

“Vẫn chưa tỉnh lại là có ý gì? Con trai tôi cứu được hay là không cứu được đây?” Mẹ Trương rối loạn hỏi.

Bà vốn cho là con trai mình bị bệnh nguy hiểm, bác sĩ bó tay không cứu được, nhưng con gái bà lại tìm được đạo sĩ nói cho bà biết con trai bà là bị người khác dùng thuật pháp hãm hại. Bây giờ vất vả lắm mới có thể khống chế được tình huống, vậy mà người ta lại nói có thể con trai bà không tỉnh lại được, mẹ Trương cầm cự đã lâu cuối cùng không chịu nổi mà sụp đổ.

“Mẹ, mẹ, mẹ bình tĩnh một chút.” Trương Văn Văn ôm lấy mẹ mình trấn an.

Đứng một bên, Tần Dật đột nhiên hỏi “Có biện pháp nào cứu anh ấy được không ạ?”

“Trừ phi có thể thu hồi sinh khí đã bị người ta hút đi.” Đạo trưởng Triệu nhìn thoáng qua Trần Ngự nói “Nhưng tu vi của bản đạo quá thấp, không phát hiện được ai là người đã hút đi sinh khí của Trương thiếu?”

Tần Dật theo ánh mắt của đạo trưởng Triệu nhìn về phía Trần Ngự này giờ vẫn đang trầm ngâm, chợt lên tiếng hỏi “Thì Thi, em có biện pháp nào không?”

“A?” Trần Ngự đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc, tất nhiên là không nghe được vấn đề Tần Dật hỏi.

“Đạo trưởng Triệu nói là phải thu hồi sinh khí mà Tử Dương đã bị hút đi thì anh ấy mới có thể khôi phục được, em có biện pháp thu hồi sinh khí không?”

“Tôi không muốn!”

Trần Ngự đột nhiên quay đầu, nhìn về phía giường bệnh, hồn phách của Tử Dương vừa ngồi dậy, ánh mắt người thanh niên đầy cầu khẩn, nhìn Trần Ngự lắc đầu không ngừng.

Quả nhiên là tự nguyện!

Đoạt sinh khí của người khác là tà thuật phản ý trời, nên dù được sử dụng thành công nhưng cũng không thể bị hút đi thuận lợi một cách kì lạ như vừa rồi. Lúc đó, Trần Ngự đã cảm thấy kì lạ rồi, bây giờ xem ra, quả nhiên người thanh niên này tự nguyện để người ta hút đi sinh khí của mình, hơn nữa đem chính mình, ngày sinh tháng đẻ và máu sống của mình cho đối phương.

Lông mày Trần Ngự nhíu lại, không biết phải làm thế nào, một bên là người bệnh tự nguyện chịu chết, một bên là người thân cố hết sức ngăn cản, cô bỗng dưng bị cuốn vào việc riêng nhà người khác mà thấy buồn bực.

“Thì Thi?” Tần Dật.

“cô không nên ngăn cản ‘thuật đổi mệnh’!” Trương Tử Du.

“Trần Ngự à.” Trương Văn Văn.

“cô không được tổn thương cô ấy!” Trương Tử Du.

“Câm miệng!” Bị nhiều người nói nhao nhao mà Trần Ngự cảm thấy đau cả đầu, khoác túi vải lên, đẩy đám người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trước đây, cô chỉ gặp qua ác ma, hoặc là đánh chết, hoặc là siêu độ, chưa khi nào gặp trường hợp phức tạp như thế này. cô cần không gian yên tĩnh để suy nghĩ xem rốt cục phải giải quyết như thế nào mới ổn thỏa.

Trong phòng bệnh, cả đám người sững sờ, mẹ Trương tuyệt vọng ngồi sòng xoài trên mặt đất, Trương Văn Văn cắn môi, lập tức buông mẹ Trương ra, đẩy cửa phòng chạy ra ngoài đuổi theo Trần Ngự.

“Trần Ngự, em gái Trần Ngự.” Trương Văn Văn đuổi kịp Trần Ngự đang đứng trước cửa thang máy “Trần Ngự, tôi xin cậu, cầu xin cậu cứu anh trai tôi đi mà, chuyện lúc trước là tôi không đúng, tôi xin lỗi cậu, sau này tôi...”

“Chuyện lúc trước đã bỏ qua, cô đừng nhắc lại nữa.” Trần Ngự biết Trương Văn Văn muốn nói lại chuyện nhóc ma rơi xuống nước.

“Nếu cậu tha thứ cho tôi rồi thì cậu cứu anh trai tôi đi, có được không?” Trương Văn Văn cầu xin, dường như muốn quỳ xuống trước mặt Trần Ngự.

“Văn Văn!” Sở Tiêu chạy đến thì trông thấy Trương Văn Văn muốn quỳ xuống thì vội vàng chạy đến đỡ Trương Văn Văn.

đang định đưa tay can lại, Trần Ngự thấy Sở Tiêu đã ngăn Trương Văn Văn, vì thế lặng lẽ rút tay lại.

“Em gái Trần Ngự, chuyện lúc trước tất nhiên là Văn Văn làm không đúng nhưng cũng không thể trách một mình Văn Văn. Nếu như không phải em nhắc cô ấy trên người cô ấy có hồn ma bám thì cô ấy cũng không sợ hãi mà đi tìm Thiên Sư.” Sở Tiêu nhếch miệng được nói.

“...” Trần Ngự yên lặng một lúc lâu, thực ra cô cũng biết là Sở Tiêu nói đúng, lúc trước nếu không phải cô cố ý hù dọa Trương Văn Văn, đứa bé kia đã sớm đi đầu thai, sẽ không phát sinh những chuyện sau này nữa.

Lúc đó, cô nhìn thấy Trương Văn Văn mà cảm thấy tức giận như vậy là bởi vì nhóc ma đó dùng tay bịt kín miệng Trương Văn Văn, hồn phách vừa mới chết nên vô cùng yếu ớt, nếu không phải là vì quá sợ hãi hoặc là có oán hận thì không thể có khả năng khống chế sức mạnh của Trương Văn Văn. Cho

nên chắc chắn là lúc đầu Trương Văn Văn muốn tìm người siêu độ cho nhóc ma nhưng sau đó đổi ý, tìm người thu cậu nhóc, nhóc ma ý thức được nguy hiểm nên theo bản năng mà che miệng Trương Văn Văn, không để cho cô ta nói chuyện.

Chuyện này nói rõ ràng thì cả cô và Trương Văn Văn đều có lỗi, nên Trần Ngự siêu độ cho nhóc ma là đền bù áy náy, lại để cho Trương Văn Văn lấy danh nghĩa nhóc ma quyền góp cho trẻ em vùng núi, tích đức là để cho nhóc ma có cơ hội đầu thai tốt hơn.

nói đến cùng, Trương Văn Văn bị như thế cũng có chút liên quan đến cô, nghĩ như thế Trần Ngự ngừng đầu nói với Trương Văn Văn “cô qua đây với tôi một chút.”

Trương Văn Văn ngăn người, sau đó cùng Trần Ngự đứng qua một bên vắng người.

Trần Ngự nhìn Tần Dật và Thiệu Huy cũng đã đuổi đến đây cùng Sở Tiêu đang đứng cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi Trương Văn Văn “Nếu bản thân anh của cô muốn chết thì cô có còn muốn cứu anh ta không?”

“Cái gì?” Trương Văn Văn không thể tin, cao giọng.

“anh của cô sẽ dĩ bị như vậy là do có người cầm ngày sinh tháng đẻ và máu sống của anh ta, sử dụng ‘thuật đổi mệnh’, đổi tuổi thọ của anh trai cô cho một người nào đó đã sắp chết.” Trần Ngự nói “Loại thuật pháp này không khó phá, điều khó khăn chính là anh trai cô tự nguyện.”

“Cái gì ... Cậu có ý gì? Vì sao anh trai tôi tại tình nguyện chứ?” Về mặt Trương Văn Văn tràn đầy ngờ vực.

“Biến!” Trần Ngự nhú mày, cảm thấy chuyện này không thể do một mình cô nói được, nghĩ đến đây, ngón trỏ và ngón giữa tay phải Trần Ngự khép lại, từ từ vạch ngang trước mắt Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn phản xạ nháy mắt một cái.

“Bây giờ cô trở về phòng bệnh đi, cô có thể nhìn thấy anh trai cô rồi.” Trần Ngự nói.

“Hà?” Trương Văn Văn vẫn chưa hiểu.

“Mắt âm dương tạm thời chỉ có hiệu lực trong ba mươi phút, cô tranh thủ đi.” Trần Ngự thúc giục.

Lúc này Trương Văn Văn mới phản ứng lại, nửa tin nửa ngờ chạy về phía phòng bệnh.

“Văn Văn?” Sở Tiêu thấy Trương Văn Văn bỗng nhiên chạy đi, nghi ngờ nhìn thoáng qua Trần Ngự rồi cũng xoay người chạy theo.

Tần Dật và Thiệu Huy đi tới, Thiệu Huy nhìn Trần Ngự hỏi “Thì Thì, lúc này em nói gì với Văn Văn vậy?”

“Chuyện này xem như là chuyện riêng của gia đình cô ấy, em không thể nói cho anh biết, nếu muốn anh có thể đi hỏi Trương Văn Văn.” Trần Ngự đáp.

Tần Dật và Thiệu Huy liếc nhìn nhau, Thiệu Huy tiếp tục hỏi Trần Ngự “Vậy ... tình trạng của Từ Dương còn có thể cứu được không?”

“không phải là vấn đề có thể cứu được hay không mà là vấn đề có muốn cứu hay không?” Trần Ngự nhú mày đáp.

“Em có ý gì? Có thể cứu thì đương nhiên phải cứu chứ, cái gì mà có muốn cứu hay không?” Tần Dật không hiểu hỏi.

Đúng lúc này, trong phòng bệnh bỗng truyền đến tiếng ồn ào, Tần Dật và Thiệu Huy sợ đã xảy ra chuyện gì nên vội vàng chạy vào.

Chờ bọn họ chạy đi, Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi lấy điện thoại di động gửi cho Thiệu Huy tin nhắn (anh chuyển lời cho Trương Văn Văn, phong ấn của em có thể duy trì trong bảy ngày, trong bảy ngày, nếu anh trai cô ấy nghĩ thông suốt thì nói cô ấy đến tìm em.)

Nhắn tin xong, Trần Ngự bước vào thang máy rồi đi, dọc đường đi, tâm tình vô cùng tệ, cảm xúc sa sút này vẫn còn cho đến tối, ngay cả Lâu Minh cũng nhận ra.

“Được nghỉ đông mà sao em lại buồn bã vậy?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi.

“Em gặp một chuyện mà không biết nên giải quyết như thế nào?” Trần Ngự cau mày nói.

“Em nói ra để anh góp ý cho.” Hiếm khi Lâu Minh thấy cô nhóc có tâm sự, vì thế mà có chút tò mò.

“Vâng, hôm nay em đã gặp một hiện tượng kỳ quái.” Trần Ngự không nói tên Trương Văn Văn mà sử dụng đại từ chung, sau đó kể mọi chuyện cho Lâu Minh nghe “Vậy anh Ba, anh cho rằng em nên cứu hay không nên cứu người này?”

“Em cũng đã nói ‘thuật đổi mệnh’ là trái với lẽ thường, bình thường hẳn là tìm cách cứu người này về chứ.”

“Nhưng mà người này tự nguyện vì người khác mà đổi mệnh a.” Trần Ngự nói “Từ một góc độ nào đó mà nói, người được người kia cứu sẽ có một cơ hội tiếp tục sống sót, nếu như em ra tay ngăn cản ‘thuật đổi mệnh’, như vậy cũng tương đương là em đã giết một người khác.”

Lâu Minh hơi sững người “Nhưng mà người đó không phải là người đáng lẽ phải chết sao?”

“Cũng không hoàn toàn, nếu đối phương là cường hào ác bá, hoặc là ác ý hãm hại như vậy thì em ra tay ngăn cản sẽ không phải lần tấn gị hết. Nhưng vấn đề là, giữa hai người bọn họ là tự nguyện.” Trần Ngu nói “Giống như khi xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, đứng trên đường là đứa bé, nhưng đứng ở ven đường, người mẹ theo bản năng nhào đến cứu. Nếu như em có biện pháp ngăn cản chuyện này, anh nói em có nên ngăn cản người mẹ cứu con mình hay không?”

“...” Vấn đề này cũng làm khó Lâu Minh, vốn là bi kịch thì kết thúc như thế nào cũng đều không mỹ mãn.

“Nếu mà em không nhìn thấy thì cũng được đi hoặc là em không đủ năng lực giải quyết thì em cũng không thấy áy náy gì, nhưng mà em lại nhìn thấy rõ ràng, lại có năng lực ngăn cản được, sao em có cảm giác hai người họ ai chết cũng đều làm em có liên quan a, thật là phiền chết đi thôi!!!” Trần Ngu buồn bực ôm gối ôm lăn lộn trênghế sofa “Thực ra em không hiểu nổi hành động của người này, anh ta như vậykhông sợ người nhà của anh ta đau lòng hay sao chứ?”

“Tại sao em lại thấy bực bội?” Lâu Minh chợt lên tiếng hỏi “Em hoàn toàn có thể coi như em chưa từng gặp qua chuyện này. Khi người nhà của anh ta đến tìm em giúp đỡ, em cũng có thể lựa chọn không nhúng tay vào.”

“Thế nhưng mà, em đã nhìn thấy a, em không có cách nào coi như là em chưa từng thấy qua.” Trần Ngu buồn bực nói.

Lâu Minh nhin không được cười một tiếng, đưa tay kéo gối ôm Trần Ngu đang ôm trong lòng, nói “Đứng dậy nào, đừng buồn bực nữa.”

Trần Ngu tiếp tục ôm gối ôm ngồi bất động.

“Em có biết vì sao em cảm thấy bực bội không?” Lâu Minh hỏi

“Em không biết.” Trần Ngu buồn buồn nói.

“Vì em là người lương thiện.” Lâu Minh chợt nói

Trần Ngu đẩy đẩy gối ôm, liếc nhìn Lâu Minh “Em mới không phải là người lương thiện, khi em bắt ma, cho dù ma có đáng thương cỡ nào, em cũng đều thu nó.”

“Đó là vì em biết, đưa bọn họ đi đầu thai là kết quả tốt nhất cho mấy con ma đó.” Lâu Minh nói “Nhưng chuyện này không giống. Em nói người này đang đánh đổi mạng sống của mình để cứu một người khác, sâu trong lòng em cũng không muốn người này chết đi, đúng không?”

“...” Trần Ngu sững sốt một chút, ôm gối ôm ngồi dậy “Em không biết.”

“Nếu có một biện pháp vẹn cả đôi đường, em có làm không?” Lâu Minh hỏi.

“Nhưng mà không có biện pháp nào vẹn cả đôi đường cả.” Trần Ngu nói “‘Thuật đổi mệnh’ chỉ có thể sử dụng với người sắp chết, nên trong hai người họ nhất định sẽ có một người chết.”

“Nếu chuyện này em không thể bỏ mặc được thì em hãy đi tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện đi.” Lâu Minh nói “Nhờ đâu khi em tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, sẽ có biện pháp tốt hơn thì sao?”

“Nếu vẫn không có biện pháp tốt hơn thì sao?” Trần Ngu hỏi

Lâu Minh nghĩ nghĩ rồi nói “Hoặc coi như là em vì anh, anh rất tò mò, hai người đó có thể có mối quan hệ gì mà người đó có thể dùng tính mạng của mình để đổi cho người khác như vậy.”

“Ừm...” Trần Ngu rói rầm một chút rồi nói “Nhưng mà quy định của môn phái nhà em, khi ra tay nhất định phải lấy tiền.”

Lâu Minh cười khúc khích “Vậy anh sẽ trả tiền nhờ em điều tra chuyện này cho anh nha, một đồng, được không?”

“một đồng? Ít như vậy thôi á. Được rồi, nể giao tình giữa hai chúng ta, em nhận, anh có lời nha.” Trần Ngu quăng gối ôm ra, cầm quả táo trên bàn bắt đầu gặm

Lâu Minh thấy Trần Ngu đã khôi phục tinh thần, nhin không được cười một tiếng.

Chỉ tồn có một đồng mà anh có thể làm cô nhóc tham tiền này phải ra tay, xem ra là anh có vị trí rất lớn trong lòng của cô nha.

Tác giả có lời muốn nói

Trong group chat của nhóm trợ lý.

“Trần tiểu thư vừa ra tay là có mấy trăm vạn, vậy mà Tam thiếu chỉ cần một đồng là có thể nhờ cô ấy ra tay?”

“Quả nhiên là Trần tiểu thư cũng thích Tam thiếu nhà chúng ta.”

“Nhưng rõ ràng là Tam thiếu có rất nhiều tiền mà!”

“Cái này gọi là tình thú!”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nó ghét em

Mặc dù Trần Ngự muốn hiểu rõ chuyện của Trương Tử Dương, nhưng điều kiện tiên quyết là gia đình Trương Văn Văn phải đến nhờ cô giúp đỡ.

Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi Trần Ngự từ bệnh viện trở về đã hai ngày rồi nhưng Trương Văn Văn không hề đi tìm Trần Ngự, Tần Dật và Thiệu Huy cũng không đến tìm cô. Lúc đầu Trần Ngự còn cảm thấy kì lạ, nhưng rồi ngẫm lại, ngay từ đầu trong chuyện này cô chỉ là người vô tình dính líu vào. Vốn cô còn nghĩ, cô đã thấy thì không thể nhẫn tâm thấy chết mà không cứu, vậy không bằng thử tìm hiểu mọi chuyện cho kĩ xem có biện pháp giải quyết nào tốt hơn không.

Nhưng hai ngày trôi qua, đối phương chẳng có động tĩnh gì, Trần Ngự cũng không phải là người vội vã nóng nảy (*nguyên tác là Hoàng Thượng không vội, thái giám đã lo*), thế là cũng lười không thèm để ý, còn nghĩ là không chừng nhà người ta đã tìm được Thiên Sư giỏi hơn thì sao.

Thế là Trần Ngự vẫn theo kế hoạch từ trước, sung sướng bôn ba trên trang web huyền học để nhận nhiệm vụ, nhanh chóng đi trên con đường thăng cấp tài khoản.

Ngày hôm nay, sau khi ăn cơm trưa, Mao đại sư ôm thanh kiếm đồng một lần nữa xuất hiện trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh thấy thế thì hơi ngạc nhiên “Mao đại sư, sao ông phải đích thân đến đây chứ?”

“Đừng dịp tôi muốn đến thăm cậu một chút, người phía trên lại muốn cho người mang thanh kiếm đến cho cậu nên tôi cũng thuận tiện mang đến luôn.” Mao đại sư đặt hộp gỗ đựng kiếm lên bàn, dặn dò “Chẳng mấy khi cậu đề xuất xin cái gì với cấp trên, nên lần này cậu cần thanh kiếm, cấp trên không hề nghĩ ngợi gì mà đồng ý đề xuất. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc cậu, thanh kiếm này để bên người cậu là vô cùng nguy hiểm.”

“Tôi biết.” Lần trước ở phòng nghiên cứu, sát khí bỗng nhiên tăng vọt, sự việc đã được Mao đại sư và nhóm trợ lý che giấu, nếu cấp trên biết vì thanh kiếm này mà dẫn đến việc sát khí tăng vọt thì nhất định sẽ bảo quản thanh kiếm này thật cẩn mật.

“Nếu như lại xảy ra việc đó một lần nữa, tôi sẽ không giúp cậu che giấu nữa đâu.” Mao đại sư nói.

“Tôi biết rồi.” Lâu Minh cười nói “Thì Thi có pháp khí thì khi trừ ma sẽ an toàn hơn. Với lại ông cũng đã nói, việc gặp phải ác ma giống như Ma Vương là rất hiếm khi.”

“Điều này cũng đúng, trong giới huyền học, thuật trừ ma của phái Lạc Sơn nằm trong top ba đó, mặc dù Trần tiểu hữu còn nhỏ tuổi nhưng tu vi không thấp chút nào. Lại có thêm thanh kiếm đồng này làm pháp khí chắc là sẽ không gặp nguy hiểm gì.” Đây cũng là nguyên nhân Mao đại sư đồng ý đưa thanh kiếm đồng cho Trần Ngự, chỉ khi Trần Ngự được an toàn thì Lâu Minh mới không hành động thiếu suy nghĩ.

“Đừng rồi.” Nhắc đến Ma Vương, Lâu Minh nhớ đến Kỳ Trường Minh “Thiên Sư lúc trước điều khiển Ma Vương đã bắt được chưa?”

“Bắt được rồi.” Mao đại sư nói đến đây thì nhin không được cười một tiếng “Bản lĩnh chạy trốn của Kỳ Trường Minh này cũng rất ghê gớm, tổ Sáu truy hấn ta mất năm ngày, còn để hắn ta trốn lên núi Bạch Sơn.”

Cái gọi là tổ Sáu, là tổ chức của huyền học được thành lập để chuyên bắt những Thiên Sư xấu lợi dụng thuật pháp của huyền học để hại người khác, có thể xem như cảnh sát của giới huyền học.

Lâu Minh kinh ngạc nói “Trốn về núi Bạch Sơn?”

“Núi Bạch Sơn có môn phái Bạch Sơn, Kỳ Trường Minh chính là đệ tử ở đó, phái Bạch Sơn là một môn phái tương đối cực đoan.” Mao đại sư nói “Tổ sư sáng lập môn phái là một Thiên Sư có tính cách cực đoan, trong thời kì chiến loạn, dựa vào tình trạng dân chúng lầm than, oán khí trên trần gian nặng nề mà đã luyện chế ra không ít ác ma, sau những năm tháng dài tu luyện mà hóa thành Ma Vương.”

“Vì Ma Vương có thực lực vô cùng hùng mãnh, những Thiên Sư bình thường đều không phải là đối thủ nên môn phái Bạch Sơn cũng dần dần lớn mạnh. Sau khi chiến loạn kết thúc, oán khí trên trần gian cũng vơi đi rất nhiều, rất nhiều ác ma phải về dưới âm phủ, Ma Vương càng ngày càng khó luyện chế, phái Bạch Sơn cũng từ từ xuống dốc.” Mao đại sư giải thích “Kỳ Trường Minh là đệ tử cuối cùng của môn chủ phái Bạch Sơn, vì có năng lực khá lại được sư phụ hắn ta yêu thích nên đã được sư phụ hắn ta truyền lại cho một con Ma Vương.”

“Truyền cho hắn một con? Vậy chắc chắn là phái Bạch Sơn này không chỉ có một con Ma Vương, hắn ta trốn về Bạch Sơn chắc là muốn tìm sự che chở của sư phụ hắn ta chứ gì.” Lâu Minh nghi ngờ hỏi “Vậy làm sao tổ Sáu bắt được hắn ta?”

“Lúc đó, khi đuổi đến Bạch Sơn, người phụ trách tổ Sáu cũng tính đến điều này, mặc dù phái Bạch Sơn đã xuống dốc nhưng có khả năng không phải chỉ có một con Ma Vương. Khi đang còn do dự có nên lên núi bắt người không, thì phái Bạch Sơn nghe được tiếng gió đã tự mình đưa người đến.” Mao đại sư nói đến đây lại cười một tiếng nữa.

“không ngờ Cổ môn chủ của phái Bạch Sơn lại là người chí công vô tư như vậy.” Lâu Minh cũng bất ngờ, phái Bạch Sơn có đệ tử như Kỳ Trường Minh, xem như là ‘trúc tốt mà mọc măng xấu’ sao?

“Cũng không phải.” Mao đại sư lắc đầu “Có người nói rằng, trước hai ngày Kỳ Trường Minh chạy về Bạch Sơn, có người đã tìm đến cửa phái Bạch Sơn diệt mấy con Ma Vương, phái Bạch Sơn sợ chọc phải họa diệt môn nên không dám che chở Kỳ Trường Minh.”

“Có người giỏi như vậy sao?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Nghe nói vị cao nhân đó đi báo thù cho đệ tử nhà mình.” Mao đại sư nhắc nhở.

“Ông nội của Thi Thi?”

“Như tôi đã nói, đệ tử của phái Bạch Sơn đi ra ngoài rèn luyện chỉ có Kỳ Trường Minh, mà người hấn đắc tội gần đây nhất trong giới huyền học chính là Trần tiểu hữu.” Lời nói của Mao đại sư đã là câu trả lời chắc chắn cho Lâu Minh.

“không ngờ ông nội của Thi Thi lại là người giỏi như vậy.” Lâu Minh thờ dài nói.

“Nên ... cậu nhất định phải mau chóng gặp được ông nội của Trần tiểu hữu.” Mao đại sư nói “Có lẽ ông ấy sẽ có biện pháp gì đấy.”

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

Mao đại sư thấy Lâu Minh đồng ý thì cũng an tâm, sau đó lấy trong áo dài ba vòng tay được bện bằng sợi dây màu đỏ, phía trên gắn một miếng ngọc to bằng đồng xu, nói “Đây là bùa hộ mệnh Trần tiểu hữu nhờ tôi luyện chế ra, cậu đưa cho cô bé giúp tôi.”

“Thi Thi nhìn thấy thì sẽ vui lắm đây.” Lâu Minh cười nói “Cảm ơn ông.”

Mao đại sư nói sang chuyện khác “Gần đây cậu cảm thấy thế nào? Sau khi mở mắt âm dương thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Tôi vẫn bình thường, hai hôm trước trên đường đến Viện khoa học quốc gia tôi còn nhìn thấy mấy hồn ma.” Lâu Minh cười nói “Giờ tôi mới biết, ban đêm ở Đế Đô vẫn đông đúc ồn ào như xưa.”

Mao đại sư cười ha ha, lại cùng Lâu Minh hàn huyên một lúc rồi mới rời đi.

Khi Mao đại sư đi rồi, Lâu Minh định cầm mấy bùa hộ mệnh trên bàn lên, tay vừa giơ lên liền thu về, anh gọi Điền Phi tới.

Điền Phi tìm một cái hộp bỏ mấy bùa hộ mệnh vào, rồi nói “Tam thiếu, lúc này Xí nghiệp công nghệ quốc phòng có gọi điện đến.”

“Có chuyện gì không? Hàng mẫu không đạt hiệu quả như mong muốn?” Vào tháng năm năm nay, Lâu Minh đã gửi bản thảo mẫu thiết kế một loại vũ khí tân tiến có trí thông minh nhân tạo đến Xí nghiệp công nghệ quốc phòng để họ sản xuất hàng mẫu. Để sản xuất mẫu vũ khí này, chính phủ đã đầu tư nguồn vốn rất lớn, nhưng không ngờ lô hàng mẫu đầu tiên sản xuất ra lại phát hiện có 10% khả năng vũ khí đó tự nổ.”

Nguy hiểm ngầm lớn như thế, tất nhiên là chính phủ sẽ không cấp phát cho lực lượng quân đội, sau khi nhận được thông tin phản hồi, Lâu Minh đã nghiên cứu đề xuất cải tiến nhiều lần nhưng vẫn chưa có hiệu quả rõ rệt.

“Vâng, trưởng khoa Vương nói đã quay lại toàn bộ quá trình chế tác ra lô vũ khí gần đây nhất, ông ấy sẽ gửi cho anh để anh nghiên cứu xem có gì cần thay đổi không.” Điền Phi nói “Tập tin video tôi đã tải xuống và lưu trên máy vi tính trong phòng sách.”

“Được rồi, tôi phải đi xem một chút.” Khi bản thảo thiết kế giao cho xí nghiệp công nghệ, Lâu Minh đã tự tay đánh giá tất cả các số liệu, mọi số liệu đều ổn định nhưng không hiểu tại sao khi sản xuất thành phẩm lại xảy ra vấn đề liên tiếp như thế.

Là một người nghiên cứu khoa học, khi công tác mà không ăn không ngủ là điều bình thường, Lâu Minh cũng không ngoại lệ, anh bắt đầu tập trung nghiên cứu là nghiên cứu đến khuya. Cho đến khi Trần Ngự chờ người nhà ngủ say nhảy cửa sổ chạy đến nhà anh, Lâu Minh vẫn chưa rời khỏi phòng sách.

“anh Ba đâu ạ?” Trần Ngự đưa mấy tấm bùa huyền sát hôm nay cô vừa vẽ xong cho Điền Phi, hỏi.

“Tam thiếu đang làm việc trong phòng sách.” Điền Phi vừa nói vừa lấy chiếc hộp dưới bàn sofa đưa cho Trần Ngự “Đây là của Tam thiếu gửi cho cô.”

Trần Ngự tò mò mở ra, phát hiện là ba vòng bùa hộ mệnh tràn đầy linh khí, xem hơi thở thì chính là của môn phái chính tông, so với bùa bình an mà cô vẽ thì mạnh hơn nhiều. Về mặt Trần Ngự vui cười hơn hờ “Là bùa hộ mệnh do Mao đại sư luyện chế sao, Mao đại sư thật là lợi hại.”

Điền Phi cười cười, quay người định đi hâm nóng com tối lần nữa, để phòng Tam thiếu đói bụng muốn ăn. Nhưng cậu ta vừa muốn xoay người, ánh mắt chợt sáng lên, lại quay về phía Trần Ngự, khách sáo nói “Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu làm việc đến giờ vẫn chưa ăn tối nữa, tôi đi hâm lại thức

ăn, cô lên lầu giúp tôi gọi Tam thiếu xuống ăn được không?”

“Sao anh Ba còn chưa ăn cơm nữa chứ, các anh không nhắc anh ấy à.” Trần Ngự đứng ngay lên “anh nhanh đi hâm đồ ăn đi, tôi đi gọi anh Ba giờ nè.”

nói xong, Trần Ngự lật đật chạy lên lầu.

Diễn Phi lộ ra nụ cười vừa lòng, đi thật nhanh xuống bếp.

Chờ Lâu Minh xoa hai mắt mỏi mệt được Trần Ngự kéo từ trên lầu xuống, Diễn Phi đã đem đồ ăn được hâm nóng bày sẵn lên bàn.

“anh Ba, dù công việc bận rộn đến đâu, anh cũng phải nhớ ăn cơm đầy đủ nha. Khi mà em không được ăn no, ngay cả một cộng một bằng mấy em cũng không tính ra nữa là, thật không hiểu anh lấy đâu sức mà nghiên cứu khoa học chứ.” Trần Ngự nói.

“Em xạo quá đi.” Lâu Minh cười to “một cộng một bằng mấy mà cũng không biết.”

“Ấy ... Hồi đó em còn học tiểu học, có lần không ăn sáng mà vào học, thầy giáo dạy toán hỏi em một cộng một bằng mấy, em suy nghĩ cả buổi trời luôn đó.” Trần Ngự nói.

“Tại sao lại không ăn sáng?” Lâu Minh tò mò hỏi

“Lúc đó em còn nhỏ, mới học lớp một, đi học phải đi đường núi mà đường thì không dễ đi, lần đó đi được nửa đường thì không cẩn thận em bị té, làm rơi mất tiền ông nội cho em mua đồ ăn sáng” Trần Ngự nói “Vì thế em không có tiền mua bánh bao.”

Đây là lần đầu tiên Trần Ngự kể chuyện cho Lâu Minh nghe về chuyện cô lúc còn bé, qua lời kể của Trần Ngự, Lâu Minh có thể tưởng tượng ra một cô nhóc nhỏ bé, bởi vì té ngã mà rơi mất tiền xuống sườn núi, đau lòng mà khóc thút thít, trong lòng anh chợt thấy nhói đau. anh cũng có thể hiểu được bây giờ cô nhóc này lại yêu tiền như vậy.

“anh Ba, anh ăn cơm đi nha.” Trần Ngự thấy Lâu Minh ngồi sững người thì lại nhắc.

“Ừ.” Lâu Minh cầm chén đũa lên, chậm rãi ăn, Trần Ngự ngồi bên cạnh ngắm nghía mấy tấm bùa hộ mệnh.

“Mao đại sư quả là người lợi hại, bùa hộ mệnh này rất mạnh đó mà nhìn cũng rất đẹp nữa.” Trần Ngự vui mừng, ngạc nhiên nói “Em còn đang lo là khối ngọc bội lớn như vậy thì làm sao đem theo bên người nữa.”

Người xưa thích đeo ngọc bội bên hông nên mấy cái ngọc bội lấy của Hường Nam đều rất lớn. Thời đại bây giờ thì không còn phong tục đó nữa, nếu làm ngọc bội đeo lên cổ thì rất khó nhìn. Nên khi chọn ngọc bội đưa cho Mao đại sư, Trần Ngự đã chọn mấy cái nhỏ nhất để thuận tiện cho người nhà có thể mang trên người. Nhưng cô không ngờ là khi chế luyện, Mao đại sư còn lưu tâm giúp cô làm thành chiếc vòng rất thích hợp đeo trên người thế này.

Chẳng lẽ ông ấy cảm thấy lấy một cái ngọc bội chia nhỏ thành nhiều phần có thể tiết kiệm làm thêm được nhiều bùa hộ mệnh nữa? Dù sao thì sức mạnh của bùa hộ mệnh không phụ thuộc vào việc miếng ngọc lớn hay nhỏ. Trần Ngự càng nghĩ càng cảm thấy mình đoán đúng, thì ra Mao đại sư không chỉ là người giàu lòng nhân ái mà còn là người tiết kiệm như thế.

Lâu Minh cười nhẹ một tiếng, không nói đến việc anh đã cho người chế lại mấy miếng ngọc này trước rồi mới đưa cho Mao đại sư.

“Vù vù vù!” Chiếc la bàn trên người cô bỗng nhiên rung động một cách mãnh liệt. Đồng thời, Trần Ngự cũng cảm nhận được nguồn khí đối địch với cô, cô quay đầu nhìn thì thấy Diễn Phi đang cầm một hộp gỗ nhỏ đi đến.

“Trợ lý Diễn, anh cầm cái gì vậy?” Nguồn khí đối địch là từ chiếc hộp gỗ truyền đến.

“Thanh kiếm đồng ...” Diễn Phi vừa dứt lời, dường như để đáp lại Diễn Phi, thanh kiếm trong hộp gỗ cũng không đứng yên mà rung động. Diễn Phi suýt nữa thì làm rớt cái hộp, cậu ta giật mình cầm chắc cái hộp lại.

“anh đừng đến đây, lùi lại đi.” Trần Ngự nói xong thì lùi ra sau hai mét.

“Sao thế?” Diễn Phi cũng bị dọa sợ mà lùi ra ngoài thật xa.

“Thanh kiếm đồng này sao thù dai quá vậy, lần sau còn hung dữ hơn lần trước nữa.” Trần Ngự thì thầm nói.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâu Minh cũng cảm nhận được cảm xúc tức giận của thanh kiếm đồng, ngạc nhiên hỏi.

“Chắc là lúc ở phòng nghiên cứu em với nó đã đấu với nhau, nó liền ghi hận lên người em, lần nào gặp em nó đều muốn tấn công em hết trơn.” Trần Ngự nói “Lần trước, khi em mượn nó chặt khóa xích hòm, nó còn cắt sượt qua ngón tay em, lần này còn quá đáng hơn, đứng cách nó cả mấy mét thế mà nó đã phát ra sát khí rồi.”

“Thanh kiếm đồng sẽ tấn công em sao?” Lâu Minh nói.

“Ừm, đây là thanh kiếm rất hẹp hòi.” Trần Ngự nói rồi đi về phía Lâu Minh vài bước, khi Trần Ngự sắp đến gần Lâu Minh, thanh kiếm vừa mới an tĩnh

được một lúc lại bắt đầu rung động mãnh liệt.

Điền Phi kéo ôm hộp gỗ thật chặt, nhưng lần này thanh kiếm đồng rung động quá mãnh liệt, Điền Phi cố hết sức mới giữ được.

“Trợ lý Điền, anh mau đem nó đi đi, đừng để nó thoát được ra ngoài.” Trần Ngự vẫn không hiểu tại sao thanh kiếm này lại nhìn cô không vừa mắt.

“A ... À.” Điền Phi hơi sững sốt, đang muốn ôm đi thì bị Lâu Minh gọi lại.

“Đợi một chút.” Lâu Minh lên tiếng cản Điền Phi lại, sai bước đi đến bên thanh kiếm đồng, càng tới gần, vẻ mặt Lâu Minh càng phức tạp. Lâu Minh thực sự cảm nhận được cảm xúc của thanh kiếm, từ phần nộ chuyển sang vui mừng.

“Bộp bộp bộp ...” Lâu Minh do dự rồi tới gần, thanh kiếm đồng vui vẻ gõ gõ lên hộp gỗ, dường như muốn chào hỏi anh.

“Yên lặng.” Lâu Minh trầm giọng nói.

“...” Rung động trong hộp gỗ ngay tức khắc trở nên yên ắng.

Trần Ngự kinh ngạc há to miệng “Chẳng lẽ là nó ghét em vì đã sàm sỡ anh Ba?”

Lâu Minh lão đảo một cái, tí nữa thì ngã sấp xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiếu: Cho dù lúc này cậu nghe được cái gì, không được nói ra ngoài, nghe chưa?

Điền Phi: rõ! (A a a, có chuyện buồn đưa lên mà không thể nói ra ngoài, thật con mẹ nó khó chịu)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thanh kiếm đồng tử thân

“Thi Thi, đừng đoán bừa.” Lâu Minh bắt đầu nhìn Trần Ngự.

Điền Phi ôm hộp gỗ, cúi đầu không dám để cho Tam thiếu nhìn thấy anh ta đang cười trộm, he he ... “sàm sỡ” là muốn nói đến việc đó đó sao?

Trần Ngự nghịch ngợm lên lời “Em nói đùa thôi, lúc đầu em cứ nghĩ là thanh kiếm này ghét em bởi vì em và nó đã đánh nhau, nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể là nó đang bảo vệ chủ nhân. Ông nội em đã nói, pháp khí có linh tính sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân. Sức mạnh của thanh kiếm này đến từ sát khí, trên đời này người có sát khí nặng chắc không qua được anh Ba, nên em nghĩ thanh kiếm này chịu khuất phục anh, coi anh là chủ nhân của nó.”

“Mà hôm đó, đúng lúc nó gặp em phong ấn sát khí của anh Ba, nên chắc là nó coi em là kẻ địch mà bảo vệ chủ nhân.” Trần Ngự vừa nói vừa đi vài bước về phía Lâu Minh, thanh kiếm đồng lại rung một cái, lập tức Trần Ngự kích động nói “anh nhìn xem, em khế đến gần anh là nó lại nổi dậy, chắc chắn là muốn bảo vệ chủ nhân.”

“Yên lặng!” Lâu Minh nhìn thanh kiếm đang rung động khẽ quát một tiếng, thanh kiếm đồng lập tức ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

“Quả nhiên là nó rất nghe lời anh Ba, so với la bàn của em còn ngoan hơn nhiều.” Trần Ngự vừa dứt lời, la bàn trong túi vải lập tức rung động bày tỏ bất mãn.

Trần Ngự móc la bàn ra, nói với nó “Đừng rung nữa, yên lặng đi.”

La bàn không thêm đề ý đến cô, tử thân tiếp tục rung động, dường như đang oán trách: Tôi cứu cô nhiều lần như vậy, vậy mà cô dám so sánh tôi với cái thẳng oắt kia.

“Đừng lăm lăm, mày nhìn đi, tao nói mày yên lặng mà mày có thêm nghe tao đâu.” Trần Ngự nói chuyện với la bàn như đang nói với bạn bè.

La bàn dừng lại một chút, không rung động nữa, nhưng chỉ được hai giây thì tiếp tục tử thân rung động.

“Được rồi, được rồi, là do tính cách của mày quá hoạt bát.” Trần Ngự dụ dỗ nói.

La bàn vui vẻ rung lên hai lần, sau đó mới yên lặng.

Trần Ngự bắt đầu nhìn Lâu Minh nhún vai, dường như muốn nói, anh xem ...

Nếu như là lúc trước, Lâu Minh mà nhìn thấy Trần Ngự nói chuyện với la bàn sẽ cảm thấy kì lạ, nhưng bây giờ anh cảm nhận được cảm xúc của thanh kiếm đồng một cách rõ ràng nên anh có thể hiểu cách giải thích lúc này của Trần Ngự.

Cảm nhận sự vui mừng và thân mật từ thanh kiếm đồng truyền đến, ánh mắt Lâu Minh phức tạp nhìn thoáng qua hộp gỗ, sau đó để Điền Phi mở nắp hộp ra.

“Vù vù.” Thanh kiếm thấy nắp hộp đã mở ra, nằm trong hộp gỗ vui vẻ rung động, trong lòng Lâu Minh biết nó rất vui sướng, dường như muốn nói với anh: mau cầm tôi lên đi, thử sử dụng tôi đi.

“Tao không thể đựng vào đây.” Lâu Minh thử đáp lại nó.

“Vù?” Thanh kiếm đồng vô cùng mất mát.

“Nếu tạo chạm vào đây, sát khí trong người sẽ bùng phát, tao sẽ bị mất đi lý trí.” Lâu Minh giải thích.

“Vù? Vù!!” Thanh kiếm đồng rung động mãnh liệt, một cảm xúc phẫn nộ chợt sinh ra, Lâu Minh có thể cảm nhận được nỗi oán hận và phẫn nộ đó nhưng lại không biết thanh kiếm đang oán hận điều gì.

“Mây bình tĩnh lại đi.” Lâu Minh thở dài, anh nhận ra thanh kiếm này cũng dễ làm người khác phải quan tâm.

Thanh kiếm đồng lập tức ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

“Thì thì, cũng chính là cô bé mây định tấn công lúc này, là bạn của tao, mây không thể làm cô ấy bị thương, nghe không?” Lâu Minh nói.

Trần Ngự nghe Lâu Minh nói vậy, lập tức nhón chân nhìn phản ứng của thanh kiếm.

“Vù vù!!” Lâu Minh cảm giác được sự nguy hiểm, thanh kiếm đang muốn nói đến nguy hiểm, là nói về Trần Ngự sao?

“cô ấy không nguy hiểm, cô ấy phong ấn sát khí của tao là để cứu tao.” Lâu Minh giải thích.

“Vù... vù!!” Thanh kiếm đồng rung động càng mãnh liệt, dường như cảm xúc của nó rất phức tạp, Lâu Minh cảm nhận được sự xáo động trong cảm xúc của nó nhưng không biết nó muốn nói điều gì.

“Tóm lại, mây không được làm tổn thương cô ấy.” Lâu Minh ra lệnh.

“Vù? Vù!!” Thanh kiếm đồng lập tức bay ra khỏi hộp, vèo một cái bay về hướng Trần Ngự.

Trần Ngự hoảng sợ, quăng la bàn trong tay ra. La bàn đã ở trong biệt thự nhà họ Lâu, hấp thụ linh khí tràn đầy nên vô cùng xông xáo bay đến chiến đấu với thanh kiếm đồng.

cô nhóc Trần Ngự chết tiệt kia khen mi, ta đánh chết mi nè!

Lâu Minh thấy thanh kiếm đồng bay đi, lập tức nôn nóng, anh nổi giận quát thanh kiếm đang bay trên không trung “Quay về!”

“Vụt!” đang muốn chiến đấu sống chết với la bàn, thanh kiếm nghe lệnh lập tức dừng giữa không trung, la bàn thấy đối phương bất động nên thừa cơ bay đến đập hai lần lên thanh kiếm. Thanh kiếm rung động hai cái, cuối cùng vẫn bay trở về trước mặt Lâu Minh.

“Nếu mây coi tao là chủ nhân của mây thì không được làm cô ấy bị thương.” Lâu Minh nghiêm nghị trách mắng “Nếu không tao khóa mây lại đó.”

“Vù...” Lâu Minh bỗng cảm nhận được cảm xúc tủi thân vô cùng vô tận ập đến làm anh cảm thấy chua xót trong lòng, nhưng anh vẫn kiên định nói ra “Mây có đồng ý không?”

Thanh kiếm đồng trên không trung vẫn đang giãy dụa, giống như đứa trẻ con đang hờn dỗi.

Trần Ngự cảm thấy nó có chút tội nghiệp, đứng cách xa kêu lên “Ai da, tao sẽ không làm tổn thương chủ nhân của mây đâu mà, mây không cần đề phòng tao, nếu không sẽ bị khóa lại thật đó, khóa vào nhà bảo tàng, mấy trăm, mấy ngàn năm cũng không ra được đâu nha.”

Thanh kiếm nghe thấy Trần Ngự nói, mũi kiếm liền chuyển hướng về phía Trần Ngự, la bàn đang còn dạo trong không trung, thấy thế lại bay qua đập nó một cái.

Thanh kiếm đồng tức lắm, muốn đánh một trận ba trăm hiệp với la bàn, nhưng nghĩ đến mệnh lệnh của Lâu Minh, cuối cùng chỉ có thể tủi thân dừng giữa không trung.

“Quay về hộp đi.” Lâu Minh vừa dứt lời, thanh kiếm đồng lập tức ngoan ngoãn bay trở lại hộp gỗ. Ánh mắt Lâu Minh phức tạp nhìn thoáng qua thanh kiếm, rồi nói với Trần Ngự “anh định tặng em thanh kiếm này để phòng thân, nhưng giờ chắc là không được rồi.”

“Đâu chỉ không được, đừng để đến lúc em đang đấu với ác ma, nó ở đâu từ phía sau đâm em một cái là em đã cảm ơn lắm luôn rồi.” Trần Ngự

cũng không dám có nó.

Lâu Minh tưởng tượng đến cảnh này, lông mày nhíu lại “VẬY quên việc này đi thôi.”

Việc tìm pháp khí chỉ có thể nghĩ cách khác.

Mỗi ngày, vào buổi tối, Trần Ngự đều đến biệt thự nhỏ nhà họ Lâu hai tiếng đồng hồ, thanh trừ hết sát khí trên người. Nhưng hai ngày nay, sát khí trên người cô đã thanh trừ gần hết nên cũng không cần chờ đủ hai giờ. Sau khi cùng Lâu Minh ăn tối xong, Trần Ngự cầm ba bùa hộ mệnh Mao đại sư đã luyện chế, quay về nhà.

Điền Phi ôm hộp gỗ, hỏi Lâu Minh “Tam thiếu, vậy chúng ta có trả lại thanh kiếm đồng không?”

Lâu Minh nhìn hộp gỗ, trong đó truyền đến cảm giác thân thiết làm anh có chút không nỡ “Thôi cứ nhận lấy, không trả lại nữa.”

“VẬY ... anh định để ở đâu?” Điền Phi cảm thấy thanh kiếm này có thể tự mình bay đi, hình như là để ở đâu cũng không an toàn lắm.

“Cậu tìm một cái kết sắt, khóa lại để trong phòng tôi đi.”

“Vâng.” Điền Phi đáp lời rồi đi thực hiện.

==

Sáng hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Trần Ngự lấy có hòm qua cô dichùa dâng hương xin ba bùa hộ mệnh cho ba mẹ và anh trai rồi đưa ra.

“Quả nhiên là con gái hiểu chuyện, mẹ nuôi anh con hai mươi mấy năm, chưa thấy nó mua cho mẹ cái gì.” Mẹ Trần nhận dây đeo bùa hộ mệnh, vui vẻ đến mức không khép miệng lại được.

Mặc dù thị trưởng Trần không đến mức nói thẳng ra giống như mẹ Trần nhưng động tác còn nhanh hơn nhiều so với mẹ Trần, ông lập tức đeo ngay lên cổ tay.

Trần Dương cũng không để ý đến lời oán trách của mẹ mình, anh bỗng nhiên có cảm giác ‘mọi người đều say chỉ có mình anh tỉnh’, bởi vì anh biết, Trần Ngự đưa ra ba bùa hộ mệnh này là hàng thật giá thật hẳn hoi.

Mọi người tiếp tục trò chuyện, lúc này người làm đem một hộp quà đến “Phu nhân, quà thăm bệnh đã chuẩn bị xong.”

Thị trưởng Trần nhìn thoáng qua hộp quà nói “Bà định đến thăm thằng bé Từ Dương hả?”

“Vâng.” Mẹ Trần thở dài “một đứa nhỏ thật ngoan sao bỗng nhiên lại bị bệnh chứ. Tôi cũng là người nhìn nó lớn lên, nó bị bệnh như thế, tôi cũng phải đến thăm một chút.”

“Từ Dương bị bệnh gì?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Tôi cũng không biết, chỉ nghe nói là bị bệnh, không rõ là bệnh gì, nghe nói thằng bé vẫn luôn hôn mê, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.” Mẹ Trần nói “Hôm qua tôi gặp Lê Phân, cả người đều gầy đi, nhìn tiêu tụy lắm.”

Lê Phân là tên mẹ của Trương Từ Dương.

“Trần Dương, con đến thăm thằng bé chưa?” Mẹ Trần hỏi con trai.

“Gần đây con hơi bận, chỉ nghe nói mà vẫn chưa đi thăm được.” Trần Dương nói “Chút nữa tan làm, con cũng ghé thăm một chút.”

“Thì Thi chắc là không biết Từ Dương phải không, thằng bé là anh trai Trương Văn Văn.” Mẹ Trần thấy con gái cúi đầu không nói tiếng nào thì giải thích “Từ Dương là một đứa nhỏ rất hiền lành, nó còn hiểu chuyện hơn cả em gái Văn Văn của nó.”

“Con biết, con đã gặp anh ấy rồi.” Trần Ngự đáp.

“Con gặp rồi sao? Gặp lúc nào?” Mẹ Trần kinh ngạc.

“À, ... hai ngày trước, Tần Dật và Thiệu Huy đến thăm anh ấy nên tiện thể mang con đi cùng.” Trần Ngự đáp.

“Tình hình của thằng bé lúc đó thế nào?” Mẹ Trần thuận miệng hỏi.

“Rất ... rất nghiêm trọng, vẫn còn hôn mê.” Trần Ngự áp a áp ứng đáp.

“Hai ngày trước đã hôn mê, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng đó.” Mẹ Trần lo lắng đáp.

Bên cạnh, Trần Dương như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua em gái mình, anh nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ đi làm, thế là đứng lên “Thì Thi, không phải em nói là hẹn bạn đi nhà sách sao? Để anh chở em đi luôn nè!”

“A? Dạ.” Trần Ngự nhìn ánh mắt ám chỉ của anh trai, ngoan ngoãn gật đầu.

Khi xe rời khỏi khu tập thể, quả nhiên Trần Dương lên tiếng hỏi “Là Tàn Dật và Thiệu Duy dẫn em đi thăm Từ Dương?”

Tàn Dật và Thiệu Huy có lẽ sẽ giới thiệu cho Từ Dương và em gái mình làm quen nhưng tuyệt đối sẽ không dẫn Trần Ngự lúc đó còn chưa quen biết Từ Dương đến thăm bệnh. Với lại mấy ngày qua anh cũng nghe được ít chuyện, nghe nói nhà họ Trương tìm mấy đạo sĩ đến phòng bệnh.

“thì là ... thì là ...”

“Em biết không, khi em nói dối thì sẽ nói lấp.” Bỗng nhiên Trần Dương nói.

“...” Trần Ngự nói thầm: quả nhiên không lừa được cảnh sát, thế là thành thật nói “anh, anh còn nhớ không? Khi lần đầu tiên gặp Trương Văn Văn, em đã dọa cô ấy.”

Trí nhớ của Trần Dương rất tốt, rất nhanh, anh nhớ đến sự việc ngày hôm đó, sau đó nhún mày “Lúc đó em nói trên vai con bé có một thằng nhóc ma, chẳng lẽ là thật?”

“Vâng, sau đó em giúp nó siêu độ rồi.” Trần Ngự nói “Nên Trương Văn Văn biết em là Thiên Sư.”

Làm cảnh sát, tư duy logic và năng lực liên tưởng của Trần Dương rất nhanh, Trần Ngự chỉ nói hai câu, anh đã đoán được đại khái “Trương Từ Dương không phải bị bệnh bình thường mà bị ma quỷ quấy nhiễu?”

“không có quan hệ với ác ma, ngược lại là có liên quan đến Thiên Sư.” Trần Ngự nói.

“Mấy đứa đó tìm em là muốn em giúp đỡ?” Trần Dương nghĩ đến việc bây giờ Từ Dương vẫn còn nằm trong bệnh viện, thì hỏi “Ngay cả em cũng không có cách giải quyết sao?”

“Chuyện này tương đối phức tạp, nói thế nào nhỉ?” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Em đã gặp linh hồn của Trương Từ Dương, chính anh ta không muốn tỉnh lại nên em không muốn nhúng tay vào.”

“Chính Từ Dương không muốn tỉnh lại sao?” Trần Dương kinh ngạc nói “Chuyện này người nhà họ Trương biết không?”

“Em đã nói với họ, em nói với họ nếu Trương Từ Dương muốn tỉnh lại thì đến tìm em, không thì em sẽ không ra tay. Nhưng đã qua hai ngày rồi, người nhà họ Trương vẫn không đi gặp em, chắc là Trương Từ Dương vẫn không muốn tỉnh lại.” Trần Ngự nói “Chuyện này thật rắc rối, nếu giải quyết không tốt, em sẽ dễ bị dính lứu luật nhân quả, nên nhà họ không đến tìm em thì em cũng không xen vào.”

“Nhân quả?” Mặc dù Trần Dương nghe không hiểu nhưng cảm giác được đây không phải là điều tốt lành gì, thế là cau mày “anh nghe nói mấy ngày nay nhà họ Trương tìm rất nhiều đạo sĩ và Thiên Sư đến, chắc là không tìm đến em đâu, tốt nhất em không nên xen vào.”

“Vâng.” Trần Ngự gật đầu “Nếu họ không đến tìm em, em mặc kệ.”

Trần Dương nghe thấy thì nhăn lông mày, vốn không muốn cho Thi Thi xen vào, nhưng nghĩ đến việc Trương Từ Dương còn hôn mê bất tỉnh thì lại nói “Nếu nhà họ đến tìm em, em nhớ nói cho anh, anh đi cùng em.”

“Vâng, cảm ơn anh Hai.” Trần Ngự cười hi hi.

Tâm trạng của Trần Dương không nhẹ nhõm như em gái nhà mình, theo lời của Trần Ngự, sự việc của Trương Từ Dương, Thi Thi hoàn toàn có năng lực giải quyết. Chỉ là vì Trương Từ Dương không muốn tỉnh lại nên vì nguyên nhân nào đó nên Thi Thi mới không ra tay giúp đỡ. Nếu như cuối cùng nhà họ Trương vẫn đến nhờ Thi Thi thì tám, chín phần mười là sẽ ép buộc Thi Thi giúp họ.

Mặc dù anh có thể hiểu được tâm trạng nhà họ Trương, nhưng không một ai có thể ép buộc em gái của anh được.

==

Trần Dương đưa Trần Ngự đến nơi cô muốn đến, khu biệt thự nội thành Đế Đô tấp nập, anh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, hỏi “Em lại đi trừ ma sao?”

“không, hôm nay em chỉ đến điều tra thôi.” Trần Ngự nói “Có báo cáo nói khu vực gần đây khí âm rất nặng, trên trang web huyền học ra nhiệm vụ cho Thiên Sư đến điều tra, em chỉ cần tìm nguyên nhân khiêm tăng lên là được. Gặp phải ác ma em cũng không ra tay, em sẽ báo cáo lên mạng huyền học trước, chờ mạng huyền học lại ra nhiệm vụ, lúc đó em mới tiếp nhận xử lý, thế mới kiếm được hai phần tiền chứ, he he..”

“...” Trần Dương im lặng “Xem ra em rất thích hợp học tài chính.”

Trần Ngự xuống xe, không tốn chút sức lực nào tìm đến nơi âm khí dày đặc nhất, tốn hai mươi phút, cuối cùng đứng trước một công viên nhỏ trong rừng cây.

Trần Ngự đứng cảm nhận, lập tức có chút phiền lòng, âm khí nặng như vậy, nếu mạng huyền học công bố nhiệm vụ chắc là phải cấp bậc A đi, xong rồi,

sao cô kiếm hai lần tiền được đây.

Khi Trần Ngư còn đang thờ dài ảo não, ba bóng dáng từ rừng cây bay ra, Trần Ngư ngẩng đầu nhìn, a, ma quen.

“Là mấy người sao!” Trần Ngư nhìn hai ma lớn, một ma nhỏ trước mặt, chính là mấy hồn ma cô vừa cứu từ tay Kỳ Trường Minh mấy hôm trước.

Sắc ma nữ đứng ở đằng xa, không dám đến gần Trần Ngư, vẻ mặt sợ hãi nói “Trần Thiên Sư, cô đến bắt chúng tôi sao?”

“Ài! Mấy người có cấp bậc quá cao, tôi không bắt nổi.” Đúng là thế mà, với sức mạnh của Hường Nam thì chắc chắn nhiệm vụ phải là cấp A, tài khoản của cô không thể nhận nhiệm vụ được rồi.

“Cái gì?” Sắc ma nữ và Hường Nam liếc nhau, không hiểu gì cả.

“À, tôi nói này, mấy người đừng loanh quanh ở đây nữa, làm ảnh hưởng đến không khí xung quanh hết rồi nè.” Trần Ngư nói “Đặc biệt là Hường Nam, khí âm của cậu nặng như vậy, cậu cứ luẩn quẩn nơi phố xá đông đúc như thế này thì rất dễ gặp phải người thường.”

“cô thật sự không đến bắt chúng tôi?” Hường Nam nghi ngờ hỏi.

“Cậu muốn tôi bắt mấy người hả? Vậy cậu ra phía trước khu biệt thự dọa mấy người có tiền đi, sau đó nói với người ta nhất định phải chi tiền mời tôi, tôi rất vui lòng tới.” Trần Ngư tròn mắt đề nghị.

“...” Lập tức Hường Nam câm miệng.

“Nghe lệnh ngay lập tức!” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên vang lên tiếng gào to, Hường Nam nhảy bèn nhấc tay phải lên, một nguồn khí âm dựng lên thành hàng rào chắn bao bọc sắc ma nữ và Tiểu Khang bên trong, lá bùa va chạm với hàng rào âm khí.

“Đừng!” một ngọn lửa xanh bốc lên.

“Đạo hữu, bản đạo là Thiên Hòa Quan Hòa Mục Chân Nhân, mong rằng đạo hữu giúp tôi thu con ác ma kia lại.” một đạo sĩ già tóc xám nhìn Trần Ngư hô lên.

Hường Nam biến sắc, liếc mắt nhìn Trần Ngư.

Trần Ngư đoán chừng thực lực giữa hai bên, sau đó hai tay dứt túi, thần nhiên rời đi.

“Đừng giết chết nhé, nếu không sáu trăm năm tu hành của cậu sẽ bị hủy đó.” Trần Ngư nhắc nhở Hường Nam.

Tác giả có lời muốn nói:

Sắc ma nữ: Em đã nói mà, Trần Thiên Sư là Thiên Sư tươi mát thoát tục nhất mà em đã từng gặp.

Hường Namr ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đưa bọn họ đi luân hồi

“Đạo hữu, cô đừng đi, con ác ma này có âm khí rất mạnh, một mình bản đạo sợ là đối phó không nổi.” Hòa Mục Chân nhân thấy người đồng nghiệp trên người tràn đầy linh khí mà lại bỏ đi không nói tiếng nào, vội vàng kêu lên.

“Đạo trưởng, ông nói gì vậy?” Về mặt Trần Ngư ngờ ngác nhìn Hòa Mục Chân nhân.

“A, thì ra chỉ là cô gái nhỏ.” Hòa Mục Chân nhân thấy đối phương xoay người lại, phát hiện đối phương chỉ là cô gái còn rất trẻ, chắc vẫn còn là học sinh, thế là vội vàng kêu “Bạn học, cô nhanh đi khỏi đây đi, chỗ cô mới đứng có ba con ác ma đó.”

“...” Trần Ngư sững người, không nghĩ là người đạo trưởng này lại đơn thuần như thế, lập tức cảm thấy lương tâm có chút bất an.

“Ác ma, không được hại người, để ta đưa các người đi đầu thai.” Hòa Mục Chân nhân vung kiếm gỗ đào xông tới.

Sau lưng, Trần Ngư nghe tiếng hô vang không ngừng “Lập tức nghe lệnh!”, vô cùng bình tĩnh đi ra ngoài. Trận đấu giữa ma và người này, kết cục như thế nào đã rõ như ban ngày.

Nhưng vì phòng ngừa Hường Nam ra tay quá nặng mà làm bị thương vị đạo trưởng kia, Trần Ngự cũng không rời khỏi công viên mà ngồi trên băng ghế phía trước cổng công viên. Thời gian rảnh rỗi không có gì làm thì lấy điện thoại di động ra gõ một đoạn văn bản báo cáo nguyên nhân phát sinh âm khí dày đặc ở khu vực này, sau khi soạn tương đối, đang định nhấn nút gửi thì thấy đạo trưởng vô cùng chật vật chạy ra.

“Đạo trưởng, ông sao thế?” Xuất phát từ việc áy náy lương tâm vì lừa gạt đạo trưởng ngây thơ, Trần Ngự quan tâm hỏi.

“Bạn học, sao cô còn chưa đi?” Đạo trưởng thấy Trần Ngự còn ngồi trong công viên thì vô cùng lo lắng hỏi.

“Tôi ... tôi ở đây phơi nắng mà.” Trần Ngự đáp.

“Bạn học, trên người cô có linh khí vô cùng dồi dào, chính là linh hồn mà ác ma thích cắn nuốt nhất, cô rời khỏi đây mau lên đi.” Đạo trưởng đã hoàn toàn coi linh khí trên người cô là linh khí của người bình thường.

“Ác ... ma ư.” Trần Ngự liếc nhìn sau lưng đạo trưởng, Hường Nam mang theo sắc ma nữ và Tiểu Khang đang nấp sau gốc cây nhìn về bên này.

“Bạn học, bản đạo chính là Thiên Hòa Quan Hòa Mục Chân Nhân, lúc này trong rừng cây có ba con ác ma, nếu tôi không có mặt kịp thời, có thể cô đã bị bọn chúng làm hại.” Ánh mắt Hòa Mục Chân nhân chân thành nói “Nên cô mau mau rời khỏi đây đi.”

“Áy ...” Ai nói là người thành phố lạnh tình, vị đạo trưởng này chính là người tốt nè.

“Tôi nhất định phải báo việc này lên Văn phòng huyền học, để họ nhanh chóng tuyên bố nhiệm vụ, phái Thiên Sư giỏi đến đây xử lý mới được.” Hòa Mục Chân nhân vừa nói vừa lấy điện thoại ra bấm số của Văn phòng huyền học.

Điện thoại? Báo cáo nhanh cho Văn phòng huyền học, đây là báo cáo nguyên nhân khí âm ở đây tăng đột biến hay sao, vậy sao cô có thể lấy tiền thưởng được??

không được!! Trần Ngự cầm điện thoại di động, đem tin nhắn đã đánh sẵn lập tức gửi đến trang web huyền học.

(Đình, nhiệm vụ đã được xác nhận, xin vui lòng chờ xác minh, sau ba ngày làm việc, tiền thưởng nhiệm vụ sẽ được chuyển đến tài khoản của bạn.)

Nhìn thấy tin nhắn hệ thống, Trần Ngự thở phào nhẹ nhõm.

“Văn phòng huyền học phải không ạ? Tôi là Thiên Hòa Quan Hòa Mục Chân Nhân, tôi muốn ...”

Trần Ngự không còn quan tâm Hòa Mục Chân nhân nói gì nữa, cô còn đang cảm thấy may mắn vì đã kịp thời ‘đoạt’ lại được một vạn tiền thưởng đây, cũng may là từ trước đến giờ, mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ cô đều xác nhận ngay. Người ta nói ‘vai ác chết vì hay nói nhiều, tiền tài biến mất là do chân chữ’, quả nhiên là chí lý.

“Bạn học, sao cô vẫn chưa đi?” Hòa Mục Chân nhân nói chuyện điện thoại xong thấy Trần Ngự vẫn đứng nguyên chỗ cũ thì la lên “cô mau rời khỏi đây đi, cô chỉ có linh khí lại không hiểu thuật pháp, rất dễ chọc phải ác ma.”

“Híc, tôi ... tôi đi bây giờ đây.” Trần Ngự làm bộ như muốn rời đi.

“Chờ một chút.” Hòa Mục Chân nhân rút trong túi một tấm danh thiếp đưa cho Trần Ngự nói “Nếu cảm thấy có gì đó bất thường thì hãy gọi cho tôi.”

“...”

“Bạn học, tư chất của cô không tệ, cô có muốn học thuật pháp không, để tôi giới thiệu cho mấy môn phái.” Hòa Mục Chân nhân nói “Dù sao thì thể chất của cô để thu hút hồn ma như thế, nhờ người không bằng nhờ mình.”

“...” Về mặt Trần Ngự phức tạp, nói “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Hai người cùng nhau ra khỏi công viên, sau đó tách ra, Hòa Mục Chân nhân vừa đi vừa cảm thán: giới huyền học bây giờ yếu quá, hạt giống tốt như cô bé kia không còn nhiều lắm.

Trần Ngự lè mề năm phút, đoán là Hòa Mục Chân nhân đã đi xa, mới quay lại rừng cây trong công viên.

“Sao thế, cậu có chuyện muốn nói với tôi?” Lúc ở cổng công viên, từ xa Hường Nam đã nháy mắt ra hiệu cho Trần Ngự, chắc là có chuyện muốn tìm cô.

“Tôi muốn xin cô một chuyện.” Hường Nam nhìn ánh mắt nghi ngờ của Trần Ngự “Đưa Duy Duy và Tiểu Khang đi đầu thai.”

Tiểu Khang hình như đã biết trước điều này, nghe Hường Nam nói vậy thì chỉ ôm chặt lấy đùi cậu ta, chỉ có sắc ma nữ thì phản ứng dữ dội hơn.

“Hường Nam, anh muốn bội tình bạc nghĩa với em sao!!” Sắc ma nữ gào khóc thật to.

“...” Hường Nam giật giật khóe môi, không nói gì.

“Cậu đã làm gì với người ta?” Trần Ngự buồn đưa lên.

“Tôi không làm gì cả!” Hường Nam kim chế con giận.

“anh có, rõ ràng là anh có mà, anh hôn em, Tiểu Khang cũng thấy mà.” Sắc ma nữ nói.

“Lúc đó là tình hình đặc biệt.” nói đến hôn, hôn ma có tư tưởng truyền thống sáu trăm năm ngưng đỏ mặt.

“Chỉ hôn một chút mà thôi, việc này có tính gì đâu, chính cô không phải là đi khắp nơi hôn soái ca sao?” Trần Ngự khó hiểu.

“Làm sao giống nhau được.” Sắc ma nữ nói “Tôi hôn những người kia, họ không thấy tôi, không biết là tôi hôn họ. Nhưng Hường Nam thì không giống mà, anh ấy hôn tôi tôi biết, mà tôi cũng rất thích anh ấy hôn tôi.” Sắc ma nữ nói đến phần sau, về mặt hiện lên về e thẹn.

“Vội lại người xưa rất truyền thống, chạm tay con gái một chút thôi cũng muốn chịu trách nhiệm, mà đây còn là hôn người ta nữa đó, cho nên tôi muốn chịu trách nhiệm với Hường Nam.” Sắc ma nữ đỏ mặt nói.

“...” Hường Nam cảm thấy cho dù cậu ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

“Vội lại ... nụ hôn với Hường Nam là nụ hôn đầu của anh ấy đó, hi hi ... thật là ngại quá đi à.” Sắc ma nữ nói xong, hai tay che mặt vô cùng vui vẻ.

“...” Hường Nam bức bối, khí âm quanh người tăng lên gấp đôi.

“Tôi nói này, cô có phải là bỏ não quá mức không?” Trần Ngự không nhịn được mà đập tan ảo tưởng của cô nàng “Người xưa đều kết hôn sớm, cô đừng tưởng nhìn Hường Nam còn trẻ, không chừng người ta đã kết hôn có vợ có con rồi đó.”

“không thể nào!” Sắc ma nữ không nghĩ ngợi gì mà phản đối ngay.

Trần Ngự nhìn về Hường Nam

Chẳng biết tại sao, về mặt của Hường Nam trở nên u ám “Lúc tôi qua đời là mười tám tuổi, cùng thê tử ‘chỉ phúc vì hôn’ được nửa năm.”

Thê tử: vợ theo ngôn ngữ của thời xưa.

Chỉ phúc vì hôn: (Chỉ bụng mà nói chuyện cưới xin) ý nói cha mẹ đôi bên hứa gả con cho nhau từ khi cô dâu chủ rể còn trong bụng mẹ.

“cô xem ...” Về mặt Trần Ngự ‘tôi nói không sai chứ’

Sắc ma nữ như bị sét đánh, đau lòng năm giây, sau đó nói “không sao, em không ngại anh cưới hai lần.”

“...” âm khí quanh người Hường Nam lại tăng vọt.

“Tôi nói này, thời tiết bây giờ đã lạnh lắm rồi, cậu có thể đừng hạ nhiệt độ xuống nữa không.” Cảm nhận không khí càng ngày càng lạnh, Trần Ngự không nhịn được mà oán trách.

Hường Nam sững người, hơi thở quanh người thu lại.

“Được rồi, việc chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm là chuyện của hai người, tôi không xen vào, hiện giờ chỉ cần nói với tôi muốn đi đâu thai hay không là được.” Trần Ngự nói “Nhưng mà tôi nói trước, tôi đã ra tay thì phải thu lệ phí đó, lúc trước cậu đưa cho tôi hết đồ cổ rồi thì giờ còn tiền nữa không.”

“Chỉ gái Thiên Sư, ba mẹ Tiểu Khang có tiền.” Tiểu Khang bỗng nhiên lên tiếng.

“Em?” Trần Ngự sững sốt một chút rồi hỏi “Em định báo mộng cho ba mẹ em sao?”

“Dạ.” Tiểu Khang gật đầu.

“Ba năm trước tôi gặp được Tiểu Khang trong ngõ hẻm, lúc đó nhóc đang bị một ác ma truy sát, hồn phách không ổn định, suýt nữa thì bị ‘hồn bay phách lạc’, tôi nuôi nhóc hai năm mới ổn định lại được.” Hường Nam nói “Vốn là định chờ cậu nhóc dưỡng hồn phách cho tốt mới đi đâu thai.”

“Được, vậy cô ấy có muốn đi cùng luôn không?” Trần Ngự chỉ vào sắc ma nữ đứng một bên nói “Nếu hai người muốn đi cùng một lúc, tôi chỉ cần mở cửa âm một lần, tiết kiệm chi phí.”

“Tôi không muốn!” Sắc ma nữ vẫn không tình nguyện.

“Câm miệng.” Hường Nam không nhịn được nữa quát “Bây giờ em đã là ác ma, nếu như vẫn còn lưu lạc ở trần gian quá lâu, coi như là may mắn không bị Thiên Sư bắt đi thì sau này cũng không còn cơ hội được đâu thai nữa.”

Trước đó, vì cứu cậu ta mà sắc ma nữ không tiếc biến mình thành ác ma, nếu như cô ở bên cạnh cậu ta quá lâu thì có khả năng không thể đâu thai được

nữa.

“Em...” Sắc ma nữ nghe thấy có thể không đầu thai được thì hơi sợ hãi, nói “Vây... em ở bên anh thêm một thời gian nữa.”

“Xem ra là em thật sự không muốn đi đầu thai?” Hường Nam tức giận “Em đã muốn chết như vậy, thì để Trần Thiên Sur thu em luôn đi.”

“không có ai trả tiền thì Trần Thiên Sur sẽ không thu em đâu.” đã tiếp xúc mấy lần, sắc ma nữ vô cùng hiểu tính mê tiền của Trần Ngự.

“Khụ...” Trần Ngự nhìn không được mà ho khan, mặc dù nói không sai, nhưng mà nghe cứ là lạ thế nào ấy.

“Em cho rằng Thiên Sur nào cũng giống như... sao, nếu như gặp đạo trưởng như lúc này thì sao?” Hường Nam nói.

Giống như... là muốn nói gì? Sao phải dùng ba chấm thế kia, có can đảm thì cậu nói ra coi, tôi cam đoan không đánh cậu đâu.

“anh sẽ bảo vệ em, đúng không?” Sắc ma nữ vô cùng sùng bái nhìn Hường Nam “Vừa rồi người đạo trưởng kia không phải là đối thủ của anh.”

“anh không thể lúc nào cũng bảo vệ em được.” Về mặt Hường Nam khó coi “Đưa hai người đi đầu thai, anh còn có chuyện phải làm.”

“anh đã bị nhốt sáu trăm năm rồi, những người anh quen biết chắc chắn là chết từ lâu rồi, anh còn có chuyện gì phải làm.” Sắc ma nữ hỏi “Vội lại, người chết là hết, những chuyện khi còn sống chúng ta nên quên hết đi, chúng ta nên...”

“anh không quên được!” Ánh mắt Hường Nam trở nên lạnh lẽo “anh muốn đi nhìn xem con cháu của những kẻ đã nhốt anh sáu trăm năm nay hiện nay sống thế nào.”

Nãy giờ vẫn còn đang không yên lòng, Trần Ngự đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Hường Nam

“cô muốn thu tôi?” Hường Nam nhìn thẳng Trần Ngự.

“hiện tại thì không, nhưng nếu cậu hại người khác, tự nhiên sẽ có Thiên Sur đến thu cậu.” Trần Ngự nói “Nếu lúc đó nhiệm vụ do tôi tiếp nhận, thì tôi sẽ ra tay.”

“Vây đến lúc đó nói sau.” Hường Nam nói “Làm phiền Trần Thiên Sur tiền họ đi trước đã.”

Trần Ngự nhìn thoáng qua sắc ma nữ dường như đã bị dọa, sau đó nói “Vây đêm nay mọi người báo mộng đi, để ba mẹ Tiểu Khang lấy danh nghĩa Tiểu Khang quyên góp vào một quỹ từ thiện nào cũng được số tiền năm mươi vạn trở lên. Sau khi quyên tiền xong, hồn phách của Tiểu Khang sẽ có ánh sáng công đức, lúc đó tôi nhìn thấy sẽ biết.”

“Được, vậy phiền cô tối mai lại đến.” Hường Nam nói.

“Tôi đi đây.” Sau đó Trần Ngự quay người, rời khỏi công viên.

==

Bệnh viện Đé Đô, phòng 2206.

Lúc đầu chỉ có một mình Trương Tử Du trong phòng bệnh, bây giờ có thêm một giường bệnh nữa bên cạnh. trên đó, một cô gái có gương mặt thanh tú, xinh đẹp đang nằm, cô gái khoảng hai mươi tuổi, mái tóc dài đen nhánh được vuốt qua một bên. Mặc dù cô đang hôn mê nhưng vẫn có thể nhận ra khí chất dịu dàng, cô điển của cô gái, làm bất cứ ai nhìn cũng không nhịn được mà đau lòng.

Mẹ Trương nhìn hai thân hình hôn mê trên giường bệnh, nghĩ, nếu như không phải cô bé này làm con trai bà hôn mê bất tỉnh, thì mẹ Trương cảm thấy vô cùng hài lòng với việc cô trở thành con dâu bà.

Mẹ Trương thở dài, rời khỏi phòng bệnh đi qua phòng nghỉ cho thân nhân người bệnh, ba Trương đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên mặc quần áo vest đáng vẻ là người thành đạt và hai vị đạo trưởng đang bàn luận gì đó.

Người đàn ông trung niên có đáng vẻ thành đạt tên Liễu Tu Thành, là ba của cô gái nằm bên trong – Liễu Mộc Nhã, ông ta nói “Phong ấn trên người Tử Dương có thể duy trì trong bảy ngày, bây giờ đã qua hai ngày rồi, chúng ta còn bốn ngày rồi nữa.”

“Liễu tiên sinh, tôi yêu cầu ông dừng ngay việc sử dụng ‘thuật đổi mệnh’ lên người con trai tôi.” Ba Trương là cục trưởng cục cảnh sát vô cùng khí thế nói.

“Cục trưởng Trương, ‘thuật đổi mệnh’ này đã làm được một nửa, nếu tùy tiện ngừng, Nhã Nhã nhất định sẽ chết mà Tử Dương không chắc có thể tỉnh lại.” Liễu Tu Thành nói.

“Ông muốn uy hiếp tôi sao?” Ba Trương vừa nghĩ đến việc con trai mình bị người đàn ông này hại thành như thế này thì hận không thể móc ngay súng ra xử hắn ta ngay tại chỗ.

“Cục trưởng Trương, tôi có thể hiểu tâm trạng của ông, tôi cũng không ngờ Tử Dương vì cứu Nhã Nhã mà có thể làm như vậy, nếu như tôi mà

biết thì nhất định tôi sẽ ngăn cản chúng nó.” Liễu Tu Thành khuyên “Giải pháp hiện nay của chúng ta chỉ có thể là phối hợp với hai vị đạo trưởng, bắt được ác ma đã gây nên chuyện này, chỉ có như thế mới cứu được mạng của hai đứa nhỏ.”

Cũng có thể hoàn toàn hóa giải lời nguyên rủa đối với nhà họ Liễu.

Mặc dù ba Trương rất phẫn nộ nhưng vẫn phân biệt rõ ràng chuyện nặng nhẹ, ông khôi phục cảm xúc, nhìn hai vị đạo trưởng nói “Đạo trưởng Hà, đạo trưởng Khâu, hai vị có chắc chắn hay không?”

Đạo trưởng Hà trầm ngâm một lát rồi nói “Con ác ma này có đạo hạnh sáu trăm năm, tu vi của nó chúng ta không thể khinh thường, chúng tôi cần chuẩn bị thật kỹ càng.”

“Đúng thế, pháp khí, đàn tề, bùa chú, trận pháp đều cần chuẩn bị thật kỹ lưỡng.” Đạo trưởng Khâu cũng nói.

“Những thứ này tôi đã cho người chuẩn bị xong hết rồi, tôi muốn hỏi là, hai vị có chắc chắn tiêu diệt được con ác ma kia không?” Liễu Tu Thành hỏi.

“Chúng tôi còn cần phải mượn thêm pháp khí gia truyền của tiên sinh nữa, kiếm Thanh Minh.” Đạo trưởng Hà nói “Kiếm Thanh Minh là pháp khí đã có ngàn năm tuổi, lại được gia tộc Liễu tiên sinh bảo tồn rất kỹ lưỡng, chỉ cần bị thanh kiếm này đâm trúng thì ác ma kia nhất định sẽ bị tiêu diệt tan thành tro bụi.”

“Được, chỉ cần tiêu diệt được ác ma kia, kiếm Thanh Minh này tôi xin được dâng làm lễ tạ cho chùa Thiên Hòa.”

Đạo trưởng Hà và đạo trưởng Khâu nghe thế thì vô cùng vui mừng, âm thầm quyết định, đêm nay nhất định phải dốc hết sức lực ra, tìm thêm mấy người anh em nữa đến giúp đỡ, nhất định phải diệt được con ác ma kia.

==

Đêm hôm sau, ăn tối xong, Trần Ngự mang theo la bàn định đến công viên gần khu Kim Nguyên để tìm mấy người Hường Nam, khi đi ra tới cửa thì gặp được Thiệu Huy và Tàn Dật.

“Thì Thì, em ra ngoài à, có muốn để bọn anh đưa em đi không?” Thiệu Huy nghĩ đến việc sau khi Trần Ngự đi, mẹ Trương nghe nói Trần Ngự không chịu ra tay giúp đỡ, ở phòng bệnh nằng to Trần Ngự là đồ máu lạnh vô tình, làm bây giờ cậu ta nhìn thấy Trần Ngự lại hơi chột dạ.

“Chưa chắc là em đã cùng đường với mấy anh đâu.” Trần Ngự không để tâm.

“Em định đi đâu?” Bỗng nhiên Tàn Dật lên tiếng hỏi.

“Công viên Phi Mã khu Kim Nguyên.” Trần Ngự nói địa chỉ.

“Tiện đường, tiện đường, bọn anh cũng định đến khu Kim Nguyên.” Thiệu Huy vui vẻ nói, sau đó chân chó giúp Trần Ngự kéo cửa sau xe mời cô vào ngồi.

Trần Ngự cũng không khách khí, nói cảm ơn rồi ngồi lên xe.

“Thì Thì, muốn như vậy mà em còn ra công viên làm gì?” Thiệu Huy vừa dùng di động định vị địa chỉ, phát hiện công viên Phi Mã cách địa điểm bọn họ cần đến cũng rất gần, chưa đến một cây số, nhưng mà công viên này rất nhỏ, ban đêm rất vắng người.

“Em đi siêu độ cho oan hồn.” Trần Ngự đáp.

Trong nháy mắt, bên trong xe trở nên thật yên lặng, mặc dù Thiệu Huy và Tàn Dật biết Trần Ngự làm gì nhưng bỗng nhiên nghe được vẫn cảm thấy là lạ.

“Ha ha ha ... vậy thì em nhớ chú ý an toàn nhé.” Thiệu Huy cười khan nói.

“Đúng rồi.” Trần Ngự suy nghĩ một chút rồi quyết định vẫn hỏi “Phong ấn em đặt chỉ có tác dụng trong bảy ngày, bây giờ đã là ngày thứ tư, tình hình của Từ Dương như thế nào rồi?”

Mặc dù Trần Ngự không muốn xen vào nhưng cũng không thể hoàn toàn coi như không biết, mà đúng lúc hôm nay gặp được Thiệu Huy và Tàn Dật, cô cảm thấy có duyên nên quyết định vẫn nên hỏi qua một chút.

“À à ... coi như là vẫn tốt đi.” Thiệu Huy đưa tay sờ sờ mũi, lúng túng nói.

“Vẫn tốt?” Trần Ngự hỏi “anh ta tỉnh lại rồi?”

“Vẫn chưa.” đang lái xe, Tàn Dật bỗng lên tiếng “Người nhà chú Trương mời Thiên Sư khác đến, đã tìm được phương pháp giải quyết. Hôm đó, là tại anh suy nghĩ chưa hết nên đã mang đến phiền phức cho em.”

“Đúng vậy, anh xin lỗi, anh không nên kéo em vào chuyện này.” Thiệu Huy cũng xin lỗi.

“Thiên Sư khác?” Trần Ngự hơi nhú mày, xem ra là nhà họ Trương không quan tâm đến ý nguyện của Trương Từ Dương mà quyết định cưỡng ép chấm

dứt trận pháp này.

Được rồi, nếu như đã tìm Thiên Sư khác, như vậy thì cô không còn quan hệ gì đến chuyện này nữa.

Tác giả có lời muốn nói:

Sắc ma nữ: Người xưa như các anh không phải chỉ nắm tay một cái là muốn chịu trách nhiệm kết hôn với người ta hay sao?

Hương Nam: Vậy em ra ngoài đường sầm sỡ đầy đàn ông thì tính sao?

Sắc ma nữ: Ôi trời, bây giờ là thời đại nào rồi, mà anh vẫn còn giữ tư tưởng cổ hủ như vậy.

Hương Nam: Ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Sao lại cướp việc làm ăn của tôi?

Đến cổng công viên Phi Mã, Trần Ngự xuống xe, vẫy tay tạm biệt Thiệu Huy và Tần Dật, rồi một mình đi bộ về phía rừng cây nhỏ trong công viên. Từ xa, Trần Ngự dần nhìn thấy âm khí vờn quanh không khí phía trên rừng cây, cô nghĩ chút nữa phải nhắc nhở Hương Nam, nếu còn phát tán âm khí mạnh mẽ như vậy thì giới huyền học thực sự sẽ cử người đến thu thập cậu ta.

“Trần Thiên Sư.” Hương Nam mang theo Tiểu Khang đi phía trước, theo sau là sắc ma nữ đang còn muốn nói gì đó.

Trần Ngự gật nhẹ đầu, ánh mắt nhìn người Tiểu Khang, phát hiện trên người nhóc ma quả thật có một quang ảnh sáng vàng nhàn nhạt bao phủ, ánh sáng vàng này chính là ánh sáng công đức.

“Mọi người có muốn nói lời từ biệt gì đó không, nếu không muốn, tôi mở cửa âm nha.” Trần Ngự nói.

Hương Nam nhìn cậu nhóc ma vẫn đang bám lấy đùi cậu ta, xoa xoa đầu Tiểu Khang, nói “Mở đi.”

“Đợi một chút, tôi ... tôi còn lời sau cuối (di ngôn) muốn nói.” Sắc ma nữ bỗng nhiên nói.

“Em đã là người chết rồi, còn có lời sau cuối (di ngôn) gì chứ.” Hương Nam cho là sắc ma nữ còn muốn trì hoãn linh tinh, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

“Em không nói với anh, em muốn nói với Trần Thiên Sư.” Hai ngày qua, sắc ma nữ đã giằng vò Hương Nam vô số lần, những lời nên nói, những lời không nên nói đều đã nói hết, nên đã không còn gì muốn nói với Hương Nam nữa.

“Tôi?” Về mặt Trần Ngự kinh ngạc, cô không cho là mình và sắc ma nữ này quen thuộc đến mức cô ta phải nói lời sau cùng với mình.

“Đúng vậy.” Sắc ma nữ đến trước mặt Trần Ngự, nghiêm túc gật đầu.

“Tôi cảm thấy hay là cô đừng nói ra, dù cho cô nói gì với tôi, tôi cũng không giúp cô làm đâu.” Trần Ngự rất chân thành đề nghị.

“Tôi không muốn cô làm gì cho tôi hết.” Sắc ma nữ bùi ngùi nói “Tôi chỉ có tâm sự trong lòng, không nói ra thì không thoải mái mà thôi.”

“??” Trần Ngự ngờ ngẩn chớp chớp mắt.

“Chúng ta qua kia nói chuyện đi.” Sắc ma nữ kéo Trần Ngự qua một bên, sau đó không có hình tượng mà ngồi xổm xuống.

Trần Ngự hơi do dự rồi cũng không để ý ngồi xổm cạnh sắc ma nữ, đứng xa xa nhìn thấy cảnh này mà khóe mắt Hương Nam giật giật, yên lặng cảm thán: con gái ngày nay thật chẳng có ý tứ gì cả.

“Cô nói đi, đề lát nữa siêu độ, oán khí trên người cô bớt đi một chút cũng tốt, cô có gì tâm sự trong lòng cứ thoải mái nói ra.”

“Trần Thiên Sư à, năm nay cô bao nhiêu tuổi?” đột nhiên sắc ma nữ hỏi.

“Không phải là cô muốn thổ lộ tâm sự trong lòng sao? Sao lại hỏi tuổi tôi?” Trần Ngự buồn bực.

“Ài, cô không nói tôi cũng đoán được. Nhìn mặt cô còn non thế này, lại là sinh viên, chắc là chưa qua hai mươi tuổi đâu nhỉ.” Dáng vẻ sắc ma nữ như người từng trải, thờ dãi nói “Chắc là cô chưa bao giờ yêu đương, đúng không?”

Sắc ma nữ nói xong thì nhìn về mặt của Trần Ngự, thấy Trần Ngự không đổi sắc mặt nhìn lại, trên mặt chỉ còn không viết lên mấy chữ ‘liên quan gì đến cô’ mà thôi.

Dù sao thì cô ta phải đi đâu thai ngay giờ nên sắc ma nữ cũng không sợ hãi, hoàn toàn không quan tâm, nói hết những điều suy nghĩ trong lòng ‘Đại học ấy mà, là thời gian thích hợp nhất để nói chuyện yêu đương nha. Trần Thiên Sư, mặc dù cô rất giỏi, nhưng trên lĩnh vực này tôi cũng xem như là người từng trải.’

“Sau khi chết, tôi chậm chạp không đi đâu thai cũng bởi vì khi còn sống chưa từng nói chuyện yêu đương cho nên không cam lòng. Tôi muốn được yêu đương nhưng lại không biết mình thích một người là như thế nào. Lúc trước tôi xem TV, đọc tiểu thuyết, đều nói khi gặp được người mình thích, khi hôn người đó sẽ có cảm giác rất kì diệu, nó làm tim cô đập rộn lên, trước mắt dường như có pháo hoa đang bùng nổ. Vì thế tôi cứ lang thang trên đường, gặp soái ca nào phù hợp với thẩm mỹ của mình đều đến gần hôn trộm người ta, tôi nói với chính mình, nếu như gặp được người nào mang lại cho tôi cảm giác đó, tôi sẽ đi đâu thai liền. Nhưng mà tôi đã hôn qua rất nhiều người, vẫn chưa tìm được cái cảm giác ấy.”

Cho nên bây giờ là cô đang kể cho tôi nghe quá trình cô biến thành sắc ma nữ.

“Sau đó, tôi gặp Hường Nam, anh ấy cương quyết không cho tôi hôn anh ấy.” Sắc ma nữ mỉm cười “Nhưng mà cuối cùng tôi cũng hôn được rồi.”

“Lúc đó có pháo hoa bùng nổ không?” Trần Ngự tò mò hỏi.

“không.”

“Tim đập rộn lên?” Trần Ngự lại hỏi.

“Cũng không.”

“Vậy là cô không thích Hường Nam rồi?” Trần Ngự tổng kết.

“Ai nói tôi không thích anh ấy.” Sắc ma nữ nói “Tim đập rộn lên với pháo hoa bùng nổ cũng phải tùy thời gian và hoàn cảnh phù hợp, lúc đó sống chết cận kề thì làm gì có thời gian cho pháo hoa bùng nổ.”

“đã không có tim đập rộn lên, không có pháo hoa bùng nổ, vậy sao cô biết là mình thích Hường Nam?” Trần Ngự rất ham học hỏi.

“Bởi vì, tôi vẫn còn muốn hôn anh ấy.” Sắc ma nữ cười hí hí.

Trần Ngự chớp chớp mắt ra vẻ không hiểu gì hết.

“Tôi đã hôn rất nhiều người, nhiều loại soái ca, nhưng hôn xong rồi thôi. Chỉ có Hường Nam là người duy nhất mà tôi đã hôn qua rồi nhưng vẫn còn muốn hôn anh ấy nữa.” Sắc ma nữ nói “Trần Thiên Sư, vì thế nên sau này, nếu cô gặp người nào mà cô đã hôn rồi lại muốn hôn anh ấy nữa, hoặc là hôn mỗi anh ấy mà cô không cảm thấy chán ghét thì có khả năng người đó sẽ là bạn trai tương lai của cô.”

Hôn xong còn muốn hôn nữa, hôn mà không cảm thấy chán ghét?

anh Ba???

Trần Ngự kinh ngạc che miệng lại, lập tức lắc đầu nguầy nguậy phủ nhận, không thể nào, đó là vì mình muốn cứu anh Ba, không giống với nụ hôn không thuần khiết của sắc ma nữ này.

“Phụ nữ chúng ta đều là người thích sạch sẽ trong chuyện tình cảm, nếu hôn người mà mình không thích, chắc chắn sẽ cảm thấy ghê tởm. Ngược lại, nếu cô hôn người ta, không thấy chán ghét, như vậy chính là cô đã thích anh ta.” Sắc ma nữ không để ý Trần Ngự, tự mình nói.

Mình không ghét anh Ba mà? Nhưng mà cô không phải đã hôn mà còn muốn hôn nữa, nhưng mà ...

Trong nháy mắt, Trần Ngự nhớ lại, cái đêm trước đông chí kia, hình ảnh cô ghé trên người anh Ba hôn lấy hôn để, lập tức cả người đều ngổn ngang.

“Đây đều là những kinh nghiệm mà tôi rút ra được sau khi trải qua vô số chuyện, cũng không có cơ hội truyền lại cho con cháu, chỉ có thể nói cho cô nghe, hi vọng là có thể giúp ích cho cô vào lúc nào đó.” Sắc ma nữ thở dài nói “Như thế cũng không uổng công tôi lưu lạc trên trần gian lâu thế này.”

==

Khi sắc ma nữ còn đang lải nhải liên miên kể về những điều cô ta cảm nhận từ cuộc sống và Trần Ngự đang còn mê man tự hỏi nụ hôn của cô với anh Ba là thuần khiết hay không thuần khiết, cách công viên Phi Mã không xa, có một khoảng sân rộng của khu chung cư chưa được chào bán, vô số giấy vàng, giấy trắng, đèn nến, nhang khói, bàn tiệc bày ra khắp khoảng sân.

Bốn đạo sĩ mặc áo bào, mỗi người cầm một thanh kiếm gỗ đào trong tay, đứng trong khoảng sân nói lầm nhảm.

Thiệu Huy và Tần Dật đứng phía sau nhỏ giọng nói chuyện.

Thiệu Huy “Những đạo sĩ này đang làm gì vậy?”

Tần Dật “Chắc là đang chuẩn bị trận pháp, nghe nói con ác ma này có đạo hạnh sáu trăm năm, Thiên Sư bình thường không thể thu phục được nó, nên đạo trưởng chùa Thiên Hòa mới chuẩn bị trận pháp, nghe nói là sẽ nhốt được ác ma vào trong”

Thiệu Huy kinh ngạc nói “Sáu trăm năm? May mà việc này không để Thi Thi nhúng tay vào, nếu để Thi Thi bị thương, chúng ta không còn mặt mũi nào nói chuyện với anh Trần Dương.”

Tần Dật rất đồng ý gật nhẹ đầu.

Lúc này Trương Văn Văn và Sở Tiêu cầm hai lá bùa đi tới, đưa cho Thiệu Huy và Tần Dật mỗi người một lá, nói “Các anh cầm lá bùa này đi, chút nữa có thể nhìn thấy ác ma kia.”

Thiệu Huy đánh giá bùa chú trong tay, hỏi “Em không sợ bị ác ma dọa?”

“không sợ, em muốn tận mắt nhìn thấy ác ma muốn hại anh trai em như thế nào.” Trương Văn Văn tự thấy mình đã từng bị nhóc ma bám trên vai thì đứng xa xa nhìn ác ma thì có gì mà sợ.

“Thiệu Huy, Tần Dật, lúc này đạo trưởng có dặn, chúng ta tuyệt đối không được vượt qua lằn đỏ này nha.” Sở Tiêu đứng cạnh Tần Dật nhắc nhở.

“anh biết rồi.” Hai người chỉ tới đây để mở rộng tầm mắt, nhưng không có ý định tham dự mạo hiểm.

“Hình như bắt đầu rồi.” Bỗng nhiên Trương Văn Văn lên tiếng.

Bốn người giương mắt nhìn lên.

Bốn người thấy hai tay Liễu Tu Thành dâng lên một thanh kiếm cổ, toàn thân đen nhánh, chậm rãi đi đến chiếc bàn trước mặt, sau đó đưa thanh kiếm cổ cho đạo trưởng Khâu “Đạo trưởng, đây là kiếm Thanh Minh, cùng...”

Liễu Tu Thành lấy trong túi ra một tấm thiệp màu vàng nhuộm màu thời gian, đưa tới “ngày sinh tháng đẻ của con ác ma kia.”

“Có những thứ này là đủ rồi, Liễu tiên sinh, ông lui ra trước đi, mọi việc cứ giao cho bản đạo và mấy huynh đệ là được, hôm nay nhất định phải tiêu diệt được ác ma kia.” Đạo trưởng Khâu nói chắc chắn.

“Tốt quá, làm phiền các vị đạo trưởng.” Liễu Tu Thành nói xong thì lui xuống sau lằn son đỏ, đứng bên cạnh mấy người cục trưởng Trương.

“Thế nào rồi?” Cục trưởng Trương hỏi.

“Chút nữa sẽ biết kết quả ngay thôi.” Liễu Tu Thành trả lời.

Trong sân, đạo trưởng Khâu cầm tấm thiệp ghi ngày sinh tháng đẻ của ác ma đứng sau bàn, bùa chú trong tay vung lên, trong nháy mắt tấm thiệp vàng tự bốc cháy.

Trong trung tâm trận pháp có ba vị đạo trưởng khác, cũng lập tức đứng lên, tạo thành một tam giác đứng ở ba góc của trận pháp.

Đạo trưởng Khâu nhìn ba người huynh đệ gật đầu một cái, miệng thì thảo đọc thần chú, giữa trung tâm trận pháp bỗng nổi lên trận gió lốc, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì trong nháy mắt tốc lên trời.

“Chuẩn bị.” Đạo trưởng Khâu quát.

Ba vị đạo trưởng còn lại chuẩn bị thuật pháp, sẵn sàng chờ ác ma đến.

Gió lốc bốc lên trời, trong nháy mắt bay đến rừng cây nhỏ, Hường Nam phát hiện bất thường, ngẩng đầu nhìn trời, theo bản năng đẩy Tiểu Khang ra xa, nhưng trận gió lốc kia vẫn nhanh hơn cậu ta.

Đến khi Trần Ngư và sắc ma nữ phát hiện bất thường, quay người lại thì không còn bóng dáng của Hường Nam và Tiểu Khang, chỉ còn mấy nhánh lá vàng bay là tả trong không trung.

“Hường Nam và Tiểu Khang đâu rồi?” Sắc ma nữ hoảng sợ nói.

“Trận Chiêu Hồn?” Trần Ngư cũng biến sắc.

Chiêu hồn: gọi hồn

Hường Nam đã chết sáu trăm năm, chắc chắn là chẳng có ai có thể sử dụng ngày sinh tháng đẻ của cậu ta để gọi hồn, như vậy trận pháp Chiêu Hồn này chắc chắn là đối với Tiểu Khang. Nhưng một nhóc ma không có chút oán khí nào đã đụng chạm đến ai mà phải dùng đến trận pháp ghê gớm này.

“Trần Thiên Sư, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Con gió xoáy kia thật dữ dội, bây giờ trong lòng sắc ma nữ vẫn còn sợ hãi.

“Có người muốn cướp việc kinh doanh của tôi.” Trần Ngự đứng vụt dậy, thờ phỉ phỉ chạy nhanh ra ngoài.

Mẹ nó, cô đã thu của cha mẹ Tiểu Khang năm mươi vạn, nếu không đưa nhóc ma này siêu độ được, chẳng phải là làm mất uy tín làm ăn của cô sao?

Bên này, trận gió lốc cuốn lấy Hường Nam và Tiểu Khang, ‘bịch’ một cái quăng hai hồn ma xuống giữa trận pháp trong sân.

Ba vị đạo sĩ sẵn sàng từ nãy đến giờ, không chờ gió lốc tan đi, liền rút khỏi động trận pháp ‘Vây linh hồn’, ba cái ‘xích khóa hồn’ to từ trong tay ba đạo sĩ bay ra, đánh úp về phía ác ma đang ở giữa con gió xoáy.

Hường Nam cảm nhận được nguy hiểm, ôm lấy Tiểu Khang lách mình tránh né, trong chớp mắt ba sợi ‘khóa xích hồn’ bay đến trước mặt Hường Nam, cậu ta đá bay một sợi, né một sợi, cuối cùng vì bảo vệ Tiểu Khang mà bị một sợi khóa bàn tay phải.

Gió lốc tan đi, mọi người trong sân nhìn rõ ràng diện mạo của ác ma.

Lập tức Thiệu Huy vô cùng kinh ngạc “Đây là ác ma á? Nhìn chẳng giống chút nào, trên tay hắn ta hình như còn ôm một đứa bé.”

Tần Dật cũng nhưống mảy.

Trương Văn Văn “Đây gọi là ‘không thể trông mặt mà bắt hình dong’ được, anh xem, âm khí quanh người hắn ta dày đặc như vậy, coi chừng tên nhóc ma kia cũng là ác ma đó.”

Hường Nam lướt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt rơi về phía Tây của khoảng sân, vị trí đứng của Liễu Tu Thành, cậu ta trầm giọng hỏi “Ông là người nhà họ Liễu?”

Liễu Tu Thành bị ánh mắt lạnh như băng của Hường Nam dọa mà không tự chủ lùi về sau một bước.

“không ngờ người nhà họ Liễu cũng có người sống đến tuổi này như ông, chắc là tìm đạo sĩ đổi mạng rồi hả?” Hường Nam hừ một tiếng lạnh lẽo, người nhà họ Liễu quả nhiên đều là người vô liêm sỉ.

“Đạo trưởng Khâu, mau giết hắn ta đi.” Liễu Tu Thành vội vàng thúc giục.

Đạo trưởng Khâu cũng không chần chừ, rút kiếm Thanh Minh đâm về phía Hường Nam, âm khí quanh người Hường Nam bỗng nhiên tăng vọt, luồng không khí lạnh lẽo khổng lồ ập đến đánh bay đạo trưởng Khâu ra ngoài.

“Vây lại!” Ba vị đạo trưởng khác ở ba hướng, đồng thời rút kiếm gõ đào, mũi kiếm hướng xuống lòng đất, từ lòng đất dẫn ra ba luồng linh khí, hội tụ lại hóa thành một tấm võng lớn, chụp lên người Hường Nam.

Ánh mắt Hường Nam biến đổi, một tay che chở Tiểu Khang, một tay nâng lên, chống lại tấm lưới. Đạo trưởng Khâu nhân cơ hội này dùng kiếm đồng đâm tới lần nữa.

Ánh mắt Hường Nam trở nên hung ác, vừa muốn đưa tay lên cản thì ‘khóa xích hồn’ ở tay phải khẽ động làm Hường Nam mất cân bằng, âm khí quanh người hơi ngưng lại, tro mắt nhìn ánh sáng từ mũi thanh kiếm đồng đâm về phía người mình.

“Coong!”

một chiếc la bàn màu đen từ phía ngoài bay tới, đập vào thân kiếm làm nó lệch đi.

một cô gái trẻ mặc áo lông màu vàng nhạt, đội mũ len, thờ hồng học chạy đến trước sân, thờ phỉ phò quát “Đạo trưởng, sao ngài lại cướp việc kinh doanh của tôi.”

“Thi Thi?”

“Trần Ngự?”

Bên ngoài sân, bốn người chứng kiến trong nháy mắt biến thành ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Không được làm bị thương khách hàng của tôi

Trần Ngự nghe có người gọi tên mình, nghi ngờ quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy mấy người Tần Dật, Thiệu Huy, Trương Văn Văn thì dờ người ra.

Trong lòng Trần Ngự dường như đã đoán được điều gì đó, quả nhiên, không đợi cô quay đầu, ở phía đối diện, đạo trưởng Khâu bỗng nhiên kêu lên “Vị đạo hữu, tự nhiên cô xông vào trận pháp của tôi là có ý gì?”

“Tự ý xông vào?” Trần Ngự không chút yếu thế phản bác “rõ ràng là mấy người phá hỏng việc kinh doanh của tôi trước mà.”

“Việc kinh doanh?” Đạo trưởng Khâu nghi ngờ “Việc kinh doanh gì?”

Trần Ngự chỉ hai hồn ma sau lưng mình “Tôi đang mở cửa âm chuẩn bị siêu độ cho oan hồn mà, bỗng nhiên có cơn gió xoáy cuốn hồn ma đi mất, cơn gió xoáy đó là mấy người tạo thành, đúng không?”

“Siêu độ?” Đạo trưởng Khâu sửng sốt, ông nhìn thoáng qua ác ma có ác khí đầy người kia, nghi ngờ nghĩ, ác ma như vậy mà cũng siêu độ được sao?

Đạo trưởng Khâu không nghe được câu trả lời, nhưng Liễu Tu Thành vừa nghe đến nữ Thiên Sư này muốn siêu độ Hường Nam thì lập tức về mặt trở nên dữ tợn “Đạo trưởng Khâu, ngài tranh thủ loại trừ ác ma này đi, cứu người quan trọng hơn.”

Nghe giọng nói của ông ta, Trần Ngự đưa mắt nhìn Liễu Tu Thành, trong nháy mắt, khi ánh mắt cô chạm vào Liễu Tu Thành, cơn người không tự chủ mà co lại, sinh khí quanh thân của người này luôn chuyển động, hiển nhiên là không phải sinh khí ban đầu của ông ta. Đây là lần đầu tiên Trần Ngự được nhìn thấy một người đổi mệnh trái ý trời thành công.

Đạo trưởng Khâu bị Liễu Tu Thành nhắc nhở như vậy, giờ kiếm Thanh Minh trong tay lên lần nữa, chỉ về Hường Nam đang bị giữ bởi tám lưới linh khí của ba vị đạo trưởng đứng xung quanh, nói “Đạo hữu, phiền cô tránh ra, ác ma này có đạo hạnh cao thâm, hôm nay không diệt trừ được nó thì sẽ để lại hậu quả rất lớn sau này.”

nói xong, đạo trưởng Khâu vung kiếm Thanh Minh lên, định vượt qua mặt Trần Ngự đâm về phía ác ma sau lưng cô. Lông mày Trần Ngự nhảy lên, trong khoảng khắc đạo trưởng Khâu vượt qua cô, tay phải vung lên chặt lên cổ tay của ông ta, tay trái vung lên tiếp kiếm Thanh Minh do đạo trưởng Khâu buông lỏng mà rơi xuống.

Khi kiếm Thanh Minh chạm vào tay Trần Ngự, linh lực dồi dào xuyên qua đầu ngón tay truyền đến làm cô phải thầm khen một tiếng: kiếm này tốt quá.

“Đạo hữu, cô có ý gì?” Đạo trưởng Khâu tức giận nói.

“Tôi đã nói rồi, các ông phá hỏng việc kinh doanh của tôi.” Trần Ngự nhắc lại lần nữa.

“Ác ma như thế, căn bản là không thể nào siêu độ, rõ ràng là cô có ý định quấy rối chúng tôi.” Đạo trưởng Khâu thấy kiếm Thanh Minh nằm trên tay Trần Ngự thì nghĩ lúc cô đến đoạt pháp khí.

“Àm!” Lúc này, âm khí trên người Hường Nam lại phát ra bên ngoài, đánh vào vòng lưới linh khí làm vòng lưới lay động dữ dội, ba vị đạo trưởng kêu lên đau đớn, kiếm gỗ đào trong tay suýt nữa không cầm giữ được.

“Sư huynh, chúng tôi không kiên trì được nữa rồi.” Đạo trưởng Hà kêu lên.

“Đạo hữu, đưa kiếm Thanh Minh cho tôi rồi mau tránh ra.” Giọng nói của đạo trưởng Khâu không còn lịch sự nữa.

Trước đến giờ, Trần Ngự là người thích nói ngọt (ăn mềm không ăn cứng), nếu đối phương nói chuyện đằng hoàng với cô, chắc chắn là cô sẽ giải thích cụ thể hành động của mình. Vậy mà ông ta chẳng những phá hỏng việc kinh doanh của cô mà còn lên giọng mất lịch sự như vậy, Trần Ngự càng ương “Nếu tôi không làm thì sao?”

“cô ...” Đạo trưởng Khâu khó thở “cô là một Thiên Sư vậy mà lại giúp đỡ ác ma, giúp kẻ xấu làm điều ác, cô ở môn phái nào?”

“Liên quan gì đến ông!” Trần Ngự xoay xoay kiếm Thanh Minh trong tay “Hôm nay, hoặc là để tôi siêu độ hai khách hàng của tôi, hoặc là đánh thắng tôi thì hãy nói.”

“không được!” Liễu Tu Thành vội kêu lên “không thể để cho cô ta siêu độ Hường Nam!”

Lúc này, Hường Nam dường như bị kích thích chợt gầm lên một tiếng, âm khí quanh thân nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, lần thứ ba đánh vào vòng lưới linh khí, làm cho vòng lưới dao động muốn đứt.

Đạo trưởng Hà một lần nữa khẽ tác động lên ‘khóa xích hồn’, linh hồn Hường Nam run rẩy, âm khí tăng vọt trong nháy mắt hạ thấp xuống, vòng lưới linh khí lại một lần nữa đề xuống.

“Sư huynh!” Đạo trưởng Hà thúc giục “Nhanh lên!”

Ngẩn ngừ trong mấy phút mà ác ma này đã tấn công vào vòng lưới ba lần, tu vi còn cao thâm hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Đạo trưởng Khâu quay đầu nhìn Trần Ngự, Trần Ngự đem kiếm Thanh Minh để ngang trước ngực, ý muốn nói đã rõ ràng: tôi sẽ không để ông qua, có bản lĩnh thì đánh thắng tôi rồi hãy nói.

đã theo Trần Ngự tới từ này giờ, sắc ma nữ trốn ở phía ngoài sân quan sát một lúc lâu, phát hiện một đạo sĩ sử dụng ‘khóa xích hồn’ trong tay, liên tục khống chế Hướn Nam. Lập tức hai mắt cô ta xoay chuyển, một kẻ sách chột nảy lên trong đầu, cô ta bay ra giữa sân.

“Em qua đây làm gì?” Hướn Nam thấy sắc ma nữ thì tức giận quát.

Hiếm khi sắc ma nữ không để ý Hướn Nam mà bay đến trước mặt đạo trưởng Hà.

Đạo trưởng Hà không biết ma nữ này muốn gì, vì thế quát lớn “yêu nghiệt, cút mau.” Nếu không phải toàn bộ linh lực của ông ta đều dồn ở ‘khóa xích hồn’ để khống chế Hướn Nam thì ông ta chỉ cần một tay là có thể giải quyết oan hồn như vậy.

Sắc ma nữ chột cười nhẹ một tiếng, cái lưỡi đỏ au liếm nhẹ môi bày ra vẻ dâm dăng bỉ ổi “Đạo trưởng, nhìn gần mới thấy ngài rất đẹp trai đó nha.”

“Mi ... Mi muốn làm gì?” Đạo trưởng Hà bỗng nhiên là linh cảm không tốt.

“Tôi là sắc ma nữ nhiều năm như vậy nhưng chưa từng sàm sỡ người làm đạo trưởng đâu, he he ...” Khi nói, sắc ma nữ chột chu miệng ra, đưa về phía mặt đạo trưởng Hà muốn hôn lên.

Đạo trưởng Hà sống gần năm mươi năm, chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, lập tức mặt mày đỏ ửng lên, kinh hoàng đưa tay đánh về phía sắc ma nữ. Đúng lúc ông ta buông lỏng tay, ‘khóa xích hồn’ buộc Hướn Nam cũng được buông lỏng, Hướn Nam không chịu khống chế, âm khí quanh thân phát ra cực lớn, dùng một cái đánh tan vòng lưới linh khí.

“Chị Duy Duy.” Tiểu Khang kêu lên.

Hướn Nam nhìn sắc ma nữ đang bay về phía mình, đầu tiên cậu ta dùng âm khí nâng đỡ người lên rồi đưa tay đỡ lấy sắc ma nữ, lo lắng hỏi “Em không sao chứ?”

“Em không sao!” Hơi thở của sắc ma nữ bất ổn nhưng vẫn lắc đầu.

Vừa nói được nhiều đó, một luồng kiếm khí mang theo linh khí mạnh mẽ từ trên không trung bổ xuống. Hướn Nam biến sắc, mỗi tay ôm một người (Duy Duy và Tiểu Khang), nhảy lên tránh né.

“Nghe lệnh ngay lập tức!” Ba câu thần chú đồng thời vang lên, ba sợi ‘khóa xích hồn’ lại bay về giữa sân, hai sợi ‘khóa xích hồn’ của hai vị đạo trưởng kia là bay về phía Hướn Nam, còn ‘khóa xích hồn’ của đạo trưởng Hà thì hướng về ma nữ mới có ý định sàm sỡ ông ta.

Dám sàm sỡ bản đạo sao?!

Hướn Nam né được hai sợi xích bay đến, dứt sắc ma nữ đang định rời đi thì phát hiện tay phải của sắc ma nữ đã bị ‘khóa xích hồn’ khóa lại, trên cao kiếm khí lại chuẩn bị chém xuống, nếu lúc này cậu ta tránh né thì sắc ma nữ chắc chắn sẽ bị trúng đòn mà tan thành tro bụi.

Hướn Nam không chút suy nghĩ, đem Tiểu Khang để qua một bên, đang chuẩn bị trực tiếp đối diện đánh nhau với kiếm khí thì Trần Ngự đang cầm kiếm Thanh Minh bỗng nhảy lên tại chỗ, vung kiếm Thanh Minh lên, kiếm Thanh Minh phát ra luồng kiếm khí va chạm luồng kiếm khí kia.

Hai luồng kiếm khí va chạm trên không trung, sóng khí khổng lồ tỏa ra làm mọi người trên mặt đất phải lùi về phía sau một bước.

“A?” một âm thanh quen tai chột vang lên “Bạn học, quả nhiên cô là Thiên Sư, tôi đã nói người có linh khí dồi dào như cô sao có thể là người bình thường được.”

“Hỏa Mộc sư thúc?” Đạo trưởng Khâu thấy có người tới thì vui vẻ ra mặt.

Hỏa Mộc chân nhân nhìn tình huống trong sân, phát hiện ba hồn ma quen mắt, khi ánh mắt lại nhìn về phía Trần Ngự thì lóe lên sự bừng tỉnh, thì ra là cô quen biết, trách không được là hôm đó cô bé này không chịu giúp mình.

“Hỏa Mộc sư thúc, ngài tới thật đúng lúc.” Đạo trưởng Khâu vội vã giải thích “Chúng con dùng trận pháp ‘chiêu hồn’ và trận pháp ‘vây linh hồn’ để trừ khử ác ma kia, nhưng bỗng nhiên vị đạo hữu này xông ra cản trở, còn đoạt kiếm Thanh Minh của con.”

Vì có thể hoàn toàn tiêu diệt được ác ma trong đêm nay, đạo trưởng Khâu đã chuẩn bị không ít bùa chú và trận pháp, còn mời hai vị sư đệ đồng môn và Hỏa Mộc sư thúc đến trợ giúp. Hỏa Mộc chân nhân nghe nói ác ma này có sáu trăm năm đạo hạnh nên đến chùa của huynh đệ mượn một thanh pháp khí trước, nên mới tới chậm một chút.

“Đạo hữu, sao cô lại làm như thế?” Hỏa Mộc chân nhân hỏi Trần Ngự.

“Ngài đừng có mà ‘kẻ xấu thì tố cáo’ trước.” Trần Ngự nói “Ban đầu tôi đang ở rừng cây siêu độ cho hai oan hồn, đang chuẩn bị mở cửa âm thì mấy vị sư đệ (cháu) của ngài dùng trận ‘chiêu hồn’ đem người cuốn đến đây, vì thế tôi mới đuổi theo đến đây.”

“Còn ngài.” Trần Ngự chỉ vào Hỏa Mộc chân nhân “Ngài còn chưa có mặt đã vung kiếm tới chém trên đỉnh đầu người ta, suýt nữa thì làm khách hàng của tôi hồn bay phách lạc. Nếu tôi không can lại được thì uy tín của tôi cũng mất hết. Các vị đạo sĩ như mấy ngài có phải là cớ tình đối chọi với tôi không.”

“thật xin lỗi. Là bản đạo vô ý.” Hỏa Mộc chân nhân nói xin lỗi.

“Sư thúc, ngài đừng nghe cô ta ba hoa.” Đạo trưởng Khâu bị sư thúc ngây thơ nhà mình làm tức chết rồi “Ác ma kia có sáu trăm năm đạo hạnh, ác khí đầy người sao có thể siêu độ được. Hơn nữa, bây giờ còn đang liên lụy hai mạng người nữa đó.”

Hỏa Mộc chân nhân nghe xong, hỏi “Đạo hữu có thể siêu độ cho ác ma sáu trăm năm thật sao?”

“Ai nói tôi siêu độ cho cậu ta? Tôi muốn siêu độ chính là hai hồn ma bên cạnh kia.”

“cô ...” Đạo trưởng Khâu bị Trần Ngự làm tức muốn chết, cô siêu độ cho hai hồn ma kia, tôi giết hồn ma còn lại thì cô ngăn cản làm cái vẹo gì.

“Vây, cô mang hai hồn ma kia đi chỗ khác là được.” Hỏa Mộc chân nhân rất là hợp tình hợp lý nói “Con ác ma kia nhất định phải bị tiêu diệt trong hôm nay.”

Hỏa Mộc chân nhân vừa dứt lời, Tiểu Khang và sắc ma nữ một người ôm đùi, một người ôm cổ dán chặt lên người Hưởng Nam.

Thấy thế, Trần Ngự rất là vô tội nhún vai “Ngài nhìn đó, không thể tách ra được. không thì thế này, hôm nay tôi sẽ dẫn cả ba hồn ma này đi, chờ tôi siêu độ hai hồn ma kia xong, mọi người bắt ác ma còn lại là được chứ gì.”

“Cái này ...” Hỏa Mộc chân nhân do dự.

“Sư thúc, không thể được. Tẩm thiếp viết ngày sinh tháng đẻ của ác ma chỉ có một tẩm. Sau hôm nay, trận ‘chiêu hồn’ không thể sử dụng được nữa. Nếu để hắc chạy thoát, chúng ta khó có thể tìm bắt được hắc lần nữa.” Đạo trưởng Khâu vội kêu lên “Công tử nhà họ Trương và tiểu thư nhà họ Liễu không còn nhiều thời gian lắm.”

“Vội lại, sư thúc, mỗi lần ngài gặp ác ma có đạo hạnh cao thâm, ngài đều phải đến chùa Trường Hồng mượn kiếm Trường Hồng. Chẳng lẽ ngài không muốn chùa chúng ta cũng có một thanh pháp khí như vậy sao?” Đạo trưởng Khâu nói.

Hỏa Mộc chân nhân nhìn kiếm Trường Hồng trong tay, lại nhìn kiếm Thanh Minh trong tay Trần Ngự, về mặt do dự.

Lúc này, đứng bên ngoài Liễu Tu Thành thấy Trần Ngự xuất hiện làm rối loạn kế hoạch ban đầu của ông ta, trong lòng tính toán rồi nói khề với cục trưởng Trương “Cục trưởng Trương, cô gái này phá vỡ kế hoạch của chúng ta, nếu để ác ma chạy thoát thì Từ Dương sẽ gặp nguy hiểm.”

Cục trưởng Trương nghe xong, ánh mắt khề thay đổi, đưa tay ra hiệu cho hai đồng chí mặc cảnh phục, ra lệnh “Các cậu mau đưa cô gái kia đi.”

Ở bên, Thiệu Huy nghe được thì vội vàng ngăn cản “Chú Trương, không được đâu, Trần Ngự là con gái của chú Trần đó.”

“Thị trưởng Trần?” Cục trưởng Trương nghe Trần Ngự là con gái rệu của Thị trưởng thành phố thì do dự.

“Cục trưởng Trương, thời gian của Từ Dương không còn nhiều lắm.” Liễu Tu Thành tiếp tục nói “Ngài chỉ cho người mời Trần tiểu thư ra ngoài, tôi nghĩ thị trưởng Trần sẽ không tức giận đâu.”

Cục trưởng Trương nghe xong, cảm thấy Liễu Tu Thành nói có lý, Trần Kiến Huân không thể vì chuyện ông ta cho người mời con gái của ông ra ngoài mà gây phiền phức cho ông ta. Thế là lại vung tay lên, để cho hai đồng chí cảnh sát đi lên mời Trần Ngự đi ra.

đang cùng các đạo trưởng giảng co, Trần Ngự chợt trông thấy hai vị cảnh sát bước nhanh lại đây, lập tức liền ngây người. Là một công dân lương thiện tuân thủ luật pháp, Trần Ngự không sợ ma, không sợ cương thi, không sợ lưu manh côn đồ, không sợ tội phạm giết người nhưng mà rất sợ các chú cảnh sát nhà.

“Trần tiểu thư, cô tự tiện xông vào khu vực tư nhân, liên quan đến ẩu đả đánh nhau, phiền cô đi theo chúng tôi.” một vị cảnh sát lên tiếng.

Cái gì?? cô phạm tội rồi sao???

Hai cảnh sát thấy Trần Ngự không trả lời, nhận được ra hiệu của cục trưởng Trương, tiến lên, hai người đứng hai bên Trần Ngự, định áp giải cô ra ngoài. Khi bọn họ định đụng vào tay Trần Ngự thì trong nháy mắt có hai cục đá bay đến đập vào tay của hai vị cảnh sát.

Hai cảnh sát bị đau kêu lên, cảnh giác móc súng ra, chĩa về phía cục đá bay đến, quát “Ai đó?”

Móc ... móc súng ra luôn rồi sao? Trần Ngự trông thấy súng thì càng sợ hãi hơn.

“Rập rạp ...”

Ánh mắt mọi người nhìn về phía chỗ tối, chỉ thấy một người đàn ông cao to cường tráng, đẹp trai tuấn tú đi ra, anh không thèm quan tâm đến việc có hai khẩu súng đang chĩa vào người mà đi thẳng đến trước mặt Trần Ngự cười hiền lành hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, cô không sao chứ?”

“anh ... anh là?” Trần Ngự lắp bắp.

“Tôi là trợ lý trực ban thứ Năm, Phan Phong.” Phan Phong cười tự giới thiệu.

“Các cậu thất thần gì đó? Mau đem người đi đi.” Bên ngoài sân, cục trưởng Trương thấy có người đi ra thì nôn nóng.

“rõ!” Hai cảnh sát định tiến lên, nhưng bọn họ chỉ mới khẽ động thì thấy vị tên Phan Phong vừa đang quay lưng nói chuyện với Trần Ngự, chợt xoay người, cũng không rõ động tác của anh ta mau lẹ đến mức nào, chỉ thấy súng trên tay hai cảnh sát đã nằm trong tay Phan Phong, sau đó rắc rắc hai tiếng, hai khẩu súng đã bị tháo rời vút xuống đất.

“Cục trưởng Trương.” Phan Phong đi qua hai cảnh sát đã hóa thành tượng đá, nhìn cục trưởng Trương, nói “Cục trưởng Trương, Trần Ngự tiểu thư là người được bộ quốc phòng bảo vệ, không phải là người ngài nói mang đi là mang đi được đâu.”

Bộ quốc phòng? Cục trưởng Trương sững sờ, cả Thiệu Huy, Tần Dật và Trương Văn Văn cũng sững người.

“Cục trưởng Trương, Từ Dương chỉ còn có hai ngày.” Liễu Tu Thành nhin không được lại nhắc nhở.

“Người mà Trương Từ Dương đổi mệnh chắc chắn là có liên quan đến ông rồi.” Trần Ngự đã sớm nhìn Liễu Tu Thành không vừa mắt, còn dám xúi giục người khác cho cảnh sát bắt cô hả, Trần Ngự thờ phỉ phỉ lên giọng hỏi ông ta.

Liễu Tu Thành sững người, không trả lời Trần Ngự. Đứng ở bên ngoài, Tần Dật lên tiếng “Đúng đó, người Từ Dương đổi mệnh chính là con gái của Liễu tiên sinh.”

Về mặt Trần Ngự đã hiểu rõ, sau đó nhìn về phía cục trưởng Trương đang rối rắm “Ngài là ba của Trương Từ Dương phải không, vậy ngài có biết phong án bốn ngày trước cho Trương Từ Dương là do tôi làm không?”

“Cái gì?” Hôm đó, cục trưởng Trương không có mặt nên không biết chuyện này. Hôm đó, sau khi Trần Ngự rời đi không lâu thì Liễu Tu Thành dẫn hai vị đạo trưởng đến nên mẹ Trương và Trương Văn Văn vẫn chưa nói chuyện này cho cục trưởng Trương biết.

“Lúc đó, vì Trương Từ Dương không nguyện ý tính lại nên tôi không có ý phá bỏ thuật ‘đổi mệnh’. Nhưng mà...” Trần Ngự nhìn về phía Liễu Tu Thành, cười lạnh “Vị tiên sinh này đã lo lắng cho an nguy của Trương Từ Dương như thế, chắc là cũng không nguyện ý cho Trương Từ Dương đổi mệnh cho con gái mình đâu nhỉ, vậy để tôi đến bệnh viện thu hồi sinh khí của Từ Dương lại.”

“cô dám!!” Về mặt Liễu Tu Thành tức giận quát.

“Liễu Tu Thành!!” Cục trưởng Trương cả giận nói, nếu không phải là ông ta nói thuật ‘đổi mệnh’ không thể tùy tiện phá bỏ, nếu làm thì hai đứa nhỏ sẽ đều chết thì ông ta làm sao phải mất công mất sức như thế này, suýt nữa thì đắc tội thị trưởng Trần và người của Bộ quốc phòng.

“Cục trưởng Trương, ngài đừng nghe cô ta nói linh tinh, cô ta vì cứu ác ma kia mới nói như vậy thôi, nếu để ác ma chạy chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc.” Liễu Tu Thành làm thương nhân nhiều năm, rất biết đánh vào điểm yếu của người khác. Nghe ông ta nói vậy, cục trưởng Trương lại trở nên do dự.

“Chú Trương, phong án trên người Từ Dương đúng là do Trần Ngự đặt, cô ấy nói có thể hóa giải thì chắc chắn là có thể.” Tần Dật nhin không được nói vào.

“Đúng vậy ạ.” Thiệu Huy cũng gật đầu.

Cục trưởng Trương nhìn hai người rồi lại nhìn qua con gái Trương Văn Văn của mình, so với người khác, con gái mình dễ tin tưởng hơn.

“Con ... phong án là Trần Ngự đặt nhưng con không biết là cô ấy có cứu được anh trai hay không nữa.” Trương Văn Văn do dự một chút rồi nói.

“Cục trưởng Trương, việc sống chết không thể đặt may rủi được.” Liễu Tu Thành nói thêm.

“Tiểu thư Trần Ngự.” Vừa mới nhận được mệnh lệnh, Phan Phong chạy đến cạnh Trần Ngự, nhỏ giọng nói vào tai cô “Đến khoảng chừng nào thì cô mới xong việc? Tam thiếu nữ trong nhà có người đưa đến mấy con tôm hùm, anh ấy hỏi cô có muốn ăn khuya không, hay là để anh ấy cho người thả vào bể, ngày mai mới làm cho cô ăn.”

Trần Ngự nghe thấy có tôm hùm ăn, hai mắt lập tức sáng lên, nhìn hai người còn đang lơ đãng do dự, nói “Lăng nhà lăng nhăng, phiền muốn chết.”

Trần Ngự xách kiếm Thanh Minh đến bên sắc ma nữ, vung tay chặt đứt ‘khóa xích hồn’ trên tay sắc ma nữ, nói “Mọi người còn không mau đi đi.”

Hương Nam sững sờ, mang theo hai người vào một cái biển mắt không thấy tăm hơi.

đang còn giằng co, thấy Hương Nam chạy mất, sắc mặt Liễu Tu Thành trắng bệch, cục trưởng Trương cũng không rồi rắm nữa, nói “Trần Ngự đúng không, vậy bây giờ cháu đi với chú đến bệnh viện đi.”

“Tôi không rảnh, tôi còn về nhà ăn khuya.” Trần Ngự ném kiếm Thanh Minh vào tay đạo trưởng Khâu, rất phóng khoáng cùng Phan Phong đi mất.

Tác giả có lời muốn nói

Đạo trưởng Hà: Tôi đã xuất gia từ nhỏ, vốn cho rằng đã thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của phụ nữ. không ngờ đến tuổi này, suýt chút nữa thì không giữ được khí tiết của người già.

Chương 56: Không công bằng

Bỏ lại một đám người đứng trợn mắt há mồm, Trần Ngự như một làn khói chạy mất tăm mất tích.

Tuy nói là muốn về nhà ăn tôm hùm nhưng Trần Ngự cũng không quên việc chính. cô nói Phan Phong dừng xe trước cửa công viên Phi Mã. Sau đó Trần Ngự nói Phan Phong chờ trên xe, còn một mình cô đi đến rừng cây nhỏ.

“Trần Thiên Sư.” Hường Nam thấy Trần Ngự xuất hiện, hai tay chắp lại làm thành lễ bái thật sâu.

Trần Ngự nhăn mày nhưng không tránh ra, chờ Hường Nam đứng thẳng người lên, cô mới lên tiếng “Lúc này tôi giúp cậu, một là vì bọn họ cũng mang Tiểu Khang đi, hai là vì tôi chán ghét Liễu Tu Thành, nhưng điều này cũng không có nghĩa là sau này tôi lại giúp cậu.”

“Tôi hiểu.” Hường Nam gật đầu, cậu ta cũng không có ý định để người khác nhúng tay vào chuyện của cậu ta.

“Trần Thiên Sư, tôi ...” Sắc ma nữ vừa muốn nói thì bị Trần Ngự ngắt lời.

“Bây giờ tôi sẽ mở cửa âm, đưa hai người xuống âm phủ.” Trần Ngự đưa tay lấy la bàn ra, la bàn bay ra mở cửa âm cách nữ quỷ đứng không xa.

Hiện giờ, cảm giác trong lòng Trần Ngự rất không tốt, trong lòng có một cảm giác ràng buộc nào đó, cô biết, đây là do cô đã vướng vào chuyện của Hường Nam và nhà họ Liễu.

“Tôi ...”

“Hai người đi đi thôi.” Hường Nam lên tiếng thúc giục.

“Hường Nam?” Sắc ma nữ không yên lòng nhìn Hường Nam, cô ta vốn có thể yên tâm đi đầu thai nhưng bây giờ biết có nhiều người đang tìm cách đối phó với Hường Nam, làm sao cô ta có thể an tâm ra đi.

“Mọi chuyện đã nói xong hết rồi mà.” Hường Nam do dự một chút rồi nói thêm “Huống hồ, hai người mà đi thì anh mới không bị vướng chân.”

Sắc ma nữ sững sờ, trong lòng tràn ngập chua xót, cô ta hiểu Hường Nam nói đúng, trước đó, nếu không phải vì Tiểu Khang, Hường Nam sẽ không bị Kỳ Trường Minh kiềm chế, suýt nữa bị luyện thành Ma Vương. Còn lúc này, nếu không phải vì cô ta thì Hường Nam đã sớm chạy thoát rồi.

Hường Nam nói không sai, nếu không có cô ta và Tiểu Khang, anh ấy mới không bị vướng chân.

“Được rồi, em và Tiểu Khang sẽ đi.” Sắc ma nữ nắm tay Tiểu Khang đi đến trước cửa âm, nở nụ cười nhạt “Lúc trước em đã nghe ‘cô hồn dã quỷ’ nói, ở dưới âm phủ có thể thi công chức. Em xuống dưới đó sẽ tranh thủ học tập thật giỏi, thi đậu công chức, sau đó ... chờ anh đến tìm em”

“...” Trong lòng Hường Nam run lên, ánh mắt phức tạp nhìn sắc ma nữ.

Sắc ma nữ nhìn cậu ta mỉm cười, sau đó cúi đầu nói với Tiểu Khang “Em chào tạm biệt anh Hường Nam đi.”

“anh oi, hẹn gặp lại.” Tiểu Khang ngoan ngoãn vẫy vẫy tay.

Hường Nam gật nhẹ đầu, không chớp mắt nhìn hai người bước vào cửa âm, biến mất trên con đường ánh sáng.

Cho mãi đến khi cửa âm đóng lại, la bàn quay trở về tay Trần Ngự.

“Kiếp sau họ sẽ được đầu thai vào chỗ tốt chứ.” Bỗng nhiên Hường Nam nói.

“Tiểu Khang là một hồn ma chết yếu (chết non), trên người lại có ánh sáng công đức, chắc chắn kiếp sau sẽ được đầu thai vào chỗ tốt.” Trần Ngự trả lời “Còn sắc ma nữ, không phải là cô ấy nói chờ cậu sao?”

Hường Nam khẽ giật mình, không nói gì thêm nữa.

Trần Ngự cất la bàn đi, nói “Lúc trước tôi đã nhắc cậu, âm khí trên người cậu quá mạnh, lúc trước có ‘khóa xích hồn’ khóa lại nên không biểu hiện ra ngoài nhiều lắm. Bây giờ không có ‘khóa xích hồn’ áp chế, cậu còn lần quần noi có nhiều người sống như thế này, với âm khí này sẽ rất dễ gây xáo trộn không khí xung quanh.”

“Tôi biết, chút nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này.” Hướng Nam gật đầu nói.

“Còn ...” Trần Ngự do dự nhưng rồi vẫn lên tiếng “Mặc dù lúc này tôi cứu cậu, nhưng nếu việc của Trương Tử Dương và con gái Liễu Tu Thành là do cậu gây ra, tôi vẫn yêu cầu cậu thu tay lại.”

“Thu tay lại?” Hướng Nam bỗng dưng ngừng đầu, dường như bị điều gì đó kích thích, kích động nói “Nếu như tôi thu tay lại thì ai làm bọn họ thu tay lại? Sáu trăm năm rồi nhưng dù chỉ một chút hối hận họ cũng không có. Sau khi biết tôi trốn được thì việc đầu tiên họ làm là tìm đạo sĩ đến giết tôi. Buồn cười là, tôi còn chưa kịp tìm bọn họ tính sổ nữa đâu.”

Sáu trăm năm?

“Việc cậu bị khóa dưới mặt đất là do bọn họ làm?” Trần Ngự cau mày.

“Sáu trăm năm trước, nhà họ Liễu từng là gia đình vợ của tôi.” Hướng Nam chậm chạp “Từ nhỏ tôi đã thông minh, ba tuổi có thể làm văn, năm tuổi đã thuộc thi từ ca phú. Nhà tôi ở một trấn nhỏ vùng Giang Nam, lúc đó chẳng có quan hệ gì với nhà làm quan lớn như nhà họ Liễu cả. Nhưng khi tôi được tám tuổi, chủ nhà họ Liễu là Liễu Thiên đặc biệt cảm mến một khối ngọc bội đến nhà tôi, nói nhà ông ta và nhà tôi vốn có mối quan hệ thông gia ‘chỉ phúc vì hôn’ từ bé.”

“Cha mẹ tôi cảm thấy đây là mối hôn sự không ‘môn đăng hộ đối’, không muốn nhận, nhưng Liễu Thiên ... vô cùng dối trá.” Nhớ đến chuyện gì đó, vẻ mặt Hướng Nam trở nên dữ tợn “Ông ta lấy lòng đủ kiểu để cho cha mẹ tôi đồng ý với mối hôn sự này.”

“Khi mười bảy tuổi, tôi lên kinh đi thi, nhà họ Liễu mời tôi đến ở, tiếp đón vô cùng chu đáo, nhưng trước ngày tôi đi thi một ngày, Liễu Thiên đột nhiên bệnh nặng.” Hướng Nam cười lạnh “Đại phu khắp kinh thành được mời đến đều nói ông ta không sống quá ba ngày, thế nên nguyện vọng duy nhất của ông ta trước khi chết là muốn tôi và con gái ông ta thành hôn.”

“Vậy là cậu không thể đi thi hả?” Trần Ngự hỏi.

“Đây chính là mục đích của bọn họ, vì ngăn cản tôi đi thi mà không tiếc hi sinh chính con gái của mình.” Hướng Nam lạnh lùng “Còn tôi thì ngu đến nỗi lúc đó còn cảm thấy, kì thi ba năm đều tổ chức một lần, nên không quan tâm lắm.”

“Tại sao bọn họ lại ngăn cản cậu đi thi?” Trần Ngự hỏi, vì ngăn cản Hướng Nam đi thi mà nhà họ Liễu làm liên lụy đến con gái của mình sao.

“Vì bọn họ sợ tôi thi đậu Trạng Nguyên.” Hướng Nam nói “một người con rể nghèo túng chết thì chẳng mấy người chú ý nhưng nếu một tân khoa Trạng Nguyên lại đột nhiên chết thì không thể dễ dàng che giấu như vậy.”

“Bọn họ trăm phương ngàn kế làm như vậy là vì sao?”

“Bởi vì số mệnh.” Hướng Nam nói “đã từng có đạo sĩ nói số mệnh của tôi rất quý, vô cùng may mắn, tương lai sẽ được phong hầu làm tướng, tạo nên thịnh vượng cho dòng họ. Lúc tôi sinh ra, trời ban điềm lành, phía Tây Bắc hạn hán đã lâu mà có mưa, lại thêm tôi thông minh từ nhỏ, gặp qua việc gì là không quên được nên rất nhiều người cảm thấy lời của đạo sĩ kia là chính xác.”

“Lúc đó, nhà họ Liễu phụng dưỡng một Thiên Sư, ông ta vì nhà họ Liễu mà đoán số mệnh, phát hiện mệnh số của nhà họ Liễu sắp hết, sau Liễu Thiên, nhà họ Liễu sẽ xuống dốc không phanh.” Hướng Nam nói “Nhà họ Liễu là dòng họ lớn trăm năm, làm sao có thể chịu như thế, nên ...”

“Ông ta muốn đổi mệnh của cậu?” Trần Ngự đoán

“Đúng thế.” Hướng Nam cười khò “Sau khi thành thân, tôi cảm thấy mình chỉ là một kẻ nhà nghèo, cưới một tiểu thư nhà quan thì thật tủi thân cho nàng ấy, nên hết lòng hết dạ đối xử tốt với nàng ấy, nhưng không ngờ tôi lại chết bởi một bát canh gà của nàng ấy.”

“Sau khi tôi chết, hồn phách không rời khỏi thân thể, nhà họ Liễu đưa tôi đến một ngọn núi ngoài kinh thành, chính là nơi cô đã phát hiện ra tôi. Dùng trận pháp cầm tù tôi, cướp đi số mệnh của tôi.” Giọng nói của Hướng Nam chợt trở nên lạnh lẽo “Người Thiên Sư kia nói, chỉ cần hồn phách của tôi một ngày nào đó chưa tiêu tan, trận pháp đó chưa bị hủy, tôi không thể rời khỏi nơi cầm tù thì số mệnh của tôi sẽ che chở cho nhà họ Liễu thật lâu dài.”

“Như vậy đó, vậy cô nói tôi làm sao mà cam lòng.” Hướng Nam nói “Vì thế, khi tôi tu luyện có chút bản lĩnh, tôi đã đặt ra lời nguyện rủa, chỉ cần bọn họ vẫn dựa vào số mệnh của tôi che chở thì bọn họ sẽ không thể sống quá 25 tuổi.”

“Tôi vốn cho rằng, sáu trăm năm trôi qua, nhà họ Liễu chắc là đã chết hết rồi nhưng không ngờ bọn họ còn sống tốt hơn tôi tưởng nhiều.” Hướng Nam hỏi Trần Ngự “Trời đất bất công như vậy, sao tôi có thể thu tay lại, ai có thể cho tôi một lý do để thu tay lại.”

“...” Trong lúc nhất thời, Trần Ngự không trả lời được.

==

Khi trở lại biệt thự nhỏ nhà họ Lâm, ngay cả tâm trạng háo hức ăn tôm hùm cũng mất tăm mất tích, Trần Ngự kể tỉ mỉ chuyện này cho Lâm Minh nghe.

“Thế hệ sau này của nhà họ Liễu biết họ không thể sống quá hai mươi lăm tuổi là bởi vì Hướng Nam, nhưng sáu trăm năm qua, chưa một người nào có một lời xin lỗi đến Hướng Nam.” Trần Ngự nói.

“không chỉ vậy ...” Lâu Minh nghe hết mọi chuyện thì phân tích “Em nói là Liễu Tu Thành còn có tấm thiệp ghi ngày sinh tháng đẻ của Hường Nam từ sáu trăm năm trước, như vậy chứng tỏ người nhà họ Liễu từ sáu trăm năm trước đã lường được hết các tình huống có thể phát sinh, chuẩn bị cho một ngày Hường Nam có thể trốn thoát được.”

“Đúng vậy, còn có thanh kiếm Thanh Minh kia nữa, thật đáng tiếc, một thanh kiếm tốt như vậy mà.” Trần Ngu nói xong, cả người ỉu xiu “Phiền phức quá à.”

“Đúng là chuyện này phải làm em đau đầu rồi.” Lâu Minh thấy Trần Ngu phiền não, đưa tay xoa xoa đầu cô.

“anh Ba, em nên làm gì đây?” Bỗng Trần Ngu lên tiếng hỏi.

“Sao thế?”

“Trước đó em đã nói, nếu như có khả năng, em sẽ cứu Từ Dương và người kia nhưng sau khi nghe chuyện của Hường Nam, bỗng nhiên em lại không muốn nhúng tay vào.” Trần Ngu nói “Nhưng nếu em không can thiệp, rất có thể Trương Từ Dương và cô gái kia sẽ chết nhưng em lại không thích tham gia vào việc này, không thích một chút nào luôn.”

“Em không thích thì không cần làm nữa.” Lâu Minh nói “Thiên Sư nhiều như vậy, đâu phải nhất định em phải đi giải quyết chuyện này.”

“Nhưng nếu như hôm nay không phải là em ngăn cản, thì rất có thể Hường Nam sẽ bị đạo sĩ chùa Thiên Hóa kia giết chết. Hường Nam mà chết, lời nguyên rủa cũng tự nhiên biến mất, như vậy Trương Từ Dương và con gái nhà họ Liễu đương nhiên sẽ không làm sao hết.” Trần Ngu nói “Hơn nữa, thời gian của Trương Từ Dương không còn nhiều lắm, chỉ còn hai ngày, ngày mai, chắc chắn nhà họ Trương sẽ đến tìm em.”

“Nếu em không muốn gặp họ, anh có thể giúp em.” Lâu Minh không đành lòng thấy Trần Ngu khó xử.

“không cần đâu ạ.” Trần Ngu lắc đầu “Nếu như hôm nay em không ra tay cứu Hường Nam thì ân oán giữa bọn họ không liên quan gì đến em. Cho dù Trương Từ Dương và con gái nhà họ Liễu có cứu được hay không, em cũng không quan tâm. Nhưng vì hôm nay em cứu Hường Nam thì có nghĩa là em đã bị dính líu vào rồi ạ.”

“Vậy có bị gì không em?” Lâu Minh lo lắng hỏi.

“Em cũng không biết, nhưng bị dính líu đến chuyện ‘luật nhân quả’ thế này, chẳng tốt chút nào hết tron á.” Giống như có một quả bom hẹn giờ đang đeo bên người.

“Em có hối hận vì hôm nay cứu Hường Nam không?” Lâu Minh hỏi.

Trần Ngu lắc đầu nói “Thực ra, khi ra tay em đã suy nghĩ hết hậu quả của nó rồi, em chỉ giả bộ như vậy cho khỏi lăm chuyện thôi. Em không hối hận vì những chuyện mình đã làm, em chỉ không biết là chuyện này nên làm thế nào mới tốt.”

“Người tốt bị hãm hại, sau khi chết, hồn phách còn bị khóa sáu trăm năm không có cách nào siêu thoát được, kẻ xấu thì lại ung dung, hưởng thụ sự giàu có sáu trăm năm qua.” Trần Ngu nói “Nhưng theo góc nhìn của giới huyền học và xã hội hiện nay, cho dù Hường Nam vô tội, nhưng cậu ta đã là hồn ma thì không được làm hại người sống. Với lại, nhà họ Liễu không phải là đồ vật gì đó, Thiên Sư nhất định phải bảo vệ người sống, như vậy mới thích hợp với quan điểm của suy nghĩ đa số mọi người, nhưng mà, nhưng mà ...”

“Nhưng em cảm thấy như vậy không công bằng.” Lâu Minh nói giùm lời muốn nói của Trần Ngu.

Trần Ngu ầm ức nhìn Lâu Minh, cô thực sự không biết làm thế nào bây giờ “Em nên nghe lời ông nội, lấy tiền làm việc, thu tiền rồi làm việc thôi, không cần phải tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện như vậy làm gì.”

“không phải là lỗi của em.” Lâu Minh trấn an “Em quên rồi à, là do anh bỏ ra một đồng thuê em điều tra việc này cho anh.”

Trần Ngu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đầy ý cười của Lâu Minh.

“anh Ba, em nên làm gì đây?” Sinh mạng của Trương Từ Dương chỉ còn hai ngày, dù đêm nay cục trưởng Trương còn kiêng dè ba mình nên chưa kiên quyết, nhưng ngày mai chắc chắn họ sẽ đến tìm cô.

“Giải quyết chuyện rồi rắc phức tạp như vậy anh cũng không hiểu lắm, nhưng cạnh em có người rất rành giải quyết mấy việc như vậy mà.”

Trần Ngu ngạc nhiên.

“Nếu một việc không biết đúng hay sai thì nên tìm ai?” Lâu Minh nhắc nhở.

“Chú cảnh sát?” Mắt Trần Ngu sáng lên “anh trai em?”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Báo cảnh sát âm phủ

Từ nhỏ thầy giáo đã dạy, có chuyện thì tìm chú cảnh sát, sao cô lại quên cơ chứ.

“anh Ba, em về trước đây.” Như được *khai sáng*, Trần Ngự vội vàng rời khỏi biệt thự nhà họ Lâu

· Nguyên tác là “*Thế hồ quán đỉnh*”. Theo mình tra được thì ‘*quán đỉnh*’ là rưới nước lên đầu, là một nghi thức tôn giáo trong những buổi lễ long trọng. Còn nguyên nghĩa thì không biết là gì. Bạn nào biết góp ý mình sửa nha.

Lâu Minh nhìn Trần Ngự trong chớp mắt đã không thấy bóng, nhìn tôm hùm trên bàn vẫn còn nguyên, bắt đắc dĩ lắc đầu, gọi Hà Thất dọn xuống.

“Vâng.” Hà Thất đến bên bàn ăn, vừa dọn vừa nói “Tam thiếu, anh nói chuyện đi thành phố Bình với tiểu thư Trần Ngự chưa ạ.”

“Từ từ cũng được.” Lâu Minh trả lời.

“Trưởng khoa Vương bên xưởng chế tạo vẫn giục chúng ta xác nhận ngày đến cho ông ấy.” Hà Thất nhắc nhở.

“Vậy nói với ông ấy hai ngày nữa sẽ có thông tin chính xác.” Lâu Minh không thêm đề ý chút nào, đứng lên.

“Vâng.” Đợi thêm hai ngày? Hà Thất nghĩ thầm, trưởng Khoa Vương đã hỏi nửa đầu, không chừng kỳ này hỏi hết cả đầu luôn rồi.

==

Trần Dương đang muốn lên giường đi ngủ, thì ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng đập cửa. Động tác kéo chắn của Trần Dương ngừng lại, đến bên cửa sổ kéo tấm rèm che ra. Xuyên qua cửa sổ mờ hơi sương, Trần Dương nhìn thấy bóng người quen thuộc, anh nhú mày kéo cửa sổ ra.

Khi cửa sổ được mở ra, Trần Ngự vội về mặt kích động nhìn gương mặt đen như than của anh trai nhà mình, thì chợt dạ “anh ... anh chưa ngủ ạ ... ha ha.”

“Sao em không vào nhà bằng cửa chính?” Trần Dương đen mặt hỏi.

“Đừng ha, em nên leo lên phòng em trước, rồi đi qua hành lang gõ cửa phòng anh chứ.” Trần Ngự bưng tỉnh, sao cô lại trực tiếp leo lên cửa sổ phòng anh trai chứ, quả nhiên là do cô quá nóng ruột.

Đây là trọng điểm sao???

“Em vào đi.” Trần Dương bắt đắc dĩ đứng qua một bên, chờ Trần Ngự nhảy vào, anh lại kéo cửa sổ xuống.

Trần Dương quay người nhìn thoáng qua em gái nhà mình đã bị đông cứng đến mức mặt mũi đỏ bừng, rồi mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trần Ngự hơi sững sốt, cô không biết Trần Dương ra ngoài làm gì, cũng không lên tiếng hỏi, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên ghế trong phòng, chờ anh trai mình trở về.

Trong chốc lát, Trần Dương quay lại, trên tay là một ly sữa nóng đưa cho Trần Ngự “Em uống đi cho ấm người.”

“Cám ơn anh Hai.” Trần Ngự dùng hai tay ôm ly sữa, cúi đầu uống từng ngụm nhỏ, sau đó giương cái miệng dính bọt sữa nhìn anh trai cười ngọt ngào.

“Em đúng là ngốc mà.” Trần Dương giật mấy tờ khăn giấy đưa cho Trần Ngự “Em tìm anh có chuyện gì vậy?”

Trần Ngự cầm khăn giấy, về mặt nghiêm chỉnh lại, nói với Trần Dương “anh Hai, anh nhớ chuyện của Trương Tử Dương không?”

“Sao thế? Nhà họ Trương đến tìm em?”

“Vâng.”

“Lúc nào? Ngày mai hả?” Trần Dương suy nghĩ một lúc “Ngày mai anh xin nghỉ rồi đi với em”

“không phải vì chuyện này.” Trần Ngự lắc đầu dưới ánh mặt trời hoặc của Trần Dương nói “anh Hai, em đang phân vân không biết có nên cứu Trương Tử Dương hay không?”

Trần Dương sững người nhưng không vội vàng trách cô thấy chết mà không cứu, chỉ hỏi “Tại sao?”

Trần Ngự lại nói rõ mọi chuyện với Trần Dương một lần nữa, Trần Dương càng nghe, lông mày càng nhăn chặt, cuối cùng thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Vốn cho rằng ở bên ngoài Thi Thi chỉ việc đuổi ma thôi, không ngờ những việc liên quan đến âm phủ còn u ám, phức tạp hơn cả hiện thực. Vậy thì làm sao em gái anh có thể trưởng thành một cách lành mạnh về thể xác và tinh thần được đây?

“anh, người ta không phải hay nói trên đời này có nhân ắt có quả sao? Nhưng chuyện này thì phải làm sao đây, những người nhà họ Liễu kia chẳng chịu sự trừng phạt chút nào.” Trần Ngự nói “Tuy rằng Hường Nam nguyên rủa người nhà họ Liễu không thể sống quá hai mươi lăm tuổi nhưng đều do họ đã cướp đoạt số mệnh của Hường Nam, sáu trăm năm qua, người nhà họ Liễu sống sung túc, giàu sang. Liễu Tu Thành còn sử dụng thuật ‘đổi mệnh’ để tránh sự nguyên rủa của Hường Nam”

“Hai người sống, một hồn ma.” Trần Dương xứng danh là cảnh sát, nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt “Giống như chúng ta giải quyết tố giác, cho dù người tố giác có là người xấu nhưng chỉ cần họ bị nguy hiểm, chúng ta trước tiên phải bảo vệ họ, cứu họ trước.”

“Nhưng mà em không muốn xen vào, em rất ghét người nhà họ Liễu.” Trần Ngự rầu rĩ.

“Nếu như em mặc kệ, không quan tâm thì sẽ có hậu quả gì?” Trần Dương không hiểu về giới huyền học. Nếu là chuyện trên trần gian, gặp phải chuyện tương tự mà cảnh sát ngoảnh mặt làm ngơ thì sẽ bị xử lý kỷ luật. Còn đây là chuyện của giới huyền học, Trần Dương không hiểu rõ.

“Nếu ngay từ đầu em không xen vào thì chuyện này không có liên quan gì đến em hết. Nhưng đêm qua, em đã giúp Hường Nam, vô tình liên lụy vào ân oán giữa cậu ta và nhà họ Liễu. Nếu như chuyện này không thể giải quyết êm xuôi có thể sẽ có ảnh hưởng gì đó với em, nhưng ảnh hưởng như thế nào thì em cũng không chắc lắm, chắc chắn là phải chờ kết quả chuyện này như thế nào đã.”

“Vậy theo cách làm của giới huyền học thì chuyện này sẽ xử lý thế nào?” Trần Dương nghe thấy có ảnh hưởng đến em gái, thì vẻ mặt trở nên lo lắng.

“Cứu người, phải cứu cả hai.” Trần Ngự không cam lòng “Chức trách của thầy trừ ma tui em là phải bảo vệ người sống không cho ma quỷ quấy rối.”

“Việc này ai cho em biết?” Trần Dương hỏi.

“Ông nội nói cho em biết, ông nội nói, nếu như giữa người sống và hồn ma chỉ được chọn một, thầy trừ ma nhất định phải vô điều kiện đứng về phía người sống, nếu không sẽ là vượt quyền, sẽ bị Thành Hoàng trách phạt.” Trần Ngự nói.

“Thành Hoàng?” Kể từ khi biết em gái mình là thầy trừ ma, Trần Dương đã không ít lần lên mạng tra cứu về chuyện có liên quan đến hồn ma để tìm hiểu, thế là nghe tên Thành Hoàng thì cũng có hiểu đôi chút “Đức Thành Hoàng, là chức quan dưới âm phủ, tương đương với thị trưởng nơi trần gian, cai quản vong linh của người chết, thưởng thiện phạt ác, cai quản sống chết, phúc họa của các loài, đúng không?”

“Vâng ạ.” Trần Ngự gật đầu.

Mắt Trần Dương sáng lên “trên trần gian, chúng ta quản lý đất nước bằng luật pháp, sử dụng tòa án để xét xử tội phạm. nói cách khác, mặc dù người này có tội hay không, em lại hận hấn ta nhưng em không thể ra tay trừng trị hấn ta, mọi người đều phải thông qua luật pháp để thực hiện việc tố giác, khiếu nại. Lúc này anh nghe thì thấy, âm phủ có những hạn chế đối với thầy trừ ma thì cũng không khác gì với luật pháp ở trần gian. Nếu em không thể quyết định, vậy thì em nên đi hỏi luật pháp ở âm phủ.”

“Đi tìm đức Thành Hoàng?” Trần Ngự giật mình nói.

“Đúng thế.”

“đi tố giác?” Trần Ngự không dám tin.

“Việc làm của em không thể gọi là tố giác, muốn tố giác thì phải chính là người trong cuộc như Hường Nam thực hiện, việc của em nhiều nhất chỉ được coi là bấm số 110 điện thoại báo cảnh sát mà thôi.” Trần Dương nói.

“...” Mới nghe qua thì Trần Ngự cảm thấy không khả thi lắm nhưng càng nghe lại càng thấy có lý, dù sao cô cũng không thể quyết định được, vậy thì đi tìm đức Thành Hoàng báo nguy, thử một chút xem ...

Thế là sáng sớm hôm sau, Trần Ngự nhận được điện thoại của Trương Văn Văn, vô cùng đồng ý sẽ đến bệnh viện một chuyến. Sáng khoái đến mức làm Trương Văn Văn có chút không tin tưởng được.

“cô bé nói thế nào?” Cục trưởng Trương lo lắng hỏi.

“Cậu ấy nói sẽ tới ngay.” Về mặt Trương Văn Văn vẫn còn kinh ngạc.

“Vậy thì tới rồi.” Cục trưởng Trương thờ dãi một hơi.

“Cục trưởng Trương, ông thực sự tin cô nhóc đó sao?” Liễu Tu Thành chưa hết hi vọng, khuyên “Ông thử nghĩ coi, nếu cô ta thực sự có cách cứu Từ Dương, vì sao nhất định phải chờ đến hôm nay.”

“Có được hay không thì chờ con bé đó đến thì biết chứ sao.”

“Nếu như thất bại thì sao?” Liễu Tu Thành hỏi “Nếu thất bại, vậy ...”

“Tốt nhất ông nên cầu nguyện cho việc đừng thất bại, nếu như thất bại, tôi sẽ không bỏ qua cho người nhà họ Liễu các người đâu.” Về mặt cục trưởng Trương không tốt nhìn Liễu Tu Thành “Ông cho rằng tôi đã quên ai mới là người gây ra chuyện này sao?”

Con người của Liễu Tu Thành co lại, về mặt tràn đầy áy náy “Tôi biết là chuyện này nhà họ Liễu chúng tôi có lỗi, thật sự là tôi không hề biết chuyện Từ Dương vì muốn cứu Nhã Nhã mà đi tìm Thiên Sư làm thuật ‘đổi mệnh’. Nếu như tôi biết thì nhất định tôi sẽ ngăn cản nó. Sau khi biết chuyện, tôi ...”

“Đủ rồi!” Cục trưởng Trương cười lạnh “Ông coi tôi là thằng ngu sao? một con ác ma có đạo hạnh sáu trăm năm lại vô duyên vô cớ để mắt đến nhà họ Liễu các người? Hạ lời nguyện rửa lên con gái ông? Được, coi như con gái ông không may, bị một con ác ma quần lấy, vậy thì tại sao đêm qua ông lại có thể đưa ra ngày sinh tháng đẻ của nó, một con ác ma sáu trăm năm mà ông há miệng có thể kêu tên của nó?”

Mặc dù ông là cục trưởng cục cảnh sát nhưng cũng từng là một người cảnh sát vô danh đi lên từng bước, thật sự coi ông như đồ đầu đất dễ lừa gạt như vậy.

Sắc mặt Liễu Tu Thành trắng bệch, tất cả kế hoạch của ông ta đều kín kẽ không chỗ nào chê được, chỉ cần Hường Nam vừa chết thì lời nguyện rửa nhà họ Liễu sẽ biến mất, Nhã Nhã sẽ khôi phục sức khỏe, lúc đó ông ta chỉ cần dùng thuật ‘đổi mệnh’ lại thì Trương Từ Dương cũng sẽ tỉnh lại.

Nếu như không phải là người Thiên Sư tên Trần Ngự kia xuất hiện thì ông ta sẽ không bị lộ nhiều sơ hở như vậy.

Nhưng mà không sao, tình cảm của Trương Từ Dương với Nhã Nhã rất sâu đậm, chắc chắn sẽ không nỡ nhìn Nhã Nhã xảy ra chuyện, chỉ cần Trương Từ Dương không đồng ý thì người Thiên Sư tên Trần Ngự kia cũng không thể tùy ý ngăn chặn trận pháp được.

“Cục trưởng Trương, vậy chúng ta cứ chờ cô Thiên Sư kia đến, xem cô ta có thể phá trận pháp này không.” Liễu Tu Thành làm bộ công minh chính trực nói “Chỉ cần không làm hại đến Từ Dương, cho dù Nhã Nhã không cứu được ... tôi cũng chấp nhận.”

Cục trưởng Trương nghe Liễu Tu Thành nói thế cũng không tiện phát hỏa, chỉ hừ lạnh một tiếng, ngồi sang phòng khách bên cạnh chờ Trần Ngự đến.

Khoảng hai mươi phút sau, Trần Ngự và Trần Dương cũng bước vào phòng bệnh.

“Cục trưởng Trương,” Trần Dương chào.

Cục trưởng Trương khoát tay, sau đó vội vàng nhìn Trần Ngự hỏi “Trần Ngự, có thật là cháu có thể phá trận pháp ‘đổi mệnh’ trên người Từ Dương sao?”

“Bây giờ thì không thể.” Trần Ngự đáp.

Ánh mắt Liễu Tu Thành lóe lên ý cười nham hiểm, thuật ‘đổi mệnh’ của nhà họ Liễu hẳn ta đã có từ sáu trăm năm trước, sao có thể dễ dàng bị người khác hóa giải.

“Bây giờ không được?” Cục trưởng Trương nôn nóng “Vậy bao giờ thì có thể?”

“Đợi tôi đi báo đức Thành Hoàng, xem ngài ấy nói thế nào đã?” Trần Ngự trả lời.

“Đức Thành Hoàng?” Cục trưởng Trương sùng sốt.

Liễu Tu Thành biến sắc, trong lòng đột nhiên cảm thấy có dự cảm xấu.

“Đúng thế.” Trần Ngự gật đầu nói “Trận pháp này có hiệu lực rất lớn, lại có quan hệ với ác ma sáu trăm năm, cho nên tôi nhất định phải báo chuyện này cho đức Thành Hoàng, để cho ngài ấy ra tay giúp đỡ.”

“Nếu bẩm báo đức Thành Hoàng thì phải mất bao lâu?” Cục trưởng Trương kêu lên “Thời gian của Từ Dương không còn nhiều lắm.”

“không mất thời gian lắm, chỉ cần Liễu tiên sinh nguyện ý đi cùng tôi đến đó, chắc khoảng một hai giờ đồng hồ mà thôi.” Trần Ngự nói quay đầu nhìn Liễu Tu Thành.

Lúc nghe Trần Ngự nói muốn mời đức Thành Hoàng, Liễu Tu Thành đã bắt đầu không yên, lúc này chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nhìn cục trưởng Trương hỏi “Mời đức Thành Hoàng thì có liên quan gì đến tôi?”

“Có liên quan rất lớn đến ông đây.” Trần Ngự cười lạnh “Hường Nam nguyện rửa nhà họ Liễu sáu trăm năm là nguyên nhân dẫn việc con gái của ông không còn sống bao lâu nữa, cũng bởi vậy mà Từ Dương mới tự nguyện đổi mệnh để cứu cô ấy. Bây giờ vận mệnh của hai người gắn liền với nhau, như vậy muốn cứu Từ Dương thì nhất định đồng thời phải cứu con gái ông, muốn cứu con gái ông thì nhất định phải hóa giải ân oán giữa Hường Nam và nhà họ Liễu các ông.”

“Tôi chỉ là một Thiên Sư nhỏ bé, tất nhiên là không có bản lĩnh lớn như vậy, nên chỉ đành mời ông và Hường Nam cùng đến trước đức Thành Hoàng để ngài phân xử. Chỉ cần đức Thành Hoàng vừa ý, đừng nói là thuật ‘đổi mệnh’, chỉ cần hồn phách chưa đi đầu thai, chính là chưa chết hẳn thì đều có thể cứu trở về.” Trần Ngự nói xong, nhìn chăm chăm về mặt trắng bệch của Liễu Tu Thành, trong lòng trộm mừng.

Tôi cho ông đổi mệnh, chút nữa đức Thành Hoàng trông thấy ông xem ông nói như thế nào.

“Nếu cô thực sự muốn cứu người, không phải chỉ cần giết ác ma kia là được sao, làm sao phải phiền đến đức Thành Hoàng?” Liễu Tu Thành giấy chết.

“Ha ha ...” Trần Ngự lười phải nói nhảm với ông ta, quay đầu nhìn cục trưởng Trương “Cục trưởng Trương, Liễu tiên sinh hình như không đồng ý giúp tôi.”

“Việc này cháu không cần lo, chỉ cần nói với chú, muốn đem Liễu Tu Thành đi đến đâu cũng được.” Cục trưởng Trương ngang nhiên nói.

“Tất nhiên là miếu Thành Hoàng rồi.” Trần Ngự cười hi hi trả lời.

“Tôi đi, chẳng lẽ Hường Nam dám đến đó sao? hần ta là ác ma có sáu trăm năm đạo hạnh, hần không dám gặp Thành Hoàng đâu.” Liễu Tu Thành kêu lên.

“Ồ, ông hiểu rõ quá ha.” Trần Ngự cười lạnh “Ông yên tâm, dù thế nào tôi cũng sẽ dẫn Hường Nam đến đó cùng ông.”

Liễu Tu Thành hoàn toàn ngây ngốc, máu trong người như bị rút hết, lạnh lẽo thấu xương.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất gọi video call cho trưởng khoa Vương.

Hà Thất: Trưởng khoa Vương, khoảng hai ngày nữa Tam thiếu mới có thể ấn định thời gian chính xác.

Trưởng khoa Vương: không thể kéo dài thêm nữa, trợ lý Hà, bên tôi gấp lắm rồi.

Hà Thất cười tủm tỉm Tôi hiểu, nhưng đúng là phải hai ngày nữa mới được.

Trưởng khoa Vương bắt đầu phiền muộn, trên đỉnh đầu còn lại vài cọng tóc, trong nháy mắt rơi sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thành Hoàng xử án

Cục trưởng Trương nôn nóng cứu con trai, nghe Trần Ngự nói xong, không chậm trễ một chút nào, mang theo Liễu Tu Thành muốn đến miếu Thành Hoàng ngay lập tức.

Trần Ngự cũng muốn giải quyết sớm việc này, thấy cục trưởng Trương phối hợp như thế, hai người vô cùng thống nhất, ra khỏi bệnh viện, một đường chạy thẳng đến miếu Thành Hoàng.

Miếu Thành Hoàng ở trung tâm thành phố Đế Đô, là một điểm du lịch không nhỏ, mỗi ngày có vô số du khách đến tham quan, hương khói rất dồi dào.

Cục trưởng Trương thấy trong miếu Thành Hoàng, du khách ra vào không ngớt, vừa định hỏi Trần Ngự muốn đến đâu cúng bái Thành Hoàng, thì thấy một người đàn ông có khí chất bình tĩnh, chín chắn, mang dáng vẻ quân nhân từ bên cửa hông của đại điện đi tới.

“Tiểu thư Trần Ngự, Mao đại sư đã cùng chủ trì miếu Thành Hoàng là đạo trưởng Thanh Hà nói qua, mọi người có thể mượn trắc điện (điện bên cạnh) chưa mở bên trong miếu để cúng tế Thành Hoàng.” Diên Phi vừa cười vừa nói “Đồ cúng và hương hoa cũng đã chuẩn bị xong.”

“Vậy thì tốt quá, trắc điện ở đâu?” Trần Ngự hỏi.

“Để tôi dẫn mọi người đến.” Diên Phi nói xong, quay người dẫn đường.

Trần Ngự không nói gì đi theo, cục trưởng Trương không biết Diên Phi nhưng thấy có người dẫn đường thì cho người áp giải Liễu Tu Thành với sắc mặt trắng bệch đi theo, chỉ có Trần Dương là có vẻ mặt rất phức tạp.

Quan hệ của Thi Thi và Tam thiếu đã tốt đến mức có thể tùy ý sắp xếp cho trợ lý của anh ta?

Trong chốc lát, mọi người đã đến trắc điện của miếu Thành Hoàng, đạo trưởng Thanh Hà đã đứng chờ từ sớm, thấy mấy người đến đây thì gật đầu chào hỏi từ xa.

Mọi người cũng gật đầu đáp lễ.

“Đạo trưởng, hôm nay làm phiền ông quá.” Trần Ngự khách khí nói.

Đạo trưởng Thanh Hà vẫy vẫy tay nói “Bản đạo ở miếu Thành Hoàng mấy chục năm, thờ cúng đức Thành Hoàng, nói ra thì thật xấu hổ nhưng bản đạo chưa bao giờ được thấy người thật của ngài. Nếu như hôm nay có thể may mắn nhìn thấy người thật của đức Thành Hoàng thì cuộc đời này của bản đạo sẽ không còn gì nuối tiếc.”

“Vậy chút nữa đạo trưởng ở lại chứng kiến được chứ ạ?” Mượn chỗ của người ta, để người ta ở lại chứng kiến mới phải đạo. Huống chi đạo trưởng Thanh Hà đã thờ cúng đức Thành Hoàng nhiều năm như vậy, chắc là ngài sẽ không phiền đâu nhỉ.

“Vậy bản đạo cung kính không bằng tuân mệnh.” Đạo trưởng Thanh Hà vẫn đứng chờ ở đây, ngay cả hội nghị về thuật pháp cũng không tham gia, chính là vì muốn ở lại đây nhìn thấy hiện thân của đức Thành Hoàng.

Vừa đi vừa nói chuyện, mọi người đã bước vào trắc điện, bên trong đã bày sẵn đồ cúng, nến, hương, sắp đặt vô cùng chu đáo. Trần Ngự kiểm tra một lần, thấy mọi việc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn thỉnh đức Thành Hoàng nữa mà thôi.

Nhưng trước khi thỉnh ngài, Trần Ngự còn cần phải làm một việc nữa “Trừ Liễu Tu Thành, những người khác đều ra ngoài đi.”

Điền Phi thấy Trần Ngự nói thế, mặc dù hơi tiếc, nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Trước khi đến, Trần Ngự đã nói với Trần Dương, khi mời Thành Hoàng thì không thể có mặt người ngoài, nên Trần Dương cũng rất dứt khoát bước ra ngoài.

Chỉ có cục trưởng Trương là không hiểu “Chúng tôi không thể ở lại sao?”

“Cục trưởng Trương, ông muốn được sớm nhìn thấy đức Thành Hoàng sao?” Trần Ngự cũng rất phiền lòng cục trưởng Trương, thế là cố ý hỏi.

Đức Thành Hoàng là ai? Là quan ở dưới âm phủ đó, sớm nhìn thấy ngài, đó không phải là ... Cục trưởng Trương bị Trần Ngự chặn họng, thở phì phì rồi cũng rời khỏi trắc điện.

Lập tức cửa điện được đóng lại.

Liễu Tu Thành cũng muốn xông ra ngoài, nhưng người đang đứng canh ngoài cửa kia tất nhiên sẽ không để hắn ta ra ngoài. Hắn ta nhìn tượng Thành Hoàng uy nghiêm sừng sững trên đại điện, trong lòng không ngừng tự trấn an mình.

không sao đâu, dù cho hắn ta đã ‘đổi mệnh’ thì sao nào, những người đổi mệnh cùng hắn ta đều tự nguyện mà. Bọn họ tự nguyện cứu hắn ta, thì không thể trách hắn ta được.

Trần Ngự không biết trong lòng Liễu Tu Thành đang nghĩ gì, cô móc ra một lá bùa chiêu hồn, định đem hồn phách của Hường Nam đến đây.

Đêm qua, khi quyết định đến thỉnh cầu đức Thành Hoàng, Trần Ngự đã chạy suốt đêm tìm Hường Nam, cùng Hường Nam bàn bạc một hồi, cuối cùng, dưới sự đồng ý của Hường Nam, hôm nay mới có thể tiến hành.

Bùa chiêu hồn tự đốt trong không trung, một lát sau, bên trong đại điện, một trận gió lạnh thổi tới, làm mấy ngọn nến đang cháy bên trên cũng lay động vài cái rồi mới trở lại bình thường.

Đạo trưởng Thanh Hà đang nhắm mắt cũng không nhìn được mà hơi hé mắt, mặc dù ông chưa mở mắt âm dương nhưng lại xác định chính xác vị trí của Hường Nam, nói thầm một tiếng: Oán khí thật nặng.

Liễu Tu Thành thấy nhiệt độ trong phòng hạ xuống trong nháy mắt thì co rúc lại phía sau, hắn ta biết Hường Nam đã tới, hoảng hốt kêu lên “Mấy người có phải muốn giết ác ma kia giết tôi hay không?”

Trần Ngự đang chào hỏi cùng Hường Nam, nghe Liễu Tu Thành kêu thì khinh bỉ quay đầu “Cậu ấy muốn giết ông mà cần chúng tôi giúp?”

“...” Về mặt Liễu Tu Thành tái xanh, lui lui về sau mấy bước.

Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi đi về phía Liễu Tu Thành.

“cô muốn làm gì?” Liễu Tu Thành đề phòng hỏi.

“Mở mắt âm dương cho ông.” Trần Ngự nói xong, hai ngón tay khép lại, xoẹt qua trước mắt Liễu Tu Thành.

Liễu Tu Thành dường như bị mù trong giây lát, vô thức chớp mắt một cái, khi mở mắt ra lần nữa thì thấy Hường Nam đang đứng bên phải đại điện.

Lúc này về mặt Hường Nam lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Liễu Tu Thành vô cùng hối hận, nếu biết như vậy thì sáng nay hắn ta không nên đến bệnh viện.

“Sợ rồi?” Hường Nam thấy Liễu Tu Thành bị dọa sợ mà toát mồ hôi lạnh thì cười chế giễu.

“Tao sợ gì chứ? Tao là người sống, còn mày chỉ là con ác ma, có sợ thì phải là mày sợ mới đúng.” Liễu Tu Thành nói xong, quay lại nhìn Trần Ngư “Tôi đến đây rất nhiều người đã nhìn thấy rồi đó, nếu tôi có xảy ra chuyện gì, dù cô là con gái của Thị trưởng cũng không dễ nói chuyện đâu.”

không đợi Trần Ngư nổi giận, nãy giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát, đạo trưởng Thanh Hà bỗng lên tiếng “Liễu tiên sinh, xin ông yên tâm, bản đạo là chủ trì của miếu Thành Hoàng này, những việc khác bản đạo không dám hứa chắc, nhưng ở nơi này, bản đạo có thể đảm bảo an toàn cho ông.”

“Cám ơn đạo trưởng.” Liễu Tu Thành cảm kích nhìn đạo trưởng Thanh Hà nói cảm ơn.

Về mặt đạo trưởng Thanh Hà không thay đổi nhẹ gât đầu, rồi quay đầu nhìn Trần Ngư nói “Tiểu hữu, có thể bắt đầu rồi.”

“Được.” Trần Ngư đã sớm về xong bữa ‘Mời thần’ rồi, trước khi sử dụng vẫn còn do dự nhìn thoáng qua Hướng Nam. Hướng Nam là ác ma có đạo hạnh cao thâm sáu trăm năm, cũng không biết Thành Hoàng nhìn thấy Hướng Nam sẽ xử lý ra sao.

“Bắt đầu đi.” Trước khi đến đây, không phải là Hướng Nam chưa nghĩ đến hậu quả, nhưng nếu như không có Trần Ngư, thì giờ này cậu ta đã sớm bị Kỳ Trường Minh luyện thành Ma Vương không có chút lí trí nào. Cho nên, lần này Trần Ngư vì cậu ta nên mới mời Thành Hoàng, cho dù không phải, chỉ cần Trần Ngư cần, cậu ta cũng sẽ tới.

Hướng chi, chỉ cần định tội được nhà họ Liễu, cho dù cậu ta bị hồn bay phách lạc, cũng không tiếc nuôi.

Trần Ngư không lo lắng nữa, đốt bùa ‘mời thần’ rồi ném ra giữa không khí, tiếp đó chấp tay trước ngực niệm thần chú, mỗi từ nói ra đều ẩn chứa linh lực tinh khiết.

Đạo trưởng Thanh Hà đứng ở phía xa nhìn, thấy quanh người cô bé này có nguồn linh lực đang vận động, cuối cùng cũng hiểu tại sao cô bé này có khả năng mời đức Thành Hoàng hiện thân. Quả nhiên rất nhiều chuyện đều phải nhìn vào phẩm chất trời cho, như ông đã tu luyện mấy chục năm rồi nhưng tu vi vẫn còn kém xa so với tiểu hữu này.

“Các người là ai?” Theo giọng nói uy nghiêm trầm thấp vang lên, tượng Thành Hoàng đang ngồi ngay ngắn trên đại điện bỗng nhiên chuyển động, ngái cúi đầu nhìn rồi cau mày nói “Thú vị, thật thú vị, một ác ma sáu trăm năm đạo hạnh, một người phạm nghịch trời đổi mệnh lại dám đứng trước hiện thân của bản tọa.”

“Bái kiến Thành Hoàng!” một đám người nhao nhao làm lễ.

“Đứng lên đi.” Đức Thành Hoàng nhìn về phía Trần Ngư đang đứng giữa “cô nhóc kia, cô là người cho gọi bản tọa đến sao?”

“Vâng.” Trần Ngư cũng là lần đầu tiên gặp Thành Hoàng nên hơi hồi hộp, nói lắp “Con ... con thỉnh ngài đến là có chuyện muốn bẩm báo.”

“Có chuyện gì?” Đức Thành Hoàng hỏi.

“Là như vậy, sáu trăm năm trước ...” không biết là lần thứ mấy Trần Ngư kể ra chuyện này nên cô nói vô cùng ngắn gọn, rõ ràng, dễ hiểu.

Thành Hoàng nghe xong, ánh mắt rơi lên người Liễu Tu Thành.

Liễu Tu Thành giật mình, vẻ mặt trắng bệch, nghiêm giọng nói “Đức Thành Hoàng, ngài không thể nghe cô ta nói từ một phía, chuyện xảy ra không phải như vậy, nhà họ Liễu chúng tôi bị oan.”

“Ông còn dám đòi trắng thay đen, nhà họ Liễu các người ...”

“Đừng âm ỉ.” Đức Thành Hoàng cắt ngang trận cãi nhau giữa Hướng Nam và Liễu Tu Thành “Mấy người chưa từng bước vào âm phủ coi như là chưa biết việc đời. Mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, bản tọa chỉ cần tra cứu sổ Sinh Tử thì biết liền, không cần mấy người cãi nhau âm ỉ.”

nói xong, đức Thành Hoàng đưa tay biến ra một đồ vật nhìn rất giống điện thoại di động, ngồi ở trên lưu loát bấm bấm làm đám người phía dưới nhìn mà vô cùng kinh hãi.

âm phủ mà cũng xài điện thoại di động?

Chẳng bao lâu, Thành Hoàng dừng động tác, nói “Bản tọa đã tra cứu, tổ tiên nhà họ Liễu đã có thời kì vô cùng hiển hách, nhưng vì tổ tông không làm việc thiện tích đức nên sáu trăm năm trước đã làm hao mòn hết số mệnh, nghiệp chướng quấn quanh người, từ đó thế hệ sau sẽ trải qua thời gian khó khăn, làm không đủ ăn, cho đến khi trả hết nghiệp chướng của tổ tiên thì mới xong.”

“Nhưng mà ... Bản tọa vừa mới tra số mệnh của thế hệ sau nhà họ Liễu, phát hiện người nhà họ Liễu có người có số mệnh vô cùng tốt che chở mới bình an trôi qua sáu trăm năm nay, vinh hoa phú quý, chỉ có tuổi thọ là bị hao tổn mà thôi.” Đức Thành Hoàng nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía Hướng Nam “Xem ra không phải là cậu tự nguyện.”

“Tất nhiên là không phải.” Hướng Nam kích động nói.

Khi đức Thành Hoàng đọc hoàn cảnh nhà họ Liễu ra, Liễu Tu Thành đã bị dọa mất tái đi không còn chút máu. Đối mặt với Thành Hoàng – người nắm rõ mọi việc sống chết của người ta, cho dù hấn ta có mồm mép đến mức nào cũng không thể nói gì hơn.

“Liễu Tu Thành, vốn chết ở năm 25 tuổi bởi một vật nặng trên không rơi trúng đầu, lại tìm một công nhân là Trương Phú Quý để nghịch trời đổi mệnh cho cậu.” Thành Hoàng lại lật đến trang cuộc đời của Liễu Tu Thành.

“Trương Phú Quý tự nguyện đổi cho con ạ.” Liễu Tu Thành vội vàng giải thích.

“Bản tọa biết, cậu đã cho Trương Phú Quý hai trăm vạn để cậu ta đổi mệnh cho cậu.” Đức Thành Hoàng tiếp tục lật điện thoại, nói “Cậu ta thu của cậu hai trăm vạn, bây giờ Trương Phú Quý vẫn còn lao động cải tạo dưới địa ngục, chờ cậu xuống đó sẽ đổi cho cậu ta.”

“Cái gì?”

“Nhà họ Liễu các cậu thật giỏi, bản tọa chỉ mới tùy tiện tra, phát hiện số người đổi mệnh dưới âm phủ trong sáu trăm năm qua, có đến một nửa là nhà họ Liễu các cậu, mà tất cả những người này đều tự nguyện đổi mệnh mới hay chứ.” Thành Hoàng nói “Các người nghĩ tự nguyện là xong rồi sao? Đừng có ngây thơ như thế, luật pháp âm phủ đã quy định, người tự nguyện đổi mệnh, giống như tội tự sát, sau khi chết sẽ xuống địa ngục, sau khi hết hạn tù mới được đầu thai. Người nghịch trời đổi mệnh sau khi chết cũng xuống địa ngục, hết hạn tù sẽ bị đầu thai thành loài vật.”

“Người đầu tiên đổi mệnh của nhà họ Liễu, cũng chính là người đã từng là ông cố cố nội của cậu, bây giờ vẫn còn đang cải tạo ở địa ngục đó. Chắc là hai người sẽ được gặp mặt nhau một lần.” Thành Hoàng nói.

Người đầu tiên đổi mệnh của nhà họ Liễu, cách nay hơn năm trăm năm rồi mà bây giờ vẫn còn ở địa ngục?? Hình phạt này dài bao nhiêu lâu a??

hắn có thể gặp mặt là có ý gì? Nghĩa là tuổi thọ của hắn không cao hay sao?

Mấy câu nói của Thành Hoàng chứa lượng thông tin quá lớn, Liễu Tu Thành bị dọa sợ ngồi bệt xuống đất.

Thành Hoàng nói với Liễu Tu Thành xong thì quay đầu nói với Hường Nam “Còn cậu, số mệnh của cậu vốn nên là tạo phúc cho người dân, vậy mà lại bị người ta làm hại, trở thành ác ma. Trường hợp của cậu tương đối đặc biệt, trước giờ chưa có tiền lệ, bản tọa cần đưa cậu về âm phủ, để ta thương lượng với các Thành Hoàng khác nên xử cậu như thế nào cho hợp lý, cậu có ý kiến gì không?”

“Vậy số mệnh của nhà họ Liễu thì sao ạ?” Hường Nam hỏi.

“Từ khi cậu thoát khỏi ‘khóa xích hồn’, số mệnh của nhà họ Liễu đã hết.” Thành Hoàng nói.

Cho nên trời đất không quên cậu, những kẻ gian ác nhà họ Liễu đều đã hứng chịu tất cả những trừng phạt vốn có rồi?

“Đương nhiên, nhà họ Liễu đoạt số mệnh của cậu là tội lớn, âm phủ sẽ tăng nặng hình phạt.” Thành Hoàng nói.

“Thành Hoàng đại nhân, tôi đồng ý cùng ngài xuống âm phủ.” Hường Nam chịu vò sáu trăm năm, cũng là vì muốn tìm một sự công bằng mà thôi. Âm phủ đã xử lý đòi lại công bằng cho cậu, vậy cậu ta nên xuống âm phủ thôi, dù hiện giờ cậu không biết mình sẽ đối mặt với điều gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Thành Hoàng đại nhân, số sinh tử hiện giờ hiện đại như vậy sao.

Thành Hoàng: Loài người ngốc nghếch, số sinh tử quý giá như vậy, sao có thể tùy tiện mở ra được. Đây là sách điện tử!

Từ khi âm phủ kết nối internet, Thành Hoàng phá án, hiệu suất tăng cao.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình yêu là gì

“Vậy là cuối cùng Hường Nam đi âm phủ, người nhà họ Liễu sau khi chết sẽ xuống địa ngục chịu trừng phạt?” Lâu Minh mỉm cười nhìn Trần Ngự đang hùng hực khí thế kể chuyện.

“Dạ, dạ!” Trần Ngự vui vẻ “thì ra là ông trời không bất công như vậy, hai ngày trước em còn hiểu lầm Ngọc Hoàng đó, thật là không nên mà.”

“Hiểu lầm?” Trần Ngự luôn có lời nói làm Lâu Minh vô cùng ngạc nhiên.

“Dạ, em phải xin lỗi ngài mới được.” Trần Ngự nói xong liền chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại cầu khẩn “Ngọc Hoàng à, ngài là đại nhân đừng chấp nhặt với tiểu nhân như con nha, hãy tha lỗi cho con.”

“Ngọc Hoàng khoan dung độ lượng như vậy, sẽ không tính toán với em đâu.” Lâu Minh nhìn động tác đáng yêu của Trần Ngự mà bật cười lắc đầu, thấy

Trần Ngự nói một hồi đã khô miệng, thế là đưa tay cầm ấm trà trên bàn, chuẩn bị rót thêm nước vào trong ly trà trước mặt Trần Ngự “VẬY còn chuyện của Trương Tử Dương và con gái nhà họ Liễu thế nào rồi?”

Nghe thấy Lâu Minh hỏi chuyện của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã, Trần Ngự đang vui vẻ, khuôn mặt nhỏ bồng chốc trở nên ngưng ngẩn, cô xoay người hai tay chống cằm, nhìn Lâu Minh rót nước cho mình, chợt hỏi “anh Ba, tình yêu là gì vậy?”

“Soạt ...” Tay Lâu Minh run lên, nước trong ly trà tràn ra ngoài, đổ đầy bàn.

“A...!” Trần Ngự bị dọa lùi lại phía sau, sợ nước trà làm ướt áo.

Đứng ở một bên, Trình Bằng do dự, rồi cảm thấy mình lúc này không nên đi qua thì tốt hơn.

“Em không bị ướt chứ.” Lâu Minh vội đặt bình trà xuống, quan tâm hỏi.

“Em không sao.” Trần Ngự lắc đầu, rút mấy tờ khăn giấy trên bàn, thấm lau nước trà.

Hai người cùng lau mặt bàn khô, tâm trạng Lâu Minh cũng ổn định lại, hỏi “Lúc này em hỏi anh cái gì?”

“anh Ba, tình yêu là gì?” Trần Ngự hỏi lần nữa “Tình yêu có phải giống như một vật gì đó đặc biệt đặc biệt đặc biệt tốt hay không?”

Trần Ngự nói ba từ đặc biệt liên tiếp, có thể thấy được bản thân trong lòng cô cũng không phân biệt được.

“Tại sao em lại hỏi điều này?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“Bởi vì chuyện của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã.” Trần Ngự giải thích “Lúc đó, ở trước mặt đức Thành Hoàng, em đã kể chuyện của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã, muốn hỏi ngài ấy xem chuyện này nên giải quyết như thế nào, sau đó Thành Hoàng đã cho gọi hồn phách của hai người đó đến.”

==

Đức Thành Hoàng nghe xong chuyện Trần Ngự tố giác, thì cho hai quỷ sai đến bệnh viện đem hồn phách của Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã câu tới.

Đức Thành Hoàng dùng điện thoại di động tra sổ sinh tử, xem qua cuộc đời của hai người đã trải qua những gì, mới quay về phía hai người đang cung kính đứng thẳng phía trước “Vốn là âm phủ không nhúng tay vào chuyện trần gian, nhưng có Thiên Sư có thể nối liền âm dương. Bây giờ có Thiên Sư đã báo cáo chuyện này với bản tọa, vậy thì bản tọa phải ra mặt giải quyết thôi.”

“Thành Hoàng đại nhân, cầu xin ngài phá giải thuật ‘đổi mệnh’ giữa con và Tử Dương đi, con không muốn anh ấy phải đổi mệnh cho con.” Liễu Mộc Nhã lên tiếng thỉnh cầu.

“Nhã Nhã!” Trương Tử Dương sợ hãi kêu lên.

Liễu Mộc Nhã không để ý Trương Tử Dương, chỉ chú ý cầu xin Thành Hoàng “Thành Hoàng đại nhân, con cầu xin ngài!”

“Em biết là, nếu không có em thì anh không thể sống nổi mà.” Trương Tử Dương đau khổ nói.

“Tử Dương, anh còn có ba mẹ, có người thân, anh không thể làm vậy vì em được. Nếu bởi vì anh mà em sống lại được, anh cảm thấy em có thể sống thoải mái, vui vẻ được sao?” Về mặt Liễu Mộc Nhã cũng vô cùng đau khổ.

“Mạng của anh vốn là được em cứu về.” Trương Tử Dương nói “Năm đó, ở nước E, nếu không phải em bắt gặp anh bị tai nạn xe, kịp thời đưa anh đến bệnh viện thì anh đã sớm không còn trên thế gian này rồi.”

“Đây không phải là lý do anh đổi mệnh cho em.”

“Tất nhiên là không phải.” Trương Tử Dương nhìn Liễu Mộc Nhã, ánh mắt tràn đầy yêu thương “Đó là vì anh yêu em”

Mắt Liễu Mộc Nhã đỏ lên, nước mắt đọng đầy hốc mắt.

“anh yêu em, anh không thể sống một mình trên thế giới này mà không có em. Nếu anh không thể sống một mình mà không có em, như vậy ... Làm như vậy thì ít nhất anh cũng cứu được em”

“Tử Dương ...” Liễu Mộc Nhã vô cùng cảm động, một giọt nước mắt từ hốc mắt lăn xuống. cô biết người đàn ông trước mặt này thích cô, nhưng khi người đàn ông này vì cô mà nguyện ý chết, Liễu Mộc Nhã đột nhiên cảm thấy, cuộc đời của mình có lẽ chỉ ngắn ngủi bao năm nhưng không phải là sống không có chút giá trị nào “Nếu anh vì cứu em mà chết thì anh muốn em phải tiếp tục sống như thế nào nữa đây?”

“Chuyện này ... đáng lẽ là em không biết mà.” Ánh mắt hai người giao nhau, tình cảm nồng nàn mà tuyệt vọng nhìn nhau.

(Edit khúc này mà da gà da vịt rớt đầy đất)

“Tâm sự bày tỏ nỗi lòng đã kết thúc chưa?” đã bao nhiêu năm, từ cổ chí kim, chuyện tình cảm tan hợp giữa nam và nữ xem ra là không có gì mới. Điều là cái gì mà anh/em chết thì em/anh chết, anh/em sống thì em/anh sống, cầu huyết đến mức là hồn ma cũng không đành lòng nhìn thẳng. (cầu huyết: các nàng đọc ngôn tình chắc rành nghĩa từ này ha)

không phải người ta nói sức sáng tạo của loài người là không có giới hạn sao? Sao kịch bản tình yêu quanh đi quẩn lại chỉ có từng này thôi vậy?

Hai người trao đổi yêu đương và tuyệt vọng bị Thành Hoàng sát phong cảnh mà buông ra một câu, cũng bị dán lên nhãn cầu huyết.

“không có tri thức là điều đáng sợ nhất!” Đức Thành Hoàng khiển trách “Ta đã nhìn qua, hai người khi còn sống không làm điều gì ác, còn làm được mấy việc thiện, thế nên mới nhắc nhở các người một câu. một khi thuật ‘đổi mệnh’ thành công, lúc các người xuống âm phủ sẽ bị coi là tội lớn giống như tội nghịch trời đổi mệnh, sẽ phải xuống địa ngục chịu phạt.”

“Thành Hoàng đại nhân, chuyện này không liên quan đến Nhã Nhã, đều do con giấu Nhã Nhã làm ra, là ý của một mình con mà thôi.” Trương Tử Dương vội vàng nói.

Đức Thành Hoàng nhìn Trương Tử Dương nói “Cho dù Liễu Mộc Nhã có biết hay không, chỉ cần nghịch trời đổi mệnh đều sẽ chịu trừng phạt. Mà người đổi mệnh, nếu là bị ép buộc, sau khi chết xuống âm phủ có thể khiếu nại, sau đó đi đầu thai. Nếu tự nguyện, thì sẽ giống như tội tự sát, sau khi chết sẽ phải xuống địa ngục. Trương Tử Dương, cậu tự nguyện đổi mệnh, chẳng những bị tội như là tự sát, mà do cha mẹ cậu vẫn còn sống sẽ phải thêm tội bất hiếu, sau khi chết cậu sẽ chịu tội nghiêm trọng hơn nhiều so với Liễu Mộc Nhã.”

một đôi tình nhân đang lâm li bi đát, tình sâu nghĩa nặng như vậy, sau khi nghe đức Thành Hoàng nói thì mặt trắng như giấy, run rẩy hết cả người. Bọn họ có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, vốn cho rằng đây là hành vi hi sinh cho nhau, không ngờ thật ra là đang hại lẫn nhau.

“anh chỉ muốn em được sống thôi.” Về mặt Trương Tử Dương vô cùng áy náy.

“Em biết.” Liễu Mộc Nhã gật đầu, ánh mắt hai người lại bắn lửa tung tóe.

Đức Thành Hoàng quả quyết cắt ngang đôi tình nhân lại bắt đầu tạo bầu không khí cầu huyết, tiếp tục nói “Nể tình hai người khi còn sống đã làm việc thiện, trên người có công đức nên ta sẽ mở ra một con đường, tha thứ cho các người lần này. Chút nữa ta sẽ cắt sinh khí liên hệ giữa hai người, hồn phách của hai người trở về thì cơ thể sẽ tự động tỉnh lại.”

“Tỉnh lại?” Trương Tử Dương kích động nói “Hương Nam và ân oán với nhà họ Liễu đã xuống âm phủ, có phải là lời nguyện rủa trên người Nhã Nhã sẽ tự động chấm dứt không ạ?”

“Mặc dù ân oán giữa Hương Nam và nhà họ Liễu đã giải quyết nhưng cuộc đời của Liễu Mộc Nhã vẫn nhận được số mệnh của Hương Nam che chở nên lời nguyện rủa không thể tiêu trừ. Nhưng vì hồn phách của Hương Nam đã xuống âm phủ nên lực ảnh hưởng của lời nguyện rủa sẽ yếu hơn, sau khi tỉnh dậy, Liễu Mộc Nhã có thể tiếp tục sống đến năm 25 tuổi.”

Lời nguyện rủa của Hương Nam là người nhà họ Liễu không thể sống quá 25 tuổi, trước đó, vì Hương Nam bị khóa xích hồn nên sức mạnh của lời nguyện rủa cũng yếu hơn, đa số người nhà họ Liễu đều có thể sống đến 25 tuổi. Nhưng thời gian trước, Hương Nam được Trần Ngự cứu, thoát khỏi ‘khóa xích hồn’ nên sức mạnh của lời nguyện rủa cũng tăng lên, vì thế mà Liễu Mộc Nhã mới bị bệnh sớm hơn.

“25 tuổi?” Trương Tử Dương cầu xin “Thành Hoàng đại nhân, có cách gì có thể kéo dài tuổi thọ của Nhã Nhã không ạ, dù phải trả giá điều gì con cũng sẽ cố gắng nỗ lực làm.”

“Tử Dương, không được đâu.” Liễu Mộc Nhã cảm thấy trên đời này có người nguyện ý trả giá vì cô như thế thì việc cô có thể sống đến 25 tuổi đã rất thỏa mãn rồi.

“Nhã Nhã, anh muốn sống cùng với em.” Trương Tử Dương nói “anh còn muốn kết hôn với em, cùng em sinh em bé nữa.”

“Tử Dương, em ở dưới âm phủ sẽ chờ anh, em không đi đầu thai, em sẽ chờ anh mà,” Liễu Mộc Nhã nói “Chúng ta sẽ ở bên nhau đời đời kiếp kiếp.”

“Nhã Nhã.”

“Tử Dương.”

“Việc đầu thai dưới âm phủ có quy định và chế độ hẳn hoi, không phải cô nói đi đầu thai thì được đi đầu thai, không đi đầu thai đứng trên cầu Nại Hà chờ này chờ nọ là được đâu.” Thành Hoàng không nhịn nổi nữa “Chắc là xem phim truyền hình nhiều quá phải không, còn gì mà đời đời kiếp kiếp ở chung với nhau.” (Hí hì, c

Trương Tử Dương biết việc gặp được Thành Hoàng là cơ hội ngàn năm có một, cậu ta kéo Liễu Mộc Nhã quỳ xuống trước mặt Thành Hoàng nói “Thành Hoàng đại nhân, chúng con không cầu đến đời sau, chỉ cầu cho kiếp này. Con biết là nguyện vọng của chúng con rất khó, nhưng có thể gặp được ngài ngày hôm nay cũng là vận mệnh của chúng con, con cầu xin ngài mở cho chúng con một con đường.”

“Nếu làm như vậy, kiếp sau của cậu sẽ phải làm loài vật, cậu cũng không hối tiếc chứ?” Thành Hoàng do dự rồi hỏi.

“Chỉ cần kiếp này có thể sống cùng với Nhã Nhã.” Trương Tử Dương quả quyết “Và không làm đau lòng ba mẹ con, con sẽ không hối tiếc.”

“Được!” Đức Thành Hoàng lại nhấn nhá điện thoại rồi quả quyết nói “hiện tại, những ác quỷ ở dưới âm phủ, dù tình nguyện ở địa ngục chờ đợi cũng không nguyện ý làm loài vật, dẫn đến động vật trên trái đất càng ngày càng ít. Nếu cậu đã đồng ý làm loài vật ở kiếp sau, trong hoàn cảnh đặc biệt này ta sẽ sử dụng phương pháp đặc biệt, mở cho cậu một đặc quyền.”

Thành Hoàng nói “Ta sẽ đem tuổi thọ của cậu chia cho Liễu Mộc Nhã một nửa, điều kiện là sau khi chết, cậu nhất định phải trải qua mười kiếp luân hồi làm loài vật.”

“Tạ ơn Thành Hoàng đại nhân.” Trương Tử Dương cảm kích nói.

“Thành Hoàng đại nhân, đời sau con cũng xin nguyện được làm loài vật.” Liễu Mộc Nhã cũng cầu xin.

“cô cũng có việc muốn cầu xin ta?” Thành Hoàng đại nhân hỏi.

“Vâng.” Liễu Mộc Nhã nhìn thoáng qua Trương Tử Dương, rồi ánh mắt kiên định nói “Con chỉ hi vọng, khi đầu thai làm loài vật, con vẫn được ở cùng một chỗ với Tử Dương. Nếu anh ấy là con chuột đực, thicon sẽ là chuột cái, nếu anh ấy là con chim trống, thì con sẽ là con chim mái...”

“Ngừng...” Da mặt Thành Hoàng đại nhân run rẩy, lạnh lẽo chà xát da gà nổi đầy người “Ta cho phép, các người muốn đầu thai làm vợ chồng động vật phải không? Gần đây số lượng quốc bảo gấu trúc đang giảm mạnh, ta sẽ đẻ hai người đầu thai là gấu trúc, hi vọng các người sẽ ân ái ái ái, sinh nhiều gấu con, cũng coi như là vì quốc gia mà cống hiến.”

==

Lâu Minh nghe đến cuối cùng, vẻ mặt nghiêm túc cũng không kiềm được mà co rút lại, quan lại âm phủ... có thể tự mình quyết định thoải mái như vậy sao?

“anh Ba, đức Thành Hoàng nói, từ khi ngài ấy làm Thành Hoàng, đã thấy qua rất nhiều cặp nam nữ si tình, cho dù có thông minh sáng suốt (anh minh thần võ), hoặc là hiểu biết sâu rộng đến cỡ nào, nhưng chỉ cần dính đến tình yêu là không có cách nào tự kiềm chế được, sẽ trở nên mù quáng, không có lý trí. Chỉ cần có thể bảo vệ được tình yêu thì có thể làm bất cứ chuyện gì.” Trần Ngự rất là khó hiểu “Sắc ma nữ, bởi vì khi còn sống chưa được yêu đương mà sau khi chết không chịu đi đầu thai. Trương Tử Dương và Liễu Mộc Nhã, nguyện ý vì tình yêu mà kiếp sau đi làm loài vật.”

“Cho nên, tình yêu có phải là thứ gì đó rất rất rất tốt, mỗi người đều muốn có được?” Trần Ngự chân thành hỏi.

“Ày...” Đối mặt với ánh mắt sáng ngời của Trần Ngự, Lâu Minh không biết phải trả lời thế nào, do dự một chút rồi nói “Nó giống như là việc khi em đạt được điều gì đó sẽ làm cho em cảm thấy vô cùng hạnh phúc và vui vẻ.”

“Giống như là tiền á?” Trần Ngự ví von.

“...”

“Nhưng em sẽ không vì tiền mà không muốn sống, cũng sẽ không vì tiền mà không đi đầu thai.” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi cảm thấy tiền bạc chưa đạt tới cảnh giới đó.

“Nó so với tiền... không phải... Nó không giống với tiền.” Lâu Minh tìm từ hồi lâu mà không tìm được từ thích hợp, cuối cùng đành nói nước đôi “Chờ khi nào em gặp được, em sẽ hiểu ngay thôi.”

“À!” Trần Ngự như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi “Vậy anh Ba đã gặp được chưa?”

“...” Lâu Minh búng lên trán Trần Ngự, cười mắng “Con nít không được hỏi mấy thứ này.”

“Ài là con nít chứ, em đã học đại học rồi đó, trước đó mẹ em còn hỏi có thấy thích bạn học nam nào hay không nữa kìa.” Trần Ngự xoa trán, không phục nói.

“Em...” Em có người yêu mến ở trường rồi sao? Suýt nữa thì Lâu Minh hỏi to lên, chỉ là lời vừa lên khoe miệng đã bị anh cương quyết nuốt lại vào trong.

“Đúng rồi, anh Ba, hôm trước anh nhắn cho em có việc muốn em giúp. Việc gì vậy á?” Trần Ngự nhớ đến mấy ngày trước nhận được tin nhắn, thế là thuận miệng hỏi.

“Hai ngày nữa anh muốn đến thành phố Bình, muốn hỏi em có rảnh đi cùng anh không?” Lâu Minh cố nén nụ cười đáng chất hỏi.

“Cùng đi với anh Ba á? Em rảnh mà, em đi được.” Trần Ngự không chút do dự gật đầu đồng ý.

Biết rõ câu trả lời của Trần Ngự không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ vì phòng ngừa sát khí trên người anh tăng vọt mà thôi, nhưng nỗi đáng chất trong lòng lại chỉ bởi vì câu nói của Trần Ngự mà lạnh lẽo tan đi.

anh Ba đã gặp được chưa?

anh Ba đã gặp được rồi, nhưng anh Ba không dám có được cô ấy.

Tác giả có lời muốn nói:

Đức Thành Hoàng: Chờ khi nào về ta sẽ tra một chút, xem có động vật nào có khả năng sẽ tuyệt chủng nữa, để cho hai người này đi cứu vớt đi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Cương thi

Vì thời gian đi thành phố Bình hơi dài, Lâu Minh nói phải chuẩn bị hết một tuần lễ, Trần Ngự lấy lý do đi du lịch với bạn học để qua loa đối phó với ba mẹ Trần, nhưng còn anh trai nhà mình, không thể qua quýt như vậy, chỉ có thể ăn ngay nói thật.

“Em muốn đi thành phố Bình với Tam thiếu?” Về mặt Trần Dương vô cùng kinh ngạc

“Vâng!” Trần Ngự gật đầu, trong mắt là sự hưng phấn và kích động.

“Tại sao em phải đi?” Trần Dương khó hiểu hỏi.

“anh Ba cho em đi mà.” Trần Ngự đáp như đúng rồi.

Người ta cho em đi thì em liền đi theo hả?

Trần Dương nhìn nét mặt em gái nhà mình lộ rõ sự ngại ngùng, cục nghẹn trong lòng không biết phải làm sao, cố kìm nén hỏi tiếp “anh muốn nói là, Tam thiếu đi thành phố Bình tại sao lại muốn đưa em đi cùng.”

Lúc này Trần Ngự đã hiểu, nói “Vì phòng ngừa sát khí anh ấy tăng vọt a. anh Ba nói, lúc trước, bởi vì sát khí trong cơ thể anh ấy không ổn định, anh ấy không dám đi đâu xa nhà. Lần này vì có em đi cùng nên anh ấy mới đồng ý đến thành phố Bình.”

Sát khí? Từ nhỏ Trần Dương đã lớn lên trong khu tập thể này, những đứa con nít trong khu tập thể đều biết, hai dãy nhà phía sau khu tập thể là khu vực cấm, không ai có thể đến đó. Còn vì lý do gì? Những lời truyền miệng bí mật nói, khi tới gần nhà Tam thiếu sẽ xảy ra chuyện không tốt, nhưng chỉ là vì ngại thân phận của Tam thiếu mà không ai dám đồn chuyện này ra ngoài mà thôi, không ngờ lại là vì sát khí.

thì ra Thi Thi có thể không chế sát khí trong cơ thể Tam thiếu, trách không được mà Tam thiếu đối xử đặc biệt với Thi Thi như thế, nhưng mà ...

“Em rất thích thành phố Bình sao?” Trần Dương không cách nào bỏ qua vẻ mặt hưng phấn và vui vẻ của em gái nhà mình.

“Em chưa từng đến đó, không biết là thích hay không nữa ạ.” Trần Ngự lắc đầu.

“Vậy em vui vẻ như vậy làm gì?” Trần Dương không nén nổi, hỏi.

“Vi em được cùng anh Ba ra ngoài nè, còn được ngồi máy bay trực thăng nữa đó.” Trần Ngự hưng phấn “Nghĩ đến đó thôi là em lại thấy vui muốn chết à.”

“Thi Thi, có phải là em ...”

“Dạ?”

“trên đường đi phải cẩn thận, đừng làm phiền đến Tam thiếu.” Trần Dương thở dài, cảm thấy mình quá lo lắng, em gái nhà mình rõ ràng còn chưa biết gì, mà người như Tam thiếu, chắc là sẽ không thích một cô nhóc lách cha lách chách như vậy đâu nhỉ?

==

Hai ngày sau, trời vừa rạng sáng, Lâu Minh và Trần Ngự ngồi trên xe hơi, yên lặng rời khỏi khu tập thể, đi thẳng đến sân bay quân sự ở ngoại thành. đi cùng có hai vị cảnh vệ và một trợ lý là Phan Phong. một trợ lý khác, ngày hôm trước đã bay máy bay dân dụng đến thành phố Bình trước rồi.

Khi đến sân bay quân sự, máy bay trực thăng đã sẵn sàng đậu trên đường băng.

“anh Ba, đây là lần đầu tiên em được ngồi máy bay trực thăng đó.” Sau khi lên máy bay, Trần Ngự tò mò nhìn ngắm máy móc bên trong máy bay.

“anh cũng là lần đầu tiên.” Lâu Minh cười nói.

“Hở??? Hình như chúng ta có chung rất nhiều lần đầu tiên đó.” Trần Ngu như phát hiện điều gì đó thú vị.

Cái gọi là người nói vô tình người nghe có ý, Lâu Minh nghe xong thì thân thể cứng đờ, trái tim hoảng hốt đập loạn xạ.

“Lần đầu tiên đi nhà hàng ăn lẩu, lần đầu tiên đi Trường Thành du lịch, lần đầu tiên ngồi máy bay trực thăng ...” Trần Ngu đếm từng cái một.

“Còn gì nữa không?” Lâu Minh thấy cô đếm vui vẻ như vậy thì không kìm được mà hỏi thêm.

“Có a!” Hai mắt Trần Ngu đảo tròn, che miệng cười trộm.

“Còn gì nữa?” Lâu Minh nhớ lại, hình như không còn gì nữa mà.

“Lần đầu tiên sàm sỡ và bị sàm sỡ a.” Trần Ngu cười hi hi.

Trong đầu bùng lên một tiếng, Lâu Minh không kìm được mà nhớ đến đôi môi mềm mại và lông mi thật dài của cô nhóc, cổ họng chợt khô nóng, anh khẽ rũ mắt xuống, không dám nhìn vào mắt Trần Ngu.

“A ... nói như vậy, chúng ta giống như là đang nói chuyện yêu đương vậy.” Trần Ngu nhớ đến mấy phim truyền hình mà mình từng xem, hình như nam nữ chính khi nói chuyện yêu đương cũng giống như vậy, cùng nhau ăn cơm, xem phim, du lịch, sau đó ... hôn hôn?

“Đầu óc em nghĩ chuyện gì đâu không vậy?” Lâu Minh đưa tay gõ thật mạnh lên trán Trần Ngu, khiển trách “Máy bay sắp cất cánh rồi, mau cài dây an toàn vào.”

“anh Ba, đau quá à.” Trần Ngu tủi thân che trán.

“...” Lâu Minh cũng biết là lúc này mình ra tay hơi nặng, chỉ là lúc này anh bị hoảng hốt nên không khống chế được lực tay. Lúc này, nhìn ánh mắt lên án của cô nhóc, trong lòng Lâu Minh càng cảm thấy chua xót và áy náy.

Trần Ngu không có tâm tư phức tạp như Lâu Minh, sau khi cô xoa xoa trán, cúi đầu bắt đầu cài dây an toàn cho mình. Nhưng dây an toàn của máy bay trực thăng không giống với dây an toàn trên xe hơi, cô mò mẫm lúc lâu nhưng không biết cách nào cài.

Ngồi bên cạnh Lâu Minh thờ dài, tháo dây an toàn của mình ra, nghiêng người qua cầm lấy dây an toàn đã bị cô nhóc xoắn lại thành mớ bòng bong, nhanh chóng và lưu loát cài lên giúp cô.

Sau khi cài chắc, Lâu Minh ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt to sáng long lanh của Trần Ngu, còn nhìn anh chớp chớp hai lần. Trong lòng Lâu Minh lại hoảng hốt mà nhanh chóng dời mắt, sau đó nhìn thấy vết đỏ trên trán Trần Ngu, lại cảm thấy đau lòng.

“Đau nhiều không em?” Lâu Minh tự trách nói.

“Giờ không đau nữa rồi ạ.” Trần Ngu lại đưa tay xoa xoa trán. Đúng vậy, giờ không còn đau như nãy nữa.

“Con gái không được tùy tiện nói chuyện yêu đương như vậy với con trai.” Lâu Minh ngồi thẳng lên, cài dây an toàn của mình.

“Tại sao ạ?” Trần Ngu khó hiểu.

“Bởi vì ... sẽ dễ dàng bị lừa đi.”

“anh Ba, anh sẽ lừa em sao?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“...” Lâu Minh không được tự nhiên, xoay người sang chỗ khác nói “Chờ máy bay bay ổn định rồi thì em tranh thủ ngủ một lúc đi. Khi máy bay hạ cánh, chúng ta còn phải đi một đoạn nữa.”

“Vậy ...” Có lẽ là vì muốn cứu vớt Tam thiếu gia đáng thương của chúng ta, lúc này máy bay bỗng nhiên khởi động. Trần Ngu oa lên một tiếng, kích động kêu “Máy bay bay rồi.”

Lâu Minh nghiêng mặt, không dấu vết thờ phào một hơi.

Máy bay bay từ một giờ sáng đến năm giờ sáng mới đến sân bay quân sự thành phố Bình. Vì đang là mùa đông nên năm giờ sáng, sân bay thành phố Bình vẫn chìm trong bóng tối.

Khi máy bay hạ cánh, không bao lâu đã nhìn thấy hai chiếc xe Jeep quân đội màu xanh đi đến, mọi người đối phương tiện lên xe Jeep, đi thẳng đến xưởng vũ khí quân sự nằm trong vùng núi sâu hẻo lánh.

Có lẽ lúc trên máy bay, Trần Ngu đã quá hưng phấn, nên khi ngồi trên xe Jeep một lúc thì đã cảm thấy buồn ngủ, cô nghiêng đầu tựa vào cửa sổ thủy tinh ngủ thiếp đi.

Khi Lâu Minh thấy Trần Ngu đã thực sự ngủ say, mới đưa tay tới kéo đầu Trần Ngu dựa vào vai anh, sau đó nhẹ giọng nói với Phan Phong đang lái xe phía trước “Cậu chạy xe chậm một chút.”

“Vâng.” Động tác của hai người ở ghế sau không thoát khỏi hai mắt của Phan Phong, thực ra trước khi Lâu Minh nói, chân của cậu ta đã đặt trên phanh xe rồi.

Mặc dù thời tiết mùa đông rất lạnh nhưng bầu trời lại vô cùng trong trẻo, Lâu Minh nhìn qua cửa sổ xe, nhìn về phía chân trời xa xa, nơi đó còn vài đốm sao nhỏ lấp lánh, đẹp như một bức tranh.

==

Xe Jeep chạy trên đường, hai bên là đồi núi nhấp nhô được phủ cây cối xanh rì. Trong một rừng cây nhô cách sân bay quân sự khoảng 30km, có hai người nam nữ trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi hình như đang tìm kiếm gì đó.

“anh, cương thi kia chạy đi đâu rồi?” Nghiêm Hân cầm la bàn trong tay, vừa đo vừa hỏi.

“La bàn không hiển thị hả?” Nghiêm Uy cầm lấy la bàn từ tay em gái, kim la bàn chuyển hai lần, cuối cùng dừng đưa giữa hai điểm khác nhau.

“Có phải la bàn bị hỏng không anh, sao lại chỉ hai hướng.” La bàn này là của ông nội Nghiêm Hân sửa lại, chuyên dùng để dò dấu vết của cương thi, chưa sai bao giờ.

“Có thể có hai cương thi ở gần nhau không?” Nghiêm Uy cau mày nói “Hân Nhi, chúng ta đừng tìm nữa nha, nếu có hai con cương thi thì chúng ta không thể dấu được với chúng nó.”

“không thể nào, ở dãy núi này chỉ có một cương thi mà thôi, em đã kiểm tra đi kiểm tra lại rất nhiều lần rồi mà.” Nghiêm Hân nói.

“Nhưng la bàn không thể chỉ sai được, em xem này, nó dò được hai nơi có sát khí.” Nghiêm Uy chỉ cho em gái nhìn.

“Có phải la bàn bị hỏng không? Chúng ta đã tìm ở đây cả đêm rồi, la bàn vẫn luôn chỉ một điểm, với lại trong cùng một địa điểm, không thể nào tồn tại hai con cương thi được.”

“...” Nghiêm Uy biết em gái mình nói có lý nhưng ở nơi này bỗng nhiên xuất hiện nguồn sát khí khác, bất kể có phải là cương thi hay không thì trực giác của cậu ta cũng nhắc cậu ta không nên mạo hiểm.

“anh Hai, anh nhìn nè, kim đồng hồ ngừng lại rồi.” Nghiêm Hân kêu lên.

Nghiêm Uy cúi đầu nhìn, phát hiện kim la bàn vừa rồi không ngừng lay động giữa hai điểm, bỗng nhiên ngừng lại ở giữa.

“anh xem, em đã nói là không thể có hai cương thi mà.” Về mặt Nghiêm Hân mừng rỡ “anh Hai, chúng ta nhanh lên một chút không là trời sáng bây giờ.”

==

Cách xe Jeep khoảng năm mươi mét, hai bóng người chạy trong rừng cây, hướng về phía đường chính cạnh bìa rừng chạy đến.

Trong lúc nằm ngủ mơ, Trần Ngư cảm nhận có sát khí đang đến gần, chợt mở mắt.

“ Tỉnh rồi hả?” Lâu Minh thấy Trần Ngư tỉnh giấc, cúi đầu nhẹ giọng hỏi.

“thì ra là anh Ba.” Trần Ngư mơ mơ màng màng rồi lại nhắm mắt lại, nhưng chỉ một tích tắc, cô lại mở mắt ra, không đúng, anh Ba vẫn luôn ở bên cô, tại sao lại có sát khí từ phía trước đang tiến tới gần.

“Àm!”

Cùng với tiếng phanh xe chói tai của Phan Phong, nhưng chiếc xe không kịp dừng lại, đụng phải một bóng đen từ bên hông đường lao ra.

Trần Ngư theo quán tính cúi đầu về hàng ghế trước, Lâu Minh vội vàng đỡ cô, lo lắng hỏi “Thi Thi, em không sao chứ?”

“Đừng xuống xe!” Trần Ngư còn chưa kịp ngẩng đầu đã lên tiếng trước.

“Cái gì?” Lâu Minh còn chưa nghe rõ.

“nói mọi người đừng xuống xe, đó là ... cương thi.” Tiếng cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng Trần Ngư, chiếc xe Jeep đã bị thứ gì đó nhấc lên cao, quay một trăm tám mươi độ trong không trung rồi bay vào đụng vào gốc cây bên đường, bắn ngược trở lại. Âm ầm ầm, những tiếng động liên tiếp vang lên, mặc dù Trần Ngư đã được Lâu Minh ôm vào lòng nhưng vẫn bị lực xung động mạnh mẽ làm choáng váng.

“Ầm ầm!”

trên chiếc xe Jeep thứ hai, hai cảnh vệ thấy Lâu Minh xảy ra chuyện, mở cửa xe rút súng nhắm bắn vào bóng đen phía trước, nhưng cương thi nào có sợ súng đạn ...

“Gào!” Con cương thi này đã bị hai người đuổi chạy cả đêm, bây giờ gặp mấy người nhìn không có tí uy hiếp nào, lập tức toàn bộ sát khí đều tấn công lên mấy người Lâu Minh.

Cảnh vệ thấy súng không có uy hiếp gì đối với bóng đen, biết là đã gặp phải đối tượng không phải người bình thường, thế là ném súng xuống, chạy đến phối hợp đánh tay đôi với cương thi.

Hai cảnh vệ mặc dù có võ công giỏi nhưng đối phó với cương thi ‘đao thương bất nhập’ (súng, dao không làm bị thương được), sức mạnh lại vô cùng lớn thì không phải là đối thủ của nó, huống hồ trên móng tay cương thi còn có thi độc (độc của thi thể). Hai người chiến đấu với cương thi được khoảng năm phút, lần thứ ba bị cương thi đánh bay đập vào vách đá, choáng váng ngất xỉu.

“Gào!” Cương thi sung sướng gầm thét.

Phan Phong từ trong xe có hết sức bò ra, không để ý đến đầu cậu ta đang chảy đầy máu, bò đến phía sau xe nhìn Lâu Minh và Trần Ngự.

“Tam thiếu!” Phan Phong thấy cánh tay Lâu Minh chảy máu, lập tức trong lòng run rẩy dữ dội.

“Cứu Thi Thi trước đi.” Lâu Minh lên tiếng “Tôi không sao!”

Phan Phong không dám chần chừ, dùng hết sức gỡ cửa xe, đỡ lấy Trần Ngự vẫn còn đang choáng váng trong tay Lâu Minh, cẩn thận chuyển ra phía ngoài xe, sau đó lại quay lại kéo Lâu Minh ra ngoài.

“Tam thiếu, anh sao rồi?” Phan Phong kiểm tra thương tích trên người Lâu Minh, thấy Lâu Minh chỉ bị trầy da một chút, còn lại không có việc gì thì lo lắng trong lòng mới hạ xuống.

“Gào!”

Nghe tiếng gào thét, Phan Phong ngẩng đầu nhìn thì thấy hai cảnh vệ nhà mình bị ném bay ra ngoài, Phan Phong biến sắc nói “Tam thiếu, anh đưa tiểu thư Trần Ngự đi trước đi.”

nói xong, lập tức chạy về phía trước, ngăn cản cương thi.

“Àm!”

Lâu Minh mới ôm Trần Ngự đứng dậy thì một tiếng vang ầm ầm từ phía sau truyền đến, Lâu Minh theo phản xạ quay đầu, liếc mắt thì thấy Phan Phong đã bị đi lên cửa xe không thể động đậy.

“Tam thiếu ... đi mau!” Phan Phong cố gắng đứng lên một lần nữa.

“Gào!” Cương thi nghi ngờ nhìn qua Lâu Minh, nó phát hiện trên người đàn ông này có hơi thở quen thuộc, mà người phụ nữ thì lại có hơi thở mà nó chán ghét, thế là nó sai bước đi về phía Lâu Minh.

Con người Lâu Minh co lại, xoay người đem Trần Ngự đặt lên mặt đất, rồi quay người tiếp đón.

Tác giả có lời muốn nói:

Mới từ hôn mê tỉnh lại, Phan Phong không để ý đến việc mình đang ở bệnh viện, cầm điện thoại lên báo cáo tình huống.

(Tiểu thư Trần Ngự nói khi ở cùng Tam thiếu giống như nói chuyện yêu đương, còn Tam thiếu nói tiểu thư Trần Ngự phải cẩn thận, không để bị người khác dụ dỗ lừa gạt.)

(Cậu tỉnh rồi hả?)

(Còn có sức buồn đưa lê, xem ra là chưa chết được.)

Bác sĩ quân y xông đến tịch thu di động, quát “Mấy người lính các cậu, chẳng người nào chịu nghỉ ngơi cho tốt, tỉnh dậy là làm nhiệm vụ ngay được hả.”

Con của: Bác sĩ, anh hiểu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hôn môi

trên con đường núi gấp gềnh, vắng vẻ không một bóng người, một bóng đen cao khoảng hai mét, đứng cách Lâu Minh chưa đến nửa mét, cúi đầu nghi ngờ đánh giá người mà nó cho là đồng loại với nó.

Gào! Tại sao đồng loại này nhìn không giống nó lắm nhỉ?

Tại sao trên người đồng loại này ngoài sát khí còn có hơi thở của người sống.

“Gào!” Cương thi hét lớn một tiếng, đưa tay bắt lấy bả vai của Lâu Minh, mặc kệ người trước mắt có phải là đồng loại của nó hay không, sát khí trên người của người này sẽ là thuốc bổ cho nó. Chỉ cần ăn người này, nó sẽ không phải trốn tránh hai Thiên Sư kia cả đêm như vậy.

Lâu Minh biết sức lực của anh không thể bằng cương thi nên cũng không thêm giãy dụa, chỉ mặc cánh tay thô to của cương thi bám lấy bả vai anh, bắt đầu nhấc anh lên khỏi mặt đất.

“Gào!” Cương thi hét lớn một tiếng, hơi thở tanh hôi phun vào mặt Lâu Minh làm anh không kìm được mà nhắm mắt.

“Tam thiếu!” Lúc này Phan Phong đã gượng đứng lên được, cậu ta thấy Lâu Minh bị cương thi bắt thì sợ vỡ mật, ánh mắt đỏ hồng định chạy về phía Lâu Minh.

“Lui ra phía sau mau!” Lâu Minh vừa dứt lời đồng thời tay phải kéo nút ngọc trên tay trái xuống, sát khí đỏ như máu như một quả bom không khí nổ tung trong nháy mắt.

“Àm!”

Phan Phong bị áp lực sát khí đánh trúng, cả người bị đẩy lùi ra ngoài, lăn lông lốc xuống mặt cỏ ven đường.

“Gào? Gào! Gào ...!” Cảm nhận được sát khí trong cơ thể Lâu Minh trong nháy mắt bùng nổ ra ngoài, cương thi cảm thấy nó xong đời rồi. Nó định buông móng vuốt đang chụp lên vai Lâu Minh ra rồi tránh né, nhưng rồi nó chợt phát hiện, nó không thể vung thoát khỏi đối phương.

Lâu Minh hít một hơi thật sâu, hai cánh tay bắt thật chặt hai tay cương thi, không cho cương thi có cơ hội tránh thoát. Lâu Minh cảm nhận được một nguồn hơi thở vô cùng thoải mái từ cơ thể cương thi vận chuyển qua sự tiếp xúc giữa hai lòng bàn tay chuyển đến người anh, Lâu Minh biết đây là sát khí trong cơ thể cương thi.

Lâu Minh không nghĩ tới khi anh chạm vào cương thi, thân thể sẽ tự động hấp thu sát khí trong cơ thể của đối phương, nhưng cho dù là anh biết, anh cũng không có lựa chọn nào khác. Phan Phong và hai cảnh vệ đều không phải là đối thủ của cương thi, Trần Ngự thì lại hôn mê bất tỉnh, lúc này anh cũng buông tay thì tất cả mọi người đều không thể sống sót.

Đối với người khác, sát khí thật hung ác, lạnh lẽo, nhưng đối với Lâu Minh, mặc dù hơi lạnh một chút nhưng lại rất dễ chịu. Theo sát khí không ngừng vận chuyển khắp kinh mạch và các lỗ chân lông, Lâu Minh cảm giác được cánh tay của mình dần dần có sức mạnh.

Lâu Minh thử gồng cánh tay của mình lên, cơ thể cao lớn của cương thi bị Lâu Minh nâng lên một cách dễ dàng.

“Gào!! Gào ...” sát khí trong cơ thể cương thi đã bị Lâu Minh hấp thu bảy tám phần, lúc này đã không còn sức lực mà giãy dụa, nó ừ ừ sụp đầu, yếu ớt gào thét, cho đến khi chút sát khí cuối cùng trong cơ thể cũng bị hấp thụ. Thân thể cao lớn nứt nẻ khô khốc rồi hóa thành tro bụi, tàn mát rơi trên bãi cỏ trong ánh bình minh lấp ló phía xa xa.

Vì bị nút ngọc phong ấn trong thời gian dài nên cơ thể Lâu Minh rất yếu ớt, cái cảm giác tỉnh táo, bùng bùng sức sống tràn ngập sức mạnh như thế này, Lâu Minh chưa bao giờ cảm nhận được. Nhưng luồng sát khí trong cơ thể càng ngày càng biến động mạnh mẽ, nhắc nhở anh rằng sát khí trong người anh sẽ bùng phát ngay tức khắc.

Lâu Minh quay đầu, nhìn thoáng qua cô gái nhỏ đang nằm hôn mê bất tỉnh trong ánh sáng vàng yếu ớt của buổi bình minh và ba người lính đang nằm cách đó không xa, rồi quay đầu chạy về phía dãy núi. Sát khí của Lâu Minh đã tăng vọt vô số lần nhưng không có lần nào mà anh có thể nhớ được, anh không biết sau khi mình mất đi lý trí sẽ gây ra việc gì.

Ba lính cảnh vệ cũng không thể ngăn được anh sau khi sát khí bùng phát, mặc dù Trần Ngự không bị ảnh hưởng nhưng lúc này cô đã bị hôn mê, anh không thể ở chung một chỗ với họ mà đợi cô tỉnh lại được. Ôm ý nghĩ như vậy, Lâu Minh rời đi, anh muốn trước khi sát khí hoàn toàn bùng phát, anh phải tìm một nơi không làm ảnh hưởng đến người bình thường.

Khi bóng dáng Lâu Minh khuất sau rừng cây, vẫn đứng ở một nơi bí mật quan sát từ nãy đến giờ, anh em nhà họ Nghiêm mới lén lút đi ra.

“thì ra là thực sự có một con cương thi khác. anh Hai, có phải con cương thi lúc nãy đã nuốt mất con cương thi mà chúng ta truy lùng không?” Nghiêm Hân nhìn về hướng Lâu Minh vừa chạy đi, hỏi.

“Hình như là vậy.” Về mặt Nghiêm Uy nghiêm nghị gật đầu.

“anh Hai, hình như bên kia có người.” Nghiêm Hân nói xong, hai người vội vàng chạy về phía xe Jeep. Khi đến gần, cả hai nhìn hiện trường vô cùng thận trọng có bốn người hôn mê, về mặt Nghiêm Hân muốn khóc “anh Hai, có phải là chúng ta gặp rắc rối rồi không?”

“Hình như bọn họ vẫn còn sống, mau cứu người trước đã.” Nghiêm Uy quay người chạy về phía Phan Phong, còn Nghiêm Hân thì chạy về hướng Trần

Ngư.

Nghiêm Uy kiểm tra thương tích của Phan Phong, ngẩng đầu kêu em gái mình “Hân Nhi, xem trên người bọn họ có vết thương gì không, nếu có thì dùng linh lực diệt hết thi độc trên người họ đi.”

Những vết thương khác bệnh viện có thể điều trị, nhưng nếu để thi độc xâm nhập vào cơ thể thì không có cách nào cứu được.

“Vâng.” Nghiêm Hân kiểm tra vết thương của cô gái trước mặt mình, thấy cô gái này ngoài cái trán bị sưng, trên thân thể không có vết thương rách da nào. Nhưng mà vừa rồi hai con cương thi chiến đấu ác liệt như thế, sát khí bùng phát khổng lồ, Nghiêm Hân nghĩ nghĩ, quyết định vẫn nên dùng linh lực để làm sạch cho cô bé này đã.

Khi linh lực tinh khiết xuyên qua lỗ chân lông truyền vào cơ thể Trần Ngư, linh lực trong đan điền của Trần Ngư lưu chuyển nhanh chóng, có linh lực tắm rửa, Trần Ngư nhanh chóng tỉnh lại.

“Em tỉnh rồi sao? Có chỗ nào không thoải mái không?” Nghiêm Hân thấy Trần Ngư tỉnh lại thì kích động hỏi.

Sát khí nặng quá!

Trần Ngư vụt ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, phát hiện không thấy Lâu Minh đâu, cô cuống lên, chống tay lên ngồi dậy vội vàng chạy ra ngoài.

“Ài, em vừa mới tỉnh, đừng lộn xộn.” Nghiêm Hân vội kêu lên.

Trần Ngư chạy quanh hai xe Jeep, thấy chỉ có ba người lính đặc chủng đang nằm nhưng vẫn không thấy Lâu Minh đâu, ngay cả con cương thi trước khi cô hôn mê cảm nhận được cũng không thấy đâu.

Trần Ngư nhìn người thanh niên đang xử lý thi độc trên người Phan Phong, hỏi “Hai người là ai?”

“Chị là Nghiêm Hân, đây là anh trai chị Nghiêm Uy, chúng tôi vừa ... vừa ...” Nghiêm Hân ấp a ấp úng không biết nên nói thế nào.

“Con cương thi kia là do hai người dẫn tới?” Cương thi là một sinh vật rất hiếm khi ra ngoài, trừ bị bắt ép thì không bao giờ ra khỏi mộ huyết. Mà hai anh em nhà họ Nghiêm rõ ràng là Thiên Sư, trùng hợp xuất hiện ở chỗ này, Trần Ngư có thể chắc chắn khẳng định, con cương thi bỗng nhiên xuất hiện kia có liên quan đến hai người này.

“Em cũng là Thiên Sư sao?” Tu vi của Nghiêm Uy cao hơn nhiều so với Nghiêm Hân, cậu ta đã nhận ra linh khí vận chuyển quanh người Trần Ngư.

“Con cương thi kia đâu? Hai người khi đến đây có nhìn thấy người nào khác không?” Trần Ngư không trả lời câu hỏi mà hỏi lại, với sát khí của anh Ba thì cương thi bình thường cơ bản là không dám đến gần anh Ba, nhưng bỗng nhiên cả anh Ba và cương thi đều biến mất, điều này làm Trần Ngư cảm thấy vô cùng bất an.

“Con cương thi kia đã chết rồi.” Nghiêm Hân chỉ chỉ lên bãi cỏ.

Trần Ngư đi tới mấy bước, nhìn thấy trên bãi cỏ phủ một lớp bụi, đây là tro bụi cương thi sau khi bị diệt.

“Khi chúng tôi chạy đến, vừa lúc thấy một cương thi khác đang ăn cương thi kia, sau đó, cương thi đó chạy mất.” Nghiêm Hân giải thích.

“Ăn??”

Ăn, là chỉ một con cương thi hấp thu sát khí của một cương thi khác, thừa hưởng sát khí của cương thi bị hấp thu đồng thời giết chết đối phương.

Mặc dù sát khí trên người anh Ba là tiêu chuẩn của một cương thi ngàn năm, nhưng về bản chất anh ấy vẫn là con người mà, sao lại ...

“anh ấy chạy theo hướng nào rồi?” Trần Ngư nôn nóng hỏi.

“Bên kia.” Nghiêm Hân chỉ về hướng Lâu Minh vừa chạy đi.

Trần Ngư móc la bàn, muốn dùng la bàn tìm vị trí của Lâu Minh nhưng có thể là Lâu Minh đã chạy quá xa, la bàn không cảm nhận được.

“Em định tìm vị trí của cương thi kia sao?” Nghiêm Hân thấy Trần Ngư lấy la bàn ra để định vị thì suy đoán, nói “Em đừng đi thì hơn, con cương thi mà hai anh em chị truy lùng có tám trăm năm đạo hạnh, vậy mà lại bị cương thi kia ăn trong nháy mắt, chứng tỏ cương thi đó ít nhất phải là ngàn năm. Cương thi ngàn năm chúng ta không đánh lại đâu.”

Trần Ngư không có thời gian để ý đến cô ta, cô chạy về hướng Lâu Minh vài bước, đồng thời rót linh lực vào la bàn, la bàn vù vù chấn động hai lần nhưng vẫn không tra được vị trí của Lâu Minh.

Khi Trần Ngư đang không biết tìm cách gì thì lại nghe Nghiêm Hân nói “Con cương thi kia ở hướng đông nam cách đây hai cây số.”

Trần Ngư quay phát đầu lại, thấy trong tay Nghiêm Hân đang cầm một la bàn có hình thù kì lạ, cô hỏi “cô có thể dò được vị trí sao?”

“Đây là la bàn ông nội chị đã sửa lại, chuyên để tìm vị trí của cương thi, chưa từng sai lần nào.” Nghiêm Hân kiêu ngạo đáp.

Ánh mắt Trần Ngự sáng lên, giật phắt la bàn trong tay Nghiêm Hân.

“cô làm gì vậy? Đưa trả la bàn cho tôi.” Nghiêm Hân vội kêu lên.

Nghiêm Uy nghe tiếng em gái mình kêu to, vội vàng đứng lên, nhú mào nhìn Trần Ngự.

“Con cương thi vừa rồi chắc chắn là do hai người dẫn đến phải không?” Giọng nói của Trần Ngự không thân thiện nữa.

anh em nhà họ Nghiêm chột dạ không nói gì.

“Bây giờ tôi mượn la bàn này để tìm người, ở đây giao lại cho hai người, hai người thanh lọc thi độc trên người họ cho sạch sẽ, chờ tôi trở về.” Trần Ngự nói rồi xoay người rời đi.

“Nhưng mà ...”

“Hân Nhi!” Nghiêm Uy cắt ngang lời em gái.

“anh Hai, la bàn đó là em trộm mượn của ông nội, nếu cô ta làm hỏng nó thì sao?” Nghiêm Hân vội la lên.

“Chúng ta cứu người trước đã.” Nghiêm Uy khiển trách “Nếu không phải là chúng ta đem cương thi đuổi đến đây thì bọn họ cũng không xảy ra chuyện gì. Về tình về lý chúng ta đều phải chịu trách nhiệm”

“Dạ.” Nghiêm Hân chột dạ cúi đầu, đi theo anh trai cứu hai người còn lại đang hôn mê.

Ở nơi khác, dựa vào chỉ dẫn của la bàn, Trần Ngự chạy nhanh xuyên qua khu rừng. Cũng may là cô lớn lên ở vùng rừng núi nên tốc độ chạy trong rừng cây không chậm chút nào. Thời gian dần trôi qua cũng rút ngắn khoảng cách giữa cô và Lâu Minh.

Chạy được khoảng hai mươi phút, cũng không biết có phải là Lâu Minh đã mệt mỏi hay không, mà kim của la bàn bỗng nhiên dừng lại.

Trần Ngự thu hồi la bàn, chạy nhanh hơn, cuối cùng sau khi xuyên qua rừng cây, tại một cốc núi giữa hai quả núi nhỏ, cô nhìn thấy Lâu Minh.

Lúc này, vốn là một chàng trai anh tuấn, sạch sẽ, bây giờ áo màu nâu nhạt trên người Lâu Minh dính đầy lá khô, ngón tay thon dài trắng nõn đã dính đầy vết bẩn, anh quay lưng về phía Trần Ngự ngẩng đầu về hướng Đông nhìn bầu trời, dường như đang chờ ánh bình minh ló dạng.

“Vù vù vù!”

La bàn mà Trần Ngự mượn từ Nghiêm Hân bỗng nhiên chấn động, bởi vì sát khí quá nặng, kim đồng hồ mãnh liệt quay vài vòng rồi bỗng nhiên bất động.

Còn la bàn của Trần Ngự thì kích động từ trong túi vải bay ra, bay vòng quanh người Trần Ngự không ngừng phát ra cảnh báo.

“anh Ba?” Trần Ngự không để ý đến cảnh báo của la bàn, cẩn thận bước về trước mấy bước.

“Rắc rắc!”

Lâu Minh xoay người lại, đập trúng nhánh cây khô, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng về phía Trần Ngự. Trần Ngự bị ánh mắt sắc bén của Lâu Minh quét tới, không kim được mà nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa, thế mà mắt âm dương lại tự động mở ra.

Trong cốc núi vốn tối tăm mù mịt, lúc này biến thành một biển máu, đứng giữa biển máu này, đôi mắt đỏ ngầu kia của Lâu Minh tựa như một con ma vương từ trong truyện tranh rách không gian mà bước đến, lạnh lẽo không mang theo chút hơi ấm nào.

“Vù vù ...”

một trận gió thổi qua, trước mắt Trần Ngự bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng mờ ảo, hình như là hình ảnh của một người nam và một người nữ cầm kiếm đứng đối đầu nhau.

“Huynh sẽ giết ta sao?” Người nữ hỏi.

“sẽ!” Người nam quả quyết trả lời.

“Quả nhiên đàn ông đều là đồ lừa đảo” Người nữ phẫn nộ nói.

Người nam im lặng không nói gì.

“Vù vù ...” Lại một trận gió thổi qua, hình ảnh kia dường như đã bị gió thổi tan biến, bên tai không còn âm thanh kì lạ nữa, Trần Ngự lại ngẩng đầu nhìn, Lâu Minh đã đứng trước mặt Trần Ngự.

“anh Ba?” Trần Ngự có một cảm giác kì lạ, sát khí không lò như vậy thì phong ấn phải hoàn toàn mất hiệu lực mới đúng. Nhưng nhìn anh Ba không giống như bị mất đi lí trí, mà sát khí quanh người giống như rất ổn định.

Lâu Minh nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt mềm mại của Trần Ngự, sau đó lại nâng một tay khác lên, chạm nhẹ lên cánh môi mềm mại của cô.

“anh Ba? anh có thể nghe em nói chuyện không?” Động tác của Lâu Minh rất dịu dàng nhưng cảm giác này thật kì quái, Trần Ngự không được tự nhiên, muốn né tránh.

Nhưng cơ thể của cô vừa mới lùi lại chút xíu, động tác của Lâu Minh vừa mới còn rất dịu dàng bỗng nhiên trở nên thô bạo. anh ngăn động tác của Trần Ngự lại, rồi kéo giật người cô vào người anh rồi mạnh mẽ hôn lên môi cô.

“Ừm!” Trần Ngự đã hôn Lâu Minh rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên bị Lâu Minh hôn. không giống như khi cô độ khí cho anh, Lâu Minh hôn ngang ngược mà càn quấy, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, đem môi cô hút đến tê dại.

Trần Ngự hoảng sợ mở to hai mắt, một cảm giác tê dại từ lòng bàn chân lan truyền đến vỏ não.

Đây là ... cô bị anh Ba sàm sỡ hả?

Ánh mặt trời hồng rực cuối cùng cũng nhô lên từ phía chân trời, chiếu khắp rừng cây và lên đôi nam nữ đang hôn nhau trong cốc núi.

Động tác ôm Trần Ngự của Lâu Minh bỗng nhiên thả lỏng, Trần Nga cảm nhận được nguồn sát khí không lò sắp bùng nổ, không kịp nghĩ nhiều, cô đuổi theo cánh môi của Lâu Minh định rời đi, hôn lên lần nữa, một luồng linh khí tiến vào trong cơ thể Lâu Minh.

Ánh mặt trời ấm áp tiếp tục chiếu sáng cốc núi, sát khí đỏ như máu cũng dần tàn đi trong ánh nắng rực rỡ.

Trần Ngự nhìn Lâu Minh đang mê man nằm gối đầu trên chân cô, vẻ mặt biến đổi vô cùng phức tạp.

“Nếu như khi người đó hôn cô mà cô không cảm thấy chán ghét, như vậy là có thể cô đã thích người ta rồi.”

“Nếu như cô hôn một người, sau đó lại muốn hôn tiếp, như vậy chắc chắn là cô thích anh ta rồi.”

Trần Ngự chớp chớp mắt, dường như muốn kiểm nghiệm điều gì đó, cúi đầu xuống lướt nhẹ lên môi của Lâu Minh.

Tác giả có lời muốn nói:

Phan Phong đang hôn mê: thật là tiếc mà, không có người nào chứng kiến được màn này.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Con đẻ ý một người

Khi Hà Thất và đoàn trợ lý lần theo dấu chân hai người tìm đến cốc núi, Lâu Minh cũng vừa tỉnh lại sau hôn mê.

Đôi mắt đen nháy từ từ mở ra, đập vào mắt là gương mặt Trần Ngự đang dán sát lại gần, hai cánh môi sưng đỏ ở khoảng cách gần như vậy làm anh nhìn mà giật mình.

“anh ...” Câu trả lời đã biết rõ ràng nhưng Lâu Minh lại không dám hỏi ra miệng, chúng ta lại hôn nhau sao?

“anh Ba, anh tỉnh rồi?” Trần Ngự thấy Lâu Minh tỉnh, con người sáng ngời càng thêm lấp lánh, ánh nắng từ phía sau Trần Ngự chiếu xiên lên người cô, làm những sợi lông tơ mềm mại trên người cô như được phủ một lớp ánh vàng nhàn nhạt, làm cả người cô vô cùng ấm áp mà tốt đẹp.

Lâu Minh sững sốt trong giây lát rồi mới tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện anh đang nằm gối đầu lên chân Trần Ngự. anh lúng túng ngồi dậy, nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, hỏi “Ở đây là đâu vậy?”

“Em cũng không biết.” Trần Ngự lắc đầu.

Đúng thế, lần đầu tiên Trần Ngự đến thành phố Bình, nên không biết dãy núi này tên là gì, ở đâu.

“Cách chỗ xảy ra chuyện khoảng bao xa?” Lâu Minh lại hỏi.

“Chắc là khoảng hơn ba cây số.” Trần Ngu ước chừng

“Ba cây số?” Lâu Minh sững người, hiển nhiên là không nghĩ tới anh đã chạy xa như vậy.

“Tam thiếu ...”

“Tiểu thư Trần Ngu ...”

Hai người quay đầu nhìn lại, Hà Thất và hai trợ lý đang chạy từ trên sườn núi tới.

Lấy bán kính ba cây số, ở một nơi hoàn toàn xa lạ đầy núi đá lởm chởm, Trần Ngu còn tìm thấy anh nhanh hơn cả một người lính đặc chủng như Hà Thất sao?

Hai mắt hiền hòa của Lâu Minh khẽ run, hai tay chống đất đứng lên, anh xoay người đưa tay về phía Trần Ngu “Đứng lên thôi.”

Trần Ngu ngửa đầu, khuôn mặt cuối cùng cũng hiện rõ dưới ánh mặt trời, làm nổi bật cái trán sưng tím dưới hàng tóc mái, vẻ mặt Lâu Minh biến đổi “Trán của em sao bị thương nặng đến thế này?”

Chết tiệt, lúc đó Thi Thi ngất đi chắc chắn là bị thương nghiêm trọng rồi, anh vẫn không thể bảo vệ tốt cho cô nhóc này. Lâu Minh tự trách, ngồi xổm xuống, ghé lại gần xem xét vết thương trên trán Trần Ngu.

Hơi thở của Lâu Minh phả lên mặt Trần Ngu mà ánh mắt Trần Ngu lại lén lút nhìn lên cặp môi mỏng mà mình vừa mới hôn trộm nhiều lần xong, phát hiện quả nhiên là mình lại muốn hôn ...

“Ồi!” Con đau đột ngột truyền đến làm Trần Ngu tỉnh táo lại.

“Xin lỗi em!” Lâu Minh lo lắng thu tay lại “Nghiêm trọng như vậy, chút nữa anh đưa em đến bệnh viện chụp Xquang đi.”

“Tam thiếu, tiểu thư Trần Ngu, hai người không sao chứ.” Lúc này Hà Thất và hai trợ lý đã chạy đến trước mặt hai người.

Hà Thất nhìn tình trạng của hai người, thấy không có gì bất thường, lo lắng trong lòng mới thả lỏng được một chút, thở phào một hơi.

“Tôi không sao, mấy người Phan Phong sao rồi?” Lâu Minh hỏi.

“Chúng tôi đã chuyển các cậu ấy đến bệnh viện, khám sơ bộ thì không có gì nghiêm trọng.” Hà Thất đáp.

“Em có một vấn đề.” Trần Ngu yếu ớt lên tiếng.

“Em sao thế?” Lâu Minh quay phát người lại, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Ngu.

“Chân em tê quá.” Trần Ngu đáng thương chỉ chỉ vào chân mình nói “Em đứng lên không nổi.”

Nỗi lo lắng trong lòng Lâu Minh được buông xuống, sau đó lại nhớ ngay đến cảm giác lúc anh mới tỉnh dậy đã cảm nhận, hiểu được chân Trần Ngu bị tê là vì nguyên nhân gì. Về mặt Lâu Minh lại biến thành lúng túng, anh quay đầu nhìn ba người trợ lý lúc này đang ngửa mặt nhìn trời, nét mặt hơi mất tự nhiên, nói “Vay đề anh công em nha.”

“Cám ơn anh Ba.” Trần Ngu cười hi hi, hai cánh tay vươn lên ôm cổ Lâu Minh, cả người ghé lên lưng anh.

“Sao em lại nhẹ hều vậy?” Lâu Minh cảm nhận trọng lượng trên lưng mình, cau mày nói.

“Vay sau này em lại ăn nhiều hơn một chút!” anh Ba cảm thấy mình nhẹ sao? Vay mình phải ăn nhiều hơn mới được.

Dáng vẻ nghe lời của cô nhóc thật ngoan ngoãn làm lòng Lâu Minh cảm thấy ngửa ngửa, nén không được mà khen “Ngao quá!”

Ba trợ lý đi phía sau liếc mắt nhìn nhau, ăn ý giao lưu (Khi tiểu thư Trần Ngu ở biệt thự, ba bữa cơm, lại thêm bữa khuya rồi thêm đồ ăn vặt, vậy mà còn muốn ăn nhiều hơn một chút??)

(nói lời vô dụng làm gì. Sau này tăng thêm bữa trà chiều, đồ ăn vặt phải thêm gấp đôi.) Hà Thất trực tiếp chỉ thị.

Lâu Minh công Trần Ngu đi được khoảng năm trăm mét thì gặp Điền Phi lái xe đến tiếp ứng, đi cùng Điền Phi còn có hai anh em nhà họ Nghiêm.

“Hai người kia là ai?” Lâu Minh hỏi.

“Là hai anh em đi ngang qua, khi chúng tôi nhận được tín hiệu chạy đến, hai anh em người này đang giúp mấy người Phan Phong xử lý vết thương.” Hà Thất nói “Nhưng thân phận của họ vẫn có điều khả nghi, nhưng chúng tôi vẫn chưa kịp kiểm tra.”

“Hai người họ chính là người đã dẫn cương thi tới đó.” Trần Ngu nhân cơ hội tố cáo.

Lâu Minh nhìn đôi nam nữ phía đối diện đang vội vàng chạy tới, ánh mắt lóe lên.

“Em thực sự tìm được bạn của em rồi?” Khi Nghiêm Hân nhìn thấy Lâu Minh, ánh mắt toát lên vẻ kinh ngạc, nghĩ thầm, cô nhóc này không phải là nói đi tìm cương thi sao, sao lại tìm về được một ‘soái ca’ thế này. “VẬY ... có thể trả la bàn cho chúng tôi không?”

đã tìm được Lâu Minh, giữ la bàn cũng chẳng có ích gì, Trần Ngự đưa tay vào túi lục lọi, lấy la bàn ra đưa cho Nghiêm Hân.

“không bị hỏng đấy chứ.” Nghiêm Hân nhìn la bàn trong tay hỏi.

“Hóng hay chưa mà cô cũng không nhìn ra sao.” Trần Ngự tức giận, cô vẫn không quên hai người trước mắt này là người làm hại cô và Lâu Minh bỗng nhiên lật xe, hại sát khí của anh Ba bỗng nhiên bùng phát, làm mấy người Phan Phong phải nhập viện đó.

“cô ...” Nghiêm Hân lớn đến chừng này chưa từng bị người nào đối xử như vậy, lập tức giận dữ, vừa muốn lên tiếng lấy lại danh dự thì bị anh trai cản lại.

“Thực là xin lỗi mọi người.” Nghiêm Uy nói “Vùng núi có một con cương thi đạo hạnh tám trăm năm ẩn nấp. Đêm qua, tôi và em gái định tìm nó để tiêu diệt lại không ngờ làm liên lụy đến mọi người. thật là có lỗi quá. Chi phí thuốc men điều trị, hai anh em chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm, có việc gì cần chúng tôi giúp đỡ mọi người cứ nói ra, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Còn chi phí sửa chữa ô tô nữa nha anh Ba.” Trần Ngự nhỏ giọng nói vào tai Lâu Minh “anh Ba, ô tô đắt lắm đó, để họ chịu phí sửa chữa đi.”

“Được.” Trong mắt Lâu Minh hiện lên nét cười “Hà Thất, cậu đi xử lý đi.”

Vốn là cảm giác của Lâu Minh với hai anh em nhà này cũng không tốt lắm, tuy là hai người này là vì bắt cương thi nhưng tự dưng lại hại năm người bọn anh suýt nữa thì mất mạng. Cho dù Lâu Minh có tốt tính đến đâu đi nữa thì cũng muốn nổi giận. Nhưng chẳng biết tại sao, Trần Ngự chỉ ghé tai anh nhẹ nhàng nói mấy câu cũng đủ để tâm tình của anh trở nên khá hơn nhiều.

Lâu Minh để anh em nhà họ Nghiêm cho Hà Thất xử lý, còn mình thì cồng Trần Ngự leo lên xe Jeep do Điền Phi lái.

“Chân tiểu thư Trần Ngự bị sao thế ạ?” Điền Phi thấy Trần Ngự luôn ở trên lưng Lâu Minh từ nãy đến giờ thì lo lắng hỏi.

“Chân tôi bị tê.” Trần Ngự đáp.

“Chân tê?” Động tác khởi động xe của Điền Phi khựng lại, kim không được mà bắt đầu bỏ não: Theo lời anh em nhà họ Nghiêm nói, tiểu thư Trần Ngự lúc đi tìm Tam thiếu chân cô còn tung tăng nhảy nhót lắm mà. Sao khi trở về lại đột nhiên bị tê chân. Đây là trong tình huống như thế nào mới tạo được tình trạng này?

“Giờ còn tê hay không?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

“đã đỡ hơn nhiều rồi ạ.” Trần Ngự trả lời.

“Để anh giúp em massage nha, khí huyết lưu thông sẽ không bị tê nữa.”

“Vâng ạ.” Trần Ngự đáp đáp hai cái cho giày rơi xuống, hai bàn chân nhỏ lập tức đặt lên đùi Lâu Minh.

Về mặt Lâu Minh sững lại, động tác linh hoạt như vậy mà bảo còn tê sao. Nhưng đối mặt với ánh mắt mong đợi của Trần Ngự, Lâu Minh yên lặng cúi đầu, nhẹ nhàng ấn lên.

Điền Phi lái xe phía trước, nội tâm bắt đầu thết chói tai: A a a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

==

Trong khu tập thể quân đội nào đó của thành phố Bình, Lâu Tân Thành đang ngồi trong phòng sách chuẩn bị tài liệu cho buổi thị sát xí nghiệp vũ khí quân dụng chiều nay. Lúc này, một sĩ quan khoảng năm mươi tuổi đi đến, về mặt vội vàng nói “Bộ trưởng, Tam thiếu xảy ra chuyện rồi!”

“Lâu Minh làm sao?” Động tác cầm bút của Lâu Tân Thành ngừng lại.

“Xe của Tam thiếu gặp tai nạn trên đường đến địa điểm” Sĩ quan nói.

“Người có bị sao không?” Lâu Tân Thành hỏi.

“Nghe nói không có gì nghiêm trọng, nhưng cụ thể tình hình như thế nào vẫn còn phải kiểm tra mới kết luận được.” Sĩ quan trung niên nói “Bây giờ Tam thiếu đang ở bệnh viện quân khu.”

“đi thôi.” Lâu Tân Thành đặt tài liệu xuống, cầm lấy nón trên bàn, uy nghiêm hùng dũng bước ra ngoài.

Khi Lâu Tân Thành đến khoa phóng xạ bệnh viện quân khu, Lâu Minh còn đang đỡ Trần Ngự chụp CT não.

“Em nằm lên đi cho bác sĩ chụp CT não xem có tổn thương gì không.” Lâu Minh đỡ dành.

“Em không sao, em khỏe rồi mà, chỉ sưng bên ngoài mà thôi.” Trần Ngu sống chết lắc đầu, nói “Em không muốn đi vào đâu, trong đó có vật gì kỳ quái lắm, làm em không thoải mái chút nào.”

Bình thường, khi vào khoa phóng xạ, người ta đều có chút không thoải mái, huống hồ Trần Ngu là người có linh lực trên thân làm cho năm giác quan còn nhạy cảm hơn nhiều so với người thường “Em chụp một chút thôi mà, không thì anh không yên lòng.”

“Vây ... vậy được rồi.” Trần Ngu nghe Lâu Minh nói như vậy, do dự một chút rồi gật đầu.

Lâu Minh thở dài một hơi, khuôn mặt căng cứng lúc này mới mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngu an ủi “không có chuyện gì đâu, chỉ một chút là tốt hơn thôi.”

Trần Ngu mỉm cười với anh rồi ngoan ngoãn nằm lên bàn chụp.

Đây là ... Lâu Minh sao? Khi nào thì nó ... lại thân mật với người khác như vậy chứ?

Trong kí ức của Lâu Tân Thành, đứa con nhỏ này của ông, sau khi biết sát khí trên người nó sẽ gây ảnh hưởng cho người khác, thì luôn cố hết sức giữ khoảng cách với mọi người. Cho dù là với người nhà của nó, nó cũng đều tránh ở phía xa, vậy mà bây giờ lại có thái độ thân mật như vậy với một cô gái.

“cô gái kia là ai?” Lâu Tân Thành lên tiếng hỏi.

“Tôi vẫn chưa có tư liệu liên quan đến cô gái này, để tôi đi tìm hiểu.” Sĩ quan trung niên nói, đang định đi ra ngoài gọi điện cho Hà Thất thì thấy Hà Thất dẫn Mao đại sư đi từ bên ngoài vào.

“Chào thủ trưởng!” Hà Thất nhìn thấy hai vị thủ trưởng thì thực hiện tư thế chào theo nghi thức quân đội.

“Bộ trưởng Lâu.” Mao đại sư nhìn thấy Lâu Tân Thành thì gật đầu chào hỏi.

“Mao đại sư.” Lâu Tân Thành nhẹ gật đầu, sau đó nói “Vừa rồi tôi đã cho người phong tỏa cao ốc này, chút nữa làm phiền Mao đại sư làm sạch giùm.”

Làm sạch cái gì? Đầu tiên, Mao đại sư cũng người rồi rất nhanh định thần lại. Bộ trưởng Lâu vẫn chưa biết sát khí trong cơ thể Lâu Minh đã được Trần Ngu phong ấn hoàn toàn, đây là muốn ông làm sạch sát khí mà Lâu Minh đã phát ra trong tòa nhà này.

Trần ... Trần tiểu hữu đã bị bộ trưởng Lâu nhìn thấy rồi sao, Mao đại sư hơi lo lắng.

“Hà Thất, cô gái kia là ai?” Sĩ quan trung niên hỏi thẳng Hà Thất.

“cô ấy ...” Hà Thất biến sắc, nguy rồi, chần chẫn không thể giấu tiểu thư Trần Ngu được nữa rồi.

Lâu Tân Thành thấy Hà Thất không trả lời thì nghi ngờ nhưng mảy.

“cô bé là cháu gái của người bạn của tôi.” Mao đại sư tiếp lời “cô bé mặc dù còn nhỏ nhưng tu vi huyền học khá giỏi, còn giỏi hơn mấy đồ đệ của tôi nữa. Lần này Lâu Minh đến thành phố Bình, trong xưởng vũ khí quân dụng tôi đã bố trí trận pháp từ trước, trên đường sợ Lâu Minh xảy ra chuyện nên mới mời Trần Ngu đi cùng để trợ giúp.”

“cô bé tên Trần Ngu?” Lâu Tân Thành hỏi.

Mao đại sư gật đầu.

“Hình như Lâu Minh rất thích cô bé.” Lâu Tân Thành như có điều suy nghĩ nói.

Đâu chỉ có thích không đâu ...

“Có thể là vì Trần Ngu có linh lực bảo vệ nên đối với sát khí trên người Lâu Minh có thể chống được khá lâu. Do đó Lâu Minh mới thoải mái tiếp xúc, có thể là như vậy nên cậu ấy mới thân thiết với cô bé.” Mao đại sư giải thích.

“Thoải mái tiếp xúc?” Lâu Tân Thành quay đầu nhìn phòng chụp CT, lúc này Trần Ngu mới chụp xong, Lâu Minh đưa tay đỡ người từ trên bàn chụp xuống, hai người nhìn nhau cười vui vẻ, ánh mắt Lâu Tân Thành trầm xuống.

Lâu Minh à, lão phu đã cố hết sức rồi! Mao đại sư âm thầm thở dài.

“Ba!” Lâu Minh quay người, nhìn thấy ba mình đang đứng ngoài cửa sổ thì lập tức cứng đờ, cánh tay vịn nhẹ tay Trần Ngu buông ra, cứng nhắc chấp tay sau lưng.

Trần Ngu nghi ngờ quay lại nhìn theo, đối với ánh mắt tìm tòi của Lâu Minh, nở nụ cười ngốc ngốc.

Ba của anh Ba, phải lễ phép mới được. Nghĩ như vậy, Trần Ngu càng cười tươi tắn hơn nữa.

“...” Lâu Tân Thành thân nhiên gật nhẹ đầu.

Ba của anh Ba gật đầu chào mình kìa, Trần Ngự hưng phấn quay đầu nhìn Lâu Minh mới phát hiện Lâu Minh rời khỏi phòng từ lúc nào. Trần Ngự nhìn qua cửa sổ thấy Lâu Minh đến bên cạnh ba mình, sau đó hai người quay đầu rời đi.

Trần Ngự nghĩ hai người bạn công chuyện nên cũng không để trong lòng, an tâm đi theo Hà Thất về phòng bệnh. Sau đó ăn cơm trưa, cơm tối nhưng vẫn không thấy Lâu Minh xuất hiện.

Trần Ngự không nhận được lấy điện thoại di động nhắn tin (anh Ba, anh đang ở đâu dạ?)

Lâu Minh (anh đang ở xưởng vũ khí.)

(anh Ba, anh đi làm việc rồi hả? Sao anh không chờ em cùng đi?) Trần Ngự ngạc nhiên hỏi.

Lâu Minh (Trong xưởng vũ khí không cho người ngoài vào, anh lại quên mất. Em ở bệnh viện tĩnh dưỡng cho khỏe, chờ có báo cáo kiểm tra, anh nói Hà Thất đưa em về Đệ Đô.)

Trần Ngự (anh Ba không về cùng với em hả?)

Lâu Minh (Việc của anh chưa biết đến khi nào mới xong, em về trước đi nha.)

Trần Ngự (Vậy em ở đây chờ anh Ba luôn đi. Nếu sát khí của anh Ba lại bùng phát, không có em ở đây thì phải làm sao (**))

không đâu, sau này sẽ không bùng phát nữa đâu.

Lâu Minh nâng tay trái lên, trên đó có nút ngọc phong ấn sát khí trong người anh.

Bởi vì biết Trần Ngự có thể giúp anh phong ấn sát khí khi bùng phát cho nên mấy lần anh mới tùy ý cởi nút ngọc ra. Cũng bởi vì có Trần Ngự bên cạnh, mà anh mới muốn ra ngoài dạo phố, ra ngoài ăn cơm, thậm chí còn leo Trường Thành nữa. anh bắt đầu từ từ mong chờ một cuộc sống của người bình thường, nên những yêu cầu với chính bản thân mình, anh cũng từ từ buông lỏng.

Nhưng cuộc nói chuyện lúc sáng với ba đã gõ cho anh một hồi chuông cảnh tỉnh.

“Nghe Mao đại sư nói, cô bé Trần Ngự kia cũng là Thiên Sư phải không?” Lâu Tân Thành hỏi Lâu Minh.

“Vâng.” Về mặt Lâu Minh căng cứng

“Nghe nói cô bé có thể đề kháng được với sát khí của con?”

“cô ấy chỉ mạnh hơn so với người thường một chút mà thôi, thời gian dài cũng sẽ bị ảnh hưởng.” Lâu Minh giải thích.

“thì ra là thế ...” Ánh mắt Lâu Tân Thành lóe lên sự tiếc nuối “thật là đáng tiếc, khó có khi thấy con thích một người như thế.”

Tìm Lâu Minh đập lờ một nhịp, bàn tay để xuôi bên người nắm chặt lại “cô ấy vì con mới gặp tai nạn xe nên con mới quan tâm một chút.”

“Ừ, được rồi.” Lâu Tân Thành vừa suy nghĩ vừa gật đầu.

Lâu Minh không biết lời giải thích của mình có xóa tan điều lo nghĩ của ba mình không, nhưng Trần Ngự đã bị bại lộ dưới tầm mắt của ông rồi, vậy thì anh không thể thường xuyên tiếp xúc với cô nữa.

Mà không biết Lâu Minh đang có ý định trốn tránh mình, Trần Ngự nằm trong phòng bệnh nhàm chán lên group chat nhóm bạn cùng phòng kí túc xá.

Trần Ngự: Hình như tớ thích một người rồi á.

Trương Mộc Oản:???

Phương Phi Phi: Thi Thi, cậu yêu đương rồi sao?

Hàn Du: anh ấy có đẹp trai không, có ảnh chụp không?

Trần Ngự: không cho các cậu xem

Trương Mộc Oản: Là bạn chung phòng với cậu, bọn tớ có trách nhiệm kiểm tra bạn trai cậu, xem cậu có phải bị dụ dỗ hay không.

Phương Phi Phi: không đúng a, Thi Thi, sao bỗng nhiên cậu lại thông suốt như thế.

Hàn Du: Cùng thắc mắc, Thi Thi, sao cậu lại nhận ra là mình thích người ta.

Trần Ngu: Tớ hôn anh ấy, hôn xong còn muốn hôn nữa, hôn trộm đến mấy lần luôn. Mặt thẹn thùng.JIP

Trương Mộc Oản: Ra là cậu chủ động theo đuổi người ta.

Phương Phi Phi: Nữ lưu manh!

Hàn Du: Trong nháy mắt, tôi cảm thấy thật đau tim.

Trương Mộc Oản: Ảnh chụp!

Phương Phi Phi: Ảnh chụp!

Hàn Du: Ảnh chụp!

Trần Ngu: không cho!!!

Trương Mộc Oản: Đồ keo kiệt!

Phương Phi Phi: không cho thì thôi, nhưng so với Tần Dật thì ai đẹp trai hơn.

Trần Ngu: Đương nhiên là người tớ thích đẹp trai hơn.

Hàn Du: Cái này là người yêu trong mắt hóa Tây Thi, không tính.

Trần Ngu: Chúng tớ vẫn chưa phải là người yêu nữa.

Phương Phi Phi: Khoe ân ái còn không cho xem ảnh chụp, kéo đen!

Trương Mộc Oản: Đồng ý.

Hàn Du: Đồng ý.

Trần Ngu: Tớ còn muốn hỏi các cậu tớ phải thổ lộ như thế nào bây giờ?

Trần Ngu đợi lúc lâu, thấy không có tin nhắn trả lời thì biết mấy bạn đã kéo đen mình. Trần Ngu không quan tâm nhún nhún vai, dù sao thì ngày mai các cậu ấy lại khôi phục danh sách bạn tốt ngay ấy mà.

Với lại anh Ba còn ở xưởng vũ khí mấy ngày nữa, nhân dịp này, cô phải suy nghĩ phải nói với anh Ba chuyện cô hôn rồi lại muốn hôn anh cho anh hiểu đây.

Trần Ngu tắt Wechat, rồi mở phần mềm QQ, nhìn hình đại diện màu xám, quyết đoán click vào: Ông nội, con đề ý một người.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô đánh xong trò chơi, nhìn thấy tin nhắn của Tây Thi thì lập tức kích động, vô cùng vui vẻ gọi nhân viên quán net: Hôm nay ông mời mọi người ở đây uống cocacola.

Nhân viên quán net: Ông nội, hôm nay có chuyện gì mà vui vẻ vậy ạ.

Ông Ngô: Cháu gái ông đề ý đàn ông.

Nhân viên quán net: Ông không sợ ... cái trắng nhà ông bị heo ủi mất rồi sao?

Ông Ngô: Ông quan tâm thằng nhóc đó là cái trắng nhà ai làm gì, dù sao thì heo là nhà ông, đen thui mập mạp, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.